

Giới thiệu Nhượng Xuân Quang

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Ngược luyến, Cung đình hầu tước, Ngược trước sướng sau

Bìa: Gió tháng sáu.

Edit: Gió tháng sáu.

Ngày đảo hồ: 20/3/2020

- - -

Văn án:

Từ A Man là thị tì nhà họ Mộ.

Nàng rất cố gắng thoát khỏi nô tịch, nhưng càng trở trêu hơn khi trở thành thiếp thất thứ hai mươi của Mộ Cẩm, từ đó gọi "Nhị Thập"

Nhị Thập hi vọng sẽ có ngày bỏ đi cái danh xưng "Nhị Thập" này.

Nàng toại nguyện.

Ấy vậy, nàng lại trở thành "duy nhất".

- - - - -

Văn án của editor:

Nhị Thập tên thật là Từ A Man, là nha hoàn của Tam tiểu thư Mộ phủ. Vào đêm hai mươi tháng chạp năm ngoái, Nhị công tử Mộ Cẩm say rượu khiến nàng bị thất thân. Tam tiểu thư thương tình cầu xin Nhị công tử thu nạp Từ A Man. Từ đó, cuộc đời của nàng đã thay đổi. Từ A Man chuyển thành Nhị Thập, từ một nha hoàn bình thường chuyển thành một thị tẩm bị quên lãng. Cho đến một ngày, thị tẩm bị quên lãng xuất hiện trước mắt vị Nhị công tử độc ác, hi vọng vô thường...

- - - - -

Chú ý:

- Triều đại trong truyện chỉ là hư cấu.

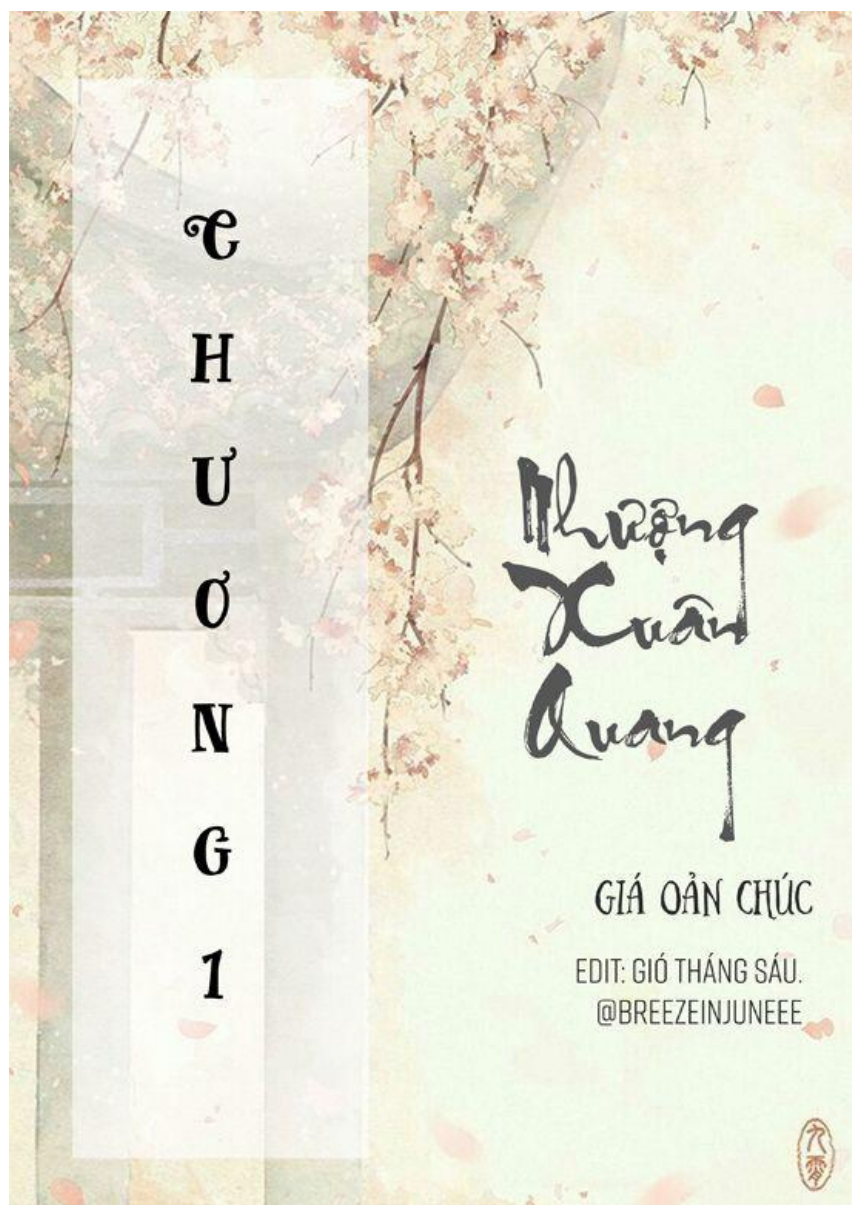
- Nam chính tra nam, không sạch, đọc đoạn đầu cực kỳ tra. Cần thận trước khi nhảy hố.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Hỉ sự của Nhị công tử cũng thành hỉ sự của Nhị Thập

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Nhị Thập đang ở ngoài vườn Yểm Nhật Lâu thêu hoa.

Thập Ngũ cảm giận mà tiến vào, trong miệng toàn những từ ngữ khó nghe.

Nhị Thập đã hiểu, Thập Ngũ lại bị chọc tức ở Trạch Lâu.

Thập Ngũ nhìn động tác trong tay của Nhị Thập, hừ lạnh: "Nhị Thập mười mười thật là tinh tâm. Ta xem chừng phu nhân tương lai đã hạ quyết định, muốn đem chúng ta đuổi đi."

Nhị Thập so với Thập Ngũ lớn hơn một tuổi, tuy vậy, Thập Ngũ lại thích theo thứ tự để xưng hô tỷ muội.

Nhị Thập rũ mi cắn đứt sợi chỉ trong tay, thanh âm nhẹ nhàng chỉ mình nàng nghe thấy. "Như vậy cũng tốt."

Ở Yểm Nhật Lâu này có năm nữ nhân, đều là thị tẩm của Mộ gia Nhị công tử. Chỉ để làm ấm giường, vô danh vô phận. Cách đó không xa, còn có một tòa các tên là Hoa Uyển, chỗ ấy mới là chỗ của thất thiếp.

Mộ Cẩm lười nhớ tên các nàng, chỉ giao cho cái số hiệu. Mỗi nàng bên hông đều có một thẻ bài để phân biệt.

Nhị Thập lúc đến là số hai mươi, nhưng nàng lại không phải đứng thứ hai mươi. Chủ nhân của các số trước, hoặc là đã không còn trên thế gian, hoặc là đã vì tranh đấu gay gắt bên trong mà trở thành kẻ bại trận.

Nhị Thập tên vốn là Từ A Man, cha mẹ nàng đặt cái tên này, chỉ đơn giản hi vọng nàng có thể cứng rắn, ngoan cường.

Vì gia cảnh nghèo khó, năm nàng 10 tuổi bị bán vào một nhà giàu có để làm cu li. Sau đó vài năm, nhà này mua nhà kia bán, chặt vật mãi đến năm 16 tuổi, nàng mới đến Mộ gia. Vốn là Tam tiểu thư Mộ gia thấy nàng khéo tay, thu lại làm nha hoàn bên người. Ai ngờ, vào một đêm Mộ Cẩm say rượu, chiếm mất sự trong sạch của Từ A Man. Với thân phận của hần, chiếm được liền chiếm. Vẫn là Mộ Tam tiểu thư nổi lên lòng thương hại, cầu xin Nhị công tử thu nhận Từ A Man.

Số nữ nhân của Mộ Cẩm đã đến số mười chín, nhiều thêm một cái làm ấm giường cũng không ngại.

Chỉ là, chung quy lại, thân phận của Nhị Thập không thể vào được Hoa Uyển. Năm ấy, nàng vừa tiến vào Yểm Nhật Lâu, đã bị các nàng ở đây châm chọc. Mãi đến khi có thêm người mới, mọi người mới cùng Nhị Thập chung sống hòa bình.

Nữ nhân ở Yểm Nhật Lâu không được sủng ái như ở Hoa Uyển, Mộ Cẩm ngẫu nhiên nhớ tới mới tới đây.

Nhị Thập thì tâm số lần ít ỏi chẳng có mấy. Nàng cũng không phải đại mỹ nhân, không phải tướng mạo và dáng người mà Mộ Cẩm ưa thích, hơn nữa tính cách cũng trầm lặng, không biết cách nịnh nọt này kia, cứng nhắc như khúc gỗ. Hần tìm đến nàng, chỉ là để phát tiết trong lòng. Có lẽ, hần ngay cả chuyện Nhị Thập từng là nha hoàn của Tam tiểu thư, cũng không nhớ rõ nữa.

Thập Ngũ từng nói, Nhị Thập như vậy thật không phải người thú vị, cuối cùng rồi sẽ bị đuổi khỏi phủ.

Nhị Thập nghe xong, trong lòng lại có hi vọng. Nàng thấy hầu hết nữ nhân ở nơi này, chỉ vì nịnh nọt Mộ Cẩm mà sống. Được sủng ái thì may mắn. Lòng dạ nàng không có đủ tâm kế, không tranh giành được sủng ái, sớm muộn gì cũng thảm bại, còn không kiếm đường khác mà đi.

Chính thể của Mộ Cẩm sẽ sớm xuất hiện, nàng có thể mở cánh cửa Yểm Nhật Lâu này bước ra.

Tương tượng đến như vậy, hi sự của Nhị công tử cũng thành hi sự của Nhị Thập.

- - -

Thập Ngũ nói, chính thể của Mộ Cẩm chính là Tô gia tiểu thư, tên là Tô Yến Tinh, là đại mỹ nhân số một, số hai của kinh thành.

Về Tô gia, Thập Ngũ thao thao bất tuyệt một hồi, rằng tơ lụa của Tô gia là tốt nhất, đến cả các thiên kim, tiểu thư nhà quan đều phải tranh nhau mua.

Lời nói của Thập Ngũ bộc lộ sự cực kỳ hâm mộ. Nhưng mà, về sau chính thức ném mùi lợi hại của Tô Yến Tinh, Thập Ngũ thất vọng liền thôi.

Tô Yến Tinh chưa xuất giá, đã phái nha hoàn cùng người hầu xây một tòa lầu mới ở Trạch Lâu.

Trạch Lâu ở cùng chỗ với Băng Sơn Cư của Mộ Cẩm, chỉ cách nhau một cái đầm. Trạch Lâu trước giờ vẫn luôn để trống, vốn là để dành cho chính thể của Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm đông đảo thể thiếp, thị tẩm, cũng chẳng phải bí mật ở kinh thành. Tô Yến Tinh ngoài mặt thoải mái, hào phóng, nhưng trong lòng lại ngấm ngấm đi dò la.

Thập Ngũ đáng người yêu mị, là lướt hấp dẫn.

Tô Yến Tinh trong lòng hiểu rõ. Ở Yểm Nhật Lâu này, Thập Ngũ là có sức cạnh tranh lớn nhất. Còn lại, chẳng qua là những nữ nhân Mộ Cẩm nhân rồi mới tìm đến để tiêu khiển. Hoa Uyển những cái kia, chậm rãi xử lý sau.

Tô Yến Tinh để cho nha hoàn của mình ba lần bốn lượt đâm chọc Thập Ngũ.

Thập Ngũ nhanh mồm nhanh miệng, nhiều lần trúng kế. Nàng ở bên kia bị chọc tức, trở về lại phàn nàn với Nhị Thập.

Nhị Thập khích lệ qua loa vài câu.

Thập Ngũ nghe xong liền quên.

Nhị Thập nghĩ đến, thời gian qua lâu, có lẽ Thập Ngũ sẽ ăn đủ giáo huấn.

- - -

Đông đi xuân tới, Nhị Thập mỗi ngày đều ngồi trong sân vườn thêu thùa.

Thập Ngũ càng thêm nôn nóng. Nàng lớn lên ở thanh lâu từ nhỏ, học chính là quan hệ với nam nhân. Nếu quả thật bị đuổi đi, nàng không còn một kỹ năng nào khác.

Nhị Thập thì khác, nàng dù rời Mộ phủ thì cũng có thể đến Trương phủ, Lý phủ tìm được việc mưu sinh.

Hôn sự của hai nhà Mộ Tô ngày càng tới gần, Thập Ngũ càng thêm bức bối, nàng không muốn trở lại làm một cánh tay vuốt ve, ôm ấp ngàn người. Nàng suy nghĩ làm thế nào để được ở lại, lại nghĩ tới một cách mạo hiểm - mẫu bằng tử quý.

(*Mẫu bằng từ quý: Mẹ vinh hiển nhờ con.)

Ở Yểm Nhật Lâu, người nàng tin tưởng nhất, chính là Nhị Thập. Bởi vì Nhị Thập trầm tĩnh, không tranh giành đoạt lợi.

Hôm nay, Thập Ngũ kéo Nhị Thập vào phòng, đem ý nghĩ của mình nói ra.

Nhị Thập ra ngoài nhìn ngó xung quanh rồi đóng cửa sổ lại, "Tại sao người có thể chắc chắn mẫu bằng từ quý?"

Thập Ngũ mất sáng lóa, "Nhị công tử chưa có hài tử, nếu có đứa đầu tiên thì chắc chắn hẳn sẽ quý trọng." Biểu lộ giống như vừa sợ hãi, vừa mong chờ, Thập Ngũ so với ngày thường càng trở lên điên loạn hơn.

Nhị Thập thảm than Thập Ngũ ngây thơ. Nếu quả thật Mộ Cẩm muốn có con, thì làm sao những năm nay, bụng hai mươi mấy nữ nhân của hắn đều chưa có gì? Căn bản là chính bản thân hắn không muốn. Huống hồ, so với các thế thiếp ở Hoa Uyển, danh phận của các thị tẩm ở Yểm Nhật Lâu còn kém xa, hắn làm sao có thể thừa nhận con nối dõi không danh không phận.

Nhị Thập phân tích qua lại, làm cho Thập Ngũ tỉnh táo đôi chút.

Thập Ngũ nhìn nhìn Nhị Thập, xong đi ra khỏi phòng.

Cả khoảng thời gian về sau, Thập Ngũ không đều không nhắc đến việc này. Nàng luôn chạy đến Băng Cự Sơn. Cụ thể để làm gì thì không biết.

Nhị Thập ngầm có chút bất an.

- - -

Gần tới giữa tháng, Nhị Thập cùng Thập Nhất đi miếu dâng hương.

Thập Nhất trước kia là tiểu mỹ nhân yêu kiều quyến rũ, từng đánh nhau qua lại vài lần với Thập Tứ.

Thập Tứ tính tình mạnh mẽ, đụng phải Thập Nhất cậy sủng mà kiêu, thành ra lại như đổ thêm dầu vào lửa.

Sau này càng nhiều nữ nhân xuất hiện, Thập Nhất ngày càng chán nản. Nàng tuổi tác đã lớn, không sánh bằng các cô nương trẻ tuổi. Mộ Cẩm nhìn thấy nàng, trong mắt đã không còn kinh diễm chỉ sắc.

(*Kinh diễm chỉ sắc: Kinh ngạc vì nhan sắc.)

Thập Nhất biết rõ mỹ nhân tuổi xế chiều chính là bi kịch.

Thập Nhất rời giường sớm. Đi đến bên cạnh giếng múc nước rửa mặt, gặp được Thập Ngũ từ bên ngoài trở về.

Thập Ngũ trang sức đồ kiều diễm, khoác một chiếc sa bào xanh thẫm, bước đi nhẹ nhàng mà lay động.

Đó là một chiếc sa bào kiểu nam, khiến động tác của Thập Nhất ngừng lại, đánh nghiêng thùng nước. Nửa thùng nước tung tóe bắn trên chiếc váy ngắn xanh lục của nàng, ướt cả giày lẫn vớ.

Thập Ngũ liếc mắt đi qua, không nói lời nào mà đi thẳng về phòng mình.

Thập Nhất nói lòng dây thùng của thùng nước, nhìn nước giếng trầm mặc không nói lời nào. Nước giếng lay động đem ngũ quan xinh đẹp của nàng thành vụn vụn, dữ tợn.

Trên đường đi miếu dâng hương, Thập Nhất đem việc này nói ra: "Bây giờ, Thập Ngũ rất giống ta năm đó."

Nhị Thập càng thêm lo lắng cho Thập Ngũ, khuyên bảo Thập Ngũ vài lần.

Thập Ngũ lại không để trong lòng.

Trong năm nữ nhân ở Yểm Nhật Lâu, Thập Ngũ là nhỏ tuổi nhất, tương mạo mị hoặc, tính tình thẳng thắn. Đã từng cùng Thập Tứ đánh nhau một trận.

Hoặc nói là, Thập Tứ rất thích đánh nhau.

Nói ra thì thù đoạn của Thập Ngũ bây giờ, kém xa Thập Nhất năm đó. Nếu đi sai chỉ một bước, kết cục của Thập Ngũ có khi còn thảm hại hơn Thập Nhất.

Thật ra, nhất, nhị, tam, thập, trong mắt Mộ Cẩm chỉ là những con số. Hắn chưa từng đem bất cứ thứ gì để trong lòng. Nhị Thập đã sớm nhận rõ điều đó.

Nam Hi miếu rộn ràng hồi hả. Lửa lư hương càng đốt càng mạnh, khói hương tràn ngập. Trên đại điện, Phật tổ trang nghiêm, quan sát vui buồn của chúng sinh.

Nhị Thập cùng Thập Nhất thấp hương xong, gặp phải một đám tiểu hài từ chen tới, hai người bị tách ra.

Nhị Thập tìm kiếm Thập Nhất khắp nơi.

Một lúc sau, nàng từ xa trông thấy Thập Nhất, lập tức giơ tay lên vẫy.

Thập Nhất dường như không thấy, chỉ nhìn về một bóng người khác ở phía miếu thờ.

Nhị Thập vất vả chen đến bên cạnh Thập Nhất, lại thấy Thập Nhất đột nhiên chạy ra ngoài.

"Thập Nhất!" Nhị Thập lo lắng Thập Nhất muốn chạy trốn, vội vàng đuổi theo.

Thập Nhất đi không quá xa, ở chỗ ngã rẽ liền dừng bước, ngơ ngẩn nhìn con đường phía trước.

Nhị Thập đi tới.

Thập Nhất cười cười: "Ta đã từng thích một nam nhân."

Nhị Thập nhìn theo, đó là đường hướng vào trong sân miếu thờ, lúc này đã chẳng còn một ai.

"Không phải Nhị công tử." Thập Nhất cười nhạt đi: "Không có được dung mạo và khí chất như Nhị công tử, hán chỉ là một đồ tể."

Nhị Thập không nói gì. Cảnh này thấy càng nhiều, nàng càng muốn rời khỏi Mộ gia. Nhưng mà, nàng phải lấy lại được khế ước bán mình mới có thể rời đi.

- - -

Hôn sự của Mộ Cẩm ngày càng đến gần. Việc rời đi hay ở lại Hoa Uyển và Yểm Nhật Lâu, đều khiến tất cả mọi người thấp thỏm, bất an.

Thập Ngũ lặng lẽ nói cho Nhị Thập, Mộ Cẩm tạm thời không có ý định đuổi các nàng đi.

Nhị Thập kinh ngạc: "Chính miệng Nhị công tử nói cho người?"

Thập Ngũ lắc đầu nói: "Là Thôn Bôn bên cạnh Nhị công tử nói."

Nhị Thập nghe vậy, không tiếp tục hỏi nữa.

Ngày đó, Tiểu Lục ở Hoa Uyển đi tìm Mộ Cẩm làm nũng. Mộ Cẩm tâm tình tốt, thương cho rất nhiều hoa quả lạnh. Thập Tứ gặp phải Tiểu Cửu, thiếu chút nữa đánh nhau. Rồi Thập Tứ lại làm đổ hoa quả lạnh của Tiểu Lục. Tiểu Lục bật khóc tại chỗ. Tiểu Thập muốn tiến tới xem cuộc vui, vô ý lại trượt chân ngã vào vũng bùn.

Không ngăn nổi Thập Tứ ồn ào. Nàng ta tới Hoa Uyển huyên náo, càng làm nổi lên vẻ thanh tĩnh, vắng lặng của Yểm Nhật Lâu.

Nữ nhân cùng nhau ân oán, Mộ Cẩm một mực chẳng quan tâm.

Hôm nay, hoàng hôn xuống phía sau núi, Nhị Thập đang ở sân nhỏ thu dọn đồ phơi mùa đông, lại nghe thấy trong vườn truyền đến tiếng vui cười.

"Nhị công tử, người đã lâu không có tới phòng tiểu nữ a." Thập Tứ nói chuyện trước giờ đều nhanh nhẹn.

Mộ Cẩm không nói gì.

Thập Tứ vang lên tiếng cười: "Ây nha... Người nhẹ nhàng chút."

Nhị Thập căng thẳng, tay túm chặt chăn, thoáng một cảm giác lạnh thấu xương.

Chỗ phơi đồ này là nơi khá hẻo lánh ở phía bắc Yểm Nhật Lâu. Trước đây cỏ dại mọc um tùm, sau đó Nhị Thập tới, quét dọn trở thành khu đất trống. Các gian phòng của nữ nhân đều nằm chéo ở phía đông nam. Thành thử Nhị Thập muốn về phòng thì... cần phải đi qua khu vườn này.

Nhị Thập đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu, không nghe thấy âm thanh nào nữa, nàng ôm chặt chăn, đi về phía gian phòng.

Vừa bước vào vườn, nàng liền đông cứng.

Hoàng hôn xuống núi, ánh sáng thiếu đốt cả mây. Bóng lưng Mộ Cẩm đang ở trước mặt nàng. Chiều vào trong mắt nàng, giương nanh múa vuốt tới tận phía chân trời. Một đêm kia khiến vận mệnh nàng thay đổi, hán chính là như vậy, chặn bỏ đi tất cả ánh sáng, để lại cho nàng đau đớn, trốn không khỏi địa ngục tối đen.

Nhị Thập xoay người rời đi.

Mộ Cẩm đúng lúc này quay đầu lại.

Thập Tứ thò đầu ra, nhìn thấy Nhị thập, lại nhẹ nhàng thò ra. Nhị Thập tướng mạo bình thường, nhợt nhèo như khúc gỗ, không biết làm nũng, càng không biết cách nịnh nọt, là người không có uy hiếp nhất ở Yểm Nhật Lâu.

Nhị Thập ôm chần mền đi phía trước, không chú ý gì đến đôi nam nữ phía sau lưng.

Mộ Cẩm nâng cằm Thập Tứ, nhẹ hỏi: "Kia là ai?"

Thập Tứ kiễng chân, tựa người vào hán khiêu khích, nũng nịu mà trả lời: "Là Nhị Thập."

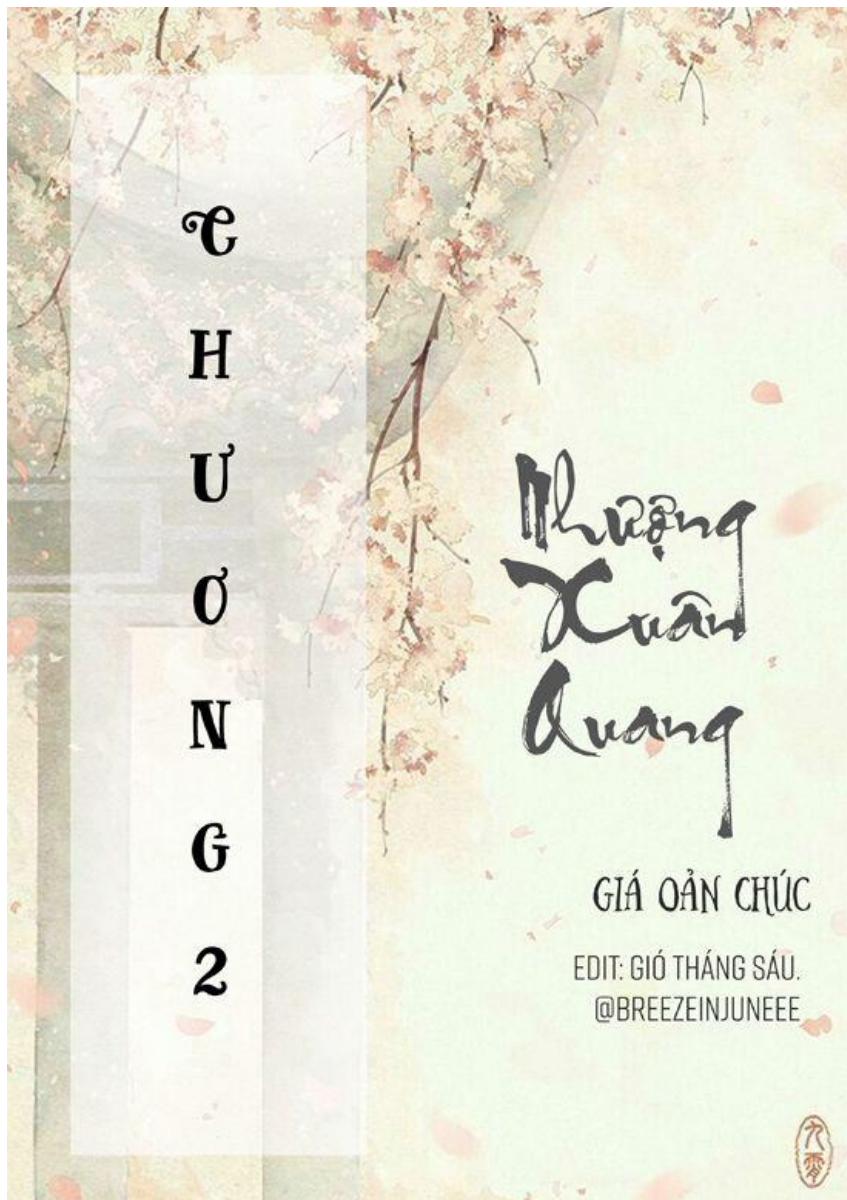
Mộ Cẩm cười: "Vậy tối nay cả hai nàng đều đến đi."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thảng chạp năm trước

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Mộ Cẩm đã phạm phải một sai lầm.

Vừa rồi, hắn mới chỉ nhìn thấy bóng lưng mảnh khảnh của Nhị Thập. Hắn quá mức tin tưởng thẩm mỹ của bản mình, lại quên mất Nhị Thập là do hắn bắt được lúc say rượu. Khi đó, ý loạn tình mê, hơi đầu mà để ý lựa chọn dung mạo nữ nhân.

Thập Tứ sống ở đây đã lâu, đối với việc Mộ Cẩm đòi hai người cùng hầu hạ cũng không còn dị nghị. Hơn nữa, nàng nào có nghĩ đến Mộ Cẩm lại chán ghét dung mạo của Nhị Thập.

Thập Tứ ân cần kéo Nhị Thập đi.

Nhị Thập ôm chần bồng không chịu bỏ.

Thập Tứ nhướn mày, tính tình đột nhiên trở nên nóng nảy, ngữ khí cũng lạnh hơn: "Người còn không chịu nhìn tình cảnh của chúng ta. Chính thể của Nhị công tử còn chưa vào đến cửa, đã làm cho hai cái tòa viện mù mịt hương khói. Chúng ta không thuận theo ý hắn, còn có thể trông cậy vào ai?"

Nhị Thập giương mắt nhìn Thập Tứ.

Thập Tứ ngừng nước mắt, mặt lộ ra tức giận.

Nhị Thập thở dài. Đêm nay vận khí xui xẻo, không hiểu Nhị công tử như thế nào lại nổi lên hứng thú, gọi nàng cùng Thập Tứ đến.

"Còn không mau đi." Thập Tứ đoạt lấy chần bồng, ném trên bàn đá, "Đừng làm cho Nhị công tử chờ lâu."

Nhị Thập lè mề không đi.

Thập Tứ liền kéo cổ tay Nhị Thập. Thập Tứ biết một chút công phu quyền cước, sức lực lại càng lớn.

Roi vào đường cùng, Nhị Thập bị bắt chạy đến hướng phòng của Thập Tứ.

Mộ Cẩm ở bên trong rảnh rỗi ngồi chơi, tiện ngồi phẩm trà thượng đẳng. Nhìn thấy Thập Tứ tràn ngập vui vẻ tiến vào, hắn tươi cười một cái, lại tiếp tục quét mắt về phía sau, xuân ý chợt tan biến.

Thập tứ kéo cái theo cái nữ nhân kia, nét mặt ẩn giấu sự không tình nguyện. Nếu như là thứ tuyệt sắc khuynh thành, dù nàng có ủy khuất không chịu, cũng làm người ta cảm thấy thương tâm. Cơ mà cái dáng vẻ bình thường này, rồi thêm cái ánh mắt như khúc gỗ. Hắn hoài nghi liệu đây có phải là nha hoàn trong phủ.

Tầm mắt hắn dời xuống.

Bên hông Nhị Thập có đeo một thẻ bài - chứng minh đây đích thị là nữ nhân của hắn. Cái nhan sắc bình thường như vậy, làm thế nào vào được, hắn hoàn toàn đã quên.

Mộ Cẩm chậm rãi nhấp một ngụm trà.

Thập Tứ cảm thấy thần sắc hắn có chút không ổn, lại không tìm ra được nguyên do. Nàng vận vận nút áo, nũng nịu cười nói: "Nhị công tử, sắc trời đã tối, chớ để uống phí một đêm đẹp thế này."

Nhị Thập cúi đầu. Mặt trời vừa mới xuống núi, ở đâu ra mà trời đã tối. Nói xong, chỉ sợ thể lực của Nhị công tử cũng không chống đỡ được đến lúc đêm đẹp.

Mộ Cẩm lần nữa nhìn về phía Nhị Thập, tâm tình tốt đẹp như trầm xuống. Hắn yêu thích mỹ nhân, nạp cưới thị thiếp đều là nhan sắc chim sa cá lặn. Thế mà cái đứa nha hoàn trời đánh này không biết ở đâu ra, được treo thẻ bài nhị thập.

Cực kỳ mất hứng.

Vì vậy, bỏ lại chén trà, hắn vung tay áo mà đi.

Thập Tứ đông cứng lại chỗ, cảm giác không thể hiểu nổi. Rõ ràng một khắc trước, Nhị công tử còn quyến rũ nàng, sao trong chớp mắt lại không thể nữa?

Nhị Thập âm thầm thở nhẹ ra. Lúc nàng vừa mới vào Yểm Nhật Lâu, nữ nhân ở đây đều không thích nàng. Thập Ngũ cùng Thập Nhất cố tình đem việc hầu hạ Nhị công tử thuê dợt nhằm khiến Nhị Thập thương tâm.

Nhị Thập đương nhiên không thương tâm, mà ngược lại, còn hi vọng Mộ Cẩm đừng đến gian phòng của nàng.

Nhị công tử lớn lên là ngọc thụ lâm phong, ấy vậy mà lại lãng phí, chỉ sợ cái thân thể kia đã sớm bị dùng hết rồi.

(*Ngọc thụ lâm phong: Miêu tả cốt cách thanh tao, có chút phong lưu khoáng hoạt nhưng không thiếu phần bản lĩnh của nam tử.)

- - -

Buổi trưa ngày hôm sau, Thập Tứ lại cãi nhau với Tiểu Lục của Hoa Uyển. Nguyên nhân là Mộ Cẩm ngày hôm qua sau khi bỏ mặc Thập Tứ và Nhị Thập đã tìm Tiểu Lục dành cả đêm.

Tiểu Lục cãi không thắng được liền khóc.

Tiểu Thập ở bên cạnh xem cuộc vui lại vô ý ngã vào ao sen.

Trong chốc lát, Hoa Uyển lại náo loạn hết cả lên.

Thập Tứ thoát thân thành công.

Mấy ngày gần đây, Thập Ngũ để lộ sắc mặt vui mừng, nàng được thị tắm bên trong Băng Sơn Cư vài buổi tối, rõ ràng đã làm cho Mộ Cẩm hài lòng.

Đồng thời, Tô Yến Tinh coi nàng như cái đinh trong mắt.

Thập Ngũ ngày đó ở Trạch Lâu, lại bị nãi nương của Tô Yến Tinh hăm hại. Nãi nương trực tiếp tát vào mặt. Thập Ngũ đương nhiên không chịu, vung tay tát trả, sau đó lại bị mấy nha hoàn dồn dập tới tấp vả vào miệng.

(*Nãi nương: Bà vú, vú em)

Khi trở về, mặt nàng sưng nghiêm trọng, Thập Tứ là người đầu tiên trông thấy.

Thập Tứ lúc đầu sững sờ, sau đó liền bật cười, châm chọc nói: "Đây không phải là Thập Ngũ sắp bay lên được đầu cành cao hay sao? Như thế nào? Đắc tội Nhị công tử rồi hả?"

Thập Ngũ oán hận trừng mắt nhìn Thập Tứ: "Người nhìn có vẻ hả hê quá nhỉ, đừng tưởng là ta không biết, Nhị công tử đã ba tháng nay không có tìm người rồi."

"Hừ." Thập Tứ nhướn mày, "Mấy ngày trước Nhị công tử đã tiến vào phòng của ta."

"Lại nói đùa." Thập Ngũ khi nói chuyện kéo căng hai má bị thương, đau đến chảy nước mắt, ngoài miệng lại cật lực: "Nhị công tử là không quen nhìn cái thói đàn bà chua ngoa của người, mới quay đầu rồi đi đó."

Thập Tứ nóng nảy đập một cước vào bàn đá, "Người còn dám nói câu nữa, ta liền xé miệng người."

"Có bản lĩnh thì đến đây." Thập Ngũ đang một bụng ức chế, tiến lên kéo Thập Tứ.

Thập Tứ mất thăng bằng, ngã xuống.

Hai người đánh nhau thành một khối.

Đội lúc sau những người khác đến kéo ra, quần áo của cả hai đã rách mất mấy chỗ.

Thập Ngũ nằm sấp khóc lớn.

Thập Tứ mặt lạnh ngồi một bên.

Nhị Thập nhìn qua cái sân này. Đây toàn là những nữ nhân, mỗi ngày đều vì một nam nhân như Mộ Cẩm mà sút đầu mẻ trán. Hiện tại, các nàng vẫn còn đang trong thời kỳ thanh xuân mon mọn, rồi khi đến tuổi xế chiều, các nàng chỉ có thể héo rũ tại nơi này, trông chờ một nam nhân vĩnh viễn không thêm đến nữa.

Thật vất vả để an ủi cả Thập Tứ cùng Thập Ngũ.

Nhị Thập ngồi bên ngoài vườn thêu thùa. Nàng đã nghĩ kỹ, chỉ cần có cơ hội rời khỏi Mộ phủ, nàng chắc chắn phải nắm lấy. Sau khi ra ngoài, cần một nghề để sinh sống, cho nên nhân lúc này, nàng đã sớm thêu thùa một chút khăn lụa.

- - -

Hôn sự cùng Tô Yến Tinh, Mộ Cẩm không quá để tâm.

Tô Yến Tinh cũng là đại mỹ nhân nổi tiếng khắp kinh thành, thế nhưng, hắn chỉ tồn có mấy ngày ngắn ngủi để chinh phục nàng. Sau khi xong lại không thấy thú vị nữa.

Nhưng mà, hắn cũng làm đủ trò. Cầu hôn, sính lễ, đều là tràn đầy thành ý.

Mộ Cẩm đi theo hướng Trạch Lâu ra ngoài, đi Hoa Uyển dạo một vòng.

Bên trong Hoa Uyển, Tiểu Lục, Tiểu Cửu đều hướng hấn kẻ khổ, nói là Thập Tứ nhiều lần đến gây loạn.

Mộ Cẩm chỉ cười khẽ, từ chối cho ý kiến. Các nữ nhân tranh sủng, hấn chỉ để bọn họ tùy ý tranh đấu. Các nàng đơn giản là vì muốn đạt được sủng hạnh của hấn. Hấn hưởng thụ cái điều này.

Lúc trở về, Mộ Cẩm đi Yểm Nhật Lâu, liếc mắt một cái, liền thấy Nhị Thập đang chuyên tâm thêu thùa trong sân. Ánh mắt hấn lạnh lẽo.

Dung mạo của nữ nhân này chính là bại bút trong lịch sử nạp thiếp của hấn.

(*Bại bút: Nét bút hồng.)

Nhị Thập cảm giác có một trận lạnh lẽo ở sống lưng, dưới tay có chút run run, hướng kim chệch đi. Nàng không dám quay đầu lại.

Mộ Cẩm thông thả đi tới phía trước, nhìn cái tư thế ngồi cứng nhắc của nàng, động tác trên tay chậm chạp, hấn dứt khoát ngồi xuống bên cạnh nàng.

Nhị Thập rút cuộc cũng không có cách nào xem nhẹ hấn, hoảng sợ đứng dậy hành lễ, "Nhị công tử."

Cẩn thận lắng nghe, nàng nói chuyện giọng Tây Quan. Trước đây lâu thật là lâu, Mộ Cẩm đã từng nghe qua cái giọng điệu cứng rắn này của Tây Quan.

Hấn cầm xem chiếc khăn lụa nàng thêu. Nàng chỉ thêu vài chiếc lá, xanh đồng, xanh bạc hà, rồi xanh biếc, từng lớp sắc màu dày mỏng chồng lên nhau. Hai mắt hấn xem xong liền ném xuống, chiếc khăn lụa bị bỏ rơi trong nắng, "Thập Ngũ đâu?"

"Hồi bẩm Nhị công tử, Thập Ngũ ở trong phòng."

Nhị Thập cúi thấp đầu, Mộ Cẩm giương mắt nhìn thấy được một chiếc trâm gỗ cài tóc, búi tóc nàng cao lên trên đầu. Nữ nhân ở Yểm Nhật Lâu, nào có ai không trang điểm xinh đẹp chỉ vì muốn giành được tiếng cười của hấn. Đây là lần đầu tiên hấn gặp đồ trang sức mộc mạc như vậy, mộc mạc có chút tựa như lạt mềm buộc chặt. Hấn không thèm đếm xỉa đến, hỏi: "Ngươi là từ chỗ nào tới đây?"

Nhị Thập đáp: "Hồi bẩm Nhị công tử, nô tỳ ban đầu là người hầu của Tam tiểu thư."

"Ừm?" Hấn vẫn không rõ, một người hầu như thế nào lại tiến được vào Yểm Nhật Lâu?

Nàng ngừng lại một chút, nói: "Tam tiểu thư phân phó tiểu nữ lại đây hầu hạ Nhị công tử." Đầu của nàng ngày càng cúi thấp, trâm cài với hạt châu ở trên vành hoa càng lộ ra khỏi búi tóc.

Hấn không khỏi lại nhìn về phía chiếc trâm cài tóc kia, "Ngẩng đầu lại cho ta xem."

"Vâng." Nàng chậm rãi ngẩng đầu.

Bại bút, thật sự là bại bút. Hai mắt Mộ Cẩm chỉ dừng trên mặt nàng trong nửa cái nháy mắt, lại nói: "Vẫn là đừng nên ngẩng lên."

Nàng lại cúi xuống. Thật hết sức may mắn, cái vẻ đẹp hơn người của hấn, đối với cô đại què mùa nào thèm ngó tới.

Tay hấn tự vuốt lên thê bài bên eo nàng, "Nhị Thập... Lần trước ta tìm ngươi thị tẩm là lúc nào?"

"Hồi bẩm Nhị công tử, năm trước..." Nàng đắn đo có nên nói hay không, chưa nghĩ xong, lời đã ra đến miệng, "Tháng chạp."

Cái đáp án này vượt qua dự liệu của hấn, con mắt hấn híp lại, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao mà đến?"

"Nhị công tử uống say." Nhị Thập toàn thân bất động, tròn mắt nhìn xuống dưới đất.

Nói rõ ràng hơn một chút, là ngày hai mươi tháng chạp. Một đêm đó, Đại công tử Mộ gia vì sinh nhật đệ đệ của mình mà chuẩn bị yến tiệc, Nhị công tử lại một mình say rượu đến phòng bếp. Hấn hồ đồ, chiếm đoạt nàng.

Quá trình đương nhiên không hề thoải mái. Có điều, ngày đó cũng là ngày sinh nhật của Nhị Thập, nàng không thể để cho mình đau thương. Giờ Tý qua đi, nàng không có gì lại miễn cưỡng cười vui. Nhưng mà, nàng cười hấn không hài lòng, nàng không cười hấn cũng không hài lòng, kéo lấy nàng giăng co cả một đêm.

Ngày hôm sau, nàng ngủ đến mặt trời lên cao mới dậy.

"Ừm." Tay Mộ Cẩm vẫn kéo kéo eo bài nàng, gia tăng thêm lực, đem nàng lão đảo nửa bước mà kéo tới phía trước. "Sau khi ta uống say có nói gì không?"

Giọng nói hấn vẫn nhu hòa, Nhị Thập nghe ra ý tứ uy hiếp. Nàng ổn định thân thể, từng chữ từng câu đều nói ra một cách rõ ràng, "Hồi bẩm Nhị công tử, nô tỳ chưa từng nghe người nói bất cứ lời nào."

Hắn đem eo bài của nàng nhẹ nhàng hát lên.

Nàng suốt nửa té ngã, loạng choạng thân thể, chân vẫn cố gắng dùng sức bám trên mặt đất.

Mộ Cẩm nói: "Hiểu chuyện, cái kia cứ giữ ở chỗ này đi."

"Tạ Nhị công tử."

Hắn quay người đi ra phía ngoài, áo bào biến mất ở cửa vườn.

Lưng Nhị Thập nảy gờo cong xuống cuối cùng cũng được thẳng lên. Nàng chậm rãi ngồi xuống, bàn chân có nhột. Khăn lụa bị hắn kéo đến nhăn nhúm, đứt cả đường chỉ thêu.

Lúc này, tiếng kinh hô của Thập Ngũ vang lên: "Nhị Thập! Có phải Nhị công tử đã tới hả?"

Nhị Thập đáp lại: "Ừm."

"Vậy tại sao không gọi ta?" Thập Ngũ dậm chân, ảo não nói: "Ta vì nghỉ ngơi mà bỏ lỡ."

"Nhị công tử không có bảo ta gọi người, ý muốn cho người yên tâm ngủ."

Thập Ngũ chưa thấy Nhị công tử đi tìm Nhị Thập bao giờ. Nàng nghi ngờ nhìn Nhị Thập, "Nhị công tử cùng người nói chuyện gì?"

"Hỏi vài câu thôi." Nhị Thập một lần nữa cầm lấy kim khâu.

"Người hỏi cái gì?" Thập Ngũ liền ngồi xuống bên cạnh.

"Hỏi một ít chuyện nữ công." Nhị Thập mặt không đổi sắc.

Thập Ngũ kêu lên quái lạ: "Người hỏi chuyện nữ công làm gì?"

"Hôn sự tới gần, xiêm y rồi vớ giày của nữ nhân thôi."

"Người lừa gạt." Thập Ngũ cong miệng lên: "Nhị công tử có hỏi chuyện của ta hay không?"

Nhị Thập hỏi: "Chuyện của người là chuyện gì?"

Thập Ngũ không đáp, nói: "Ta đuổi theo Nhị công tử." Nàng đeo theo một cái túi thơm bạch lan, hương hoa theo nàng rồi đi mà nhạt dần.

Nhìn cái váy màu dâm bụt của Thập Ngũ tung bay, Nhị Thập lại càng nghi ngờ.

- - -

Qua vài ngày sau, Tiểu Lục ở Hoa Uyển được đi cưỡi ngựa cùng Mộ Cẩm. Việc này không đến lượt nữ nhân ở Yêm Nhật Lâu hầu hạ, thế nhưng, Thập Ngũ chỉ cần làm nũng vài câu, Mộ Cẩm liền chiều lòng.

Tiểu Lục cùng Thập Ngũ, xinh đẹp tựa như hoa đào xuân tháng ba, ở bên cạnh Mộ Cẩm lại càng hài hòa.

Đi cùng là con trai của Thượng Thư đại nhân, không khỏi trêu chọc Mộ Cẩm vì có điểm phúc.

Thập Ngũ nghe xong, trong lòng mừng thầm. Không ngờ lại xảy ra sự cố.

Bọn họ lúc đi là đi đường chính đạo, lúc về lại đi đường rừng.

Trên đường gặp phải sơn tặc, hộ vệ nhất thời không trông chừng kỹ, làm mất Thập Ngũ.

"Làm mất?" Thập Tứ hung ác xông vào Hoa Uyển, ép hỏi Tiểu Lục: "Cái gì gọi là làm mất?"

Tiểu Lục vốn nhỏ nhắn xinh xắn, lúc này lại co rúm người lại, cuộn tròn như mèo. "Là... sơn tặc đem nàng cướp đi..."

Đôi mắt Thập Tứ ánh chút nước, nàng tranh thủ chớp chớp mắt hai cái: "Nhị công tử cứ như vậy làm mất nàng sao?"

"Không, không phải." Tiểu Lục xua xua tay, giải thích: "Các người không thấy được đám sơn tặc đó đâu, người thì cao, ngựa thì lớn, hung thần đầy sát khí, lại mang theo đao kiếm, lời nói cũng chẳng tốt lành gì, trực tiếp gào to, mới nghe bọn họ lớn giọng, ta đã sợ đến mất mật. Đi cùng là vị công tử con của Binh Bộ Thượng Thư, thế nhưng cũng không có nhiều sức lực, hắn bảo vệ được Nhị công tử đã là hết sức lắm rồi——"

Thập Tứ ngắt lời: "Thập Ngũ đâu?"

"Việc đó... thì... Nhị công tử không có vứt bỏ nàng.." Tiểu Lục tránh né Thập Tứ: "Là không để ý..."

"Điều đó không giống sao?" Thập Tứ hung hăng đá cái ghế.

Ngoại trừ Tiểu Lục, những người còn lại trong lòng đều biết rõ, Thập Ngũ lần này là lành ít dữ nhiều.

Trầm mặc một lát, Tiểu Cửu giơ tay lên: "Chúng ta có thể đi báo quan không?"

Tiểu Thập ở trong sảnh đi qua đi lại, "Nghe nói năm trước, quan binh bao vây truy quét sơn tặc, tiêu diệt vài lần, quan binh so với sơn tặc chết còn nhiều hơn."

Tiểu Cửu nghe xong, bị dọa sợ rút tay về.

Nhị Thập mặt trắng bệch không có chút huyết sắc: "Nhị công tử nói như thế nào?"

"Nhị công tử còn chưa nói... Ta cũng đã hỏi người ——" nhận thấy ánh mắt của mọi người, Tiểu Lục lấy tay ôm mình, "Các người đừng trùng ta, ta có muốn tranh sủng, nhưng việc mưu hại mạng sống của người khác, ta không dám."

Thập Tứ cười lạnh lùng: "Trước kia còn có nàng ta, giờ nàng ta chết đi, người bây giờ lại xếp nhất rồi."

Tiểu Lục lập tức làm sáng tỏ: "Các nàng, không phải ta giết đâu."

Thập Nhất buông tiếng thở dài nặng nề, quay người đi ra ngoài.

Nhị Thập đi theo sát ra bên ngoài, giọng có chút run run, "Thập Ngũ nàng..."

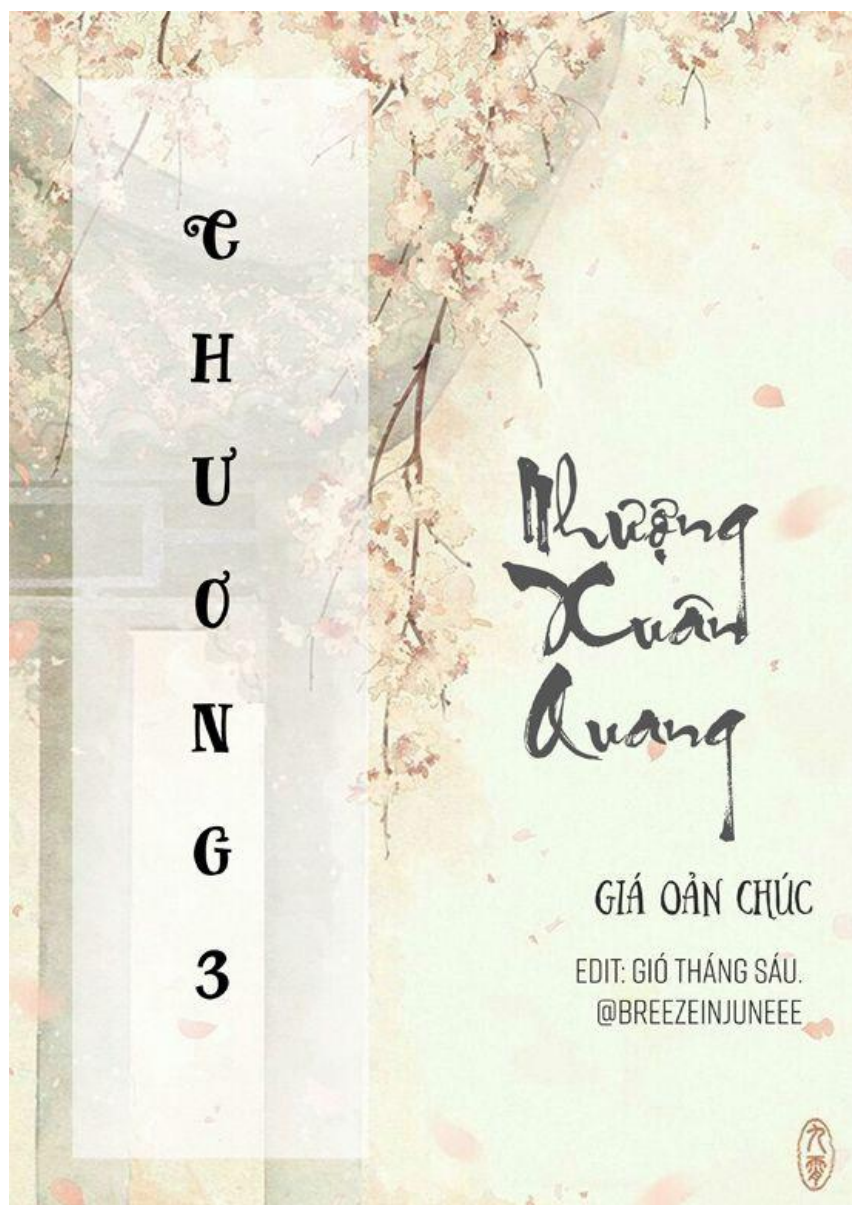
Bước chân Thập Nhất dừng lại một chút, rồi tiếp tục đi về phía trước, nói: "Thập Ngũ là chộc giận Nhị công tử rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thứ nàng nhớ đến lại là vài câu ác độc của hắn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Trở lại Yểm Nhật Lâu.

Nhị Thập cùng Thập Nhất đều trầm mặc, từng người bước vào phòng.

Ngồi im một lát, Nhị Thập nghe thấy bên ngoài im ắng không một tiếng động, liền mở cửa đi ra.

Trắng bạc khẽ động, bên ngoài tường đỏ chỉ có một cây bạch hoa điểm tuyết lên vẻ đẹp. Nơi đây vừa có một người rời đi, ban đêm liền trở nên quanh quẩn. Ngay cả người mạnh mẽ như Thập Tứ cũng chẳng dám tắt đèn.

Nhị Thập cất bước đi ra ngoài.

Băng Sơn Cư cách viện của các nàng bởi một cái hồ sâu.

Hồ này có tên là Thệ Đàm. Thời xa xưa, có một đôi nam nữ thâm tình đã cùng nhau tự tử tại đây, thế nhân tiếc hận, đặt tên để tưởng niệm.

Truyện thuyết đương nhiên là đẹp dễ. Có điều, ở tại nơi này, lại là Nhị công tử vô tâm vô tình.

Muốn qua được hồ, chỉ có một cây cầu gỗ. Thập Tứ từng đùa rằng: "Kỹ năng bơi của ta rất tốt, có thể bơi qua nha." Nói tới nói lui như vậy, nhưng cũng chẳng ai can đảm bơi qua.

Trên cầu có hai hộ vệ canh gác, một người chột đứng dậy. Hắn quét mắt nhìn thẻ bài trên eo nàng: "Nhị công tử đang nghỉ ngơi, cô nương, mời về cho."

"Xin hỏi... Ngài có gặp được Thập Ngũ không?" Gò má Nhị Thập tái nhợt, bình tĩnh nhìn người hộ vệ.

Tiểu Lục nói, Nhị công tử là nhờ con trai của Thượng thư đại nhân gắng sức bảo vệ mới chạy thoát thân.

Nhưng mà bên người Nhị công tử còn có Thốn Bôn. Mộ lão gia từng nói, Thốn Bôn võ nghệ cao cường, hiếm có đối thủ.

Không phải Nhị công tử không để ý đến Thập Ngũ, mà rõ ràng là vứt bỏ nàng ta.

Nợ phong lưu của chủ tử, sao có thể hỏi đến. Hộ vệ không đáp, chỉ nói: "Cô nương, mời về cho."

Nhị Thập móc chút bạc vụn từ trong túi thêu ra, khẩn thiết nói: "Làm phiền ngài thông báo một tiếng, tiểu nữ là người buổi tối hôm hai mươi tháng chạp đã hầu hạ Nhị công tử."

Hộ vệ lắc đầu, vẫn câu nói đó: "Cô nương, mời về cho."

"Làm phiền ngài thông báo một tiếng." Nhị Thập cung kính cúi người: "Nhị công tử có tức giận hay không, hậu quả sẽ do tiểu nữ gánh chịu, sẽ không để ngài phải khó xử." Nàng đem túi thêu bên trái ra, đổ hết bạc ra tay, lại dâng đến trước mặt hộ vệ.

Hộ vệ dưới ánh trăng dò xét nàng. Thê thiếp của Nhị công tử mỹ mạo như hoa, người trước mắt lại bình thường như vậy, còn là lần đầu gặp mặt. Có khi là... thực sự cùng Nhị công tử có nguyên nhân sâu sa nào đó?

Nghĩ đến đây, hộ vệ không dám lãnh đạm, cùng đồng bạn phân chia bạc rồi quay người lên cầu.

Hắn báo cho Thốn Bôn.

Thốn Bôn hồ hững, lắc đầu.

Hộ vệ lui trở về, dùng vẻ mặt lạnh lùng cự tuyệt Nhị Thập.

Nhị Thập nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của hộ vệ, nói lời cảm tạ rồi rời đi.

Trên đường, khoe mắt nàng nhìn lướt qua hồ nước, nhớ lại lúc nhỏ, cảnh phụ thân mang nàng cùng đệ đệ, muội muội ra bờ sông nghịch nước. Nàng chậm rãi di chuyển bước chân, thân thể giống trong bóng cây. Thấy hai gã hộ vệ bên kia không chú ý tới, nàng ngồi xổm xuống, duỗi ngón tay dò xét nhiệt độ nước.

Lạnh như đêm xuân.

Nàng nhìn lên phía lầu các của Băng Sơn Cư.

Đèn đuốc sáng trưng, bên cửa sổ còn có một bóng người, tựa như đang thưởng thức cảnh đêm.

Thập Ngũ đang ngăn cân treo sợi tóc, nàng làm gì còn lo nghĩ được nhiều.

- - -

Con mắt của Mộ Cẩm nhẹ nhàng dừng ở dưới bóng cây phía bên kia hồ. "Thốn Bôn."

"Có mặt."

"Đông Tây Nhị Tài đã bao lâu rồi chưa được ăn?"

"Hai ngày ạ." Thốn Bôn bình tĩnh trả lời.

"Đỡ phải phiền toái đi vớt thi thể." Mộ Cẩm cười nhẹ, tựa mình vào thành cửa sổ.

Đông Tây Nhị Tài là hai con cá ăn thịt người Mộ Cẩm nuôi. Thệ Đàm chưa từng có người nào bơi qua, mà có bơi thì cũng đều trở thành thức ăn cho cá.

Thốn Bôn nhìn ra phía bên ngoài. Dưới bóng cây đen trùng điệp bên kia bờ, thị lực hắn rất tốt nên nhìn ra được một bóng người. Đông Tây Nhị Tài chỉ cần ngửi được mùi nàng, nhất định là cắn chặt không buông.

Thốn Bôn liếc nhìn Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm thân nhiên tự đắc. "Nàng nếu chết ở đây, cũng ứng với hai từ Thệ Đàm."

Nhị Thập cời giày vớ, nửa người bơi vào trong nước. Kỹ năng bơi của nàng không tệ, chỉ cảm thấy nước của hồ lạnh băng, có thể bơi được qua bờ bên kia.

Bơi được không xa, Nhị Thập bị cái gì đó ở dưới nước ngăn cản. Lặn xuống nước nhìn kỹ, hóa ra là một sợi dây thừng.

Nàng thò tay kéo, bỗng nhiên nhận thấy đầu dây thừng còn buộc một thứ khác... Như là một con người.

Lúc này, ánh trăng tỏa ra giữa mây.

Nàng nhìn thấy rõ, trong nước chính là một thân thể nam nhân không trọn vẹn đang lơ lửng, trên vai phải có hai sinh vật tròn tròn nhỏ đang bám vào... Không, chính xác là đang cắn xé.

Nhị Thập hốt hoảng, lập tức trôi lên trên mặt nước, vội vàng trở lại bên bờ.

Tiếng đập nước thu hút sự chú ý của hai hộ vệ.

Hộ vệ xông tới, nhìn thấy nàng ướt sũng, không khỏi mím chặt môi.

Nhị Thập im lặng cười cười, bây giờ chắc là có thể nhìn thấy được Nhị công tử rồi.

Quả nhiên, hộ vệ mang nàng đến Băng Sơn Cư.

Nàng gặp Thốn Bôn đầu tiên.

Hồi còn hầu hạ Tam tiểu thư, nàng đã biết về Thốn Bôn. Hắn lớn lên anh tuấn, không ít nha hoàn bàn luận về tướng mạo hắn. Người hầu cũng có giai cấp của người hầu, Thốn Bôn đương nhiên ở vị trí bên trên.

Thốn Bôn vẫy hộ vệ lui, ném cho nàng cái khăn tay. Trên mặt hắn trầm tĩnh, không chút biểu tình. "Lau đi." Trên người nàng một giọt nước nhỏ thẳng xuống, dưới chân đang quỳ gối ướt nhẹp.

"Đa tạ." Nhị Thập nhẹ nhàng lau nước trên tóc, nhẹ nói: "Thốn Bôn công tử ——"

Thốn Bôn đánh gãy lời nói của nàng: "Ta không phải công tử."

Nàng ngẩng lên, "Cảm phiền thông báo với Nhị công tử một tiếng, tiểu nữ muốn gặp người."

Thốn Bôn không đáp lời, hỏi: "Vì sao lại xuống nước?"

"Tiểu nữ muốn gặp Nhị công tử." Nàng quỳ sấp trên mặt đất, một tay vẫn giữ lấy khăn lau.

Thốn Bôn nhìn nàng bởi vì quỳ rạp người mà cong lưng lại. Nàng vẫn hơi gầy, không còn là nha hoàn nữa nhưng vẫn thật mảnh mai.

Nhị Thập im lặng chờ một lát.

Mộ Cẩm rút cuộc cũng đi ra, câu nói đầu tiên lại có ý mỉa mai: "Vậy là lại không chết."

Nhị Thập nghe trong tiếng hắn có vẻ tiếc hận, nàng không thể phân biệt được ý tứ của hắn, chỉ có thể ghì trán dưới mặt đất, cung kính nói: "Nhị công tử, nô tỳ là người đã hầu hạ người ngày hai mươi tháng chạp."

Mộ Cẩm ngồi xuống chiếc ghế bành: "Vào được Yểm Nhật Lâu, cũng chẳng còn là nô tỳ nữa."

"Tạ Nhị công tử. Tiểu nữ là người đã hầu hạ người ngày hai mươi tháng chạp."

"Nói."

"Thập Ngũ chưa rõ sống chết, tiểu nữ thật sự khó có thể ngủ yên."

"Thập Ngũ mệnh khổ, ta sẽ hậu táng nàng ấy. Về phần ngươi ——" Ánh mắt Mộ Cẩm rơi trên mái tóc ẩm ướt của Nhị Thập, lại nhìn thấy chiếc trâm cài tóc nọ. Nữ nhân ở Yểm Nhật Lâu không cần lo cơm ăn áo mặc, nàng lại có thể giả dối như vậy. "Chỉ có thể ném vào hồ nước làm thức ăn cho cá. Hiện trong nước còn đang ngâm một cái xác đã chết, ngươi chẳng có mấy lạng thịt, coi như chỉ bổ dính kê răng cho Đông Tây Nhị Tài."

"Nhị công tử, lần này tiểu nữ đến đây, là muốn gặp người để thành khẩn một việc."

"Nói."

"Về ngày hai mươi tháng chạp đó." Trán Nhị Thập dán chặt trên mặt đất thấm một mảng nước lạnh lẽo, chuyện dễ bị liên lụy, nói năng cần phải cẩn trọng.

Mộ Cẩm liếc nhìn Thốn Bôn.

Thốn Bôn hiểu ý, rời khỏi phòng liền đóng cửa lại.

Tình cảm ám áp trong phòng liền biến mất, sau lưng Nhị Thập là từng cơn gió lạnh lẽo. Sự lạnh lẽo này đến từ phía Mộ Cẩm. Nàng cố gắng giữ bình tĩnh:

"Lúc tiểu nữ say rượu đã hồ đồ kể chuyện hôm hai mươi tháng chạp cho Thập Ngũ nghe. Thập Ngũ vì muốn uy hiếp tiểu nữ nên đã viết vào một cuốn sách nhỏ, giấu sách ở chỗ người khác. Giờ Thập Ngũ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cuốn sách có thể bị công khai. Cái mạng của tiểu nữ chết cũng không có gì đáng tiếc, nhưng mà sợ lại liên lụy đến danh dự của Nhị công tử."

Mộ Cẩm đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt nàng. "Người có di ngôn gì, nói đi. Người chết thì tâm tình ta sẽ tốt hơn, nói không chừng sẽ thành toàn cho người."

"Việc này là do tiểu nữ, tiểu nữ nghiệp chướng nặng nề." Nhị Thập quỳ rạp xuống đất, thân thể vẫn không nhúc nhích. "Son tặc xưa nay bất mãn với quan phủ, nếu như Thập Ngũ vì bảo vệ tính mạng, đem chuyện riêng của Nhị công tử nói ra, son tặc lắm người nhiều miệng, sẽ khó lòng chống đỡ."

"À? Theo ý người thì sao?" Đến lúc này, con mắt của hắn mới nhìn Nhị Thập.

"Khẩn cầu Nhị công tử đi cứu Thập Ngũ trở về, truy tìm tung tích cuốn sách nhỏ."

"Biết rồi." Mộ Cẩm cúi nửa người: "Người hãy nhảy xuống hồ trước đi, đừng bắt ta phải vất vả đi xử lý thi thể."

"Nhị công tử, tiểu nữ lại cả gan ——"

Đột nhiên một tay Mộ Cẩm nắm chặt cổ nàng.

Trong mắt nàng hiện lên sự sợ hãi, sắc mặt vì khó thở mà chuyển thành đỏ tía.

Hắn tới gần nàng, thấp giọng: "Ta rất tò mò người còn có bao nhiêu lá gan?"

Nhị Thập bám vào tay hắn, muốn lắc đầu lại không làm được. Không khí trong ngực nàng ngày càng giảm, ánh mắt của hắn lại càng lạnh buốt. Nàng cực kỳ chóng mặt, hai tay buông xuống. Nói nàng không hốt hoảng là giả, thế nhưng lúc này trên mặt nàng lại không biểu hiện cảm xúc gì.

Mắt nàng sắp trắng dã ra, Mộ Cẩm mới buông tay.

Thân thể nhẹ bay như giấy rơi trên nền đất, nàng khó chịu thở hổn hển.

"Đứng rồi." Hắn hỏi: "Đêm hôm hai mươi tháng chạp, ta là còi áo người trước, hay là còi váy trước?"

Cổ họng Nhị Thập như bị thiêu đốt đến đau rát, không nói được lời nào. Mặt nàng đỏ lên không phân biệt được là xấu hổ hay là buồn bực.

Người ta nói trần trụi cùng nhau sẽ thành khỉ cùng nhau. Nhưng mà hắn cùng với nàng, đã ngủ chung vài lần mà vẫn chỉ như người xa lạ.

Mộ Cẩm vừa hỏi vừa trả lời: "Chắc chắn là che cái mặt khổ sở của người trước tiên." Nói xong hắn gọi. "Thốn Bôn."

"Có thuộc hạ." Thốn Bôn đẩy cửa tiến vào.

Mộ Cẩm ngồi trở lại ghế bành: "Đi tìm Thập Ngũ trở về. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

"Rõ." Thốn Bôn lĩnh lệnh liền đi.

Nhị Thập bò dậy hành lễ. Nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy chút xuân quang ẩn giữa hai hàng lông mày của Mộ Cẩm.

Hắn nói: "Đông Tây Nhị Tài đã ăn xong cỗ thi thể kia, không quá hai ngày, người hãy tự nhảy xuống đi. Chúng đã quen ăn thịt của những hán tử xấu xí, đổi lại là nữ, chắc khẩu phần ăn cũng được cải thiện đôi chút."

Nàng nói không ra được câu cảm tạ.

- - -

Sáng sớm ngày thứ hai Thập Ngũ trở về, thấy Nhị Thập, nàng nhào đến ôm mà lặng lẽ khóc.

Nhị Thập khẽ vỗ về Thập Ngũ, an ủi: "Còn sống là tốt rồi." Lại đánh giả tử mị, chiếc váy rực rỡ sắc màu của Thập Ngũ không thấy bị rách, chỉ hiện lên vài vết nhăn.

Một lát sau, có người đến báo, Nhị công tử vì niệm tình cũ nên ban cho Thập Ngũ danh phận thất thiếp.

Ý nói rằng, Thập Ngũ đã được chuyển sang Hoa Uyển.

Trong nhất thời, Yểm Nhật Lâu có mấy người mừng mà cũng có mấy người sầu bi.

Thập Tứ đứng ở phía hành lang, cách Thập Ngũ rất xa. Giọng nàng khẽ nhắc: "Nghe nói Nhị công tử vì tìm người mà tốn không ít sức lực, gần vua như gần hổ, bảo trọng."

Thập Ngũ cười một tiếng, liếc đôi mắt mị hoặc nhìn qua: "Ta đã sớm biết mà, Nhị công tử sẽ không bỏ mặc ta."

Nhị Thập có chuyện muốn nói, lại biết khuyên không được Thập Ngũ, chỉ có thể nhắc nhở vài câu. "Nhị công tử nếu muốn người tự khắc sẽ tới, về sau đừng quá chủ động."

Thập Ngũ nghe được câu có câu không, kéo tay Nhị Thập: "Không nỡ rời xa Nhị Thập muội muội nhất, nếu người được tới Hoa Uyển với ta thì tốt."

Nhị Thập cười cười. Nơi nàng muốn đi không phải là Hoa Uyển, mà là bên ngoài phủ.

- - -

Thập Ngũ chuyển đến Hoa Uyển, ngoại trừ có chút thân quen với Tiểu Lục, còn lại các nữ nhân khác đều không muốn thấy cái nhan sắc quyến rũ này của nàng. Tuy nhiên, nàng lại là nữ nhân duy nhất Mộ Cẩm vừa vứt bỏ lại muốn tìm về, mọi người cũng không dám chọc tức, chỉ có thể bỏ qua.

Thập Tứ lại leo tường vào trong Hoa Uyển, đi châm chọc, khiêu khích đám nữ nhân ở đây khiến cho tất cả lại một phen nháo nhào. Trong ao sen vài chiếc lá chìm xuống.

So với Hoa Uyển náo nhiệt, Yểm Nhật Lâu lại càng yên tĩnh.

Không biết có phải hay không bị khói hương miếu thờ khai sáng, mà Thập Nhất muốn làm bạn với thanh đăng, đổi quần áo mặc thành sương trắng, càng thêm phần trầm mặc.

Mấy ngày nay, Mộ Cẩm chưa từng tới đây.

Thập Tứ nói, là do hắn đi Hoa Uyển. Thập Tứ còn nói, mấy cái nữ nhân ở Yểm Nhật Lâu này thật sùng rồi. Lúc nói ra lời này, đôi mắt Thập Tứ gần như mất đi ngọn lửa tươi sáng, mặt mày lại giống như Thập Nhất, tràn đầy sự mệt mỏi.

Nhị Thập không đem sự sùng ái của Mộ Cẩm vương vấn trong lòng.

Nhưng mà một đêm, nàng nằm mơ thấy cổ thi thể trong hồ nước kia đã biến thành thi thể của nàng, tay chân bị găm mất một nửa, trên cổ còn có một khối cầu tròn tròn đang gặm nhấm.

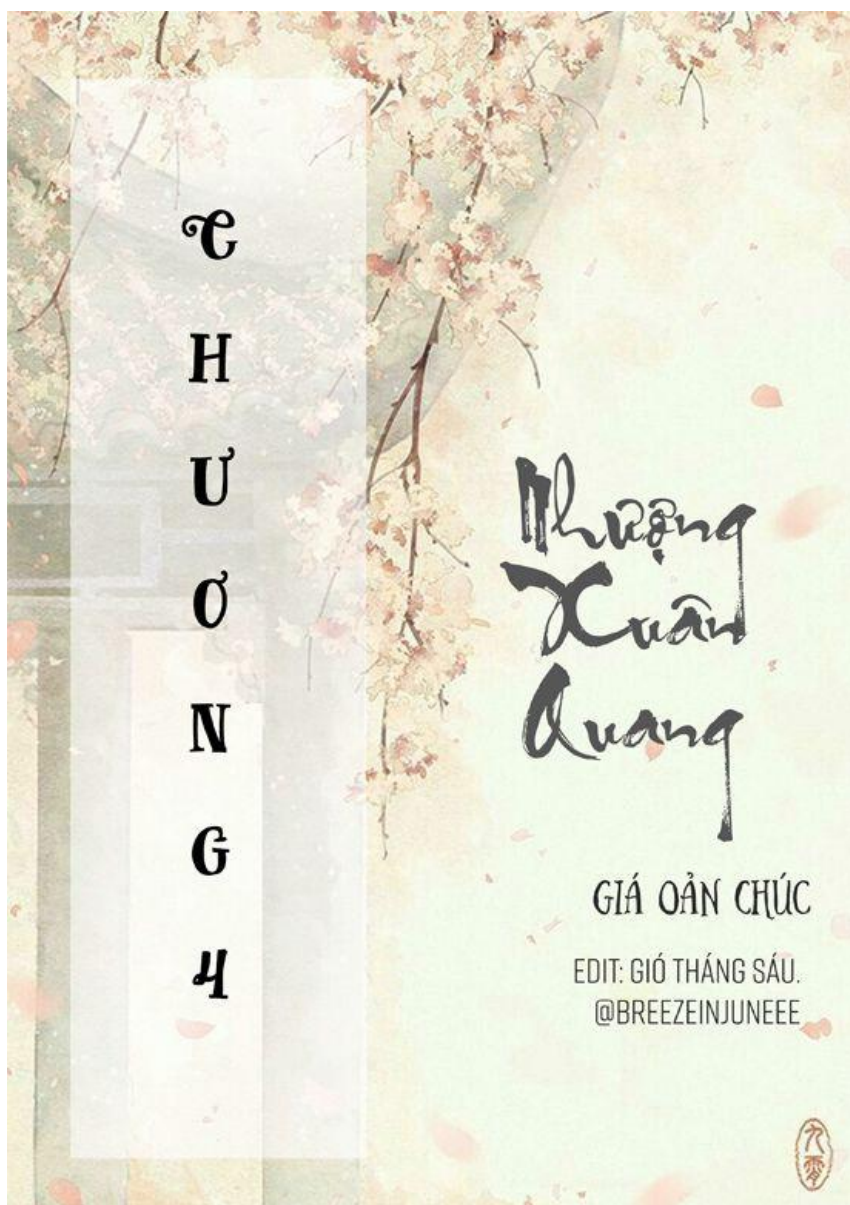
Thứ nàng nhớ đến lại là vài câu ác độc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nói nhảm nhiều như vậy, người chết được rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Qua vài ngày, Thốn Bôn tìm đến. Đây là lần đầu tiên hấn bước vào Yểm Nhật Lâu.

Nhị Thập đang ngồi bên ngoài vườn.

Khăn thêu ngày càng nhiều.

Đêm đó, nàng đã đem hơn phân nửa ngân lượng của mình giao cho hộ vệ. Ý muốn đuổi người của Tô Yến Tinh ngày càng rõ ràng, Nhị Thập nghĩ cần kiếm thêm chút ngân lượng, vì tương lai sau này.

Những chiếc khăn thêu này đều là nhờ Lưu đại nương ở phòng bếp bán ra.

Lúc ra ngoài mua rau quả, Lưu đại nương tranh thủ chuyển khăn thêu của Nhị Thập cho người bán hàng rong. Sau khi bán xong, người bán hàng rong cùng Lưu đại nương lấy hơn một nửa ngân lượng, nửa còn lại thì đưa cho Nhị Thập.

Giá cả không cao, góp gió thành bão.

Thấy bóng dáng của Thốn Bôn xuất hiện trước mặt, Nhị Thập ngừng động tác trên tay.

Hấn đứng bên ngoài cách xa nàng ba thước, chuyển lời: "Nhị công tử muốn gặp cô."

Từ cái hôm bùng tình vì con ác mộng đó, Nhị Thập đã liệu trước sẽ có ngày hôm nay. Nàng bình tĩnh gạt đầu, chỉ tay về chỗ khăn thêu chưa xong: "Có thể cho tiểu nữ một chút thời gian để thu dọn những cái này không?"

Thốn Bôn đưa mắt nhìn lên trời.

Cuối xuân hơi nóng, nàng lại dưới cái nắng mà thêu thùa, má ửng đỏ. Hấn nhìn quanh sân nhỏ, sắc xuân đã phai tàn, không còn thấy chiếc lá nào nữa, hấn chợt nhớ tới bãi đất trống hồi nhỏ từng luyện võ.

Hóa ra, nàng đã sống ở nơi như thế này một năm rưỡi.

Hấn rời ra bên ngoài Yểm Nhật Lâu.

Nhị Thập thu dọn đồ may vá, quay người đi vào phòng. Cảnh tượng thi thế bị hủy hoại trong mơ chợt hiện về. Nàng nghĩ, nếu như thật sự trở thành thức ăn cho cá, thì cũng cần chút thể diện.

Nàng thay một bộ y phục. So với y phục nàng mặc thường ngày, lần này lại là một chiếc váy đỏ lựu đẹp đẽ.

Nhị Thập ra khỏi phòng, nhìn thấy bóng lưng cao ráo của Thốn Bôn đứng ngoài sân.

Lúc trước, có một nha hoàn bên cạnh Tam tiểu thư trong lòng rất ngưỡng mộ Thốn Bôn. Nha hoàn tướng mạo xinh đẹp, nguyên làm thất thiếp của hấn.

Tam tiểu thư nói cho Thốn Bôn nghe.

Hấn khéo léo từ chối.

Tam tiểu thư cũng mai mối đi mai mối lại cho Thốn Bôn vài lần nhưng đều thất bại. Nàng nói: "Bốn Thốn ở cùng Nhị ca đã lâu, lời nói cũng toàn ngầm trong miệng."

Nha hoàn có tướng mạo xinh đẹp từng nói qua với Nhị Thập chuyện này, rằng trong lòng Thốn Bôn đã có người khác. Nha hoàn hỏi: "Ngài ấy không phải là... thích Tam tiểu thư đấy chứ?"

Nhị Thập nào hiểu được tâm tư của Thốn Bôn.

Ở trong đây chỉ toàn chủ chủ tớ tớ. Chủ chính là chủ, tớ chính là tớ. Muốn vượt qua, thật vọng tưởng hão huyền.

- - -

Nhị Thập đi theo Thốn Bôn vào Băng Sơn Cư.

Mộ Cẩm đang nhàn hạ ngồi trong đình nghỉ mát uống rượu, trên tay là chiếc chén ngọc to bằng nắm tay.

Nhị Thập bước vào đình.

Hấn liếc mắt nhìn nàng một cái.

Nàng không nói tiếng nào liền ở bậc thang quỳ xuống.

Mộ Cẩm tay trái quơ quơ chén ngọc, "Cuốn sách nhỏ đâu? Ngươi đã tìm Thập Ngũ hồi chưa?"

"Hồi bẩm Nhị công tử, là do nô tỳ hồ đồ." Điều bộ của Nhị Thập cũng giống lần trước, cái trán chống đỡ cả người tỳ xuống nền đất lạnh buốt, con mắt nửa khép, "Là do tiểu nữ say rượu nói với người khác, không phải Thập Ngũ. Nàng kỳ thật không biết chút nào."

"À?" Mộ Cẩm hai ngón tay bóp nát chén ngọc, nhìn cái trâm cài gỗ của nàng, dần từng chữ từng câu hỏi: "Vậy đó là ai?"

Nhị Thập trả lời: "Nô tỳ lúc ấy say đến mơ hồ, nhớ nhầm thành Thập Ngũ, lại không nhớ nổi đến tột cùng là ai."

Mảnh vỡ của chén ngọc rơi xuống.

Mộ Cẩm hỏi: "Hôm đó là mừng mấy tháng mấy?"

"Mùng sáu tháng ba." Nàng trả lời một cách rõ ràng.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm đem phân áo dính mảnh vỡ của chén vuốt nhẹ, "Phân phó xuống dưới, đem toàn bộ những ai đã gặp nàng vào ngày mùng sáu tháng ba giết sạch, gả vịt heo chó cũng không tha."

Nhị Thập nghe được tiếng Thốn Bôn đáp không chút do dự: "Rõ."

Lòng bàn tay nàng nóng lên, kịp nói ra: "Khẩn cầu Nhị công tử nghe thêm nô tỳ nói vài câu."

Mộ Cẩm nhướn lông mày: "Nói."

"Nô tỳ quả là hồ đồ, không biết được người kia là ai, chỉ nhớ rõ hần muốn đem cuốn sách này giao cho người khác, dùng cái này để uy hiếp nô tỳ. Hôm nay dù có tìm được người này hay không, dù hần có sống hay chết thì chi e bí mật của Nhị công tử đã bị truyền ra bên ngoài."

Mộ Cẩm lắng nghe giọng của nàng, nhẹ nhàng, chậm rãi mà đĩnh đạc, bồi rối mà lại trấn tĩnh. Hần đứng dậy đến trước mặt nàng. Hôm nay nàng đã đổi một chiếc trâm có hồng ngọc đỏ sậm. Tóc đen, váy đỏ, so Thốn Bôn đen như mực lại càng trong trẻo hơn.

Ánh sắc chiếu vào trong mắt Mộ Cẩm, hần càng thêm không thoải mái, nhắc chân giẫm lên vai phải nàng, "Dù sao cũng sẽ lộ, ta không quan tâm chết nhiều hay không."

Nhị Thập bị đau, nặng nề thở gấp một hơi.

"Ta hiện tại chỉ muốn giết người ——" hần lạnh lùng nhìn nàng, kéo dài giọng: "Chính là ngươi."

"Nhị công tử giết người..." Lời Nhị Thập thoáng nhanh rồi chậm dần, suy nghĩ kĩ càng nói ra: "Là muốn xử lý việc cho nhanh gọn, hay chỉ là sự tổn công vô ích?"

Mộ Cẩm phát ra tia cười mỉa: "Nói vậy có ý gì?"

"Giết người diệt khẩu, là vì muốn xong việc." Xương bả vai cơ hồ như sắp nát, nàng cắn chặt răng: "Người vô tội chết thảm, người biết chuyện lại giấu kín bình an vô sự, như vậy vẫn là tổn công vô ích."

"Nói nhảm nhiều như vậy, ngươi chết được rồi." Mộ Cẩm gia tăng lực dưới chân.

Đau đớn từ cánh tay Nhị Thập truyền xuống đầu ngón tay, cổ tay nàng tự buông xuống.

Ngón tay trở bên phải của Thốn Bôn khẽ giờ lên.

Mộ Cẩm đột nhiên liếc mắt về Thốn Bôn.

Thốn Bôn trên mặt không một gọn sóng, vẫn đứng tại đình không nhúc nhích.

Tia quang sắc khác thường chợt lóe trên mắt Mộ Cẩm, hần thu chân về.

Vai phải Nhị Thập khụy trên đất, cong xuống. Hai đầu gối quỳ không dám có chút nào dao động.

Mộ Cẩm ngồi trở lại ghế, ngàng mặt lên vui vẻ: "Chúng ta hãy đổi sang một cách giải quyết ôn hòa đi."

Nhị Thập cố gắng chống cự lên tiếng, do kiệt sức mà phát ra tiếng khàn khàn rên rỉ.

"Tới đây." Mộ Cẩm ra lệnh.

Nhị Thập ở dưới đất quỳ bò đến trước mặt hần.

Mũi chân hần khẽ động.

Nhị Thập nhin không được rút lại, sợ hần lại dẫm lên nàng thì cả hai vai chỉ còn nước tàn phế.

Mộ Cẩm lại nhìn về Thốn Bôn.

Thốn Bôn vô cùng cung kính mà cúi đầu nhìn xuống đất, không thấy được nét mặt của hần.

Mộ Cẩm nhìn về phía Nhị Thập, "Ngươi có biết chữ không?"

Nàng liền giật mình, "Không biết ạ."

Hần dùng quạt xếp nâng cằm nàng lên, nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng của nàng.

Nhị Thập bị ép ngẩng đầu, lưng đỏ xuống. Nàng tựa như nghe thấy tiếng xương cốt kêu lên giòn vang.

Hần nâng quạt xếp ép gần lại.

Lạnh lẽo từ cằm bay lên hai gò má khiến hàm răng nàng không khỏi run lên.

"Cái đầu lưỡi kia mà cắt đi thì không thể nói dối được nữa." Mộ Cẩm cười vui vẻ: "Ngươi nên cảm thấy may mắn vì ngươi không biết chữ, bằng không thì đôi tay này chắc cũng phải chặt theo."

Đầu lưỡi Nhị Thập chợt co lại, đóng chặt miệng.

"Thốn Bôn, đem đầu lưỡi nàng cắt, rửa sạch sẽ rồi ngâm rượu uống." Mộ Cẩm rút quạt xếp về, mở ra nhẹ nhàng khoan thai.

"Vâng." Thốn Bôn nặng nề lên tiếng, đi lên phía trước.

Nhị Thập dán mặt xuống dưới đất, vai đau đớn làm nàng không nhắc nổi người. "Nhị công tử... Tiểu nữ còn có lời muốn nói."

Mộ Cẩm nói: "Vậy thì vừa cắt vừa nói."

"Nhị công tử, Nhị công tử, kỳ thật tiểu nữ không biết bí mật của người." Nhị Thập túm chặt áo bào của Mộ Cẩm.

Hắn đá văng tay nàng ra, "Miệng lưỡi giáo hoạt, toàn lời nói dối."

"Nhị công tử, điều tiểu nữ nói là sự thật..." Lúc này, Thốn Bôn ngồi xuống bên cạnh người nàng, nàng mở to hai mắt nhìn về Thốn Bôn trên mặt không có chút biểu tình, lại chuyển hướng Mộ Cẩm: "Đêm đó, đêm đó... Người không nói gì cả, chỉ lôi kéo tiểu nữ lên giường..."

"Hừ." Mộ Cẩm nửa xoay người, ngón trỏ để ở trên môi, "Lớn tiếng như vậy chỉ chết nhanh hơn thôi."

Mũi đao trong tay phải của Thốn Bôn nổi lên sắc bạc, tay trái hắn ghi chặt cầm Nhị Thập.

Nàng kêu "A a a" vài tiếng, gãy khỏi lực tay của hắn.

Thốn Bôn giờ tay phải lên.

Đao chưa tới, đầu lưỡi Nhị Thập đã thoáng chớp tê liệt.

Mộ Cẩm đột nhiên nói: "Đúng rồi."

Mũi đao nhọn của Thốn Bôn chợt dừng lại.

Mộ Cẩm dùng quạt xếp vỗ vỗ mặt Nhị Thập, ân cần hỏi: "Quãng đời còn lại có gì tiếc nuối, hãy nói ta nghe."

Ánh đao sáng ngời ngăn trước mặt, nàng khép nép nói: "Nhị công tử, tiểu nữ biết sai rồi."

Mộ Cẩm vờ như mất điếc tai ngơ: "Qua hôm nay, người muốn nói gì đều không còn cơ hội nữa."

"Nhị công tử, tiểu nữ nhận sai." Nhị Thập quỳ dưới chân hắn dập đầu.

"Không có di ngôn gì sao?"

"Cầu Nhị công tử khai ân."

Đao nhọn của Thốn Bôn để ngang tai Nhị Thập, hai mắt hắn nhìn ra xa bờ bên kia hồ: "Nhị công tử, Tam tiểu thư tới rồi."

Mộ Cẩm ngừng đầu, nhìn thấy bóng dáng hốt hải của Mộ Đông Ninh. "Được rồi, tâm ta thiện, không muốn thấy máu chảy." Hắn đứng lên, "Thốn Bôn, rót cho nàng thuốc cầm."

"Vâng." Tay phải Thốn Bôn thu đao về, tay trái buông mặt Nhị Thập ra.

Mộ Cẩm còn nói: "Làm sạch sẽ một chút, đừng để Tam tiểu thư bên ngoài phát hiện."

"Rõ."

Đội Mộ Cẩm đi ra ngoài đình, toàn thân Nhị Thập một cảm giác lạnh buốt, mồ hôi chảy ròng ròng.

Thốn Bôn móc ra một bao thuốc bột, đổ vào bầu rượu, nhẹ nhàng lắc lắc vài cái. Cẩm lấy chiếc chén ngọc đổ cho nàng nửa chén rượu. Hắn đem rượu để trước mặt nàng, bình tĩnh nói: "Nhị công tử muốn cô cầm miệng vĩnh viễn."

Nàng nhìn thấy chén rượu. Nghe xong lời hắn nói lại coi như không nghe thấy gì.

"Cô không cầm, Nhị công tử sẽ không bỏ qua cho cô." Thốn Bôn mặt trầm lạnh như nước.

Nhị Thập vịn người vào ghế đứng lên, vai lưng bị lệch hẳn sang bên phải. "Sẽ đau đúng không?"

Thốn Bôn đáp: "Sẽ không."

Nàng lập tức hiểu rõ lời hắn nói.

Thốn Bôn đưa chén rượu muốn ép nàng uống.

Nàng lại chủ động nhận lấy.

Mặt hấn trầm xuống, dời đến đứng trước nàng, che cho người ngoài khỏi nhìn thấy.

"Ta không muốn nợ ân tình người khác." Nhị Thập nói nhẹ, dùng tay áo che mặt, ngửa đầu uống rượu.

Tiếp đó tay nàng run run, làm vỡ một chén ngọc trống rỗng.

- - -

Nhị Thập không thể nói chuyện được nữa, chẳng mấy khi rời khỏi Yểm Nhật Lâu.

Thập Ngũ rời Nhị Thập hai người luân phiên nhau gặp nạn làm cho các nữ nhân sau đó cũng cẩn thận hẳn lên.

Thập Tứ thu lại tâm tính, không hề đi Hoa Uyển đánh nhau nữa.

Biết được việc này, Tô Yến Tinh cười vang vài tiếng. Nàng biết rõ, Yểm Nhật Lâu đã trở thành nơi bị vứt bỏ. Một đám oanh oanh bướm bướm đáng vẻ lẻ lút mềm mại ở Hoa Uyển mới là kinh địch.

Nữ nhân đầu tiên Tô Yến Tinh đuổi đi là Tiểu Cửu.

Lúc Nhị công tử để Tiểu Cửu rời phủ đã tặng một xe đầy vàng bạc châu báu, có thể giúp nàng cả phần đời còn lại không cần lo nghĩ đến cơm ăn áo mặc.

Tiểu Cửu lưu luyến, mỗi bước đi đều bịn rịn. Đi không được mấy bước nàng lại trở về. Nhìn cả đám nữ nhân thường ngày đều nhao nhao mắng chửi lẫn nhau, giờ đây hốc mắt nàng lại rung rung. "Nhà của ta ở ngõ nhỏ Hạnh Hoa ở Giang Châu, nếu các người có ai rời phủ, có cơ hội hãy tìm ta." Nói xong, nàng lại rút lại lời: "Các người không được rời đi, phải ở chỗ này cố gắng chiến đấu đến cùng."

Tiểu Lục lau khóe mắt, khóc nức nở nói: "Nhất định rồi, chúng ta sẽ được ra ngoài."

Tiểu Thập muốn nói gì lại thôi. Lúc Tiểu Cửu quay người rời đi, Tiểu Thập tiến lên một bước, kéo tay Tiểu Cửu: "Có một việc nhỏ mà ta phải xin lỗi người, kiện toạ Vũ Y của người, là ta... cắt rách."

Tiểu Cửu từ buồn chuyển thành giận, xong lại chuyển vui.

Nam tử Đại Tể quốc nhiều thế thiếp. Dân gian từng nói: Hồng nhan Đại Tể rồi ren không dứt.

Nữ nhân của Mộ nhị công tử sao có thể so với của người khác, cũng may chỉ là tranh giành lát vạt, không có nguy hiểm đến tính mạng. Lúc này, các nàng còn có vài người lưu luyến không rời.

Tiểu Cửu trước kia nói chuyện khá ít với Nhị Thập, giờ Nhị Thập lại bị câm, thành ra chẳng nói thêm được gì.

Tiểu Cửu nín thở, ôm lấy Nhị Thập: "Nhớ kỹ, ta ở ngõ hẻm Hạnh Hoa ở Giang Châu."

Xe ngựa đi không xa, Tiểu Cửu vén rèm, nhìn các nàng mà vẫy tay. Nàng cười nhưng bên trong lại đỏ lẹ.

"Các người thật là, trước khi đi mới biểu lộ tỷ muội tình thâm." Tiểu Lục nức nở nói: "Khiến cho ta không nỡ để nàng đi..."

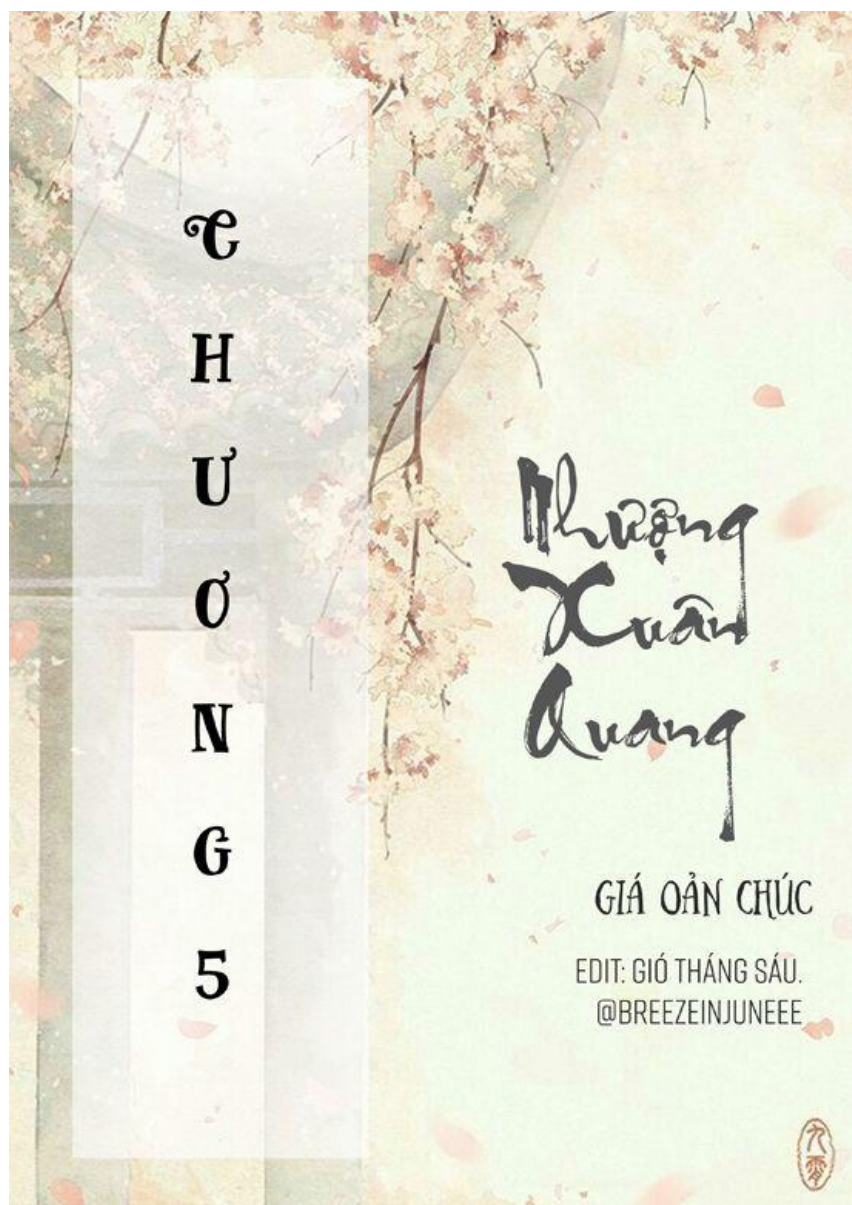
Trước mặt là đường rộng ngõ hẹp, phố phường huyền ảo. Nhị Thập nhìn theo hướng, yên ổn sống là tốt rồi, hi vọng sớm muộn cũng có ngày gặp lại được Tiểu Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nam thì tàn nhẫn, nữ thì độc ác, thật là xứng lứa vừa đôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Năm ngày trước ngày thành thân của Mộ Cẩm.

Thập Ngũ lại bị Tô Yến Tinh hăm hại, nàng tức giận phẫn uất mà chạy đến Yểm Nhật Lâu.

Từ khi Nhị Thập bị cầm, Thập Ngũ càng thích cùng nàng kẻ khổ. Lúc còn nói được, Nhị Thập không khuyên nổi Thập Ngũ, hiện giờ miệng không mở được ngược lại còn có thể làm Thập Ngũ bớt đi vài câu.

Sau khi Thập Ngũ trải qua chuyện sơn tặc, không hề quán lấy Mộ Cẩm nữa. Nàng hỏi Nhị Thập: "Nhị công tử vì cái gì lại đem ta cứu về?" Thập Ngũ bên ngoài khoe khoang, được cứu là vì sủng ái. Nhưng thâm tâm nàng biết rõ, trong đó còn ẩn giấu chuyện gì nữa.

Nhị Thập lắc đầu.

"Người nói xem, nếu như ta lại cố tình tiếp cận Nhị công tử, người có phải sẽ không tha thứ cho ta nữa hay không?" Những ngày nay, Thập Ngũ đã suy nghĩ cẩn thận, kế hoạch của nàng là mẫu bằng tử quý, đắc tội với Nhị công tử. Phải cố gắng ở lại Mộ gia lâu dài, Thập Ngũ không được làm gì khác. Hồi nàng còn ở Yểm Nhật Lâu, Tô Yến Tinh cố tình nhắm vào nàng. Nàng rời đến Hoa Uyển, Tô Yến Tinh lại càng không buông tha. Nhìn thấy Tiểu Cửu được rời đi, Thập Ngũ sầu muộn, buộc phải chiều lòng làm Mộ Cẩm vui vẻ.

Nhị Thập vội kéo tay Thập Ngũ, thận trọng lắc đầu, ánh mắt mang theo cảnh cáo. Nàng cứu được Thập Ngũ một lần dường như đã đưa đến họa sát thân, nàng không còn cách nào để cứu Thập Ngũ lần nữa. Cái người Nhị công tử này, hi vọng vô thường, nàng có thể bảo vệ được tính mạng quả là may mắn.

Thập Ngũ cầm lại tay Nhị Thập, "Nhị Thập, người vì cái gì mà đột nhiên không nói được? Người đắc tội Nhị công tử sao?" Vẫn là vấn đề giống với lúc trước, Thập Ngũ đã hỏi qua nhiều lần, Nhị Thập đều không trả lời.

Lần này, Nhị Thập lắc đầu, ra hiệu đừng hỏi lại. Nàng châm trà, cười cười vỗ lưng Thập Ngũ.

Trong số các nữ nhân, Thập Tứ là gian xảo nhất, nhưng nàng hiểu được chỉ phép bắt nạt kẻ yếu, phải sợ hãi kẻ mạnh. Thập Ngũ cậy sủng mà kiêu, mặt mày không dễ để bắt chuyện nhưng lại chẳng nín mà kể lể. Tô Yến Tinh nhiều lần khiêu khích Thập Ngũ, không phải không có đạo lý.

Thập Ngũ nhú chặt lông mày, "Nếu không ta đi tìm Nhị công tử cầu xin, để người tìm đại phu tốt nhất trị cho ngươi."

Nhị Thập chỉ chỉ về hướng Băng Sơn Cư cùng Trạch Lâu mà lắc đầu.

Thập Ngũ đảo mắt qua lại, "Ý ngươi là ta đừng đi treu chọc Tô Yến Tinh? Đừng đi tìm Nhị công tử cầu xin?"

Nhị Thập lại chỉ chỉ tiếp Hoa Uyển, duỗi hai bàn tay ra, gập một ngón cái lại.

Thập Ngũ lại hỏi: "Tiểu Cửu?"

Nhị Thập gật đầu.

Thập Ngũ suy đoán hỏi: "Tiểu Cửu thua nên phải rời đi. Chúng ta thua nên cũng sẽ rời đi?"

Nhị Thập gật đầu mỉm cười.

Thập Ngũ ôm người Nhị Thập, "Ta biết rồi, phải nhẫn nhịn chờ đến khi sóng yên biển lặng."

- - -

Ba ngày trước ngày thành thân của Mộ Cẩm.

Theo tập tục của Đại Tề quốc, nam nữ hai bên tạm thời không gặp nhau trước ba ngày. Tô Yến Tinh liền trở về.

Các nàng ở Hoa Uyển lúc này mới được nói lòng một chút mà thở dài.

Tiểu Thập nhìn hướng Trạch Lâu lè lưỡi, "Nhị phu nhân tương lai quả thực quá ác độc."

Tiểu Lục thả lỏng sau mấy ngày xui xẻo: "Rốt cuộc cũng có thể thanh tĩnh."

Thanh tĩnh được mấy ngày, rồi khi Tô Yến Tinh được gả vào Mộ gia, lúc đấy mới là lúc các nàng bắt đầu khổ sở. Nghĩ đến đây, Tiểu Lục lại vẻ mặt buồn bã, "Ta thật sự rất hâm mộ Tiểu Cửu, được kéo một xe đầy ắp vàng bạc châu báu rời phủ, sau này không cần phải chịu những con tức giận của Nhị phu nhân."

Trong ngoài Mộ phủ lúc này đều tràn ngập hương thơm. Đây hoa mẫu đơn, đây hoa hồng phấn, đây hoa dâm bụt, nở rộ khắp vườn um tùm xanh tốt, trăm ngàn hoa khoe sắc. Trước cửa Yêm Nhật Lâu có treo hai đèn lồng đỏ thắm.

Nhìn thật chướng mắt. Thập Tứ chống hông chất vấn người hầu: "Không phải là người của Yêm Nhật Lâu chúng ta xuất giá, còn treo lồng đèn đỏ ở đây làm gì?"

Người hầu trả lời: "Mã tổng quản đã phân phó, chỉ cần là sân vườn của Nhị công tử thì đều phải tràn ngập không khí vui mừng. Đây là lần đầu tiên Nhị công tử cưới vợ."

Thập Tứ cực kỳ tức giận nhưng lại cười, "Mã tổng quản nói như thế, hẳn là về sau còn có lần thứ hai, lần thứ ba của Nhị công tử?"

"Thập Tứ!" Thập Nhất quát một tiếng lớn, sau đó khách khí nói với người hầu: "Làm phiền ngươi treo lên, đều là vì hi sự cả."

Chỉ còn lại các nàng im lặng đứng trong sân vườn.

Bầu trời đêm với những ngôi sao nhỏ sáng lấp lánh, đèn lồng lộ ra ánh sáng hổ phách.

- - -

Ngày thành thân của Mộ nhị công tử, trời trong nắng ấm.

Tiếng kèn xô cao vút vang đến Yêm Nhật Lâu.

Thập Tứ lúc đầu che đi lỗ tai, về sau lại trốn vào phòng, hung hăng đóng sập cửa lại.

Mà cũng thật khéo, cửa vừa đóng lại, kèn xô liền ngừng.

Nhị Thập cùng Thập Nhất đặc biệt bình tĩnh, ngồi trong sân vườn mà bóc vỏ đậu phộng cùng hạt sen, bên cạnh còn có một rổ táo đỏ cùng long nhãn.

Thập Nhất nói: "Cầu chúc may mắn, chúc tân lang cùng tân nương sớm sinh quý tử."

Nhị Thập gật đầu cười.

Phía trước cực kỳ náo nhiệt, ở đây lại cực kỳ yên ắng.

Một ngày chỉ toàn tấu nhạc diễn khúc như đem đầu Nhị Thập buộc chặt bằng một tấm vải, văng vẳng tiếng bên tai khiến nàng chóng mặt, khó chịu. Chưa đến giờ Hối, nàng đã chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngủ không được bao lâu, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa. Nàng giật mình tỉnh lại, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng không mặc y phục.

Nhị Thập thấp đèn lên, nghe được ngoài phòng tiếng kinh ngạc của Thập Tứ: "Nhị công tử."

Tiếng gọi này so với tấu nhạc còn dã man hơn, đầu của Nhị Thập như muốn nứt ra. Nàng nắm chặt y phục, không biết mở cánh cửa này ra là tốt hay không tốt.

Mộ Cẩm làm gì cho nàng lựa chọn, hần lấy chân đạp cửa ra.

Nhị Thập liền bước vội lên phía trước, cúi đầu hành lễ. Tầm mắt nhìn lên chỉ thấy bộ hi phục đỏ thẫm của tân lang, cực kỳ giống màu đỏ của gổm men.

Thập Tứ hoảng hốt đứng ở bên cạnh cửa phòng Nhị Thập, nhìn Mộ Cẩm đi vào.

Hần hất tay lên.

Cửa phòng liền đóng.

Trên cửa phản chiếu hai chiếc bóng xám.

Thập Tứ vẫn cứng ngắc đứng tại chỗ, tối nay có vẻ như khó ngủ được rồi.

- - -

Cửa vừa đóng, Mộ Cẩm một chân bước tới, trên tay coi bỏ đai lưng: "Nghe nói người đã thành người câm?"

Lúc này, trở thành người câm cũng có cái tốt. Nhị Thập không cần trả lời.

Hần ném đai lưng xuống đất, áo bào hở ra một nửa rồi ngồi xuống bên giường. Hần nhìn về phía Nhị Thập, chỉ thấy mấy sợi tóc đen che khuất đi gương mặt nàng. Hần lại hỏi: "Căn bản cả việc kêu ra tiếng cũng không được?"

Nhị Thập gật đầu, không dám liếc nhìn. Qua tiếng trò chuyện của hần có thể đoán được, giờ phút này hần không có uống say.

"Đáng tiếc." Thanh âm hần tựa như không có gì xảy ra: "Người tuy lớn lên xấu xí, nhưng giọng nói còn có thể chấp nhận được. Hiện tại chẳng còn gì rồi."

Nàng trầm mặc.

Hần nói: "Tối hầu hạ."

Chuyện đó đến nay vẫn là một bóng ma trong lòng Nhị Thập, nàng làm không ít việc nặng nhọc cũng không đau đến như thế. Lần đầu tiên thì nàng chảy máu, lần thứ hai không còn chảy máu nữa nhưng vẫn đau, thân thể như chém thành hai nửa. Làm vài lần tựa như bị chém vài lần.

Nghe Thập Tứ, Thập Ngũ nói việc này nam nữ đều có thể thoái mái.

Nhưng Nhị Thập không có hỏi, làm thế nào để thoái mái. Mộ Cẩm lúc trước tìm nàng chỉ là nửa tỉnh nửa say, lực đạo hung ác mạnh mẽ, nàng cần phải nghỉ ngơi một ngày mới có thể khôi phục được. Đêm nay trên người hần có mùi rượu nhưng lời nói lại rõ ràng.

Ngày đại hôn, tân lang ngủ lại trong phòng của thị tẩm, việc này đối với tân nương thật vô cùng nhục nhã. E là Tô Yến Tinh còn muốn hủy đi cái tòa Yểm Nhật Lâu này.

Tiểu Lục nói, trai gái kinh thành, nam thì tứ tuyệt, nữ thì lục tú. Mộ Cẩm cùng Tô Yến Tinh đều ở trong số đó, hai người đều tài sắc vẹn toàn, thật đúng là một nhân duyên trời định.

Nhị Thập trầm nghĩ: Nam thì tàn nhẫn, nữ thì độc ác, thật là xứng lứa vừa đôi.

Nhị Thập chậm rãi đi về phía Mộ Cẩm với muôn vạn suy nghĩ quay cuồng trong đầu. Nàng chưa có hầu hạ qua nam nhân, thật ra mới chỉ dừng lại ở bên cạnh Tam tiểu thư, biết rõ những... quy củ mặc rồi coi y phục của các quý nhân. Nàng nhẹ nhàng coi xiêm y đỏ thẫm của Mộ Cẩm xuống, trên áo những đường thêu thùa tinh xảo nàng đã thấy qua vài lần.

Mộ Cẩm không tới đây để tâm sự, nói thẳng: "Lên giường đi."

Nàng đứng nguyên không dám động.

Hắn lại kéo cổ tay nàng, ném nàng vào bên trong màn, cúi người đè xuống. Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền ngồi dậy. Nhìn thấy trên bàn có một cái khăn thấm, hắn cầm lấy rồi trở lại, đắp trên mặt Nhị Thập. Tốt bụng mà giải thích: "Cái tước mạo này của ngươi khiến ta không thể xuống tay."

Nhị Thập im hơi lặng tiếng để mặc cho cái khăn che giữa mặt.

Mộ Cẩm nở nụ cười: "Không nói gì quá là yên tĩnh."

Nhị Thập xuyên qua lớp khăn lụa, chỉ thấy một mảnh mông lung. Bóng đen trên người nàng làm loạn. Nàng gắt gao cắn răng. Lúc này may mà có một cái khăn che mặt nàng.

"Ngươi phản ứng không khác gì khúc gỗ." Mộ Cẩm đêm nay không có giày vò quá lâu.

Nhị Thập sau khi hắn rời khỏi mới có thể thở ra một hơi. Nàng mệt nhọc, khó chịu, ngày thứ hai liền ngủ thẳng đến trưa.

Các nghi lễ thành thân lúc sau đều bị Mộ Cẩm làm lơ. Hồi môn mà thành Đá môn. (*Vào cửa mà lại như đá ra khỏi cửa.)

Mấy ngày nay, Thập Tứ dùng một ánh mắt phức tạp mà đánh giá Nhị Thập. Nàng phát hiện, quan sát kỹ càng, Nhị Thập cũng có phong thái của một tiểu gia bích ngọc. Nhưng mà bích ngọc thế nào thì Nhị Thập cũng là người khó coi nhất ở Yểm Nhật Lâu.

(*Tiểu gia bích ngọc": khác với "Tiểu thư khuê các", là chỉ các thiếu nữ xinh đẹp ở những gia đình bình thường.)

Thập Tứ buồn bực hỏi: "Nhị công tử đêm động phòng hoa chúc tại sao lại đến phòng ngươi?"

Nhị Thập lắc đầu.

Thập Tứ thì hỏi không ngừng còn các nữ nhân khác thì trăm lần nghĩ cũng không ra là tại sao, vì vậy mà nhao nhao lên bắt chước Nhị Thập ăn mặc giản dị.

Mộ Cẩm thành thân đến ngày thứ mười, Tiểu Thập vì thích mấy điều kỳ quái cũng dò hỏi được nguyên nhân.

Nói là ngày đại hôn hôm đó, Nhị công tử đi Tô phủ thúc giục ba lần bảy lượt, Tô Yến Tĩnh vẫn giả bộ không muốn lấy chồng. Nhị công tử không vui, đá cửa kiệu suốt nửa lạt đồ cả kiệu hoa, đồng thời hạ lệnh ngừng thổi kèn xô khi đi qua các đường lớn.

Lúc bãi đường, Nhị công tử đã mất hết hứng thú. Nghi một lát, một tiếng hô "Đưa vào động phòng" mới khiến cho sắc mặt hắn hòa hoãn đôi chút.

Các quan khách muốn náo động tân phòng đều bị cản lại.

Chỉ có hi nương bên nhà gái không thấy được sắc mặt của Nhị công tử mới cong cái môi đỏ choét nói: "Tân nương đã ngồi kiệu hoa chúc, đốt xong đèn cầy mới có thể lên giường."

Nhị công tử không nói lời nào, vung tay áo rời đi.

Hi nương lúc này mới nhận ra, run như cây sậy, quý xuống cầu xin tha thứ.

Tô Yến Tĩnh đang muốn vén khăn hi lên.

Hi nương lại run rẩy: "Không được, Không được. Điềm xấu, điềm xấu."

Tô Yến Tĩnh phất nha hoàn đi mời Nhị công tử.

Nhị công tử không thèm để ý, đầu cũng không quay lại Trạch Lâu. Đi đến cầu gỗ, Nhị công tử hỏi thăm Thốn Bôn, ở trong phủ này có nữ nhân nào yên tĩnh.

Thốn Bôn có chút chần chừ.

Nhị công tử lại nhìn Thốn Bôn, nói: "Ta chợt nhớ ra một nữ nhân không thể nói được." Vì vậy, ngày đó mới đi Yểm Nhật Lâu.

Nói đến đây, Tiểu Thập uống xong nửa chén trà, nói: "Nhị công tử qua đêm ở phòng Nhị Thập là bởi vì đôi tai muốn thanh tịnh."

Mọi người biết được chuyện này, nhẹ nhàng thờ ra.

Kỳ thật, người hầu kể lại chuyện này cho Tiểu Thập còn nói mấy câu. Tên người hầu này đứng ở bên bờ hồ, tận mắt nhìn thấy Nhị công tử cùng Thốn Bôn đứng trên cầu.

Trang phục đen của Thôn Bôn hòa cùng bóng cây.

Nhị công tử một thân hi phục tuyệt đẹp với những đường chỉ thêu vàng lấp lánh dưới ánh trăng. Mi mắt hắn lay động, hỏi: "Nữ nhân đó... là số nhị thập đúng không?"

"Vâng." Thôn Bôn cúi đầu trả lời.

Nhị công tử nở nụ cười.

Người hầu cảm khái, Nhị công tử ấy vậy khuôn mặt lại vui mừng, bộ dạng lúc đó mới giống một tân lang trong ngày cưới.

Lúc bãi đường, Nhị công tử còn vãn về những dải lụa nhiều màu, tư thái buồn chán, so với quan khách còn giống quan khách hơn. Nếu Mộ lão gia không có ở đây, chỉ sợ Nhị công tử còn chậm trễ cả giờ lành.

Đến chỗ hưng phấn, tên người hầu còn nói với Tiểu Thập: "Ngày đó giờ lành tháng tốt, trong các nam tử tứ tuyệt ở kinh thành có hai vị đón dâu."

Một người khác là Phó gia. Cơ mà Phó công tử kia việc hôn nhân là cố tình cướp đoạt.

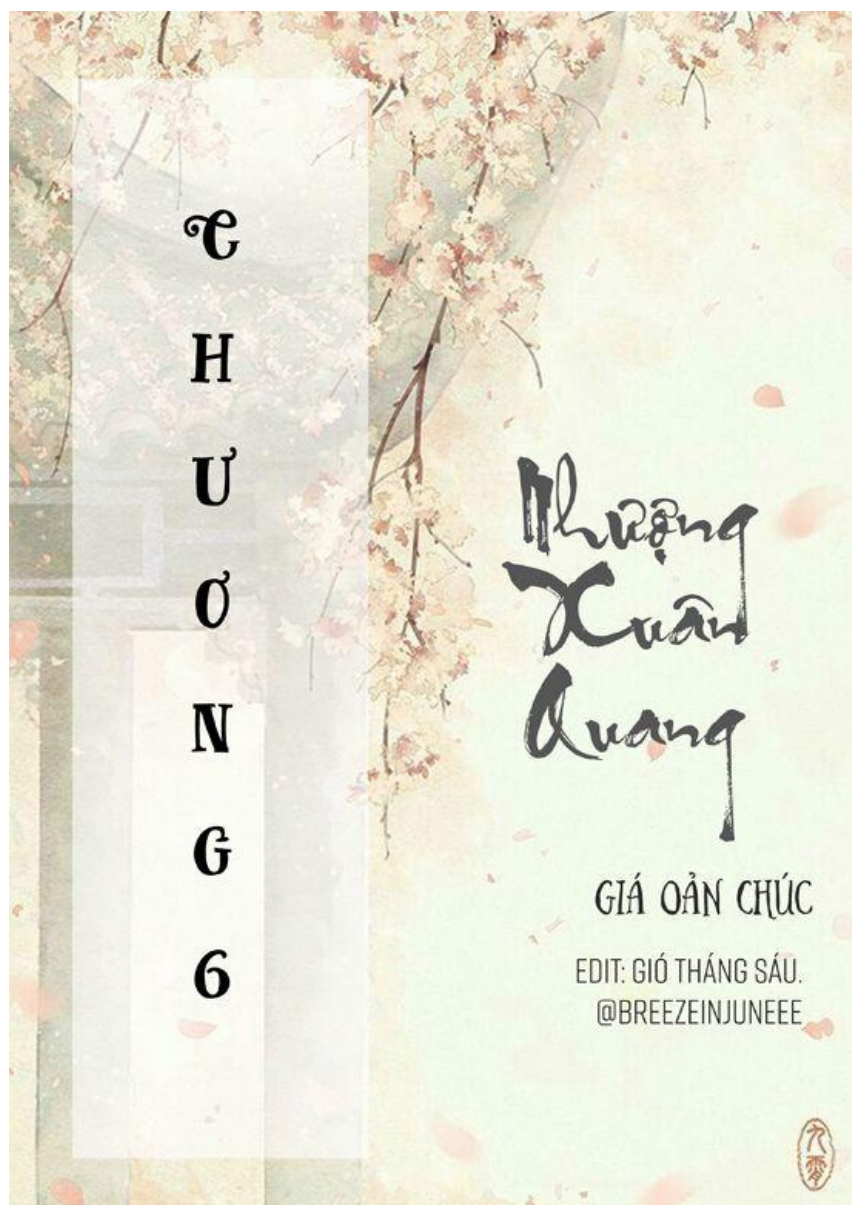
Hắn ta lại cướp đoạt cái vị tiểu thư của Khổng gia, mọi người truyền nhau cái biệt hiệu của nàng: thiên kim điên khờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Điều Tây Phụ Quan

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Ngày thứ hai sau đêm động phòng cô đơn lẻ bóng, Tô Yến Tinh không biết ăn phải cái gì mà ức chế khó chịu, cổ họng đau rát.

Tiểu ma ma bên người nàng vội vàng đi mời đại phu.

Đại phu nói là do can hỏa công tâm.

(*Can hỏa công tâm: Tâm lý nóng nảy, khó chịu.)

Đại phu vừa đi, Tiểu ma ma dùng tay áo lau mặt: "Cô gia bỏ lại người một mình trong đêm tân hôn, chạy đi đâu không thấy bóng dáng. Nếu tiểu nhân đem chuyện này bẩm báo với lão gia ——"

"Ma ma..." Tô Yến Tinh phát ra giọng khàn khàn.

Tiểu ma ma đau lòng, "Tiểu thư, người đừng nên nói nữa. Đại phu đã dặn, cổ họng người cần phải được tĩnh dưỡng."

Tô Yến Tinh ho khụ khụ: "Còn nhiều thời gian..."

"Dạ dạ dạ." Tiểu ma ma vội vàng đỡ lấy tiểu thư nhà mình.

Ngày ngày đều uống thuốc, Tô Yến Tinh ấy vậy mà giọng nói lại càng... khàn khàn hơn. Tiếng hoàng anh xuất cốc trở thành tiếng quạ đen vỗ chiêng. Ba ngày không nói gì mới dần khá hơn.

Nàng sinh bệnh nằm trên giường, Tiểu ma ma tự mình đi cầu xin Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm ân cần hỏi thăm bệnh tình, đi đến thăm nàng. Nghe được vài tiếng thì thảo, hần cười an ủi vài câu rồi quay người rời khỏi Trạch Lâu, nói: "Thần lừa ư nặng, chính là như vậy."

Thốn Bôn nghe thấy, phản ứng cũng không phải mà không phản ứng cũng không phải.

Tô gia nổi danh là nhà giàu có vì tơ lụa, hơn nữa, do chiếm được ba cái bến tàu mà còn trở thành một trong những thuyền buôn đầu tiên ở kinh thành. Đến Mộ lão gia một cái cũng chưa có.

Đồng Chu là nước láng giềng của Đại Tề, giao thương lấy đường thủy làm chủ yếu, đi qua một con sông ở phía đông nam tên là Thặng Giang. Mộ - Tô hai nhà buôn bán nhiều năm, liên hôn mục đích chủ yếu là vì lợi ích. Mộ gia dùng một tòa tiền trang làm sảnh lễ, Tô gia đổi lại một bến tàu để làm cửa hàng.

Việc hôn nhân này vốn là giao cho Mộ Đại công tử hoàn thành. Đại công tử so với Nhị công tử biết được tin sớm hơn nửa canh giờ, vì vậy Đại công tử liền trốn đi suốt đêm. Ánh mắt nóng nảy của Mộ lão gia liền rơi lên người Nhị công tử.

Mộ Cẩm không quan tâm thế tử họ tên là gì, chỉ tính toán đến lợi nhuận của bến tàu. Hơn nữa, Tô Yến Tinh cũng là một mỹ nhân, vậy cũng hợp ý hần. Nhưng mà, gặp qua nàng vài lần, hần liền mất đi hứng thú thường hoa dưới trăng.

Kết hôn chỉ như cho có, đối với tân nương đến nay vẫn chưa thềm viên phòng.

Cả trên dưới Mộ phủ đều biết việc này, không ai dám nói xấu sau lưng.

- - -

Lại qua vài ngày, cỗ hống của Tô Yến Tinh chuyển biến tốt hơn, rốt cuộc cũng có sức đi chinh đồn người khác.

Biết được ngày đại hôn, thị tẩm Nhị công tử chính là Nhị Thập, Tô Yến Tinh liền dẫn người đến Yểm Nhật Lâu.

Nàng nhìn quanh cái sân nhỏ.

Không có mấy gốc hoa đẹp đẽ, cỏ dại mọc đầy ở góc tường làm cho quanh cảnh trống vắng.

Mặt trời lên cao, Nhị Thập không ngồi thêu thùa ở ngoài vườn. Từ cửa sổ của gian phòng, nàng nhìn thấy khí tức bức người của nhóm chủ tớ.

Việc gì tới rồi sẽ tới.

Đây là lần đầu tiên Nhị Thập gặp Tô Yến Tinh.

Thật ra, Tô Yến Tinh vốn không bằng được nữ nhân ở Hoa Uyển và Yểm Nhật Lâu. Không yêu mị như Thập Ngũ, không trong thuần như Tiểu Lục, chẳng so được cay độc với Thập Tứ, cũng không nhu mì, nhẹn nhục như Thập Nhất.

Nha hoàn bên người Tô Yến Tinh bước lên phía trước, hất mặt nói: "Có ai ở đây không?"

Phòng Thập Tứ ở đầu tiên mở cửa ra: "Ai?"

Nha hoàn nhìn về phía Thập Tứ.

Thập Tứ xé mắt liếc nhìn Tô Yến Tinh, sau đó quay lại nhìn đưa nha hoàn. Một tay Thập Tứ chống hông: "Hỏi các người mà miệng lưỡi để đầu hết rồi, các người là ai?"

Nha hoàn đáp: "Đây chính là phu nhân của Nhị công tử, còn không mau hành lễ?"

Thập Tứ cười a một tiếng, nghiêng người, cong eo mảnh mai hướng phía Tô Yến Tinh: "Ta là người của Nhị công tử, chỉ hành lễ với Nhị công tử."

Nha hoàn giận dữ nằng nặc: "Làm càn!"

"Ngân Hạnh." Tô Yến Tinh kêu.

Ngân Hạnh lập tức lui về bên cạnh Tô Yến Tinh, khuôn mặt ngẩng cao hơn trời chớp mắt đã cúi thấp chỉ còn nhìn thấy trán.

Tô Yến Tinh nhìn thoáng qua eo bái của Thập Tứ: "Ta trước đó vài ngày không khỏe, cảm tạ vị muối muối ở Yểm Nhật Lâu đã hầu hạ phu quân. Nay ta đến đây để gặp vị muối muối kia."

Thập Tứ từ trước đến nay đánh đá ngay thẳng, muốn nhào nhào thì động khẩu, muốn đánh nhau thì động thủ, nàng không học được cái bằng mặt không bằng lòng, giọng không cảm xúc đáp: "Được."

"Nhị Thập muối muối đâu?" Tô Yến Tinh tươi cười một cách tự nhiên.

Nhị Thập thu dọn xong đường chỉ thêu liền kéo then chốt cửa, rời khỏi phòng, vô cùng cung kính mà hành lễ.

Đôi mày lá liễu của Tô Yến Tinh thoáng nhăn lại.

Kinh thành không ai không biết, thị thiếp của Mộ Nhị công tử đều là những mỹ nhân xinh đẹp như hoa. Ngũ quan người trước mặt lại vô cùng bình thường, dung mạo không có gì ấn tượng, ở trong đám thị thiếp có thể gọi là xấu.

Ngày đại hôn hôm đó, Mộ nhị công tử chọn nàng, hơn nữa qua mười ngày rồi cũng chưa đi tìm ai.

Tô Yến Tinh cẩn thận dò xét Nhị thập: "Người là Nhị Thập?"

Nhị Thập rũ mi mắt xuống.

Tô Yến Tinh nói: "Trả lời." Nàng sớm biết, ngày thành hôn đó, Nhị công tử lên giường với một người câm. Cái câu "Trả lời" này của nàng, đơn giản chỉ muốn làm khó dễ Nhị Thập.

Nhị Thập thoáng ngẩng đầu, chỉ chỉ miệng mình, lại xua xua tay.

"Người bị câm?" Tô Yến Tinh tỏ vẻ kinh ngạc.

Nhị Thập gật đầu.

Bị thua bởi một người có tư sắc bình thường lại còn bị câm, trong lòng Tô Yến Tinh phức tạp chao đảo.

Việc hôn ước hai nhà Mộ - Tô tuy chỉ vì lợi ích, nhưng Tô Yến Tinh đối với Mộ Cẩm vừa gặp đã thương.

Nàng sớm nghe nói, Mộ nhị công tử phong hoa tuyệt đại. Tô Yến Tinh thân là Đại tiểu thư Tô gia, lại là thiên kim lục tú ở kinh thành, mắt cao hơn đầu, tất nhiên sẽ kiêu căng, ngạo mạn. Nàng cho rằng Mộ Cẩm chẳng qua chỉ là có tiếng không có miếng. Tô lão gia có ý muốn liên hôn, nàng giễu cợt: "Mộ nhị công tử phẩm hạnh không đoan chính, cả cái kinh thành này mọi người đều biết, phụ thân ý là muốn đem con gái nhảy vào hố lửa hay sao?"

Mấy tháng trước, Tô gia mời Mộ Cẩm đến thương lượng, nàng lại ngẫu nhiên đụng phải hắn, suýt nữa rơi khỏi lầu các. Trước giây phút hiểm nguy, một bàn tay ôm chặt lấy eo nàng. Nàng quay đầu lại liền thấy đôi mắt cười của Mộ Cẩm, mới hiểu rằng lời đồn đại quả không ngoa, nàng lập tức rợn rợn tâm hồn thiếu nữ.

Phụ thân nói, vào được cửa của Mộ gia, việc làm ăn đều có thể trở nên thuận lợi.

Kết nghĩa phu thê, nhưng Mộ nhị công tử lại oanh oanh yến yến, chương mắt hết sức. Nàng đương nhiên phải trừ bỏ đi.

Tô Yến Tinh hỏi: "Người có biết ngôn ngữ của người câm điếc không?"

Nhị Thập lắc đầu.

"Thế người cùng phu quân ta làm thế nào để nói chuyện?"

Nhị Thập vẫn lắc đầu.

Hỏi xong Nhị Thập hai câu, Tô Yến Tinh lại đem Nhị Thập đánh giá lần nữa, không thấy được chỗ nào hơn người. Có lẽ Mộ Cẩm có... khẩu vị lạ, mới thích thu nhận người câm.

Không nói gì là tốt, ngày đêm thủ thi chung chăn chung gối, tránh không được lăm lăm thị phi.

Nhưng việc bị ủy khuất ở chính ngày đại hôn đã ghi hận trong lòng Tô Yến Tinh. Nàng khế cong môi: "Người câm thì nên sống yên ổn một chút, nếu không tương lai lại mù điếc, chỉ còn lại là một khối thịt làm ấm giường."

Nhị Thập trên mặt sợ hãi, lập tức cúi thấp người.

Tô Yến Tinh cười một tiếng. So với Thập Ngũ, Nhị Thập lại nhu nhược, sợ hãi, không mỹ mạo, tính cách nhạt nhẽo. Đối phó dễ như trở bàn tay.

Tô Yến Tinh vung tay áo, khéo mắt ẩn ý cười, quay người rời đi.

Đoàn người biến mất ở ngã rẽ.

Thập Tứ liếc xéo: "Chờn chúc tết." Nói xong dừng một chút, nàng lại ôm bụng cười lớn: "Thành thân thì tân phòng trống vắng, nàng ta cũng không biết xấu hổ mà đi gây sự."

Sân nhỏ thanh tĩnh, không một tiếng người. Từ khi Tiểu Cửu rời đi, những người khác đều cảm thấy, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Thập Tứ đưa khuôn mặt vô cảm nhìn Thập Nhị nói: "Chuyện này từng xảy ra với bên Hoa Uyển, cố tình lấy tính mạng cha mẹ của Tiểu Cửu ra uy hiếp, bức Tiểu Cửu phải rời đi. Người đừng dễ bị nắm được nhược điểm."

Nhị Thập cười cười, biểu thị lòng biết ơn.

Nếu như Tô Yến Tinh có thể giúp nàng rời phủ, chuyện đó không thể nào tốt hơn.

- - -

Việc Tô Yến Tinh tìm đến Yểm Nhật Lâu truyền đến tai Mộ Cẩm đã là hai, ba ngày sau.

Vài ngày trước hần đi Trấn Nam Thành, lúc đó vừa mới trở về.

Bước vào Bằng Sơn Cư, nhìn thấy bên cầu gỗ chỉ còn lác đác nửa thân sen, hần chợt nhớ tới mình đã cưới vợ. Hần hướng Thốn Bôn dò hỏi sinh hoạt mấy ngày gần đây của Tô Yến Tinh.

Thốn Bôn không nói gì. Hần lúc nào cũng đi bên cạnh Mộ Cẩm, cùng đi đến Trấn Nam Thành, nào biết được hành tung của phu nhân ở trong phủ.

Thốn Bôn đi tìm Mã tổng quản.

Mã tổng quản thuật lại chi tiết.

Mộ Cẩm cười hỏi: "Phu nhân tìm đến Yểm Nhật Lâu?"

"Dạ, đúng." Mã tổng quản thấy chủ tử nhà mình cười cười, không thể tránh khỏi hoảng loạn tinh thần. Nhị công tử cười như vậy, trông rất đẹp mắt. Nhưng mà nụ cười này, cũng thật là nguy hiểm.

Mộ Cẩm lại hỏi: "Cái người xếp thứ nhị thập ấy, có bị gãy mất chân tay gì không?"

"Hồi bẩm Nhị công tử, không có." Mã tổng quản không chắc, Nhị công tử là muốn nhìn thấy Nhị Thập bị gãy tay hay gãy chân, hay là cả hai đều muốn.

"Không có thiếu mất một bên tai, thiếu một con mắt sao?"

Mã tổng quản do dự cúi xuống, trả lời: "Nhị Thập cô nương bình yên vô sự."

"Chà, đi tới đi lui lại không chết được."

"..." Mã tổng quản đã hiểu, Nhị công tử đây là đang tiếc hận.

"Đuổi đi tiểu thiếp xinh đẹp của ta, lại giữ lại cho ta cái thứ xấu xí ấy." Mộ Cẩm chậm nhẹ nhấp trà, "Thê tử thế này là cưới sai rồi."

Mã tổng quản không dám thở mạnh. Những nữ nhân kia thị phi tranh đấu, lão phải lặng lẽ theo dõi, đây là lệnh của Nhị công tử sai bảo. Trước mắt nghe ngữ khí của Nhị công tử, vừa thấy nghi ngờ Tô Yến Tinh mà lại vừa như tra khảo lão. Một giọt mồ hôi trên trán dọc theo thái dương Mã tổng quản rơi xuống.

Mộ Cẩm nhấp một ngụm trà: "Mã tổng quản, người lui xuống trước đi."

"Dạ." Mồ hôi rơi trên mặt đất, Mã tổng quản như trút được gánh nặng.

Mộ Cẩm để chén trà xuống, suy ngẫm một lát, "Thốn Bôn, ta thành thân được mấy ngày rồi?"

"Hai mươi lè hai ngày ạ." Đây cũng là khoảng thời gian dài Nhị công tử chưa lại gần nữ sắc.

"Ta đi Hoa Uyển." Mộ Cẩm buông tách trà đầy nắp, đột nhiên hỏi: "Người thì sao?"

Thốn Bôn hơi khựng lại: "Tiểu nhân trở về phòng nghỉ ngơi."

"Cuộc thi hoa khôi của Phù Nhung Hương năm nay sắp đến." Mộ Cẩm đứng dậy bước ra bên ngoài cửa. Đi qua người Thốn Bôn, ánh mắt hần liếc nhẹ, "Người ra ngoài uống vài chén hoa tửu đi."

Thốn Bôn không lên tiếng.

"Lại nói Phù Nhung Hương, Thập Ngũ là chuộc ở chỗ đó về." Mộ Cẩm đi ra ngoài, "Hôm nay liền chọn nàng."

- - -

Thập Ngũ lúc này lại không ở Hoa Uyển.

Nghe nói Tô Yến Tinh tìm đến Yểm Nhật Lâu, Thập Ngũ hai ngày nay đều quán lấy Nhị Thập.

Thập Ngũ nói: "Nhị Thập, ngươi hãy cẩn thận một chút. Tô Yến Tinh của cái giàu có, cùng Nhị công tử môn đăng hộ đối, tâm cơ cũng nhiều. Ta đã niếm trải qua bao nhiêu đau khổ, đặc biệt cái nha hoàn Ngân Hạnh kia cùng Tiểu ma ma, đánh người không hề nương tay đâu."

Nhị Thập gật đầu. Môn đăng hộ đối, chính là một người thì hung ác, một người thì ngoan độc.

Thập Ngũ lại nói: "Giọng nói ngươi đã mất, nếu thật sự bị nàng hãm hại, muốn giải oan cũng không nói được."

Nhị Thập kéo tay Thập Ngũ vỗ vỗ trấn an.

Nhìn vẻ trầm mặc lặng im của Nhị Thập, mặt mày Thập Ngũ cũng nhu hòa hơn, "Đã lâu rồi không nghe tiếng ngươi hát ca dao."

Thập Ngũ tuổi còn nhỏ, có khi cảm xúc dâng trào lại không nhịn được phát giận. Nổi giận bùng bùng rồi bỏ chạy, không bao lâu lại quay về làm nũng. Tính tình này, cực kỳ giống người em út hay tùy hứng của Nhị Thập.

Nhị Thập nhìn về hướng Tây Phụ Quan ở phía xa. Nàng rời nhà năm tám tuổi. Năm đó phụ thân để nàng đi làm thuê cho một gia đình giàu có, nói có thể giúp đỡ ăn trong nhà tốt hơn. Trong nhà nghèo quá rồi, nàng là trưởng tử, nên cần phải gánh vác. Hai, ba năm qua đi, phụ thân thường xuyên tới thăm, nàng đem hết số tiền công ít ỏi tích góp được đưa về nhà. Sau này, nàng lại bị bán qua bán lại, vất vả đến được kinh thành, mất đi liên hệ với người nhà.

Bỗng nhiên, có một bóng cây xuất hiện trước mắt nàng. Mắt nàng nháy mấy hồi, tất cả thu vào trong mắt.

Một tiếng hờn dỗi vang lên: "Nhị công tử." Là Thập Tứ.

Thập Ngũ nghe thấy, buông tay Nhị Thập ra, đi ra ngoài. "Nhị công tử." Nàng ưỡn ẹo, cười tươi như hoa, nhiệt tình đón tiếp Mộ Cẩm.

Sân nhỏ náo nhiệt, đến cả Thập Nhất, người bảo làm bạn với thanh đăng cũng đi ra.

Nhị Thập đành phải đứng trong đám các nàng, khiêm tốn đứng bên rìa.

Con mắt Mộ Cẩm bỗng chốc đảo qua.

Thập Nhất kéo kéo Nhị Thập.

Suy nghĩ của Nhị Thập đang dừng ở hồi ức nơi quê nhà, nàng nghĩ hoặc nhìn Thập Nhất.

Thập Nhất để hai tay bên hông, ngón tròn khê chỉ chỉ hướng Mộ Cẩm.

Nhị Thập hiểu ý, lập tức cụp lông mày xuống.

Mộ Cẩm không có nhìn lại Nhị Thập, ôm eo Thập Ngũ. Mắt hần nhìn mặt trời chói chang: "Thời tiết tốt, mời một gánh hát nhỏ đến đây."

Hần nói ra một câu, cả đám người phía dưới nhao nhao.

Mã tổng quản vội vàng an bài một gánh hát nhỏ tới.

Trong đình nghỉ mát, Mộ Cẩm ngồi ở giữa.

Một đám nữ tử hoặc đứng hoặc ngồi.

Trời rất nóng, làm gì có tâm trạng nghe ngóng cái gì. Nhị Thập dựa vào cột bên cạnh, cách hần một khoảng rất xa.

Ra khỏi phủ, nàng phải về Tây Phụ Quan tìm kiếm cha mẹ, thiếu chính là lộ phí. Mùa hè đang tới, thuê khăn bán cũng không tới. Thế nhưng mà Lưu đại nương lại nói, người bán hàng rong muốn chia thêm tiền. Nói thế tức là tiền Nhị Thập kiếm được ngày càng ít đi.

Nhị Thập bị Thập Nhất kéo xuống, nàng lập tức giương mắt nhìn về phía Mộ Cẩm.

Hần chẳng biết lúc nào lại nhìn nàng chăm chăm: "Gọi ngươi vài tiếng, ngươi lại không nghe thấy? Lỗi tai vô dụng, cắt đi được rồi."

Có mấy người kinh hoàng mà thờ dốt.

Nhị Thập trầm mặc mà quỳ xuống.

"Tới." Mộ Cẩm lười nhác nằm dựa trong ngực Thập Ngũ.

Nhị Thập bò dậy, chậm rãi tiến lên, đứng cách hần một thước lại quỳ xuống.

Hần nhìn nàng: "Thập Ngũ nói, ngươi hát điệu Tây Phụ Quan còn hay hơn cái gánh hát này, ngâm hai câu nghe thử xem."

Thập Ngũ nói đến ca dao của Nhị Thập, ý là muốn xin Nhị công tử mời đại phu chữa trị cổ họng cho Nhị Thập, nào ngờ tới Nhị công tử lúc này lại muốn nghe. Nàng lộ mặt xấu hổ, "Nhị công tử, cổ họng Nhị Thập bị thương..."

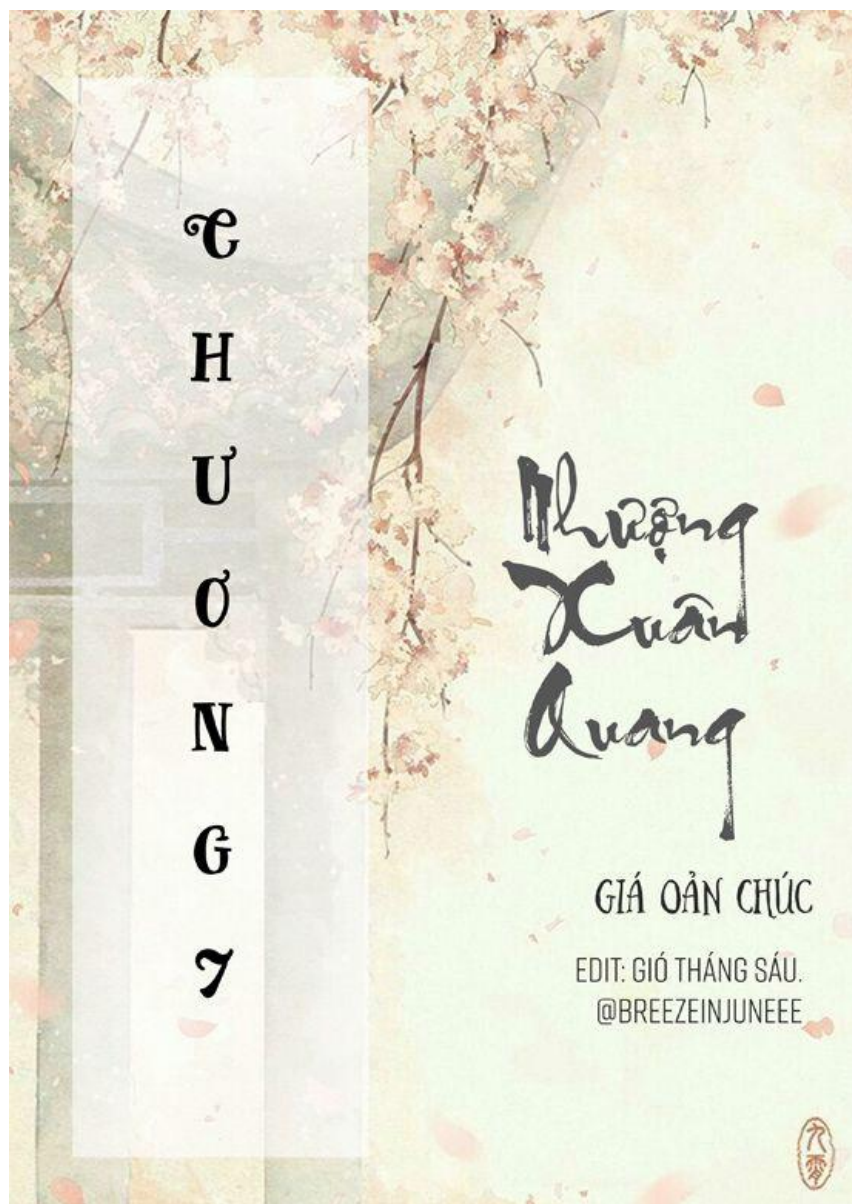
"Vậy thì suy nghĩ tìm cái gì đó phát ra tiếng động." Mộ Cẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bạch ngọc trường phiến

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Dùng đồ vật phát ra tiếng thì có rất nhiều, chẳng qua là có dễ nghe hay không thôi.

Gánh hát ngừng đàn hát. Mặt trời nóng rực trên cao, trường gánh hát có đồ mồ hôi cũng không dám lau, hai tay thẳng đơ mà đặt ở bên hông.

Chúng nữ tử không ai dám nói.

Gió mát cùng nước chảy như ngừng lại. Bốn phía lặng thinh, im ắng.

Tay Nhị Thập lấy chén trà trên bàn đá. Mặc dù đặt nhẹ chén trà xuống, cũng có leng keng hai tiếng. Nàng buông tay rồi lại cầm lấy, cứ như vậy cắn môi vài cái.

Mộ Cẩm hỏi: "Đây là tính làm gì?"

Hắn quắc mắt tới, giống như hỏa nóng cay rất mấy ngày trước, vừa đốt cháy lại vừa khó thở.

Điệu Tây Phụ Quan nàng hát là học của mẫu thân. Nàng không biết đàn, không biết gõ, nào biết cái gì có thể diễn tấu khúc nhạc kia? Thú vui độc ác của Nhị công tử là lấy nàng làm niềm vui, thấy nàng vô lực phản kháng, hắn thật vui mừng.

Nhị Thập giương mắt.

Giữa hai hàng lông mày Mộ Cẩm như nhiễm độc được, ương ngạnh không thêm che dấu ác ý của hắn.

Nàng lại cầm lấy chén, lòng bàn tay trái phải đều nắm một cái, gõ theo điệu Tây Phụ Quan, nhịp điệu hòa nhau gõ nhẹ nhàng. Một mặt gõ gõ, một mặt lại kỹ lưỡng quan sát thần sắc của hắn.

Tiếng vang leng leng là thanh âm duy nhất trong đình.

Dáng cười của Mộ Cẩm như dấu điểm mây đen hiu quạnh.

Thập Ngũ không hiểu được tâm tư của hắn. Khi mà Nhị công tử tuyệt tâm tuyệt tình đều cười đến vô cùng mỉa mai. Nàng chỉ sợ hắn cười như vậy, lại đem Nhị Thập đuổi ra bên ngoài.

Mảnh vải trên trán che dấu cảm xúc của Nhị Thập. Bất ngờ, một điều lạ lùng xảy ra, lòng bàn tay nàng gõ một cái, chén trà lại nứt ra khe hở. Tay đau đến mức phải buông ra, nàng tro mắt nhìn chiếc chén rơi xuống đất, phát ra tiếng rơi thanh thúy, mảnh vỡ bay đến gần chiếc áo bào của Mộ Cẩm.

Nàng lập tức quỳ gục xuống.

"Người lại gây họa." Mộ Cẩm bắt được cơ hội, một cước giẫm lên vai nàng, giống như thể quan tâm. "Lần trước dường như mất bao lâu?"

Bà vai Nhị Thập co lên. Ngày đó nửa người nàng như vỡ ra, lại bị hắn ép hóa cam, phải mãi đến ngày đại hôn của hắn mới khỏi hắn. Vừa rồi, nàng cảm giác lòng bàn tay bị một ngoại lực tác động, chén rượu liền vỡ. Nàng mơ hồ hoài nghi liệu đây có phải là do hắn động tay động chân.

Thập Ngũ nhắc lần vậy, đứng dậy rồi quỳ gối bên cạnh Nhị Thập, nàng dập đầu khấn thiết nói: "Cầu Nhị công tử khai ân."

Thập Nhất cùng Thập Tứ hai người nhìn nhau, không nói gì.

Mộ Cẩm nhẹ nhàng gác chân trên vai Nhị Thập.

Chỉ có người phải gánh chịu như Nhị Thập mới biết, hắn tựa như đang nhẹ nhàng thư thái nhưng thực chất bên trong lại như muốn giết người. Nửa người nàng nghiêng lệch hẳn ra. Nàng biết cái cảm giác này, xương cốt sai chỗ, thân thể bị áp bức, lục phủ ngũ tạng như nhảy loạn. Đau đớn không biết từ chỗ nào phát ra, nửa người khó chịu.

Thập Ngũ tránh được mảnh vỡ, lại dập đầu nói: "Cầu Nhị công tử khai ân."

Con mắt Mộ Cẩm đặt trên đôi gò bồng trắng như tuyết của nàng, cái màu sắc đó lại làm hắn nhớ tới muối, nhớ tới kẹo đường, cũng nhớ tới cả những mảnh sứ trắng vỡ vụn.

Nữ nhân bị hắn dẫm nát dưới chân thật quá ghê tởm, hắn vài lần muốn giết nàng. Thế nhưng lại niệm tình vì cái gì đó.

Hắn đá văng Nhị Thập, trầm mặc đi ra ngoài đình.

Dưới tàng cây, Thốn Bôn đứng đặc như tùng. Nhị công tử muốn nghe diễn, cận vệ bên cạnh đương nhiên không được nghỉ ngơi.

"Thốn Bôn."

"Nhị công tử."

"Ta không thích con mắt của nữ nhân kia, tìm ngày nào đẹp trời, đem con mắt nàng khoét ra." Lời nói của Mộ Cẩm tựa như lưỡi dao sắc bén, lạnh lẽo.

Thốn Bôn đáp: "Vâng."

Nói xong mấy câu ác độc, Mộ Cẩm đi về Bằng Sơn Cư.

Một canh giờ sau, hân dựa vào đình nghỉ, ngửi ngửi thấy trong mâm mùi thịt tươi.

Mùi máu tanh nồng thu hút hai con cá ăn thịt người, nhẹ nhàng mở miệng trôi lên mặt trước, trên răng còn dính vài vụn thịt nhỏ. Cuối cùng thịt thối còn chưa kịp tỏa ra hương vị mỹ thực, hai con Đông Tây Nhị Tài hung hãn đã đảo loạn trên mặt nước, xua tan đi bóng Mộ Cẩm trong nước.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm lười biếng.

"Tiểu nhân có mặt."

"Gọi đại phu chữa bả vai cho cái đồ cầm kia." Hân làm bộ muốn vứt thịt.

Khiến cho Đông Tây Nhị Tài nháy khỏi mặt nước.

Hân dừng lại cười: "Đem xương bả vai nắn lại. Dùng thuốc tốt nhất, đêm nay ta muốn thượng sàng."

Thốn Bôn thoáng chân chừ trong nháy mắt. Còn chuyện cùng Tô Yến Tinh viên phòng, Nhị công tử đã hoàn toàn quên mất. Từ lúc thành thân đến nay, người chỉ lật qua chọn thẻ bài của Nhị Thập. Nghi vấn ngày càng nhiều, Thốn Bôn cũng không thể hỏi: "Vâng."

Treo mấy miếng thịt cho Đông Tây Nhị Tài, Mộ Cẩm lại bỏ ra vài miếng thịt tươi. "Phân phó xuống dưới, đem sàng nuôi cho béo một chút. Nữ nhân chịu được đau đớn, đem làm đồ bỏ cho Đông Tây Nhị Tài quả là hợp lý." Nói xong, hân liếc nhìn Thốn Bôn.

Yết hầu Thốn Bôn dao động, đáp không ra lời. Hân lĩnh lệnh mà đi.

- - -

So với lần trước, Mộ Cẩm hôm nay còn nổi nhiều sát khí hơn.

Xương bả vai của Nhị Thập như rớt ra, nếu không phải Thập Ngũ dìu nàng trở về, nàng cơ hồ ngã giữa đường.

Thập Nhất dìu Nhị Thập đến bên giường, lại kéo xiêm y của Nhị Thập ra, kinh ngạc thờ đốc.

Từ cổ đến vai, da thịt trắng nõn của Nhị Thập đều có chút tím bầm. Thập Nhất từng thấy một người bị tàn phế, cánh tay cũng như Nhị Thập cứng ngắt mà rũ xuống.

Thập Nhất vội nói: "Mau ra ngoài tìm đại phu. Nếu không kịp thời chữa trị, ta sợ rằng sẽ xảy ra tai họa."

"Đề ta đi." Thập Ngũ chạy ra ngoài. Nàng dù có ngốc cũng nhìn ra được ác ý của Nhị công tử đối với Nhị Thập. Nhưng mà trong số nữ nhân, Nhị Thập dường như cho người ta cảm giác không tồn tại nhất, như thế nào lại đắc tội Nhị công tử, Thập Ngũ nghĩ mãi không ra.

Rời khỏi Yểm Nhật Lâu, Thập Ngũ cúi đầu nhớ lại chuyện ngày hôm nay, không có chú ý đến sự xuất hiện của Thốn Bôn.

Đều là những nữ nhân đáng vẻ mềm mại, thướt tha, Thốn Bôn chỉ có thể nhìn thẻ bài mà phân biệt. Hân gọi nàng: "Thập Ngũ cô nương."

Bước chân Thập Ngũ vội dừng lại, ngẩng đầu. Thốn Bôn là hộ vệ thân cận nhất bên cạnh Nhị công tử, sự xuất hiện của hân là biểu thị cho sự phân phó của Nhị công tử, nàng lập tức tiến lên: "Thốn Bôn."

Khoảng cách giữa hai người quá gần, Thốn Bôn lui về phía sau một bước rồi mới mở miệng: "Nhị Thập cô nương ở bên trong sao?"

"Đúng. Nàng bị thương gân cốt, tiểu nữ đang muốn đi thỉnh đại phu." Thập Ngũ không che giấu được sự lo lắng trên mặt.

Thốn Bôn nói: "Nhị công tử đã mời đại phu, làm phiền Thập Ngũ cô nương dẫn vào."

Thập Ngũ lúc này mới nhìn thấy vị trung niên râu dài, trong nội tâm nàng vui mừng nhưng ngoài miệng vẫn hỏi Thốn Bôn: "Ngài không vào sao?"

"Ta chờ ở bên ngoài lâu." Yểm Nhật Lâu là chỗ thị tẩm của chủ tử, một hộ vệ như hân, lần trước bước vào đã là không hợp quy củ.

Thập Ngũ không rảnh lo nghĩ đến Thốn Bôn, xoay mặt tới chỗ đại phu: "Đại phu, người có biết tứ chẩn không? Người bệnh là cô nương của Nhị công tử, bị thương trên vai."

(* "Tứ chẩn" là vọng, văn, vấn, thiết, nghĩa là nhìn, nghe, hỏi, sờ, là bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y.)

Thốn Bôn nghiêng mắt nhìn đại phu.

Đại phu cho dù có mười lá gan cũng không dám nhìn vai thị thiếp của Nhị công tử, lão cẩn thận mà trả lời: "Có thể sờ xương từ xa."

"Tuyệt quá." Thập Ngũ yên tâm "Đại phu, người mau đi theo ta."

Thốn Bôn quay người, ôm ngực dựa vào một thân cây bạch du.

Tâm tư của Nhị công tử đối với Nhị Thập, Thôn Bôn không thể hiểu được. Nhưng mà tình cảnh ở trong đình hôm nay, hắn đã quan sát cẩn thận. Nhị công tử tạm thời sẽ không lấy mạng của Nhị Thập.

Nếu như Nhị công tử muốn nàng chết, chân không cần giẫm trên vai nàng, chỉ sợ nàng đã đứt hơi rồi.

- - -

Đại phu nói xương cho Nhị Thập, dùng hết mấy gói thuốc.

Nhị Thập dùng hết thuốc liền ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, tỉnh lại không nhớ nổi mình bị thương, xoay người đè lên vai trái, nàng đau nhức thở mạnh một tiếng, vội vàng lật lại. Hai mắt mê mẩn tựa như nhìn thấy một bóng người phía trước, nàng lập tức thanh tỉnh.

Trời đã hoàng hôn, ngoài phòng nhuộm một sắc đỏ thẫm, đem áo bào của nam tử ngồi trên ghế dựa mà gọi lên chút ánh tàn.

Thời tiết thì ẩm ướt, nhưng Nhị Thập không cho rằng hắn có được sự ấm áp của trời chiều, nàng ngồi dậy.

"Tỉnh rồi." Tại thời điểm nàng quay người liền trông thấy Mộ Cẩm. Hoặc nói là, hắn ngồi ở chỗ này nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu.

Nàng xuống giường, cung kính hành lễ. Vạt áo bên trong bị lệch làm lộ ra dấu tích bị thương, nổi bật trên vai nàng.

Mộ Cẩm lại hỏi: "Đau không?" Câu này chỉ là một câu hỏi cho có, không chứa chút nào áy náy.

Nàng nếu nói là không đau, sợ Nhị công tử lại mất hứng mà giẫm cho một cước. Nàng nếu nói là đau, lại sợ hắn cũng chẳng cao hứng là bao.

Lúc đại phu vừa đi, Thập Ngũ hối hận mà nói xin lỗi: "Nhị Thập, nếu không phải ta nói điệu Tây Phụ Quan, ngươi cũng sẽ không bị thương. Ta xin lỗi ngươi."

Nhị Thập vuốt nhẹ tay Thập Ngũ. Cho dù không có điệu Tây Phụ Quan thì Mộ Cẩm cũng sẽ tìm lý do khác để ức hiếp nàng. Nàng bị chịu tội, nguyên nhân ngoài Mộ Cẩm ra không còn cái gì khác. Bởi vậy, nàng nói đau hay không đau, kết cục đều giống nhau. Nàng dứt khoát không đáp lại bất cứ câu nào.

"Giận dữ?" Hắn nhón lông mày lên.

Nội tâm nàng trì trệ, vội vàng phản ứng — lắc đầu.

Mộ Cẩm phân phó Thập Nhất thu xếp cơm tối.

Yểm Nhật Lâu và Hoa Uyển đều không có nô bộc, một ngày ba bữa là do nhà bếp đưa. Thập Nhất chỉ cần thu xếp bát đĩa, mang đồ ăn lên, nàng liền lui ra ngoài.

Mộ Cẩm ngồi xuống trước, ngoắc tay với Nhị Thập: "Lại đây."

Nhị Thập khép vội vạt áo, choàng áo khoác ngoài.

Tiếng chầm chọc của hắn vang lên: "Động tác rất lưu loát, xem ra bị thương cũng không nghiêm trọng."

Nàng cứng đờ, tùy tiện thất vọng ở bên hông, đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống.

"Ngươi muốn dưỡng thương thì phải ăn nhiều đồ bổ." Mộ Cẩm không chút để ý mà nói: "Nuôi cho béo tốt rồi sẽ ném ngươi xuống cho cá ăn."

Nàng trầm mặc.

Hắn ra lệnh: "Ăn cơm."

Hắn muốn chính là một nữ nhân nghe lời. Nàng nghe lời bưng bát lên, cơm trắng tẻ nhạt nhai trong miệng, không cảm nhận được mùi thơm. Hầu hạ Mộ Cẩm chính là khoảng thời gian sống khổ cực nhất đời nàng. Nếu so sánh với lúc trước làm nha hoàn, ngược lại, khi đó lại trở thành những hồi ức tốt đẹp.

Mộ Cẩm không hề động bát đĩa, chỉ vuốt vuốt chiếc quạt xếp, con mắt sâu không thấy đáy rơi trên mặt nàng.

Nhị Thập cúi đầu lảng tránh.

Bạch ngọc trường phiến trên không trung xoay xoay mấy vòng, phút chốc lại để ở ngực nàng. Hắn như tìm ra thú vui mới, dùng cây quạt chọc chọc bên trái mềm mại của nàng.

(*Bạch ngọc trường phiến: Quạt ngọc trắng dài, mình thấy dễ hán viết ở đây hay hơn.)

Nàng biết rõ, chiếc quạt xếp bình thường trong tay hấn cũng có thể là hung khí. Nàng bị chọc mà trong lòng run sợ, sợ hấn không thoái mái liền đem cây quạt đâm thẳng vào tim nàng.

Nàng chậm chạp mà nhai nuốt miếng đậu phụ trong miệng.

Mộ Cẩm cầm chiếc quạt lật vạt áo nàng ra, nhìn miệng vết thương của nàng.

Rượu thuốc bôi giữa trưa, trên vai nàng lưu lại vài vết rượu vàng mờ mờ, phía dưới lại hiện lên một tầng tím bầm tích tụ máu đen, đủ mọi màu sắc chồng chất, mất hết cả thẩm mỹ.

Hấn thu lại chiếc quạt: "Ăn no rồi?"

Hàng mi Nhị Thập run run, vẫn cảm thấy cái quạt thanh băng vô tình kia đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Mộ Cẩm không nhiều lời, trực tiếp nói: "Ăn no rồi thì lên giường."

Nàng khẽ giật mình, miệng cứng nhắc mà nhai cơm.

"Ăn no chưa?" Mộ Cẩm dùng quạt chạm nhẹ cằm nàng.

Nàng chỉ chỉ ngoài cửa sổ. Âm chỉ hấn, mặt trời còn chưa xuống núi, ban ngày không nên mây mưa.

Áy vậy chính là, hai người lại không hề ăn ý. Hấn nói: "Đã biết, đóng cửa sổ rồi làm."

Nhị Thập cẩn thận nhai nuốt, mỗi một hạt cơm đều như sơn hào hải vị.

Mộ Cẩm làm sao không nhìn ra ý tứ của nàng, hấn không giận, ngược lại còn cười: "Từ từ ăn, người ăn lâu bao nhiêu thì ta kéo dài lâu bấy nhiêu."

Nhị Thập liền ăn mất ngon. Thứ nhất là do cái vị khó hầu hạ này, con mắt ngoan hiểm lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào nàng. Thứ hai là do nàng lo lắng, tiếp tục như vậy thì khi nào mới rời khỏi Mộ phủ? Nàng tự hỏi, nàng chỉ là một nữ nhân không đáng để chớp mắt một cái, thế mà cái vị Nhị công tử này không biết vì sao lại nhiều lần giầy vò nàng.

Mặt trời khuất xa phía sau núi, bầu trời nhuộm một ánh đỏ rực.

Thập Nhất tiến vào đốt đèn. Nàng vụng trộm nhìn đôi nam nữ trong phòng rồi nhanh nhẹn lui ra.

Không biết như thế nào lại kéo dài, giờ mới ăn cơm xong. Một xương đầu cá, một bàn thịt nát, một cái đĩa dưa xanh, toàn bộ Nhị Thập đều ăn sạch.

Chén đĩa sứ trắng phản chiếu ánh nến ấm áp.

Rốt cuộc cũng buông bát. Nhị Thập đã nghĩ thông suốt, vì chính mình mà bật cười. Nàng là nô, hấn là chủ, nàng cùng hấn phân cao thấp, chỉ có nàng vất vả, còn không bằng tiếp nhận thực tế, làm một nữ nhân biết vâng lời. Có lẽ tâm tình của hấn khoan khoái, dễ chịu, sẽ không làm khó dễ nàng.

Nghĩ rồi lại nghĩ, lúc thu dọn chén đĩa, Nhị Thập vẫn cứ chậm rì rì.

Mộ Cẩm cầm chặt cổ tay nàng, "Không cần phải xen vào."

Nàng ổn định thân mình, bóng ma từ quá khứ trong lòng khiến nàng kiệt quệ mà thở gấp một hơi.

Hấn kéo nàng đến bên giường, hai tay duỗi xuống, dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng.

Nàng thầm nói với mình, nghe lời, nghe lời. Nàng giúp hấn cởi đai lưng.

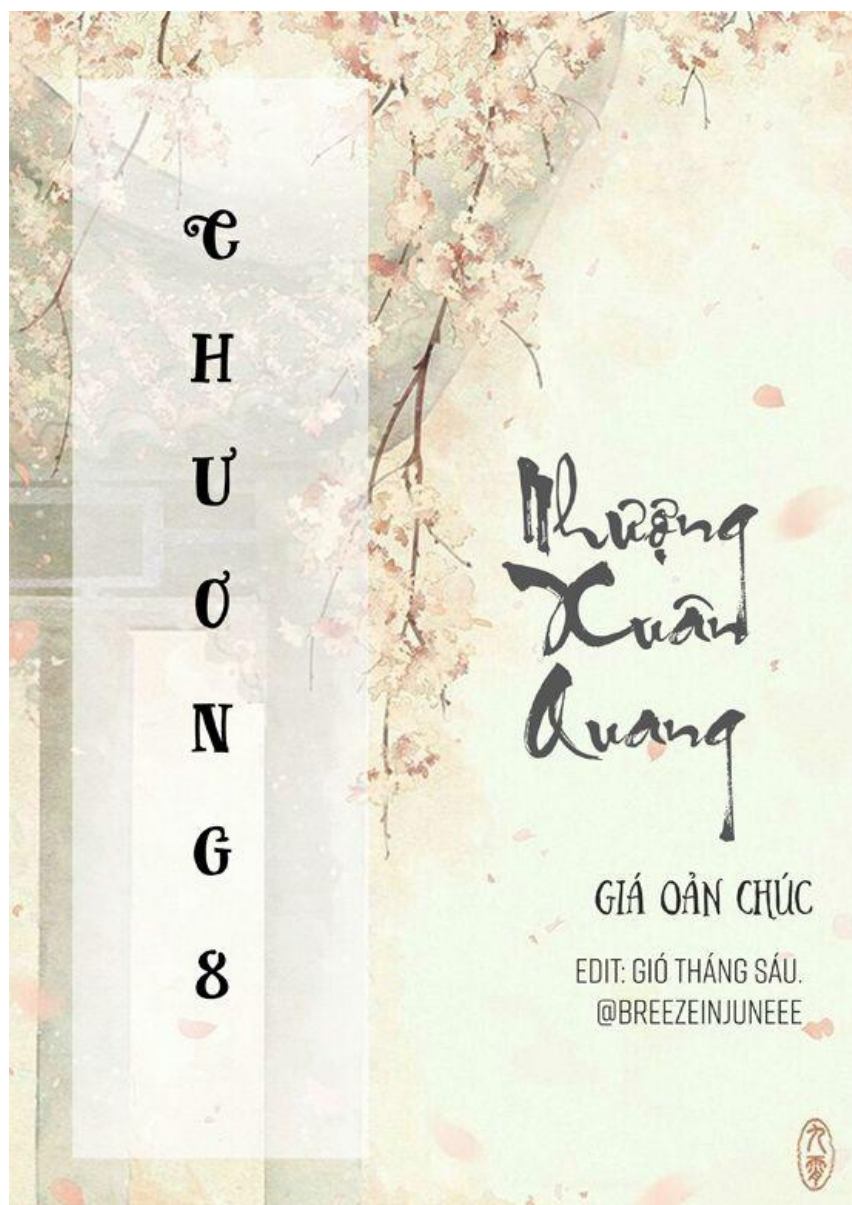
"Cái mặt này của người..." Mộ Cẩm tựa hồ bây giờ mới nhìn rõ hình dáng của nàng, nói: "Không có chỗ nào đáng khen."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nghĩ lầm hấn là bạch ngọc không tỳ vết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Nhị Thập cời xiêm y cho Mộ Cẩm, treo ở một bên.

Quần áo của Nhị công tử để lên thanh quần áo của nàng, làm cho y phục nàng như trở thành đệm lót.

Mộ Cẩm đẩy nàng đến trên giường.

Nàng lao đảo một cái, nằm sấp ở trên gối. Nàng ôm gối giấu đầu vào trong. Cũng tốt, ít nhất không cần nhìn thấy khuôn mặt hắn.

Hắn chỉ cần động hai, ba cái đã đem quần áo của nàng biến thành đồng vãi rách, vứt trên mặt đất. Thấy nàng như cá chết cứng ngắc, hắn cười lạnh: "Cũng tốt, ít nhất không cần nhìn cái khuôn mặt này của ngươi."

"..." Cũng không biết là ai ghét bỏ ai hơn ai...

Nhị Thập hai tay đan chéo, trán tựa vào mu bàn tay. Nàng nghĩ được cái gì liền nghĩ, đem lực chú ý dời đi nơi khác. Ví dụ như phụ thân, mẫu thân, ví dụ như đệ đệ, muội muội. Nhớ lại đã từng được đoàn viên với người nhà, nàng mới có thể cố gắng nhịn nhục xuống dưới. Thân trên nằm trên giường, hai chân lại treo ở mép giường, nàng không thoái mái nhưng cũng không thể động đậy.

Đột nhiên, Mộ Cẩm đẩy vào bên trong nàng.

Chân cứng ngắc của nàng rốt cục cũng có thể co lại.

Ngay sau đó, lại bị hắn rút ra.

Trong đầu Nhị Thập không ngừng vang lên điệu Tây Phụ Quan. Nàng trầm nghĩ: Nhị công tử vì sao lại đưa khăn lụa cho nàng? Không kịp nghĩ nhiều, nàng nhanh chóng nhét khăn cần trong miệng. Cũng chẳng hiểu làm sao mà cái vị Nhị công tử này lại tìm tới nàng. Nàng không thể so sánh được với các nữ nhân khác trong Yếm Nhật Lâu, nàng không thể mỹ mạo, yêu kiều bằng.

"Cẩn."

Nàng nghe thấy giọng nói này, cảm giác có đồ vật gì ném lên trên đầu.

Nhìn kỹ thì là một cái khăn lụa.

Lúc đại phu nổi xương cho nàng, nàng cũng cần khăn lụa để kiềm chế. Nhưng là... Nhị công tử vì sao lại đưa khăn lụa cho nàng? Không kịp nghĩ nhiều, nàng nhanh chóng nhét khăn cần trong miệng. Cũng chẳng hiểu làm sao mà cái vị Nhị công tử này lại tìm tới nàng. Nàng không thể so sánh được với các nữ nhân khác trong Yếm Nhật Lâu, nàng không thể mỹ mạo, yêu kiều bằng.

Dường như đọc hiểu nghĩ ngợi của nàng, Mộ Cẩm nói: "Người cảm thật thanh tịnh."

Nhị Thập: "... " Vậy chẳng bằng hán muốn đem toàn bộ nữ nhân của hán hóa câm. Mà lúc trước các nàng không yên tĩnh, đến lượt nàng lại xui xẻo.

Mộ Cẩm cúi nửa người, nghiêng đầu nhìn nàng. Tướng mạo nàng thực không đủ tư cách tách ngũ cùng hán, có chút mất hứng. Càng mất hứng chính là: "Người đang thất thần suy nghĩ cái gì?"

Không cần ngừng đầu, nghe ngữ khí trong lời hán nói, nàng biết rõ mình lại chọc giận hán. Thực khổ sở quá mức, nàng nếu không nghĩ lung tung liền cảm thấy thân mình giòn như gỗ sam, hán chính là đem búa, từng cái đem thân cây nàng chặt ra.

Nàng nhút nhát, sợ sệt nhìn hán.

"Ta trên giường, người còn nghĩ đến việc khác?" Cái này khiến cho Nhị công tử vô cùng nhục nhã.

Nhị Thập không biết lại chọc giận cái vị này ở đâu nữa, nàng nằm sấp xuống, về mặt thuận theo, trong mắt hiện lên ánh sáng nhạt nhạt biểu lộ tâm tình nàng muốn trốn tránh.

Mộ Cẩm chế trụ cằm nàng, cố gắng tìm kiếm sự dao động trong mắt nàng.

Nàng cả kinh nhắm mắt, mở ra thì lại thấy con sóng vừa rồi đã tan biến.

Hán găm nhẹ tai nàng, thấp giọng hỏi: "Nói mau, đang suy nghĩ cái gì?"

Nói? Nói thế nào? Nàng cắn chặt khăn lụa. Sau một khắc, nàng lại thất thần nghĩ, cái khăn lụa này vô cùng mềm mại, là của cửa hàng nào nhỉ?

Nhị công tử đại khái cũng nhận ra, để cho nàng mở miệng nói quả là một chuyện khôi hài, hán buông lỏng nàng ra. "Đừng phân tâm."

Ba chữ hời hợt, chất chứa mệnh lệnh không thể kháng cự.

Nhị Thập cực kỳ không muốn cùng hán thân mật. Hán tức giận hay cao hứng, đều là cùng một bộ dáng. Vừa hung ác lại vừa dữ tợn, trời sinh cao ngạo, đặc chí chưa từng thiếu đi nửa phần. Khi cười vừa ấm áp như hoa đào, lại vừa cay độc, khinh thường.

Nàng khép nửa con mắt. Về sau hoàn hồn, chỉ cảm thấy cái thanh búa kia khí cao ngút trời, rốt cuộc cũng không có cách nào tận lực xem nhẹ. Có lúc bùng tình thấy như rơi vào địa ngục hắc ám.

Ngoài phòng, sắc trời ngày càng tối.

Nhị công tử giầy vò một hồi, thân thể Nhị Thập nặng nề một hồi.

Khăn thô lụa trở thành chiếc vải rách trong miệng nàng. Nàng cuối cùng cũng hiểu, Nhị công tử là biết trước nàng sẽ thảm thế này, mới cho nàng ngâm chiếc khăn lụa kia.

Nếu sau này nàng thành thân, cả ngày đêm phải hầu hạ cái phu quân thích chê cười thế này, nàng không khỏi có chút khiếp sợ. Nghĩ lại, nàng đã sớm thất thân bởi Nhị công tử, thành thân cũng là một chuyện xa vời.

Mồ hôi thấm đầm lưng, trên người nhóp nhép, Nhị Thập đem khuôn mặt đang hé ra vui trong chân.

Mộ Cẩm nhìn sang, chân mền bên ngoài đắp trên một mảnh da thịt trắng muốt trong suốt, giống như tiểu bạch thỏ rơi vào bẫy trong một khu rừng rậm yên tĩnh.

Tay hán dương dương tự đắc, đập tắt ánh nến.

Bỗng nhiên trong đầu Nhị Thập hiện lên một màn hỗn loạn cùng hán.

- ---

Ngày hai mươi tháng chạp năm trước.

Vì sinh nhật của Nhị công tử, Mộ đại công tử đã mở yến tiệc để chúc mừng. Mộ tam tiểu thư cũng chuẩn bị một khúc Điệp Vũ mê loạn lòng người.

Trước yến tiệc, Mộ Đông Ninh nói: "A Man, hôm nay cũng là sinh nhật của em, em nghỉ ngơi trước đi. Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn Tam tiểu thư." Từ A Man vừa mừng vừa sợ. Nàng đã từng nói qua một lần sinh nhật của mình, không ngờ Tam tiểu thư lại nhớ kỹ. Đây là lần đầu tiên có chủ tử nói chúc mừng sinh nhật nàng.

Mộ Đông Ninh cười nói: "Đã trễ như vậy rồi mà em còn chưa ăn cơm, mau đến phòng bếp nhỏ nấu vài món. Đêm nay, ta sẽ cùng Nhị ca ăn."

Sau khi mặc xong váy điệp vũ cho Tam tiểu thư, Từ A Man liền đi vào căn bếp nhỏ.

Mộ tam tiểu thư thể chất máu đông, đại phu bảo cái này không thể ăn, cái kia cũng không thể ăn. Vì vậy, Mộ lão gia xây cho con gái một gian bếp nhỏ, ngoài trừ gia yến, Tam tiểu thư bình thường cũng không ăn cơm cùng người khác.

Từ A Man nấu cho mình một bát mì trường thọ, lại thêm một hột trứng vịt muối đã ướp vị. Sau đó, nàng bê bát mì trường thọ lớn ngồi xuống ở ghế đá.

Cúi đầu ngửi ngửi hương thơm, so ra còn kém tay nghề mẫu thân nàng, suy cho cùng, cũng gọi là có hương vị Tây Phụ Quan.

Từ A Man cầm lấy chiếc đũa, học theo ngữ khí của cha mẹ nói: "Sinh nhật vui vẻ, A ——" cái từ "Man" còn chưa kịp nói ra, tay của nàng đã bị ai đó bắt lấy. Nàng hoảng sợ, chăm chú nhìn kỹ liền bị dọa sợ nhảy dựng lên. "Nhị công tử!"

Mộ Cẩm không để ý đến nàng, trực tiếp cướp đôi đũa nàng đang cầm, sau đó ngồi bên cạnh nàng, bát lớn của nàng cũng đoạt lấy.

Nàng ngạc nhiên, Nhị công tử không phải đang ở trong yến tiệc sinh thần sao? Vậy lúc này lại ở đây... Chỉ sợ Tam tiểu thư đang phải độc vũ ở bữa tiệc.

Nội tâm nàng cả kinh, trên mặt Từ A Man không dám biểu lộ, cung kính chờ đợi. Nàng kinh ngạc nhìn, hần nuốt lấy một sợi mì thật dài, một đoạn cũng không đứt mà ăn xong. Chỉ còn lại một cái hột vịt muối.

Sau khi ăn xong, hần kéo ống tay áo của nàng qua lau miệng, khiến cho tay áo dính đầy vệt dầu mỡ.

Bởi vì là sinh nhật cho nên nàng đã diện một bộ đồ mới. Từ A Man đang tiếc hận bộ quần áo mới của mình, bỗng nhiên nhận thấy, con mắt của Nhị công tử đang dính trên mặt nàng. Nàng thấp thòm, bất an, đem đầu cúi xuống càng thấp.

Tiếp đó, eo thon của nàng bị hần một tay chế trụ...

- - -

Từ ngày đó, cuộc đời của Nhị Thập đã thay đổi.

Về sau, thật sự không còn cách nào khống chế, buộc nàng phải để lộ bí mật đêm đó, chọc đến Nhị công tử.

Thập Ngũ là người nàng làm bạn lâu nhất ở Yểm Nhật Lâu, nàng không thể lơ đãng nhìn Thập Ngũ gặp nạn.

Nặng nề, chóng mặt nửa tỉnh nửa mê. Nhị Thập mở to hai mắt, nhẹ nhàng thở ra. Hóa ra Nhị công tử đã xong chuyện.

Mộ Cẩm xuống giường, một lần nữa thấp sáng đèn cầy, quay đầu nhìn biểu hiện sững sờ trên mặt nàng, hần nhìn nàng chăm chăm: "Ngươi lại đang suy nghĩ cái gì nữa?"

Nhị Thập nhẹ nhàng lắc đầu.

Hần tiết thân xong, không thấy thỏa mãn, thậm chí so sánh với trước còn lạnh lẽo hơn, ngữ khí mỉa mai nói: "Hôm nào mang ngươi đến thanh lâu, học mấy chiêu hầu hạ nam nhân, ta ở chỗ này vì ngươi thanh tịnh, nhưng lại vì cái bộ dạng chết tiệt của ngươi, không khác gì nằm với cái quan tài."

Nghe lời nói của hần, là về sau còn muốn thường xuyên đè nàng? Không nói gì trên giường có gì mà hấp dẫn, khiến cho Nhị công tử nhan sắc hơn người cam chịu với một người tầm người như nàng. Hi vọng chúng nữ tử sớm biết được sự háo sắc quái lạ này của Nhị công tử, để cho bọn họ ai ai cũng trầm mặc. Một mình nàng quả thực không chịu nổi hần nữa.

Nhị Thập rầu rĩ không vui, trốn vào trong chăn.

Mộ Cẩm nhếch cằm lên, ra lệnh: "Dậy."

Nhìn đến cái ánh mắt lạnh ghê người của hần, nàng cố nén khó chịu, ngồi dậy.

Mộ Cẩm choàng trung y, không có thất đại lung, lồng ngực mở ra hơn phân nửa, trên còn đọng lại vài giọt mồ hôi.

Tư thái của một trong tứ tuyệt kinh thành tạo nên vẻ mê hoặc lòng người. Nhưng Nhị Thập nào có hứng thú thường thức, chỉ cảm thấy buồn ngủ, nằng một bên ngủ đều đều, hán một bên mặc quần áo.

Mộ Cẩm sắc mặt không vui, thế nhưng lại không nói gì nữa, quay đầu rời đi.

Cửa vừa đóng lại, Nhị Thập liền ngã đầu ngủ.

- - -

Sáng sớm hôm sau, Mộ Đông Ninh tới thăm

Lúc Nhị Thập bất ngờ chuyển vào Yểm Nhật Lâu, treo lên mình thẻ bài mạng số, Mộ Đông Ninh đã từng tới thăm một lần.

Mộ Đông Ninh cầm thẻ bài, lật xem một lúc, nói: "A Man, tốt xấu gì em cũng không phải làm nha hoàn nữa. Thị thiếp Nhị ca tuy nhiều, nhưng nửa đời sau đều không cần lo cơm ăn áo mặc, nếu như..." Nàng ngừng một lát, nói tiếp: "Em về sau cũng có thể sống một cuộc sống tốt."

Tam tiểu thư tâm tính tốt đẹp, nghĩ đến Nhị Thập vào Yểm Nhật Lâu, dù rời khỏi phủ cũng có thể được Nhị công tử bố thí cho cảm y ngọc thực.

Nhưng mà, Nhị Thập trước sau vẫn cho rằng, vẫn là làm nha hoàn bên cạnh Tam tiểu thư thoải mái hơn. Cái người Nhị công tử này quá nguy hiểm

Việc đã đến mức này, nghĩ nhiều cũng vô ích.

"Nhị Thập." Thập Nhất đứng bên ngoài gõ cửa, nói: "Tam tiểu thư đến."

Nhị Thập vội vàng rời giường

Giẫm chân trên đất mà kinh sợ thở gấp một tiếng.

Tối hôm qua, Nhị công tử bởi vì nàng thất thân mà tức giận, động tác càng thêm hung bạo, vòng eo dưới thân dường như không thuộc về nàng nữa, đi đường không theo sai bảo. Nàng thở ra một hơi, xoa xoa đùi, ổn định bước chân rồi kéo cửa ra ngoài.

Yểm Nhật Lâu ở phía tây bắc Mộ gia. Có trung viện, ngoại viện, lại không có cảnh đẹp. Chỉ có vài cọng hoa đại mọc lên, so với các tòa các rục rờ hoa xuân, đình đài lầu các khác trong Mộ gia thì nơi đây như một tòa các hoang vu.

Mộ Đông Ninh đang đứng trong sân, xiêm y đỏ tươi so với ánh nắng còn đẹp hơn. Nàng uyển chuyển mặt mày, hiện lên tâm trạng vui vẻ. Không giống Nhị công tử, tùy ý nguông cuồng, hàm ý luôn đề ở đuôi mắt.

Mộ lão gia nói, Mộ đại công tử cùng Tam tiểu thư giống nhau.

Mà Nhị công tử thì lại càng giống Mộ phu nhân đã qua đời.

Nhị Thập tiến đến Mộ Đông Ninh hành lễ.

"Miễn lễ, A Man..." Mộ Đông Ninh đã lâu chưa gặp Nhị Thập, không khỏi dò xét nàng trên dưới.

Nhị Thập cúi đầu, không nói lời nào.

Mộ Đông Ninh hỏi: "Em không nói được sao?"

Nhị Thập gật đầu.

Mộ Đông Ninh lại hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhị ca có đi điều tra hay không?"

Vài năm trước, ở Hoa Uyển có nữ nhân mang thẻ bài đệ tam bỗng nhiên biến mất không rõ tung tích.

Mộ Đông Ninh đi ngang qua Băng Sơn Cư, nghe được các nàng ở Hoa Uyển bàn luận sôi nổi. Mộ Đông Ninh sợ trong phủ xảy ra án mạng, vội vàng đến hỏi Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm phong kinh vân đạm nói: "Tiểu Tam về quê."

(*Phong kinh vân đạm: Gió nhẹ mây bay)

Thị thiếp hán đông đảo, Mộ Đông Ninh tự nhiên nghĩ tới các thủ đoạn tranh sủng ác độc. Lại nhìn Nhị Thập, tính cách lương thiện, bây giờ lại bị cầm, làm thế nào có thể đầu lại các nữ tử quyền rũ.

Nhị Thập ở Yểm Nhật Lâu một năm rưỡi, cảm càng nhọn dần, hai má ngày càng hóp. Mộ Đông Ninh không khỏi tự hỏi, lúc trước hẳn là Mộ Cẩm thu nhận Nhị Thập có phải hay không là một chuyện sai lầm?

Nhị Thập đưa Mộ Đông Ninh vào phòng.

Từ bên ngoài bước vào, người thấy mùi không thích hợp, Nhị Thập có chút đỏ mặt, vội vàng đến mở cửa sổ.

Mộ Đông Ninh vẫn là thiếu nữ, đối với cái mùi kia không hiểu chút nào. Nàng chỉ cảm thấy, gian phòng đơn sơ của Nhị Thập giống với phòng của một nha hoàn.

Giường đệm được gấp gọn gàng, chỉ có một chiếc gối đầu, không lưu lại chút dấu vết nào có hai người.

Mộ Đông Ninh quay đầu lại hỏi nàng: "Nhị ca gần đây đều cùng em ở nơi này sao?"

Nhị Thập chần chừ, vẫn là gật đầu. Nàng không muốn nghe thấy tình hình gần đây của Mộ Cẩm, thế nhưng luôn có người bên cạnh nhắc cho nàng, Nhị công tử đã thành thân, lại chỉ độc sủng nàng.

"Chuyện này..." Mộ Đông Ninh không biết nên vui hay buồn, "Nhị ca đến nay vẫn chưa có... bên phòng Nhị tẩu... Điều này không hợp lý."

Nhị Thập không đáp lại. Đúng là không hợp lý, nhưng thì thế nào? Nhị công tử cũng không phải là một người phân rạch rõ ràng.

"Chỉ sợ Nhị tẩu hiểu lầm em." Mộ Đông Ninh thoáng ngừng lại: "Tuy vậy, Nhị ca thương em cũng tốt... Người tính tình có chút cổ quái, nhưng không phải người lòng dạ chim chuột."

Không trách được Tam tiểu thư đối với Nhị công tử rất tín nhiệm. Những thứ khác không nói, Nhị công tử đối với Tam tiểu thư thật sự rất tốt. Trước kia, Nhị Thập bên người Mộ Đông Ninh, gặp nhiều là một Mộ Cẩm dịu dàng, nghĩ lắm hẳn là bạch ngọc không tỳ vết.

Mộ Đông Ninh cười: "Ta cũng từng nói qua với em, Nhị ca là do sinh non không đủ tháng. Thể nhược nhiều bệnh, đến năm năm tuổi, chân còn không đi được vài bước, mỗi ngày đều chỉ nằm trong phòng."

Nhị Thập lặng im.

Mộ Đông Ninh nói: "Nhị ca từng giống như người hư cấu mà cha mẹ ta tạo ra, ta biết rõ tên người, nhưng lại chưa từng thấy người. Có một lần, ta vội trộm chạy đến bên ngoài cửa phòng Nhị ca, bên trong truyền đến thật nhiều tiếng kho khan. Ta vừa mừng vừa sợ, hóa ra cha mẹ không nói dối về Nhị ca. Người phát hiện được ta trốn ở ngoài, nghiêm nghị đuổi ta đi. Ta khi còn bé không hiểu lắm, lớn lên mới biết, Nhị ca lo lắng sợ lây bệnh cho ta nên mới không cùng ta thân cận."

Mặt mày Mộ Đông Ninh dịu dàng khi rơi vào hồi ức, cười khanh khách. "Năm Nhị ca 8 tuổi, bị nhiễm phong hàn, bệnh cốt rời rạc. Rất nhiều đại phu đều lắc đầu liên tục. Cha ta tìm thầy thuốc khắp nơi, lúc sắp nguy kịch thì bên trên thành có xuất hiện một vị thần y. Cha đem Nhị ca đi dưỡng bệnh. Qua một năm, Nhị ca khỏe mạnh, cứng cáp mà trở về. Cha nói, thần y đã khiến giọng nói Nhị ca thay đổi."

Một đoạn câu chuyện này, thường nghe Tam tiểu thư kể lại.

Nhị Thập có thể hiểu được.

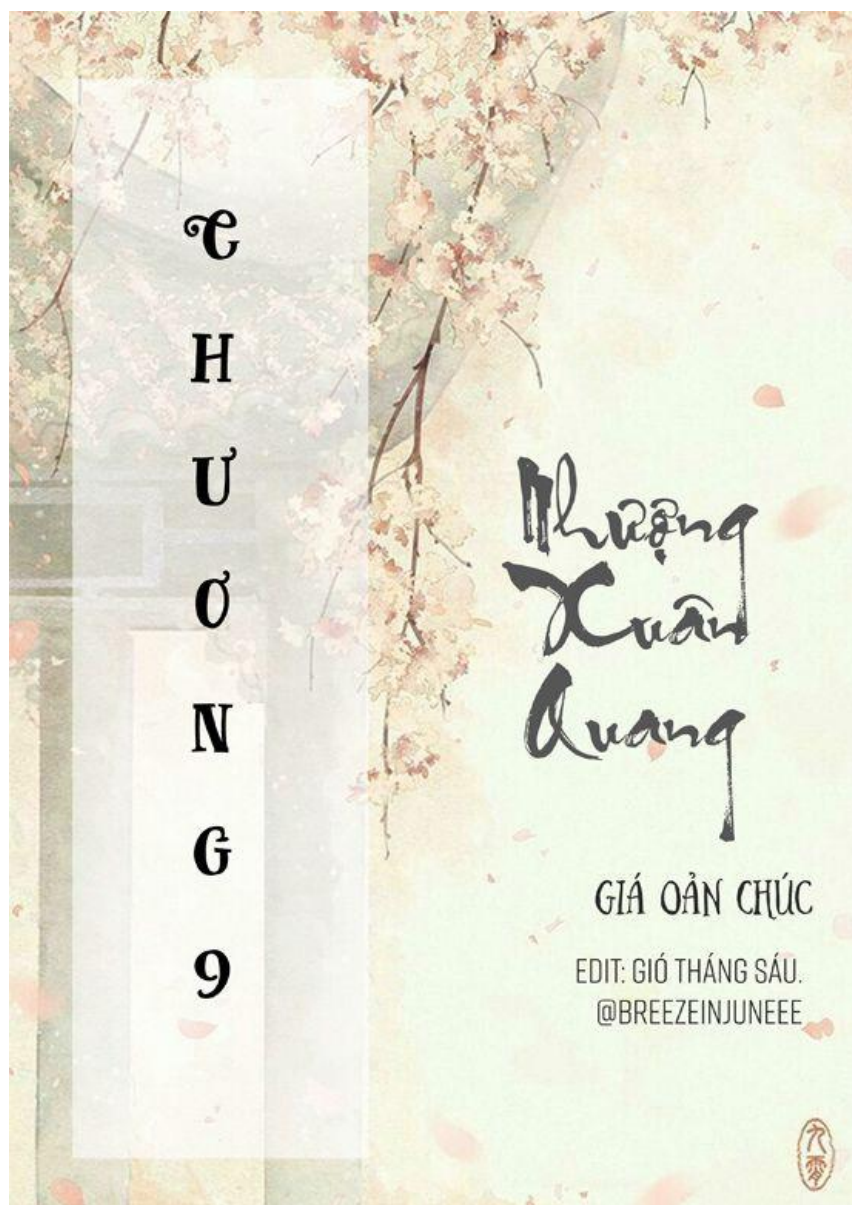
Sau đó, tiểu thư nhất định sẽ nói tiếp câu: "Chính là bởi vì hoàn cảnh khi Nhị ca còn bé, cha đặc biệt yêu thương người, mọi chuyện đều nhân nhượng, mới tạo nên một tính tình bất kham như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lá gan thật to

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

"A Man, nếu em bị ủy khuất, đừng buồn ở trong lòng." Thê thiếp của Mộ Cẩm chưa từng gây ra chuyện làm thương tật người khác, nhưng giọng nói của Nhị Thập lại làm Mộ Đông Ninh trở nên lo lắng. "Ta có thể đi cầu xin Nhị ca, để người tìm đại phu tốt nhất cho em."

Nhị Thập kéo ống tay áo Mộ Đông Ninh, lắc lắc đầu.

"Chẳng nhẽ em không muốn chữa trị giọng nói hay sao?" Mộ Đông Ninh suy đoán, giọng nói của Nhị Thập chắc chắn là bị người khác hãm hại. "Em không muốn lấy lại công đạo nữa ư?"

Hướng Nhị công tử đòi công đạo, đó là tự tìm cái chết. Nhị Thập kiên định cự tuyệt ý tốt của Mộ Đông Ninh.

Nhị Thập tuy không còn là nha hoàn nữa, nhưng cũng không danh không phận, so với người hầu cũng chỉ cao hơn một bậc mà thôi. Tam tiểu thư nguyện ý tới đây một chuyến, Nhị Thập đã cảm kích lắm rồi.

Bởi vì Nhị Thập im lặng, Mộ Đông Ninh trở thành tự kể tự nói.

Lúc gần đi, Mộ Đông Ninh dặn dò nói: "A Man, nhân lúc được sủng ái hãy tính toán đến tương lai."

Lời ấy nói ra, có thể thấy được việc thiếp thất bị đuổi đi cũng không phải tin đồn vô căn cứ.

Tiền Mộ Đông Ninh xong, Nhị Thập nhìn ra xa ngoài cửa sổ, một lòng một dạ nhớ về quê nhà xa xôi.

Tây Phụ Quang nằm ở biên cương phía tây bắc Đại Tề, nương tựa vào nước Bách Tuy ở láng giềng.

Hơn ba mươi năm trước, hai nước Đại Tề - Bách Tùy tranh chấp, chiến loạn liên miên.

Đại Tề có vị một vị La Sát tướng quân, tại thời điểm biên thành gặp nguy hiểm rơi vào tay giặc, được cao nhân tương trợ rồi lợi dụng địa hình đặc thù của Tây Phụ Quan, xây dựng được sa trận, bằng ba vạn binh lực đã phá tan mười vạn quân của Bách Tùy. Đại hoạch toàn thắng.

Từ đó, hai nước ngừng chiến.

Điều Tây Phụ Quan chính là năm đó dùng để khích lệ tinh thần vui vẻ cho nghĩa sĩ. Khúc nhạc dạo đầu chậm rãi, dùng để tưởng niệm về người thân. Đoạn khúc sau lại cao vút, bởi vì cùng bảo vệ lãnh thổ đất nước.

Quê hương nàng vang lên tiếng trống trận, khắp nơi đều là cồn cát, cách xa kinh thành phồn hoa.

Thế nhưng, trong mắt Nhị Thập, vàng trắng nơi đó mới là trong trẻo nhất.

- - -

Bước chân Mộ Đông Ninh vừa đi.

Nhị Thập lại nằm trên giường ngủ. Nhớ nhà không nguôi, đang muốn được đoàn tụ với người thân trong mộng.

Đột nhiên, cánh cửa "Àm" một tiếng bị đá văng, lại "Àm" một tiếng bật lại lần nữa. Mộng đẹp biến thành ác mộng.

Trái tim đồn dập đập mạnh, Nhị Thập mở mắt.

Không cần nghĩ, Diêm Vương lại tới rồi.

Nhị công tử chưa bao giờ tốt đẹp đi gõ cửa. Hắn từ Trấn Nam Thành trở về, không có việc gì làm liền tìm cách khi dễ nàng. Sống hay chết chỉ cần nói một câu, nhưng hắn lại không, đặc biệt càng thích dọa nàng kinh hồn bạt vía.

Nàng giả bộ như thể nửa mê nửa tỉnh, không biết người đến là ai, kéo cao chăn che mặt.

"Rời giường." Mộ Cẩm đứng ngược sáng, tựa người bên cửa.

Nhị Thập xoay người quay lưng kháng nghị, nhắm nhin, cơ hồ không thể nhìn được nữa, nhìn lại nhìn, rốt cuộc cũng nhìn được. Tối hôm qua, Nhị công tử chê củi đến nửa đêm, buổi sáng Tam tiểu thư tới nói chuyện phiếm, Nhị Thập đêm nay chỉ ngủ được tổng cộng hơn hai canh giờ, giờ phút này lại hỏi hạn không thể chết ở trên giường.

Nhưng Diêm Vương hạ lệnh, nàng lau lau hai mắt vô thần, ngồi dậy.

Khuôn mặt Mộ Cẩm bị khuất trong bóng tối, cư nhiên thông thả nói: "Đúng là cảnh xuân đẹp. Đi ra."

Cảnh xuân dù đẹp, nhưng Nhị Thập cũng không có đôi mắt rực rỡ đi thưởng thức. Nơi nhìn thấy, đơn giản là vật chết. Nàng ngồi ngay ngắn, cái eo thẳng tắp từ trên xuống dưới.

Trong sân không hoa, không biết Nhị công tử muốn thưởng thức cái gì. Cùng hắn một chỗ, Nhị Thập không cần đáp lời, nhu thuận kính cẩn nghe theo. Mí mắt không nghe lời mở được một nửa, chốc lát khép lại, không bao giờ... cam lòng muốn mở ra nữa.

Buổi sáng chưa được ăn, Nhị Thập đói là người, giống như nửa tỉnh nửa mê, mơ thấy nào là bánh hạnh hoa vàng, nào là bánh cuốn đậu xốp giòn trắng.

"Tam tiểu thư tìm người nói gì?"

Một tiếng nói ôn nhu từ trên trời rơi xuống, tỏa ra khẩu khí ngọt ngào tựa như đường kẹo, bay đến làm răng nàng nhũn ra, nàng há to miệng, muốn cắn cái khối bánh ngọt ngào này một miếng. Bỗng nhiên, giống như gà con mổ thóc được một nửa, cái cằm bị một chiếc quạt ngọc nâng lên. Khí tức chết người bao quanh da thịt, nàng lập tức bừng tỉnh, run run gương mặt nhìn Mộ Cẩm.

Nhị công tử vẫn là một nụ cười nhạt, đẹp đẽ mà quyến rũ.

Nàng thấp đầu.

Hắn âm áp hỏi: "Ta ở chỗ này, tâm tư ngươi lại ở nơi nào?"

Cái quạt sắc nhọn trơn trượt xuống cổ họng Nhị Thập, chỉ một tắc nữa, có thể đoạt lấy tính mạng nàng. Nàng đặt mình bên bờ sinh tử, không dám làm càn. Nước miếng ở trong miệng, không có gan nuốt xuống.

Mộ Cẩm cúi người, thanh giọng: "Không chỉ thất thân, còn ngủ gà ngủ gật. So với tối qua, được một tắc lại muốn tiến thêm một thước."

Hốt hoảng, nàng một tay đỡ eo, làm ra động tác nắn bóp, lại dùng tay kia đặt trên má, nhắm mắt lại, làm bộ dạng ngủ ngủ.

Nhìn động tác nàng nắn eo, Mộ Cẩm bỗng nhiên lấy tay nheo. Eo nhỏ không xương, hẳn chỉ vẹn vẹn hai cái là có thể bẻ gãy.

Quạt rời cầm nàng một tắc, ánh sáng chiếu vào da thịt tái nhợt của nàng. Nàng rót cuộc cũng nuốt được một ngụm nước miếng.

Hắn suy nghĩ lựa chọn: "Tối qua mệt nhọc?"

Nàng gật đầu liên tục.

Hắn tiếp tục hỏi: "Ngồi chơi lâu, thân thể không tốt?"

Nàng tiếp tục gật đầu.

Hắn xoa eo nàng, "Tam tiểu thư tìm người nói gì?"

Quả nhiên vừa rời là rơi vào ảo giác, cái tiếng nói này của Nhị công tử, khi nào mà từng có sự ôn nhu, sát khí dính trên răng so với bên trên đầu quạt không khác là bao. Nhị Thập lại bày ra một cái tư thế ngồi.

"Nàng tới là hỏi chuyện tối qua?"

Nhị Thập gật đầu. Đây chính là lần ăn ý nhất với Nhị công tử.

"Người cả ngày khoa tay múa chân, khó hiểu." Bàn tay Mộ Cẩm đặt trên eo nàng mà vân vê da thịt, nói: "Hôm khác sẽ tìm cho người một người dạy ngôn ngữ của người cầm điếu, cố gắng mà luyện tập."

Đau đón theo từng bộ phận lan đến eo, Nhị Thập miễn cưỡng cười cười.

"Đáng thương, nửa đời sau người vẫn là người cầm." Hắn cười bạc bẽo, không hề thương cảm.

Nàng lại hành lễ biểu thị lòng biết ơn.

Hắn nhìn phía ánh nắng, "Thân thể suy nhược à... Vậy thì nên đi lại nhiều một chút, đến hoa viên thả điều đi."

"..." Chân Nhị Thập mềm nhũn.

Mộ Cẩm đột nhiên nổi lên thiện tâm, trên đường đến hoa viên, duỗi tay ôm chặt eo Nhị Thập.

Động tác của hắn vô cùng rõ ràng, đưa tới mấy cái ánh nhìn của nữ tử.

Nhị Thập nghĩ, Mộ nhị công tử đầu chi là bất kham, quả thực còn rất xấu xa. Có điều, hắn lại nhẹ nhàng diu cơ thể đau nhức của nàng.

Đi qua Trạch Lâu, gặp được Tiểu ma ma đi đến trước mặt.

Tiểu ma ma cao gầy, mặt hiện lên ý cười, gọi: "Cô gia."

"Ừm." Mộ Cẩm cao giọng lên tiếng, dứt khoát ôm eo Nhị Thập vào trong lòng.

Tiểu ma ma cúi đầu xuống, nếp cười trên mặt dừng ở khóe miệng.

Vì đi cuối cùng nên lúc liếc qua, Tiểu Lục vừa vặn đối mặt với con mắt đen thâm trầm của Tiểu ma ma. Tiểu Lục đuổi theo Tiểu Thập, nói: "Cái mụ hầu hạ bên cạnh Nhị phu nhân, so với gánh hát nhỏ còn trở mặt lợi hại hơn. Thoảng một cái có thể như vậy." Tiểu Lục kéo dài mặt, miệng dẹt xuống.

Tiểu Thập nói nhỏ: "Nhị phu nhân mới là kẻ thù lớn nhất. Chúng ta không thể đấu lại."

Tiểu Lục nói: "Người đừng đến cướp vải để may quần áo mới của ta nữa là được."

Tiểu Thập liền giải thích: "Màu sắc của tấm vải kia không hợp với người."

Tiểu Lục hừ một tiếng.

- - -

Quần áo tung bay, phong cảnh kiều diễm. Đây chính là hoa viên của Mộ nhị công tử.

Dưới cái nắng gắt, Nhị Thập lau mồ hôi như tắm, hai chân đứng hình chữ "hỏa" (火), như bị làm bỏng đến đau đớn. Nàng bước từ từ từng bước nhỏ, xiêu vẹo, đi theo bên cạnh Thập Ngũ, làm bộ giúp đỡ không chế con điều.

Trong đình nghỉ mát bên cạnh, Mộ Cẩm đang nhìn Nhị Thập xem có chuyện gì khác lạ mà tay trái quần chỉ, tay phải kéo dây rồi cười cười.

"Nhị Thập." Thập Ngũ quay đầu lại, thấp giọng hỏi: "Nhị công tử vì cái gì tới qua..."

Biết được Nhị công tử lại qua phòng Nhị Thập, Tiểu Thập buổi sáng đi đi lại lại hơn mười vòng ở Hoa Uyển, suy nghĩ như thế nào cũng không hiểu tại sao.

Thập Ngũ giấu không được lời nói, lại thân thiết với Nhị Thập, trước mặt bèn hỏi.

Nhị Thập lắc đầu, cười khổ. Người khác thì thích dây dưa với các nữ nhân mình thích, Nhị công tử thì ngược lại, thích trêu đùa với những thứ mình ghét, hưởng thụ cảm giác vui sướng chinh phục.

Thập Ngũ canh dây rồi kéo về, nói: "Chúng ta đều... không danh không phận, nên được độc sủng cũng không phải chuyện tốt. Ngươi hãy cẩn thận một chút." Thập Ngũ niêm trái giáo huấn lần trước, nhận thức so với trước cũng tinh tường hơn, cũng là do trí nhớ tốt.

Nhị Thập gật đầu. Đừng nói tới nữ nhân ở Hoa Uyển, hôm nay ánh mắt Thập Tứ quắc tới đã làm Nhị Thập như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Vị Nhị công tử thích bỏ người nhiệt tình kia, có cái gì đáng để tranh sủng tình cảm? Mí mắt Nhị Thập đánh nhau, ước gì có ai vội đem Mộ Cẩm câu đi. Nàng năm mười tuổi làm tạp dịch, mười hai tuổi làm nha hoàn, nếm qua bao nhiêu đau khổ, cũng không nghĩ nếm trái cái tư vị "ngậm bồ hòn làm ngọt" cho đến khi gặp Nhị công tử.

(*Ngậm bồ hòn làm ngọt: Có khổ không nói ra được)

Nghĩ tới đây, nàng nhìn về phía Mộ Cẩm.

Rõ ràng hai người đều là nửa đêm chưa ngủ, vị đại gia kia bây giờ lại dính trên ngực Tiểu Lục, vẻ mặt tươi tỉnh, như là ngủ đủ ba ngày ba đêm.

Thập Ngũ nhìn cái chân không mở được của Nhị Thập, trong lòng hiểu rõ. "Ngươi cũng nên nghỉ ngơi đi."

Nhị Thập đi ra khỏi đám người, nàng không đến đình nghỉ mát, dựa xuống bên một cây du.

Đám nữ nhân phía trước, tựa hồ như so với lúc nãy có chút biến hóa. Nhưng đến tột cùng là khác chỗ nào, nàng nhất thời nghĩ không ra.

Nhị Thập mệt mỏi rũ rùi, dưới bóng cây râm mát nhắm mắt dưỡng thần.

Mắt nhắm một hồi liền ngủ.

- - -

Mộ Cẩm ngồi dậy rời khỏi ngực Tiểu Lục, "Tản đi."

Một câu, chúng nữ tử pháp phối đi tới. Lại một câu, các nàng liền rời đi. Hoa viên trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại Mộ Cẩm cùng với cái nữ nhân ngủ dưới bóng cây.

Nhị Thập ngủ rất sâu, hần đến trước mặt nàng, nàng cũng không có chút phản ứng. Ngay từ đầu, nàng là ngồi dựa vào thân cây, tự nhiên ngủ lại ngã trên bãi cỏ.

Mộ Cẩm từ trên cao nhìn xuống nàng.

Vỏ cua đồng dính trên quần áo đang nằm trên những nhánh cỏ xuân, mái tóc đen nhánh che khuất nửa khuôn mặt nàng. Một nữ nhân tư sắc bình thường, che lại nửa cái mặt, rốt cuộc cũng không phải chương mất nữa.

Hần nhẹ nhàng bẻ một nhánh cây, vặt bỏ mấy cái lá xanh trên cành, đem cái nhánh cây trụ lùi này khều khều tóc nàng.

Lúc khuôn mặt nàng lộ ra, Mộ Cẩm "Ách" một tiếng. Lúc trước đem nàng vào Yểm Nhật Lâu, chỉ sợ là do hần không nhớ được khuôn mặt nàng.

Hần ném đi nhánh cây, thò tay dò xét cổ vai nàng.

Lông mày Nhị Thập nhăn lại, đang ở trong mộng cảm thấy chỗ này lại nguy hiểm một cách chân thật.

Hần đưa năm ngón tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ nàng, chỉ cần dùng toàn bộ một lực, mà cũng không cần toàn bộ, đã có thể tiến nàng gặp Diêm Vương. Mộ Cẩm bất động hồi lâu, rành rang rút tay về. Hần cười một tiếng: "Lá gan thật to."

Nhị Thập bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, vừa rồi tựa hồ như mơ thấy điện Diêm Vương tới thăm đầy sợ hãi.

Trong hoa viên ngoại trừ nàng, không còn một ai.

Nàng vỗ vỗ trán, đứng lên. Ngủ được một hồi, rốt cuộc cũng tìm lại sự sống.

Vừa mới ra khỏi hoa viên, một tiếng la vang lên: "Nhị Thập."

Thập Nhất đi tới: "Cả buổi không tìm thấy người, người ở cạnh ai vậy? Đang thả diều người lại đột nhiên chạy mất tăm hơi."

Nhị Thập cười cười.

Thập Nhất phúi nhánh cỏ bám trên người Nhị Thập, "Người thật là, Nhị công tử ở đây, còn dám vùng trộm trốn đi. May mắn Nhị công tử không phát hiện ra không thấy người."

Nhị Thập cũng may mắn, Nhị công tử trái ôm phải ấp không chú ý đến nàng. Nếu không lại không tránh khỏi bị phạt.

Hai người sóng vai về Yếm Nhật Lâu.

Bỗng nhiên, Nhị Thập nhận ra vừa rồi khác lạ ở chỗ nào rồi.

Nhị công tử đề nghị đi thả diều, nữ nhân ở Hoa Uyển cùng Yếm Nhật Lâu đều nghe lời mà đến, duy chỉ thiếu một mình Thập Nhất.

Thập Nhất chẳng biết xuất hiện lúc nào, nắm nắm dây diều, cùng Thập Ngũ thi chạy.

Nữ nhân đông đúc, Thập Nhất đột nhiên xuất hiện nhưng cũng chẳng có gì bất ngờ.

Bất quá, chỉ có mình Nhị Thập chú ý đến, khi đó làn váy của Thập Nhất có dính vài giọt nước màu xám. Hiện tại, Thập Nhất lại đổi một chiếc váy ngắn màu xanh nhạt.

"Nhị Thập." Thập Nhất nói: "Ta ở trong miếu cầu xin bùa bình an."

Nhị Thập nghĩ, có lẽ Thập Nhất hôm nay về trễ, sợ bị Nhị công tử trách phạt, vì vậy liền lẫn vào trong đám người.

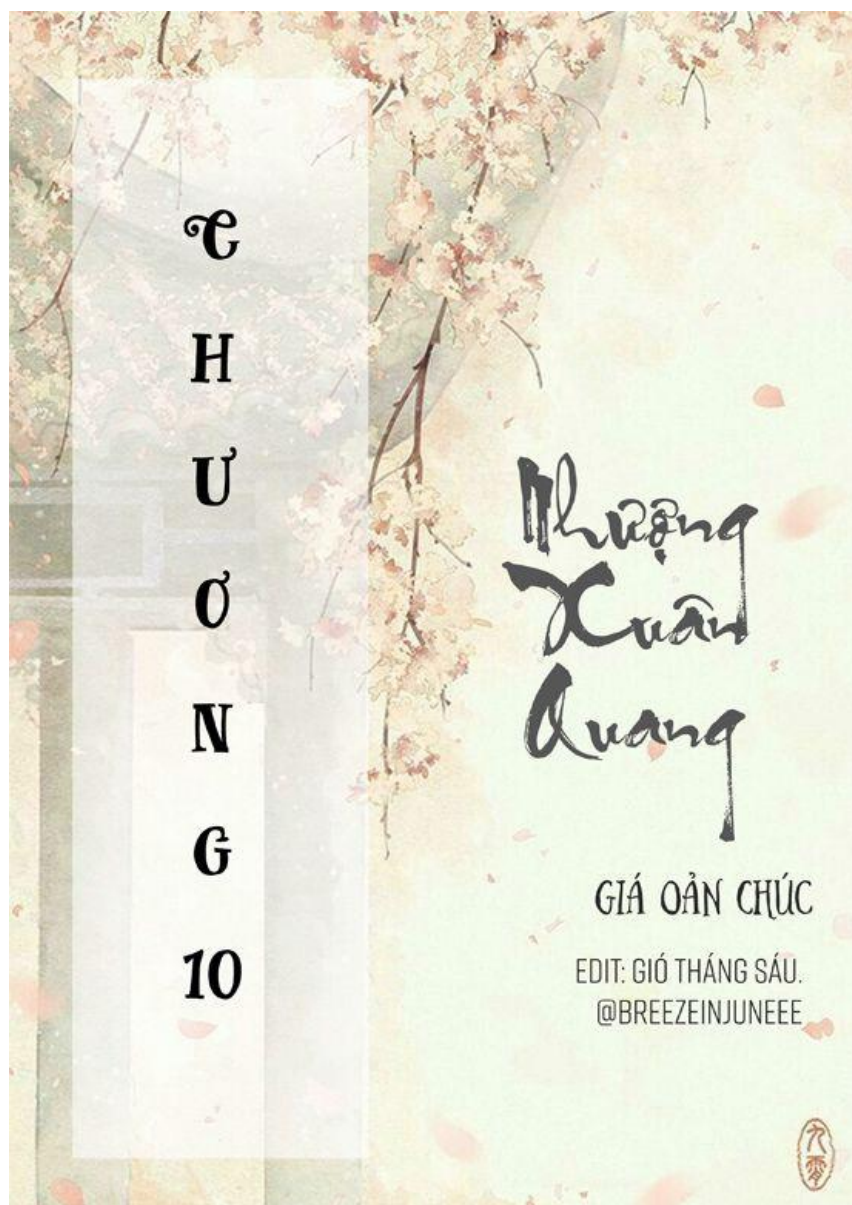
Nhị Thập cũng không đem việc này để trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thanh âm trong miệng bị mèo tha đi rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Nhân rồi cũng thật là nhân rồi, Mộ Cẩm hẹn con trai của Thượng Thư đại nhân cùng ra ngoài du ngoạn.

Nhị công tử như vậy nhưng thực sự lại có thể kết giao bằng hữu, đúng là hiếm có. Vị này chính là con trai duy nhất của Binh Bộ Thượng Thư, tên là Đinh Vĩnh Chí, từ trong miệng Tiểu Lục, hẳn lúc gặp son tặc chẳng quan tâm gì đến Thập Ngũ. Con trai Thượng Thư đại nhân danh tiếng ở kinh thành cũng không tồi, nhưng chúng nữ tử lại cảm thấy, có thể kết giao với Nhị công tử thì cũng không phải loại người tốt đẹp gì.

Mấy lời nói xấu con trai Thượng Thư đại nhân các nàng cũng chỉ dám trốn trong Hoa Uyển kể lể.

Lần này Mộ Cẩm chọn Tiểu Thập cùng Thập Nhất đi theo.

Người hầu đến Yểm Nhật Lâu báo tin.

Thập Nhất ngo ngác một chút.

Thập Tứ kinh ngạc, "Vậy mà không phải là Nhị Thập sao?"

Nhị Thập lập tức lùi một bước. Nếu như Nhị công tử có thể đem nàng vứt ra khỏi óc, vậy thì phải cảm tạ trời đất.

Thập Nhất mím môi, ôn nhu cười cười: "Được."

Trước đó vài ngày, Thập Nhất trải qua sinh hoạt nhặt nhèo thường ngày.

Thập Tứ cười hỏi, có phải hay không nửa đời sau muốn xuất gia làm ni cô.

Thập Nhất lúc ấy không đáng để ý tới.

Mấy ngày gần đây, con mắt nàng ngày càng sáng ngời, tỏa ra sức sống, váy trắng đổi thành váy thủy tiên, thật sự giống như một nụ hoa mẫu đơn.

Này chính là làm cho các nữ tử ghen tỵ.

Tiểu Lục vụng trộm hỏi Thập Ngũ, "Thập Nhất dùng son phấn nhà ai thế? Bộ dạng như trở về dáng vẻ trẻ trung lúc mới vào phủ."

Nhị Thập chú ý đến sự biến hóa của Thập Nhất, nhớ không nổi bắt đầu từ lúc nào. Đến khi nhận ra thì đầu lông mày Thập Nhất đã treo lên dáng vẻ nữ nhân yêu kiều.

Nhớ đến lời nói của Thập Nhất ngày đó bên trong miếu chùa, Nhị Thập có chút suy đoán. Nàng đem đáp án giấu ở đáy lòng.

Mộ Cẩm cùng Đình Vịnh Chí đi ra ngoại ô.

Tiểu Thập thật lâu chưa có được phục vụ Nhị công tử, xuất phát trước, vênh vênh tự đắc mà khoe khoang: "Nhị công tử nói, muốn cùng ta thưởng thức cảnh đẹp."

Lúc trở về, Tiểu Thập tay trái xoa bóp bắp chân, tay phải xoa bóp vai trái. Nào còn cái khí thế như buổi sáng, còn có thể thờ một hơi là may rồi. Nàng ngáp một cái: "Không có phong cảnh gì cả, Linh Lộc Sơn này chẳng có nổi mấy cái thác nước cao. Thê thiếp của Đình Vịnh Chí ngồi gần sông nhóm lửa, ngái ấy ngồi bên kia cầu cá. Nhị công tử thì một mình trở về xe ngựa nghỉ ngơi."

Bất luận Mộ nhị công tử có làm hành động nào bất thường, cũng không thể oán trách.

Tiểu Thập nói tiếp. "Ta và Thập Nhất không có cách nào khác, chỉ cùng nướng cá một lúc. Đình Vịnh Chí không chế lửa không tốt, xem chút nữa đem xiêm y ta đốt thủng một lỗ. Mà thôi, nướng xong cá thì cũng về đi, nhưng Đình Vịnh Chí thì không! Bất chúng ta cùng thê thiếp hần đi leo núi, đến khi ta thật sự không thờ được nữa, mới cho ta xuống núi. Đình Vịnh Chí so với Nhị công tử thật sự còn đáng giận hơn!"

Cuối cùng, Tiểu Thập thấp giọng, "Nghe nói... hang ổ sơn tặc ở ngay gần Linh Lộc Sơn. May mắn mà... lúc này không đụng phải bọn họ."

Việc Thập Ngũ bị cướp đi vẫn còn khiến trong lòng mọi người sợ hãi.

Lần du ngoạn này thu hoạch không tệ, Tiểu Thập cùng Thập Nhất mang về một cái thùng gỗ. Trong thùng có bảy, tám con cá tươi. Cá tươi béo mập chồng lên nhau, vây vẩy cái đuôi, quần lên nhau xen lẫn những cặp mắt trắng dã.

Tiểu Lục tò mò hỏi: "Vì sao các người lại muốn mang cái này về?"

"Công tử một mực bắt chúng ta mang về." Mặt Thập Nhất tràn đầy bất đắc dĩ: "Nói rằng ngày thường chúng ta vận động quá ít. Chơi đùa ngày hôm đó, Nhị công tử không hài lòng..."

Chúng nữ tử đưa mắt nhìn nhau.

"Nhiều như vậy, đưa đến nhà bếp đi, đêm nay chúng ta có thể ăn cá nha." Tiểu Lục nói: "Ày, con trai của Thượng Thư đại nhân cũng có công không nhỏ, có thể câu được nhiều cá thật đó."

"Không phải là có công không nhỏ. Trong hồ có một cái cửa động, những con cá này là từ chỗ đó bơi lên." Tiểu Thập trầm ngâm một lát liền nói: "Cha ta từng nói qua, ba mươi năm trước, hoàng thành Đại Tề là ở Giang Châu. Năm đó xây dựng lăng mộ cho Hoàng Đế, nghe nói giấu ở sâu trong Linh Lộc Sơn. Mà đi qua Linh Lộc Sơn không phải là đến Giang Châu sao. Mấy năm trước, trộm mộ hung bạo, ngang ngược, bảo bối trong lăng mộ cũng bị lấy mất. Đáy hồ có một ám đạo thông đến Giang Châu, Dạ Minh Châu bên trong cũng bị trộm mất. Hôm nay nhìn thấy cửa động ở thác nước, ta đoán... có phải chính là ám đạo kia hay không?"

"Muốn đi Giang Châu..." Thập Nhất nở một nụ cười, "Đường đi cũng có hai, ba đường, cần gì phải lặn xuống dưới đáy hồ."

Tiểu Thập đưa tay bóp bóp cái lưng mồi, "Đúng nha, chỉ có cá mới đi thôi."

- - -

Mấy ngày trôi qua, Nhị công tử lại có trò mới. Hần mời tất cả các nữ nhân ở Hoa Uyển cùng Yêm Nhật Lâu đến chia thành hai đội, thi nhau đá cầu.

Này lại khổ chúng nữ tử các nàng. Các nàng ở Mộ phủ không phải lo cơm ăn áo mặc, lúc trước có phải trải qua làm cu li thì hiện tại cũng đã lười nhác, ngoại trừ ồn ào mấy chuyện nữ nhân thì các nàng cũng không có cái gì khác tiêu khiển, càng sẽ không chạy tới chạy lui đá cầu.

Mặc dù nói vậy, đối mặt với khuôn mặt ôn nhu cười nhạt của Nhị công tử, không ai có gan kêu khổ.

Người duy nhất dám cãi lệnh Nhị công tử là Nhị Thập, cũng đã bị cầm rồi.

Nhị công tử thương xót cho da thịt trắng như tuyết của các nàng, thẳng đến mặt trời lặn xuống núi mới khai mở cuộc tranh tài.

Các nàng không có luật lệ gì, đá không đến cầu, ngược lại còn đẩy chính mình. Ngoại trừ Thập Tứ biết một chút công phu quyền cước, còn lại toàn là các nữ nhân không thích đi lại, đá cũng chẳng phải đá cầu, đơn giản là cố gắng tham gia nhằm chọc cười Nhị công tử mà thôi.

Đúng lúc đó, Mộ tam tiểu thư đi qua hoa viên, nghe được tiếng âm ỉ sợ hãi.

"Á! Tiểu Lục, bên này, cho ta!"

"Á á á! Đá không đến!"

"Má, nó tự chạy, chạy mất rồi."

"Mau đuổi theo đi."

Hoa viên lâu rồi không có náo nhiệt như vậy, Mộ Đông Ninh dừng bước.

Trước mắt toàn những tà váy ngắn bay lượn lấp lánh đủ màu sắc, nhiều tiếng hét lên giống nhau, trong lúc nhất thời không phân rõ là ai chạy, ai đá. Có thể nói như quần ma loạn vũ.

Nhìn thấy Mộ Cẩm đang hóng mát, Mộ Đông Ninh đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Nàng thở dài, dời bước đến đình nghỉ, "Nhị ca." Nàng mỗi lúc cầu khẩn, lại kéo dài âm cuối giống như vậy, vừa ủy khuất lại vừa mềm mại.

Thấy nàng lúc này tiến vào hoa viên, Mộ Cẩm cong miệng cười. "Đông Ninh, đến đây thưởng thức cảnh đẹp. Đây mới gọi là đẹp mắt." Ánh mắt hân không cẩn thận xéo qua quét đến Nhị Thập.

Nhị Thập không cách nào lên tiếng, ở bên ngoài chờ đá. Hoàng hôn nghiêng nghiêng nướng xuống, hào quang chiếu trên lưng khiến váy nàng ánh lên sắc vàng.

Hắn bấu môi, giọng thấp đến mức không nghe thấy: "Duy chỉ có thứ này, con sâu làm rầu nồi canh."

Mộ Đông Ninh cũng nhìn thấy Nhị Thập lau mồ hôi, khuyên bảo: "Nhị ca, các nàng đều đầu tura vai áp bên cạnh người, người nghĩ ra cái này để giầy vò các nàng làm gì?"

Hắn nói: "Hoạt động nhiều, trên giường sẽ thông minh, linh hoạt một chút."

Mộ Đông Ninh mặt mày xấu hổ.

Mộ Cẩm vừa rồi chỉ thuận miệng nói, thấy mặt nàng đỏ lên, hắn thu lại vẻ lỗ mãng, rót chén trà đưa cho nàng: "Sao gần đây lại đến chỗ ta?"

Ba vị vẫn bồi Mộ gia, Nhị công tử ở phía tây, Đại công tử ở phía đông, Tam tiểu thư lại ở chính giữa, đường trong sân nàng có thể đi đến cả hai hướng.

Hôm nay Mộ Cẩm nói không ngọt, còn nói về ngày đó Mộ Đông Ninh đi đến Yểm Nhật Lâu. "Nhị ca, A Man nàng..." Mộ Đông Ninh dừng lại một chút.

Cái tên Từ A Man này, sau khi Nhị Thập vào Yểm Nhật Lâu không còn ai gọi nữa. Mộ Cẩm không biết A Man là ai. Bởi vậy, Mộ Đông Ninh sửa lại nói: "Giọng nói Nhị Thập là làm sao?"

Mộ Cẩm quét mắt nhìn Nhị Thập, "Thanh âm trong miệng bị mèo tha đi rồi."

Mộ Đông Ninh năn nỉ nói: "Huynh mau mời đại phu cho nàng đi."

Mộ Cẩm nói: "Không có gì đáng ngại, không chết được."

"Nhị Thập trước kia là nha hoàn của muội, muội thấy thích nàng, hi vọng Nhị ca cũng đối xử tốt với nàng."

"Nàng ta quả thực là nha hoàn." Chẳng trách, cái tướng mạo này sinh ra để làm nha hoàn.

Mộ Đông Ninh không nhịn được tiếng đá cầu kêu to, ngồi một lát rồi rời đi.

Đình nghỉ mát thanh tĩnh chưa được bao lâu lại nghe tiếng Tô Yến Tĩnh đến.

Cũng là quái lạ, số lần nàng ta gặp trọng phụ của mình còn không bằng số lần của Nhị Thập.

Sau khi đuổi được Tiểu Cửu, Tô Yến Tĩnh lại bị nhiễm phong hàn, ho khan nửa tháng trời.

Nha hoàn tên Ngân Hạnh oán giận nói: "Phong thủy Trạch Lâu đúng là có vấn đề."

Tiểu ma ma quát lớn một tiếng: "Đừng có nói bậy."

Mắt Ngân Hạnh ửng đỏ, "Tiểu thư bệnh nặng bệnh nhẹ, liên tiếp không ngừng. Lão gia đến nay cũng không chất vất Mộ gia, chỉ sợ vì nghĩ đến tiền trang của Mộ gia."

"Nhỏ không nhân sẽ làm loạn đại mưu." Tiểu ma ma nói: "Có lẽ bây giờ nên để cho tiểu thư tĩnh dưỡng thân thể cho tốt. Hơn nữa, tiểu thư bị nhiễm phong hàn, lão gia chất vất đến thì không may lại là chính ta và người ở bên cạnh tiểu thư."

Ngân Hạnh thoáng ghen hờn lại nói: "Đã lâu như vậy, Cô gia còn không quay lại thăm tiểu thư nữa, trừ hôm đó ra, cả ngày đều trầm mê bên cạnh đám hồ ly tinh kia."

Tiểu ma ma cười lạnh: "Hồ ly lớn tuổi, già rồi ắt sẽ phải rời đi."

Hôm nay, bệnh nặng của Tô Yến Tinh mới khỏi lại bị tiếng huyền não đánh thức. Tiếng đá cầu náo nhiệt, lòng nàng tất nhiên lại nổi lên một ngọn lửa.

Tô gia tiểu thư phô trương, một đám người hầu đi theo, mới bước vào vườn tựa như hút hết sự chú ý của người khác.

Con mắt Mộ Cẩm không thềm nhắc.

Mũi chân nàng bước vào đình nghỉ mát, "Tướng công thật có nhã hứng."

Hắn nhấp một ngụm trà xanh, "Thân thể phu nhân hồi phục thế nào rồi?"

"Đã không còn đáng ngại nữa." Tô Yến Tinh vốn đang liếc mắt nhìn chúng nữ tử xinh đẹp xung quanh, lại dời đến Nhị Thập ở phía ngoài, nàng cười lạnh khinh bỉ.

Tô Yến Tinh chẳng ngăn được những lời đồn đại tán phét lúc nhân rồi, nhưng "nói" một chữ này, lại chột búa vây khắp phía, bốn phương tám hướng đều là phong ba. Tô Yến Tinh miệt thị các nữ nhân bị thất sủng ở Yểm Nhật Lâu, nhưng hôm nay, có ai không chê cười sau lưng nàng.

Ngày đó về thăm cha mẹ, Tô Yến Tinh thứ nhất vì đề tâm mặt mũi, thứ hai vì bảo vệ Mộ Cẩm mà không có nói chuyện nàng bị Mộ Cẩm vứt bỏ tại phòng tân hôn, nàng mong một ngày nào đó, hai người có thể phu thê hòa hợp.

Lúc này vị lang quân kia, lạnh lùng cười hỏi: "Phu nhân muốn kết thúc một trận không?" Hắn không quan tâm suy nghĩ của thê tử, cũng chẳng để lại bất kỳ hứa hẹn nào.

Lửa thiêu trong lồng ngực, diễn xuất của Tô Yến Tinh suýt nữa bị lộ.

Tiểu Lục chạy trốn làm chân trái vấp chân phải, ngã một phát, "A..." Nàng ngã chổng vó.

Tô Yến Tinh chuyển hướng Mộ Cẩm, "Không được, ta không chơi được cái loại trêu đùa đuổi bắt thô bỉ này."

Mộ Cẩm đặt chén trà xuống, chậm rãi nói: "Trận đấu là do ta tổ chức, phu nhân nói thô bỉ, không phải là bao gồm cả ta sao?"

Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, phất nhẹ mái tóc trên vai hắn, "Tướng công là thương gia giàu có, mở cho bọn hạ nhân chút vui đùa cũng không phải quá phận."

"Các nàng sao có thể so sánh với hạ nhân tự phụ." Mộ Cẩm tránh tay nàng, nhếch mày cười: "Hong nhan khó cầu."

Tô Yến Tinh nhìn về phía Nhị Thập, "Vị hồng nhan này..." Dừng một lát, không có nghe thấy hắn nói tiếp, Tô Yến Tinh lại nói: "Tướng công hứng thú thật khác thường."

Mộ Cẩm bình tĩnh nhìn Tô Yến Tinh, "Không nghĩ tới, phu nhân mới gả tới có vài ngày, lại muốn trèo lên đầu ta ngồi."

Sắc mặt Tô Yến Tinh thay đổi.

Ngân Hạnh nóng nảy xen vào nói: "Cô gia, tiểu thư nàng..."

Mộ Cẩm ném chén qua, "Ta ở đây không có phần người nói chuyện."

"Nô tỳ biết sai." Ngân Hạnh vội vàng lui ra ngoài đình.

Tiểu ma ma trừng mắt liếc nhìn Ngân Hạnh.

Ngân Hạnh cúi đầu, cảm như hén.

Mộ Cẩm nói: "Tự mình đi lĩnh phạt đi."

Tô Yến Tinh cãi lại: "Tướng công, Ngân Hạnh chỉ là nhất thời ——"

"Nàng có rảnh thì ——" Con mắt Mộ Cẩm rót cuộc cũng nhìn nàng, "Trở về Trạch Lâu quản giáo nha hoàn cho tốt, ở đây gió lớn, đừng làm nha hoàn đau đầu lười. A, phu nhân quan sát trận đấu cũng không mấy vui vẻ, tạm biệt không tiễn."

Tô Yến Tinh không ngờ tới, Mộ Cẩm ngay cả bậc thang cũng không cho nàng. Nhưng, nàng đã ngồi vào được vị trí của mình, không có chút sút mẻ. Nói cho cùng, nàng mới là đệ nhất phu nhân của Mộ Cẩm, Mộ gia tuyệt đối sẽ không cùng Tô gia trở mặt.

Nhị Thập thắm đẫm mồ hôi, ngón tay khều khều sợi tóc dính trên mặt. Trong lúc vô tình, nàng lại liếc mắt nhìn vào trong đình. Cặp vợ chồng kia giằng co, qua biểu hiện của Tô Yến Tinh, Nhị Thập đoán được một chút.

Đúng lúc này, Mộ Cẩm hướng chỗ nàng vẫy vẫy tay.

Nhị Thập biết điều này không ổn.

Thấy nàng bất động, Mộ Cẩm nheo lông mày.

Vì vậy Nhị Thập nghe lời đi qua.

Mộ Cẩm kéo nàng, ôm đến trên đùi, thân mật thờ bên tai nàng.

Chuyện này, không chỉ ánh mắt âm hiểm của Tô Yến Tinh mà ánh mắt của tất cả nữ nhân khác nhìn Nhị Thập, cũng hiện lên sự khác thường.

Thân thể Nhị Thập cứng ngắc, nghe hần nói.

Hần nói: "Ta chán ghét nữ nhân thông minh, nhất là giống như ngươi vậy. Nên có lúc thông minh, lúc thì giả vờ ngây ngốc. Nên có lúc hồ đồ, lại có lúc khôn khéo không khác gì ma quỷ."

Hồ hấp của hần phả gần cổ nàng, nàng cảm thấy càng ngày càng nóng.

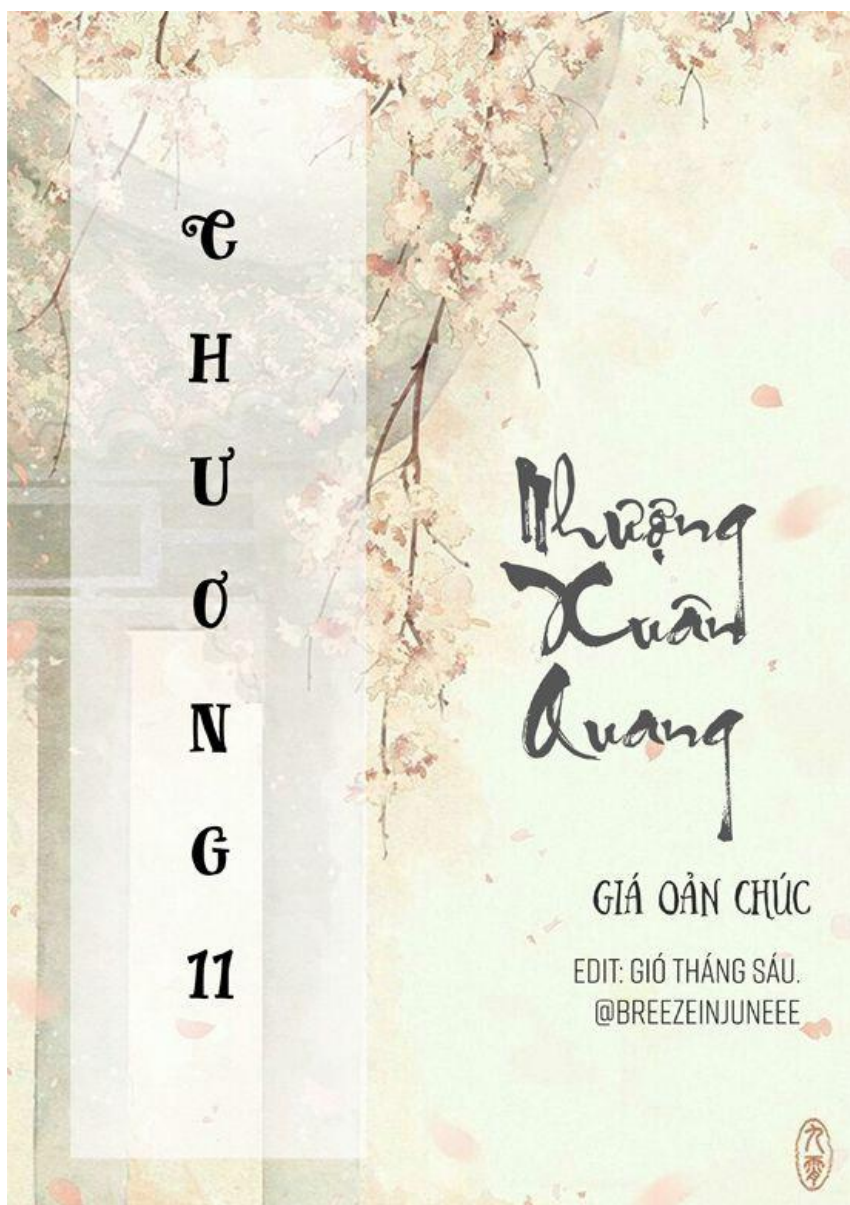
"Ngươi a..." Hần nheo nheo đầu ngón tay nàng, ôm lấy một vòng cười xấu xa: "Nghe lên bí mật của ta, ta hận ngươi nghiêng răng nghiêng cổ. Trở thành ái thiếp của ta, phu nhân ta sẽ coi ngươi như cái đinh trong mắt. Ta sẽ chờ xem, kết quả ngươi sẽ thảm hại thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhị công tử ngoài miệng nói giết Nhị Thập không dưới trăm lần, nói...

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Mộ Cẩm khí định thần nhân, giữ chặt eo nhỏ của Nhị Thập.

(*Khí định thần nhân: dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã)

Nhị Thập ngây người, con mắt vội vàng nhìn chăm chú về phía trụ đình. Đối với việc ân oán vợ chồng này, nàng có thể trốn được liền trốn.

Tô Yến Tinh nheo mắt, nhất thời Ngân Hạnh cùng Tiểu ma ma không nhận được tức giận, rồi đột nhiên Tô Yến Tinh lại trở về dáng vẻ ôn nhu, chăm chú nhìn Mộ Cẩm, "Trưởng công, ta lui xuống về trước." Trong lòng nàng đang nghiên cứu nghiên cứu lợi thế nào, cũng chỉ mình nàng hiểu.

Mỹ nhân hi nộ ái ố, so với phong cảnh lại càng tuyệt hơn. Mộ Cẩm lúc này mới lộ ra nụ cười thương thức: "Phu nhân, mời."

Tô Yến Tinh nhớ kỹ Nhị Thập. Lúc gần đi, nàng lưu lại một ánh mắt sâu sa, khó hiểu.

Thập Ngũ thấy vậy, trở nên lo lắng.

Thi đấu xong nàng liền theo sát Nhị Thập.

Trở về Yểm Nhật Lâu, Thập Ngũ tiến vào phòng Nhị Thập, đóng cửa lại rồi nói: "Nhị phu nhân hôm nay tới không có ý tốt, người nhất định phải coi chừng. Lúc trước cái vị họ Tô vu oan ta ăn trộm đồ trang sức của nàng, ra lệnh cho mụ ma ma lớn tuổi lục soát toàn thân ta. Mụ này sức lực khỏe thực sự, cầm chặt cánh tay ta khiến ta giãy thế nào cũng không được. Tay mụ ta giấu mấy cái châm nhỏ, lén đâm chọc nhiều nhất vào eo ta, ta cầu xin thế nào cũng không tha. Chủ tớ bọn họ chẳng phải người tốt đẹp gì."

Nhị Thập kinh hãi. Lúc trước nghe Thập Ngũ chửi bới, lại không biết Tô Yến Tinh lại trêu chọc bằng cái thủ đoạn thâm hiểm này.

Khác với Nhị phu nhân, nữ nhân ở Hoa Uyển hay Yểm Nhật Lâu muốn tranh sủng cũng chỉ nói qua lại vài câu. Ngay cả thích đánh nhau như Thập Tứ cũng chưa từng sử dụng ám khí đã thương người khác.

Nhị Thập không hiểu sao lại sinh ra một cảm giác nguy cấp như trước khi ra chiến trận.

- - -

Hai ngày trôi qua.

Tổn thương trên vai Nhị Thập đã khỏi hẳn. Nỗi xương xong, đau đớn cũng giảm đi nhiều, chỉ là mấy ngày nay đưa tay có chút bất tiện. Hôm nay rốt cuộc cũng không còn trở ngại gì nữa.

Thập Nhất đi hoa viên hái được hạnh hoa. Nàng ngâm nga hát ca dao, đem cánh hoa trắng bứt khỏi đài. Trong mắt nàng, sân nhỏ trước Yểm Nhật Lâu rồi không có xinh đẹp như vậy.

Nhị Thập đẩy cửa đi ra, nhìn thấy vẻ mặt Thập Nhất. Ngay lúc này, nàng chợt hiểu ra vì sao Yểm Nhật Lâu lại không có hoa cỏ. Bởi vì nữ nhân nơi đây, so với hoa cỏ còn mỹ miều, đẹp đẽ hơn.

Ánh mắt chọn người của Nhị công tử quả thực là xuất sắc. Đúng là say rượu một cái, liền mất đi tiêu chuẩn.

"Nhị Thập." Thập Nhất quay mặt lại, nét cười tươi như vẽ, "Đội hạnh hoa phơi khô là có thể làm hương anh đó. Người a, đừng chỉ theo mỗi khăn lụa. Hương anh, hầu bao, những cái này đều là đồ các cô nương thích."

(*Hương anh: Ngày xưa con gái mười lăm tuổi thì gả chồng, được thắt dây lưng bằng tơ mùi gọi là hương anh)

Nhị Thập gật đầu.

Thập Nhất lấy ra hương anh tự làm, đưa cho Nhị Thập. "Ừm, cái này cho người." Dừng một chút, nàng che miệng cười: "Tay nghề ta không bằng người, đừng chê nhé."

Sự thay đổi của Thập Nhất quả là rõ ràng, thanh âm thường có âm điệu cao lên, như tỏa ra sức sống.

Nhị Thập chưa từng thấy qua một Thập Nhất này cười mắt sáng như vậy. Năm đó nàng vào Yểm Nhật Lâu, Thập Nhất đã bị thất sủng rồi.

Nhị Thập mừng rỡ mà nhận lấy hương anh, sau đó giúp Thập Nhất rải đồ phơi nắng.

Thốn Bôn đã đứng bên ngoài Yểm Nhật Lâu một lúc lâu. Hắn không tiếng động, quan sát nữ nhân ở bên trong.

Nhị Thập vén tay áo lên, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn như hạnh hoa.

Thốn Bôn đưa mắt nhìn trời, gọi: "Nhị Thập cô nương."

Đầu ngón tay đang vẫy về hạnh hoa, Nhị Thập ngẩng đầu lên.

Thốn Bôn một thân hắc y, thần thái tuấn tú. Hắn quanh năm đi bên cạnh Mộ Cẩm lại chưa từng nhiễm nửa phần lỗ mãng. Một thiếu niên bộ dáng gọn gàng như vậy, khiến cho bao nha hoàn trong phủ thâm nhộn nhạo tâm hồn thiếu nữ.

Ánh mắt hắn cơ hồ không có trọng lượng, ngừng trước mặt nàng, nói: "Nhị công tử cho mời."

Thập Nhất sợ run lên, sự sùng ái của Nhị Thập vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Thập Nhất để hoa mình trong giỏ, tiếp nhận của Nhị Thập, nói: "Đi đi, chỗ còn lại để ta là được rồi."

Nhị Thập chuyển hướng Thốn Bôn, kéo kéo xiêm y, làm động tác mặc quần áo. Nàng đang nghĩ, nếu như Thốn Bôn không hiểu thì nàng nên làm động tác nào nữa.

Thốn Bôn ngầm hiểu, nói: "Nhị công tử hôm nay muốn đi ra ngoài, cô nương đổi bộ khác đi."

Nàng cười trở về phòng thay y phục.

Tuy giờ nàng là người cầm nhưng cùng người khác trao đổi vẫn thuận lợi. Lúc trước Nhị Thập là một người thích lắng nghe. Thiếu đi lời nói, cũng không ngại người khác tìm nàng kể khổ. Cho nên, chúng nữ tử cũng không vì Nhị Thập không nói được nữa mà cô lập nàng.

Nhị Thập đi theo Thốn Bôn, duy trì cách hắn ba thước.

Đi lại không phải hướng Băng Sơn Cư.

Thốn Bôn không giải thích. Hắn tập võ nhiều năm, thả chậm bước chân so với người thường còn nhanh hơn.

Nhị Thập chạy chậm mới có thể miễn cưỡng đuổi theo.

Hắn nhận ra liền đột ngột dừng bước.

Nhị Thập quên cả thu chân, suýt nữa ngã lên lưng hắn. Nàng liên tiếp lùi về sau hai bước.

Thôn Bôn xoay người: "Thật xin lỗi."

Nàng lắc đầu.

Thôn Bôn ít nói, Nhị Thập bị câm. Hai người lặng im ra khỏi phủ.

Nhìn thấy xe ngựa trước cửa, Nhị Thập dự cảm điều chẳng lành. Phải nói là, chỉ cần nhìn thấy Mộ Cẩm, tựa như có tai họa giáng xuống. Hắn cùng nàng, giống như chữ bát (八) xung khắc.

"Nhị Thập cô nương," Thôn Bôn nói: "Nhị công tử đang chờ cô ở bên trong."

Nàng định thần trở về.

Mộ Cẩm thích cười, Thôn Bôn lại lạnh lùng. Cái biểu lộ của chủ tớ bọn họ đều như duyệt biến sơn thủy. Nàng nhìn không ra được vì sao.

Nàng giẫm trên ghế ngựa, vén rèm lên.

Trước mắt bỏ tới là câu nói của Mộ Cẩm: "Yểm Nhật Lâu đến đây có vài bước chân, ngươi lại đi mất một khắc."

Nhị Thập bước nhanh theo Thôn Bôn chạy tới, kỳ thật chỉ tốn có nửa khắc.

Mộ Cẩm chế nhạo: "Cho ngươi chơi đùa, ngươi lại lười biếng trốn dưới gốc cây, cho ngươi đá cầu, ngươi cũng ở một bên hóng mát. Trên giường thì khỏi cần nói, giống y như khúc gỗ. Giết ngươi liệu có thoải mái thêm chút nào không nhỉ?"

Nhị công tử ngoài miệng nói giết Nhị Thập không dưới trăm lần, nói rồi thành quen.

Nhị Thập cúi đầu nghe. Dù sao nàng cũng là người câm, Nhị công tử có nói nhiều hơn thì nàng cũng không cần trả lời. Vừa nghĩ như thế, bị câm thể này lại cảm thấy thoải mái, dễ chịu rồi.

Xe ngựa đi một hồi, trong xe lặng im một hồi.

Mộ Cẩm lúc này mới nói ra mục đích chuyến đi hôm nay. Hắn một thân mặc trường bào xanh trắng có tay áo rộng, trên có thêu mấy đám mây bằng kim tuyến. Mang một dáng vẻ vui cười, thêm vài phần phong lưu. "Mang ngươi đến Phủ Nhung Hương, học mấy chiêu hầu hạ người khác. Không mong ngươi sẽ sinh long hoạt hổ, chỉ cần ngươi biết nhu nhược động lòng là được rồi."

Hắn nói thế nào thì là thế đó, nàng vừa rồi cũng không có chỗ nào hỏi lại. Nàng cung kính ngồi ở bên cạnh.

Hắn lười biếng nói: "Lay đây đám lưng."

Nhị Thập khom lưng tiến lên, ngồi quỳ bên cạnh hắn, ngửi thấy mùi huân hương nhàn nhạt.

Trước kia hắn thích dùng đàn hương mát lạnh mà trầm ổn. Huân hương lại càng thích hợp với một Nhị công tử tự cao tự đại.

"Mạnh lên." Mộ Cẩm không hài lòng động tác của nàng. "Ngươi là đồ ngủ hay đám lưng?"

Nhị Thập dùng lực, hung hăng đánh lưng hắn.

Hắn thoải mái hít lên một tiếng: "Ngươi đến trong phủ bao lâu rồi?"

"..."

"A, đã quên ngươi bị câm"

Một lát qua đi.

"Sớm biết thì lúc trước." Mộ Cẩm không đầu không đuôi nói: "Sẽ không cho ngươi đọc được." Chỉ mình hắn nói chuyện, nhàm chán.

- - -

Dân gian tương truyền, đương kim thái tử Tiêu Triển, đêm lễ thành niên ấy vậy mà lại ngủ tại Phủ Nhung Hương.

Bao nhiêu người như thế được đứng vây quanh giường thái tử xem chuyện, đêm đêm lễ thành niên mồm năm miệng mười kể ra, không có bỏ qua bất cứ chi tiết nhỏ nào.

Vì sao thái tử lại dễ dàng đảo mảy mủn ở trong cung, đến cái thanh lâu bình dân để hoàn thành lễ thành niên, dân chúng cũng không dám miệt mài tìm hiểu. Phong nguyệt hoàng thất, văn chương sách vở viết quá nhiều, cũng không rõ được thực hư. Bách tính trăm họ lấy đây làm mỗi lúc nhậu, tự an ủi mình, hoàng thành cũng chỉ có vậy thôi.

Phù Nhung Hương là hoa lâu đệ nhất kinh thành.

Thập Ngũ là nữ nhân được Mộ Cẩm chuộc từ thanh lâu ra. Nàng không muốn trở lại, ôm chặt lấy Mộ gia không bỏ. Nhưng mà Thập Ngũ lớn lên từ nhỏ ở thanh lâu, Nhị Thập nếu muốn học kỹ xảo phong nguyệt, cần gì phải xuất phủ?

Nói cho cùng, chính là do vị gia này muốn giày vò người khác thôi.

Xe ngựa dừng lại.

Giọng Thôn Bôn trầm thấp truyền đến, "Nhị công tử, đến rồi."

"Ủm." Mộ Cẩm mở mắt, nói Nhị Thập: "Đắm lưng lại có thể khiến ta ngủ mất, chỉ có người thôi đấy. Cái này của người chính là kỹ năng tốt nhất để bảo vệ tính mạng. Nghĩ đến người còn có tác dụng này, ta tự nhiên sẽ lưu người một mạng."

Nhị Thập hận không thể trực tiếp đem thiết chùy, nện chết hẳn.

Tiểu lâu của Phù Nhung Hương ở bên cạnh Vạn Bích Hồ, hàng liễu xanh bên bờ chia cắt cái trong trẻo của nắng trời. Bên hồ có mấy thuyền hoa đang đậu, trên boong thuyền cờ hoa dựng thẳng đẹp đẽ.

Nhị Thập chưa từng thấy qua loại chiến trận như thế này.

Mộ Cẩm tiêu sái mà mở quạt xếp, nói: "Tháng này có cuộc thi hoa khôi."

Nhị Thập kéo bước chân, đi chậm rãi, cố ý cùng Mộ Cẩm kéo xa khoảng cách. Nàng lúc này lại càng gần Thôn Bôn. Bởi vậy, Mộ Cẩm có giải thích thì cũng không có lọt vào tai nàng.

Nhị Thập đảo mắt nhìn, Thôn Bôn một mạch phi xe ngựa đến đây, trên trán còn dư lại vài giọt mồ hôi, vài cái còn đọng trên mặt.

Mộ Cẩm chỉnh tề khép cây quạt, nhẹ nhàng cười hỏi: "Thôn Bôn, người lần trước là chọn trúng vị cô nương nào?"

Nhị Thập thu hồi ánh mắt, bắt đầu nhìn đồng nhìn tây.

Thôn Bôn cúi đầu: "Hồi bẩm Nhị công tử, không có."

Trước lầu Phù Nhung Hương, một vị bảo nương đại hoa váy tím, mắt sáng như thấy hoàng kim, ngân bạc, nàng vung lấy một chiếc khăn thêu hồng đào, nhiệt tình chào: "Mộ công tử!"

(*Bảo nương: tú bà, chủ kỹ viện)

Cái khăn thêu kia, Nhị Thập có chút quen mắt.

"Mộ công tử, hoan nghênh hoan nghênh." Trần nương là bà chủ của Phù Nhung Hương, tầm hơn 30 tuổi, dáng điệu vẫn còn thướt tha. Trên mặt bôi phấn đường nhan, dưới ánh mặt trời phản chiếu chút châu quang. "Ngài rút cuộc cũng tới."

Mộ Cẩm trực tiếp hỏi: "Doanh Doanh đâu?"

"Biết được ngài muốn tới, nàng đã chuẩn bị xong." Khăn thêu tại ngón tay giữa của Trần nương tung bay.

Nhị Thập nhìn không dời mắt, nhận ra đây là khăn nàng thêu.

"Ủm." Mộ Cẩm nhìn về phía chiếc thuyền hoa có cờ hoa mẫu đơn, "Doanh Doanh ở trên thuyền?"

Trần nương lên tiếng: "Dạ, dạ."

Mộ Cẩm quay người đi đến.

Nhị Thập đuổi kịp.

"Ai..." Trần nương lên tiếng ngăn lại Nhị Thập, con mắt cay nghiệt đem Nhị Thập từ trên xuống dưới đánh giá một phen. "Mộ công tử, vị này là..."

Thanh lâu tốt xấu lẫn lộn, không thiếu việc lạ. Trần nương từng thấy nam nhân mang theo nữ nhân đến dạo Phù Nhung Hương, nhưng việc này phát sinh

trên người Mộ Cẩm, cảm thấy cực kỳ lạ thường.

"Nàng là người của quý phủ ta..." Mộ Cẩm nghĩ nghĩ, nói: "Là nha hoàn."

"Ai?" Trần nương còn tưởng rằng, Nhị công tử đây là đưa nữ nhi tới chỗ nàng. "Nàng muốn đi theo vào sao?"

"Ừ." Mộ Cẩm lên thuyền hoa.

Thốn Bôn dừng lại bên hồ, ôm kiếm ngồi trên cây.

- - -

Hồ Doanh Doanh khom gối hành lễ, ngẩng đầu thấy Nhị Thập, ngữ khí câu hỏi cũng giống với bảo nương: "Mộ công tử, vị này là..."

Mộ Cẩm cũng trả lời y hệt: "Nha hoàn."

"Đây là lần đầu tiên nhìn thấy nha hoàn của Nhị công tử a." Hồ Doanh Doanh kinh ngạc. Nàng chỉ thấy qua hộ vệ của Nhị công tử, cũng là một nam nhân thập phần tuấn tú. Nhị công tử mang nha hoàn đi ra ngoài, vốn là kỳ lạ hiếm có, huống chi còn đến thanh lâu. Hồ Doanh Doanh còn cơ hồ cho rằng, Nhị công tử tới đây là để đập phá hư quán.

Mộ Cẩm giải thích nói: "Nha hoàn phải lập gia đình mà lại không có kinh nghiệm nam nữ, đưa nàng tới để mở mang kiến thức." Nói như hợp tình hợp lý, nói như thể lẽ thường tình.

Kỳ thật lại là cô tình gây sự. Nhị Thập mặt không biểu cảm.

Hồ Doanh Doanh tay vân vê khăn thêu, che mặt cười cười: "Có thể làm cho Nhị công tử tự mình đưa tới, chắc hẳn là một hôn lễ long trọng." Lời này nói đến đây, vốn có thể đã xong. Nào ngờ Hồ Doanh Doanh lăm chuyện lại bỏ thêm một câu: "Là gả cho Thốn Bôn công tử sao?"

Nhị Thập ngây người.

Mộ Cẩm tay cầm quạt trắng. Mở ra rồi gấp vào, lại mở ra rồi gấp vào. Bên trong thuyền hoa yên tĩnh, chỉ có tiếng chiếc quạt trắng đóng rồi lại mở.

"Roạt", "Xoẹt".

"Roạt", "Xoẹt".

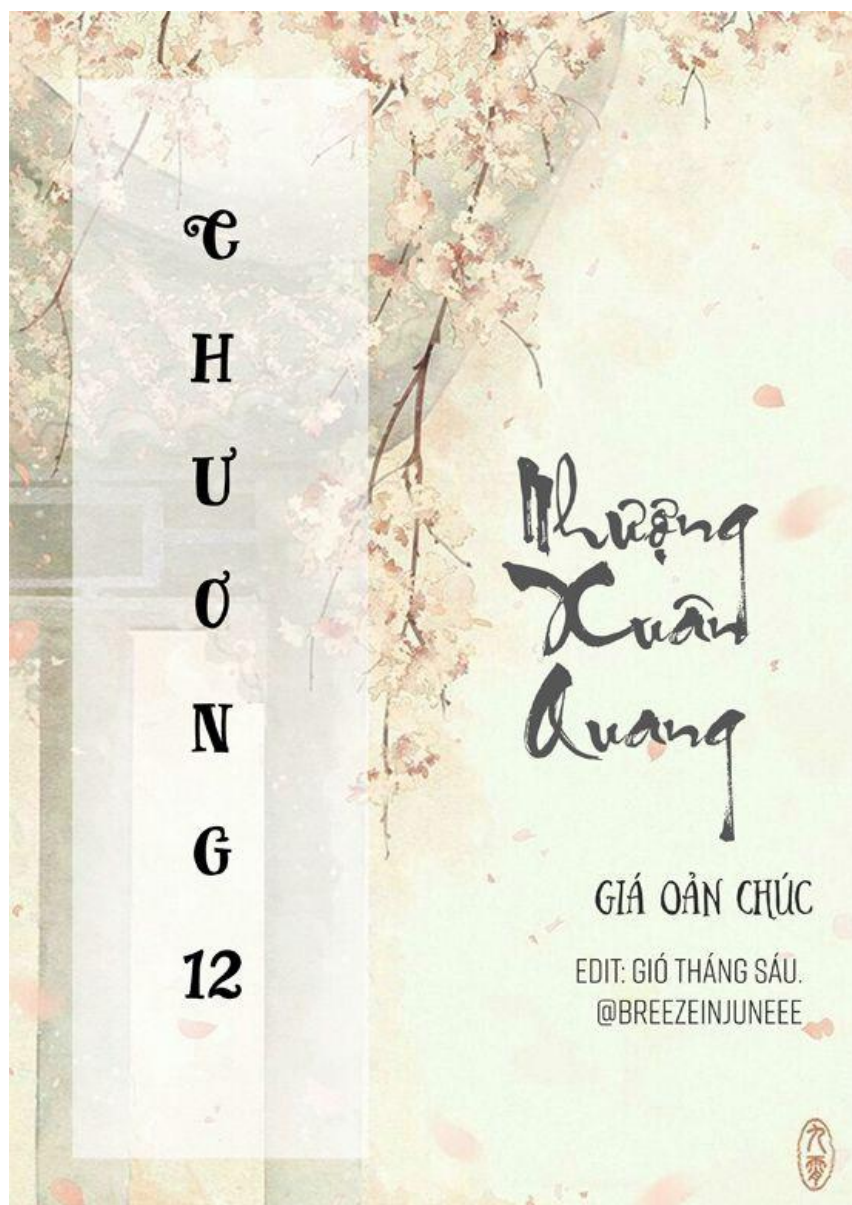
"Roạt", "Xoẹt".

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Phù Nhung Hương

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Nghe tiếng quạt trắng hết mờ rồi lại đóng, Hồ Doanh Doanh toát mồ hôi lạnh.

Mộ Cẩm tươi cười chân thành, nhẹ nhàng mà chơi đùa với quạt ngọc.

Hồ Doanh Doanh tự biết lỡ lời, che miệng lại.

Qua một hồi lâu, Mộ Cẩm nói: "Thôn Bôn tạm thời chưa nghĩ đến lấy vợ." Động tác đồng thời lưu loát, gọn gàng.

"Dạ dạ dạ." Hồ Doanh Doanh vội bày ra khuôn mặt tươi cười, nhiệt tình đón khách, "Nhị công tử, mời ngồi." Nàng chuyển hướng Nhị Thập, "Vị cô nương này, cô cũng ngồi đi."

Hồ Doanh Doanh cũng không dám xem Nhị Thập là nha hoàn nữa, nhưng Nhị Thập biết rõ thân phận của mình chính là nha hoàn. Nàng nhìn về phía Mộ Cẩm.

Hắn vui vẻ nhếch khóe miệng, lưỡi dao sắc bén giấu trong đáy mắt. "Ngồi đi."

Nhị Thập cúi người đáp tạ, ngồi xuống.

Mộ Cẩm hỏi: "Cuộc thi đấu hoa khôi tính điểm như thế nào?"

Đề tài này an toàn, Hồ Doanh Doanh thoáng an tâm. "Cũng vẫn vậy thôi ạ."

Ngoài cửa sổ thuyền hoa truyền đến những tiếng du dương ca hát vui đùa.

Mộ Cẩm không thích.

Hồ Doanh Doanh hạ rèm cửa sổ xuống.

Mộ Cẩm nói: "Ta hôm nay đến, là muốn bảo hộ nàng đoạt giải quán quân."

"Nhị công tử tổn kém rồi. Kỳ thật, những cái này đều chỉ giúp nâng cao danh tiếng. Thi đấu hoa khôi tháng này, diễn ra vào Đoan Ngọ trên thuyền rồng Mỹ Nhân. Tiếp theo lại đến kinh thành song điểm, một năm bốn mùa đều có thể tổ chức thi đấu. Thứ tự thì, tỷ muội chúng ta thay nhau luân chuyển." Hồ Doanh Doanh cũng là thành thật.

"Ta đã đến rồi, nếu phong thủy bây giờ không đến phiên nàng, ta lại không dễ chịu."

Hồ Doanh Doanh dịu dàng cười: "Cái này... Ta xin đa tạ Nhị công tử trước."

Ghé Mộ Cẩm cùng Nhị Thập ngồi rất gần, ngược lại hần cùng Hồ Doanh Doanh lại cách nhau hần năm thước.

Không biết cái chuyện nam nữ phong nguyệt bao giờ mới bắt đầu. Dù sao thì đây mới chính là mục đích chuyến đi này của Nhị công tử. Trên xe ngựa, Nhị Thập đã chuẩn bị sẵn tâm lý, dù có nhìn thấy Nhị công tử thối nát quá mức, nàng vẫn sẽ giữ vững bình tĩnh.

Nhị công tử cùng Hồ Doanh Doanh nói chuyện phiếm không ngừng, khách sáo hồi lâu.

Nhị Thập khó tránh khỏi phân tâm.

Chợt nghe được Hồ Doanh Doanh hỏi một câu: "Vị cô nương này, uống rượu không?"

Nhị Thập lúc này mới thấy, Hồ Doanh Doanh chẳng biết từ lúc nào đã ôm một vò rượu.

Nhị Thập nếu là nha hoàn của Mộ Cẩm, có thể cùng một chỗ uống rượu với chủ tử hay không, cũng phải nghe hần nói một câu.

Mộ Cẩm thay nàng trả lời: "Không được."

"Nhị công tử." Hồ Doanh Doanh lại nói: "Đây là một vò Phù Nhung Hương, ta đã xin Trần nương để lại cho ngài đấy."

"Cũng tại Phù Nhung Hương này của các nàng, mới thật sự đúng là mỹ tửu cùng giai nhân." Mộ Cẩm nói lời ản ý.

Hồ Doanh Doanh mặt trở nên ửng đỏ, "Nhị công tử chê cười."

Nếu nhắc đến mỹ tửu cùng giai nhân, hần là đến chính sự rồi. Nhị Thập đem sóng lưng ưỡn thẳng.

Nhưng mà, cặp nam nữ kia lại tán gẫu về rượu.

Hồ Doanh Doanh nói: "Bách Tùy rượu quá cay."

Mộ Cẩm nói: "Đông Chu rượu quá ngọt."

Nhìn cái điệu bộ này, như muốn cao đàm khoát luận một phen.

(*Cao đàm khát luận: bàn luận viển vông)

Nhị Thập nhàm chán đến cực điểm, chỉ đem con mắt đặt trên khăn thêu của Hồ Doanh Doanh.

Đây chính là khăn Nhị Thập thêu. Vốn tưởng chẳng có ai mua, ai ngờ hôm nay lại trùng hợp, thấy được hần hai người.

Càng trùng hợp hơn chính là, Nhị công tử đang cố nói chuyện phiếm lại tự nhiên bắt đến cái về thất thần của Nhị Thập. Đôi mắt hần đảo qua, hỏi Hồ Doanh Doanh, "Cái khăn tơ lụa này của nàng, thêu thật tinh xảo, không biết là mua ở chỗ nào?"

Nhị Thập mặt sáng rực lên. Tuy phẩm hạnh của Nhị công tử không đoan chính, nhưng là cũng cảm y ngọc thực từ nhỏ, hần cảm thấy tinh xảo, thì nhất định là vô cùng tinh xảo.

(*Cảm y ngọc thực: áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc, ý chỉ cuộc sống giàu sang)

Hồ Doanh Doanh giơ lên chiếc khăn thêu, "Nhị công tử đối với đồ nữ nhi thường tình cũng có hứng thú sao?"

Mộ Cẩm phe phẩy cây quạt, "Vừa nãy gặp Trần nương cũng có một cái giống hệt."

"Dạ, đây là thêu phẩm từ tận Đông Chu." Hồ Doanh Doanh đem khăn thêu mở ra cho Mộ Cẩm xem, "Mới bày ra bán đã bị tranh nhau mua hết. Trần nương phải dựa vào quan hệ mới mua được, đem chia cho hoa khôi cùng vài tỷ muội."

Đông Chu? Nhị Thập có chút nghi hoặc.

Mộ Cẩm cố ý nói: "Chắc hẳn giá rất cao."

Hồ Doanh Doanh phụ họa theo: "Đúng vậy ạ."

Chất vải xác thực vô cùng tốt, nhưng không phải đến từ Đông Chu. Mỗi tháng, Mã tổng quản cho thị thiếp của Nhị công tử mua thêm vải mới. Nhị Thập không may đồ mới, mà lại đem vải vóc thuê thành khăn lụa mang bán. Thuê phẩm của Nhị Thập bị chụp lên cái danh tiếng từ Đông Chu, giá lên cao vùn vụt. Nhưng mà, phần ngân lượng năng được chia, lại chỉ là giá tiền của khăn thuê bình thường.

Mộ Cẩm hiểu rõ, thấp giọng: "Không nghĩ tới người còn có cái chiêu này."

Nhị Thập thầm kêu không ổn. Hắn ngày nọ cầm nhìn vải lần, liệu có nhận ra tay nghề của nàng hay không.

"Một thị tẩm nhỏ bé, hàng tháng ăn của Mộ gia, mặc của Mộ gia, dùng đồ của Mộ gia, ấy vậy còn vụng trộm tích lũy tiền, bụng dạ thật khó lường." Thanh âm Mộ Cẩm trầm hơn, càng lại gần, thả hơi bên tai Nhị Thập.

Nhị Thập cố gắng trấn tĩnh, nhìn hắn một cái, mặt mũi tràn đầy vẻ vô tội.

Đầu ngón tay Hồ Doanh Doanh quần lấy khăn thuê, phỏng đoán mục đích Nhị công tử đến đây, cùng với vị cô nương có bộ dáng nha hoàn kia, thân phận thật ra là thế nào.

Vừa rồi Hồ Doanh Doanh cũng thật hồ đồ, Mộ công tử ngoài miệng nói đây là nha hoàn, nhưng xiêm y của Nhị Thập đều là tơ lụa thượng hạng. Nha hoàn nhà ai có thể có ưu đãi như vậy?

Mộ nhị công tử lựa chọn thiếp thất, như dùng chung một cây thước đo, mặt mày đều đều, đáng vẻ uyển chuyển. Vị trước mắt này, nói dễ nghe thì có chút tiểu gia bích ngọc, cũng chẳng có tư thái của thượng nhân, như thế nào lại lọt vào mắt của Nhị công tử? Thấy đáng vẻ thân mật của hai người họ, Hồ Doanh Doanh cảm thấy có chút không bình thường.

Yên tĩnh quý dị trôi qua, một tiếng kêu sợ hãi từ bên ngoài truyền đến, "Cháy rồi! Cháy thuyền rồi!"

Hồ Doanh Doanh cả kinh.

Lúc này, nha hoàn bên ngoài chạy đến, kinh hoàng mà kêu lên: "Hồ cô nương, thuyền Lan cô nương bốc khói!"

Hồ Doanh Doanh vén rèm.

Chiếc thuyền hoa có cờ hoa ngọc lan khói cao ngút trời, ngọn lửa tạm thời chưa lan đến. Thuyền thật sự quá gần, nếu như lửa lan sang, sợ sẽ cháy hết một đám.

"Nhị công tử, chúng ta mau đi nhanh." Hồ Doanh Doanh vội vàng đưa Nhị công tử cùng Nhị Thập ra ngoài.

Đám người muốn chạy trốn mà không cần nhảy hồ, chỉ có thể hướng chạy đến các thuyền hoa xung quanh. Một nam tử béo mập nhảy lên thuyền Hồ Doanh Doanh. Xung lực cực lớn khiến cho cả thuyền xóc nảy lên xuống.

Hồ Doanh Doanh lao đảo một cái, mắt thấy chân như sắp trượt.

Mộ Cẩm kịp thời ôm eo nàng.

Nàng lo lắng nói: "Thật sự cháy rồi sao?"

Thuyền hoa ngọc lan lúc này nổi lên lửa lớn, tiếng thét chói tai liên tiếp, một nam tử chật vật không kịp mặc áo, nhảy thẳng xuống hồ.

Ngọn lửa bắt gió, nhắm thẳng đến thuyền Hồ Doanh Doanh thổi lên, ngăn cản không cho Mộ Cẩm cùng Hồ Doanh Doanh chạy trốn.

Bốn phía lần lượt đều có người nhảy hồ, Hồ Doanh Doanh kéo tay áo Mộ Cẩm.

Hắn kéo lấy nàng, tiếp tục đi hướng boong tàu.

Nàng kéo hắn lại, "Nhị công tử, không kịp nữa, nhảy hồ thôi."

Mộ Cẩm cười cười, "Ta giúp nàng đi lên."

Vừa dứt lời, tên nam tử béo mập không đứng vững, va vào Mộ Cẩm.

Cả thuyền lung lay, hoảng đến Mộ Cẩm cùng Hồ Doanh Doanh, cùng nhau rơi xuống nước.

Nhị Thập theo ngay sau, trơ mắt nhìn hai người rơi xuống.

Thôn Bôn đang ở ngay bên cạnh bờ, có lẽ sẽ chạy đến kịp thời...

Nhị Thập nắm chặt tay, quay đầu bỏ chạy. Sau lưng truyền đến tiếng Hồ Doanh Doanh kêu cứu, xen lẫn kinh não trong đám người, thập phần sắc bén.

Nhị Thập đồng thời dừng bước, lại bị một đại hán đụng phải, ngã trên boong thuyền. Ngón tay suýt nữa bị cái vôi vãi của hán giẫm nát.

Nàng quay đầu nhìn trong hồ.

Hồ Doanh Doanh trong miệng sặc mấy ngụm nước, tiếng nói mơ hồ không rõ, "Cứu ta! Nhị công tử..."

Mà Mộ Cẩm, chìm xuống so với Hồ Doanh Doanh còn nhanh hơn.

Nhị Thập: "..."

Ngay tại lúc này Nhị Thập còn cho rằng, Mộ Cẩm vừa rụng xuống không dậy nổi sẽ ương ngạnh mà bơi lên, không chỉ vậy còn kéo tay Hồ Doanh Doanh. Nhưng tiếp theo, Hồ Doanh Doanh bị hán kéo ngày càng chìm xuống.

Giờ khắc này, Nhị Thập suy nghĩ rất nhiều. Tương lai của nàng, quê hương của nàng, cùng với Mộ gia.

Nữ nhân ở Hoa Uyển cùng Yêm Nhật Lâu, có thể nói là phụ thuộc vào Mộ Cẩm mà sống. Tuy nói các nàng không lo cơm ăn áo mặc, chi phí ăn mặc đã có Mộ gia. Thế nhưng, các nàng lại không có ngân lượng. Sinh hoạt cần cái gì, báo cho Mã tổng quản, Mã tổng quản sẽ mua cho.

Lúc Tiểu Cửu rời đi, Nhị công tử cũng tặng một xe đầy vàng bạc châu báu.

Một khi Nhị công tử mất đi, Đại công tử sẽ không nhân từ mà cấp phát chi phí cho thị thiếp của Nhị công tử như thế nữa.

Nữ nhân không thành thạo nghề gì, mất đi Mộ gia, cả cuộc sống đều không thể duy trì.

Đây là thứ nhất.

Thứ hai.

Chủ tử rơi xuống nước, Nhị Thập không thể thấy chết mà không cứu. Nếu như nàng không biết bơi thì may, nhưng năm nàng vào Mộ gia, phó quản gia Trần có hỏi nàng có năng khiếu gì, nàng thành thật mà trả lời thẳng thắn chính là kỹ năng bơi lội.

Vạn nhất, Mộ nhị công tử chết chìm ở Vạn Bích Hồ, nàng khẳng định sẽ không thoát khỏi liên quan.

Mộ đại công tử sẽ không bỏ qua cho nàng, Mộ lão gia cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, chỉ sợ còn có thể đuổi cùng giết tận nàng đến chân trời góc biển.

Khoảnh khắc Nhị công tử cùng nàng bước lên thuyền hoa, sinh tử của hán đã buộc cùng với an nguy của nàng.

Nhị Thập nặng nề nhìn hồ nước.

Chờ thêm chút nữa, cho dù Thôn Bôn có chạy tới, Nhị công tử cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

Nhị Thập hít sâu một cái, nhảy xuống hồ, hướng chỗ Mộ Cẩm bơi đến. Tới bên người hán, nàng bắt được cánh tay hán, đem hán túm lên.

Hán như mất đi ý thức, chỉ biết giữ chặt Hồ Doanh Doanh không bỏ.

Đáng thương cho Hồ Doanh Doanh, chính nàng có thể nổi lên, lại vì Mộ Cẩm mà không thể động dậy được.

Sức nặng hai người của Mộ Cẩm cùng Hồ Doanh Doanh, bằng mình Nhị Thập như thế nào vừa túm vừa đẩy, không có cách nào đem bọn họ kéo trên mặt nước.

Thời khắc mấu chốt, bọt nước thổi trong nước, xuất hiện thêm người thứ tư —— Thôn Bôn ở dưới nước nâng ngang người Mộ Cẩm, hán nhìn về phía Nhị Thập.

Nhị Thập hiểu ý, thả tay rồi đi kéo Hồ Doanh Doanh.

Thôn Bôn đem Mộ Cẩm nổi lên mặt hồ, kêu: "Nhị công tử!"

Mộ Cẩm hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Thôn Bôn phi thân nhảy lên, đem Mộ Cẩm mang lên bờ.

Nhị Thập dìu Hồ Doanh Doanh, chậm rãi bơi tới.

Hồ Doanh Doanh nín thở đến đỏ cả mặt, từng ngum từng ngum mà thở phì phò, đủ loại hoảng sợ. Ở trong nước, nàng ôm chặt Nhị Thập, đến cạnh bên bờ, nàng thả ra, dùng chính sức mình bò lên, vô lực ngã xuống đất.

Nhị Thập vắt nước trên váy, lau lau mặt.

Thốn Bôn không nói tiếng nào, nửa quỳ trước mặt Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm vừa rồi nhô ra mấy ngum nước bắn, đã thanh tỉnh. Chân trái hấn gấp lại, tay trái đặt trên đầu gối. Nếu như xem nhẹ cái áo bào ướt sũng, thì cái đáng về tiêu sái này, chính là một Nhị công tử tự do tự tại "Thốn Bôn."

"Có mặt."

Nhị Thập cảm thấy, tiếng nói của Thốn Bôn như ngấm qua trong hồ, sức nặng chìm đi không ít.

Mộ Cẩm nói: "Đưa Doanh Doanh trở về Phù Nhung Lâu."

"Vâng." Thốn Bôn đứng dậy, chuyển hướng Hồ Doanh Doanh, "Hồ cô nương, đi được không?"

Hồ Doanh Doanh hô hấp tri tri, ngồi dậy, "Có thể..." Nàng ôm lấy quần áo mỏng manh.

Con mắt Thốn Bôn chỉ dừng lại ở phần trên cổ nàng, lễ phép nói: "Mời."

"Nhị công tử... Ta đi trước." Lúc gần đi, Hồ Doanh Doanh hành lễ nói lời cảm tạ, "Tạ ơn Nhị công tử đã cứu mạng."

Nhị Thập nghĩ, nếu mà đợi Nhị công tử đến cứu thật, Hồ Doanh Doanh chỉ sợ đã trở thành oan hồn dưới nước.

Thốn Bôn cùng Hồ Doanh Doanh đi xa.

Lửa cháy bên kia không ngừng tiếng kêu thét, Mộ Cẩm cùng Nhị Thập ở bên bờ, lâm vào yên tĩnh chết chóc.

Hoa hải đường trên váy Nhị Thập ngấm nước, héo rũ thành hình tròn. Nàng như cảm thấy nguy hiểm.

Quả nhiên, Mộ Cẩm thường thức hồ nước trước mắt, phản chiếu không ra được cảnh đẹp. Cái đáng về nham hiểm từ trước đến nay lại hiện lên trên mặt, lạnh băng như sương giá. "Không nghĩ tới, người ngay cả việc ta không biết bơi cũng biết."

Nhị Thập kinh ngạc.

"Nói." Động tác hấn cực nhanh, nàng còn chưa nhìn rõ, hấn đã đến trước mặt. "Người còn biết cái gì?"

Nhị Thập lắc đầu, khiếp sợ mà co người lại đứng dậy.

Mộ Cẩm siết chặt cầm nàng, "Nói hay không?"

Nàng lại muốn lắc đầu, nhưng mà đầu không chuyển động nổi, chỉ có thể đáng thương nhìn hấn.

Hấn thoáng buông lỏng lực đạo.

Dưới tình thế cấp bách, Nhị Thập tránh khỏi tay hấn, nhảy vào trong hồ. Nàng già bộ đập nước, ở trong nước nổi lên lại chìm xuống, há mồm giống như muốn kêu cứu, sau đó bạch nhãn khê đảo, lặn xuống.

Chỉ chốc lát sau, Nhị Thập lên bờ. Nhìn vừa rồi nàng đập nước, mắt nàng trừng lớn, đôi môi khê nhếch, lại dùng hai tay che miệng, làm ra bộ mặt thập phần kinh hoàng. Ngay sau đó, thoáng một cái, bỗng nhiên lại nhảy xuống hồ, như là kéo kéo cái gì đó lên.

Cuối cùng, về lại trên bờ.

Mộ Cẩm suy nghĩ những động tác nàng làm liên tục, chậm rãi hỏi: "Ý người là, nhìn thấy ta chìm trong nước mới tới cứu?"

Nhị Thập lập tức gật đầu. Nàng lại bò lên, thất tha thất thểu, ngã trái ngã phải, sau đó run rẩy một cái, nằm trên mặt đất cảm giác vừa ngủ dậy.

Hấn dựa vào trên cây, "Lại để ta đoán? Ta ngày đó say, say đến bất tỉnh nhân sự, chưa từng cùng người nói cái gì không nên nói?"

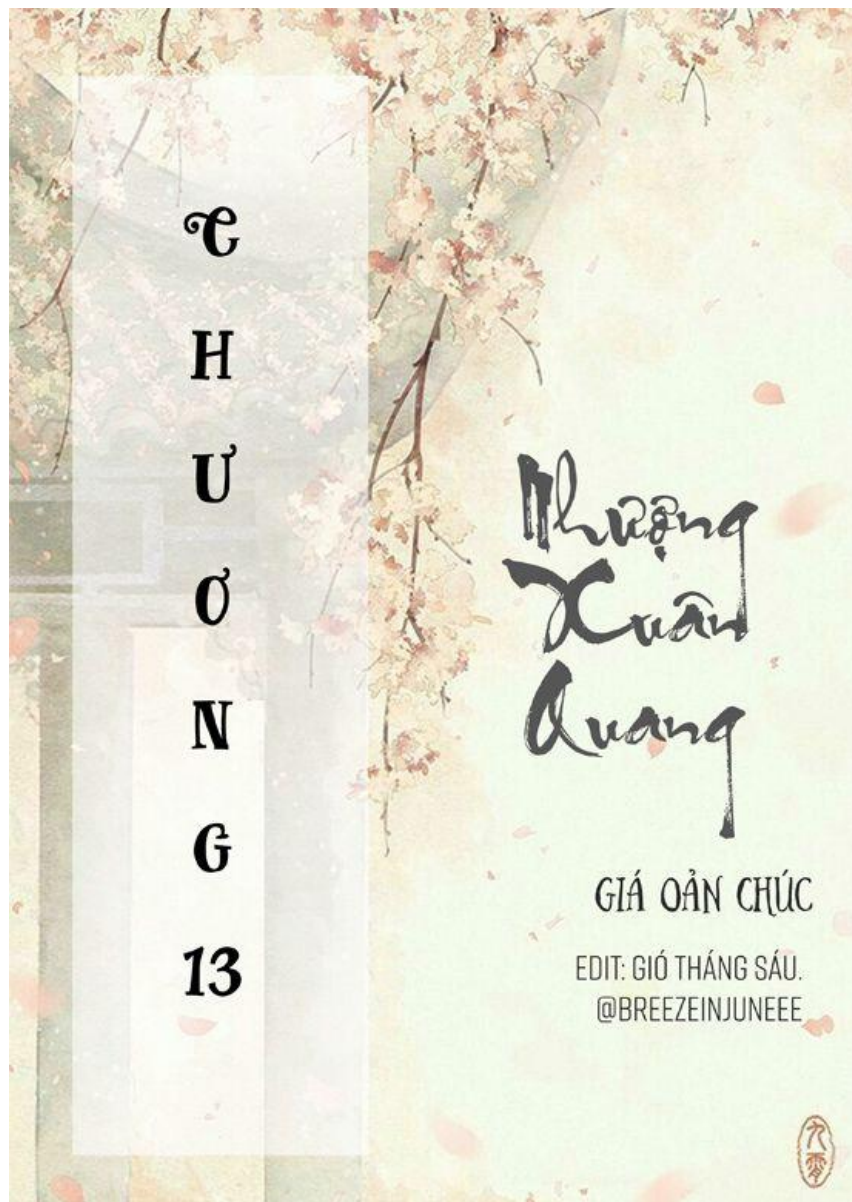
Nhị Thập liên tục gật đầu.

"Ta có thể đoán được thì cũng có thể thấy được cái diễn xuất vô cùng giả tạo này của người." Mộ Cẩm lại mỉm cười, nói: "Nói dối hết lần này đến lần khác, gạt quỷ mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Nữ nhân trước mắt chính là một kẻ đại lừa gạt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Trước đó, Mộ Cẩm đùa giỡn Nhị Thập, đơn giản chỉ vì nhàn rỗi không có việc gì làm nên tìm thú vui.

Nhị Thập nói ra những cái gọi là bí mật kia, hẳn đương nhiên chẳng tin. Hẳn lúc đó say rượu hồ đồ, cũng sẽ không đem chi tiết toàn bộ mọi chuyện kể ra.

Mộ Cẩm tỏ vẻ tin tưởng, đe dọa, uy hiếp nàng, thấy nàng sợ hãi giống như tiểu bạch thỏ, hẳn cảm thấy thoải mái không thôi. Ngẫu nhiên cảm thấy, nữ nhân này có thể trêu chọc hẳn vui cười, giữ lại nàng cũng chẳng sao.

Thú vị cùng hào hứng, hình thành dưới điều kiện Nhị Thập không biết bí mật hẳn, một khi tình thế xoay chuyển, Mộ Cẩm lại chán ghét cái việc không thể không chế được cục diện.

Nữ nhân trước mắt chính là một kẻ đại lừa gạt.

Thuyền hoa bốc cháy, lúc hấn cùng Hồ Doanh Doanh chạy ra ngoài, con mắt của Nhị Thập luôn theo sau hấn. Hấn cho rằng nàng muốn cầu giúp đỡ, hấn không quản nàng, nàng có nhiều ý đồ xấu, không chết được.

Về sau nàng nhảy sông, không phải vì trốn chạy khỏi cái chết, mà là tới kéo hấn. Lúc ấy Hồ Doanh Doanh kêu cứu, còn hấn thì không. Nhị Thập lại thắng chỗ hấn mà đến.

Mộ nhị công tử ngoại trừ được Thốn Bôn cứu còn lại những người khác, ai cố gắng giúp đỡ hấn, hấn ngược lại càng sinh nghi. Thực tế lại là cái nữ nhân trời gà không chặt này, càng thêm kỳ quái.

Mộ Cẩm không biết bơi. Chỉ rất ít người biết, cái mũi của hấn chỉ cần ngậm nước, sẽ đau nhức, sưng tấy khó chịu, để lâu sẽ không có cách nào hô hấp. Đại phu nói đây là nghẹt mũi bẩm sinh. Mẫu thân của Mộ Cẩm cũng bị.

Nếu như Nhị Thập đến cả cái nhục điểm này cũng biết, như vậy đêm đó lúc say rượu, có lẽ hấn đã để lộ thêm bí mật khác...

Từ lượng của Mộ Cẩm vô cùng tốt, duy chỉ không uống được "Dục Nhật Phương Yết." Cơ mà, các yến tiệc sinh nhật ở kinh thành, lại đều là thứ rượu này.

(*Dục nhật phương yết: tạm dịch là "Hôm sau nghỉ liền hai ngày", ở đây mình để nguyên hấn viết cho bớt dài dòng)

Mấy chục năm trước, tiệc "Từ Tuyền Yến Khách" được tổ chức để mừng xây xong kinh thành Đại Tể ở Giang Châu.

Năm đó, đương kim Hoàng Thượng mười bốn tuổi, vừa được sắc phong làm Thái Tử.

Một vị quan viên hồ đồ dâng nhằm lễ vật, đem lên một bình rượu ngâm dân gian trong tiệc sinh nhật của Thái Tử. Lúc lão phát hiện ra thì đã muộn.

Đại Tể trọng rượu hương vị trái cây, men say nhẹ. Mà cái hũ rượu ngâm đó, người ngâm rượu học được cách chưng cất của Đông Chu, vị trong veo, tác dụng chậm mà đậm. Thái Tử nhấp một ngụm nhỏ, bị mùi thơm giống quả ngọt hấp dẫn, bất tri bất giác uống hơn nửa hũ, về sau liền ngủ đủ một ngày một đêm.

Vì vậy rượu này mới được gọi là "Dục Nhật Phương Yết".

Cũng không phải tất cả mọi người đều sẽ nghỉ hai ngày, bởi vì thể chất mỗi người một khác. Ví dụ như Nhị công tử, say cả đêm là đủ rồi.

Tiệc sinh nhật ngày đó, Mộ đại công tử nói: "Quanh năm suốt tháng cũng chỉ có một buổi tối, say thì say thôi."

Mộ Cẩm lúc ấy cũng nghĩ như vậy. Đơn giản là tìm Thốn Bôn lái nhái vài câu.

Nhị công tử khi say sẽ nói mê sảng, đây là Thốn Bôn nói.

Năm đó Nhị Thập còn chưa tới Mộ gia, Mộ Cẩm say ngã vào Thốn Bôn ở bên cạnh, làm bầm cả đêm.

Lúc đó Mộ Cẩm đều chỉ nói những việc nhỏ nhặt vô hại không ảnh hưởng gì đến đại cục, còn những chuyện khác thì kín như bưng. Bởi vậy, sinh yến năm trước, Thốn Bôn mới không ở bên người Nhị công tử.

Nhị Thập lại không gặp may.

Vô luận say rượu nói ra cái gì, ngày thứ hai tỉnh lại, Mộ Cẩm hoàn toàn không biết. Chính hấn cũng không nhớ được hôm hai mươi tháng chạp đêm đó đã nói những gì rồi gặp những ai.

"Người còn biết cái gì?" Mộ Cẩm nhẹ hỏi, cực lễ độ.

Nhị Thập lắc đầu.

"Người ngoài lắc đầu còn có thể làm gì nữa?" Hấn đứng trước mặt nàng.

Bóng của hấn vừa rộng vừa dài, giống như vũ khí giết người sắc bén. Lúc trước, Nhị Thập còn tưởng có chút may mắn. Nếu nàng có ân cứu mạng đối với Nhị công tử, có lẽ, có thể tránh được một kiếp, cuối cùng nàng lại quá ngây thơ. Nàng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, nắm chặt váy áo ẩm ướt. Hoa hải đường tươi đẹp, bên trong lòng bàn tay nàng đã bị vo thành một cục.

Mộ Cẩm thấp người, tay nâng cằm nàng lên, "Người đã nói chuyện của ta với ai chưa?"

Nàng lắc đầu liên tục, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám. Nàng làm một tư thái quỳ lạy, cầu xin khai ân. Hấn sẽ giết nàng, giờ khắc này, nàng tin hấn có thể.

Mộ Cẩm nhìn nàng thật lâu, cười lạnh, "Người còn có chỗ nào hữu dụng?"

Tay Nhị Thập run rẩy. Nàng không có, ngoại trừ cùng hấn lên giường, cái khác đều không quan hệ. Hơn nữa, trên giường quan hệ cũng không thoải mái.

Hắn nói: "Người trừ việc là người cầm ra, cái gì cũng sai."

Nàng hiểu rõ, cho nên mới phải làm một người cầm, một câu cũng không cho phép nói. Nàng im lặng thề, lời mà hắn từng nói cho nàng nghe, nàng đến chết cũng không tiết lộ. Đây là yếu điểm cuối cùng của nàng. Nàng ở Yểm Nhật lâu ít nói ít lời, cũng không cùng nhân đạo thị phi.

Đáy mắt Mộ Cẩm khói mù dày đặc, ngón tay trượt đến cổ nàng, ôn nhu nói: "Người sớm nên chết đi."

Nhị Thập kinh hoàng.

Hắn càng nắm càng chặt, "Không giết người, khó tiêu tan mối hận trong lòng ta."

Hồ hấp nàng tựa như chém vụn thành ngàn mảnh, mặt trắng ửng đỏ, khó khăn mở miệng. Không khí càng ngày mỏng dần, dùng sức bắt được ổng tay áo ướt sũng phía trước của hắn.

Hắn hỏi: "Có di ngôn gì muốn nói sao?"

Giây phút bị ngạt thở, nàng còn nghĩ đến lác đầu.

Hắn nhìn nàng, "Không có lời gì muốn nói?"

Nàng liều mạng một chút sức lực cuối cùng, chỉ chỉ yết hầu mình.

Mộ Cẩm mặt lạnh xuống, loại nữ nhân sắp chết còn tính toán này sao có thể giữ lại?

Nhị Thập cách Quý Môn Quan chỉ còn một bước, chỉ một phút nữa thôi, nàng có thể đi gặp Diêm Vương. Nàng hối hận không kịp, một giọt nước mắt rơi ở khóe mắt.

Đây là lần đầu tiên Mộ Cẩm thấy nàng rơi lệ. Hắn trước kia vô luận có trêu đùa nàng như thế nào, nàng cũng chỉ biết nhu nhược, đáng thương mà xin tha, chưa một lần rơi lệ. Rõ ràng là một nữ nhân tính tình bướng bỉnh, thích bày ra cái bộ dạng nghe lời, hắn càng nhìn càng thấy tức, tức đến nổi thả nàng ra.

Hơi thở mát mẻ xông vào trong cổ họng Nhị Thập, nàng quỳ xuống kịch liệt thờ đóc, đầu lưỡi run lên.

Mộ Cẩm trên cao nhìn xuống, xem nàng gập người thờ đóc, hắn nói: "Ta rất ngạc nhiên, đêm hôm đó đã nói với người bao nhiêu?"

Hắn đối với nàng đào tâm đào phổi một đêm, sau khi tỉnh lại, nàng lại nắm tâm can của hắn, hắn không thể nào phòng bị. Nàng cái người này, khẳng định là phải giết. Giữ lại nàng, hắn hậu họa khôn lường. Nhưng mà, mỗi lần nổi lên sát tâm, lại là một lần buông bỏ.

Nhị Thập thờ được một hồi khí, lại hèn mọn quỳ gối bên cạnh hắn.

Thấy gương mặt nàng tái nhợt không có chút huyết sắc, hắn hừ cười một cái.

Nàng thật sự thông minh, lúc nào cũng thể hiện, nàng tuyệt đối sẽ không hé lộ nửa lời.

Cũng là, nàng có chết thì cũng nhớ rõ mình là người cầm, như thế nào lại đi khắp nơi lời ong tiếng ve thị phi cùng người khác.

- - -

Lúc chết đuối, Hồ Doanh Doanh hốt hoảng, thấp thỏm, chỉ còn lại hoảng sợ vì gần kề bờ sinh tử. Nàng không thể phân rõ được nguyên nhân Mộ Cẩm kéo nàng xuống nước.

Kỹ năng bơi của Mộ nhị công tử không tốt, cũng chẳng phải chuyện gì lớn.

Hắn mới chính là nguyên nhân máu chót. Mà việc này, Hồ Doanh Doanh vĩnh viễn đoán không ra. Hồ Doanh Doanh đối với Mộ Cẩm không thể tạo nên uy hiếp.

Thốn Bôn tiền Hồ Doanh Doanh xong liền trở lại.

Lúc trước, Nhị công tử tức giận, đối với Nhị Thập cũng không có sát tâm quá mạnh mẽ.

Hôm nay lại không giống vậy. Nhị công tử bỏ qua cho nàng, là bởi nàng cam nguyện ở lại Mộ gia làm một người cầm. Một khi nàng trở nên không thể không chê, Nhị công tử sẽ không để nàng sống.

Xa xa trông thấy bóng người của Mộ Cẩm cùng Nhị Thập, Thốn Bôn che giấu cảm xúc đang có, nhảy đến bên người Mộ Cẩm. "Nhị công tử, Hồ cô nương đã an toàn trở về."

Mộ Cẩm nói: "Ừm, quay về."

Hồ nước gần căn thuyền hoa hỗn loạn, trên bờ bụi cỏ lặng im.

Trở lại Bể Sơn Cư, Mộ Cẩm tắm rửa, thay y phục, rồi cùng Thốn Bôn nói về vụ hỏa hoạn ở Vạn Bích Hồ.

Mộ Cẩm hỏi: "Chiếc thuyền hoa kia tại sao lại xảy ra hỏa hoạn?" Ngay lúc đó, thể lữ không hề tầm thường. Tên nam tử béo mập đi tới, Mộ Cẩm đã che giấu công lực, nguy trang thành một người bình thường, thuận thế té ngã.

Thốn Bôn đáp: "Nhị công tử, việc này thật ra có người cố ý phóng hỏa."

Đáp án này nằm trong dự liệu của Mộ Cẩm. "Biết là ai không?"

"Thời điểm khói đặc lóe sáng, thuộc hạ nhìn thấy một hắc y nhân từ thuyền của Lan cô nương bay ra, thuộc hạ liền đuổi theo đến bờ bên kia. Cùng lúc thuộc hạ đuổi theo tên đó, còn có Trương công tử trên thuyền hoa của Lan cô nương.

Thốn Bôn chạy đến muộn, không phải vì không bảo vệ được chủ tử. Mà là lúc đó đang đuổi theo hắc y nhân.

Việc này, trùng hợp lại thật trùng hợp, Mộ Cẩm rơi xuống nước lại là cố ý, chờ Thốn Bôn đến cứu viện là đủ. Nhưng người đến cứu trước tiên lại là Nhị Thập, hành động của nàng làm cho Mộ Cẩm sinh nghi, nghi ngờ nàng biết hắc y nhân bị bệnh ngạt mũi.

"Trương công tử?" Mộ Cẩm cũng không biết Trương công tử này là họ Trương nào, thuận miệng hỏi: "Hắc xem nào nhiệt cái gì?"

"Nhị công tử, việc này là vì Trương công tử mà ra."

"Ừm?"

"Hắc y nhân cùng Trương công tử từng có quan hệ, phóng hỏa đốt chính là chỗ thuyền hoa của Trương công tử. Thuộc hạ đuổi theo, hắc y nhân rất kinh ngạc, tưởng thuộc hạ cũng là người hầu của Trương công tử." Thốn Bôn nói: "Thuộc hạ hỏi thăm Trương công tử. Trương công tử thừa nhận, hắc y nhân này là theo hắc y để đoạt lấy Lan cô nương. Hắc mang theo hắc y nhân rời đi."

"Ta còn tưởng Mộ Nhị tại đây lại cản đường của ai." Mộ Cẩm phẩy phẩy quạt. "Không phải hướng ta mà đến, thật tốt. Cuộc sống thái bình thoải mái, ta vô tâm ham chiến."

"Nghe Hồ cô nương nói, Lan cô nương mười ngày trước, từng nhận lời đánh đàn hai canh giờ cho một nhân sĩ võ lâm, thời gian chính là hôm nay. Thế nhưng, Trương công tử lại đập gấp ba lần ngân lượng, thắng được Lan cô nương."

"Ừm." Mộ Cẩm mặc kệ việc ân ân oán oán của người khác, nói: "Phóng hỏa tuy là hiểu lầm, nhưng ta lại có thu hoạch khác."

Thốn Bôn hiểu rõ Mộ Cẩm đang nói ai.

Mộ Cẩm tựa vào ghế dài, "Thốn Bôn."

"Có mặt."

"Gọi Mã tổng quản đến đây nói rõ ràng, nữ nhân này đến Mộ gia là làm gì?"

"Vâng." Thốn Bôn quay người rời đi.

- - -

Mã tổng quản phụ trách tất cả việc lớn nhỏ trong phủ, lai lịch của Nhị Thập, lão cũng biết đại khái nhưng không rõ chi tiết. Sợ bị Nhị công tử gây khó dễ, Mã tổng quản kéo theo phó quản gia Trần cùng đến Bể Sơn Cư.

"Nhị công tử, chuyện của Nhị Thập cô nương, sẽ do hớ quản gia Trần thuật lại cho người." Mã tổng quản cùng phó quản gia Trần không biết Nhị Thập phạm vào chuyện gì, có hay không có thể ảnh hưởng đến hai người lão, trong nội tâm thấp thỏm không yên, nom nớp lo sợ đứng trước mặt Mộ Cẩm.

"Ừ." Mộ Cẩm lúc này khuất sau bóng tối hiện ra, chọn lấy sợi lông tốt nhất thổi từ từ trong gió, lười biếng nằm tựa trên ghế. "Nói đi."

Phó quản gia Trần nói: "Nhị Thập cô nương vốn là nha hoàn của Lưu phủ. Lưu gia thiếu của Mộ gia ba tháng phiếu gạo. Cả nhà bọn họ dời khỏi kinh thành, chuẩn bị đuổi bớt một ít người hầu. Mộ lão gia xây thêm thư phòng ở đông nam, lại đang cần người hầu. Tiểu nhân đã nói với quản gia Lưu phủ, đưa mấy người làm việc nhanh nhẹn, hành động kín kẽ tới để triệt tiêu phiếu gạo. Quản gia Lưu phủ chọn lấy ba người ở, hai nha hoàn. Nhị Thập cô nương là một trong số đó."

Nghe thấy mấy chữ "làm việc nhanh nhẹn, hành động kín kẽ", Mộ Cẩm nâng mắt.

Phó quản gia Trần nhìn không thấu ánh mắt Nhị công tử, lau mồ hôi, nói tiếp: "Năm người hầu mới vào, tiểu nhân đều đã từng hỏi chuyện qua. Trước khi vào Lưu phủ, Nhị Thập cô nương ở Lý phủ làm nha hoàn. Vốn muốn đi theo Lý tiểu thư làm nha hoàn hồi môn. Nhưng là..." Phó quản gia Trần dừng một chút, không biết nên nói ra hay không.

Mộ Cẩm lại nghiêng mắt liếc đến, "Nói."

"Cái vị quan nhân mà Lý tiểu thư gả đến, chỉ đích tên muốn Nhị Thập cô nương làm nha hoàn hồi môn. Về sau không biết như nào, nha hoàn hồi môn lại thay đổi, Lý phủ đem Nhị Thập cô nương bán trao tay cho Lưu phủ." Tiếp đó, phó quản gia Trần nói trôi chảy hơi chút ít, "Phủ ta tuyển Nhị Thập cô nương, sắp xếp vào phòng may vá. Nàng làm có hơn ba tháng, đã giúp đỡ may vá quần áo của hộ vệ trong phủ."

Bởi vì trong lời nói có chữ nào đó, Mộ Cẩm nhú mày.

"Nhị Thập cô nương tay nghề tốt, Tam tiểu thư đặc biệt thích tài năng thêu thùa của cô ấy. Tam tiểu thư tìm nha hoàn là người trong sạch, về sau mang theo xuất giá, Tam tiểu thư thu nhận Nhị Thập cô nương làm nha hoàn bên người. Sau đó, cứ như vậy... Cứ như vậy..." Phó quản gia Trần lại bắt đầu nghẹn lời. Từ quá trình Từ A Man đến Nhị Thập, không tiện nhiều lời.

"Ừm." Tâm tư của Mộ Cẩm, giống như không có ở trong lời nói của phó quản gia Trần. Hắn quay đầu hướng ngoài cửa sổ, nhìn Đông Tây Nhị Tài nhảy lên nhảy xuống trong hồ.

Không biết Nhị công tử có phải hay không cũng có mùi của cá ăn thịt người, Đông Tây Nhị Tài ngửi thấy mùi hắc, đặc biệt càn hoạt bát.

Hắn phát phát tay, "Lui xuống đi."

"Vâng." Mã tổng quản cùng phó quản gia Trần như trút được gánh nặng, vội vàng lui xuống.

Nửa khắc trời qua, Mộ Cẩm bùng một mâm thịt sống đỏ tươi đến bên hồ.

Người được mùi máu thịt tươi sống, răng nhọn Đông Tây Nhị Tài chiếm nửa mặt, nhảy bay lên khỏi hồ nước.

Mộ Cẩm ném một mảnh thịt xuống dưới.

Đông Tây Nhị Tài dùng răng nanh đón chào, xé rách lẫn nhau, cắn nát.

Mộ Cẩm nhìn máu văng tung tóe, nói: "Thôn Bôn, ta hỏi ngươi một việc."

Thôn Bôn không rõ lắm. Cơ mà, không thể hiểu thấu Nhị công tử cũng là chuyện thường tình. Thôn Bôn tập mãi cùng thành quen.

Mộ Cẩm nhìn thoáng qua trang phục đen của Thôn Bôn. "Lúc nữ nhân kia làm nha hoàn, ngươi từng gặp qua?"

Quần áo của hộ vệ Mộ gia đều là đặt làm theo số đo. Có vài người lười biếng, báo kích cỡ cho phòng may vá, có cái gì thì tự mình đi qua, để may vá đo lại.

"Bên cạnh Tam tiểu thư đã gặp qua vài lần ạ." Thôn Bôn trả lời.

Mộ Cẩm lại ném một miếng thịt, "Hai người không có giao tình?"

"Không có." Thôn Bôn ánh mắt sáng ngời, chưa từng trốn tránh truy vấn.

Mộ Cẩm cười nhả nhặn, "Ngươi đối với nàng có ấn tượng như thế nào?"

Thôn Bôn nhìn Mộ Cẩm, "Thuộc hạ không rõ ý của Nhị công tử."

"Nàng là nữ nhân như thế nào." Con mắt của Mộ Cẩm dừng lại ở trời xanh, núi đen, lục hồ.

"Thuộc hạ nghe Tam tiểu thư nói, Nhị Thập cô nương rất khéo tay."

Mộ Cẩm ném xong mâm thịt tươi, Đông Tây Nhị Tài cũng lặn xuống nước xia răng.

Cho dù thời gian, Thôn Bôn lại chỉ đáp một câu như vậy.

Mộ Cẩm hỏi: "Thế thôi?"

"Tam tiểu thư còn nói từ nào nữa, thuộc hạ không nhớ rõ."

"Kéo tay?" Mộ Cẩm nhìn nước hồ trong vắt như gương. "Đông Ninh đối với nha hoàn này không chỉ khen không dứt, trong phủ nàng cũng chưa từng khen ngợi nha hoàn nào quá như vậy. Gì mà khéo tay, rõ ràng là lòng dạ thâm sâu, tâm cơ nặng nề. Đừng nhìn cái bộ dạng mềm mại, nhu nhược, một trận gió cũng có thể thổi đi của nữ nhân đó, kỳ thật, núi có đè xuống, nàng vẫn chống đỡ được." Âm điệu cuối cùng như xoáy lên gió lạnh.

"Nhị công tử là đang nghi ngờ Nhị Thập cô nương?"

"Nàng biết quá nhiều, lòng ta khó an." Mộ Cẩm nói, "Bất quá, nàng đã trở thành người câm, tạm thời tha cho nàng một mạng. Ngày sau lúc nhỏ cò tận gốc, nhớ không thể lấy được lòng dạ nữ nhân."

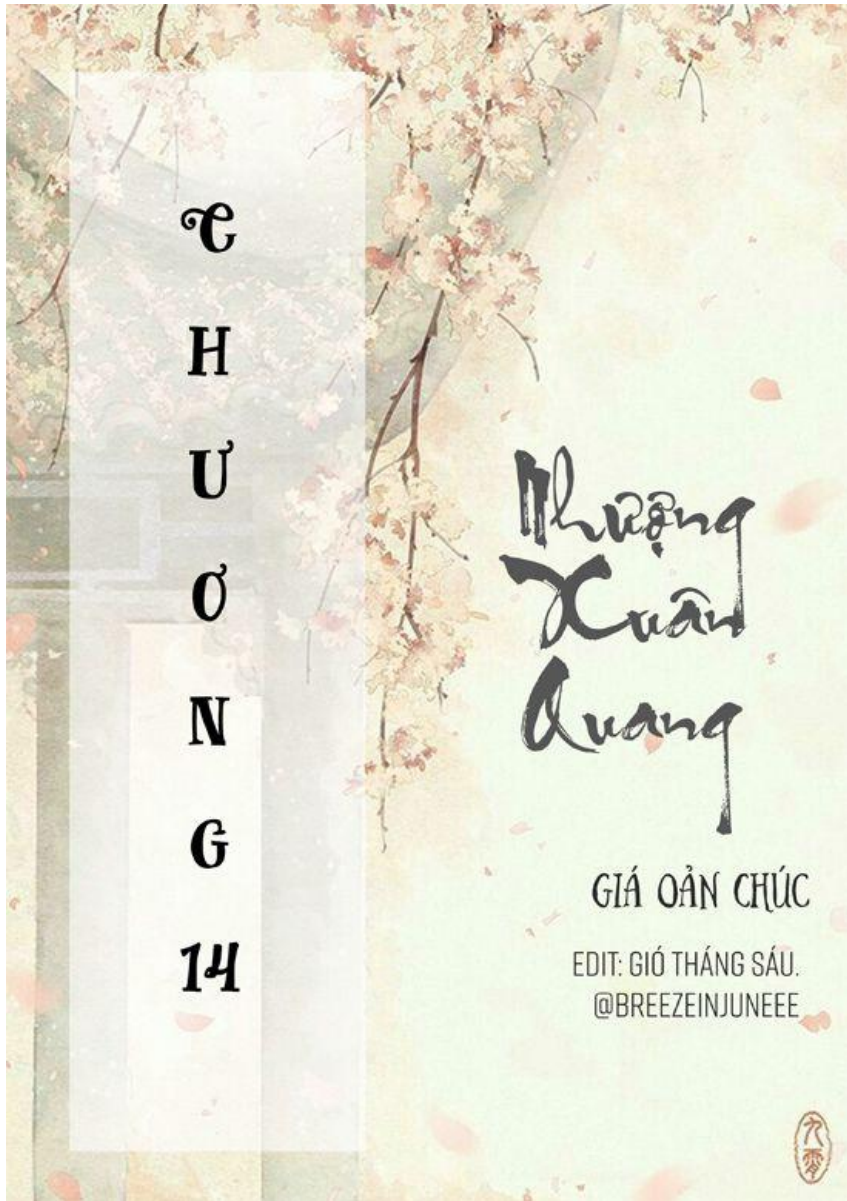
"Vâng." Thôn Bôn trả lời giống như thường ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đêm không ngủ được

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Đêm không ngủ được.

Cửa sổ phòng Nhị Thập đóng chặt, sợ âm hồn của Nhị công tử theo khe cửa lọt vào. Đồng thau phản chiếu ánh nến hắt một bên mặt nàng. Lưng lay chòng chành, như chính tâm tình nàng này đây mai đó.

Cứu giúp Nhị công tử, tuy nói không phải hoàn toàn là thiện ý, nhưng tốt xấu gì nàng vẫn là cứu người. Thế mà, Nhị công tử trời sinh tính đa nghi, chẳng những không có cảm kích nàng ơn cứu mạng, ngược lại còn nổi lên sát ý.

Nhị Thập vô cùng hối hận, cứu cái người này làm gì? Nên mặc hần tự sinh tự diệt. Nàng nhất thời xúc động, đưa thân mình vào giữa hiểm nguy.

Càng nghĩ càng uể oải. Nàng cầm cái túi nhỏ của mình ra đếm.

Mới chỉ có tý tiền như vậy, lại càng thêm uể oải.

Biết được chân tướng sự việc lên giá vùn vụt, Nhị Thập không muốn qua lại với Lư đại nương nhờ bán khăn thêu nữa.

Trước mắt, hết đường xoay sở rồi.

Thứ nhất, buồn là vì lộ phí.

Thứ hai, buồn chính vì Nhị công tử hi nộ vô thường. Lúc hần cười, không nhất định là vui vẻ, thoải mái. Lúc hần không cười, nhất định là tuyệt ngược phong trào.

Nhị công tử khi thì âm, khi thì tình. Hôm nay buông tha nàng, có lẽ ngủ một giấc, sáng sớm mai lại nghĩ tới gì đó, liền đem Diêm Vương gia dè bên trên nàng cũng nên.

Nhị Thập lật qua lật lại, mãi đến sáng sớm mới ngủ.

Ở trong nước thời gian ngắn, sau khi lên bờ vừa rồi không có kịp giữ ấm, hơn nữa bị mất ngủ một mẻ, đến ngày thứ hai, Nhị Thập sinh bệnh. Khi ngồi dậy, hoa mắt chóng mặt, nàng cảm thấy được độ nóng dọa người. Dùng tay dè chặt trán.

Lòng bàn tay cùng trán đều nóng lên. Nàng vô lực mà khoanh tay, lần nữa quay trở về nằm.

Lại lần nữa tỉnh lại, chóng mặt, nặng nề, bên tai là tiếng người nói chuyện: "Hần là cảm lạnh rồi. Tối qua Nhị Thập trở về ướt sũng, canh chừng cũng quên uống."

Thập Tứ ngày thường lớn giọng nhưng lúc này lại nhỏ đến lạ, "Mau mời đại phu, mặt đỏ như thiêu đốt rồi."

"Ta đi cho." Thập Nhất nói, "Người ở lại canh chừng một lát, nhớ phải đổi khăn mát."

Thập Tứ nói: "Biết rồi."

Tiếp theo, Nhị Thập cảm giác, chăn phủ trên trán được kéo xuống, đổi lại là một thứ mát lạnh.

Nhị Thập bình thường nhận thấy, đám nữ tử các nàng dù tranh sủng trên đũa, cũng không có nhiều mặt xấu.

Ví dụ như Thập Tứ, tuy nói yêu thích đánh nhau, nhưng cho tới bây giờ cũng không động vào mặt. Các nữ nhân một khi mặt bị hủy dung, dĩ nhiên sẽ thất sủng. Thập Tứ không đùa nghịch cái thủ đoạn nhỏ này.

Lại ví dụ như, lần trước Tiểu Thập cùng Thập Nhất mang một thùng cá trở về. Nhiều cá như vậy, chỉ mỗi người ở Hoa Uyển hoặc Yểm Nhật Lâu ăn không hết, vì vậy cùng nhau nấu một nồi lẩu. Trên bàn cũng ồn ào, náo nhiệt rồi cho qua.

Nhị công tử chính là cố chấp thành tính, ánh mắt lựa chọn nữ nhân lại vô cùng độc đáo. Đám thị thiếp của Đại công tử náo loạn chiến trận, so với bên này của Nhị công tử còn lớn hơn.

Có mất ất có được. Nhị Thập nghĩ, về sau chộc giận Nhị công tử, thứ nàng nhận được khả năng chính là sự chăm sóc của nữ tử các nàng thôi.

- - -

Nhị Thập uống thuốc, nằm xuống nghỉ ngơi.

"Nhị công tử." Ngoài cửa Thập Tứ nói, "Nhị Thập sinh bệnh, vừa mới nằm ngủ."

"Ừm."

Nhị Thập nghe được một tiếng như vậy, liền thấy cửa bị đẩy ra.

Nếu như Nhị công tử thương cảm nàng, vậy thì hần không gọi là Nhị công tử.

May mắn chính là, cuối cùng hôm nay hần không có dùng chân đạp cửa. Càng may mắn hơn chính là, nàng sinh bệnh, có thể có lý do danh chính ngôn thuận không đáp lại hần.

Nhị Thập nhắm mắt giả bộ ngủ.

Mộ Cẩm tiến đến phía sau, không nói gì.

Nàng vốn tưởng, hần nhìn xong chốc lát sẽ đi, ai ngờ đã qua một hồi lâu, cũng không có vang lên tiếng mở cửa. Trong lòng nàng sợ hãi, cái vị Nhị công tử này không phải lại muốn bởi móc gì chứ.

Nàng kéo kéo chăn mền, lật người cách xa hần.

Hần thoáng thờ một nụ cười.

Chỉ có những lúc suy nghĩ xấu xa trong lòng, Nhị công tử mới dùng một tiếng cười khê, dọa nàng một thân mồ hôi lạnh.

Hần nói: "Người là thức ăn của Đông Tây Nhị Tài. Chết vì bệnh vị sẽ ảnh hưởng. Nhớ dưỡng bệnh."

Nhị Thập: "... " Cảm giác Nhị công tử mới bị bệnh ấy.

Gặp được một chủ tử không thể hiểu thấu, nàng ngoại trừ giả ngu ra, không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục ngủ.

Vốn là choáng váng, xong cũng liền ngủ thật.

Tiểu Thập nói, Nhị công tử ngày đó là bàn chuyện làm ăn gì đó cực kỳ lớn.

Thập Nhất tiến đại phu ra ngoài, trên đường vừa vận gặp Nhị công tử tâm tư nở rộ.

Nhị công tử hỏi thăm vì sao mời đại phu.

Thập Nhất thành thật trả lời,

Nghe được Nhị Thập bị bệnh, Nhị công tử càng vui mừng như rót mỳ, nói: "Ta đi xem nàng chết hay chưa."

Thập Nhất khó hiểu.

Bất quá ngẫm lại, thế tử thì giường bệnh triền miên, Nhị công tử còn chẳng hỏi đến. Lại nguyện ý tự mình đi xem Nhị Thập, tự cho là một kiểu quan tâm khác.

Đồng thời cũng nói rõ, Nhị công tử ngày đó bàn luận chuyện làm ăn không phải cực kỳ lớn, mà là lớn như thể trời sập.

- - -

Nhị Thập ở Yêm Nhật Lâu đường bệnh, chân không bước khỏi phòng.

Thái độ Mộ Cẩm lại mơ hồ, mong manh giữa giết hay không giết.

Qua vài ngày, Nhị Thập cảm thấy ần nấp như vậy cũng không phải cách, Nhị công tử muốn giết nàng, đêm đến cho nàng một đao là xong chuyện.

Về việc khăn thêu, Nhị Thập không có cách khác bán đi, quyết định tìm Lưu đại nương nói chuyện. Nhị Thập rời Yêm Nhật Lâu.

Thốn Bôn hôm nay trở về.

Chính sảnh của Mộ phủ phía tây, là chỗ ở của Nhị công tử. Đi đến một đoạn đường nhỏ, là ngã rẽ. Nhìn qua phía bắc, từ gần đến xa, chỉ thấy một tòa Hoa Uyển, một tòa Yêm Nhật Lâu. Hướng nam là Trạch Lâu của Tô Yên Tĩnh. Bãng Sơn Cư ở sau hồ sâu, sừng sững phía nam Mộ phủ.

Thốn Bôn lúc này đứng đến chỗ rẽ.

Một nữ tử áo quần sắc vàng ra khỏi Hoa Uyển, hướng hần cười tươi.

Thốn Bôn nhìn eo bài của nàng, "Lục cô nương."

Nàng khom gối hành lễ, "Thốn Bôn công tử."

Thiếp thất thị tâm của Nhị công tử, Thốn Bôn nhớ rõ chưa đến năm người. Tiểu Lục là người thứ nhất.

Từ Nhất đến Ngũ đều không còn nữa, Tiểu Lục trở thành nữ nhân đến sớm nhất, chưa niếm trải sự tình, ngây thơ rực rỡ, hình dáng so với tuổi còn nhỏ hơn. Nhị công tử nói, nàng ở trong đám nữ nhân này, là không có tâm kế nhất.

Mà tâm kế nhất, hiện tại là Nhị Thập cao cư thủ vị.

Tiểu Lục hướng Yêm Nhật Lâu mà đi.

Từ Hoa Uyển đi ra lại là một nữ tử váy áo lục lam, đuổi theo Tiểu Lục, "Ta đi cùng với."

"Vừa nãy hỏi người, người lại không nói."

Đường từ Hoa Uyển đến Yểm Nhật Lâu, không nối liền với nhau mà cần rẽ ở ngã rẽ.

Ước muốn ban đầu là không muốn cho hai bên nữ nhân tranh đấu. Nhưng mà đi tới đi lui hai bên đường, đều là những nữ nhân thường đi lại đoạn đường này nhất, cây cỏ ven đường cũng mọc đoạn đường khác.

"Nhị Thập!" Tiểu Lục cười lên tiếng.

Thốn Bôn thoáng dừng chân, quay đầu nhìn.

Nhị Thập mặc váy hải đường tím, dưới ánh trời lấm tấm chút mờ hơi. Nàng hướng Tiểu Lục mỉm cười, ánh mắt vô ý dừng trên mặt hắn. Nàng hành lễ.

Thốn Bôn lễ phép gạt đầu, quay người rời đi.

Nhị Thập đứng thẳng người, thu hồi ánh mắt.

Tiểu Lục thân thiết kéo tay Nhị Thập, "Đi nào, vào trong Yểm Nhật Lâu."

Nhị Thập có chút nghi hoặc.

Tiểu Thập giải thích nói: "Tiểu Cửu gửi thư."

Tiểu Lục đắc ý cười: "Nàng trong thư ân cần hỏi thăm các người lắm đó."

Ba người tiến vào Yểm Nhật Lâu.

Tiểu Lục kéo dài giọng, hô to: "Ta, Tiểu Lục đây!"

Nghe được tên nàng, Thập tứ chạy ra đầu tiên, khoanh tay hỏi: "Bối móc cái gì?"

Tiểu Lục giơ lá thư sắc hạnh trong tay lên, "Thư của Tiểu Cửu."

Thập Tứ khinh thường bĩu môi, "Liên quan gì đến chúng ta?"

Tiểu Lục nói: "Chẳng lẽ người không muốn biết sau khi Tiểu Cửu rời khỏi Nhị công tử, sống có khá giả tốt đẹp hay không? Bạc có đủ dùng hay không?"

"Đúng á." Tiểu Thập nhìn ở sau lưng, hạ giọng nói: "Thê tử của Nhị công tử tuy thể nhược nhiều bệnh, nhưng dù sao cũng là chính thê. Chúng ta không thể so bì được dù có tốt như thế nào chăng nữa. Chúng ta mà lỡ lời thì khó bảo vệ được, sẽ bị đuổi đi."

Thập Nhất đi ra, "Có chuyện gì vào trong phòng nói đi."

Hoa Uyển có Tiểu Lục biết chữ, Yểm Nhật Lâu có Thập Nhất biết chữ. Còn lại đều không biết.

Có hai người biết chữ, Thập Tứ tin tưởng nội dung trong lá thư. Thập Tứ nói: "Nói nghe xem, dù sao sớm muộn vị phu nhân kia cũng sẽ tìm chúng ta gây phiền toái, nhân lúc còn sớm hãy cùng nhau nghĩ cách, không có Nhị công tử thì nên mưu sinh thế nào?"

Tiểu Lục mở phong thư, ném ra một câu: "Tiểu Cửu muốn thành thân."

"Á!" Chúng nữ tử quá sợ hãi.

Thiên hạ chia thành bốn nước lớn, Đông Chu gần biển, Đại tể ở tây lục, Diêm Quốc ở mạn nam, Bách Tùy phía bắc. Còn các tiểu quốc khác xen kẽ, cầu toàn muốn sống.

Đại Tể mỹ nhân vang danh thiên hạ.

Bách Tùy nam đỉnh nhiều, mấy năm gần đây nổi hứng đến Đại Tể lấy vợ. Người Bách Tùy nào có chút kham khổ, không có nổi ngân lượng lấy vợ, trực tiếp đi qua Đại Tể.

Tiểu Cửu đúng là gặp được nhân sĩ Bách Tùy.

Tiểu Lục thì thầm: "Bách Tùy nam tử bình thường cũng cao tuấn. Lần đầu gặp mặt, hắn khen ta là mỹ nhân Giang Nam hiếm có, trái tim ta như chú nai con..."

Thập Tứ chen vào nói: "Ai lại muốn nghe mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt này chứ."

Tiểu Lục nói: "Người kiên nhẫn chút đi."

Thập Tứ vung tay áo đỏ lên.

Tiểu Thập chột Nhị Thập hỏi: "Người khi còn bé chắc đã gặp qua không ít nhân sĩ Bách Tuyền?"

Nhị Thập gật đầu.

Đại Tể cùng Bách Tuyền ngưng chiến năm thứ năm, ký hiệp ước giao thương. Biên giới Đại Tể ở Tây Phụ Quan chính là phong hương, nơi đó thương nhân Bách Tuyền nhất định phải đi qua.

Năm đó, hàng xóm còn nói với cha nàng: "Ông đem A Man nhà ông bán cho người Bách Tuyền, cái kia so với cu li còn thoải mái hơn."

Tây Phụ Quan tuy dựa vào Bách Tuyền, cũng là có khí hậu Đại Tể, binh sĩ thiếu, khuê nữ nhiều. Từ cha đều là quốc tông tổ tiên, người Đại Tể chính là người Đại Tể, cho dù làm nô tỳ, cũng không thể lấy chồng xa nước láng giềng.

Tiểu Lục nói: "Về sau Tiểu Cửu kết hôn, mở một tửu quán, làm lão bà có thời gian thoải mái rồi."

Thập Nhất đột nhiên nở nụ cười: "Như vậy xem ra, chúng ta cho dù có rời khỏi đây, cũng không cô độc cả đời."

"Tiểu Cửu đi rồi, kế tiếp không biết là ai." Tiểu Lục chống cằm nói: "Ta cảm thấy chúng ta thừa kịp cảnh đẹp, ăn uống no đủ, về sau nói lại những ngày tháng sinh hoạt ở đây cũng là nhớ lại chuyện tốt."

- - -

Tiểu Cửu rời đi, là do đắc tội Tô Yến Tinh.

Tiểu Cửu có một thời gian ngắn không ngủ cùng Mộ Cẩm. Ngày đó, nàng qua Trạch Lâu, không cẩn thận dẫm phải một cái đuôi mèo.

Nghe nói con mèo kia là yêu sủng của Tô Yến Tinh. Mèo kêu thê lương mà mắt đến đáy mắt Tô Yến Tinh.

Tô Yến Tinh vốn là nghiêm nghị quát lớn vài câu.

Tiểu Cửu không có gan lớn nên không hướng Mộ Cẩm cáo trạng.

Tô Yến Tinh lúc này nghe về người nhà Tiểu Cửu, liền mời Tiểu Cửu đi qua. Nói ra thì đối xử tử tế với người nhà Tiểu Cửu, nhưng mà ngôn từ đều là sự uy hiếp.

Tiểu Cửu kinh sợ.

Tô Yến Tinh nhắc với Mộ Cẩm, Tiểu Cửu nhớ nhà.

Mộ Cẩm hiểu rõ, để cho Mã tổng quản an bài phân phát vàng bạc cho Tiểu Cửu.

Nhị Thập ước gì chính mình bị Tô Yến Tinh làm cho cuốn gói rời đi. Nàng khi đó hướng Trạch Lâu đi đi lại lại, vân khí xui xẻo, không có nhìn thấy con mèo nào, tự nhiên cũng không giẫm được đuôi mèo.

Ngày đó, Tô Yến Tinh ngồi bên cửa sổ, nheo mắt lại hỏi: "Cái người cầm kia mấy ngày nay đều đến chỗ này?"

Tiểu ma ma nói: "Dạ đúng."

Tô Yến Tinh cười lạnh: "Tâm tình bất an."

Tiểu Thập Hoa Uyển, đam mê thoải bản. Câu chuyện thư sinh tiểu thư, đại quan bản nữ phong nguyệt, nàng say mê không ngớt.

Những cái gọi là mảnh khốc tranh sủng, Nhị Thập cũng nghe được một, hai cái.

Nếu như, Tô Yến Tinh không cẩn thận để rơi vòng ngọc, vòng tai gì đấy, có thể vu oan cho Nhị Thập cũng là diệu kế. Hoặc là, Nhị Thập trong lúc vô tình đánh ngã Tô Yến Tinh, khiến nàng bị thương, cũng là một tội.

Đáng tiếc, Tô Yến Tinh thân thể mang bệnh.

- - -

Tiểu Lục tiếp tục đọc thư: "Ta cùng nam tử cao tuấn tâm đầu ý hợp, có một ngày, ta đưa hắn một bình Dục Nhật Phương Yết..."

Nhị Thập thất thần lắng nghe.

Nhị công tử sẽ giết nàng, chỉ là sớm hay muộn thôi. Mấy ngày nay, nàng một mực có ý niệm trốn đi. Mới nói đến Bách Tuyền...

Khế ước bán mình của Đại Tể, cần có dấu của quan phủ mới có hiệu lực. Cũng có nhà giàu lại dùng thủ đoạn, giả cái khác tránh quan phủ kiểm tra.

Mộ gia khinh thường những thủ đoạn này, hết thấy đều theo quy củ làm việc. Tuy vậy, về sau Nhị Thập trở thành thị tẩm, Mã tổng quản cũng không hủy bỏ khế ước, vẫn coi như Nhị Thập là nha hoàn trong phủ, hàng tháng nộp lên trên thuế ngân.

Vô luận Nhị Thập có đi đến chỗ nào, trên quan sách của Đại Tể nàng vẫn là người hầu của Mộ gia.

Nhưng nếu rời khỏi lãnh thổ Đại Tể, nàng sẽ không bị khế ước này trói buộc. Biên giới Đại Tể chính là quê hương nàng, vượt biên không phải việc khó. Huống hồ, Bách Tùy thực tế rất hoan nghênh nữ nhân nhập cảnh.

"Nhị Thập, đây là trà hoa ta mới pha." Thanh âm Thập Nhất như cắt đứt sự trầm tư của Nhị Thập.

Nhị Thập lấy lại tinh thần, vì chính ý nghĩ lớn mật trốn đến Bách Tùy của mình mà kinh ngạc.

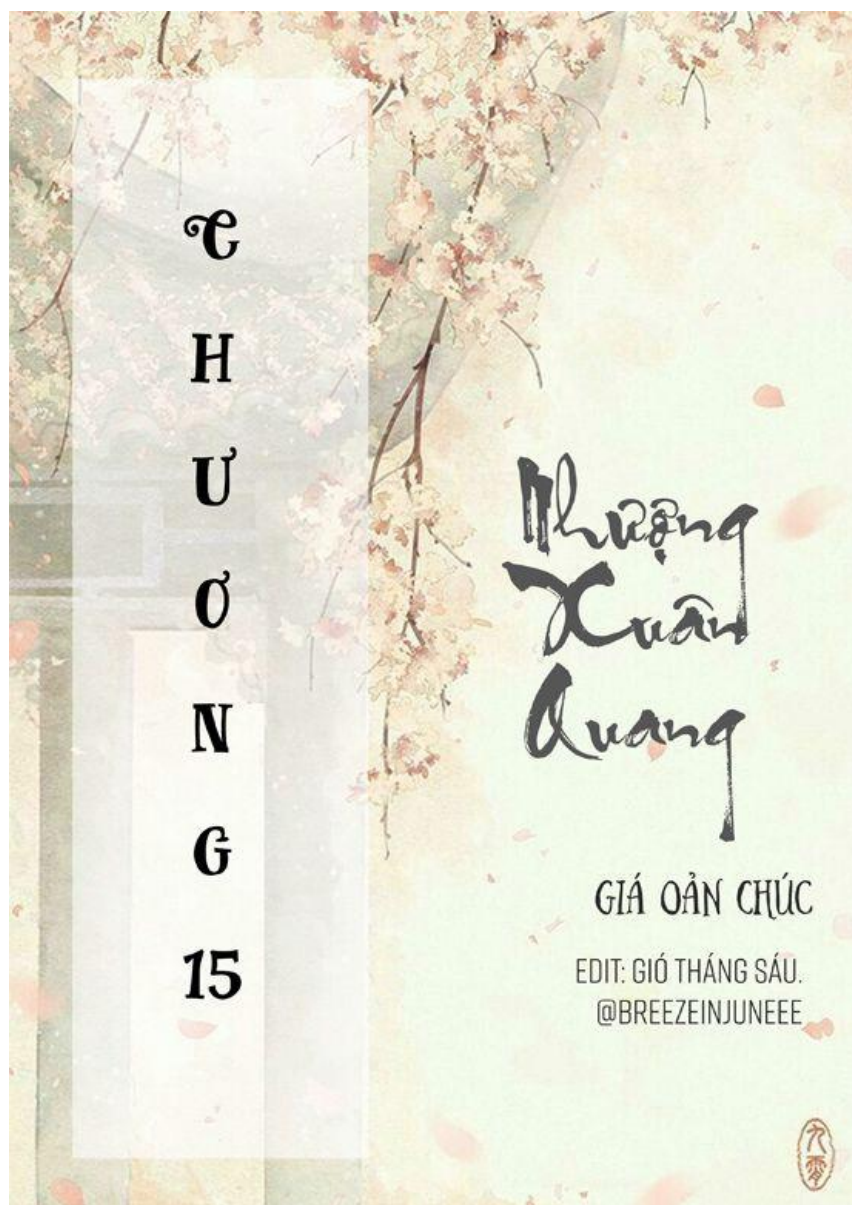
Kinh ngạc qua đi, bình tĩnh uống trà.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ta năm lần bảy lượt tha chết cho nàng, có thể thấy trong lòng ta...

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Thôn Bôn đi đến Băng Sơn Cư.

Thấy một người đang từ lâu các đi ra, đó là mật thám Mộ Cẩm thường dùng.

Thôn Bôn quay lại nhìn mật thám băng qua cầu rồi đi. Nhị công tử đối với Nhị Thập đã nổi lên nghi ngờ. Nay cho mật thám đi điều tra, chỉ sợ có liên quan đến Nhị Thập.

Trên lầu tầng hai có một hành lang, Mộ Cẩm đang ở đó chơi đùa với bàn cờ.

Thôn Bôn đi đến không phát ra tiếng động, gọi: "Nhị công tử."

"Ừm." Mộ Cẩm điều khiển các quân cờ đen trắng bằng cả hai tay, chính mình tự đấu với mình đến vui sướng.

Thôn Bôn đưa mắt trông thấy một lá thư đặt cạnh bàn cờ, góc trái bên dưới phần đề chữ là một con dấu đỏ, đúng là của mật thám.

Mộ Cẩm không nói, Thôn Bôn cũng không hỏi, an tĩnh, im lặng mà đứng đấy.

Qua nửa khắc, Mộ Cẩm lấy hoả mà kết thúc ván cờ. Hấn ngẩng đầu lên, dùng hai tay mở lá thư kia.

Lập tức, trang giấy mềm mại như biến thành mũi tên nhọn, bắn thẳng về phía Thôn Bôn.

Thôn Bôn chỉ dùng hai tay kẹp lấy, nhanh như gió đã đọc xong.

Trong thư nói về cuộc sống lúc trước của Nhị Thập. Có thể nói là khá cực khổ, nhà ở Tây Phụ Quan, có ba tỷ đệ, nàng là trưởng nữ. Vì phụ giúp gia đình, khi còn nhỏ tuổi đã phải ra ngoài làm việc.

Mộ Cẩm đặt một tay trên bệ cửa sổ trạm khắc hoa văn, nói: "Không đem nữ nhân kia tra rõ chân tướng, ta không an tâm." Trước kia không tra, là bởi vì hắn có đủ tự tin rằng chính mình tuyệt đối sẽ không say rượu để lộ bí mật.

Nhưng, Phù Nhung Hương ngày đó, tự tin của hắn đã bắt đầu sụp đổ.

Mộ Cẩm đặt tay lên trán, "Tuy nói mấy năm gần đây, kẻ thù của ta kẻ thì chết, kẻ thì bị thương, còn lại tạm thời không có chuyện gì. Có điều, Mộ gia ta làm ăn ngày càng làm lớn, đặc tội không một phòng thì cũng một xe. Có kẻ sắp xếp gian tế bên cạnh ta, không phải là không có khả năng."

Thốn Bôn đáp: "Vâng." Nhị công tử luôn đa nghi.

Mộ Cẩm trầm tư: "Nữ nhân này có chút cơ trí quá mức." Mà nữ nhân cơ trí lại phiền toái, Mộ Cẩm vốn thích những cô nương ngây ngốc, mỹ miều.

Thốn Bôn lại đáp: "Trên thư viết, Nhị Thập cô nương gia cảnh bần hàn, sinh hoạt giản đơn. Có lẽ không phải gian tế."

"A, hy vọng thế."

"Nhị công tử." Thốn Bôn trầm ổn mở miệng: "Thứ thuộc hạ nói thẳng."

"Nói."

"Nếu Nhị Thập cô nương thật sự đem chuyện của Nhị công tử đi nói với người khác, trước kia nàng có rất nhiều cơ hội."

"May mắn cho nàng vì mồm miệng kín kẽ, bằng không đã sớm đầu rơi xuống đất." Mộ Cẩm cười cười: "Đối với việc hiểu rõ nàng, có thể thuận tiện lợi dụng được chút ít."

Thốn Bôn gấp lại thư báo.

"Chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở lại Mộ phủ làm một người câm, ta cũng không ngại làm người tốt. Ta năm lần bảy lượt tha chết cho nàng, có thể thấy trong lòng ta còn có ý thiện. Nhật hành nhất thiện, sao lại không làm." Nói đến đây, Nhị công tử dường như cũng tin chính lời mình nói.

(*Nhật hành nhất thiện: Mỗi ngày một việc thiện)

Thốn Bôn không nói gì nữa.

Lầu các rơi vào trầm mặc.

- - -

Đầu hạ, trời xanh, không mây.

Mộ Cẩm ra ngoài du ngoạn, mang theo Nhị Thập.

Lần đầu tiên, hôm nay Thốn Bôn không theo cùng. Đánh xe là một xa phu trung niên.

Nhị Thập lên xe ngựa, ngồi ngay ngắn ở cạnh cửa. Ai mà biết được Nhị công tử tính khí thất thường, nửa đường nổi cơn thịnh nộ lại muốn lấy mạng nàng. Ngồi gần cửa một chút, cơ hội chạy trốn lại càng lớn. Nếu mất đi cơ hội chạy trốn, lúc chết thảm còn có thể làm cho người bên ngoài nhìn thấy thế nào là một Mộ nhị công tử tàn nhẫn, độc ác.

Mộ Cẩm ngồi trên đệm, liếc nhìn nàng một cái.

Nàng cúi đầu, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Suy nghĩ trong đầu nàng, khẳng định không phải thứ tốt. Hắn ra lệnh: "Lại đây đấm lưng."

Nhị Thập ngồi xích lại, đang muốn nắm tay hướng đến lưng hắn.

Hắn đột nhiên nắm lấy cảm nàng, cười giống như gã lưu manh trên đường, "Có phải nguoi gầy đi?"

Nhị Thập nắm tay dừng trên vai hắn. Nàng nhìn không chớp mắt, tiếp tục đấm, dùng sức nện như một nha hoàn nghe lời hành sự.

"Sợ chết đến mức cuộc sống hàng ngày cũng bất an?" Mộ Cẩm nâng mặt nàng lên.

Nàng lập tức gạt đầu. Cuộc sống hàng ngày khó khăn, ăn uống không vào. Nàng ảo não, trước kia đi chùa miếu dâng hương, phần lớn là vì cầu phúc cho người thân, lại quên không cầu cho bản thân lấy một chút bình an.

Mộ Cẩm buông cầm nàng. "Ngươi quý kẻ đa đoan, ta tin ngươi có thể bảo vệ được tính mạng. Thật là quá gầy, nhìn cái gương mặt này xem." Hắn nhéo lên vài cái, "Chả có mấy lượng thịt."

Nhị Thập nửa bên mặt đều đau, không thể không hướng người về phía hắn, làm giảm bớt lực đạo.

Hắn buông ra tay, cân nhắc mà nói: "Ta phát hiện, nhéo ngươi vài cái nhìn lại thuận mắt hơn." Hắn lại gần nhìn, "Xinh đẹp rồi."

Nàng xoa xoa gương mặt đau nhức đã phỉm hồng. Nhị công tử này đúng là âm tình bất định, tật xấu như vậy làm thế nào mà đường thành? Cùng là chủ tử Mộ gia, nhưng chưa từng thấy Đại công tử cùng Tam tiểu thư tính tình quý quyết như vậy.

Xe ngựa đi trước.

Đi qua đường phố náo nhiệt, Nhị Thập cẩn thận nghe ngóng. Sinh hoạt nơi phố phường giờ đã thành ký ức trong nàng.

Trước đó vài ngày, Nhị Thập trốn ở trong phòng, dựa vào trí nhớ lúc nhỏ, phác họa phương hướng bản đồ. Ngàn ấy năm đi qua, đường xá phố phường có thể thay đổi, nhưng lãnh thổ một nước bên kia ngọn núi khẳng định vẫn còn đó. Vượt biên từ trên núi là cách tốt nhất.

Chỉ cần có cơ hội, một tia hi vọng đều không thể bỏ qua. Nàng muốn tự mình về nhà, chứ không phải là bị Mộ gia đem thi thể về.

Nhị Thập theo dòng suy nghĩ mà hoàn hồn, phát hiện ra bên ngoài càng ngày càng vắng. Dần dần, chỉ còn lại tiếng chim hót. Nàng có chút đề phòng.

Từ khi tiến vào Linh Lộc Sơn, xa phu liền bắt đầu lo lắng. Nhị công tử cũng thật là, có quan đạo không đi, lại muốn đi đường tắt. Thảng rười trước mới gặp sơn tặc, một cô nương bị cướp đi, hôm nay vẫn chưa tính ngộ. Mắt thấy càng đi càng sâu, xa phu thoáng kéo hạ dây cương, quay đầu hỏi: "Nhị công tử, phía trước đi thêm hai dặm chính là thác nước. Nghe nói... sơn tặc ở đó rất hung bạo."

Mộ Cẩm ngồi trên đệm lót, không hề trợn mắt, lười biếng mà nói: "Đầu tháng quan binh không phải đã diệt phi rồi sao, tiếp tục đi."

"Dạ..."

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước một đoạn.

Sau đó, một trận dồn dập tiếng vó ngựa từ bốn phương tám hướng vang lên.

Điều xa phu lo lắng quả nhiên đã xảy ra, hô to: "A, lại là sơn tặc! Nhị công tử, là sơn tặc!!"

Nhị Thập mặt không biểu cảm, nhu thuận mà ngồi im. Kỳ thật trong lòng nàng cũng hoảng hốt. Lần trước có Đinh Vĩnh Chí ở đây, Nhị công tử có thể bị bề mặt. Hôm nay Thốn Bôn không đi cùng, lại không có công tử nhà Thượng thư, Nhị công tử óc còn không mang nổi mình óc.

Mộ Cẩm ngồi dậy, hướng xa phu nói, "Quay đầu trở về."

"Dạ." Xa phu chạy nhanh quay xe ngựa lại.

Ngựa phát ra tiếng gào thét điên cuồng, tiện đà chạy như điên.

Chạy hộc mạng như vậy, thế nhưng còn có một đám ngựa ở hướng khác. Tiếng nam nhân hét to càng ngày càng gần.

"Không nghĩ tới, còn có kẻ không sợ chết dám đi đường này, đây không phải là tự mình nộp gạo thóc cho huynh đệ chúng ta sao." Âm thanh sang sảng hỗn loạn hòa cùng với tiếng vó ngựa vang lên trong không trung.

"Các huynh đệ, được ăn thịt rồi." Một thanh âm thô lệ khác vang lên.

Xa phu nóng nảy, kéo lại dây cương, "Nhị công tử, bọn chúng chặn đường rồi."

"Quan binh diệt phi, diệt cái gì mà diệt." Mộ Cẩm xốc rèm lên, thấy rõ đám trai tráng phía trước, hắn nheo lại mắt, "Lại là các ngươi."

"Phi! Lời này đề ta nói mới đúng, lại là ngươi!" Đại hán mặc quần lam dẫn đầu đám người nhận ra Mộ Cẩm, cánh tay rắn chắc khởi động một đại khảm đao, "Lần trước không đem ngươi chém thành hai nửa. Hôm nay ——" hắn hướng lòng bàn tay nhỏ một bãi nước bọt, đao chỉ Mộ Cẩm, "Liền lấy mạng của ngươi!"

"Đúng là lũ thô bỉ." Mộ Cẩm lông mày không nhăn lấy một chút, "Bằng một đám sơn tặc lỗ mãng các ngươi, cũng dám cản đường bản công tử?"

Nhị Thập chạy nhanh kéo kéo ống tay áo hắn. Lúc nào rồi mà còn mang danh quý công tử ra dọa người. Hiện giờ hộ vệ không có, đối phương lại là hung thần tàn ác. Cuối cùng liên lụy đến không phải là nàng sao.

Một đại hán áo xám lôi kéo sơn tặc mặc quần lam, hạ giọng: "Lỗ Nông, Nhị đương gia nói... Đừng trêu chọc Mộ nhị công tử, chúng ta có phải hay không..."

Sơn tặc quần lam tên là Lỗ Nông, hắn lại nhỏ ra một bãi nước bọt, "Phi, chúng ta mà lại sợ hắn sao?" Cây đại đao sắc bén này, chỉ cần phóng đến xe

ngựa cái gì cũng đều chặt đứt.

Đại hán áo xám tròng hán một cái.

Bên này, Mộ Cẩm quay đầu lại nhìn Nhị Thập, "Kéo cái gì?"

Nàng rút tay về. Thôi kệ, đối tượng của son tặc là Mộ Cẩm, bảo vệ tính mạng mình vẫn quan trọng hơn.

Tráng hán áo xám đưa mắt liếc xe ngựa một cái, nhìn đến xa phu, sắc mặt liền thay đổi mà cười to. "Chúng ta không phải sát nhân. Thứ nhất giết tiền, thứ nhì cướp sắc, trói cô nương kia lại giao cho chúng ta để huynh đệ trên núi đỡ thêm."

Một đám nam nhân phía sau cười ha ha.

Một son tặc khác kêu lên: "Nghe tiếng công tử đây thì thiếp thành đàn, chia cho chúng ta một cái, coi như là tích đức đi ha."

Lại một gã khác nói: "Chà chà, về sau gặp ai chúng ta cũng sẽ khen, Mộ nhị công tử thích làm việc thiện."

So với một đám son tặc, Nhị Thập tình nguyện bị Nhị công tử chà đạp. Nàng nghiêng người, tránh ở sau lưng Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm giương cao ống tay, che thân nàng dưới lớp áo, khinh thường nói: "Các nguoi cũng xứng?"

Nhị Thập chọc chọc lưng Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm quay lại nhìn.

Nàng chỉ chỉ túi tiền ở bên hông hán, làm ra một cái động tác ném đi.

Lông mày Mộ Cẩm rớt cuộc cũng động, "Có ý gì?"

Nàng túm chặt cổ áo, lại dùng đôi tay ngăn trở ngực, biểu lộ một bộ dáng thê thảm, túi nhục, dùng sức mà lắc đầu.

Mộ Cẩm cân nhắc nói: "Ý nguoi là, nguoi không muốn bị cướp sắc, vì thế mà dùng tiền thay thế?"

Nhị Thập vội vàng gạt đầu.

Mộ Cẩm cư nhiên gạt đầu theo, "Cũng có lý."

Nhị Thập cười xuống túi tiền nhỏ của chính mình, chuẩn bị ném cho son tặc. Tuy đau lòng vì mất ngân lượng, nhưng nếu nàng không tự mình hy sinh trước, Nhị công tử sẽ nghĩ nàng lừa gạt.

Mộ Cẩm duỗi một tay ra chắn, "Đây là của nguoi?"

Nàng gạt đầu. Lắc lắc túi tiền nhỏ, lại chỉ chỉ son tặc ở bên ngoài. Nàng với hán, còn có một xa phu, địch sao nổi hơn hai chục gã son tặc. Kê thức thời mới là trang tuần kiệt.

Mộ Cẩm mỉa mai mà nói: "Đây là coi thường uy phong của ta."

Nhị Thập không nói gì. Đối mặt với son tặc hung thần ác sát, nàng còn có thể thế nào nữa?

Lỗ Nông không rảnh mà ngồi chờ đôi nam nữ vừa đi vừa nói chuyện, hán chìa đao về hướng xe ngựa, "Nghe rõ chưa?"

Xa phu đầu cứng ngắc, động cũng không dám động, "Nhị... Công tử..."

Mộ Cẩm một chân đặt ngang ở rèm trước, "Bọn họ không có can đảm lên đâu." Hán quay đầu nói với Nhị Thập: "Chờ Thốn Bôn."

Lỗ Nông cùng đại hán áo xám nhìn lẫn nhau, trăm miệng đồng thanh nói: "Cướp xe!"

Nhị Thập khăn trương nhìn lưng hán, túm chặt túi tiền.

Mộ Cẩm bỗng nhiên kéo cái túi tiền bên hông xuống, ném cho nàng.

Nàng nâng tay lên, không rõ ý hán.

Mộ Cẩm nói: "Cho nguoi tự bảo vệ mình, lấy tài tiêu tai."

Lúc này, đại hán áo xám từ trên ngựa vọt về phía trước, phi tới đỉnh xe.

Ngựa kéo lỏng lên một chút, đỉnh xe sụt chút nữa thì sập.

Nhị Thập sắc mặt trắng bệch, cầm túi tiền mà mu bàn tay nổi lên gân xanh.

Mộ Cẩm nhìn nàng một cái, đang muốn nói chuyện thì một đao nhọn bay tới, gác trên cổ hần.

Kẻ xách đao to con cười dữ tợn: "Mộ công tử đúng không? Không có hộ vệ, xem ngươi còn kiêu ngạo thế nào."

Mộ Cẩm khinh thường: "Ta nói ngươi không có can đảm, ngươi chính là không có can đảm."

Gã to con cúi tiết: "Ngươi ——"

Lỗ Nông còn ngồi trên lưng ngựa, hô: "Đừng dài dòng. Chúng ta cướp phú tề bản, không đã thương mạng người." Nói xong, hần chuyển mắt tới nhìn Nhị Thập, "Cô nương này bắt lấy đi!"

Tình thế gấp gáp, Nhị Thập lấy ra khăn lụa, chặn lại một tiếng kêu.

Đình xe sụp xuống, bóng hần từ áo xám phản từ trên mà bỏ xuống, duỗi tay bắt được cánh tay nàng.

May mắn đang cầm khăn lụa, nếu không trong tình cảnh như vậy, nàng cũng không biết làm sao chống đỡ. Hoảng loạn, nàng quay đầu nhìn Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm đá văng tên to con. Quạt ngọc trong tay hần xoay một vòng tròn, đáy mắt như chất chứa sự tàn bạo chồng chất, "Nữ nhân của ta, dám đoạt thử xem?" Trong khi hần nói chuyện, quạt ngọc bay thẳng về phía ngón tay đại hần áo xám.

Đại hần áo xám tức thời buông tay, buông lỏng Nhị Thập.

Tên to con lần thứ hai đánh úp về phía Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm trốn tránh, triển khai chiêu thức ngoan độc, thẳng hướng đuổi theo đại hần áo xám.

Không biết kẻ nào hô lên một câu: "Đừng sợ! Hần chỉ biết chút quyền cước công phu thôi." Ỗ vào đông người, nhóm sơn tặc ngoài xe nhắm hướng Mộ Cẩm mà lao đến.

Nhị Thập trốn ở góc xe ngựa, nhìn chăm chăm hỗn chiến bên ngoài xe.

Chiêu thức của Nhị công tử, so với quyền cước bình thường vẫn là cao hơn một ít. Không biết Thốn Bôn khi nào mới đến. Nàng không biết võ, không cách nào đánh giá được tình hình Mộ Cẩm một mình cùng hai chục tên sơn tặc chiến đấu.

Nàng cúi đầu nhìn thấy túi tiền, trong đầu hiện lên một suy nghĩ. Nàng nhìn không được trộm liếc một cái.

Là hoàng kim. So với túi tiền nhỏ của nàng, không biết là nặng đến mức nào.

Lúc này, đột nhiên một cây đao bay tới, ngựa bị hoảng sợ, tung vó lên không trung. Xa phu không biết trốn chỗ nào, xe ngựa không được khống chế, chạy như điên về phía trước.

Kinh loạn bên trong, Nhị Thập cường bách chính mình bình tĩnh lại.

Nơi này là Linh Lộc Sơn, vừa rồi xa phu có nói, còn cách thác nước chưa đến hai dặm, mà cái thác nước kia...

Nhị Thập đột nhiên đập mạnh vào thanh gươm, đau đớn mà kêu lên một tiếng.

Cái thác nước kia... Cái thác nước kia có cái gì?

Nhị Thập cắn chặt hàm răng.

Đúng rồi, là ám đạo.

Lúc này không trốn, còn đợi khi nào nữa?

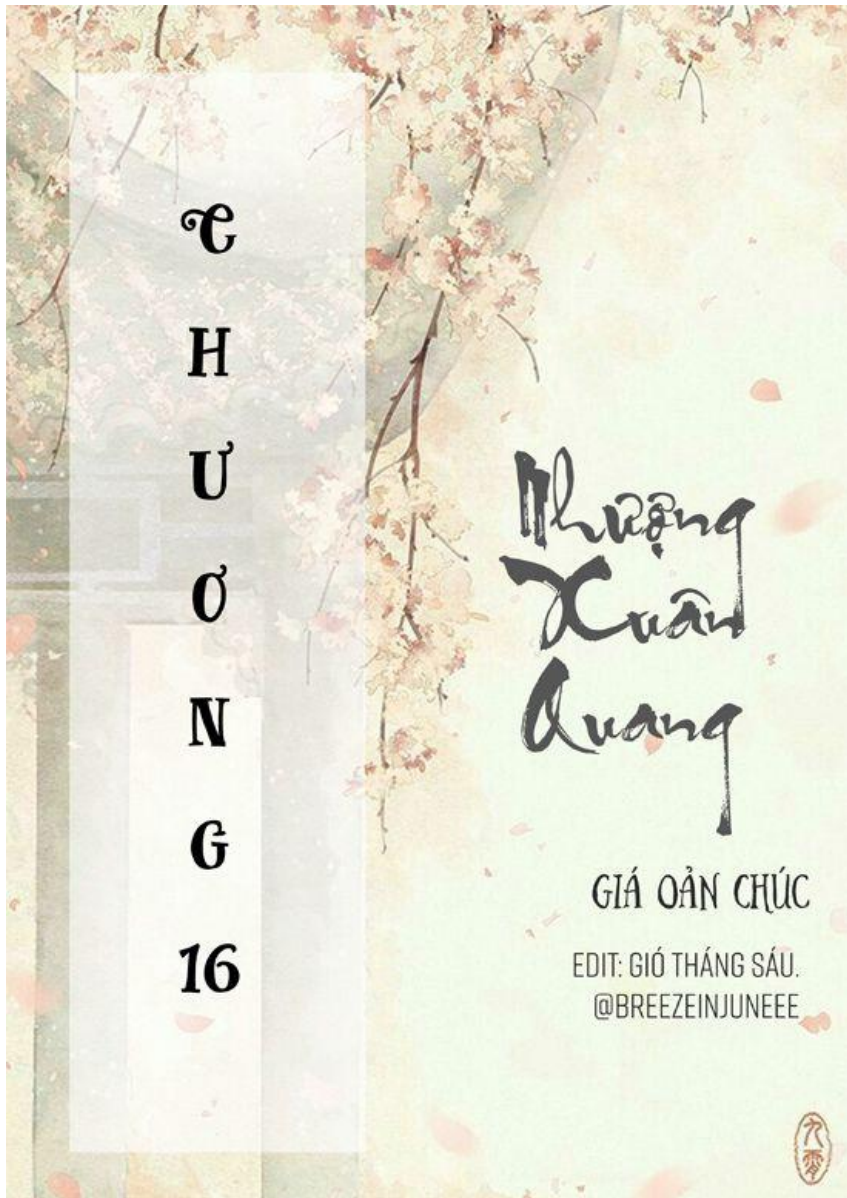
Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cho nàng một thước, nàng có thể thuận tiện mà bỏ

lên một trượng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Cuối đường rừng chính là thác nước.

Đúng như Tiểu Thập nói, thác nước này cùng lắm chỉ cao vài trượng.

Ngựa liều mạng chạy trốn, tới bên hồ quay nhanh, hăm không được khiến xe ngựa xoay nửa vòng tròn.

Nhị Thập nắm chặt côn xe, không thảng nổi sức ngựa, bị quăng ngã trên cửa sổ. Nguy hiểm cận kề, nàng vén rèm lên, thừa dịp xe ngựa quay hướng lao về phía cây đại thụ liền nhảy ra ngoài, bay qua nhánh cây, rơi xuống hồ nước.

Từ dưới nhìn lên, chỉ giống như xe ngựa quăng nàng ra ngoài.

Nhị Thập ngã vào hồ sâu, nhân cơ hội lặn xuống bơi đến bờ xa phía bên kia.

Nhị công tử còn đang dây dưa với đám sơn tặc, tạm thời chưa thể thoát thân, hướng hồ hán không biết bơi. Bỗng nhiên hôm nay mọi thứ lại trở nên thiên thời, địa lợi, nhân hoà.

Nhị Thập ở trong nước tìm kiếm chốc lát, không tìm thấy cửa động. Nàng có chút sốt ruột, lại sợ Mộ Cẩm đuổi theo, vì thế tìm một chỗ ẩn nấp dưới nước trước mà núp vào.

Một cành cây khô rơi vào trong nước, làm thành bóng râm rậm rạp xanh mát. Trên bờ nhìn xuống chỉ thấy một phiến xanh mà thôi.

Nhị Thập thò đầu ra.

Khoảng cách quá xa, tiếng đánh nhau biến mất, bên tai chỉ còn tiếng thác nước rơi xuống "Rầm" vang.

Nàng vạch ra một tầng lá cây, quan sát bờ hồ.

Ánh mặt trời chiếu bên trên hồ nước.

Yên lặng đợi một lúc lâu, không thấy người nào đuổi theo.

Chẳng lẽ Nhị công tử cho rằng nàng như vậy mà đã chết? Thật là đại cát đại lợi.

Nhị Thập không lo lắng việc son tặc sẽ giết chết Mộ Cẩm.

Lúc đó, tên son tặc áo xám đã nói: "Nhị đương gia không cho trêu chọc Mộ nhị công tử." Son tặc ở núi này hẳn là có chút kiêng kỵ đối với Mộ gia. Vì tiền cả thôi, cùng lắm bọn họ đem nhị công tử trói lại, lấy cớ đòi tiền với Mộ gia.

Mà có vậy thì cũng không tới phiên nàng nhọc lòng.

Nhị Thập lên bờ, đem túi tiền nhỏ của nàng cùng túi tiền của Mộ Cẩm thất lạc cùng nhau, giấu ở trong ngực. Sau đó hít sâu một hơi, lần thứ hai ả vào trong nước tìm kiếm.

Thác nước không cao, hồ cũng không lớn, nhưng lại tốn của nàng không ít sức lực, rốt cuộc cũng tìm thấy bên ngoài cửa động.

Cửa động rộng khoảng hai thước, dòng nước bên trong đầy đám cá ra.

Nhị Thập lấy một hơi dài, bơi vào trong động.

- - -

Mộ Cẩm chẳng may ham chiến, sau khi nhảy ra xa mấy mét, hần khép lại cây quạt. "Đám người các ngươi đúng là không có mắt."

Lỗ Nông tuy là măng phu, thể nhưng cũng phát hiện Mộ Cẩm lúc này so với vừa rồi có chút khác biệt.

Mộ Cẩm một thân áo bào xám trắng.

Trắng là trắng, tại sao lại là xám trắng? Như Nhị đương gia từng nói, vô luận là màu sắc nào, chỉ cần thêm một chữ "xám" ở phía trước, liền giống như cuối thu lạnh lẽo.

Mộ Cẩm bộ dạng tươi cười càng thêm phản thân thiết, đôi mắt đen như mực. Hần mở quạt ra, mỗi nan quạt đều gắn mấy cây ám khí sắc nhọn thon dài.

Lỗ Nông còn đang muốn xem xét cẩn thận, bỗng nhiên Mộ Cẩm lại biến mất.

Trong khi mọi người còn chưa nhìn thấy Mộ Cẩm đâu, đột nhiên Mộ Cẩm lại xuất hiện, hần đứng trước mặt đại hán áo xám, "Vừa rồi dùng tay phải bắt nữ nhân của ta?"

Không có ai trả lời hần.

Mộ Cẩm cười khề, đột nhiên dùng đầu quạt chọc vào tay phải của đại hán áo xám.

Đại hán áo xám đau đớn kêu lên, cánh tay cầm đao trong nháy mắt mềm xuống, đại đao rơi xuống đất, phát ra tiếng vang "Loảng xoảng loảng xoảng".

Lỗ Nông hoảng hốt, cử động cánh tay bỏ về phía Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm lại biến mất.

Lỗ Nông nhìn đông nhìn tây, không thấy người, hần hung tợn kêu vào không trung: "Dùng ám khí thì có gì là quân tử?"

"Ai bảo phải làm quân tử?" Mộ Cẩm đang đứng trên ngọn cây xanh lá, thân thể so với lá cây tựa hồ còn nhẹ hơn.

Mất thấy đại hán áo xám trên tay máu tươi đầm đìa, Lỗ Nông lúc này mới ý thức được chính mình khinh địch, hần thô lỗ hô lên một tiếng: "Lên ngựa, quay về!"

Mộ Cẩm không đuổi theo, khép lại ngọc quạt, hần mau lẹ theo hướng xe ngựa chạy như điên mà đi.

Trên đường có vết bánh xe nông sâu không đồng nhất. Theo vết bánh xe, Mộ Cẩm nhanh chóng tìm được xe ngựa.

Hai con ngựa đang yên tĩnh ở dưới tàng cây hóng mát. Xe ngựa bị đâm hông song cửa sổ, mất một mảng lớn.

Mộ Cẩm đi vào trong tìm kiếm. Cái gì cũng còn, chỉ trừ túi tiền của hắn.

Quay lại đường cũ, quả nhiên thấy được thác nước, hắn không khỏi nhớ tới, nữ nhân này trước kia chỉ vì cầu cứu Thập Ngũ mà bơi qua Thệ Đàm. Nàng biết bơi, chạy trốn hắn sẽ dùng đường thủy.

Mộ Cẩm trước sau đều không có cách nào tiêu trừ nghi ngờ đối với Nhị Thập. Với một người nhạy bén, vô luận là nam hay nữ, hắn đều rất dụng tâm đề phòng. Hôm nay là cho Nhị Thập cửa ải cuối cùng. Chỉ cần nàng qua ải, hắn cũng liền an tâm một chút.

Mấy ngày gần đây, đám sơn tặc kia thường lui tới chỗ này. Mộ Cẩm cố ý đi qua đây, trong lúc hỗn chiến, Nhị Thập nếu như có ý định chạy trốn, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Quả nhiên, nữ nhân xảo trá này lại dám cả gan ở dưới mắt hắn, lấy ngân lượng của hắn mà bỏ chạy.

Nàng hôm nay trốn đi, là phụ sự tín nhiệm của Thốn Bôn đối với nàng.

Mộ Cẩm đã sớm nói qua với Thốn Bôn, nàng có lá gan lớn, bộ dáng đáng thương chỉ là giả. Cho nàng một thước, nàng có thể thuận tiện mà bò lên một trượng.

Đến bên cạnh thác nước, nhìn mấy con cá giữa hồ nước, Mộ Cẩm có chút tiếc hận. Hắn chán ghét nữ nhân thông minh, nhưng nữ nhân thông minh cũng hiếm có. Tích tài ái tài sao, nên hắn mới tiếc hận.

(*Tích tài ái tài: thương tiếc, quý trọng người tài giỏi)

"Nhị công tử." Một lát qua đi, Thốn Bôn vội vàng chạy đến. Trên đường rừng có vết máu, hắn biết sơn tặc đã tới, vì thế truy tìm theo vết bánh xe mà đến.

Mộ Cẩm quay đầu lại.

"Thuộc hạ đến chậm."

"Không sao. Ngươi mà tới sớm, thì nữ nhân kia lại chạy không thoát." Mộ Cẩm dùng cây quạt vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, "Chạy trốn được, được lắm. Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

"Nhị Thập cô nương chạy rồi?"

"Chạy." Mộ Cẩm dùng một chút, lại nói: "Lúc xe ngựa chạy đi, nàng ở trên xe."

Thốn Bôn chuyển hướng nhìn về phía thác nước, hỏi: "Là dừng ở đây sao?" Nơi này cũng không phải vị trí tốt để chạy trốn.

Mộ Cẩm chỉ chỉ dưới tàng cây một mảnh vải vụn nhỏ. Đúng là của Nhị Thập làm rách khi bị cành cây cào vào. Hắn tay trái cầm quạt, tay phải dùng ngón trỏ vuốt nhẹ thân quạt, thong thả ung dung mà nói: "Ta phải cẩn thận cân nhắc, nàng là chính mình nhảy xuống, hay là ngựa đem nàng hất xuống."

Tuy nói như vậy, nhưng Thốn Bôn đã hiểu, Nhị công tử trong lòng đã biết rõ.

"Thốn Bôn, ngươi xuống tìm đi. Dù nàng có chết đuối ở chỗ này, cũng phải đem thi thể vớt lên, quét xác." Hai chữ cuối chậm chậm nhắm nuốt ở kề răng Mộ Cẩm, sinh ra mùi máu tươi.

"Dạ." Thốn Bôn nghe lệnh, nhảy vào giữa hồ.

Mộ Cẩm dù bận vẫn ung dung mà ngồi trên tảng đá lớn. Hướng đi của Nhị Thập, hắn sớm đã có suy đoán.

Một lát sau, Thốn Bôn hiện trên mặt nước, "Nhị công tử, không có."

Mộ Cẩm thực bình tĩnh, "Đã biết." Càng bình tĩnh càng quý giá.

Thốn Bôn hỏi: "Nhị Thập cô nương khả năng đã đi vào Hoàng lăng."

"Ngày đó Tiểu Thập đến Linh Lộc Sơn, đối với Hoàng lăng quả thực có hứng thú. Nàng yêu thích truyền thuyết dân gian, trở về nhất định sẽ nói tới việc này." Mộ Cẩm cười nhẹ: "Nữ nhân kia hẳn là trốn đến Hoàng lăng. Nàng ngày thường một bụng ý đồ xấu xa, không nghĩ tới, dưới tình thế cấp bách cũng mất đi sự thông minh."

Thốn Bôn trên trán chảy xuống, không biết là giọt nước hay giọt mồ hôi. Hoàng lăng cơ quan trùng trùng điệp điệp, lúc trước, trộm mộ cũng chết không ít, ngay cả những kẻ tinh thông Dịch Kinh bát quái, cũng có nhiều kẻ đã phải bỏ mạng ở đây. Nhị Thập dù thông minh, bất quá cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, nàng đi vào đó chỉ có đường chết.

"Lăng mộ Hoàng đế cũng không phải dễ đi như vậy. Nếu nàng có thể ở Hoàng lăng bình yên vô sự, ta cũng tha cho nàng một mạng." Mộ Cẩm chuyển hướng Thôn Bôn, "Đề ngựa vạn nhất, phái người lục soát toàn bộ núi."

"Vâng."

- - -

Nhị Thập vào cửa động, tính nín thở một thời gian. Nếu qua nửa thời gian mà nàng không tìm thấy đầu ra khác, vậy thì nàng sẽ lập tức quay lại cửa động.

Cực kỳ may mắn, nàng nhìn thấy một cái sơn động khác.

Trên bờ có hai ám đạo trái phải, bên cạnh để phân biệt có khắc bốn chữ to.

Nàng lại không biết chữ.

Ám đạo bên trái tối đến nỗi không thấy năm ngón tay, bên phải hình như còn có chút ánh sáng. Nàng quyết định đi vào bên phải. Mới đi chưa được mấy bước, phía trước liền gặp được lối ra. Nàng kinh hãi chạy ra ngoài, chỉ thấy một gò núi. Dựa vào cây rừng xung quanh, đây hẳn là chỗ sâu nhất bên trong Linh Lộc Sơn.

Boi lội tiêu tốn quá nhiều sức lực. Sắc trời còn sớm, Nhị Thập vốn là nghỉ ngơi một lát, ngồi ở cửa động, bóp bóp bả vai mình.

Sau nửa khắc ngắn ngủi, nàng liền lên đường chạy trốn.

Nghe được bí mật của Nhị công tử là sự thật không thể tranh cãi. Cho dù tạm thời bảo vệ được tánh mạng, thì cũng không chắc được sau này hẳn sẽ không động sát khí.

Nghỉ ngơi một hồi, Nhị Thập sợ Mộ Cẩm theo dòng nước xuôi tới, không dám ở lại lâu. Nàng đẩy một đám cỏ dại cao đến đầu gối ra, tiến về phía trước. Ven đường nàng hái một nhánh cây, vừa đi vừa xóa bỏ dấu vết.

Xa xa Nhị Thập nhìn thấy một con đường nhỏ đầy bùn lầy.

Có đường liền có người. Nàng chỉ cần có thể đi ra được, tự nhiên tránh được một trận. Huống hồ, nàng còn có ngân lượng của Nhị công tử làm lộ phí.

Nào ngờ, vừa trốn đến một thân cây thì lại nghe thấy một người nam nhân thô lỗ kêu to: "Nhịn không được, liền ở đây giải quyết một chút."

Thanh âm này giống với một tên sơn tặc.

Nhị Thập co người đứng dậy, đang muốn quay đi, lại vừa vặn túm phải dây quần của Lỗ Nông.

Nàng trừng mắt nhìn hắn. Người nam nhân này cho nàng cảm giác giống như gặp gấu lớn, cánh tay thô bạo.

Lỗ Nông trói chặt dây quần, cười ha ha, "Ý trời a, các huynh đệ, mang cô nương này trở về!"

Nhị Thập một cử động nhỏ cũng không dám. Lỗ Nông bước vài bước đi tới, xách nàng lên như xách một con gà nhỏ.

Nàng còn tưởng hôm nay vận khí tốt, chỉ sợ dễ rời khỏi Nhị công tử, mọi thuận lợi đã tiêu hết rồi.

- - -

Sơn trại được giấu cực kỳ kín đáo trên sườn núi. Danh tự ngược lại có chút vui vẻ, tên là: Phúc trại.

Đôi mắt Nhị Thập bị bịt kín bằng một miếng vải đen, nàng mơ hồ nghe thấy, lối vào sơn trại có tiếng nước chảy.

Sau đó, phía xa gần đều nghe được tiếng kêu gào đến phá giọng của nam nhân.

Ở các gia đình giàu có, người hầu cũng không có tiếng thô cuồng dã khí như vậy, nàng ngẫm đem chính mình nắn vài tiếng. Thật không biết tự lượng sức, thế mà lại cho rằng chính mình có thể tự chạy sâu vào núi.

Lỗ Nông tay ở trên eo nàng捏eo mấy cái, lực đạo như là muốn đem eo nàng vặn gãy. Hắn buồn bực: "Nữ nhân sao eo nhỏ như vậy?"

Một sơn tặc khác tiếp lời: "Dừng dừng quá sức, nếu không sẽ gãy mất. Các huynh đệ đã lâu rồi chưa nhìn thấy nữ nhân."

Từ khi sơn tặc thường xuyên lui tới, chỉ có cái loại không sợ chết như Mộ nhị công tử mới dám tới.

Lỗ Nông vội vàng buông lỏng tay, hỏi Nhị Thập: "Đau không?"

Nàng cả kinh liên tục gật đầu.

Hắn nhìn lại chính mình một thân ngăm đen to lớn, hắc hắc mà cười, "Làm việc nặng nhiều, về sau ta sẽ nhẹ nhàng."

Vừa nói xong sẽ nhẹ nhàng, hắn lại xách cổ áo nàng lên, một phen ném nàng đến kho củi.

Nhị Thập núp ở trong đồng củi, lần đầu tiên ngóng trông Mộ Cẩm xuất hiện. Nhị công tử người là hung ác, nhưng chí ít cũng sẽ không đem nàng ném cho một đám nam nhân.

Ngoài cửa tiếng gào to không ngừng, trong không khí có một trận mùi mồ hôi nam nhân đưa tới.

Thập Ngũ lần đó được cứu trở về, không có nói nhiều về vùng núi hẻo lánh, chỉ một mực nói rằng son tặc không có làm nàng bị thương.

Thập Ngũ liền lập tức cho rằng: "Có khi bọn họ sợ hãi Nhị công tử."

Nhị Thập lúc ấy không cảm thấy gì, hiện tại lại càng không cảm thấy như vậy. Nếu thật sự sợ Nhị công tử, hôm nay son tặc cũng sẽ không bắt ngờ đánh cướp xe ngựa.

Nhị Thập than nhẹ một tiếng. Nếu son tặc thật sự xâm phạm nàng, nàng cũng không có chỗ nào phản kháng. Hết thảy đều là gieo gió gặt bão. Ở thuyền hoa, nàng thực sự không nên cứu Mộ Cẩm. Nàng tự nhận thấy bản thân nàng là một mối hiểm họa, Mộ Cẩm không có lý do gì mà lưu lại tính mạng nàng.

Sau giờ Ngọ, Lỗ Nông mang cơm đến.

"Nàng thắng ở lá gan lớn đấy, từ đầu đến cuối cũng không hừ tiếng nào." Hắn nhếch miệng cười, "Đến bây giờ cũng chẳng nói một lời."

Lỗ Nông ngồi xổm xuống, nhìn thẳng nàng, nói: "Nàng đừng sợ, chúng ta tuy là thô kệch, nhưng về sau nàng trở thành nữ nhân ở núi này, khẳng định là sẽ thương nàng."

Nhưng nàng không muốn làm nữ nhân ở núi này, ở trên núi này so với Mộ gia còn khó thoát hơn.

"Nàng cũng thật gầy, không có mấy lượng thịt. Người gầy nhất trên núi chúng ta mà đề người nàng, nàng khả năng sẽ tắt thở." Lỗ Nông cảm chén đầy đến trước mặt nàng, "Mau, nửa cân cơm, ăn hết đi."

Nhị Thập thoáng ngẩn đầu, hiện tại mới chính thức nhìn rõ hình dạng hắn.

Lỗ Nông lông mày ngang, bên trên lông mày có một vết sẹo, bộ dáng hung thần ác sát, hắn dùng sức cổ tỏ ra vẻ hiền lành tươi cười, lộ ra gân cốt gân miệng.

Thấy nàng không nói tiếng nào, Lỗ Nông căng da mặt, "Ăn!"

Nàng run run duỗi tay.

Hắn nhìn chăm chăm vào mu bàn tay nàng, "Ngón tay nàng cũng thật đẹp."

Nàng lại bắt tay lùi về.

Lỗ Nông hỏi: "Nàng tên là gì?"

Nàng chỉ chỉ miệng mình, lắc đầu.

Hắn chấn động, "Nàng là người câm?"

Nhị Thập gật gật đầu.

"Chúng ta cướp sắc, là để cho Nhị đương gia có thể thành gia lập thất. Nữ nhân trong núi này, không có ai thích hợp. Nhị đương gia đến tuổi, chúng ta huynh đệ đồng lòng ngóng trông người thành thân. Việc hôn nhân của người được giải quyết thì mới có thể đến phiên chúng ta." Lỗ Nông nói: "Cơ mà, Nhị đương gia có chút tài văn chương, nàng lại là người câm... Không thích hợp đưa cho người."

Lỗ Nông nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, "Lần đầu tiên nhìn ánh mắt nàng, nhan sắc cũng chỉ tầm thường, càng xem liền thấy một chút mùi vị nào đó. Thôi, nàng không xứng với Nhị đương gia, vậy thì cùng với ta cũng tốt"

Lỗ Nông tự mình quyết định.

Nhị Thập sợ tới mức không dám động dậy.

"Ta tên là Lỗ Nông, nhớ kỹ." Hắn vui mừng, "Chờ Nhị đương gia trở về, ta nói với người, đem nàng đến chỗ ta. Ta thích nữ nhân gan lớn, về sau ta sẽ che chở cho nàng, đừng sợ."

Lỗ Nông bụng chén lên, nhét vào tay nàng, "Ăn đi!"

Nàng đành phải cúi đầu gầy gầy com.

"Lần trước tóm được một cô nương, rất xứng đôi với Nhị đương gia, chính là do Mộ nhị công tử kia đem người mang về. Để ngà đêm dài lắm mộng, chúng ta nên làm việc này một cách nhanh chóng."

Com nghen ở cổ họng Nhị Thập, nàng trơ mắt nhìn Lỗ Nông đi nhanh hướng ra phía ngoài.

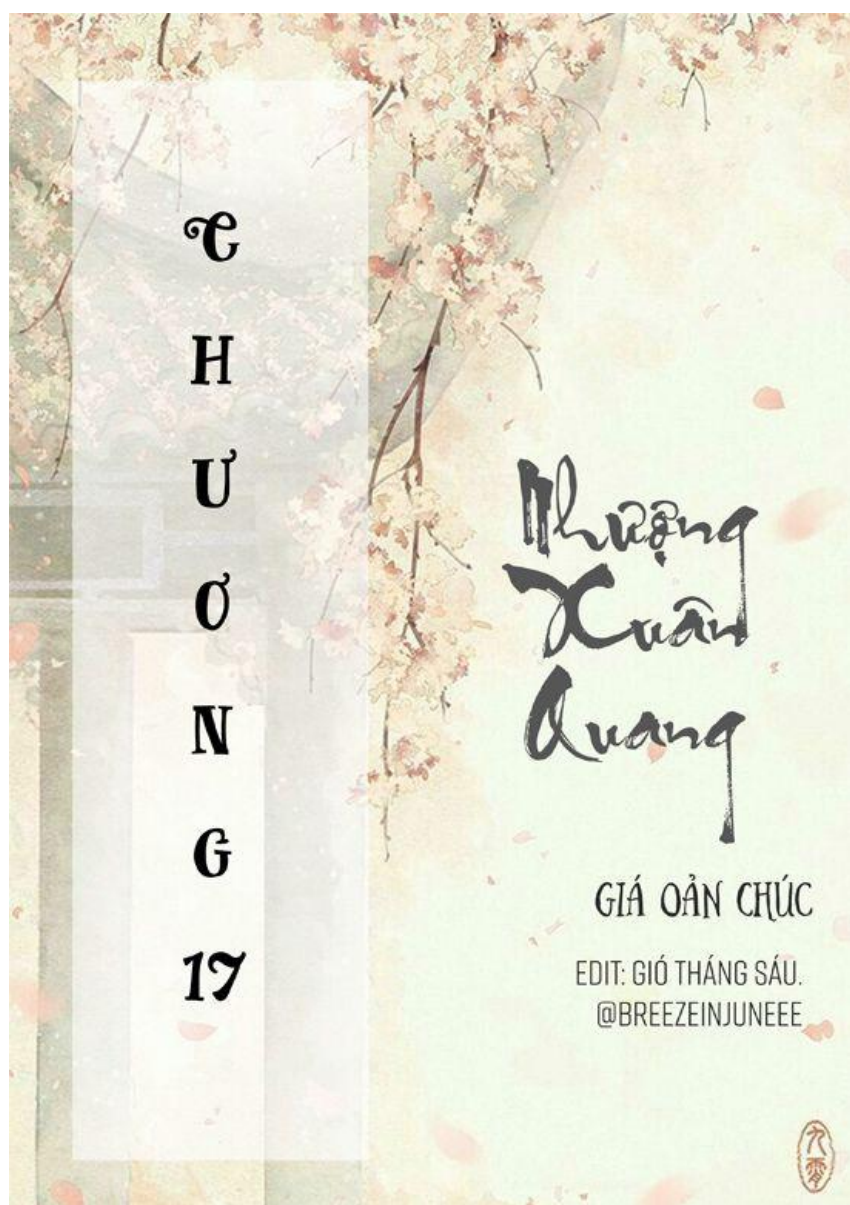
Hắn hưng phấn, "Ta sẽ bảo với các huynh đệ treo mấy cái đèn lồng đỏ, tìm thêm cho nàng một kiện hồng y, hai ta đêm nay sẽ bãi đường thành thân."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nghe nói ngày ấy, cảnh Phó Vân cướp dâu thập phần náo nhiệt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Lỗ Nông đem chuyện mình thành thân nói với các huynh đệ.

Các đại hán sợ đến choáng váng.

Son trại phần lớn là quê mùa, đều không có tình cảm, lấy ai cũng không quan trọng, chỉ cần có vợ là được.

Một son tặc nói: "Nếu không hay là đợi Đại đương gia cùng Nhị đương gia về rồi nói sau."

Lại một son tặc khác nói tiếp: "Đúng vậy, thế này thì cũng nóng vội quá. Nôn nóng muốn mười tháng sau ôm con đến vậy hả?"

"Người bái đường còn phải bái thiên địa, bái cao đường. Đại đương gia, Nhị đương gia không ở đây, người bái ai?" Vết thương trên tay phải của son tặc áo xám đã được xử lý, trị liệu kịp thời nên không có bị tàn phế hoàn toàn.

Lỗ Nông vung cánh tay cường tráng lên: "Chúng ta xuất đao, nhanh gọn, hung ác, chuẩn xác, kết hôn cũng phải như vậy. Trước đơn giản là thành thân một lần, uống rượu giao bôi, đưa vào động phòng. Bái thiên bái gì thì bỏ sung sau."

Đại đương gia cùng Nhị đương gia không có đây, Lỗ Nông chính là đại chủ quản. Mọi người không câu nệ tiểu tiết, vì vậy liền thu xếp cho hi sự sắp tới.

Lỗ Nông không có xiêm y đỏ thắm, cho một đại thẩm phụ trách tạp dịch xuống núi mua hai bộ xiêm y cho tân lang cùng tân nương.

Đã xin cưới rồi, Lỗ Nông cảm thấy không nên nhốt Nhị Thập ở kho củi. Chưa kể, nàng một thân áo quần ẩm ướt nhần nhúm cũng cần thay ra. Nếu cảm lạnh làm chậm trễ đêm động phòng hoa chúc thì không được.

Từ vụ rơi xuống nước ở Phù Nhung Hương, Nhị Thập đi theo Mộ Cẩm ra ngoài sẽ mặc thêm bên ngoài một lớp áo vải thô.

Đây là loại vải đặc biệt, có tính chất thô ráp, gặp nước thì trở nên cứng rắn, bị ướt đầm cũng không dính vào người. Vốn là được các ngư công ở Mộ phủ hay mặc. Trước kia, Nhị Thập ở phòng may và nhìn thấy mới lạ, làm cho chính mình một cái. Hôm nay đã phát huy tác dụng.

Cũng may Nhị công tử chỉ coi trọng khuôn mặt nữ nhân, không để ý vải thô hay vải tơ lụa.

Lỗ Nông nhìn chằm chằm vào váy Nhị Thập, nói: "Ta để cho Lý thẩm đổi cho nàng một bộ đồ sạch sẽ."

Hắn vẫn xách nàng lên như xách một con gà con, đưa Nhị Thập ra ngoài.

Lý thẩm là một đầu bếp hơn năm mươi tuổi, có ba đứa con trai. Không có con gái nên bà chỉ có thể đem y phục của mình cho Nhị Thập.

Lý thẩm đáng người cao lớn, Nhị Thập mặc bộ quần áo kia, lỏng là lỏng lẻo. Đai lưng trên eo nhỏ, làm váy không có cách nào bị rơi xuống đất.

Lý thẩm nhường lại giường đệm của mình.

Lỗ Nông nói: "Nàng hãy yên tĩnh ngồi ở đây."

Nhị Thập đương nhiên sẽ yên tĩnh, thời khắc này nàng còn nhớ rõ chính mình là một người câm.

Cùng với Lý thẩm và một quản bếp, còn có mấy vị đại thẩm*. Các bà tụ lại một chỗ không tránh được trò chuyện bàn tán không đầu.

(*Nguyên văn ở đây dùng từ "phụ nhân", có nghĩa là phụ nữ đã có chồng. Ở đây mình thay bằng từ "đại thẩm", nghĩa cũng gần tương đương và mình thấy quen thuộc hơn)

Nhị Thập mặc dù không biểu lộ gì, nhưng kỳ thật lại đang nghiêm túc nghe lén. Nàng không quen thuộc địa hình ở đây, cách sống ở các gia đình giàu có cũng không thích hợp. Nhị Thập chỉ có thể dựa vào mấy câu chuyện phiếm của các đại thẩm, tìm hiểu thói quen ở son trại này.

Lý thẩm cho rằng, Nhị Thập đã đồng ý gả cho Lỗ Nông, cũng gần như tính là người của Phúc trại. Vì vậy nói cho Nhị Thập lý do ở lại đây.

Phúc trại được người đời trước thành lập, bởi vì cướp của người giàu chia cho người nghèo nên bị quan binh truy đuổi không tha. Trốn chết bên trong, mấy người vô tình xông vào đây, về sau an cư tại đây. Các huynh đệ tốt bụng bảo vệ kẻ yếu, kết giao với rất nhiều chi sĩ hăng hái làm việc, cho nên càng lúc càng lớn.

Đại đương gia chính là hải tử của Đại đương gia đời trước, Nhị đương gia là Đại đương gia nhật được trên đường.

Lý thẩm nói: "Lỗ Nông dù có chút lỗ năng, tính tình cũng không phải xấu. Tuổi tác hắn so với Nhị đương gia còn lớn hơn, sốt ruột đón dâu cũng là thường tình. Người sống cùng hắn, từ từ rồi sẽ biết hắn rất tốt."

Các vị đại thẩm lúc xào rào có nói đến Hoàng lăng.

Nhị Thập dựng lỗ tai lên.

Thì ra tòa Hoàng lăng này có hai cửa vào. Ở dưới hồ nước nằm đó là một phần của Hoàng lăng. Đất ở phía trên thì ngược lại lại dùng thuốc nổ làm sụp

ngọn núi nhỏ hình thành nên hang động,

Nhưng Nhị Thập lại đi theo cửa đi đến cửa khác. Cái cửa tối om không thấy năm ngón tay ở bên cạnh, mới đúng là đường đi Giang Châu.

Nhị Thập lúc đó toan tính, đường này tối như mực, đi cũng chẳng nhìn thấy gì. Hơn nữa Tiểu Thập nói, Dạ Minh Châu đều bị trộm mộ đánh cắp, không bằng đi ra ngoài trước, ở trong núi một lúc. Đợi khi Nhị công tử đi rồi, nàng sẽ xuống núi tìm nhà ai mượn hộp diêm.

Đường nhỏ bùn lầy là đường Phúc trại phải đi qua, nên Nhị Thập đã đụng phải Lỗ Nông.

Lý thẩm nhớ tới một việc, hỏi: "Nhị đương gia có phải hay không lại đi ra Hoàng lăng thám hiểm?"

"Chắc vậy." Một vị đại thẩm hai tay nâng lên cái bát to, "Phía sau núi mới là đường đi Hoàng lăng, chính là chỗ Nhị đương gia được tìm thấy. Có thể so với hai lối ra đường thủy bộ, càng dễ tiếp cận Hoàng lăng hơn."

Một vị đại thẩm khác nói tiếp: "Nhị đương gia của chúng ta phải ở lại núi này, thật sự là đáng tiếc."

Mấy vị đại thẩm phụ họa theo: "Đúng vậy, đúng vậy."

Nhị Thập nhú lông mày.

Lúc trước Nhị Thập cảm thấy, tường chừng như vận khí đã dùng hết. Kỳ thật, thâm nghĩ đường đi Giang Châu mới đúng là sóng to gió lớn. Đến nay, kẻ trộm mộ đi vào, bảy người không ra được. Nàng chỉ chọn phải thử gì đó không may mắn, lại không biết chết lúc nào.

Tuy vậy, những cái này nàng đều biết. Nàng cho rằng, ám đạo cũng chỉ là một con đường, nàng không vào Hoàng lăng là được. Nàng trong đầu toàn ý nghĩ chạy trốn không người. Nghe xong Lý thẩm nói, Nhị Thập bắt đầu nghĩ cách mới.

Lúc này, Lỗ Nông ở bên ngoài kêu to, "Kết hôn ngoài đèn lồng đỏ cùng xiêm y đỏ, còn phải làm gì nữa?"

Một sơn tặc giọng khàn khàn đáp: "Ta chỉ biết rõ việc động phòng, những cái khác đều không biết."

Thêm một nụ cười the thé: "Ta cũng chỉ biết động phòng. Ta không tin trời, không tin đất, bái thiên bái địa đều không thành kính."

Lỗ Nông lại hô: "Đi đi đi, đừng ở đây rổng to, dọa sợ tân nương từ nhà ta."

Thế này. Nhị công tử đáng người gây gò, chê cùi đã ép nàng thờ không nổi. Vị Lỗ Nông lưng hùm vai gấu này...

Nhị Thập bị dọa giật cả mình.

- - -

Thốn Bôn dẫn một đám hộ vệ ở Linh Lộc Sơn tìm kiếm.

Đã là giờ Thân, ngày đã gần hết. Nếu như xuống núi, việc tìm kiếm càng thêm khó khăn. Vô luận Nhị Thập ở trên núi, hay Hoàng lăng, đều nguy hiểm trùng trùng.

Ánh chiều chiếu vào gò má thanh tú của Thốn Bôn, không cho hẳn thêm được nửa phần ấm áp. Sắc trời càng đỏ, đuôi lông mày hẳn càng sắc đậm.

Thốn Bôn nhảy lên cành cây đại thụ, quan sát rừng núi. Càng đi về phía trước, là chỗ sơn thú rừng rậm thường lui tới.

Có mặt thám đến báo, giữa rừng cây xanh lá ở sườn núi bỗng nhiên hiện lên hai cái đèn lồng đỏ to, đúng đưa bên trong rừng cây, rất gây chú ý.

Thốn Bôn hỏi: "Chỉ treo hai cái?"

Mật thám trả lời: "Ở cửa vào sơn trại ở bên cạnh Soan Khê, quang cảnh trống trải nên nhìn thấy được. Trong rừng cây rậm rạp, thuộc hạ ở nơi khác... Là tên khác nhìn thấy."

"Đi dò hỏi đến tận cùng là có chuyện gì." Chỗ sơn trại quê mùa, có chuyện gì lại treo đèn lồng đỏ to dùng.

"Vâng." Mật thám rời đi.

Thốn Bôn cảm thấy nghi ngờ, với sức lực của Nhị Thập, đi không ra khỏi mười dặm đường núi. Nhưng hôm nay, tìm khắp phạm vi mười dặm cũng không thấy tung tích nàng. Hộ vệ do thám dưới nước đi vài trăm mét ám đạo, kích động cơ quan liền quay về.

Bọn hộ vệ trả lời nhất trí: "Không thấy Nhị Thập cô nương."

Có lẽ Nhị Thập không đi đường núi hay đường thủy. Thốn Bôn trông về phía xa nơi doanh trại của sơn tặc, Phúc trại có hai đèn lồng đỏ, thực cổ quái.

Sau nửa canh giờ, mật thám lại đến báo. Lúc này nói cẩn thận, "Sơn tặc muốn tổ chức hi sự."

Hai chữ hi sự, cùng với đèn lồng đỏ to cùng một chỗ... Thôn Bôn sắc mặt càng lạnh lùng, hỏi, "Là hi sự sao?"

Mật thám trả lời: "Phúc trại có hai vị đại thẩm vội vàng xuống núi, ở chợ phiên mua hai kiện xiêm y đỏ thẫm, nói là để đôi nam nữ thành thân mặc."

Lời này nói đến đây, cái việc hi sự này, chỉ sợ thành bất hi rồi.

Nữ nhân ở Phúc trại, ngoại trừ một hai người tầm mười sáu tuổi, còn lại phần lớn là các vị đại thẩm trung niên. Nếu như nữ tử trẻ tuổi xuất giá, không cần vội vàng đặt mua giá y, không hợp lý.

Thôn Bôn nghĩ, nữ nhân thành hôn, hẳn chính là Nhị Thập tìm khắp nơi không thấy.

Mật thám nói tiếp: "Thuộc hạ cản đường hỏi thăm, hai vị đại thẩm nói đêm nay có tin mừng, thủ lĩnh kết hôn."

"Người tiếp tục trông chừng Phúc trại."

"Rõ." Mật thám nói xong cũng biến mất.

Thôn Bôn xoay người nhảy lên, hướng Mộ phủ phi đến.

Nhị Thập tuy là vô danh vô phận, nhưng nàng vẫn là người của Nhị công tử. Nhị công tử, tuy thái độ đối với thị thiếp, có lúc rộng rãi làm người khác tán thưởng, có lúc lại nhỏ nhen tức giận khiến người ta không hiểu nổi.

Một câu, là do tâm tình của Nhị công tử.

Về phần ham muốn chiếm hữu Nhị Thập, Thôn Bôn đoán, Nhị công tử ước chừng sẽ không vui nếu bất cứ kẻ nào làm vậy bản nữ nhân đầu trí với mình.

Bởi vì, đối thủ của Nhị Thập chỉ có thể là Nhị công tử.

- - -

"Người nói cái gì?"

Việc tìm kiếm giao cho Thôn Bôn, Mộ nhị công tử trở lại Mộ phủ nghỉ ngơi.

Khoan khoái tự đắc, hẳn đang muốn, nữ nhân kia nếu có thể chạy trốn đến Hoàng lăng, dựa vào trí thông minh của nàng, hẳn sẽ lưu nàng một mạng, giữ lại bên mình để dùng.

Không ném nàng cho cá ăn, có thể đem việc cho cá ăn giao cho nàng. Cùng là một loại thỏa mãn được khẩu phần ăn của Đông Tây Nhị Tài.

Thôn Bôn gấp gáp trở về, đem việc mật thám nói rõ chi tiết.

Về nhàn hạ của Nhị công tử lập tức bay biến, con mắt khép hờ mở cả ra, lấp lánh như sao trời, "Nàng còn chưa chết?"

Thôn Bôn cúi đầu: "Vâng."

Mộ Cẩm lầm bầm một câu: "Trời cao vì sao không làm một đạo lôi đến đánh chết nàng." Hắn ngồi dậy, "Việc tìm kiếm trên núi như thế nào?"

Thôn Bôn nói: "Chúng họ vệ đã tìm trong phạm vi mười dặm quanh đây, không thấy Nhị Thập cô nương."

Mộ Cẩm lại hỏi: "Dưới nước thì nào?"

"Tìm nhưng không thấy." Thôn Bôn nói: "Thuộc hạ nghỉ ngơi, Nhị Thập cô nương đi nhầm đường, đã đi vào cửa khác."

Mộ Cẩm không nói gì, lại hướng mắt nhìn ra ngoài.

Hắn vô cùng ưa thích cảnh mặt trời lặn trước Thệ Đàm. Hàng vạn hào quang đem hồ nước xanh đậm sâu hút ánh lên một mảnh đỏ rực, Đông Tây Nhị Tài nhẹ nhàng nhón bơi lên nhào xuống, phản chiếu như đao kiếm nhuốm máu. Giờ khắc này ở Thệ Đàm, như một tòa phoi thịt đầy máu đỏ.

Vẫn phải đem nữ nhân kia ném cho cá ăn, Mộ Cẩm mới cảm thấy thoải mái một chút.

Hắn nhú mày, "Thời điểm nên thông minh, làm sao lại ngu ngốc như vậy?" Lúc bình thường nên ngốc nghếch thì trông mắt lại xoay chuyển giống như mèo. Hóa ra thái độ thông minh của nàng, chỉ là dùng lúc đối phó với hắn.

Thôn Bôn nghe lời Mộ Cẩm nói, lại cho rằng Nhị Thập không vào Hoàng lăng mới chính là thông minh.

Sát khí ác độc chợt lóe lên, Mộ Cẩm lại bắt đầu trở nên uể oải, "Xác định nàng ở chỗ bọn sơn tặc kia?"

"Vâng." Thôn Bôn nói: "Mật thám có xuống núi hỏi mấy vị đại thám. Đại thám nói, thủ lĩnh Phúc trại bắt được một cô nương xinh xắn lạnh lợi, vừa gặp ——" Thôn Bôn dừng lại.

Đại thám nói sinh động như thật, cái gì mà vừa gặp đã thương, ông trời tác hợp, gắn bó suốt đời.

Mật thám thuật lại mà ngây ngơ.

Thôn Bôn nghe xong càng ngây ra.

Mộ Cẩm kịp thời nói tiếp: "Vừa gặp hần cái gì?"

Thôn Bôn tìm trọng điểm nói: "Bắt được một cô nương mặc một bộ váy thô trắng ngà."

Váy thô trắng ngà, đúng là Nhị Thập. Hôm nay Mộ Cẩm nhìn thấy nàng mặc bộ quần áo này, đã cảm thấy có chút liên quan đến bơi lội. Nhị Thập là vô tình, Mộ Cẩm lại là cố ý, bởi vậy phán đoán nàng đi chính là đường thủy.

"Tuy ngắn ngủi chỉ có nửa ngày, ta lại tìm thấy một gian phu." Mộ Cẩm nhẹ nhàng nét mặt tươi cười, "Nàng không phải gan lớn, nàng là ngại mệnh dài."

Thôn Bôn không lên tiếng.

Mộ Cẩm yên tĩnh một hồi lâu, gấp lại quạt ngọc, ngón tay giữa vuốt vuốt. "Nghe nói ngày ấy, cảnh Phó Vân cướp dâu thập phần náo nhiệt. Đã từng thấy chưa?"

Thôn Bôn nói: "Thuộc hạ không biết."

"Thành thân? Nghĩ đến thật là tốt đẹp." Đầu quạt nhọn phản chiếu ánh sáng, "Phân phó xuống dưới, chuẩn bị ngựa cho ta."

"Rõ."

"Thôn Bôn, đem cho ta áo choàng đỏ." Mộ Cẩm ngoại trừ ngày đại hôn hôm đó mặc trường bào đỏ thắm, hằng ngày đều không mặc quần áo rực rỡ như vậy, hần nghĩ đến áo choàng, "Người khác thành hôn đều một đôi áo đỏ, ta cũng phải phù hợp với tình cảnh."

Buộc áo choàng vào, Mộ Cẩm hướng ra ngoài bước đi.

Trước mặt lại gặp Mộ Đông Ninh. Nàng nhìn thấy Mộ Cẩm cười dịu dàng, cũng cùng một chỗ mỉm cười với hần, "Nhị ca, lại muốn đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài một chuyến."

Mộ Đông Ninh nói: "Vậy thật trùng hợp, lúc về mang cho muội một phần bánh bao hấp ở Đông phố nhé."

"Để phòng bếp làm cho muội là được rồi."

Mộ Đông Ninh không chịu, "Muội ném qua cửa quán kia, nước tương bí truyền. Phòng bếp Mộ gia làm không được như vậy."

"Biết rồi." Mộ Cẩm nói: "Nghỉ ngơi thật tốt, ta đi trước."

Mộ Đông Ninh đang muốn trở về phòng, lại nghe Mã tổng quản nói, "Nhị công tử, ngựa đã chuẩn bị xong."

Nàng quay người hỏi: "Nhị ca. Người định đi xa sao?"

"Lên núi, diệt phi." Mộ Cẩm ngắn gọn rõ ràng.

Mộ Đông Ninh kinh ngạc, khuyên bảo: "Diệt phi là việc của quan phủ. Nhị ca người đừng xúc động, quá nguy hiểm."

Nhưng mà Mộ Cẩm đã ra khỏi cửa.

Lời nói của Mộ Đông Ninh tàn theo gió bay. Nàng thở dài, đành chỉ nói với nha hoàn: "Từ lúc Nhị ca thành thân đến nay, càng ngày càng cổ quái."

Mộ Cẩm lên ngựa, quất roi.

Thôn Bôn theo sát phía sau.

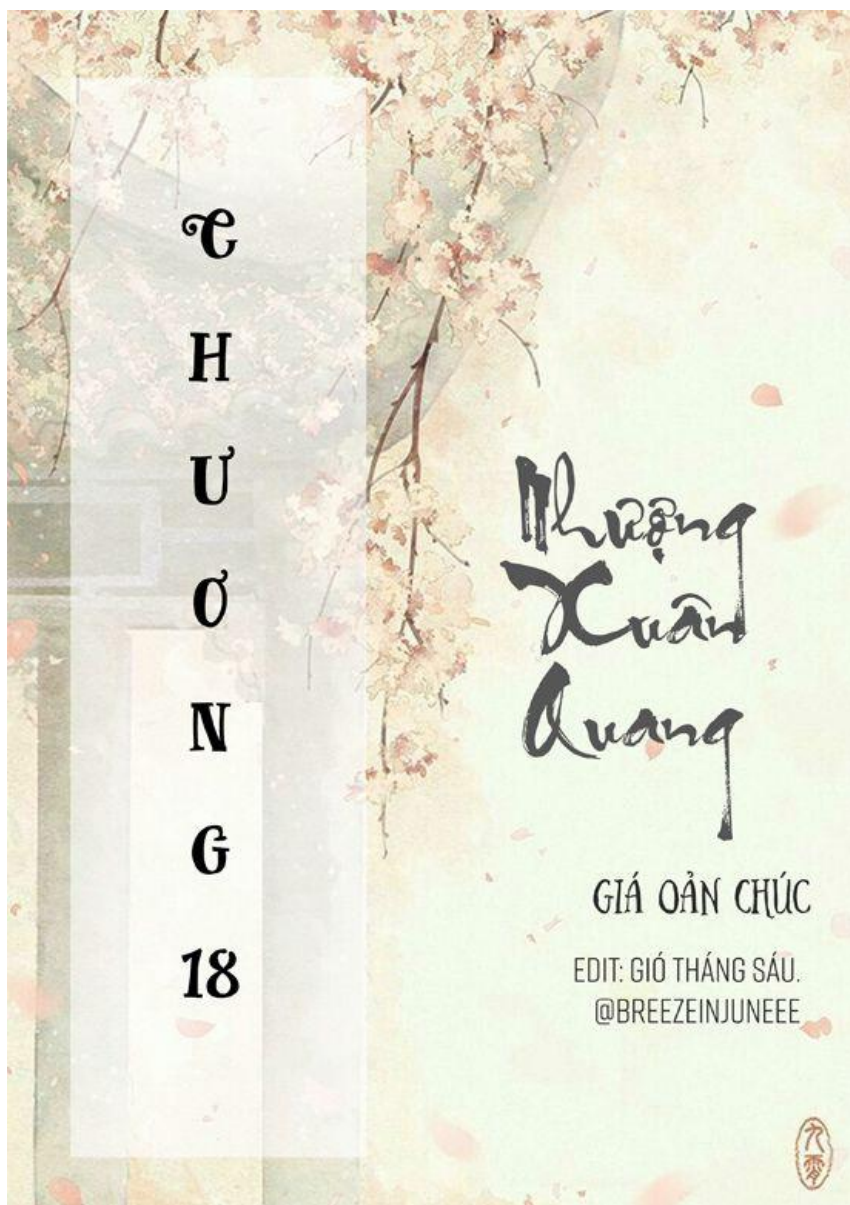
Một đám hộ vệ áo đen trang nghiêm xếp thành hàng đi theo.

Mặt trời lặn ở phía tây, áo choàng của Mộ Cẩm như ngọn lửa bốc cháy, ngang tàn tung bay.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nàng lừa hấn một lần, hấn liền bỏ qua cho nàng một lần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Nhị Thập thân hình mảnh khảnh, một nữ tử yếu ớt hai tay trói gà còn không chặt, lại bị cầm, chắc chẳng chạy được đi đâu.

Thấy vậy, Lý thẩm liền bận bịu đi lo việc của mình.

Lỗ Nông đắm chìm trong vui sướng vì sắp được thành thân, thấy không thể coi Nhị Thập là phạm nhân nên cũng chẳng phái người trông coi nàng.

Nghe bên ngoài truyền đến tiếng các nam nhân thô lỗ kêu gào, kèm theo mấy câu chuyện hài thô tục, Nhị Thập cực kỳ sợ hãi.

Lý thẩm ngoài miệng bảo đảm, Lỗ Nông là một nam nhân yêu thương thể tử. Nhưng mà, sơn trại trên núi này nam nhiều nữ thiếu, Lỗ Nông lại là kẻ trọng nghĩa khinh phú với các huynh đệ. Nhị Thập sợ chính là, lúc các tráng hán nôn nóng khó nhịn, Lỗ Nông sẽ hy sinh thể tử tiếp khách.

Còn nữa, sơn trại này canh gác nghiêm ngặt, lên núi hay xuống núi đều không thuận tiện bằng Mộ phủ. Về nhà đoàn viên cùng người thân, sợ ngày càng

xa vời không thể với tới.

Bất luận là Mộ phủ hay sơn trại này, đều không phải nơi nàng có thể ở lại.

Kể từ khi biết chính mình có thể bỏ chạy đến Bách Tuy, thoát khỏi thân phận nô dịch, Nhị Thập không thử một lần thì sẽ không cam tâm.

Ý niệm đó đến nay chưa từng nguôi ngoai, đặc biệt khi Nhị đương gia đã tìm ra một đường tắt, Nhị Thập càng phải kiểm chế không được xúc động.

Nàng suy xét, nên chờ sau khi Lỗ Nông cùng nàng thành thân, tìm cơ hội chạy trốn, hay là quyết định đi luôn trong hôm nay.

Nhị Thập mở cửa ra, lặng lẽ quan sát tình hình bên ngoài.

Đoàn người bên ngoài như bị nhiễm cái tâm tình của Lỗ Nông, tiếng chúc mừng đùa vui không ngớt. Đèn được treo lên, rượu cũng được khiêng ra. Ngay cả các vị đại thẩm trong phòng bếp, không biết là ngâm nga khúc hát nào, cũng hào phóng làm nhiều gấp ba lần bình thường.

Đúng lúc này sơn trại không hề bố trí phòng vệ.

Nhị Thập liền hạ quyết tâm.

Cách phòng Lý thẩm không xa chính là phòng bếp.

Nhị Thập đi qua, chỉ chỉ bụng, làm một động tác ăn cơm, lại che bụng meo máo, vẻ mặt ủy khuất.

Lý thẩm đang bận rộn ngẩng đầu lên hỏi, "Đói bụng sao?"

Nhị Thập gật đầu.

Lý thẩm chỉ về phía sau, "Đồ ăn không có, chỉ có lương khô. Ăn trước mấy cái, ngày thành thân ấy vậy lại không có thời gian để ăn cơm." Nói xong lời cuối cùng, Lý thẩm nở một nụ cười ám muội.

Nhị Thập cầm lương khô, trở về gian phòng của Lý thẩm.

Phòng không lớn, chỉ có một ngăn tủ.

Nhị Thập trong lòng thầm nói xin lỗi với Lý thẩm, sau đó liền mở ngăn tủ ra tìm kiếm.

Nàng dùng kéo cắt bớt lần váy dài thướt, rồi dùng kim chỉ khâu lại, đem cái ví nhỏ cùng túi tiền giấu ở túi áo.

Nàng có hai tính toán. Một là thông qua ám đạo đến Giang Châu. Hai là trước mắt trốn tạm trong rừng núi, nàng khi còn nhỏ đã từng theo phụ thân trèo đèo lội suối, học qua kỹ năng sinh tồn. Đời sống êm biển lặng, nàng có thể cải trang thành nam tử, trực tiếp đi băng quan đạo.

Cuối cùng, Nhị Thập cầm theo ngọn nến trong phòng Lý thẩm.

Nàng làm bộ đi nhà xí, từ sau núi trốn đi.

Cái "con đường của Nhị đương gia" này thật đúng là lối thoát tốt.

Lý thẩm nói, Nhị đương gia yêu thích chính là nghiên cứu Hoàng lăng bí hiểm, ngày ngày qua lại, đường hắt đi qua khiến cỏ khô héo úa, vừa hay lại chỉ đường cho Nhị Thập.

Đã là hoàng hôn, rừng cây lác đác lưa thưa, như phủ thêm một tầng phấn hồng.

Nhị Thập bẻ một nhánh cây dùng để dò đường. Lúc ngẩng đầu lên chợt phát hiện bụi cỏ phía trước có đóng đồ đặc. Nàng lập tức dừng bước, ngồi xổm xuống.

Nàng nghĩ, liệu có phải là dã thú hay không?

Chỗ đó vang lên giọng của một nam tử, "Cô nương." Nói xong, hắt khụ hai tiếng.

Là người, Nhị Thập yên tâm một chút.

Con đường này, chỉ có Nhị đương gia của sơn trại qua lại?

Lý thẩm nói, Nhị đương gia mỗi ngày sẽ đến giờ Dậu hội trại. Nếu giờ Dậu không về, sẽ có người đi tìm.

Nhị Thập trốn thế này, đi cũng không được, mà không đi cũng không được. Không biết vị Nhị đương gia này có giống Lỗ Nông lấy thành thân làm vui thú hay không.

Nam tử hiểu là nàng đang lo lắng, liền nói: "Cô nương, cô đừng sợ, chỉ là chân ta bị thương do bị ngã ở đây." Giọng nói thanh nhuận như gió đêm, liền sau lại có tiếng ho khan.

Nhị Thập đứng dậy, tiếp tục dùng nhánh cây dò đường đi tới bên cạnh hắn.

Nam tử nằm sấp dưới tàng cây, quay đầu về chỗ nàng. Chân trái của hắn bị kẹt ở giữa hai cành cây to, không thể cử động. Hắn cố sức dùng đôi tay chống nửa người, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, vừa nói vừa ho, "Cô nương... Có thể giúp ta nâng cành cây này lên hay không." Thở hổn hển rồi lại ho tiếp.

Nàng chân chữ.

Hắn nói: "Ta không phải người xấu, sẽ không làm hại cô."

Những vụn sáng rơi trên mặt nam tử, Nhị Thập cảm thấy khuôn mặt hắn có chút quen thuộc, nhất thời không nhớ ra là ai. Nhưng thập phần ôn hòa thân thiện.

Lại nhìn chân trái hắn bị vướng vào nhánh cây, cành cây nhỏ vụn đâm vào da thịt hắn, vết máu chảy loang lổ.

Nam tử lại ho khù khụ, càng ho càng nặng.

Nhị Thập không đành lòng, dùng sức nâng cái thân cây to lớn thô ráp lên.

Hắn cắn răng, chân trái theo hướng bên cạnh kéo ra.

Lần thứ hai nàng buông nhánh cây, ngón tay không cẩn thận bị vỏ cây làm xước. Nàng quơ quơ tay, thối thối vết thương.

Nam tử thở hổn hển kịch liệt một hồi, gục luôn tại chỗ. "Thực xin lỗi, tay cô bị thương có nặng không?"

Nhị Thập lắc đầu. Cũng chỉ là bị thương ngoài da.

Nam tử quay mắt nhìn, "Tạ ơn cô nương."

Nàng lắc đầu.

Hắn hỏi: "Cô nương từ hướng sơn trại mà đến, là muốn đến chỗ nào?"

Nàng chỉ chỉ miệng mình, xua xua tay.

Hắn sững sốt, "Cô nương không nói được?"

Nhị Thập nhẹ gật đầu.

Đôi mắt hắn dừng trên mặt nàng một lát, sau đó hắn cắn răng mạnh một cái, xoay người nửa ngồi nửa dựa. Chỉ một động tác vừa rồi như muốn lấy đi của hắn nửa cái mạng, nam nhân lại vất vả thở gấp, khó khăn lắm mới đứng được, cười nhẹ: "Cô không phải là người sơn trại phải tới tìm ta sao?"

Nhị Thập lắc đầu. Sợ Lỗ Nông đuổi theo, nàng không muốn ở lại lâu, vòng qua nam tử định đi.

Hắn vội vàng gọi lại: "Cô nương, phía trước không có đường."

Nàng rõ ràng nhìn thấy có đường.

Nam tử liền giải thích, "Đó là lăng mộ của Hoàng đế, trận pháp ảo diệu. Ta ở đây nghiên cứu đã lâu, chỉ phá được một hai cái."

Thấy khuôn mặt hắn ôn hòa, giọng nói chân thành, nàng liền dừng bước.

Nam tử lúc này lại ngồi dậy, dựa vào thân cây, hắn gấp đùi phải, tay phải để ở đầu gối, "Cô nương, cô vì sao lại vào sơn trại?"

Nhị Thập làm ra một cái động tác hai tay bị trói buộc.

"Chẳng lẽ bị bắt đến sơn trại hay sao?"

Nàng gật đầu.

"Thật là một đám mắng phu..." Nam tử sau khi thấp giọng trách cứ một câu liền giờ lên ý cười, "Cô nương đừng sợ. Ta là Nhị đương gia ở sơn trại, đợi vết thương của ta đỡ đau hơn một chút, ta cùng cô trở về trại rồi sẽ thả cô xuống núi."

Nhị Thập lúc trước không biết ám đạo đầy rẫy nguy hiểm, nhưng lúc này lại nghe lời hắn nói.

Ánh mắt hắn lại hướng lên mặt nàng, như suy nghĩ gì đó rồi mới nói: "Cô nương thiên thương no đủ, các hướng quy lại, cung điền trạch phong mà quảng,

là quý nhân chi tướng."

Nhị Thập tự nhiên không tin. Trước Nam Hi miếu cũng có một thầy bói, nói nàng có quý khí rồi phúc tướng. Rõ ràng là ngoài miệng gạt người. Nếu nàng có quý tướng thì sẽ chẳng xui xẻo gặp gỡ Nhị công tử.

Thấy nàng không tin, hần cười rộ lên, tiếp theo lại ho khù khụ dồn dập vài cái mới nói tiếp: "Ta từ nhỏ học tập bát quái trận pháp, biết sơ qua nhân tướng học."

Nàng liếc hần một cái.

Hần biết nàng vẫn không tin. Hần nhìn về đường nhỏ phía trước, "Khu Hoàng lăng do Quốc sư niêm phong, bố trí trùng trùng điệp điệp chạp bấy. Bên trong không biết đã có bao nhiêu hài cốt của những kẻ đến tìm kiếm hoi thăm."

Hần rất là nho nhã, đem "đào trộm" nói thành "tìm kiếm hoi thăm".

Như vậy, đi ám đạo để đến Giang Châu, nàng bắt quá cũng chỉ là một người bình thường, không cách nào vượt qua được. Đây chính là lối tắt để nàng rời xa Nhị công tử, biết được đường này không được, nàng không khỏi có chút uể oải.

Nam tử quan sát biểu tình của nàng, hỏi: "Cô nương vì sao phải đi Hoàng lăng?"

Nhị Thập cúi đầu.

Nam tử nói: "Thôi vậy, không nói thì không nói."

Hần hơi đau đớn một chút, từ ống tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ. Hần đem thuốc bột rắc vào vết thương trên chân trái, trong nháy mắt, hần cắn chặt răng, nhịn xuống tiếng đau đớn sắp kêu thành tiếng.

Nhị Thập ngồi cạnh bãi cỏ, chỉ mong vị Nhị đương gia này có thể thả nàng xuống núi. Nhưng ngàn vạn lần đừng đem nàng đẩy cho những gã nam nhân cao lớn như gấu đen kia.

Nàng lại nghĩ, không thể đi lối tắt đến Giang Châu, như vậy về sau xuống núi chỉ có thể đi bằng quan đạo. Nếu không may bị Nhị công tử đuổi theo, nàng đành phải bịa ra một đồng lý do để lừa dối hần.

Giống với hoàn cảnh trong quá khứ, Nhị công tử cũng rất chịu nghe nàng lừa dối. Nàng lừa hần một lần, hần liền bỏ qua cho nàng một lần. Chẳng qua cứ sống như vậy, mỗi ngày đều thấp thòm lo âu, sợ ngày nào đó nàng lừa không nổi Nhị công tử.

Nam tử cũng rơi vào trầm tư, bỗng chốc thấp giọng hỏi: "Cô cũng biết, vì sao Đại Tể phải dòi dõ sao?"

Nhị Thập không hiểu những ân oán trong Hoàng thành. Nàng đến nay từng nghe, đều xuất phát từ miệng Tiểu Thập.

Nam tử như nói chuyện một mình, "Năm đó, là do Thái tử tuổi còn nhỏ bị chết non rồi biến mất. Thần quan nói do đây là mộ các phi tử được tuần táng, có lập hạ huyết chú. Thần quan biết được nguyên nhân nhưng cũng không tìm được cách phá giải. Sau đó được cao nhân chỉ điểm, chỉ có cách dòi dõ."

Giọng nam tử càng thấp, "Mệnh môn cuộn cuộn, sau khi dòi dõ, vẫn chạy không thoát khỏi vận mệnh."

Nam tử thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bị rừng rậm che khuất.

Hần vừa ngẩng đầu như vậy, Nhị Thập bỗng nhiên nhớ tới, hần là giống ai.

Nam tử gầy gò, Nhị Thập vừa rồi không nhận ra. Hiện tại mới thấy, khuôn mặt của hần vô cùng giống Mộ lão gia.

- - -

Phúc trại ẩn nấp sâu bên trong Linh Lộc Sơn. Nhị Thập ngày ấy nghe được tiếng nước chảy, quả thực là không sai. Lối vào có một con suối nhỏ, tên là Soan Khê.

Suối nước không có gì đặc biệt, đặc biệt là ở chỗ địa hình khe núi. Ngọn núi giống hình chén, úp ngược trên con suối. Dưới đáy đi vào chỉ có một đường núi hẹp dài.

Quan binh diệt phi, tiêu diệt nhiều năm như vậy mà vẫn không có kết quả, mấu chốt là ở địa thế đặc biệt. Thiên nhiên điều luyện tài hoa tạo nên địa hình độc đáo của sơn trại. Cửa vào rộng một trượng, cao sáu thước, nhân mã nhiều nhưng chỉ có thể xếp thành một hàng tiến vào trại.

Đoàn người của Mộ Cẩm tới giữa sườn núi, dừng lại bên dòng suối trống trải.

Đây là lần đầu tiên Mộ Cẩm đến Phúc trại, liếc mắt nhìn miệng núi, hần nói: "Thế mà lại là một thế núi tốt." Gió núi phát phơ, thư thái sáng khoái, hần lại nói: "Quan phủ nhân từ, nếu không đã đem hỏa dược đốt hết chỗ này, nổ cho long trời lở đất, đất rung núi chuyển. Chẳng sợ bọn họ không chui ra."

Thế nhưng do vội vàng đi tới nên không có hỏa dược.

"Tiên lễ hậu binh." Mộ Cẩm quay đầu, "Thôn Bôn, nói với bọn chúng, ta tới để đòi người. Kẻ nào dám uống chén rượu mừng kia, coi như sắp đối mặt với Diêm Vương."

Lần trước Thôn Bôn tới đây, cũng là đòi người. Khi đó, Thập Ngũ đang ở trong phòng Nhị đương gia. Nhị đương gia không có hứng thú, nghe được người Mộ gia tới, liền nhanh chóng trả người.

Thôn Bôn xuống ngựa, nói rõ tình hình cho thủ vệ gác cửa trại.

Thủ vệ nhướng mày, chân chừ hỏi: "Người nói là Mộ nhị công tử?"

Thôn Bôn lạnh lùng đáp: "Đúng."

Thủ vệ chạy nhanh vào hồi báo. Hắn không biết, lần này bắt về lại là nữ nhân của Mộ nhị công tử.

Nhị đương gia đã sớm dặn dò, đừng trêu chọc Mộ nhị công tử.

Mọi người không rõ lời này của Nhị đương gia là có ý gì. Chẳng lẽ Mộ nhị công tử lại có ba đầu sáu tay?

Đại đương gia cũng nói: "Toàn bộ đều nghe theo Nhị đương gia."

Vì thế mọi người cũng tuân theo.

Thủ vệ trở về son trại bẩm báo. Hai vị đương gia đều không có trong trại, Lỗ Nông thân là đầu lĩnh, là người cần phải truyền lời.

Nhưng mà, son trại lúc này lại đang hoảng loạn, rối ren.

Tân nương không thấy đâu, một lòng nhiệt huyết của Lỗ Nông bị dội tắt, tìm kiếm khắp nơi.

Thanh âm Lý thắm xen lẫn bên trong giọng nói thô kệch của các nam nhân, "Ta không ngờ nàng ta lại chạy trốn! Nàng ta còn trộm quần áo của ta nữa."

Nghe được Nhị công tử tới đòi người, Lỗ Nông vốn như đang bị thiêu đốt, trong lòng lại chất thêm mấy bó củi. Hắn căng thẳng, "Lại là cái tên Mộ nhị công tử!"

Hắn nhanh chóng xách đại đao lên.

Nhị Thập là do hắn bắt tới. Thế nhưng trên xe ngựa, hắn đối với nữ nhân của Mộ nhị công tử không có ấn tượng mạnh mẽ. Gặp lại Nhị Thập, nàng một thân ướt sũng nhả nhúm, hắn cũng không nhớ ra nàng chính là nữ nhân co rúm trên xe ngựa.

Nói như vậy, nhưng Lỗ Nông ngoài miệng vẫn hùng hùng hổ hổ, mắng son tặc áo xám.

Cái tay của son tặc áo xám đã từng động tới Nhị Thập, xem như đã tiếp xúc thân cận. Nhưng về sau gân tay bị chặt đứt, gân đầu óc hình như cũng đứt theo, hồn nhiên quên mất nữ nhân kia là ai.

Lỗ Nông cũng chẳng sợ việc này. Đối phương đã tìm tới cửa, hắn cũng thần nhiên ra nghênh chiến. Trước khi đi, hắn vẫn bàn giao nói: "Tiếp tục tìm người, đó là nương tử của ta!"

Lỗ Nông nặng nề đi tới, bước chân lưỡng đạo thâm trầm. Hắn không có vòng qua cửa, đứng ở bên cạnh kêu to: "Thế mà dám tìm tới cửa tôi."

"Một tên son tặc, lại xuất khẩu cuồng ngôn." Mộ Cẩm phát ra một tiếng khinh miệt cười khê.

Lỗ Nông hai mắt trừng to, "Cuồng hay không, hỏi đao của ta đã!" Hắn khoác trên mình một bộ tân y phục, không có thù bất cứ họa tiết gì, cực kỳ đơn giản. Hắn một người thô kệch, nhan sắc như vậy cũng có thể cho là được.

Nhưng màu đỏ tươi này, nhìn qua đã đủ làm Mộ nhị công tử chóng mặt. Mộ Cẩm tay trái giơ lên, trên người chính là một thân áo choàng. Mây thêu kim tuyến, quý giá hoa mỹ, nhưng so với hồng y tân lang của Lỗ Nông thì lại không nổi bằng.

Gió núi như là cảm nhận được ý niệm của Mộ Cẩm, đem áo choàng thổi lên như giương nanh múa vuốt.

Mộ Cẩm không có xuống ngựa, thư thái mà nói: "Nàng là nữ nhân của ta."

"Phi." Lỗ Nông nhổ một bãi nước bọt trên mặt đất, "Luật lệ chúng ta ở đây, bước qua hàng rào thì chính là người của ta."

Ngựa trắng, bòm đen, lán che đỏ. Ở giữa một đám hộ vệ đầy sát khí, Nhị công tử giống như không có trọng lượng, chỉ còn ánh mắt lạnh thấu xương. "Tự tìm đường chết."

Mộ Cẩm khác với Thôn Bôn.

Thốn Bôn từ nhỏ tập võ, nội công thâm hậu.

Mộ Cẩm bắt đầu sau, muốn học cấp tốc, chính là dùng con đường chí âm chí tà, như là muốn đoạt mệnh. So với Thốn Bôn, Mộ Cẩm càng giống một sát thủ.

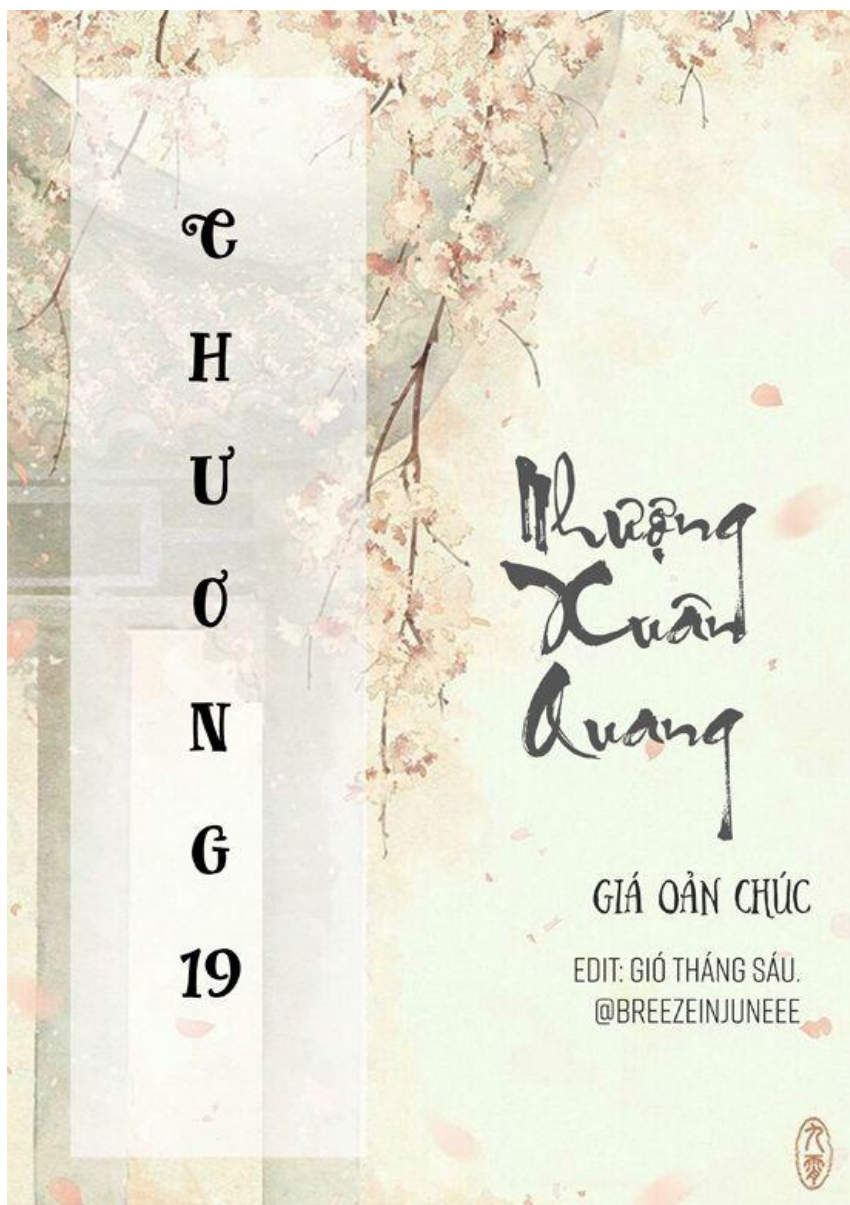
Cho nên Thốn Bôn từng nói, Nhị công tử kỳ thật đã bỏ qua cho Nhị Thập rất nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đỏ? Là đỏ son? Đỏ lựu, hay đỏ hồng?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Ánh sáng như chém vác núi thành hai nửa, một đỏ thắm, một đen kịt.

Nhị đương gia vừa hỏi vừa đáp.

Nhưng lại khổ Nhị Thập.

Vị Nhị đương gia này giống hệt Nhị công tử, lờ ra ngoài miệng chẳng giữ được cái gì, cả chuyện nên nói lẫn không nên nói, còn chẳng có lấy một tia ý thức, hỏi xem nàng có muốn nghe hay không.

Nhị công tử khi đó uống say, đầu không ngăn được miệng, mơ màng hồ đồ mà nói một đồng chuyện, sau đó lại buộc nàng trở thành người câm.

Nhị đương gia thần chí thanh tỉnh mà như say rượu, tuôn một tràng dài ra bên ngoài còn đọc rõ từng chữ, lại chọn Hoàng Thượng rồi Thái Tử gì đó nói, nghe được nàng kinh hồn bạt vía. Nàng thực sự sợ hãi sẽ học theo Nhị công tử, đợi lát nữa sẽ đem lỗi tai nàng bỏ độc.

Có một số việc, đã biết là muốn roi đầu.

Đã sử hoàng thất Đại Tể, nàng một chút cũng không muốn biết. Lỗi tai không đóng được, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm, về nhà đoàn viên, đoàn viên đoàn viên, đoàn tụ sum vầy, viên viên viên viên.

Nhị đương gia thấy bộ dáng này của nàng, cũng đoán được đại ý. Hắn nói: "Cô kháng cự như vậy, hiển nhiên sẽ không đem lời ta nói ra khắp nơi."

Nhị Thập xác thực sẽ không nói, nàng sợ bị Nhị đương gia diệt khẩu. Có điều, tướng mạo của Nhị đương gia so với Nhị công tử nhu thuận hơn nhiều. Chắc vì suy yếu, gương mặt hắn môi trắng bệch, trời chiều chiếu vào trong mắt cũng không che được bệnh trạng.

Nếu không phải đột nhiên thấy hắn ngẩng đầu lên, Nhị Thập hàng vạn lần sẽ không đem nam tử gầy trơ xương này mà nghĩ đến Mộ lão gia thân hình béo tốt.

Nàng tình nguyện để chính mình không phải tưởng tượng.

"Huống hồ." Nam tử còn nói: "Ta nói những điều này, nếu như cố tình nghe ngóng thì cũng sẽ biết thôi. Không tính là bí mật gì lớn."

Hai chữ "bí mật" khiến cho Nhị Thập không biết phải làm sao. Nàng thấy khuôn mặt của Nhị đương gia, lại cảm giác như mình lại biết thêm một bí mật.

"Ta tên là Lâm Quý Đồng." Nhị đương gia nói.

Nhị Thập gật đầu.

Hắn nhặt lên một nhánh cây, trên bãi cỏ vạch từng nét, viết ra ba chữ "Lâm Quý Đồng". Viết xong mới hỏi: "Cô không biết chữ sao?"

Nhị Thập lắc đầu.

Nét mặt hắn trở nên cổ quái, "Cô nương không biết chữ, làm sao dám một mình xông vào Hoàng lăng?"

Bởi vì, căn bản nàng chưa từng nghĩ sẽ xông vào Hoàng lăng. Nàng vẫn cho rằng ám đạo chỉ là một đường bình thường. Nếu như sớm biết đường này có cơ quan, nàng chắc chắn sẽ không đi.

Lâm Quý Đồng tựa hồ đã hiểu rõ, bật cười, "Ta bội phục sự can đảm của cô nương."

Nhị Thập như tỉnh ngộ, nàng đến cửa còn chưa tiến vào đã phải đi ra. Hiện tại nàng đành bỏ qua đường tắt, chỉ còn trông chờ được xuống núi, trốn tránh được sự đuổi theo của Nhị công tử.

Một lát sau, vết thương của Lâm Quý Đồng đã đỡ đau hơn nhiều, hắn lau mồ hôi trên trán, vịn vào thân cây. "Sắc trời không còn sớm, chúng ta đi về thôi. Ở đây không có vật bắt lửa, sau khi mặt trời xuống núi càng dễ bị thương."

Nhị Thập trong lòng nghĩ đến ngọn nến trộm trong phòng Lý thẩm. Vốn định không đến được Giang Châu thì nghỉ ngơi ở khu rừng này một đêm. Hôm nay nàng đã đi loanh quanh khu rừng này vài vòng, đều là ban ngày. Mắt thấy bốn phía tối dần, lá xanh trên cành càng nhuốm đen, vô cùng lạnh lẽo. Nàng rất may mắn gặp được Lâm Quý Đồng, nếu không một mình đợi ở cánh rừng này cả đêm, nàng khẳng định sẽ không dám ngủ.

Nhị Thập đưa nhánh cây dò đường cho Lâm Quý Đồng làm gậy chống, hắn khập khiễng, đi được vài bước lại dừng lại, ho khan hai tiếng. Hắn che miệng, nói: "Thật xin lỗi, thể chất ta vốn yếu ớt."

Nhị Thập mỉm cười, biểu lộ chính mình không ngại việc hắn ho khan.

Sắp đến gần sơn trại, những tiếng bước chân truyền đến dồn dập, cùng với đó là một tiếng hô lớn của nam nhân: "Lại đây tìm."

Nhị Thập nghĩ, hoặc là sơn tặc tới bắt người, hoặc là Nhị công tử tới bắt người. Tóm lại người bọn họ muốn bắt chính là nàng. Nàng vội vàng trốn sau lưng Lâm Quý Đồng.

Lâm Quý Đồng dừng bước, vịn vào gậy chống, ho khụ đến cong lưng.

"Nhị đương gia." Sơn tặc y phục màu cọ cầm đầu hô lên, nhìn thấy sau lưng Lâm Quý Đồng lộ ra một mảnh y phục nữ nhân, hắn quay đầu về phía sau hô lớn: "Tìm được cô ta rồi!" Nói xong, hắn giơ ngang đao hướng chỗ Nhị Thập, "Cô, đi ra!"

Lâm Quý Đồng duỗi tay phải ra, như thể hất cây đao ra xa.

Son tặc y phục màu cọ vôi vàng thu hồi đao, nói: "Nhị đương gia, nữ nhân kia là thê tử sắp cưới của Lỗ Nông."

Lâm Quý Đồng nở nụ cười, "Lúc buổi sáng ta ra ngoài, Lỗ Nông còn là người độc thân, sau có một ngày lại tìm được một mối hôn sự rồi sao?"

Son tặc y phục màu cọ sò sờ mũi, mập mờ nói: "Có một cô nương lạc đường trên núi, gặp nhau cũng là duyên phận."

Lâm Quý Đồng cúi thấp đầu, lúc ngẩng lên lại ngưng tụ thần sắc. Mặc dù gây gò lại uy nghiêm, "Cô nương chạy đến đây, cho thấy nàng không vui vì mối hôn sự này. Ta đã nói chuyện, sáng sớm mai sẽ đưa nàng xuống núi."

Son tặc y phục màu cọ gãi gãi đầu. Nhị đương gia so với Lỗ đầu lĩnh địa vị cao hơn, nghe theo Nhị đương gia cũng đúng.

Bên này một đám người đi đến ngã rẽ.

Bên kia một đại hán xông đến, lo lắng nói: "Nhị đương gia, Mộ nhị công tử vào đây muốn giết người."

Bọn son tặc bên này không biết tên Mộ nhị công tử, cả ngày chỉ biết một cách gọi "Nhị công tử".

Lâm Quý Đồng nhíu mày, hơi do dự: "Mộ... Nhị công tử?"

Tráng hán chỉ chỉ Nhị Thập, "Nữ nhân này là người của Mộ nhị công tử."

Lâm Quý Đồng quan sát Nhị Thập, hỏi: "Cô là người của Mộ nhị công tử?"

Nhị Thập gật đầu, rút vai lại. Tình huống xấu nhất đã xảy ra.

Tráng hán nói: "Mộ nhị công tử tuyên bố muốn chôn vùi Phúc trại của chúng ta, Lỗ Nông đã ra ngoài nghênh chiến."

"Thật lỗ mãng!" Trên mặt Lâm Quý Đồng ngày càng nhợt nhạt. "Nhanh đi cứu Lỗ Nông."

Lâm Quý Đồng quay sang son tặc y phục màu cọ, ho khan vài tiếng, nói: "Đầu ta choáng váng không còn sức lực, không tiện xuất chiến. Ta dạy cho người một cách, xem chừng..." Hắn liếc nhìn Nhị Thập, "Xem chừng có thể giúp Mộ nhị công tử hài lòng một chút."

- - -

Mộ Cẩm mới nói xong bốn chữ "Tự tìm đường chết".

Hai chân Lỗ Nông giang rộng, dùng sức giẫm mạnh xuống đất, nhằm thẳng đao.

Mộ Cẩm nhăn mày.

Ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, trong sơn trại vang lên một tiếng hô lớn, "Đầu lĩnh, cô nương chạy trốn kia đã trở lại rồi! Cô nương chạy trốn kia trở lại rồi!"

"Chạy trốn?" Mộ Cẩm môi giật giật, bỗng nhiên phẩy nhẹ quạt, gió quạt bắt đầu thổi.

Son tặc y phục màu cọ không biết có phải trên núi đã quen gào thét, giọng như chuông vang, không chỉ nói cho Lỗ Nông nghe thấy mà đồng thời Mộ Cẩm cũng nghe được, nói: "Cô nương kia ủy khuất rơi lệ, không biết xử lý thế nào ạ?"

Thốn Bôn chú ý, Nhị công tử mới này còn đờ đờ sát khí, giờ cường lệ lại phân tán hơn nửa, có chút hả hê nhìn Thốn Bôn.

Lỗ Nông nhỏ một bãi nước bọt, một tay túm chặt cổ áo hồng y, thể hiện rõ ràng mình là một tân lang. "Thành thân, nàng dĩ nhiên là cam tâm tình nguyện rồi."

"Lỗ mãng." Mộ Cẩm hừ nhẹ, "Cường thủ hào đoạt, thế mà lại không biết xấu hổ, rêu rao nói mình cướp của người giàu chia cho người nghèo làm trung nghĩa."

Lỗ Nông không nhịn được nữa, hắn có thể lên làm đầu lĩnh, tất nhiên cũng có tài năng, đại đao chấn động, cánh tay phải rắn chắc thô ráp kéo căng hồng y.

Son tặc y phục màu cọ vôi vàng lao xuống cản, giữ chặt Lỗ Nông. Hắn thu lại cái giọng gào to, thanh âm ép nhỏ tới cực điểm, nói bên tai Lỗ Nông: "Nhị đương gia về rồi, ngài nói, đừng trêu chọc Mộ nhị công tử."

Lỗ Nông dựng râu trừng mắt. Nhưng sơn trại nói chuyện cũng cần quy củ. Đương gia có lệnh, Lỗ Nông không thể không theo. Hắn liếc mắt nhìn Mộ Cẩm ung dung tự tại, khí tức không thể đánh ra, hận không thể xé nát khuôn mặt của Mộ Cẩm.

Son tặc y phục màu cọ gắt gao giữ chặt Lỗ Nông, còn nói: "Nhị đương gia phân phó, thả vị cô nương kia xuống núi."

Lỗ Nông do dự.

Son tặc y phục màu cọ nói tiếp: "Cô nương không chịu thành thân, ngươi cường thủ hào đoạt, làm hỏng quy củ son trại. Nhị đương gia cho ngươi tự lĩnh phạt."

Này là khiến Lỗ Nông đuối lý không nói nên lời. Một đại lão gia môn như hắn, có chút ủy khuất. Hắn không chê nàng bị cầm thi thôi. Nói cũng hết lời, thành thân về sau, hắn nhất định sẽ yêu thương nàng. Nàng sao lại không vui.

Lỗ Nông tức giận khó nguôi, tay phải dồn lực chờ hành động mạnh mẽ bỏ về phía núi đá.

Núi đá vỡ vụn, bắn ngược đến ngực hắn, khó chịu trong lòng mới như được giải tỏa. Hắn nhìn thấy, Nhị Thập xinh đẹp, nhỏ nhắn từ trong son trại đi tới, giống hệt như thỏ con.

Nữ nhân có thể cướp lại, nhưng Nhị đương gia chỉ có một. Đương nhiên là nghe theo Nhị đương gia. "Đừng sợ, ta không tổn thương cô." Lỗ Nông thu đao.

Nhị Thập thấy hắn không có vì mình chạy trốn mà tức giận, nhẹ nhàng thở ra. Nàng cảm kích mà hướng hắn cười cười.

Lỗ Nông quay trở về.

Nhìn người Nhị Thập áo dính đầy bụi đất, Mộ Cẩm vuốt vuốt áo choàng đỏ của mình, hướng nàng nói: "Tới đây."

Nhị Thập đi qua, chỉ là tốc độ dưới chân chậm như rùa bò. Nàng suy nghĩ, lúc này nên ứng phó với Nhị công tử như thế nào.

Mộ Cẩm nói: "Ngươi còn có thể đi chậm hơn được sao?"

Đương nhiên có thể, vì vậy nàng đi càng chậm, đi được phía trước hai bước lại lùi về sau ba bước.

Mộ Cẩm mất hết kiên nhẫn, lập tức phi thân lên, thẳng đến chỗ Nhị Thập.

Lúc này không có khăn lụa, hốt hoảng nhìn thấy, nàng dùng hai tay bịt chặt miệng. Chờ hắn đến trước mặt, nàng mới giật mình vì chính mình đã làm chuyện ngu ngốc, lập tức thả tay xuống.

Mộ Cẩm nhân từ, không có so đo nàng vì cái hành động quái dị này. Hắn ôm lấy nàng, quay người phi về.

Nhị Thập cắn chặt răng, nhắm chặt mắt, thân thể như tan trong không khí. Tiếp theo được ngồi trên lưng ngựa.

"Không sao rồi." Mộ Cẩm đem nàng giấu trong áo choàng, vỗ vỗ lưng nàng.

Ba chữ nhẹ nhàng lại được nói ra từ Nhị công tử quen thói kiêu căng, Nhị Thập không cảm thấy được an ủi.

Chớp mũi người thấy mùi đàn hương, nàng vụng trộm hé mắt, phát hiện mình hoàn toàn được bao quanh trong ngực hắn. Một kiện áo choàng như phản chiếu nắng chiều đẹp để bao trọn nàng.

Nóng như lửa đốt, che cho nàng thứ này làm gì?

Mộ Cẩm liếc mắt nhìn cửa trại gần Soan Khê, nói: "Phóng hỏa đốt trại."

Thôn Bôn mặt không biểu cảm, chỉ cần Mộ Cẩm hạ lệnh, hắn phần lớn chỉ trả lời đúng một chữ: "Vâng."

Nhị Thập cực kỳ hoảng sợ, nhấc áo choàng đỏ lên, vội vã lắc đầu. Phúc trại tuy phần lớn là nam tử thô kệch, nhưng suy cho cùng cũng không thật sự làm tổn thương nàng. Nhị đương gia ở son trại lại là nam tử tuấn tú thiện tâm.

Nàng sốt ruột. Tay trái dựng thẳng lên một ngón.

Một.

Dừng lại một lúc, tay phải nàng giờ nắm ngón tay, tay trái giờ lên ngón cái với ngón trỏ.

Một hai ba bốn năm sáu bảy.

Mộ Cẩm hỏi, "Có ý gì?"

Nàng lại giờ lên một lần nữa.

Mộ Cẩm nhìn nàng,

Thốn Bôn nói: "Nhị Thập cô nương phải chăng có ý, cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp?"

Nhị Thập liên tục gật đầu.

"Ừm." Mộ Cẩm ôn hòa mà nói lại một chữ. Qua một lúc lâu mới nở nụ cười. "Thôi được, đối phó với ngươi, so với bọn chúng còn quan trọng hơn."

Hắn vịn tay trên lưng nàng, Nhị Thập cảm thấy so với hàn băng càng lạnh. Nàng khiếp sợ nhìn hắn.

Mộ Cẩm lần nữa đem áo choàng che lại, che phủ kín mít. Hắn một tay ôm eo nàng, một tay cầm dây cương quay đầu ngựa, hạ lệnh: "Hồi phủ."

Tiếng vó ngựa phi nước đại xa dần.

Qua một lúc lâu, hai đèn lồng đỏ lớn mừng hỉ sự ở cửa sơn trại "Rầm", "Rầm" hai tiếng rồi rơi xuống đất.

Lỗ Nông đã sớm bỏ đi cái hồng y, phi đao cắt đứt dây lồng đèn.

Sơn tặc y phục màu cọ khuyên nhủ: "Sao lại làm hồng hết rồi? Về sau ta sẽ bắt cho ngươi một cô nương cam tâm tình nguyện."

- - -

Trở lại Mộ phủ.

Một hộ vệ đi Đông phố mua bánh bao hấp.

Mộ Cẩm véo eo Nhị Thập, đem nàng xuống ngựa, từ cao nhìn xuống nói: "Tắm rửa sạch sẽ cho ta, một hồi trên núi toàn mùi đất."

Nhị Thập nghe lời gật đầu.

Nàng trở về Yểm Nhật Lâu.

Hai người hầu mang lên một thùng nước nóng, còn có cả một nha hoàn rắc thêm cánh hoa thơm.

Nhị Thập cảm thấy, đêm nay chỉ sợ không mấy dễ chịu.

Nước ấm xoa dịu thân thể căng thẳng. Trải qua ngày hôm nay, nàng như trải qua một năm kinh tâm động phách.

Tắm rửa sạch sẽ, thay đổi y phục.

Nàng đã để lại cái áo ngoài của ngư công ở Phúc trại. Ra ngoài cùng Nhị công tử, không biết chừng vẫn nên tận dụng đường thủy, phải đến phòng may vá làm một chiếc mới.

Nhị Thập dấm lưng bóp vai, nghĩ lại tình cảnh ngày hôm nay, nghĩ được một nửa liền vội vàng cắt đứt. Nàng bí mật gì đều không muốn biết, nàng chỉ coi mình như một nha hoàn bình thường. Nhị công tử cùng Nhị đương gia mới cần lo lắng, không phải do nàng, mà do bọn họ cứ đem ngoài miệng nói ra hết.

Mộ Cẩm chỉ phân phó tắm rửa sạch sẽ, không nói thêm gì khác.

Vì vậy, Nhị Thập tắm rửa xong, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Một lát sáu, Thập Nhất tới gõ cửa, nói: "Nhị thập, Thốn Bôn ở bên ngoài lâu. Nhị công tử phân phó, cho ngươi đổi một kiện váy đỏ."

Nhị thập: "... Đỏ? Là đỏ son? Đỏ lựu, hay đỏ hồng?"

Nàng váy đỏ không nhiều lắm, chọn lấy một cái cùng màu với áo choàng của Nhị công tử, đẩy cửa đi ra ngoài.

Hôm nay trên núi cây cối um tùm tươi tốt, đem ra so sánh, vườn ở bên ngoài lâu cũng thật sự quá mức mộc mạc.

Thốn Bôn dựa vào thân cây du ở bên ngoài lâu. Nhìn thấy bóng dáng nàng, hắn thẳng người lên, "Nhị Thập cô nương, mời."

Nhị Thập đi theo hắn đến Băng Sơn Cư.

Thốn Bôn thấp giọng nói: "Lúc Nhị công tử muốn giết cô, là thật tâm muốn giết cô."

Bởi vì nàng dám can đảm áp chế Nhị công tử, càng bởi vì nàng biết những việc không nên biết.

Thốn Bôn lại nói: "Nhị công tử buông tha cô, cũng là thật tâm buông tha cô."

Nguyên nhân này, không thể hiểu được. Có lẽ như Nhị công tử nói, nhất hành nhất thiện mà thôi.

Thôn Bôn không nói thêm gì nữa, đến nơi rồi dừng.

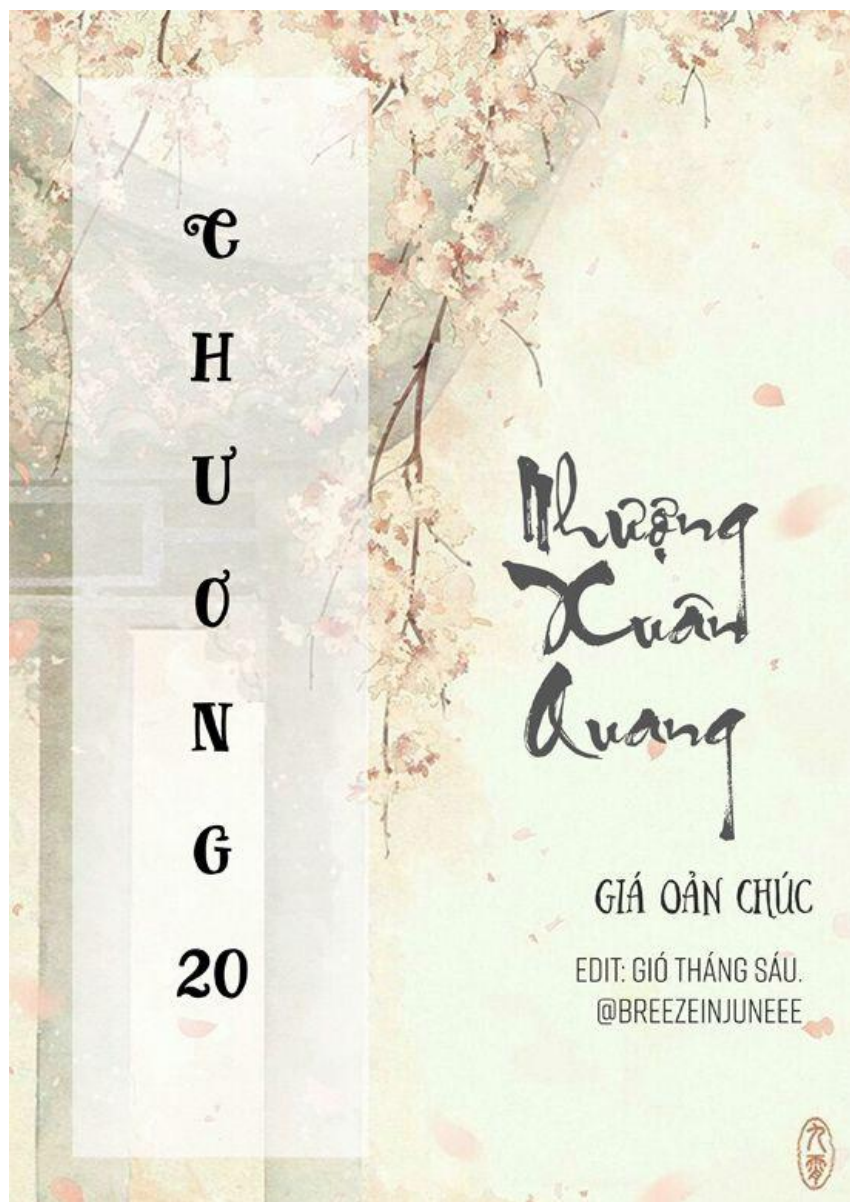
Nhị Thập cảm kích gật đầu. Nàng đã nghĩ kỹ làm thế nào để ứng phó với sự chất vấn của Nhị công tử đêm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Không có gì vui

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Nhị Thập vừa muốn gõ cửa.

Cửa vừa vạn mở ra.

Phó quản gia Trần hai chòm râu run run, định nói chuyện lại không biết nói gì. Hấn chấp tay hành lễ, lặng lẽ rời đi.

Thôn Bôn không thấy bóng dáng.

Người bên trong cánh cửa kia đã thay một bộ y phục tơ lụa xám trắng.

Có một lần trong gia yến của Mộ phủ, Nhị Thập mang áo choàng đến cho Tam tiểu thư, sau đó liền lui ra. Tuy chỉ trong một cái liếc mắt ngắn ngủi, đã cảm thấy Mộ Cẩm là khác biệt nhất trong ba người, đặc biệt về mặt thần thái. Mộ đại công tử cũng gọi là anh tuấn, chỉ thua kém Nhị công tử một chút. Các nha hoàn khi nói chuyện phiếm, lúc nói về Nhị công tử phần lớn đều miêu tả hình dáng hấn. Nhưng thứ hùng hổ dọa người nhất của hấn chính là khí chất. Còn dung mạo tuấn tú hay không thì phải bàn sau.

Giống như lúc này, giấu đi vẻ sắc bén, hấn đơn thuần chỉ là một thiếu niên tuấn tú.

Nhị Thập ngoan ngoãn đi vào.

Dưới ánh đèn Mộ Cẩm nâng lên đôi mắt cảnh cáo.

Nàng quỳ gối trước mặt hấn.

Hấn khép lại đôi mắt phong nguyệt, đuôi lông mày khẽ động, thiếu niên tuấn tú đơn thuần đã không thấy nữa, chỉ còn lại duy nhất Nhị công tử khoan khoái. "Phạt ngươi nhiều lần như vậy, ngươi đã biết nhìn sắc mặt rồi. Còn chưa có bất ngờ gì, đã xin nhận tội."

Nhị Thập quỳ rạp nửa người, mười ngón tay khép lại, trán tỳ xuống đất.

Chính như lời Thôn Bôn nói, Nhị công tử giết hay không giết, chỉ trong một ý niệm. Chỉ cần nàng vượt qua được cái chớp mắt kia, thì có thể bình an vô sự.

Mộ Cẩm không nói gì, đôi mắt nhìn dọc sống lưng nàng. Hấn gần đây thường có xúc động muốn róc xương, ngón tay lại vô thức gõ gõ.

Nhị Thập chọn một bộ xiêm y gần giống màu áo choàng đỏ của hấn, tuy vậy đây chỉ là chiếc váy áo đã cũ, màu đã phai thành đỏ thẫm.

Mộ Cẩm một tay đỡ trán.

Xiêm y này của nàng, sắc đỏ như dập tắt hỏa tâm, đỏ giống hoa khô tàn úa. Tóm lại là một sắc đỏ không đủ thuần. Giống như nàng, ngu ngốc không đến, mà thông minh cũng chẳng được.

Tối hôm qua tại chính chỗ này. Hấn đã nói với Thôn Bôn, chỉ cần hôm nay nàng không bỏ trốn, hấn liền có thể yên tâm. Tình cảnh hôm nay lại như vậy, tâm tình bỏ được xuống mới lạ.

Nàng hôm nay, coi như đã làm đúng một việc. Nếu không phải nàng tự mình chạy trốn khỏi doanh trại sơn tặc, giúp Mộ Cẩm thương thức được biểu tình thảm bại của Lỗ Nông, Mộ Cẩm thật sự có lẽ đã xuống tay tàn nhẫn.

Mộ Cẩm nhiều năm đã không dính máu tươi.

Hấn luyện võ công tâm pháp sát khí rất nặng, sự sợ hãi hấn tẩu hỏa nhập ma, liền khuyên hấn buông bỏ đao khí.

Mộ Cẩm không nghĩ sẽ thành Phật. Hấn còn có Thôn Bôn, máu văng tung tóe cũng không đến lượt hấn. Hấn những năm gần đây đã thu liễm. Nếu không phải tại nữ nhân này xuất hiện, hấn còn có thể nhẫn nại lâu hơn.

Nhị Thập chờ nửa ngày không thấy Mộ Cẩm nói gì, cũng không dám ngẩng đầu lên. Nàng nhắm mắt. Thật là một ngày lộn lộn đầy sợ hãi. Nàng lập tức mở mắt ra, để tránh không cẩn thận lại ngủ gật, chọc giận hấn.

Giả như sinh tử chỉ trong một cái chớp mắt, có thể biến thành hai cái chớp mắt, rồi ba cái chớp mắt, nàng sẽ không phải lừa dối để qua chuyện. Quỳ như vậy, trước mắt tối tăm, nàng nhìn không được nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng vẫn không nhúc nhích.

Mộ Cẩm trừng mắt, nữ nhân này sẽ lại không ngủ chứ? Dám ở trước mặt hấn ngủ gật, nàng là người đầu tiên, hơn nữa ngủ gật không chỉ một lần. Chỉ cần hấn nhẹ nhàng một cước, nàng về sau không cần ngủ gật, cứ như vậy an giấc ngàn thu.

Thế nhưng một cước cuối cùng cũng không xuất ra, hấn mở miệng nói: "Đứng lên đi."

Nhị Thập lập tức cung kính sửa thành tư thế ngồi quỳ.

Nàng rũ mi rũ mắt. Mộ Cẩm bỗng nhiên phát hiện, nàng thế mà lông mi lại thật dày, như một tấm màn che đầy dao động nơi ánh mắt. Nhưng mà, hấn cũng chẳng gặp nhiều cảm xúc trong mắt nàng, không gì ngoài bình tĩnh rồi sợ hãi, bình tĩnh rồi sợ hãi, cứ thế lặp đi lặp lại.

"Ngươi hôm nay gây ra chuyện." Hấn nâng tách trà lên, nhẹ nhấp một ngụm, "Nên tính như thế nào?" Hấn hỏi ra những lời này, liền thấy trong mắt nàng xuất hiện những cảm xúc quen thuộc, lại là một vòng luẩn quẩn.

Nhị Thập trông mắt vừa động.

Mộ Cẩm cảm lấy một trang giấy ó vàng, chỗ nếp gấp bị tàn phá.

Nàng chột sững sờ tại chỗ.

Hắn gior lên nụ cười, "Người chẳng lẽ không nghĩ tới chạy trốn đến chân trời góc biển, khế ước bán mình vẫn còn nằm trên tay ta."

Một tờ khế ước này, ngoài uy hiếp nàng, còn có thể uy hiếp ai? Nhị Thập đầu óc kêu loạn, bỗng chốc có dự cảm không ổn, chạy nhanh đến chỗ hắn mà đập đầu.

"Đi tới đi lui lại là chiêu này." Hắn nâng cảm nàng lên, "Người sợ chết?"

Nhị Thập gật đầu.

"Ta thấy người một chút cũng không sợ. Chỗ nào chết càng nhanh, người càng hướng đầu chạy."

Nàng định đập đầu, cảm bị hắn bóp chặt muốn chết, không thể động đậy.

"Lại quên mất." Hắn nói: "Người không biết chữ."

Nhị Thập thăm mò hỏi.

"Người chuyển qua chuyển lại mấy nhà, khế ước có chút cũ. Nhưng mà dấu tay bên trên vẫn còn rõ." Hắn đem giấy trải ra trước mặt nàng. "Buổi tối thấy nha hoàn của Đông Ninh, ta liền nhớ ra, người chẳng phải là nha hoàn sao. Người hầu của Mộ gia đều có cái này. Trên đây còn có dấu tay của người nhà người. Chỉ cần ta đem khế ước bán mình này nộp lên quan phủ, dù người có chạy đến đâu thì vẫn có thể bắt về. Không bắt lại được, ta chỉ cần đến tìm cha người đòi người. Cha người tên là... À, Từ Đại Chính. Ở Tây Phụ Quan đúng không?"

Nhị Thập bắt lức. Cũng là nàng sợ ý, không nghĩ tới khế ước bán mình còn có tên cha. Năm đó nàng tự mình điểm chỉ, cũng không biết là cha đã điểm chỉ thêm lúc nào.

"Cầu xin tha mạng à." Mộ Cẩm cười đến tàn nhẫn, "Nghe chán rồi."

Nàng ôm chân hắn, thiếu chút nữa đập vào đầu gối hắn.

"Tưởng ta không trị được người." Hắn nhẹ nhàng thu hồi khế ước bán mình.

Nhị Thập nhìn hắn cầu xin.

Hắn thích nhìn, vẫn là trông mắt hoảng sợ mà tối đen như mực. "Lúc chạy trốn như vậy, không có nghĩ đến ngày hôm nay sao?"

Nàng chỉ chỉ miệng mình, khoa tay múa chân.

Mộ Cẩm hỏi: "Người muốn giải thích?"

Nàng gật gật đầu.

Hắn cười khê, "Được, trước mắt nghe người giải thích thế nào."

Nhị Thập bò từ mặt đất lên, ngồi trên một cái ghế khác, thân hình hết nghiêng trái lại nghiêng phải. Sau đó làm động tác nắm dây cương.

Cái này cũng dễ đoán. "À? Ngựa chạy làm xe ngựa hết nghiêng trái rồi lại nghiêng phải."

Tiếp theo, nàng hoảng sợ cực độ, thân thể từ trái sang phải vẽ ra một cái vòng tròn lớn.

Mộ Cẩm nâng chén trà lên, "Xe ngựa xoay vòng."

Nàng ở trên ghế lẩn lẩn xuống, sau đó đang muốn nằm ngã xuống đất.

"Ngừng." Hắn nâng cảm nàng lên, xoay về hướng giường. "Nằm trên giường đi, bản thì chốc nữa lại phải tắm."

Nhị Thập ngấm lại cũng đứng.

Giường của hắn so với giường nàng vừa to vừa mềm, cả giường đều là mùi của hắn. Giống như lúc nàng bị bao trọn trong áo choàng, lúc đầu ngửi mùi tưởng túi thơm, đến gần mới phát hiện không chỉ là mùi túi thơm. Cái vị Nhị công tử này, tính tình cổ quái, mùi hương cũng khác người.

Nhị Thập vốn đang ngồi lại lập tức ngã trên giường.

Mộ Cẩm giải đoán từng động tác của nàng, "Bị đụng quá mạnh, nguoi té ngã ở trong xe ngựa."

Nàng ở trên giường lăn lăn, hết lăn trái rồi lại lăn phải, tiếp theo dang hai tay ra, đảo mắt, đầu nghiêng sang một bên rồi nhắm mắt lại.

"Nguoi bị ngất đi."

Nhị Thập mở mắt ra, đầu tiên là vẻ mặt mờ mịt, lúc sau giống như gặp được cái gì đó đáng sợ, đôi môi hơi hơi run rẩy, khăn trương túm lấy xiêm y, trùm mắt về phía trước.

Mộ Cẩm buồn tẻ ở bên kia ghế nằm xuống, lười biếng nói, "Nguoi vừa tỉnh lại liền gặp phải sơn tặc." Nghe diễn còn phải tiêu tiền, này lại có miễn phí, chẳng phải cũng vui sao.

Nàng động tác không ngừng, làm ra bộ dáng bị trói, ngã trở về trên giường. Sau đó sợ hãi mà động đậy hai chân, liên tục lắc đầu. Trong mắt giống như còn có nước mắt run rẩy.

Thần sắc hần ngưng lại, hỏi: "Bọn chúng chạm vào nguoi?"

Nhị Thập lắc đầu, chỉ chỉ chính mình y phục đỏ trên nguoi. Nhìn thấy màn giường, nàng kéo một bên, đem màn giường cuộn thành một quả cầu tròn.

Hần nhìn cái màn giường bị nàng kéo đến uốn nếp.

Nàng đứng lên, đem quả cầu tròn nắm ở trước ngực, hướng hần khom lưng.

Mộ Cẩm nhớ tới bộ xiêm y vải thô của Lỗ Nông, khinh miệt nói: "Thành thân?"

Nàng gật đầu.

"Nguoi như vậy, cũng được mắng phu nhìn trúng." Nhị công tử giọng nói không nóng không lạnh.

Nhị Thập xuống giường, ở trong phòng chạy lên, chạy tới chạy lui lau mồ hôi, len lén nhìn phía Mộ Cẩm ngóng trông trả lời.

Đôi mắt như sao trời của hần ánh lên ý cười, "Tiếp tục."

Nàng thực sự không phân biệt được ý cười kia là nguy hiểm hay nhiệt tình, chỉ có thể tiếp tục chạy.

Hần chậm rãi không nói lời nào.

Nhị Thập nghĩ, không lẽ như vậy mà lại không đoán ra?

Mộ Cẩm buông chén trà, quan tâm hỏi: "Chạy trốn mệt không?"

Đương nhiên. Thế nhưng nàng lại lắc đầu.

Hần lúc này mới nói: "Ý nguoi là, bọn họ bắt nguoi. Nguoi không vui liền chạy trốn."

Nhị Thập vốn định lại chạy lần nữa, để hần thấy được nàng thật sự nỗ lực trốn thoát khỏi sơn trại, nhưng nàng mệt mỏi liền thôi. Nàng quay đầu lại, làm ra biểu tình sợ hãi, lại làm đôi tay bị trói.

Mộ Cẩm thông thả ung dung nói: "À, chạy không được xa, nguoi bị bọn chúng bắt trở về."

Nàng chỉ chỉ hần, làm một cái động tác chém nguoi.

"Hừm?"

Nàng đi tới trước mặt hần.

Hần chờ nàng diễn kịch.

Nào ngờ, nàng bỗng nhiên nắm hần tay.

Chỗ hạ thân bỗng cương lên.

Nàng mím môi, đáng thương tội nghiệp mà nhìn hần.

Không nguoi nào dám chạm vào mà không có sự cho phép của hần, nữ nhân này đúng là ăn gan hùm mật gấu. Mộ Cẩm hất tay nàng ra, "Nguoi có ý gì?"

Nhị Thập ngơ ngác. Nàng chỉ muốn làm chân thật một chút, biểu đạt nàng dựa vào hấn. Hấn bình thường véo eo nàng, nhéo mặt nàng, thập phần thuận tay. Nàng nắm tay hấn có tỳ, chẳng nhẽ lại chiếm tiện nghi của hấn?

Mộ Cẩm phát tay, "Cách xa ta một chút."

Nàng chạy nhanh trở về, cách xa hấn ba thước.

Hấn hỏi: "Ngươi vừa rồi có ý gì?"

Nàng nhú mồm, chạy vài bước, dừng lại, chỉ chỉ hấn, lại làm cái động tác chém người.

Mộ Cẩm đoán: "Nhớ đến ta, chờ ta đi cứu ngươi?"

Nhị Thập hô to một hơi, gật gật đầu.

"Nghe ý tứ của ngươi, ngươi trong lòng chính là nhớ thương ta, gặp nạn cũng không quên vì ta mà thù thân như ngọc. Cho nên, ngươi là cam tâm tình nguyện ở lại nơi này."

Nàng gật đầu mạnh.

"Thì ra là thế." Mộ Cẩm tiến lên, nhéo cằm nàng lên, "Kẻ lừa đảo, mở miệng ra toàn lời dối trá. Vì cái khế ước bán mình có tên Từ Đại Chính, cho nên mới bịa ra một vở kịch như vậy."

Thật sự không phải, này mà bịa ra sớm thì diễn đã tốt rồi. Nàng chân thành lắc đầu.

"Rất được, rất được." Mộ Cẩm xem kỹ đôi mắt nàng, "Nếu không có thứ kiểm chế ngươi, ta không thể an tâm. Ngươi thực may mắn, bị ta phát hiện ra nhược điểm, hết thấy đều dễ làm."

Hấn buông nàng ra, "Về sau muốn chạy trốn, nhớ dùng đầu óc."

Nhị Thập cúi đầu, cực kỳ nghe lời.

"Nói xong chuyện phiền rồi, chúng ta nói chuyện chính sự."

Lại còn cái chính sự gì nữa... Nàng dè dặt.

Mộ Cẩm tiến đến gương mặt nàng, ngửi ngửi, "So với bình thường đã chút mùi thơm nữ nhân hơn rồi. Hôm nay ngươi rời đi, tuy không phải ngươi cố ý, nhưng cũng chọc ta không thoải mái." Hấn ở bên tai nàng, thấp giọng nói. "Đêm nay hầu hạ ta cho tốt, ta vui thích, tha cho ngươi một mạng."

Nhị Thập: "..."

"Lần trước đi Phù Nhung Hương xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Mộ Cẩm cầm một cuốn thoại bản nhỏ, "Cho ngươi, trên sách không có mấy chữ, đều là hình vẽ. Nhanh lẹ học mấy chiêu."

Nàng nghệt mặt. Lần chẻ cúi trước của hai người, cũng là hơn mười ngày trước. Ngắm lại tình cảnh hiện tại của nàng, bị bỏ cũng đã bỏ rồi, mạng sống quan trọng hơn.

Nhị công tử tựa như đại lão gia môn, nhàn hạ tựa trên giường.

Nhị Thập không còn cách nào khác, đứng tại chỗ mà xem qua thoại bản. Xem được vài tờ, nàng nghĩ, hay vẫn là nàng nằm, Nhị công tử dùng sức, còn nàng tiết kiệm sức lực.

Nhị công tử chờ hồi lâu, nói: "Ngươi hiểu biết thật kém cỏi."

Nàng thừa nhận, tại phương diện này nàng không có hiểu biết. Huống hồ, trong cái thoại bản chẻ cùi này, nữ nhân biểu tình cực kỳ thống khổ. Nàng chung quy vẫn có chút khiếp sợ.

"Chậm rãi xem, ta chờ xong."

Sau những lời này, chờ một hồi lâu, Nhị công tử lại mở miệng: "Ta nói với ngươi một câu."

Nhị Thập ngẩng lên.

"Ngươi đâu chỉ là hiểu biết kém, ngươi là hoàn toàn không có."

Nàng tiếp tục xem.

Trong chốc lát, Nhị công tử từ bỏ, hướng phía trước lấy đi thoại bản. "Ngày khác học vậy."

Nhị Thập mong chờ lời này sẽ giúp trì hoãn thời gian. Nhị công tử lẩn lộn một ngày, chắc hẳn cũng mệt mỏi rồi, thật tốt khi hắn không còn tâm sức làm tiếp những việc này nữa. Nàng an tĩnh ngủ tại đây một đêm, không thể tốt hơn.

Nhưng mà, Nhị Thập nghĩ sai rồi. Lục soát núi không phải Nhị công tử, hắn nghỉ ngơi từ lâu, sức lực đã tràn trề.

Mộ Cẩm cuộn một tấm khăn, nhét vào miệng nàng. Lấy thêm một khăn lụa màu đỏ đắp lên nàng mặt.

Nhị Thập cắn chặt khăn. Nằm ở trên giường, tùy ý hắn bài bố.

Chưa đầy một lát, Nhị công tử rút cái thứ ra khỏi cái miệng duyên dáng nhưng không diễn tả được lời nói. "Người câm là thanh tịnh. Nhưng không rên lấy một tiếng, không có gì vui."

Nàng giả người chết, vẫn không nhúc nhích. Không có gì vui liền kết thúc sớm một chút.

Nào ngờ, Nhị công tử nói: "Lên, đem giải dược trị câm đến đây."

Nhị Thập: "..."

Hắn nhắc khăn lụa ra, kéo nàng lên.

Hai người đều ngồi xuống.

Nhị công tử nói như thể có chuyện lạ: "Lúc trước nên cắt đầu lưỡi, không nên cho uống thuốc độc. Đầu lưỡi tốt xấu gì cũng có thể "um a" vài câu, không đến mức một chút thanh âm nào đều không có."

Khi nói chuyện, hắn thuận tay vuốt vuốt cây quạt.

Nhị Thập hé miệng, cánh môi mím lại vào trong. Sợ không cẩn thận một cái, cây quạt liền lấy luôn đầu lưỡi nàng.

Mộ Cẩm đem một bao thuốc bột nhỏ rắc vào chén, đẩy đến trước mặt nàng, "Không cần nói cảm ơn."

Nhị Thập: "..."

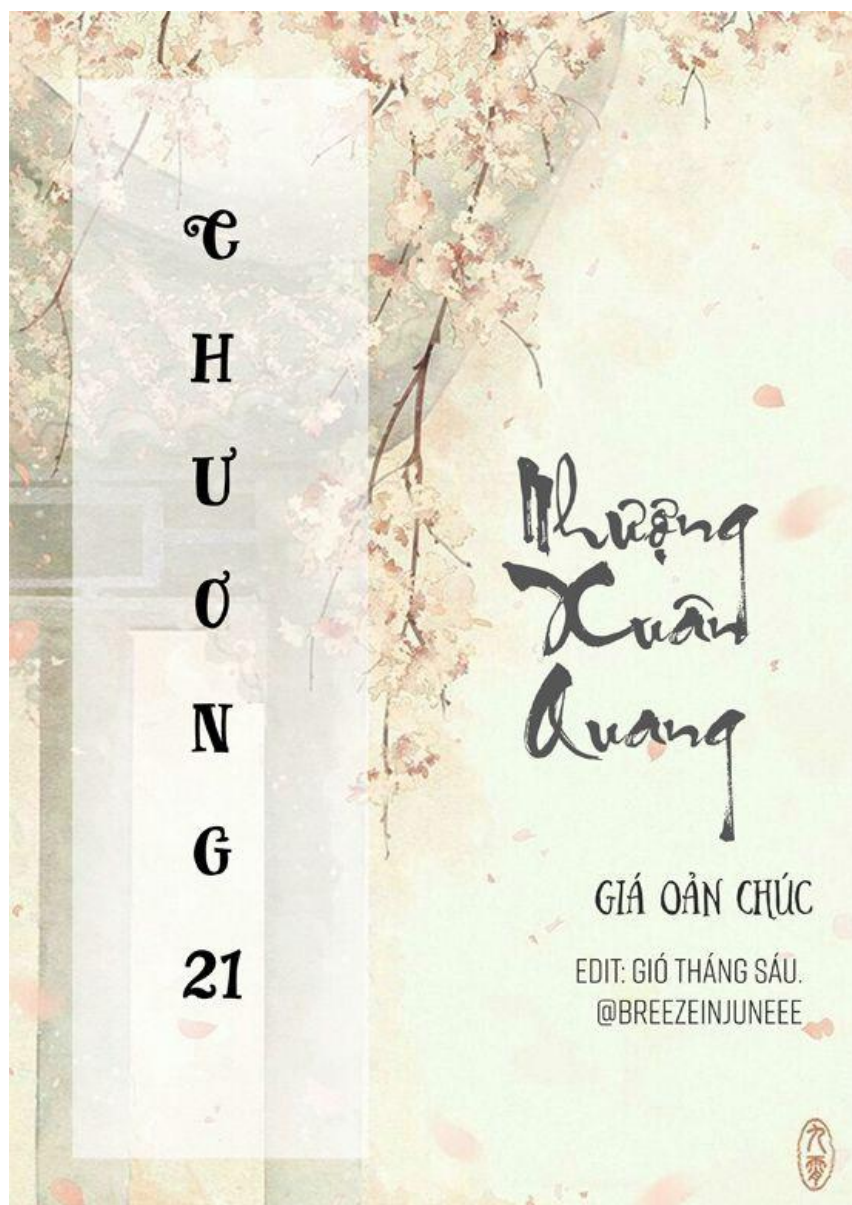
Nếu có thể nói chuyện, cái mạng nhỏ này của nàng sẽ càng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bằng nàng?

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Nhị công tử đưa tới một chén nước, bên trong đỏ pha vàng, vàng pha trắng, trắng rồi lại...

Nhưng màu sắc không quan trọng.

Chén nước này, nhìn thì không giống thuốc giải độc, nhưng Nhị Thập bắt buộc phải xem nó là thuốc giải độc.

Ngày Thốn Bôn hạ độc, Nhị Thập vì suýt nữa bị cát đầu lưỡi mà hoảng loạn, không kịp để ý màu sắc thuốc bột như thế nào. Trờ lại Yểm Nhật Lâu, bên trên ông tay áo nàng đều dính những vệt nước xanh đậm.

Toàn bộ độc được đều đổ vào trong ống tay áo, chén thuốc giải độc này phải tính thế nào mới ổn đây?

Nhị công tử nói không nghe thấy, phải cẩn thận cân nhắc lại ý tứ trong đó. Hắn nói, mấu chốt không phải việc cát đầu lưỡi hay không, mà ở chỗ, Nhị công tử nói muốn nghe thấy tiếng "um a".

Nhị thập bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó.

Trong yên lặng, nàng mơ hồ nghe thấy quạt chuyển động càng ngày càng nhanh, ở trên tay Mộ Cẩm tựa như gió thổi tới.

Vừa nãy, y phục hai người mới cởi được một nửa.

Lúc xuống giường, Mộ Cẩm khoác hờ một chiếc áo lụa.

Nhị thập ôm lấy y phục. Nàng liếc mắt nhìn chén nước, trong lúc vô tình đem ánh mắt nhìn nghiêng sang bên hông, đối mặt với vạt áo hắn.

Nàng ở đó thất thần, tiêu cự dừng ở đấy, kỳ thực lại không để cái gì vào mắt.

Nhưng Mộ Cẩm lại không nghĩ vậy, thấy nàng nhìn hấn mà ngẩn người, ba ngón tay chế trụ chuyển động cây quạt, dùng cây quạt kéo vạt áo nàng ra.
"Như vậy mới công bằng."

Lời hấn nói đánh gãy mạch suy nghĩ của nàng.

Nhị Thập cúi đầu, cầm lên chén nước.

"Nhanh lên, chuyện vừa rồi còn chưa xong, lúc sau tốn rất nhiều thời gian." Mộ Cẩm nói thúc giục.

Nhị thập giương mắt, chỉ chỉ miệng mình, lại đem đầu lưỡi duỗi ra bên ngoài một chút, ngoài miệng làm một cái động tác cắt xuống.

Mộ Cẩm ngày càng ăn ý với nàng, hỏi: "Sợ ta cắt đầu lưỡi ngươi?"

Nhị thập gật đầu, đem chén nước đặt xuống.

Mộ Cẩm dùng cây quạt xuôi theo chén nước chấm hai cái. "Ta vừa rồi nói thế nào? Ngươi hầu hạ ta, ta tâm tình nở hoa, tự nhiên sẽ đối xử tốt với ngươi. Ngươi như vậy không rên lấy một tiếng, trước kia không cảm thấy gì, nhưng hiện tại ta lại không thoải mái, muốn nghe thấy trong miệng một chút gì đó. Yên tâm, ta thoải mái rồi, dĩ nhiên sẽ buông tha ngươi." Hấn còn ngụ ý khác mà cười: "Dù sao, thoạt bản trang thứ mười hai, cái miệng cùng cái đầu lưỡi này của ngươi, về sau sẽ có chỗ hữu dụng."

Thoạt bản trang thứ mười hai là cái gì, Nhị Thập sớm đã không nhớ rõ. Nàng kiên cường bùng lên chén nước lần nữa.

Quạt xếp của Mộ Cẩm đưa từ cằm nàng đến lỗ tai, rồi lại trở lại cằm.

Nhị thập cảm thấy mình như ngồi cạnh lưỡi dao trầm. Nàng giữ chén lần nữa, đôi môi chạm lên miệng chén.

Sắc màu trong chén ngày càng đậm, giống như màu của sơn phấn.

Nói là thuốc giải độc, nàng không tin.

Nhị thập dùng tay áo che mặt, giống như hôm đó uống độc dược.

Tiếp theo, tay nàng bỗng nhiên run rẩy, chén rơi xuống, lăn trên mặt đất rồi vỡ thành ba mảnh. Nàng ngồi không vững, nghiêng trái rồi lại nghiêng trái, vẫn lại nghiêng trái, lại muốn nghiêng trái ngã tiếp.

Mộ Cẩm nhanh chóng đưa chân đá văng một mảnh vỡ gần nàng nhất.

Nhị thập từ trên ghế trượt xuống mặt đất, hai tay đưa tới đè chặt cổ họng, lông mày nhíu lại, nhắm chặt hai mắt. Nàng hô hấp từng ngậm từng ngậm, muốn nói chuyện, một chữ lại nhả không ra. Nàng cực kỳ thống khổ nằm sấp ở trên đất. Thân thể run rẩy không ngừng, biểu lộ càng ngày càng khó chịu.

Mộ Cẩm che giấu tất cả biểu cảm, cứ như vậy nhìn nàng.

Qua một hồi lâu, trên tay nàng nói lỏng dần, biểu cảm cũng dịu đi. Há to miệng, như cũ không phát ra thanh âm.

Mộ Cẩm nhẹ giọng hỏi: "Vừa nãy đã uống hết rồi sao?"

Nhị thập gật đầu.

"Vẫn không thể nói chuyện?" Hấn hỏi càng nhẹ.

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, chậm rãi hơi thở, định dùng lực ở cổ họng.

Ánh mắt hấn sáng lên.

Nàng nhìn thấy trong mắt hấn tia chờ mong, rốt cục cũng phát ra một tiếng ám ách "A".

Đầu lông mày Mộ Cẩm nhướng lên, "Có thể nói chuyện?"

Nhị thập cố gắng phát ra tiếng vẫn chỉ là tiếng ám ách "A", sau đó nàng lại đổi một tiếng "Ừm".

Hấn cười, "Những lời khác nói không được?"

"Ừm..." Cổ họng giống như bị thương tổn, giọng rầu rĩ, không rõ ràng.

Mộ Cẩm tay phải cầm quạt xếp vỗ vào tay trái, "Rất tốt, rất tốt. Ta vốn tưởng, nếu ngươi bình thường có thể mở miệng nói chuyện, khó tránh khỏi ta lại

lo lắng người cùng người khác nói duyên thuyên. Nếu như người chỉ phát ra tiếng ở trên giường, vậy trọn vẹn cả đôi đường. Như thế, thực là hợp ý ta."

Nhị thập biết mình thành công. Nhị công tử không phải muốn để nàng nói chuyện. Hắn chỉ cho phép nàng nói tiếng "um a" mà thôi.

Mộ Cẩm ôm nàng đến trên giường, "Lại kêu vài tiếng, để ta nghe xem có chút nào dễ nghe hơn không?"

Nhị thập chậm rãi mở miệng, dùng sức mà phát ra tiếng, liên tục "A" so với vừa rồi càng dễ nghe hơn.

Hắn đem khăn đỏ che mặt nàng, tuy vậy lại không có chắn miệng nàng, cúi người cười cười bên tai nàng. "Thoáng chốc đã vui vẻ hơn chút, ta càng thích."

Không cần cần chặt răng cửa, Nhị Thập buông lỏng hàm xuống, thân thể cũng liền bớt căng cứng.

Nhị công tử như riu chặt cây tiến tới, nàng rốt cục có thể lên tiếng giống như ước nguyện của hắn.

Thanh âm của nàng tuy có hơi khàn khàn, nhưng Nhị công tử nói: "Vừa vặn. Không ồn ào, cũng không quá mức yên tĩnh." Cổ họng của hắn lúc này cũng trầm xuống như chìm tới đáy.

Cụ vật như bỏ sóng trăm biển.

Mâm non nhỏ hẹp bị lật đi lật lại.

Đến khuya, Mộ Cẩm hỏi Nhị Thập có ăn bánh bao hấp hay không.

Nhị thập không lên tiếng. Nàng hôm nay hết leo núi rồi lại bơi lội, đến buổi tối còn bị Nhị công tử tra tấn.

Đây là ngày mệt mỏi nhất từ trước đến nay của nàng.

Nàng mặc kệ hắn có đuổi nàng về Yểm Nhật Lâu hay không, mê mệt ngủ trên giường không đi.

- - -

Việc Nhị Thập qua đêm tại Băng Sơn Cư truyền đến tai Tô Yến Tinh. Nàng liền kéo theo ma ma cùng nha hoàn tới Yểm Nhật Lâu tìm kiếm hỏi chuyện.

Từ khi Tô Yến Tinh được gả tới, nữ nhân Hoa Uyển cùng Yểm Nhật Lâu ngày càng đoàn kết. Tiểu Thập từ xa trông thấy Tô Yến Tinh ra khỏi Trạch Lâu, vội vàng báo tin cho các nữ nhân khác.

Thập Tứ khi đó vừa hay đang ở Hoa Uyển, cười lạnh một tiếng rồi hướng Yểm Nhật Lâu đi.

Tiểu ma ma cùng Ngân Hạnh một trái một phải đi theo sau lưng Tô Yến Tinh, giống như hộ pháp bảo vệ.

Gặp Thập Tứ đi một mình ở giữa đường, còn chậm rì rì. Khóe miệng Tiểu ma ma cụp xuống, đi nhanh mấy bước, tiến lên quát lớn, "Chó ngoan thì đừng cản đường."

"Ta cũng không phải chó." Thập Tứ đầu không thèm quay lại, vặc lại một câu. Nàng không đem Tô Yến Tinh để vào mắt, không giống Thập Ngũ, bị chọc vài câu liền trúng kế.

Tiểu ma ma tiến lên muốn bắt vai Thập Tứ.

Lại bị Thập Tứ linh hoạt tránh được. Nàng quay người, chống hông nói: "Muốn đánh thì ta chiều."

Từ khi Nhị Thập được Mộ Cẩm chuyên sủng, Thập Tứ cũng nhìn ra, ít nhất con mắt của Nhị công tử chưa từng dừng lại trên người thê tử. Hơn nữa, Nhị thập sẽ không đem chúng nữ nhân trong phủ mà đuổi đi.

Tô Yến Tinh tức giận đến đỏ cả mặt.

Ở đây không thể so với Tô gia. Ngoại trừ người hầu hồi môn của nàng, những người khác đều không nghe nàng sai khiến. Đặc biệt là Băng Sơn Cư, dường như đều học cái thói cuồng vọng của chủ tử, từ quản gia đến hạ nhân, nhìn thì khách khí nhưng kỳ thật từ chối đủ kiểu.

Tô Yến Tinh có đôi lần nghĩ đến lên hạ được vào đồ ăn của những con hồ ly tinh kia, thế nhưng, người của nàng thậm chí còn không được vào trong phòng bếp.

Nhìn thấy Thập Tứ hung hăng phách lối, Tô Yến Tinh đưa cho Ngân Hạnh một cái liếc mắt đầy ý tứ.

Ngân Hạnh tiến lên, "Làm càn!" Nàng muốn cho Thập Tứ một cái bạt tai.

Thập Tứ nâng chân đá tới một cước, "Ta nói cho các người biết, nơi này là chỗ của Nhị công tử. Không tới phiên người giáo huấn ta."

Ngân Hạnh chịu không nổi, lùi lại phía sau hai bước rồi té ngã trên đất.

Tô Yến Tinh không chiếm được tiện nghi, rốt cục cũng trở về nhà mẹ đẻ.

Tô lão gia lúc đó mới biết, sau khi nữ nhi gả đến Mộ gia phải chịu cảnh vắng vẻ. Hắn giận tím mặt.

Ngày ấy, Mộ đại công tử vừa lúc ở Tô gia bàn chuyện làm ăn.

Mộ đại công tử tên là Mộ Chiêu. Mày rậm mắt to, mũi môi rất giống Mộ lão gia. Nhìn quả giống một gã thương nhân giỏi thương lượng. Phần lớn việc làm ăn, Mộ lão gia đều giao cho Mộ đại công tử. Mộ Chiêu là một kẻ tham tiền hiềm thấy, kiếm tiền là việc duy nhất hắn thích, làm không biết mệt.

Nhị công tử phụ trách tiền trang Mộ gia, chính là một cái phá gia chi tử.

Mộ Tô hai nhà thông gia, được lợi đương nhiên là việc làm ăn của Mộ Chiêu. Hắn trốn tránh việc thành nhân, không thoát khỏi bị Tô lão gia giáo huấn một hồi.

Vốn là sớm đã đàm phán thuận lợi, cuối tháng trước, Mộ Chiêu cùng Tô lão gia đã đến quan phủ để đổi tên hiệu buôn bến tàu mà Tô gia lấy làm của hồi môn.

Nhưng Tô lão gia nghe xong lời nữ nhi nói, lập tức nổi nóng mà trút xuống, coi Mộ Chiêu là Mộ Cẩm mà mắng, càng trì hoãn việc hợp tác giữa hai nhà.

Mộ Chiêu mấy tháng này ở bên ngoài bốn ba, chưa hỏi đến việc thành thân của đệ đệ, lúc này mới biết, đệ đệ nhà mình như vậy mà... Đến nay chưa có động phòng.

Mộ Chiêu mặc dù không hỏi đến việc thành thân của đệ đệ, nhưng ảnh hưởng đến việc làm ăn, hắn liền không cách nào ngồi yên không nhìn tới.

Hắn có một trăm thạch gỗ lim cần vận chuyển gấp đến Đông Chu.

(*Thạch: đơn vị đo lường cổ của Trung Hoa, 1 thạch = 120 cân)

Hiện tại, bến tàu kho bãi, tàu thuyền, vẫn treo biển hiệu Tô gia, Mộ Chiêu muốn rời cảng lại không lấy được giấy phê chuẩn của quan phủ.

Nếu như chỉ vận chuyển hàng hóa đến trong Đại Tề quốc, Mộ Chiêu đều có thể dàn xếp. Nhưng mà, Đông Chu nhập cảnh nghiêm ngặt, thời gian ngày một cấp bách, vì vậy Mộ Chiêu lập tức tìm Mộ Cẩm.

Từ Bạng Sơn Cư hướng ra ngoài nhìn, Mộ Chiêu nhìn thấy Đông Tây Nhị Tài, trêu chọc nói: "Từ khi hai cái đầu cá tới chỗ này, đệ liền có đồng loại."

Mộ Cẩm hỏi: "Đại ca hôm nay như vậy lại rảnh rồi đến thương cá?"

Mộ Chiêu đi thẳng vào vấn đề nói: "Vì việc hôn sự của đệ mà tới."

Này cũng nhắc nhở Mộ Cẩm. Hắn lại quên mất chuyện chính mình đã cưới vợ.

Mộ Chiêu nhìn biểu lộ của đệ đệ liền hiểu rõ, Mộ Cẩm không hề để tâm. "Cha đệ đệ cưới nàng về, là muốn cung đường chăm nuôi."

"Ta không hề từ chối nàng ở Trạch Lâu ăn ngon mặc đẹp, thực cung đường chăm nuôi." Mộ Cẩm hững hờ không thèm để ý.

"Cung đường chăm nuôi còn phải đồ dành." Mộ Chiêu nói: "Mặt khác, ta nhắc nhở đệ, giải quyết quan hệ với nữ nhân, cách tốt nhất là mây mưa đồng đều, tối kỵ việc chuyển sùng."

Đây là Mộ đại công tử từ kinh nghiệm của chính mình mà nói ra. Ái thiếp của hắn chính vì bị hắn sùng ái quá phận mới bị hãm hại, mất đi bào thai trong bụng. Từ đó về sau, buổi tối chọn nữ nhân nào, trong mắt Mộ đại công tử cũng chỉ như một việc làm ăn, cân nhắc lợi hại, tính toán thiệt hơn.

Mộ Cẩm châm trà, "Đại ca, uống trà."

Mộ Chiêu còn nói: "Người xưa sớm có câu, bất hoạn quả nhi hoạn bất quân. Đệ trước đây không phải làm tốt lắm sao, sao sau khi thành thân lại đem Tô gia tiểu thư ngăn ở ngoài cửa?"

(*Bất hoạn quả nhi hoạn bất quân: Không sợ thiếu chỉ sợ không công bằng)

Thấy Mộ Chiêu không uống, Mộ Cẩm tự mình tỉnh té thưởng trà.

"Ta thấy Tô gia tiểu thư cũng không ác độc như lời đồn đại của kinh thành. Đệ mau chóng đem người trở lại, lập tức viên phòng." Mộ Chiêu lấy địa vị huynh trưởng mà uy nghiêm ra lệnh.

"Có viên phòng hay không, không thể chỉ nói với ta." Mộ Cẩm thấp mắt thoáng nhìn xuống phía dưới, "Còn phải hỏi ý kiến tiểu đệ này đã."

"Đệ..." Mặt Mộ đại công tử như khối băng son, không chỉ bị rạn nứt, mà còn hiện ra cái vết sứt lún, ước chừng như đồ nửa toà núi. "Mắc bệnh rồi hả?"

Mộ Cẩm quăng tới một ánh mắt sắc lẹm, "Không có bệnh, mà là không có hứng thú."

"Không có bệnh vì sao lại không có hứng thú?" Mộ Chiêu truy hỏi: "Đệ chẳng lẽ đối với người nào đó lưu tâm? Đây càng là tối kỵ của tối kỵ."

Mộ Cẩm bật cười, "Đại ca quá lo rồi."

"Thế vì sao lại chuyên sùng một người?"

"Thú vị mà thôi." Mộ Cẩm phẩy nhẹ quạt, "Nữ nhân kia thích hát hí khúc, thích giả ngu, khẩu thị tâm phi, bằng mặt không bằng lòng." Hơn nữa đáng vẻ cũng rất được. Tuổi còn nhỏ đã phải bắt đầu làm việc nặng nhọc, gầy gầy mà lại dẻo dai.

Đương nhiên, đáng vẻ cũng gần như là một điểm tốt, nhưng lại không bằng cái việc lúc thì gan to bằng trời, lúc thì nhát như chuột chỉ biết xem cảnh vui.

Mộ đại công tử lại lấy thân phận của người từng trải khuyên bảo đệ đệ, "Thú vị, chỉ khi là người chơi đùa nàng, đừng đùa giỡn rồi lại bị nàng chơi đùa ngược lại."

"Bằng nàng?" Mộ Cẩm hừ cười, "Tu luyện một trăm năm nữa cũng không đấu được với ta."

(Editor: Well, thế là Nhị Thập giả câm. ỒvỐb)

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Nhị Thập, Nhị công tử lại tới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Câu này của Nhị công tử lời nói âm vang mạnh mẽ, Mộ Chiêu nghe xong cuối cùng cũng cảm thấy lo lắng. "Hong nhan bạc mệnh, như phía xa có hậu cung Hoàng thành, quân vương uyên bác sủng ái phi tử, chả mấy ai có kết cục tốt đẹp."

Ánh mắt Mộ Cẩm tối lại, dừng động tác uống trà, chén trà như bị hấn cản ở trong miệng.

"Ví dụ như Tiên Hoàng sủng ái Thục Phi, ví dụ như đương kim thánh thượng sủng ——"

"Bộp" một tiếng, chén ngọc trong tay Mộ Cẩm bỗng chốc vỡ vụn. Hấn ngừng đầu, nhìn Mộ đại công tử cười, "Đây là bộ sứ trắng của Đông Chu lấy được lúc ở Trần Nam Thành, chế tác cũng bình thường, làm cầu thả mà cũng đem bán."

Mộ Chiêu ngừng nói, "Đã quên, đệ không thích nghe Hoàng thành dã sử."

Mộ Cẩm phẩy quạt làm rơi mảnh chén trên ống tay áo, "Không phải là không thích nghe, lưu truyền trong dân gian thì chỉ có vài câu là thật. Chẳng qua là đem các cuốn thoại bản phong nguyệt áp vào bối cảnh hoàng cung mà thôi."

"Xa không nói, vậy chúng ta nói gần." Mộ đại công tử cũng thật lợi hại, một người bận rộn làm ăn buôn bán, còn có thể nghe ngóng những lời đồn đại ít ai biết đến trong kinh thành. "Trương công tử say mê Lan cô nương ở Phù Nhung Hương, chuẩn bị đem nàng chuộc thân rồi cưới hỏi hoàng thành. Tiểu thiếp nhà hần nửa đêm tự sát, gà bay chó sủa loạn cả lên. Tháng trước, hần cùng ta tranh giành một cửa hàng buôn trà ở Giang Nam, trong nhà náo loạn một hồi như vậy, chuyện làm ăn hần cũng chẳng để tâm nổi. Hong nhan họa thủy, bốn chữ này, đều là bài học tổ tiên dùng máu để đổi lấy."

Mộ Cẩm mỉm cười như cũ. "Đại ca nói vậy, như thể ta đối với ai đó thực sự thành tâm."

"Biết đệ vô tâm vô tình, hôm nay ta lắm miệng nói vài câu." Mộ Chiêu nói. "Việc Tô gia tiểu thư, đệ đi lo liệu cho ta đi."

"Ta nhớ không ra bộ dạng nàng ta cao thấp thế nào rồi." Tô Yến Tĩnh chung quy lại là không sánh bằng nữ nhân mà Mộ Cẩm đích thân chọn lựa, cái khuôn mặt kia của nàng, đẹp thì đẹp đấy, nhưng lại không khiến người ta khắc sâu.

Mộ Chiêu nói: "Đi Tô phủ nhìn là nhớ rồi. Nói không có hứng thú thì tìm một vị đại phu kê cho đệ thang thuốc bổ. Hoặc là, đem mặt nàng bịt kín, nghĩ rằng đó là cái người mà đệ sủng ái."

Mộ đại công tử không biết, hôm nay cái người mà Mộ nhị công tử độc sủng, trên giường cũng không nhìn thấy mặt.

Mộ Chiêu nói tiếp, "Hay là, chiều chuồng Tô gia tiểu thư nửa tháng, đợi đến khi bến tàu đổi thành hiệu buồn của Mộ gia chúng ta, đương nhiên có thể qua cầu rút ván."

Mộ Cẩm nở nụ cười, "Nữ nhân kia của ta cả ngày chỉ biết lừa trái gặt phải, vẫn nên để lạnh nhạt một thời gian vậy."

- - -

Một ngày trước khi lạnh nhạt, Nhị công tử đi Yểm Nhật Lâu.

Khi đó, Nhị Thập đang đếm bạc.

Nàng đem túi tiền nhỏ may từ quần áo của Lý thẩm với cái túi tiền to đồ xuống dưới.

Bên trong túi tiền nhỏ chỉ có chút bạc vụn, không cần đếm cũng thấy ít.

Ngược lại túi hoàng kim của Nhị công tử thì nặng trĩu, nắm trong tay, tựa như cảm thấy cuộc sống có hi vọng.

Thập Tứ kêu lên: "Nhị Thập, Nhị công tử lại tới."

Nhị công tử quay trở lại rất nhiều lần, mỗi lần trở lại đều là tới tìm Nhị Thập. Cái chữ "lại" kia của Thập Tứ nói vô cùng thuận miệng.

Nhị Thập hoảng sợ, tranh thủ nhét hoàng kim vào túi tiền rồi giấu trong ngăn tủ.

Mộ Cẩm đẩy cửa vào, đúng lúc gặp nàng đóng ngăn tủ lại. Hai cánh tay đóng tủ hăng còn run run. Hắn hỏi: "Đang làm gì?"

Nàng xua xua tay, cúi đầu chờ lệnh của hắn.

Mộ Cẩm nhận ra, đuôi mắt nàng tự nhiên sụp xuống, trông thì có vẻ vô tội. Còn trong đầu lại nghĩ cái mấy cái quý gì thì không biết được. "Tới đây."

Nàng đi đến trước mặt hắn.

Hắn hỏi: "Hai ngày nay đã nghỉ ngơi tốt chưa?"

Nhị Thập do dự.

Nhị công tử tới tìm nàng, chắc không phải chuyện đứng đắn gì. Câu hỏi nghỉ ngơi thế nào, chỉ sợ không phải chân thành quan tâm mà là có mưu đồ khác.

"Nghĩ lâu như vậy, xem ra thân thể khỏe rồi nhưng đầu óc còn chưa tốt." Mộ Cẩm nhân dịp nói: "Tuy vậy hôm nay cũng không cần ngoi dùng đầu óc, lên giường nằm đi."

Nhị Thập ngẩng đầu liếc trộm hắn. Cả ngày tràn trề nhưng sắc mặt không thấy chút nào mệt mỏi, có lẽ bình thường Nhị công tử uống không ít thuốc bổ.

Mộ Cẩm bỗng nhiên nhìn qua ngăn tủ, "Đúng rồi, chỗ đó giấu cái gì?"

Nhị Thập vội vàng lắc đầu.

Hắn như muốn bước qua.

Nàng nhanh nhẹn chạy hai, ba bước đến trên giường nằm xuống.

Mộ Cẩm cười một cái, bước chân hướng từ quần áo quay sang chỗ nàng.

Nhị Thập chủ động cầm khăn phủ lên trên mắt mũi, chừa lại phần miệng, dùng để phát ra thanh âm "ừm a" mà hắn ưa thích.

Mộ Cẩm nói: "Ngươi chạy trốn ra ngoài một chuyến, quay trở về đột nhiên lại rất biết nghe lời."

Nàng sớm đã thất thân vì hắn. Cũng là biết nghe lời thì sẽ bớt đau khổ hơn.

Nếu như về sau nàng thật sự có thể chạy trốn, gặp được lang quân như ý, nàng sẽ thành thật nói cho người đó biết, nàng đã bị một nam nhân bỏ củi qua.

Nhưng nàng sẽ không chủ động nói cho người đó, nàng đã cùng gã nam nhân này bỏ cũi quá nhiều lần. Bị một lần cũng là bỏ, bị hai lần cũng là bỏ, dù sao thì cũng cùng một người là Nhị công tử.

Mộ Cẩm đến bên giường. Nhìn bộ dáng thấy chết không sợ của nàng, hân sinh ra một ngọn lửa nóng nảy.

Ngọn lửa này rực cháy lan ra cả đồng cỏ.

Nhị Thập lo lắng, cái giường của chính mình cũng bị Nhị công tử làm cho rơi rụng.

Hồi lâu, Nhị công tử đã cực kỳ hưng phấn.

Nhị Thập trong cơn mơ màng, nghe được hắn nói, "Ta vì ngươi mà chạy đến doanh trại của sơn tặc một hồi, ngươi tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Phạt ngươi xuống phòng bếp làm nha hoàn."

Nàng ngủ mất.

Tỉnh lại càng mơ hồ, lời nói kia của Nhị công tử rốt cuộc là mơ hay thật?

- - -

Ngày thứ hai, quản bếp phái người tới, nói đón Nhị Thập cô nương đi làm việc.

Nhị Thập thu dọn tay nải, chuẩn bị đi.

Thập Tứ kéo mái tóc dài, thập phần khó hiểu, nói: "Chưa từng có thị tẩm nào bị phạt làm nha hoàn phòng bếp cả."

Thập Nhất kéo tay Nhị Thập, "Ngươi chăm sóc bản thân mình cho tốt, đừng để bị khi dễ."

Nhị Thập gật đầu.

Thập Tứ ngồi trên ghế đá, nhếch chân lên, "Ngươi gặp sơn tặc, Thập Ngũ cũng gặp sơn tặc. Thập Ngũ trở về thì xuân phong đắc ý, ngươi thì ngược lại, bị đem làm nha hoàn."

(*Xuân phong đắc ý: Con đường rộng mở, thuận lợi)

Lời này như làm tổn thương người khác, nhưng Nhị Thập biết rõ, lời nói chua ngoa của Thập Tứ thực chất là quan tâm. Nhị Thập lại thấy tốt, làm nha hoàn yên tâm hơn so với làm thị tẩm nhiều. Ít nhất, buổi tối không có ai đập cửa phòng nàng nữa.

Nhị Thập tháo thẻ bài xuống, đưa cho Thập Nhất.

Thập Nhất không nhận, "Cái này đều là hộ vệ của Nhị công tử trực tiếp lấy." Huống chi, Nhị công tử chỉ nói đúng hai chữ "trùng phạt", không có trực tiếp nói đem Nhị Thập hạ xuống làm nô bộc.

Tạm biệt các nàng xong, Nhị Thập ra khỏi Yểm Nhật Lâu.

Buổi chiều, Tiểu Lục ở bên ngoài nhìn trước ngõ sau, hỏi: "Nhị Thập thật sự xuống phòng bếp nấu cơm à?"

"Các ngươi có nhận ra không..." Thấy con mắt của mọi người đều đồng lòng nhìn sang, Tiểu Thập mới thần thần bí bí nói: "Nhị công tử gần đây rất lạ, những việc kỳ lạ đều có liên quan đến Nhị Thập."

"Ta cũng cảm thấy vậy... Nhị công tử đều không có đến bên phòng chúng ta." Tiểu Lục cúi bả vai, thở dài nói: "Nếu như không phải Nhị Thập trở thành câ, ta nhất định sẽ nghĩ nàng dùng mấy chiêu mị thuật."

Tiểu Thập bày ra cái bộ dạng sâu xa khó hiểu, "Không đơn giản, chắc chắn là có nội tình."

Tiểu Lục giữ chặt Tiểu Thập, nhỏ giọng hỏi: "Nội tình gì?"

Tiểu Thập trả lời: "Nội tình không muốn cho ai biết."

Tiểu Lục trừng mắt lên, "Chẳng lẽ ngươi cũng không biết."

Thập Tứ quát lớn: "Các ngươi trốn ở kia nói thì thầm gì đấy?"

Tiểu Lục nhảy ra ngoài, đi vào Yểm Nhật Lâu. "Nghe nói Nhị Thập phải rời đi..."

Tiểu Thập nói: "Chúng ta tới tiền."

Thập Tứ chê cười nói: "Người đã sớm đi mà giờ mới đến tiền."

Tiểu Lục không so đo với nàng, đắm chìm vào ý nghĩ bên trong mình, "Ta không muốn làm nha hoàn. Tiểu Cửu thật tốt a, kéo đi một xe đầy vàng bạc châu báu." Nguyện vọng của Tiểu Lục chính là nhạt nhẽo như thế, trên miệng thường nhớ mong Tiểu Cửu rồi "vàng bạc châu báu".

Tiểu Thập nói: "Cho nên a, cần phải nghe lời."

Tiểu Lục nói: "Nhị Thập cũng không nói được, chỉ có thể nghe. Nàng lại chẳng biết nghe lời."

Thập Tứ liếc xem thường, "Tiểu Cửu là do bị phu nhân của Nhị công tử ngáng chân chơi đùa rồi đuổi đi. Nhớ kỹ, đặc tội Tô gia tiểu thư còn hơn là đặc tội Nhị công tử."

"Trước kia không biết quý trọng, hiện tại bỏ lỡ, mới nghĩ ra muốn hỏi một câu." Tiểu Lục cảm khái nói: "Nhị phu nhân lúc nào mới đem ta đuổi đi a..."

- - -

Nhị Thập được thu xếp ở tại phòng của nha hoàn.

Ở cùng còn có ba người khác. Mọi người không biết Nhị Thập làm sai chuyện gì, có điều Thốn Bôn có nhãn nhủ, chiếu cố nàng thật tốt. Bởi vậy, mọi người đối với Nhị Thập cũng lễ phép đối đãi.

Lưu đại nương thân thiện chào đón Nhị thập, tới hỏi: "Người còn thù thù không?"

Nhị Thập nhìn Lưu đại nương một cái.

Ánh mắt Lưu đại nương không hề có lẩn tránh, giống như ân cần.

Nhị Thập lắc đầu.

Lưu đại nương có chút thất vọng.

Trở thành nha hoàn, việc vất vả cũng nhiều, Nhị Thập dậy sớm ngủ trễ. Tuy nói không thể so với lúc ở Yêm Nhật Lâu rảnh rồi không làm gì, nhưng đây mới là cuộc sống quen thuộc của nàng.

Nhị Thập không nói được, bị phân qua một bên rửa chén. Đầu là các đại nương, Nhị Thập trầm mặc không nói gì, lại nghe các bà tán gẫu việc thường ngày.

Hôm nay, Thập Ngũ tới.

Kỳ thật nàng đã tới vài lần, nhưng mà lại đúng lúc Nhị Thập bận rộn nhất. Lúc này nàng ngồi ở bên cạnh, nhìn Nhị Thập làm việc.

"Nhị Thập." Thập Ngũ nhắc váy áo lên, ngồi xổm bên cạnh Nhị Thập, "Chừng nào thì Nhị công tử để người trở về?"

Nhị Thập lắc đầu. Nàng không thực sự muốn trở về, đợi ở đây an toàn hơn.

"Nhị công tử vài ngày trước đã ra ngoài, đến nay cũng chưa trở về." Thập Ngũ chống cằm, nhìn một bên mặt Nhị Thập.

Bên trong một đám mỹ nhân, Nhị Thập so ra chỉ là bình thường. Nhưng ngồi ở đây giữa những nha hoàn phòng bếp, ngược lại lại lộ ra nhan sắc thanh lệ của Nhị Thập.

Thập Ngũ bỗng nhiên thấp giọng hỏi: "Nhị Thập, Nhị công tử có phải hay không là thích người?"

Nhị Thập thiếu chút nữa té ngã. Nàng khó có thể tin, lắc đầu liên tục.

"Tiểu Thập nói, có một tập phong nguyệt, kể về chuyện giữa chủ tử với nha hoàn."

Nhị Thập nhanh nhẹn che miệng Thập Ngũ, cắt đứt những lời này. Nàng xua xua tay, bởi vì kinh hãi đột độ, có chút luống cuống tay chân, sau đó kiên định mà lắc đầu.

Thoại bản phong nguyệt đều là dọa người thôi. Đêm đó Nhị công tử cho nàng xem, một nam một nữ ngoại trừ chê cười, cũng chẳng nói chuyện nhiều.

Thập Ngũ thận trọng phân tích, "Thế nhưng từ khi Nhị công tử thành thân đến nay, chỉ đến phòng của người."

Nhị Thập cứng mặt. Ày, hành động cử chỉ của Nhị công tử, dùng giết chó để phỏng đoán mới phù hợp. Hai chữ "ưa thích", không hợp nổi.

Thập Ngũ hàn huyên một lát rồi rời đi.

Nhị Thập bận rộn một ngày, trở về nghe được các nha hoàn trong phòng thì thầm.

Một người nói: "Mấy ngày trước ta gặp được Thốn Bôn công tử, đúng là thực sự rất tuấn tú nha."

Lúc trước, nha hoàn bên Tam tiểu thư nhớ thương Thốn Bôn không ngớt, người ở phòng bếp cũng ngưỡng mộ đại danh hán đã lâu.

"Đúng vậy a." Một người khác nói: "Tuy vậy, Tam tiểu thư làm mối cho Thốn Bôn nhiều lần, ngài đều cự tuyệt. Ngài ở chỗ này, cũng gần như địa vị chủ tử."

Một mỗi một ngày, Nhị Thập sớm đi ngủ.

Không ngờ lại mơ thấy Mộ Cẩm. Trong mơ là một đêm trăng tròn, hán mặc y phục xanh trắng giống lúc rơi xuống hồ, tay cầm quạt trắng.

Sắc trắng làm cho nàng hoảng sợ.

Hán đứng ở bên hồ, từng bước một đi tới giữa hồ.

Nàng nhắm mắt lại. Chỉ cần không nhìn thấy, mặc kệ hán sống hay chết.

Sau một lát, lưng nàng lạnh toát, bị hán nhéo lại. Nàng hoảng sợ muôn dạng, nghe được hán nói: "Thật ra là ta thích —— "

Nhị Thập bị dọa sợ chết khiếp, không dám nghe hán nói, từ trong mộng tỉnh dậy. Nàng nghe được trong lòng "Đoàng" một tiếng, cực kỳ giống tiếng chuông tang mà sơn hết cả gai ốc. Nàng thở ra một hơi lớn.

Lúc này, nha hoàn ở giường đối diện lật người.

Nhị Thập kéo chăn phủ kín mặt.

Nhị công tử nhiều năm như vậy, thị thiếp một đồng, chưa từng thấy yêu thích ai.

Chỉ là ác mộng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thốn Bôn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Nữ nhân ở Hoa Uyển cùng Yểm Nhật Lâu thật không ngờ, người đuổi thị thiếp của Nhị công tử đi lại không phải là Tô Yến Tinh, càng không phải là Nhị công tử.

Mà đó lại là Mộ lão gia đã lâu chưa xuất đầu lộ diện.

Sự tình này cũng bởi vì Tô Yến Tinh mà lên.

Tô Yến Tinh trở về nhà mẹ đẻ, mấy ngày đầu tiên chỉ dùng nước mắt rửa mặt, kể khổ cuộc sống của mình sau khi thành thân.

Nha hoàn với ma ma ở bên cạnh cũng hòa theo.

Tô Yến Tinh nói xấu tường tận về Mộ Cẩm.

Nói trong lòng không hi vọng Mộ Cẩm đến đón, nhưng cũng chỉ là lời nói dối. Nàng ta chỉ muốn làm bộ làm tịch vài câu. Thế nhưng, ngày đêm đều trông ngóng chờ đợi cũng chẳng thấy bóng dáng Mộ Cẩm đâu.

Một ngày trước khi Mộ nhị công tử đi xa nhà, Mộ đại công tử đặc biệt dặn dò đệ đệ, cần phải dỗ dành Tô Yến Tinh trở về.

Mộ Cẩm thuận miệng đáp một tiếng. Ai ngờ ngày thứ hai, hần ngênh ngang rời đi, hồn nhiên quên mất việc này.

Mộ Chiêu bắt đắc dĩ, lại gọi không được vị đệ đệ không coi ai ra gì này trở lại. Nhưng hần cũng không bởi vì vậy mà nặng nề trách móc Mộ Cẩm. Hần ở trong lòng tính toán, nên làm thế nào thì Tô lão gia mới buông tha. Hay là tìm quan phủ dân xếp một chuyện. Thật sự cũng không được, hần trước mắt hết cách, đành dời thuyền đến Đông Chu.

Đội không được trượng phu tới, Tô Yến Tinh trong cơn tức giận liền chạy tới cáo trạng với biểu tỳ.

Vị biểu tỳ này của Tô gia, trước đây được tuyển vào cung, phong làm Tài Từ.

Vốn không quyền không thế, đến long bào của Hoàng Thượng còn chưa thấy. Tháng trước, vô tình gặp được Hoàng Thượng, lại được phong làm Chiêu Nghi.

Trước kia lúc tiến cung, Tô biểu tỳ khóc ba đêm liền tiếp, nghe được hai chữ "Thánh ân" chỉ biết rơi lệ. Cũng bởi, tuổi Hoàng Thượng so với cha nàng còn lớn hơn.

Đương kim thánh thượng chính là một nhân vật truyền kỳ.

Mười bốn tuổi được sắc phong ngôi vị Thái Từ.

Lúc mười bảy tuổi, hai nước Đại Tề cùng Bách Tù giao chiến. Ngài đi theo La Sát tướng quân, lặn lội đến chiến trường ở Tây Phụ Quan.

Năm mười chín tuổi, Tiên Hoàng băng hà, Thái Từ đăng cơ.

Đến nay, đã tại vị hơn ba mươi năm.

Không chỉ anh minh quả cảm, Hoàng thượng còn lưu truyền một truyền thuyết khác. Trước đây có hai phi tần cùng Hoàng hậu đều hạ sinh được hoàng tử. Ba vị tiểu hoàng tử đều yếu mệnh mà chết. Vị trí Thái tử bị bỏ trống một thời gian dài. Mãi đến bốn năm trước, Hoàng Thượng mới sắc phong Tam hoàng tử làm Thái Từ.

Tô biểu tỳ được chọn tiến cung, nghe nói bởi vì thân thái có chút giống với Tiên Hoàng Hậu.

Đúng lúc Tô biểu tỳ cậy sủng mà kiêu, nghe được cảnh ngộ của biểu muội, giận dữ mắng mỏ: "Một gã thương nhân kinh thành hèn mọn thôi, lại dám lạnh nhạt để khuê nữ Tô gia chẵn đôn gói chiếc, như vậy là làm nhục Tô gia, quá quắt không coi ai ra gì!"

Tô biểu tỳ còn chưa có thị uy, không biết từ đâu Mộ lão gia đã lâu không thấy mặt lại nhận được tin tức, suốt đêm đuổi nhóm thị thiếp của Mộ Cẩm đi.

Mộ lão gia nói: "Mộ Cẩm con ta, sinh non nhiều bệnh, hồi nhỏ gặp phải bệnh hiểm nghèo khiến suýt nữa mất mạng. Tìm kiếm hỏi thăm được danh y giỏi mới có thể khỏi bệnh, bắt đỉ, lại quên mất ký ức lúc nhỏ. Ta thương nó khổ, không đành lòng quở trách, lại bởi vì cung chiều mà quân giáo chưa nghiêm, dưỡng thành một cái tính tình bất hảo như bây giờ. Dưỡng bất giáo, phụ chi quá. Hôm nay, ta liền thay mặt nó xử lý chuyện gia đình."

(*Dưỡng bất giáo, phụ chi quá: Nuôi con mà không dạy là lỗi của cha.)

Cả Hoa Uyển cùng Yểm Nhật Lâu trong lòng đều bàng hoàng.

Tiểu Lục thập phần lo lắng, "Vạn nhất Mộ lão gia chẳng phân phát ngân lượng, về sau ta nên làm gì bây giờ?"

Đây đều là lo lắng chung của tất cả nữ nhân.

Mộ lão gia muốn đưa toàn bộ nữ nhân đi.

Thôn Bôn quát roi thúc ngựa, đi suốt một đêm trở về.

Cuối cùng, Mộ lão gia cũng đáp ứng mà lưu lại vài người.

Phân phát kim lượng đều do phòng thu chi khấu trừ dưới danh nghĩa của Nhị công tử. So với Tiểu Cửu thì ít hơn một nửa.

Nhị Thập khi đó đang ở phòng bếp.

Mộ lão gia đâu có nghĩ đến, Nhị công tử lại có thể đem thị tắm giặt xuống làm rửa chén phòng bếp. Mộ lão gia không biết đến Nhị Thập, hiển nhiên không định cho nàng rời đi.

Hoa Uyển cùng Yểm Nhật Lâu trở nên trống vắng.

Thập Ngũ cảm thấy sợ hãi bàng hoàng, lại đi phòng bếp tìm Nhị Thập, đem khuôn mặt lạnh lùng ngày hôm đó của Mộ lão gia miêu tả tỉ mỉ. "Hàn khí tỏa ra so với Đại công tử còn đáng sợ hơn." Thập Ngũ bỗng chốc run rẩy, hai tay ôm mình.

Nhị Thập cực kỳ ảo não. Sớm biết có việc này, nàng không nên đến phòng bếp, chết đi ở Yểm Nhật Lâu còn có cơ hội rời phủ.

Giờ thì tốt rồi, Nhị công tử lại để nàng bỏ qua một cơ hội tốt.

"Mộ lão gia nói, chúng ta về sau không được phép chống đối Nhị phu nhân." Thập Ngũ núp ở bên người Nhị Thập, "Nhị phu nhân chính là họ hàng của Chiêu Nghi, ta thực sợ hãi a, nàng ta có hay không sẽ tìm ta đòi nợ cũ?"

Nhị Thập trấn an vỗ vỗ Thập Ngũ. Nhị công tử đã phân phó giữ lại Thập Ngũ, Thập Ngũ tạm thời sẽ được an toàn.

Thập Ngũ thì thào: "Quá nhiều nam nhân khi dễ ta rồi, ta vất vả lắm mới nhờ Nhị công tử mà an cư tại đây. Ta không muốn đi..."

Thập Ngũ ở thanh lâu trải qua không ít khổ sở. Do gửi lòng sai chỗ, bị một nam tử lừa gạt toàn bộ tiền tích góp. May mắn được Nhị công tử chuộc thân, nàng mới được sống thoải mái.

"Đa tạ Nhị công tử đã đem ta giữ lại." Thập Ngũ ôm lấy Nhị Thập.

- - -

Mộ lão gia có lệnh, trên dưới Mộ phủ, đều vì Nhị phu nhân mà bận rộn một hồi.

Phòng may vá gấp gấp may cho Nhị phu nhân y phục mới.

Giữa trưa, phòng bếp đưa cơm cho phòng may vá.

Nhị Thập nghĩ, đúng lúc dễ dàng có thể lấy được một chiếc áo của ngư công. Nàng chủ động đi giúp.

Chia cơm xong, nghe thấy một giọng nữ nhân gọi: "Từ A Man."

Nữ tử tên là Hà Hoa, tuổi không lớn lắm nhưng đã ở phòng may vá nhiều năm nay rồi. Hà Hoa biết rõ việc Nhị Thập trở thành nha hoàn của Tam tiểu thư, sau đó lại trở thành thị tẩm của Nhị công tử. Nhưng không biết vì sao lại đến phòng bếp làm việc vặt.

Nhị Thập không giải thích, chỉ chỉ hầu bao rồi chỉ chiếc áo ngư công ở phía xa, lại so so với thân thể của mình.

Hà Hoa ngậy người, "Ngươi... Cổ họng làm sao vậy?"

Nhị Thập cười cười.

Hà Hoa than thở, "Trước kia ta rất hâm mộ ngươi, có thể hầu hạ một quý nhân như Nhị công tử, nào biết, ngươi thế này... Số mệnh thật lắm chông gai."

Nhị Thập trầm nghĩ: gấp gờ Nhị công tử thật đúng là xui xẻo.

Hà Hoa nhỏ giọng, "Đúng rồi, việc trước kia, ta đã nói với Thốn Bôn rồi."

Nhị Thập gật đầu.

"Ngươi biết sao?" Hà Hoa sờ sờ mũi, "Cũng đúng, ngươi hầu hạ Nhị công tử, khẳng định là thường xuyên nhìn thấy Thốn Bôn. Hắn hiện tại nhìn thấy ta đều tránh né, xa lánh..."

- - -

Năm đó, Từ A Man vừa vào Mộ gia.

Quản gia Lưu phủ nói, Từ A Man tay nghề may vá không tồi. Phó quản gia Trần dò hỏi Từ A Man xong, phân vào phòng may vá. Nàng chịu khó làm việc, rất được khen ngợi.

Có một ngày, phó quản gia Trần tới, "Từ A Man."

"Dạ." Nàng lập tức đi qua.

"Buổi sáng cùng ta đi quan phủ đóng dấu khế ước."

"Vâng."

Có một bộ y phục chỉ còn một chút chỉ chỗ cuối cùng chưa khâu, Từ A Man giao lại cho Hà Hoa.

Bộ y phục lại chính là của Thốn Bôn. Hà Hoa trong lòng ngưỡng mộ Thốn Bôn đã lâu, vụng trộm đem một túi thơm hạnh hoa may vào bên trong. Đây là một cách tỏ tình của nữ nhân Đại Tề.

Về sau, phòng may vá mang quần áo đưa tới.

Thốn Bôn không cần nhìn, ngửi mùi cũng biết rõ bộ y phục này có gì bên trong. Trên mặt hắn trầm mặc một cõi vắng lặng.

Mộ Cẩm cười đến mặt mờ, "Thốn Bôn của chúng ta cũng có cô nương tỏ tình rồi. Ngày khác dẫn đến cho ta xem, nếu phù hợp, ta cho phép hôn sự này của ngươi."

Ngày thứ hai, Thốn Bôn tìm tới trưởng phòng may.

Trưởng phòng may nói thật thà, "Nàng ta may."

Thốn Bôn nhìn sang, nhìn thấy một thiếu nữ thon gầy đang xoay người đang cắt vải.

"Từ A Man." Trưởng phòng may kêu.

"Dạ." Thiếu nữ ngẩng đầu lên. Là một khuôn mặt thanh tú.

Thốn Bôn đi đến chỗ góc cây hẻo lánh.

"Đi theo đi." Trưởng phòng may chỉ chỉ góc cây.

Từ A Man kinh ngạc, chỉ chỉ chính mình. "Tiểu nữ sao?"

Trưởng phòng may dùng ánh mắt ra hiệu nàng phải nhanh nhẹn đuổi kịp.

Nàng không biết Thốn Bôn. Nhìn thái độ của trưởng phòng may, có lẽ người kia địa vị trong phủ khá cao. Dáng người của hắn rất phù hợp với kích cỡ bộ y phục nàng cắt may, cao gầy nhưng mạnh mẽ. Nàng không dám lãnh đạm liền chạy tới.

Trưởng phòng may yên lặng lui xuống.

Trong đình viện âm áp lại có một thiếu niên trầm mặc cùng một thiếu nữ co quắp.

Thốn Bôn mặt nhìn thân cây, dựa vào cảm giác nhạy bén, hắn biết rõ nàng đã ở phía sau hắn. "Thu hồi tâm tư của ngươi. Tay chân không sạch sẽ, ta liền phế của ngươi đi."

Từ A Man cho rằng đây là lời giáo huấn thường ngày, hoảng sợ đáp: "Vâng."

"Lui đi."

"Vâng." Nàng vội vàng chạy.

Thốn Bôn quay đầu lại, nhìn thấy thiếu nữ phấp phới trong váy hạnh hoa.

Thốn Bôn nói không rõ, Từ A Man nghe được lại u mê hồ đồ, mãi đến khi nàng bị khấu trừ hai tháng tiền công, nàng cũng không biết chuyện gì đã xảy ra —— Vì sao lại đột nhiên bị phạt.

Nàng hỏi trưởng phòng may, "Tiểu nữ đã sai ở đâu sao?"

Trưởng phòng may cũng không biết, chỉ nói: "Đây là Thốn Bôn công tử phân phó. Về sau y phục của ngài, ngươi đừng đụng vào."

Số đo của Thốn Bôn là do phòng may vá cấp, nàng cắt may cẩn thận, không dám có chút nào sai sót. Không hiểu sao bị trừ tiền công, nàng thập phần ủy khuất.

Qua một tháng, phòng may vá phái nàng đến đưa quần áo cho Nhị công tử.

Từ A Man không có gặp được vị Nhị công tử phong hoa tuyết đại, ngược lại là gặp Thốn Bôn.

Việc này cũng thật đúng lúc, nàng có việc muốn hỏi hắn đã lâu. Nàng áp úng nhìn mặt đáy, "Thốn Bôn công tử..."

"Ta không phải công tử." Thốn Bôn đứng bên cạnh hành lang, bộ dáng đậm bạc giống với lúc đứng dưới tán cây.

Trông rất nàng đảo đảo, "Tiểu nữ muốn hỏi..." Nàng vụng trộm nhìn hắn.

Trên mặt hắn lạnh lùng che giấu sát khí.

Trông thấy tay hắn cầm một thanh trường kiếm sắc nhọn, gan nàng nảy lên. Vì việc sau này, nàng kiên trì hỏi: "Tiểu nữ may cho ngài bộ y phục kia, có vấn đề ở đâu sao?"

Thốn Bôn chưa từng thấy một nữ nhân nào mặt dày như thế. Trong phủ nhà hoàn ngưỡng mộ hắn không ít, đây là lần đầu tiên có kẻ dám nghĩ cách dùng y phục cá nhân của hắn, đặc biệt hắn lại chán ghét mùi hạnh hoa.

Mùi hạnh hoa khiến cho Nhị công tử trêu chọc, "Vị cô nương tặng túi thơm có bộ dáng thế nào?"

"Coi như cũng được." Thốn Bôn đáp.

Nhị công tử hết sức vui vẻ, "Vậy thì thu nhận đi."

Thôn Bôn khi đó không có trả lời. Hiện tại cũng không nhiều lời, nói hai chữ: "Lui ra."

Từ A Man vội vã quỳ xuống, "Thôn Bôn công... Thôn... Bôn, bộ y phục kia của ngài nếu nhỏ, là do số đo của phòng may... Nếu ngài không nói cho tiểu nữ không đứng chỗ nào, tiểu nữ về sau có thể thường xuyên mắc phải sai lầm. Van xin ngài, tiểu nữ không muốn lại bị khấu trừ tiền công." Nàng dập đầu trước hân.

Hân không quen nhìn loại nữ nhân trang bị cái vẻ đáng thương này, "Không muốn lại bị khấu trừ tiền công, liền cút cho ta."

Nàng sững sốt, ngơ ngác nhìn hân một lúc lâu, đứng lên chạy mất.

Chuyện này chấm dứt bằng việc Từ A Man bị khấu trừ hai tháng tiền công.

Nửa năm sau, Hà Hoa có lấy hết dũng khí đem chân tướng nói cho Thôn Bôn.

Hân nhìn ánh mắt tránh né của Hà Hoa, bỗng nhiên không có bức tức. Chắc là, bức tức sớm đã hướng về vị cô nương nom nớp lo sợ mà phát xong rồi.

Khi đó, Từ A Man hầu hạ bên người Tam tiểu thư. Nàng không dám nhìn thẳng hân, ngẫu nhiên gặp được, cũng nhanh chóng dời đi.

Hân thân là hộ vệ, khó có thể cùng nha hoàn gần gũi quá mức, không có cơ hội để xin lỗi. Phần áy náy này trong lòng hân dường như lúc nào cũng nhớ tới.

Vào một ngày Mộ phủ có gia yến, hân và nàng gặp nhau tại hành lang đình.

Từ A Man kinh ngạc lùi lại, cúi người muốn rời đi.

"Từ cô nương," Hân gọi nàng.

Nàng dừng bước, nhỏ giọng đáp nhẹ, "Thôn Bôn công tử."

"Trước kia là ta hiểu lầm cô, thực sự muốn nói lời xin lỗi cô." Lúc nói lời này, hân cúi đầu nhìn nàng.

Từ A Man không có ngờ tới thực sự có thể nhận lời xin lỗi của hân, nàng nheo lại hai con mắt trong trẻo, nở nụ cười, "Tiểu nữ cũng muốn giải thích với ngài, nhưng tiểu nữ không dám, sợ ngài càng tức giận... Vốn nên việc của tiểu nữ, tiểu nữ tự tiện giao cho người khác, còn chộc ngài không thoải mái."

Thôn Bôn đưa tới một thỏi vàng, "Tiền công bị khấu trừ của cô ——"

Nàng liên tục xua tay, "Tiểu nữ từng nghe Tam tiểu thư nói một câu, cật nhất tiệm trường nhất trí. Chuyện này tiểu nữ cũng có sai, giáo huấn cũng là chuyện nên nhận."

(*Cật nhất tiệm trường nhất trí: Học hỏi từ sai lầm của bản thân, tiếng việt có câu "Ngã một keo, leo một nấc")

"Ta không muốn nợ khoản nhân tình này."

"Tiểu nữ cũng không muốn."

Thôn Bôn đang muốn nói cái gì nữa.

Bên kia truyền đến tiếng gọi của Tam tiểu thư: "A Man."

"Dạ. Tới ngay ạ." Từ A Man lên tiếng, liếc hân cười một cái, rồi đi đến hầu hạ Tam tiểu thư.

Váy ngắn có thêu một cây xuân hoa màu vàng xen lẫn đỏ, tung bay tựa như có hương thơm bay tới.

Bóng lưng nhỏ bé biến mất ở chỗ rẽ.

- - -

"Thôn Bôn." Mộ Cẩm đang muốn đi Băng Sơn Cư, mũi chân lại chuyển hướng.

Yêm Nhật Lâu cùng phòng bếp Mộ phủ, đều ở phía bắc Mộ gia. Chính giữa cách nhau một tòa tên là Xuân Viên, lại chỉ là một Xuân Viên toàn những cây cối khô cằn. Tường đủ cao để Nhị công tử phi qua, nhưng lại không đủ thấp để Nhị Thập bò lên.

Mộ Cẩm đang đi về hướng Xuân Viên, "Cha ta sẽ không chỉ để lại cho ta một cái nha hoàn ở phòng bếp đi làm thị tẩm đấy chứ?"

"Lục cô nương, Thập cô nương, Thập Nhất cô nương, Thập Tứ cô nương, Thập Ngũ cô nương." Thôn Bôn đáp: "Nhị Thập cô nương đều ở lại ạ."

"Cha ta còn nói gì không?"

"Mộ lão gia nói, Nhị công tử nhất định phải đem Nhị phu nhân trở về."

"Đây không phải là việc từ lâu rồi sao?" Trong ấn tượng của Mộ Cẩm, vị Nhị phu nhân này mập mờ như ký ức hồi bé. "Nàng ta còn chưa trở lại?"

Thốn Bôn trả lời: "Nhị phu nhân vẫn chưa trở lại ạ." Chính xác, là do Mộ Cẩm một mực không có đi dỗ dành người ta.

Đến Xuân Viên, Mộ Cẩm nói: "Không cần đi theo, trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Thốn Bôn nhìn Mộ Cẩm phóng qua tường cao.

Một đêm tháng chạp năm trước, Thốn Bôn cũng ở chỗ này nhìn Nhị công tử say rượu, lưu bát leo tường đi vào phòng bếp.

Ngày hôm sau, Tam tiểu thư đến Băng Sơn Cư cầu tình.

Thốn Bôn lúc ấy cũng ở bên cạnh.

Tam tiểu thư có chút khó mở miệng, nhũn mảy nói: "Nhị ca, chuyện người làm tôi qua..."

Mộ Cẩm xoa xoa trán, hần nhớ không rõ. "Ta uống say."

"A Man nàng... Về sau còn có thể thế nào lập gia đình nữa?" Tam tiểu thư dừng một chút, "Người nạp nàng vào phòng đi, van người, nàng là cô nương tốt."

Mộ Cẩm uống trà giải rượu, một tay vuốt vuốt nhẹ sống mũi. Không biết có nghe hiểu hay không, sau một hồi, hần mới lên tiếng: "Ừm."

"Nhị ca, người đối đãi nàng thật tốt nha."

"Ừm." Mộ Cẩm qua loa mà đáp.

Vì vậy, Từ A Man trở thành Nhị Thập, tiến vào Yểm Nhật Lâu.

Tuy vậy, Nhị công tử đã quên mất Nhị Thập.

Nhị Thập cũng không có xuất hiện trước mặt Nhị công tử. Nếu như không phải Thập Ngũ gặp nạn, Nhị Thập sẽ cẩn thận mà tránh né thật lâu, thật dài.

Thốn Bôn nhìn cái tường cao, quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Núc ních

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

GIÁ OẢN CHÚC

EDIT: GIÓ THÁNG SÁU.
@BREEZEINJUNEEE

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Nhị Thập mang hai chiếc áo ngư công trở về, trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện phòng may vá năm đó.

Năm đó, lúc nàng rời khỏi phòng may vá, Hà Hoa đã thẳng thắn thú nhận chuyện này, còn nói đền hai tháng tiền công cho Từ A Man.

Từ A Man chỉ lấy một tháng thôi. Đó là việc của nàng, vốn nên do nàng kiểm tra lại cuối cùng rồi mới đưa đi. Nàng cùng Hà Hoa chia đều trách nhiệm là được.

Thốn Bôn tuy nói là hộ vệ của Nhị công tử, nhưng ngoại trừ mấy vị chủ tử mà hắn nghe theo, còn lại thì cũng chỉ là nô bộc nghe theo lời hắn. Hắn nguyện ý xin lỗi nàng, rõ ràng thật sự là một người tốt.

Đối lập với vị chủ tử của Thốn Bôn, kiêu căng phách lối, chỉ sợ cả đời cũng không hiểu được nói xin lỗi là như thế nào, viết ra làm sao.

Trên đường băng qua một cây hoa nhài nhỏ, mùi hương ngập tràn, thơm ngát kéo dài.

Nhị Thập bẻ một cành nhỏ. Xen lẫn trong hai mảnh lá non xanh mon mơn là một đóa hoa trắng tinh khôi đẹp như hoa tuyết.

Quang cảnh rực rỡ như ngưng tụ trên đầu ngón tay nàng.

Nàng không khỏi nở nụ cười. Vẽ đóa hoa ngừ ngừ, khoe miệng cong lên rồi đi vào sân bếp.

Sân bếp thuộc sở hữu của tất cả mọi người không riêng gì người ở phòng bếp, lúc này lại có một nhân vật không phù hợp đứng bên cạnh phiến đá, vừa vặn bắt đền nụ cười của nàng.

- - -

Mộ Cẩm treo tường, gặp được quân bếp.

Quân bếp như trông thấy một cảnh tượng lớn, nhìn không chớp mắt, cung kính gọi: "Nhị công tử."

Mộ Cẩm tản bộ ở đình viện nhà mình, dáng vẻ bình tĩnh mà nhân hạ. "Làm việc của các người đi."

"Vâng." Quân bếp hướng vào trong sân hồ lớn, "Làm việc của các người đi."

Mọi người tiếp tục làm việc. Nhóm đại nương rửa chén không ai dám nói chuyện phiếm, tiếng mâm sứ va chạm trở nên cực kỳ nhỏ nhẹ.

Mộ Cẩm hỏi: "Cái người đeo thẻ bài nhị thập đâu?"

Quân bếp đáp: "Nhị Thập cô nương đi phòng may vá đưa com, một lát nữa sẽ về ngay ạ."

Quân bếp đem phiến đá dưới bóng cây lau lau chùi chùi.

Quân bếp không muốn để chủ tử ngồi chỗ này. Đồ đạc lặt vặt nhiều, củi trong kho cũng mang ra chất đống ở trong góc, ở giữa đặt cá khô ướp vị, trên mặt đất còn bày ra chút rau xanh đang làm dở.

Quân bếp đang muốn mang ra cái ghế dựa. Nếu không, cứ đem tay áo chà sát, thì cái đống dưa muối chất đống ở phiến đá cũng không thích hợp để Nhị công tử ngồi xuống.

Mộ Cẩm đảo mắt nhìn, thấy Nhị Thập tay cầm một cành hoa trắng, chớp mũi người nhẹ, giống như bị mùi hương hấp dẫn, khóe miệng nâng lên một nụ cười tươi như hoa.

Ở trước mắt hắn, ánh mắt của nàng sinh động thế nào, biểu cảm phần lớn là chờ đợi, có khi còn mang theo ý dò xét khác thường. Dáng vẻ lúc này, xinh đẹp tựa như bông hoa trên tay.

Rất thú vị. Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy được nữ nhân này cười thư thái đến vậy.

Nhị Thập đi tới, Mộ nhị công tử cũng không ngồi nữa.

Sân bếp vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bất thường.

Nhị Thập như cảm thấy cái gì đó, tâm niệm vừa động, đưa mắt lên nhìn. Gặp được Mộ Cẩm ở phía trước.

Con người của Nhị công tử như khiến cái sân nhỏ này trở thành một nơi đẹp đẽ đầy phong nguyệt gió trăng. Thanh lãng thịnh khí, so với mặt trời càng rực rỡ càng quấy hơn.

Hơn mười ngày không gặp, Nhị Thập suýt nữa quên mất sự tồn tại của hắn.

Khó trách trước kia Tam tiểu thư nói, giây phút vui vẻ chỉ chớp mắt một cái liền tan biến.

Con mắt tròn của Nhị Thập tròn lên, chớp chớp, lộ ra dáng vẻ khiếp đảm. Nàng cứng ngắc đặt đóa hoa trắng bên hông, cúi người hành lễ.

Mộ Cẩm xoay người, bảo quân bếp tìm một nơi yên tĩnh.

Quân bếp dẫn đi hỏi: "Đôi đến phòng bếp của Tam tiểu thư có được không ạ?"

Tam tiểu thư từng nói qua, Đại ca, Nhị ca có thể tùy ý.

Đại công tử cùng Nhị công tử cũng rất chiều chuộng Tam tiểu thư, cho dù đến phòng bếp nhỏ, cũng sẽ không yêu cầu những món ăn cổ quái kỳ lạ.

"Ừm, cần được yên tĩnh."

"Vâng." Quân bếp lập tức đi thu xếp.

Nhị Thập vừa muốn nhắc chân, Mộ Cẩm đã tiến đến. Nàng liền dừng bước.

Ánh mắt hắn dừng trên mặt nàng một lúc, cầm chặt cổ tay nàng, nâng đóa hoa kia lên, ngửi ngửi.

Nồng mùi nhân khí. Cái này có gì đáng để cười như vậy sao?

Hắn hỏi: "Hái chỗ nào?"

Nhị Thập chi chi bên ngoài.

Hắn túm cổ tay nàng, đi hướng ra phía ngoài.

Bóng dáng của Nhị công tử vừa khuất, nhóm các đại nương vốn chân tay nhẹ nhàng lại "oang oang oang" mà rờn chén đĩa.

- - -

"Lại đi hái một bông đi." Mộ Cẩm ra lệnh.

Nhị Thập nghe lệnh, lại bẻ một cành hoa nhỏ.

Thời tiết ngày hè, vừa lúc lại gặp được mùa hoa nhài nở trắng muốt tinh khôi.

Hắn nhận lấy, không có ngửi, mà lại đem cành hoa đặt ở chóp mũi nàng, cọ một cái.

Bị hắn cọ cọ như vậy, mũi ngứa ngứa, Nhị Thập muốn hắt xì, vội vàng nghiêng đầu, hít hít cái mũi, cố nhịn xuống.

Nào biết, hắn cứ giơ cành hoa lên như vậy.

Nàng ngứa đến cùng cực, che miệng lại, hắt xì một cái rõ khó chịu.

Hắt xì cũng không khiến lòng hiếu kỳ của Nhị công tử dờn đi. Hắn đem hoa nhài trên chọc chóp mũi nàng, bóp chặt cảm nàng, lại ra lệnh: "Cười một cái giống với lúc này đi."

Lúc này là lúc nào? Lúc Nhị Thập vờ về cánh hoa, cười cũng không biết, lúc này đây chỉ có thể cứng ngắt kéo khóe miệng ra, bì tiếu nhục bất tiếu mà nhìn hắn.

(*Bì tiếu nhục bất tiếu: Bên ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười)

Hắn nói: "Xấu."

Khóe miệng của nàng sụp xuống dưới. Cười mà cũng mệt, nàng không muốn cười.

Mộ Cẩm nhìn đôi mắt nàng, bỗng hai tay niết nhẹ nơi khóe mắt của nàng, nhẹ nhàng kéo lên.

Càng xấu hơn.

"Đi thôi." Nhị công tử cũng không phải cảm thấy nụ cười kia của Nhị Thập thật đẹp mắt, chỉ vì hiếm thấy nên hắn mới trêu chọc nàng thôi.

Trêu chọc không được thì bỏ đi. Dù sao cũng không phải là đại mỹ nhân sắc nước hương trời.

Hành vi cổ quái của Nhị công tử, Nhị Thập cũng thành quen. Không cần hiểu rõ nguyên nhân, hắn nói cái gì thì nàng làm cái ấy.

Ví dụ như, hắn nói muốn ăn một bát mì trường thọ.

Nàng liền lập tức đi nhào bột mì.

Nguyên liệu nấu ăn ở phòng bếp nhỏ không nhiều lắm. Đại phu nói, Tam tiểu thư tính hư hàn, cần vị thanh đạm.

Trước đây Tam tiểu thư nói câu "giây phút vui vẻ", kỳ thật chỉ là lúc đi ra ngoài ăn hết một bát súp cay.

Tam tiểu thư nói chưa bao giờ nếm qua món ngon mỹ vị như thế. Về đến nhà, nôn mửa tiêu chảy, nằm trên giường hai ngày mới khỏi hắn.

Cũng may, Nhị công tử chỉ là muốn ăn một bát mì trường thọ, nguyên liệu nấu cũng đơn giản nên làm nhanh.

Nhị Thập xắn tay áo lên, dùng tay phát nắm mì.

Sắc mặt Mộ Cẩm chợt biến, "Tay người có sạch không?"

Nhị công tử đúng là sống an nhàn sung sướng mà quên mất, tháng chạp năm đó hắn đã ăn bát mì trường thọ của Nhị Thập, cũng là dùng đôi tay nàng làm ra.

Có điều, hắn hỏi những lời này xong, tiếp theo cũng không có cự tuyệt tô mì kia.

"Người ở chỗ này rất cần mẫn." Mộ Cẩm nhìn động tác thuần thục của nàng.

Nàng chính là một nha hoàn, không cần mẫn thì làm sao xong việc được. Nàng nhóm lửa bếp củi, nấu nước sôi rồi đem sợi mì vừa vặn thả xuống.

Nhìn sợi mì, nàng lại nghĩ tới tình cảnh của mình tháng chạp hôm đó. Nếu trước đây không có tô mì kia, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Mỗi lần nhớ lại quá khứ, nàng liền hối hận không kịp.

Mắc thêm một sai lầm nữa. Nàng hiện tại lại đang đứng ở đây, về sau nhớ lại, có phải đây cũng là sai lầm hay không.

Mộ Cẩm không có vào phòng bếp, ở xa bên phía ngoài nhìn nàng.

Cầm của nàng, trước kia vừa nhọn vừa gầy. Hắn véo trong tay, lúc nào cũng kiểm chế mới không để mình vùn về cái cầm phía dưới của nàng.

Lúc này nhìn kỹ mới thấy, nàng đã tròn hơn một chút.

Sợi mì được nấu nhanh gọn, Nhị Thập bụng mang ra ngoài.

Phòng bếp của Tam tiểu thư lại thiếu dầu thiếu muối. Bàn ghế đá sạch sẽ, Mộ Cẩm ngồi xuống, cúi đầu ngửi ngửi sợi mì.

Khác người nấu, tay nghề cũng khác. Giống như Mộ Đông Ninh nói, đầu bếp Mộ gia không làm được bánh bao hấp giống với chỗ bên Đông phố. Cũng như vậy, đầu bếp Mộ gia lại làm được bát mì thế này, bát mì tràn đầy hương vị của Tây Phụ Quan.

Mộ Cẩm đã niếm thử mì trường thọ ở khắp kinh thành. Đi xa hơn mười ngày, hẳn thử thay đổi chuyển từ ăn ở tòa thành này sang tòa thành khác. Cuối cùng, trở về Mộ gia.

Duy chỉ có nữ nhân này nấu, hương vị giống với trí nhớ lúc nhỏ của hắn. Hắn nghĩ, ngày nào đó sẽ đi Tây Phụ Quan một chuyến, có lẽ mì trường thọ ở chỗ đó đều có cảm giác như vậy.

Mộ Cẩm trầm tư hồi lâu.

Nhị Thập đứng ngay ngắn chờ đợi. Nhị công tử rất hay soi mói. Giữa gia yến, có mấy món ăn mà hắn và Tam tiểu thư không bao giờ động.

Tam tiểu thư là do thể chất đặc biệt không thể động đũa, còn hắn chỉ là kén ăn.

Ngày trước, nàng nấu mì trường thọ, hắn ăn trong lúc say rượu. Lúc này không còn hồ đồ, không biết có lại bới móc đủ kiểu hay không.

Mộ Cẩm không nói chuyện, đem sợi mì thật dài kia gấp lên, lại thả xuống, "Sợ bị đứt đoạn."

Nhị Thập: "... " Không ngờ tới, Nhị công tử coi trời bằng vung, cũng mê tín cái ý nghĩa "ăn hết một hơi" của mì trường thọ.

Hắn hỏi lại: "Đêm đó ta có ăn bị đứt đoạn không?"

Nhị Thập lắc đầu. Đêm đó hắn mùi rượu sặc trời, lúc ăn mì càng yên tĩnh.

Mộ Cẩm nói: "Nhìn cái này, thì ra đêm đó chỉ một bát mì bình thường." Xác thực chỉ là một bát mì bình thường, nhào bột mì rồi làm súp, hắn lại thấy tí mỉ. Dầu muối cũng là của Mộ gia, nhưng thì hương vị không phải.

Nhị Thập thấy hắn đẩy bát lớn tới, cũng không buồn bã. Nhị công tử không tra tấn người khác mới lạ.

Mộ Cẩm phẩy phẩy cây quạt, nhìn tường cao. "Đợi ở chỗ này thoải mái vậy sao?"

Nhị Thập gật đầu không được mà lắc đầu cũng không xong, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

"Để ta đoán xem, thời gian này thoải mái vô cùng." Hắn véo véo khuôn mặt nàng, "Cái khuôn mặt nhỏ nhắn này, béo núc ních lên rồi."

Nàng chỉ mướt mà hơn một chút, còn cách béo núc ních rất xa.

"Núc ních." Hắn xoa bóp mặt nàng.

Nhị Thập: "... "

"Núc ních." Hắn chọc chọc mặt nàng.

Nhị Thập: "... "

"Núc ních" trong chốc lát, ánh mắt Mộ Cẩm chuyển sang lạnh lẽo, "Không thấy ta, thật là vui vẻ nhỉ."

Nhị Thập khiếp sợ nhìn hắn, chỉ chỉ phòng bếp, làm một cái động tác ăn cơm.

Hắn hờ hững, "Làm gì vậy? Mỗi ngày đều ăn cơm thừa?"

Nàng vội vàng đi phòng bếp bày ra mấy cái bát, sắp xếp cùng một chỗ. Trước tiên ăn một bát, sau đó lại đổi sang bát khác. Lúc ăn xong, mấy cái bát chất chồng thành núi.

"À, ăn rất nhiều."

Nhị Thập liên tục gật đầu.

"Nói chuyện với người cảm thật là tốn sức."

Thế thì đừng nói nữa a. Đôi mắt của Nhị Thập mong chờ nhìn hấn.

"Pha cho ta chén trà."

Nàng nhìn hấn. Ở đây chỉ có trà thô, trà đúng chất trà, không có tí hương vị nào. Nhị công tử chắc không uống.

"Nghe không hiểu ta nói à?"

Nàng ngoan ngoãn làm theo. Nếu là trà thô, cũng chẳng cần đề tâm. Nước sôi đem lá trà bốc lên, nàng đưa tới.

Mộ Cẩm nhận lấy, "Không thể nói được gì, thật là đáng tiếc."

Hôm nay Nhị công tử có chút tự quyết. Kỳ thật, hấn cũng không phải là muốn tìm nàng nói chuyện.

"Ta sẽ mời một người dạy ngôn ngữ của người cảm đấy, vài ngày sau sẽ dạy cho ngươi."

Nàng vội vàng đứng dậy, hành lễ tạ ơn.

Mộ Cẩm vuốt vuốt chén trà. "Cái trà này thật khó uống, so với nước còn khó uống hơn. Ngươi thử một ngụm xem." Dừng một chút, hấn nói: "À, đã quên, ngươi là nha hoàn. Không hiểu trà." Hấn không có động lại chén trà, nhìn trời chiều phía trên tường cao.

Hấn thích ngồi bao lâu cũng tùy, nhưng Nhị Thập còn một đồng việc chưa làm, nàng lặng lẽ lui về phía sau, muốn chuồn đi phòng bếp.

Mới đi một bước, hấn quay mặt. "Đi đâu?" Mặt trời chiếu vào ánh mắt hấn, như là kim cang nung đỏ.

Nàng chỉ chỉ phòng bếp, lại dùng tay làm ra cái động tác lau bàn.

"Ta cho ngươi đi chưa?"

Chính lúc này, Nhị Thập mới đột nhiên nhớ tới, hôm nay là sinh nhật mẫu thân hấn. Cũng chính là ngày giỗ.

Nàng thấp thỏm mà cúi xuống, không dám một tia nhìn lên phá vỡ tâm tình hấn lúc này.

- - -

Mộ Cẩm ngồi một lúc lâu, mãi đến khi trời chiều bị đỉnh núi ôm khuất bóng.

Hấn tóm lấy Nhị thập, "Đêm nay trở lại Băng Sơn Cư ngủ."

Tên hộ vệ trên cầu, chính là người nhận bạc vụn của Nhị Thập. Hấn mặt không đổi sắc, liếc nhìn nàng một cái, lại cúi xuống.

Mộ Cẩm đi ở phía trước, "Đứng rồi, ngươi béo nhĩ?"

Không nhìn thấy hấn, Nhị Thập còn vui vẻ béo tốt. Khung xương nàng nhỏ, lại béo mập mập cũng không đến nỗi nào.

Nàng mặc y phục cũ hời còn ở Yểm Nhật Lâu, thân áo có chút chật. Đôi mắt lạnh lợi của Mộ Cẩm đảo qua, "Tư sắc bình thường. Lại còn béo thì ngoại trừ cho cá ăn, chẳng còn chỗ làm gì nữa."

Dù Nhị công tử ngoài miệng nói như vậy, hấn vẫn dắt nàng đi qua cầu.

Thôn Bôn đợi ở trước cửa Băng Sơn Cư, từ xa liền nhìn thấy Mộ Cẩm cùng Nhị Thập. Mặt hấn khuất dưới bóng cây, "Nhị công tử."

Mộ Cẩm nói: "Ngươi nghỉ ngơi đi. Đêm nay nàng sẽ hầu hạ."

"Vâng."

Nhị Thập chỉ thấy chớp mắt một cái, đã không thấy bóng dáng Thôn Bôn đâu. Nàng kinh ngạc vỡ công của hấn có thể như vậy, ngẩng đầu, lại đối diện với ánh mắt của Mộ Cẩm. Nàng vội vàng cúi xuống.

Mộ Cẩm cười, "Vừa nãy nói đến đâu rồi?"

Trông mắt nàng đảo trái đảo phải.

Hắn chỉ nhìn thấy chiếc trâm gỗ của nàng, "Ngẩng đầu lên."

Nhị Thập ngẩng lên.

Ngón tay hắn niết tại ngang hông nàng. "Phòng bếp một ngày ăn mấy bữa? Ăn hết, có khi không đến một năm đã thành heo rồi. Nhớ kỹ, ngroi cuối cùng cũng chỉ là thịt vụn trên kê răng của Đông Tây Nhị Tài. Bọn nó không thích ăn mập mạp nhiều mỡ. Nhặt nhiều là được, nhai rất ngon."

Hắn véo nhưng lại dùng lực mạnh, Nhị Thập rụt người lại, mặt lộ vẻ đau đớn.

Mộ Cẩm càng thân mật, "Ngroi như thể này, mới hơi đẹp mắt một chút."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chim rừng phá tổ không nơi nương tựa, Quỷ La Sát chiếm giữ ở Quan Tây

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Bóng cây trước cửa đứng đờ.

Mộ Cẩm đột nhiên nổi lên thiện ý, sợ Nhị Thập bị ngã, nhắc nhở nói: "Cẩn thận một chút, bậc cửa cao."

Nhị Thập nhắc cao chân, bước qua bậc cửa.

Đã hơn mười ngày chưa có chế cù, khó tránh khỏi có chút kháng cự. Chiếc đèn đồng phản chiếu một bên mặt nàng, sự kháng cự càng lộ rõ.

Nàng vội vàng thu lại biểu cảm, sợ bị hấn phát hiện.

Mộ Cẩm nhìn thấu nàng, "Ngươi thế này nhất như chuột, lừa gạt Thốn Bôn còn được. Ở trước mặt ta liền bỏ đi."

Thốn Bôn ít nói, thận trọng, vô luận nhìn thế nào, so với Nhị công tử hay tân mạn, lười biếng còn nhanh nhẹn hơn. Nàng lừa gạt ai, cũng không có lừa gạt Thốn Bôn.

Nhị Thập hầu hạ Mộ Cẩm cời áo.

Vừa cời xong đã bị đẩy đến trên giường. Nàng không tình nguyện mà nằm xuống, thuận thực dùng khăn phủ lên mắt.

Nàng tự giác lại không được Mộ Cẩm khen ngợi, hấn nói: "Ngồi dậy."

Nàng ngồi ngay ngắn, con mắt nhìn chăm chăm vào chiếc đèn đồng, không thèm nhìn Nhị công tử.

Mộ Cẩm khinh thường nói: "Chẳng khác gì cái xác khô."

Cùng với chán ghét, hấn bỏ vào tay nàng hai cái chén. "Nắm lại."

Nhị Thập cảm thấy không thể hiểu nổi.

Mộ Cẩm nói: "Điều Tây Phụ Quan, làm lại giống lần gõ chén trà đi."

Lần trước cũng không phải là hồi ức gì tốt đẹp.

Nhị Thập hai tay gõ một khúc.

"Ừm, là cái giai điệu này."

Nhị công tử đối với điệu Tây Phụ Quan đặc biệt cố chấp, mời cả gánh hát tới cũng chỉ để biểu diễn chiến nhạc năm đó.

Chén trà va chạm lại va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy. Tiếng dài tiếng ngắn, không có âm luật.

Mộ Cẩm nghe lại lọt tai. Nằm xuống, gối đầu trên đùi nàng. Tùy tiện mà đem nàng làm cái gối đầu.

Thịt trên đùi Nhị Thập thật sự run lên. Đây là trò đùa gì vậy?

Hấn nói: "Ngươi gõ việc ngươi, ta ngủ việc ta." Nói xong, thật sự nhắm mắt lại.

Thân thể Nhị Thập cứng đờ, nhẹ nhàng chạm chén, từng tiếng lại từng tiếng.

Qua một hồi lâu, nàng dời con mắt lên trên mặt Mộ Cẩm.

Hấn nhíu lại lông mày, xoay người, mặt kề sát người nàng, ngoài miệng thở ra một hơi nóng như muốn đem nàng thiêu đốt.

Cung cách làm việc của Nhị công tử, không ai giải thích nổi. Nàng chuẩn bị thị tẩm thì lại bị Mộ Cẩm gạt ở mép giường.

Nàng buông chén xuống, nhìn chăm chăm bình phong phía trước. Bình phong có chút cũ của năm tháng, sắc gỗ như đọng lại màu sắc tang thương.

Chống đỡ nửa canh giờ, Nhị Thập nhịn không được liền ngủ gật. Đầu đang cúi, đột nhiên bừng tỉnh. Nàng dụi dụi đôi mắt, giữ vững tinh thần.

Mộ Cẩm thả lỏng ngủ rồi, trên mặt không thấy biểu cảm gì quý quai nữa. Hấn xoay người một cái, chuyển thành nằm ngửa.

Trăng non treo trên cao, trong phòng lại yên tĩnh. Chỉ có ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ mà nhìn xem đôi nam nữ đang làm gì.

Nhị Thập khổ sở, nghiêng đầu dựa vào cột gỗ. Bên trong hỗn độn, lại nghĩ tới cái người hi nộ vô thường này, hai mắt vội vàng mở ra.

Nàng chưa từng cẩn thận dò xét Mộ Cẩm, chỉ biết hắn bất thường, bất giác lại đem ngũ quan hắn nghĩ đến bộ dáng mà mai kia. Lúc này trầm tĩnh lại, Nhị công tử thật xứng với danh xưng tứ tuyệt kinh thành.

Mày như tóc mai, chiếc mũi huyền diệu, môi mỏng như lưỡi dao. Trên hết là cái tính tình này... Một lời khó nói hết.

(*Huyền diệu: một dáng mũi phong thủy, là dáng mũi chỉ sự giàu có)

Hôm nay là ngày sinh cũng là ngày giỗ của mẫu thân Nhị công tử.

Tháng chạp đêm đó, Nhị công tử đã kể về mẫu thân của hắn với Nhị Thập.

Hắn nói, mẫu thân hắn thông minh nhất thời, hồ đồ cũng nhất thời. Đời này chuyện ngu ngốc nhất, chính là yêu phải một nam nhân xấu xa.

Gã nam nhân xấu xa này phong lưu đa tình, mê thiếp thành đàn, còn được sinh ra với một tướng mạo đẹp trai hiếm có trên thế gian, khua môi múa mép, đem bà lừa đi. Từ đó về sau, bà bị lừa không có đường về.

Mộ Cẩm nói quá khứ của mẫu thân bi thảm, càng khuyên Nhị Thập: đừng bởi vì nam tử tuần tú mà nhộn nhạo tâm tình thiếu nữ, phẩm hạnh đoạn chính mới được gọi là ý lang quân như ý.

Lúc nói lời này, khuôn mặt đẹp trai hiếm có trên đời kia của Nhị công tử cũng ở trước mắt nàng, rõ ràng đang ám chỉ nàng, nam nhân này, vạn lần không thể phó thác cả đời.

Nhị Thập mặc dù chưa từng nghĩ đến hình dáng phu quân nàng, nhưng trong lòng cũng đã nghĩ đến phẩm hạnh của chàng. Trọng nghĩa, lương thiện, yêu thương nàng, che chở nàng. Đại Tể quốc nữ nhiều nam ít, đức lang quân toàn tâm toàn ý chỉ sợ khó tìm. Nàng không muốn tranh giành, chỉ trông mong chuyện mê thiếp của vị hôn phu tương lai, đừng quá nhiều như Nhị công tử.

Về những cái khác, chọn một người ngược với Nhị công tử là được rồi.

- - -

Để Nhị công tử gọi đến hơn nửa đêm.

Nhị Thập nằm ngửa, thân trên cố giữ nghiêng. Hai chân không ngừng tê rần, quả thực giống như bị phé bỏ.

Thấy hắn ngủ rồi, nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng nâng đầu hắn, đồng thời chú ý động tĩnh của hắn.

Lông mi Mộ Cẩm bỗng giật giật.

Nhị Thập cứng ngắc không dám động. Cứ như vậy nhẹ nhàng đỡ đầu hắn, qua một lát, thấy hắn ngủ yên ổn, nàng mới nâng đầu hắn lên.

Nàng dùng sức lùi hai chân về, cẩn thận từng li từng tí mà đem đầu hắn đặt trên chăn gấm.

Xác định không có làm hắn thức giấc, nàng xoa xoa cái chân cứng nhắc đau nhức. Loại tình cảnh này, không thể tính là nhẹ nhàng hơn so với việc trên giường chê cùi.

Nhị công tử ngủ mà cũng giầy vò người khác.

Ánh trăng hắt từ khung cửa sổ. Mỗi lần nhìn ánh trăng, lại cảm thấy rất nhớ nhà. Nhất là khi Mộ Cẩm dùng người nhà uy hiếp nàng, nàng càng không có cách nào rời phủ.

Thời tiết ở quê nàng chỉ có mưa gió, cũng ngừng ở trong lòng, xoa xoa mà thành tường niệm không dứt.

Xoa xoa xong chân, mệt chết đi được.

Lại liếc mắt nhìn Mộ Cẩm. Hai tay Nhị Thập làm ra một cái động tác bóp người ở phía bên trên cổ hắn. Nàng nếu như có thể bóp chết hắn...

Lúc này, mi mắt hắn động động phía dưới.

Nàng bị dọa sợ rút tay lại, ra sức trừng hắn. Thấy hắn không có động tĩnh gì, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nàng yên tĩnh mà nằm xuống.

Mộ Cẩm chiếm chỗ mép giường, nàng liền núp ở bên kia.

Hắn xoay mặt ra bên ngoài.

Nàng xoay người vào bên trong.

Giữa hai người ngăn cách bởi chiếc chăn gấm.

Nhị Thập mệt mỏi, nhắm mắt lại không đầy một lát liền ngủ mất. Một mỏi cùng cực, nàng lười để tâm xem Nhị công tử có giận không. Dù biết rõ ngày mai kiểu gì hắn cũng phát ra một châu tính khí khó chịu, nàng không tìm được mĩ mắt nữa. Nàng ôm gối mà ngủ một cách nặng nề.

Mộ Cẩm đột nhiên mở mắt. Chỉ trong chớp mắt, hắn ngủ ở mép giường, trực tiếp nằm trên chiếc chăn mỏng, cực kỳ khó chịu. Lại đảo mắt, nữ nhân kia đưa lưng về phía hắn, cong lưng, mặt cơ hồ núp trên gối.

Trước kia gầy quá mức, hiện tại thêm chút da thịt, vòng lưng so với trước còn đẹp mắt hơn.

Cơ mà, trong mắt Mộ Cẩm, nữ nhân đẹp mắt chưa bao giờ thiếu.

Hắn ngồi dậy, chột chột lưng nàng.

Nhị Thập đang trong mộng đẹp, rụt lại, tránh né ngón tay hắn.

Mộ Cẩm mất kiên nhẫn, "Người ngủ so với ta còn ngon hơn?" Giấc ngủ hắn rất kém, lúc ban đêm, Thốn Bôn phải cách khá xa, chỉ sợ kinh động đến Mộ Cẩm.

Nhị Thập lập tức tỉnh giấc, đem tất cả kính hãi trên người dè xuống, nàng xoay người lại, ngoan ngoãn bật dậy, ngồi quỳ gối. Nàng giương mắt nhìn hắn.

Hắn nhướng mày.

Nàng vội vàng duỗi thẳng hai chân, tự giác bày ra chỗ gối đầu.

Mộ Cẩm vỗ vỗ đùi nàng, "Chẳng có mấy lượng thịt."

Ngại nàng béo chính là hắn, ngại nàng gầy cũng chính là hắn.

Nhị công tử nha, nói cũng chỉ quanh đi quẩn lại như vậy. Mỗi khi hắn nói hết tai này sang tai khác, nàng liền nghe tai trái rồi ra tai phải.

Mộ Cẩm cướp lấy cái gối của Nhị Thập, "Ngủ." Hắn phối hợp nằm xuống giường,

Nhị Thập cứng ngắc không nhúc nhích.

Mãi đến khi hắn ngủ rồi, nàng mới cảm thấy quý dị. Hắn cứ như vậy ngủ? Không thể tưởng tượng nổi, kinh ngạc tột độ. Nàng lén lút bò lên, vượt qua hắn định xuống giường.

Mộ Cẩm đột nhiên chặn ngang chân, từ từ mở hai mắt: "Đi đâu?"

Nàng kéo kéo y phục mình, ngử ngử, lại dùng bàn tay phẩy phẩy, làm một cái động tác nhăn mũi.

Nàng đã như vậy một ngày rồi, hơi quá. Bóp không chết hắn, thì làm hơi chết hắn.

Mộ Cẩm như mong muốn của nàng, "Người chưa tắm rửa, hơi chết."

Nhị Thập liên tục gật đầu. Tốt nhất hơi đến mức hắn không chịu nổi, cưỡng ép bắt nàng dời đi.

Hắn nói: "Tắm rửa."

Nhị công tử ra lệnh một tiếng, hộ vệ chỉ chốc lát sau mang lên thùng nước lớn tiến vào. Nước nóng bốc lên hơi nước.

Mộ Cẩm lười biếng nói: "Ta tắm rửa rồi, người tắm rửa đi, sạch sẽ rồi lên giường."

Nhị Thập nắm chặt cổ áo, không động dậy.

Hắn nhướng mày, "Người có phải rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt?"

Nàng vội vàng nhảy xuống giường. Đến bên thùng tắm, quay đầu nhìn hắn.

Hắn nhìn chằm chằm, "Cũng không phải chưa thấy bao giờ." Tuy vậy, lại chưa từng nhìn thấy nàng cời đồ.

Nhị Thập khề cấn môi. Nàng cời y phục rất nhanh, vén tóc lên, trốn trong thùng tắm.

Mộ Cẩm cười một tiếng, xoay người lại. "Nhớ kỹ, tắm rửa xong thì lên trên giường. Nếu ta tỉnh dậy phát hiện không thấy người, đừng chờ ta giết người, tự mình đến phòng bếp cầm dao phay cắt cổ đi."

Nhị Thập im lặng tắm rửa xong, Mộ Cẩm đã ngủ. Nàng không dám chạy, ngoan ngoãn lên giường, cách hắt một khoảng, nàng mới nằm xuống.

- - -

Nhị Thập tỉnh lại lần nữa, Mộ Cẩm vẫn ngủ say như trước. Một khuôn mặt tuần tú ngay trước mắt, cướp đoạt hô hấp nàng. Nàng hít một hơi lớn, lui về phía sau. Ánh mắt lại nhìn hướng ra ngoài.

Đêm buồn xuống, sắc trời xám xịt. Chưa đến giờ Thìn a.

(*Giờ Thìn: từ 7-9h sáng)

Chắc cũng đã muộn.

Nhìn lại vị bên cạnh này, không gian còn lại cho nàng còn không đủ để nàng xoay người rời giường. Nàng chỉ có thể nằm như vậy.

Nàng rụt chân một chút.

Mộ Cẩm một tay nhanh chóng bắt được nàng, mơ hồ một câu: "Đi đâu?"

Nhị Thập nom nớp lo sợ, sợ tay hắt nghiền nát xương cốt nàng. Nhị công tử tinh táo còn có thể nghe nàng nói dối vài câu, ngủ thế này, lại không thấy gì.

Cả buổi không nghe thấy tiếng đáp lại, Mộ Cẩm lúc này mới trừng mắt, "Đã quên, ngươi là người câm." Hắt buông ra.

Nhị Thập lúc này mới có thể duỗi tay ra. Giữ nguyên một tư thế ngủ quá lâu, tay chân nàng cứng ngắc, chậm chạp ở bên cạnh hắt bò lên. Nàng lặng lẽ nhìn hắt, xuất phát từ cảm giác sợ hãi, bất giác mà tựa lưng vào tường.

Ánh mắt Mộ Cẩm quét đến động tác của nàng, bỗng nhiên giờ tay lên.

Nhị Thập cho rằng hắt muốn đánh nàng, cả bả vai lập tức rụt lại.

Hắt nở nụ cười, đem mặt đến gần, "Sợ ta như vậy à?"

Nàng nuốt nước bọt. Sợ bị đánh.

"Xem về sau ngươi còn dám chạy hay không."

Nàng lắc đầu, quỳ xuống muốn dập đầu.

Mộ Cẩm một tay ngăn trán nàng. "Thà mất bò mới lo làm chuồng, còn hơn lúc yên ổn cứ phải nghĩ đến nguy biến."

Bàn tay hắt lạnh lạnh, đặt trên trán nàng, như một vũ khí sắc bén.

Tự hại mình, nàng đúng là tự hại mình mới nghĩ cách muốn chạy trốn.

Mộ Cẩm thu tay lại, "Ngươi có thể nói, ta khiến ngươi bị câm. Ngươi học được ngôn ngữ bằng tay, ngươi đoán ta sẽ bắt ngươi chặt thêm bộ phận nào?"

Nhị Thập run rẩy mà ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt đen láy cầu xin hắt.

"Ngón tay có mười cái, ta nếu chơi đùa từng cái một, mười ngày nửa tháng chơi xong một cái, ngươi a, các ngón tay chỉ có thể giúp ta vui đùa mấy tháng."

Hắt môi mỏng, mắt lạnh, nàng không có nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của hắt. Nàng kéo kéo góc áo của hắt, cúi sấp trước mắt hắt.

Mộ Cẩm vỗ vỗ lưng nàng, "Mau lẹ học ngôn ngữ của người câm điếc, không rên lấy một tiếng buồn chán chết."

Nàng không biết lúc này nên gật đầu hay lắc đầu. Học được, hắt muốn chặt tay nàng. Không học thì không có người nói chuyện, hắt lại nhàm chán. Vì vậy, nàng không làm bất cứ điều gì đáp lại.

Nhị Thập chỉ chỉ trung y. Ngón tay hắt dọc theo sống lưng nàng miết một vòng, ngón tay bóp chặt đúng xương sống nàng.

Nàng vẫn không nhúc nhích.

Từ sơn trại trở về, Nhị Thập nghe Tiểu Thập kể một chuyện.

Trước đây vài năm, Đại công tử cùng Nhị công tử theo Mộ lão gia xuống phía nam, gặp phải một đám cường đạo hung ác cản đường. Thi thể đám cường đạo đó, cổ đều bị vỡ vụn.

Ai giết? Tiểu Thập nói: "Không biết."

Lúc ấy nghe mọi người, không có chỗ nào không suy đoán đến Nhị công tử. Mọi người đều có thể tưởng tượng được bộ dạng của Nhị công tử lúc giết người.

Nhất định là cười đến mê người.

Nhị Thập nhắm mắt lại. Nàng không biết võ công Nhị công tử thế nào. Hẳn là Quý Môn Quan của nàng, nếu như nàng có thể xông phá cái quỷ trận này, nàng sẽ tin lời thầy bói nói, nàng chính là người có phúc tướng.

Mộ Cẩm thu lại tay uy hiếp lưng nàng. "Cha ta bên kia đã ứng phó xong, ngươi ngày mai không cần đi phòng bếp, quay trở lại Yêm Nhật Lâu."

Quả thật như Tam tiểu thư nói, giây phút vui vẻ, nháy mắt đã không còn.

Hắn nâng cằm Nhị Thập lên, cười đến hung ác khinh bạc. "Đừng cho là ta không biết trong đầu ngươi nghĩ cái gì. Ngươi nếu mà thấy cha ta, khẳng định sẽ cảm động đến rơi nước mắt, té chạy khỏi Mộ phủ, đúng không?"

Đúng vậy. Nhị Thập lo lắng Mộ Cẩm sẽ tìm người nhà nàng gây phiền toái. Nếu như Mộ lão gia thả nàng đi, như vậy, Nhị công tử ít nhiều cũng có chỗ kiêng kỵ. Nàng đi được cũng yên tâm một chút.

"Cha ta lên tiếng, hai ngày nữa, ta đem "Phiền Toái Tinh" trở về. Máy người Tiểu Lục dọn đến Yêm Nhật Lâu ở, Hoa Uyển sẽ cho "Phiền Toái Tinh". Ngươi quý kẻ đa đoan, chúng nữ nhân của ta liền giao cho ngươi chiều cố." Mộ Cẩm nói: "Sớm biết phiền toái như vậy, cái hôn sự này nên giao cho Đại ca. Tô cái gì chứ, lớn lên cũng chỉ là loại tâm thường không chịu nổi."

Nhị Thập rốt cục cũng hiểu rõ, vì sao Nhị công tử nói nàng xấu. Cả Tô Yến Tinh lớn lên thành mỹ nhân như vậy, trong mắt hắn đều chỉ là tầm thường không chịu nổi. Cái khuôn mặt thanh tú này của Nhị Thập, càng phải xếp vào cực kỳ kém rồi.

- - -

Tiểu Lục yêu thích ngắm hoa, đến Yêm Nhật Lâu trụ lại, nàng mặt như đưa đám, chỉ có thể thường thức khí trời.

Ngày hôm đó, nàng ngồi ở bên ngoài vườn, một tay chống cằm, lầm bầm nói: "Vẫn là lúc Tiểu Cửu rời đi là tốt nhất. Có ngân lượng cả đời tiêu không hết, còn được gả cho cho vị lang quân mới." Nàng nặng nề mà hít một tiếng. "Ta về sau phải ở chỗ này chịu đựng sự tức giận của Nhị phu nhân."

Thập Nhất vừa đi ra khỏi cửa, khoác thêm bên ngoài một chiếc áo đỏ rực, nở nụ cười. "Ta cùng Nhị Thập đi Nam Hi miếu cầu phúc, ngươi muốn đi cùng không? Nói với Phật tổ, cầu xin cho ngươi một chỗ xe toàn hoàng kim."

"Cầu Phật tổ, còn không bằng trực tiếp cầu Nhị công tử còn nhanh hơn. Các ngươi đi thôi." Tiểu Lục tay kia nâng má lên, nhìn lên áng mây trắng mỏng manh trên trời, "Ta ở chỗ này, đợi bánh bao từ trên trời rơi xuống."

Thập Nhất cùng Nhị Thập sóng vai đi.

Tiểu Lục bỗng nhiên đứng dậy, chạy tới nhìn bóng lưng hai người.

Nhị Thập váy trắng tơ lụa, càng nổi bật thêm y phục màu rắng khói của Thập Nhất, xinh đẹp giống như hoa nở mùa hạ.

Tiểu Lục nói thầm "Thập Nhất mặc quần áo càng ngày càng đẹp, cũng không thấy Nhị công tử liếc nhìn nàng một cái a."

Trước Nam Hi miếu có một thầy bói, từng nói, ngày sau Nhị Thập chắc chắn đại phú đại quý.

Mới đầu, Thập Nhất không tin.

Nhưng bây giờ, Nhị Thập được Mộ nhị công tử độc sủng, không phải là đại phú đại quý hay sao?

Rất nhanh trong tay Thập Nhất đã có một quẻ bói, do dự chưa vào.

Lúc này, có một nữ tử mặc bên ngoài một chiếc áo màu thủy lam, eo buộc đai lụa nguyệt lam, ào ào chạy tới. Nàng mở ra quẻ bói, hỏi: "Lão tiên sinh, quẻ bói này thế nào?"

Ánh mắt thầy bói dừng lại trên bàn tay nàng một lát, mới tiếp nhận quẻ bói. Ông vuốt vuốt râu dài, ngẩng đầu hỏi lại: "Cô nương hỏi nhân duyên sao?"

"Không, ta hỏi vận làm quan." Nàng nói.

Nhị Thập đi theo Thập Nhất tới, nghe tới chữ "quan", không khỏi đảo mắt nhìn về phía nữ tử.

Nữ tử khí thế hào hùng bức người, đầu lông mày cuộn cuộn khí phách không thua kém gì nam tử.

Thầy bói hí hóp đôi mắt nhỏ, nếp nhăn nơi khóe mắt có chút sâu sa khó hiểu. Ông liếc mắt nhìn quẻ bói, hỏi lại: "Cô nương không hỏi nhân duyên sao?"

"Mọi chuyện cứ để thuận theo tự nhiên." Nàng không ham nữ nhân tình trường, lãnh đạm mà lạnh lẽo.

Thầy bói tay phải chỉ kẹp lên quẻ bói, tay trái ở dưới kéo thẳng ra. "Chim rừng phá tổ không nơi nương tựa, Quỷ La Sát chiếm giữ ở Quan Tây."

"Còn đây là giải thích." Ông nhìn nữ tử, "Có thể hung, có thể cát, không phá thì không xây được. Cô nương... Có thể có một hồi đánh nhau kịch liệt."

"Đa tạ lão tiên sinh."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kiêu ngạo, cực kỳ kiêu ngạo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Nữ tử cầm lại quẻ bói, bỏ xuống một thời bạc, xoay người định đi.

"Cô nương." Thầy bói gọi theo.

Nàng dừng bước, quay đầu lại.

Thầy bói chỉ chỉ một chồng lá bùa bên tay trái, khẽ cười nói: "Nếu như muốn hóa giải kiếp nạn, ta ở chỗ này có một cách."

Bên trên những lá bùa dùng chu sa vẽ những hoa văn không biết nên gọi là gì.

Nữ tử nhìn lại vị thầy bói, "Ta từng nghe nói, phàm là tiết lộ thiên cơ, tất có phản phệ. Tiên sinh giải đoán quẻ bói đã là cái thứ nhất, trợ người độ kiếp là cái thứ hai, chẳng lẽ không sợ kết cục bi thảm hay sao?"

Thầy bói cúi đầu vuốt vuốt chòm râu, có chút xấu hổ. Lát sau ngẩng đầu lại bày ra một gương mặt ung dung, "Ta thấy cô nương đường chi tay như to, chính là phú quý chi mệnh ——" nửa câu còn lại, thầy bói nuốt ở trong bụng, không biết nên nói như thế nào.

Nghe vậy, Thập Nhất nói: "Lần trước ông cũng nói vị cô nương bên cạnh ta là phú quý chi tướng." Thập Nhất chỉ chỉ Nhị Thập, tiếp tục nói: "Có một kiếp nạn nhưng có thể dùng bùa chú hóa giải, hôm nay ông lại nói y hệt như vậy. Hai cô nương có vận mệnh tương đồng, bùa chú hóa giải chắc cũng giống y như đúc?"

Bị vạch trần mảnh khoe, thầy bói cười cười, chấp tay hành lễ nói, "Cô nương nói ta tiết lộ thiên cơ, ta hàng vạn lần gánh vác không nổi. Quẻ là cô nương tự mình cầu lấy, ta chỉ giải dựa vào quẻ bói. Thấy được cả hai vị cô nương đều mệnh định vinh hoa, chính là do kinh nghiệm ta nhiều năm nghiên cứu tướng học. Nhưng ta học nghệ chưa giỏi, tính được nhất thời, lại nhìn không thấu một đời. Ta phiêu bạc tứ hải, đoán mệnh cũng chỉ là chuyện làm ăn. Bùa bình an này tuy không thể nghịch thiên sửa mệnh, nhưng trong lòng có thêm chút an tâm, lúc gặp chuyện sẽ giữ vững bình tĩnh, tự nhiên sự bán công bội."

(*Sự bán công bội: ra công một nửa, thành quả gấp đôi; làm ít ăn to)

"Lừa đảo bịp bợm, lại nói được đạo lý rõ ràng. Quẻ, cũng chỉ là ta tự cầu đề an ủi mà thôi." Nữ tử cầm lấy quẻ bói, một tay đột nhiên dùng sức, tờ giấy vàng bị vò thành một cục. Nàng xoay người đi vài bước, đột nhiên đem tờ giấy xé thành những mảnh nhỏ, vụn giấy theo gió bay phấp phới.

Thầy bói than nhỏ một tiếng, ngồi trở về, sửa sang lại chồng bùa bình an.

Thập Nhất suy nghĩ, thầy bói nói cũng có lý. Nàng tiến lên đưa tới quẻ bói. "Lão tiên sinh, có thể xem cho ta hay không?"

"Cô nương hỏi cái gì?"

"Nhân duyên." Thập Nhất đề thấp thanh âm, đáy lòng có chút áy náy đối với Mộ Cẩm.

Nhị Thập chủ động lui về phía sau hai bước.

Thập Nhất mấy ngày này tâm tình biến hóa, Nhị Thập sớm đã có suy đoán. Thế nhưng, Thập Nhất cũng là người hiểu chuyện, người vẫn còn ở trong phủ Nhị công tử, gan lớn đến mấy cũng không dám hồng hạnh vượt tường.

Nhị Thập không ngờ tới, Thập Nhất thế mà lại đến đây cầu duyên.

Thập Nhất đem bạc vụn đặt ở trên bàn, thần sắc có chút ngưng trọng.

Thầy bói xem xong quẻ, nói: "Cô nương, suy tính về sau, phải chủ trương lấy hay bỏ. Con đường phía trước nhấp nhô."

"Liệu có cách hóa giải hay không?" Thập Nhất nóng nảy. Nàng biết con đường này sẽ nhấp nhô, Nhị công tử chính là cửa ải gian nan, hiểm trở nhất.

Thầy bói lắc đầu: "Cổ đã vạch trần chân tướng bùa chú của ta, bây giờ ta đưa cho cô bùa chú, trong lòng cô nhất định cũng chẳng thể yên tâm."

Thập Nhất hối hận chính mình lại nhiều lời.

Thầy bói cười cười: "Ồ hiền gặp lành, ta tin tưởng trời cao sẽ trợ giúp cô nương một tay."

Thập Nhất tự thấy mình cũng chưa từng làm việc gì kinh thiên động địa, nhưng nếu nói đến vi phạm luân thường, nàng lại cực kỳ chột dạ.

Nàng gặp đồ tể ở Nam Hi miếu vài lần. Đó nam nhân mà nàng từng yêu đến tận xương tủy, nàng khó kìm lòng nổi. Vốn nghĩ, ngẫu nhiên trông thấy nhau, tâm sự vài câu, nàng đã có thể thỏa mãn.

Thế nhưng, hắn nói muốn đem nàng rời khỏi Mộ phủ. Hắn còn nói muốn cưới nàng.

Nàng động tâm.

Một đêm kia, Mộ lão gia muốn thay Nhị công tử dọn sạch thiếp thị. Thập Nhất mừng rỡ như điên, tâm hồn đều bay ra khỏi Yểm Nhật Lâu. Nhưng mà, Nhị công tử lại giữ lại nàng. Nhị công tử sớm đã chán ghét, vứt bỏ nàng, vì sao còn muốn giữ nàng lại?

Việc này khiến Thập Nhất trong lòng buồn bã. Nếu như để Nhị công tử biết nàng có gian dối... Nàng chắc chắn sẽ chết. Không chỉ như thế, đồ tể cũng sẽ chết...

Thập Nhất hoảng sợ cùng Nhị Thập rời khỏi Nam Hi miếu.

Giữa đường, Thập Nhất không cẩn thận đụng ngã người gánh hàng rong bán đồ trang sức, vẫn hoảng sợ không thôi.

Nhị Thập có chút lo lắng, đỡ nàng dậy.

Đi qua một quán trà, trước cửa có mấy người đang tụ tập mà oán trách cái gì đó.

Một vị nam tử hơi béo mặc áo nâu, chấp tay hành lễ nói, "Thực xin lỗi, hôm nay trong tiệm có khách quý, đóng cửa rồi, đóng cửa rồi. Các vị khi khác lại đến a. Thật sự rất xin lỗi."

Một người trong đám hỏi, "Khách quý cái gì chứ? Nhà các người trà cũng không phải hiếm lạ gì, khách quý còn phải đến nơi này của các người sao?"

Nam tử mặc áo nâu nói: "Ta sao biết được, đối phương đã bao hết một ngày. Các vị, thật có lỗi, thứ lỗi không thể tiếp được." Nói xong liền đóng cửa lại.

Ma xui quỷ khiến, Nhị Thập ngẩng đầu, con mắt ngược nhìn về phía lầu hai của quán trà.

Nơi đó, vị nữ tử vừa mới đoán mệnh đang đứng dựa vào lan can. Dáng người đứng thẳng mạnh mẽ, phần eo lại hết sức mỏng manh.

Nữ tử cảm nhận được ánh mắt của Nhị Thập, quay ra nhìn nàng.

Nhị Thập liền giật mình, cười cười. Nàng đỡ lấy Thập Nhất rời đi.

"Trác Thạch, nàng đang nhìn gì vậy?" Một tiếng nói ôn nhu vang lên phía sau lưng nữ tử, tựa như đối với nàng cực kỳ quyến luyến.

Lý Trác Thạch biết rõ, hần gối nguy trang. Nàng nói: "Không có gì."

Nam tử tiến lên, một chو̀ng lướt qua búi tóc nàng. Thấp người, thì thầm nhỏ nhẹ: "Ta vẫn là thích..." Đang nói chuyện, hần bỗng rút trâm cài tóc của nàng ra.

Mái tóc mất đi trôi buọc.

Lý Trác Thạch cả kinh, duỗi tay giữ lại mái tóc dài của mình.

Đã không kịp nữa rồi, mái tóc đen mềm mại bay loạn trong gió, anh khí trên gương mặt bởi vì kinh hoàng mà phảng phất vẻ nữ nhân kiều nhu.

Nàng trừng mắt liếc nam tử một cái.

Nam tử ôn hòa cười cười, vuốt ve trâm phượng bạc trong tay, lại nhìn ra xa hướng Lý Trác Thạch vừa theo dõi.

Nơi đó có một nhà đang tổ chức hỉ sự, treo hai cái đèn lồng nhỏ màu đỏ.

"Thái Tử điện hạ." Nam tử áo nâu lên lầu, khom lưng, không dám ngẩng đầu.

Nam tử ngồi trở lại, đem trâm cài đưa lại cho Lý Trác Thạch.

Vị nam tử này chính là Tam hoàng tử. Cũng là người trong truyền thuyết của Phù Nhung Hương, vị Thái Tử như được cả dân chúng vây quanh giuờng lúc buổi lễ thành niên - Tiêu Triển.

Đương kim thánh thượng có sáu vị hoàng tử.

Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử chết yểu lúc còn ở Giang Châu. Tứ hoàng tử chết sau khi dời đồ. Ngũ hoàng tử đi Bách Tùy làm con tin. Trong cung vền vẹn chỉ còn lại Tam hoàng tử và Lục hoàng tử.

Tiêu Triển như nhậ̣t được ngôi vị Thái Tử. Cũng may, Thái Tử mấy năm nay khỏe mạnh, Hoàng Thượng rốt cuộc cũng buông lỏng được tảng đá lớn trong lòng. Giang sơn Đại Tể, đã có người kế nghiệp.

Chờ Lý Trác Thạch búi tóc xong, Tiêu Triển mới cho nam tử áo nâu dâng trà lên.

"Thái Tử điện hạ, đây là loại trà tốt nhất của tiểu điểm." Nam tử áo nâu có chút run run. Đúng như người ban nãy nói, đây chẳng qua chỉ là một quán trà bình thường, so với hoàng cung, nơi này chỉ là loại hèn kém.

Tiêu Triển trước sau đều không nhìn nam tử áo nâu, "Đi xuống đi."

"Dạ." Nam tử áo nâu vội vã xuống lầu.

Tiêu Triển chuyển hướng sang Lý Trác Thạch, mê hoa mắt cười. Hắn châm trà cho nàng, "Tới đây, nàng thích nhất thứ trà này."

Lý Trác Thạch không nói lời nào, bung chén trà lên, uống như uống rượu, một hơi cạn sạch.

"Chu Văn Đồng." Tiêu Triển gọi.

Một hắc y nam nhân đứng ra, "Có thần."

Tiêu Triển hỏi: "Phụ hoàng ta ngày ấy ở Hoàng lăng chờ bao lâu?"

Gần đây, Hoàng Thượng không hiểu tại sao, thỉnh thoảng lại đến Hoàng lăng ngồi chơi.

Tiêu Triển từng hỏi.

Hoàng Thượng cũng không nói rõ nguyên nhân.

Tháng trước, Tiêu Triển đi về phía nam. Trước khi đi lệnh cho Chu Văn Đồng âm thầm điều tra. Hôm nay trở lại kinh thành, Tiêu Triển nhớ tới việc này liền hỏi hắn.

"Ước chừng nửa canh giờ." Chu Văn Đồng trả lời.

Tiêu Triển hỏi lại: "Linh Lộc Sơn có gì dị thường không?"

"Thưa không." Chu Văn Đồng nói: "Hoàng Thượng chỉ là đến bên ngoài Hoàng lăng một lần, sau đó liền hồi cung."

"Phụ hoàng đột nhiên có hứng thú với Hoàng lăng." Ngừng một chút, Tiêu Triển cười nhìn Lý Trác Thạch, "Trác Thạch, nàng nói có phải hay không?"

Lý Trác Thạch bình tĩnh trả lời: "Hoàng Thượng thời trẻ đã mời cao tăng phá giải huyết chú nhưng không có kết quả. Nhiều năm như vậy, Hoàng Thượng nhớ thương vài vị hoàng tử chết non, cũng là chuyện thường tình."

"Việc này, lớn nhưng cũng không nhất thiết phải tự mình đi." Tiêu Triển cầm lấy tay nàng, đặt trong tay mà xoa nắn. "Hơn nữa, Phụ hoàng mỗi lần đi Hoàng lăng, chỉ có vài người thân tín hộ tống, thực sự rất bất thường." Tiêu Triển chuyển hướng sang Chu Văn Đồng, "Son tặc ở ngọn núi đỏ có động tĩnh gì không?"

"Son tặc thường xuyên hoành hành, trên đường không có mấy người dám đi. Tuy nhiên..." Chu Văn Đồng lưỡng lự.

Tiêu Triển buông lỏng tay Lý Trác Thạch, "Tuy nhiên cái gì?"

Chu Văn Đồng nói: "Mộ gia Nhị công tử, tháng trước đã đến một lần vì có chuyện xảy ra."

"Mộ gia?" Tiêu Triển sau khi trầm tư, nói: "Chính là Mộ gia có tiền trang lớn nhất kinh thành?"

"Dạ đúng."

"Chuyện gì?"

Chu Văn Đồng nói: "Ngày ấy thần phát hiện có người lục soát ngọn núi, tiến đến hỏi thăm mới biết, Mộ nhị công tử trên đường gặp phải son tặc, xe ngựa hoảng sợ, chạy kéo theo một người thị thiếp. Lúc đó lục soát núi, đúng là Mộ nhị công tử đang tìm người."

Tiêu Triển cười cười, "Đã nghe nói, thị thiếp hắn đều là thiên tiên hạ phàm. Không thua kém gì mỹ nhân trong cung. Đau lòng vì mất người, đi tìm cũng không phải chuyện kỳ lạ."

"Tìm người thì không có gì kỳ lạ." Chu Văn Đồng nói ra nghi hoặc của chính mình, "Nhưng đám hộ vệ lục soát núi kia, mỗi người đều có võ công bất phàm. Đặc biệt là kẻ dẫn đầu, khinh công thập phần lợi hại. Một thương nhân, vì sao lại có một đội hộ vệ tinh nhuệ như thế?"

"Tinh nhuệ?" Lý Trác Thạch giương mắt, "Có thể lợi hại hơn quốc binh của Đại Tề?"

Chu Văn Đồng lập tức cúi đầu, "Thần nói lỡ lời."

Tiêu Triển lại châm trà cho nàng, "Trác Thạch, uống trà sẽ thấy khá hơn." Hắn ra hiệu cho Chu Văn Đồng nói tiếp.

Chu Văn Đồng nói: "Hơn nữa, son tặc đoạt thị thiếp của Mộ nhị công tử, Mộ nhị công tử lại có thể dám trực tiếp lên núi tìm người."

Tiêu Triển nhướng lên đôi mày dài, "Kiêu ngạo như vậy sao?"

"Kiêu ngạo, cực kỳ kiêu ngạo. Mộ nhị công tử luôn như thế."

"Người này phẩm hạnh thế nào?"

Chu Văn Đống nói: "Ăn chơi trác táng, tản mạn tùy ý. Phần lớn việc làm ăn của Mộ gia là do Đại công tử Mộ Chiêu quản lý. Nhị công tử tên là Mộ Cẩm, quản lý mấy chuyện vặt vãnh của tiền trang, chủ yếu vẫn là Mộ Chiêu làm chủ."

"Mộ gia địa vị ra sao?"

"Thương nhân giàu có nhất kinh thành, quan thuế hàng năm đều nộp nhiều nhất. Lập nghiệp bằng kinh doanh gỗ đỏ, về sau xây dựng tiền trang, mở hiệu cầm đồ. Hiện tại cũng kinh doanh tơ lụa, ngọc khí các thứ."

Tiêu Triển nhấp một ngụm trà được gọi là tốt nhất trong tiệm, miễn cưỡng nuốt xuống, nói: "Phái người trà trộn vào Mộ gia, điều tra đám hộ vệ này. Ta muốn xem xem, hộ vệ của thương nhân tinh nhuệ đến thế nào."

Chu Văn Đống lĩnh lệnh: "Dạ."

- - -

Mộ Cẩm đi đến Tô phủ.

Tô lão gia nhìn thấy con rể, giận sôi máu, chỉ vào mặt hắn mà trách cứ.

Mộ Cẩm cúi đầu, như thể là nghiêm túc hối lỗi. Thực ra, một chữ cũng không để vào tai.

Cuối cùng, Tô lão gia thở ra một hơi, hỏi: "Con ta không phải là người gây sự vô cớ, việc này, hoàn toàn trách nhiệm tại người."

Mộ Cẩm cười cười, gật đầu.

Tô lão gia uống một ngụm nước, xuôi xuôi khí. Việc hôn nhân là chính mình bàn, con rể là chính nữ nhi chọn, còn có thể nói gì đây.

Trong lòng lão hy vọng hôn sự của hai người hòa hảo như lúc đầu. Như vậy, việc làm ăn với Mộ gia, mới có thể thuận buồm xuôi gió. Đồng thời, hắn cũng muốn mượn việc này, đòi Mộ lão gia thêm chút lợi ích.

Tuy vậy, Tô lão gia đã quên, nữ nhi của lão và con rể chưa từng đề tâm đến việc này.

Tô Yến Tinh thay một thân áo lụa nguyệt bạch, thon thả đi đến.

Mộ Cẩm rút cuộc cũng nhớ ra thế tử trông như thế nào. Là nữ nhân, cũng thật là loại tầm thường không chịu nổi.

Hắn tiến lên, thấp hỏi: "Phu nhân đã hết giận chưa?"

Nàng khẽ mở miệng, xụ mặt, "Không biết tướng công đã hết giận chưa?"

Hắn cầm tay nàng, đôi mắt mỉm cười, "Ta còn có thể giận phu nhân sao?"

Hắn cười như vậy, Tô Yến Tinh tâm tình nháy loạn. Lúc trước cũng chỉ vì yêu thích bộ dáng tuấn tú của hắn. Nàng rút tay về, giả bộ, "Trở về, lại phải đối mặt với đám thê thiếp giận dữ của người."

"Không có thê. Ta kia đều là thiếp." Mộ Cẩm nói, "Các nàng không danh không phận. Đương gia chủ mẫu chỉ có một người là nàng. Hơn nữa, các nàng cũng đã đi gần hết, giữ lại cho ta vài cái, gọi là còn chút công tử phong lưu."

Tô Yến Tinh cười yêu kiều, "Về sau ta dạy dỗ các nàng, tướng công đừng nhúng tay vào là được."

"Đó là đương nhiên." Mộ Cẩm nhẹ nhàng lướt qua sợi tóc của nàng, hơi thở ấm áp đem lỗ tai nàng nhuộm màu như khuyển tai anh đào.

Tô Yến Tinh đương nhiên phải trở về, nàng muốn dạy dỗ đám hồ ly tinh kia.

- - -

Nhị công tử trực tiếp đem người trở về, vô cùng thuận lợi.

Hoàn thành mệnh lệnh của Mộ lão gia, Mộ Cẩm trở lại Băng Sơn Cư nghỉ ngơi.

Vấn cờ mới được một nửa, Lưu lão quản gia tới đây.

Lưu lão quản gia, thương nhân ở kinh thành không ít thì nhiều đều nghe đến danh tiếng của lão. Năm đó được xưng là "Bàn tính vàng". Cùng lão nói vài câu về cách thức kinh doanh, chỉ cần một lát, lão đã có thể đem thu chi buôn bán tính toán rõ ràng.

Cơ nghiệp Mộ gia, không thể thiếu công lao của Luru lão quản gia. Về sau Mộ lão gia lui về, Luru lão quản gia liền hầu hạ ở bên người Mộ lão gia, không quản lý chuyện kinh doanh nữa. Lão đến Băng Sơn Cư, càng là cực kỳ hiếm có. Chắc hẳn vẫn là vì việc hôn sự của Mộ nhị công tử.

Mộ Cẩm gác lại ván cờ, nhìn Luru lão quản gia bung một cái bát tiến vào.

Luru lão quản gia hành lễ, "Nhị công tử."

"Luru lão quản gia, đã lâu không gặp, như vậy lại rảnh rồi đến nơi này?" Mộ Cẩm lời nói khách sáo.

"Phụng lệnh lão gia, đến để đưa thuốc cho Nhị công tử." Luru quản gia cung kính mà dâng lên bát thuốc.

Bát nước kia đen cuộn cuộn nhìn không rõ đáy, phía trên còn đang bốc khói.

Mộ Cẩm nhìn kĩ một lúc lâu, mới hỏi: "Thuốc? Nhị phu nhân lại bị bệnh sao? Vậy mau chạy qua đưa đi, để nàng nghỉ ngơi cho tốt."

"Thuốc này là cho Nhị công tử ngài ạ."

"Hửm?"

"Thuốc này từ lộc tiên, lộc nhung, cây tơ hồng, ba kích thiên cùng các vị thuốc Đông y điều chế lên, giúp Nhị công tử tăng thêm hứng thú, cùng Nhị phu nhân viên phòng." Bộ dáng Luru lão quản gia như xử lý việc công theo phép tắc, không biểu lộ một chút xấu hổ.

Thốn Bôn rốt cuộc vẫn còn trẻ tuổi, không nhìn được, thấp giọng khụ một cái.

Luru lão quản gia lại nói: "Lão gia phân phó, Nhị phu nhân tối nay ở Trạch Lâu đợi Nhị công tử. Nhị công tử đừng phụ lòng Nhị phu nhân."

Mộ Cẩm trầm mặc hồi lâu rồi hồi lâu.

Thốn Bôn đã rất nhiều năm, không nhìn thấy biểu tình trên mặt chủ tử nhà mình như thế... Một biểu tình tuyệt diệu.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sinh động

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

GIÁ OẢN CHÚC

EDIT: GIÓ THẮNG SÁU.
@BREEZEINJUNEEE

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

(Chương này đủ 25 sao trên wattpad tính đến trưa ngày mai thì tối mai mình sẽ up luôn chương mới >< Xin chị em cho mình thêm 500 đ động lực)

Lưu lão quản gia là một người cổ chấp, lão chỉ nghe lệnh của một mình Mộ lão gia. Dù đối mặt với Mộ nhị công tử, Lưu lão quản gia cũng chẳng để lối thoát.

Lưu lão quản gia nói xong lời của mình, lạnh lùng nhìn Mộ Cẩm.

Trong phòng ba người, một già một trẻ giống như cao thủ luận bàn, nhìn bên ngoài thì có vẻ sóng êm biển lặng, kì thực bên trong lại sóng cuộn dâng trào. Thốn Bôn thấy việc không liên quan đến mình, bình yên đứng ngoài sóng gió.

Hồi lâu, rồi hồi lâu. Mộ Cẩm như tỉnh dậy từ trong mộng, nói: "Ta không cần trợ hứng."

Lưu lão quản gia nói: "Ngài đối với Nhị phu nhân không có hứng thú. Lão gia nói, có thuốc trợ hứng sẽ ổn hơn."

Trong lòng Mộ Cẩm đem Mộ Chiêu mắng mấy lần, nói cái gì đến tai Mộ lão gia không biết. Hắn hỏi: "Thuốc này, cần bao lâu mới phát tác?"

"Khoảng chừng từ một đến hai canh giờ." Lưu lão quản gia không hổ là người từng trải qua sóng to gió lớn, ngữ khí nói chuyện bình thản như bàn chuyện làm ăn. "Được tính cương liệt, Nhị công tử nên cẩn trước thời gian, sớm tiến về Trạch Lâu."

Nghe được lời này, cái này thật sự là một loại thuốc cực mạnh.

"Ừ." Mộ Cẩm đáp lại một chữ.

Thôn Bôn liếc mắt nhìn nước thuốc trong bát.

Cái bát thuốc bỏ lớn này mà uống hết, Nhị công tử chỉ sợ phải làm việc luôn tay luôn chân suốt cả đêm mới có thể thoải mái.

Nhị công tử dù có coi trời bằng vung nhưng đối với người Mộ gia lại khá tốt. Dù là không vui, cũng chỉ biểu hiện ra vài câu, vụng trộm đùa nghịch mấy trò vặt vãnh.

Có đôi khi, Mộ lão gia đối với cách làm bằng mặt không bằng lòng này, mở một mắt nhắm một mắt, coi như không biết.

Ai ngờ, Lưu lão quân gia còn nói: "Nhị công tử, nhân lúc thuốc bỏ còn nóng, lão gia phân phó, bây giờ nên uống ngay."

Mộ Cẩm lại một lần nữa trầm mặt.

Thôn Bôn hôm nay thật may mắn, có thể trong thời gian ngắn mà gặp được khuôn mặt kia của chủ tử, bên ngoài thì mỉm cười tươi rói, bên trong lại biểu tình tuyệt diệu.

Qua hồi lâu, Mộ Cẩm cười rộ lên, hỏi: "Lão gia có phân phó, cho ngài đưa ta đến Trạch Lâu, rồi nhìn chăm chăm ta cùng Nhị phu nhân viên phòng hay không?"

"Việc này thật không có." Lưu lão quân gia ngừng một chút, nói: "Nhị công tử, thứ cho lão nô nói thẳng, lão gia làm vậy cũng chỉ vì nghĩ cho ngài. Biểu tỳ của Nhị phu nhân là Chiêu Nghi, đúng lúc được sủng ái. Ngắn ngủi một tháng, nàng ta có thể từ Tài Tử thăng lên làm Chiêu Nghi, từ Chiêu Nghi thăng đến Quý Phi, có lẽ không còn xa nữa."

Mộ Cẩm cười trào phúng, "Chỉ là một Chiêu Nghi thôi mà."

"Tai vách mạch rừng. Lời này của Nhị công tử, hàng vạn lần không thể nói ở bên ngoài. Dân không đấu nổi quan, huống chi đây còn là hoàng thất. Lão gia lo lắng Mộ gia bị người khác theo dõi, mong Nhị công tử thông cảm cho nỗi khổ tâm của lão gia. Nhị phu nhân trước kia tiểu gian tiểu ác, nhưng đến Mộ gia đã an phận thủ thường."

"Nàng không phải là an phận thủ thường, mà là không thôi nổi yêu phong."

"Nhưng lão gia đã nhận nàng làm con dâu." Lưu lão quân gia nói: "Tướng mạo của Nhị phu nhân, không sánh bằng thị thiếp của ngài, nhưng sắc đẹp có thể chấp nhận được. Ngày đó, lão gia nhìn thấy những mỹ nhân kia của ngài, nói, Nhị công tử đối với dung mạo nữ tử hà khắc quá rồi. Có đôi khi, không hoàn mỹ mới chính là hoàn mỹ. Viên phòng không phải việc gì khó, nhắm mắt một cái liền xong."

"Ta đã biết." Mộ Cẩm chẳng muốn nghe tiếp, nhận lấy bát thuốc.

Bát thuốc không chỉ đen sì, mà còn đắng chát, trong đắng chát còn có thêm cả vị chua chua.

Hắn một ngụm uống hết, lật ngược bát nói: "Không còn một giọt. Lưu lão quân gia, ngài có thể trở về phục mệnh được rồi."

"Vâng." Lưu lão quân gia hoàn thành nhiệm vụ, cáo lui rồi đi.

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc.

Mộ Cẩm nói: "Thôn Bôn, người đi đi."

"Thuộc hạ bất lực." Thôn Bôn khó có lúc lại cự tuyệt.

"Đây là mệnh lệnh."

"Thứ cho thuộc hạ khó lòng tòng mệnh." Thân là hộ vệ, chuyện thay chủ tử viên phòng này, xác thực là quá khó rồi.

Mộ nhị công tử từ thế vô thân, một mình đi ra ngoài.

- - -

Tô Yến Tinh tắm rửa xong, chải đầu rồi thay một bộ váy áo đồ rực.

Ngân Hạnh cài trâm trăn châu lên, nói: "Đêm nay tiểu thư thật là xinh đẹp, nhất định có thể khiến đầu óc Cô gia mê mẩn, choáng váng."

Tô Yến Tinh cũng không ngốc, biết rõ Mộ Cẩm mời nàng trở về, là nể tình mặt mũi của Chiêu Nghi biểu tỳ. Thì có sao, quyền thế cũng được, nhan sắc cũng được. Chính phục được Mộ Cẩm, nàng liền cảm thấy phấn khích.

Tiểu ma ma nói khẽ: "Tiểu thư, Cô gia mạnh mẽ, buổi tối có đau thì người hãy cố gắng nhịn một chút."

Tô Yến Tinh ngượng ngùng, nhẹ nhàng đi đi lại lại. Mới ra đến bên ngoài cửa, trượt chân ngã một cái, trẹo chân.

Mộ nhị công tử đến Trạch Lâu, Tô Yến Tinh đang nằm trên giường.

Đại phu nói, gân chân bị trật, cần phải tĩnh dưỡng, không nên thường xuyên đi lại.

Mộ Cẩm hỏi: "Có thể thường xuyên đi lại trên giường hay không?"

Mặt đại phu già đỏ ửng, khụ khụ nói: "Không nên."

Từ khi Nhị phu nhân gả đến, Nhị công tử buộc hẳn phải làm khổ Nhị phu nhân bằng một chút bệnh vặt vãnh.

Nhị phu nhân giường bệnh triển miên, phần lớn là cho Nhị công tử cô ý. Đêm nay ngủ một cái, đại phu hoài nghi, liệu có phải lại là trò của Nhị công tử.

Đại phu nhìn Nhị phu nhân mà thương cảm kỳ lạ.

Nhị công tử nói: "Nếu như nàng khỏe mạnh, bệnh có khi chính là thị thiếp của ta."

Mộ Cẩm vuốt nhẹ mặt Tô Yến Tinh, trêu mếu nói: "An tâm nghỉ ngơi, qua mấy ngày ta lại đến thăm nàng."

Tô Yến Tinh ôm ấp mong muốn được gần gũi với hắn, "Tướng công..."

Hắn ôm vai nàng, "Thân thể quan trọng hơn."

Mộ Cẩm từ trước đến nay đều xoi mói nàng, lúc nhìn thấy Tô Yến Tinh, nàng đúng là một mỹ nhân. Nhưng nàng rời tầm mắt hắn một cái, hắn thường xuyên quên mất tướng mạo của nàng.

Nữ nhân ở Hoa Uyển cùng Yểm Nhật Lâu, không phải ai cũng vô cùng đặc sắc. Ngay cả bình thường như Nhị Thập, Mộ Cẩm cũng nhớ rõ ngũ quan nhỏ bé của nàng.

Hắn nói Mộ Chiêu, đối với Tô Yến Tinh không có hứng thú, lời ấy không phải là giả.

Mộ Cẩm sớm đã qua thời thiếu niên ngây ngô, nhu cầu thỏa mãn ngày càng lớn. Ví dụ như, nhìn thấy Nhị Thập, nhìn nàng quật cường, nhìn nàng không tình nguyện, nhìn nàng thấy chết không sợ, lại nhìn nàng ngoan ngoãn rơi vào lòng bàn tay hắn.

Còn nữa, Tô Yến Tinh cũng không phải loại lương thiện gì. Đến Mộ phụ, gặp phải Nhị công tử nàng so ra thủ đoạn không bằng, nàng không thể nào xuống tay, chẳng phải người tốt.

Tô Yến Tinh mảnh mai cùng với Nhị Thập khiếp đảm, ở trong mắt Mộ nhị công tử đều là giả dối.

Người phía trước giả tạo mà thành, người thứ hai lại thật sự sinh động.

- - -

Yểm Nhật Lâu đêm nay một bữa thịt cá lớn.

Thập Nhất nói, đợt này, Nhị công tử tìm Nhị Thập thị tâm nhiều, cần phải cho Nhị Thập bồi bổ thân thể.

Thập Ngũ gấp một miếng thịt lợn Ngũ Hoa, đặt trong bát Nhị Thập, "Hôm nay Nhị phu nhân trở về, người hãy coi chừng. Nhị phu nhân có hoàng thất làm chỗ dựa, lão gia cũng không dám đắc tội nàng. Nàng ta lại là người nhỏ nhen, nhất định sẽ hãm hại người."

"Lão gia dù có giàu có, nhưng cũng chỉ là một thương nhân, không quyền không thế." Tiểu Thập nói: "Từ khi biểu tỷ Tô gia lên làm Chiêu Nghi, việc làm ăn của Tô gia phát lên rất nhiều. Trên đời không thiếu những kẻ vuốt mòng ngựa."

Tiểu Lục dựng thẳng đũa, chống cằm. "Hi vọng Nhị công tử có thể đem Nhị phu nhân trấn an thỏa đáng, nếu không thì chúng ta sẽ thảm mất."

Thập Ngũ nói: "Nguy hiểm nhất vẫn là Nhị Thập."

Cái này vừa nói xong, có người tới truyền lời: "Nhị Thập cô nương, Nhị công tử cho mời."

Mấy người quay mặt nhìn nhau.

Nhị công tử đêm nay không phải ở bên cạnh chăm sóc Nhị phu nhân sao?

- - -

Nhị Thập đi đến Băng Sơn Cư.

Thốn Bôn vừa lúc ở trên cầu ngắm cá, hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Nhị Thập gật đầu.

Hắn lại hỏi, "Buổi chiều nghỉ ngơi có tốt không?"

Nàng cũng gật đầu. Nàng không làm việc ở phòng bếp nữa, thời gian nghỉ ngơi cũng dư dả.

"Nhị công tử đang dùng cơm, cô lại ăn nhiều một chút, ăn no thì thôi." Lời khuyên của Thốn Bôn chỉ dừng ở đây.

Nhị Thập rất không hiểu.

Càng có quái hơn chính là vị Nhị công tử kia. Hắn không biết nổi hứng cái gì, nói vừa ăn cơm, vừa ngắm trăng.

Sắc mặt tự nhiên cực kỳ tốt. Nếu thật sự chỉ là ngắm trăng thì tốt quá. Ngồi đối diện với nam nhân đem con mắt dò xét nàng từ trên xuống dưới. Hắn ngắm không phải trăng, mà là nàng.

Nhị Thập ăn không thấy mùi vị gì. Có điều ngắm lại, Nhị công tử có ngày nào không quái lạ đâu, chỉ là quái lạ ít hay nhiều mà thôi.

Ăn cơm xong, Mộ Cẩm cầm lấy một thoải bản phong nguyệt, đưa cho Nhị Thập. "Người xem qua một chút."

Nhị Thập nhận lấy, mặt không biểu tình giờ ra.

Mộ Cẩm nói: "Hôm nay, ta sẽ kiên nhẫn mà đã thông hai mạch Nhâm - Đốc cho người. Về sau không cần đi hái hoa tìm thú vui nữa."

(*Đã thông hai mạch Nhâm - Đốc: "Đã thông hai mạch Nhâm - Đốc thì khí huyết tự lưu thông" là câu nói thuộc lý luận về Kinh Lạc trong Đông y, đây là hai dòng mạch thuộc Kỳ kinh bát mạch.)

Nàng hái hoa không phải vì tìm thú vui, lại gần vì cảm thấy bông hoa xinh đẹp mà thôi.

"Cho người một khác, xem hết toàn bộ."

Nhị Thập tiếp tục đọc qua thoải bản.

Lật vài tờ, phát hiện cái thoải bản này không giống với lần trước. Lần trước, nữ nhân lên lên xuống xuống, tựa như khổ sở cực lực, nam tử thoải mái vô cùng. Lúc này, đổi thành nam tử trái trái phải phải, nữ nhân có vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhị Thập nghĩ, có phải đêm nay, nàng cũng sẽ nhẹ nhõm hơn chút ít?

(Editor: T_T không không chị ơi. chạy ngay đi, trước khi, mọi điều dần tồi tệ hơn...)

Nào có thể đoán được, Mộ Cẩm nói: "Đêm nay người có thể tương đối vất vả." Hắn hơn mười ngày chưa có làm đến, đúng là huyết khí dâng trào. Bát thuốc kia của Mộ lão gia, như đổ thêm dầu vào lửa.

Trong lòng nàng lộp bộp, so với trước kia càng vất vả hơn?

Sợ hãi rồi sợ hãi, Nhị Thập vẫn phải ngoan ngoãn đi theo Mộ Cẩm trở về phòng. Nhìn thấy cái giường kia, hai chân nàng như nhũn ra.

Đợi một hồi hắn chưa có làm, nàng mừng thầm, có phải hay không Nhị công tử thân cốt yếu kém, về sau cũng không được?

Hóa ra không phải.

Nhị Thập chán nản, thất vọng bò lên giường.

Mộ Cẩm lại nằm xuống, "Ta nghỉ ngơi trước."

Nàng leo lên giường mới được một nửa, ngẩn ngơ quay đầu lại, đây là làm hay không làm?

Con mắt trong veo của hắn chuyển đến chỗ nàng, "Người muốn làm?"

Nàng lập tức lắc đầu.

Lúc này đáp lại như thế lại khiến cho Nhị công tử không vui, uy hiếp hỏi: "Người không muốn làm?"

Nhị Thập mếu máo. Làm hay không làm, có bao giờ hắn hỏi ý kiến của nàng đâu? Còn không phải hắn định đoạt.

Mộ Cẩm đưa tay捏oá miệng nàng, nói: "Người nghỉ ngơi một chút, lát sau làm tiếp." Được hiệu còn chưa bắt đầu, nếu như làm sớm, đến lúc đó cộng thêm tác dụng của thuốc, hắn thật sự lo lắng đêm nay có thể giết chết nàng.

Nhị Thập ăn uống no đủ, nhắm mắt lại liền ngủ.

Mộ Cẩm nói nghỉ ngơi trái lại vẫn luôn tỉnh táo. Một lát sau, hắn ngồi dậy, thò tay về bên trên nơi khoe miệng của Nhị Thập một đường cong.

Bình thường không thấy nàng biểu hiện vui cười, mặt lúc nào cũng như khúc gỗ. Ngoại trừ lần hái hoa kia.

Kỳ thật, trên giường có thể tìm kiếm được vui thú.

Trước kia Mộ Cẩm làm vậy để thư giải, hắn vui sướng là được.

Nhị Thập không thể so với nữ tử kinh nghiệm phong phú, thân thể cứng nhắc. Nhưng cái sự uyển chuyển kia thì cũng có. Về sau, hắn năm lần bảy lượt tìm nàng, càng thêm nhiều lần, càng thương thức vẻ ngụy trang bằng mặt không bằng lòng của nàng, sau đó ngược lại bản thân mình lại hưởng thụ.

Hôm nay hắn rảnh rỗi, không ngại dạy bảo nàng. Như vậy, nàng không cần phải hái hoa mới có thể mỉm cười nữa.

- - -

Nhị Thập ngủ không được lâu, chớp mắt đã tỉnh lại.

Nhị công tử đang uống trà.

Nàng xoay ngơoi, muốn tiếp tục ngủ.

Mộ Cẩm nói: "Thời gian không sai biệt lắm." Lúc nói lời này, cổ họng hắn có chút khàn khàn.

Nhị Thập không có ngưng ngừng, nhắm mắt lại, nằm thẳng tắp.

Thập Ngũ từng nói, hầu hạ những nam nhân không yêu thích, là vì sinh tồn. Mạng, so với thân thể còn quan trọng hơn.

Ở Đại Tề quốc, có vài nam tử không ngại nữ tử thất trinh, cơ mà, chung quy so ra lại thua kém Bách Tù. Người dân Bách Tù cởi mở. Nếu như về sau có thể trốn tới đó, vẫn có thể tìm được vị lang quân như ý.

Tương tự như vậy, Nhị Thập càng bình thản.

Có điều, ánh mắt Nhị công tử lúc cúi xuống nhìn nàng, thâm trầm đen kịt không thấy ánh sáng. Hắn nói: "Đêm nay ta sẽ kiên nhẫn một chút, ngơoi chịu đựng cho tốt."

Hắn vừa nói như vậy, sắc mặt Nhị Thập xám xịt, nhanh nhẹn cầm khăn phủ trên mắt. Nếu như nàng trở thành đệ nhất thị tẩm vì bị chê cười mà chết của hắn, không biết là hủy đi uy phong của hắn, hay là tăng thêm cho hắn chí khí.

Mộ cẩm xoa bóp mặt nàng, cười khế nói: "Hôm nay ta sẽ dạy ngơoi hưởng thụ khoái lạc nhân gian."

Hắn nói lời này, Nhị Thập bấy giờ lại không tin.

- - -

Thời khắc đó, Nhị Thập cầm lấy rèm che.

Bỗng nhiên, Mộ Cẩm kéo hai tay nàng, để trên vai hắn, ôm nàng ngồi dậy.

Khăn rơi xuống.

Tay phải Nhị Thập vội vàng bắt lấy, nhưng đã muộn. Nàng lộ mặt trước mặt Mộ Cẩm.

Biết rõ hắn yêu thích mỹ nhân, không yêu thích khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn này của nàng, nàng vội vàng vùi đầu trên vai hắn.

Hai người lúc này, chặt chẽ ôm lấy nhau.

Mộ Cẩm hơi hồi hận, có lẽ lúc trước nghĩ rằng lời nói và việc làm của nàng đều mẫu mực. Khi đó ngu ngốc, miễn cưỡng gọi là uyển chuyển. Hôm nay, lại cực kỳ câu người.

Hỏi đầu tiên, hắn còn có thể không chế.

Đến hỏi thứ hai. Hắn nói: "Ta ra ở bên trong, ngơoi ngày mai nhớ uống canh tránh thai."

Nhị Thập bắt đầu không biết chuyện gì xảy ra. Về sau, nàng run rẩy một cái, đã hiểu.

Đã bắt nàng uống thuốc, Mộ Cẩm liền không khách khí. Vài lần sau, đều ra ở bên trong.

Nhị Thập đầu chỉ vất vả một chút, cơ hồ khung xương đều bị chẻ ra. Nhưng một đêm này, nàng mới biết được, chẻ củi cũng tốt như vậy, lại có thể nhẹ nhàng hư ảo.

Đồng thời cũng may mắn, may mắn là Nhị công tử cho nàng thuốc giải độc, để nàng phát ra tiếng. Nếu không củi khô bốc lửa, nàng sợ chỉ cắn khăn tay cũng không kiềm chế được âm thanh.

- - -

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

P/S: Thái Tử Tiêu Triển hôm qua không phải lần đầu tiên xuất hiện, hắn đã có màn ra mắt ở chương 11 rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Du tiên, dư tiên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Nhị Thập từng nghe Thập Nhất nói, chuyện nam nữ, đán vì triều vân, mộ vì hành vũ.

(*đán vì triều vân, mộ vì hành vũ: sáng làm mây, chiều làm mưa)

Lúc trước, Nhị Thập không lý giải được hàm ý của câu nói đó, chỉ cảm thấy động tác của Nhị công tử sức lực mười phần, từng đợt rồi từng đợt bỏ xuống, như là riu lớn chẻ củi.

Nàng cực kỳ kháng cự việc này. Hết lần này tới lần khác không biết là làm sao, Mộ nhị công tử từ khi thành thân đến nay, không có việc gì làm liên đề bên trên nàng, khiến nàng khổ sở khôn siết.

Hôm nay, Nhị Thập mới biết như thế nào là mây mưa.

Nhị công tử mưa móc, một giọt cũng không ngừng ở chỗ nàng đảo qua đảo lại, chẳng để nàng có thời gian nghỉ ngơi. Nàng cực khổ không nói lên lời.

Không biết được mấy hồi, Mộ Cẩm thấp giọng hỏi: "Thoải mái không?"

Nhị Thập không nói tiếng nào, dùng âm thanh "um a" hần ưa thích trả lời.

Hắn nằm bên tai nàng, ni non nhỏ nhẹ: "Ta thế mà lại vô cùng vui sướng."

Bất kể hắn nói cái gì, hỏi cái gì. Nhị Thập vĩnh viễn đều trả lời là "um", hoặc "a". Hắn chỉ cho phép nàng nói hai chữ này, những thứ khác nàng không dám nói.

Nhị công tử lúc này thật sự vui sướng. Nhị Thập đếm, khoảng chừng đã năm hay sáu hồi rồi, hắn vẫn mạnh mẽ hữu lực như cũ, nàng chỉ có thể kêu la thảm thiết, càng về sau càng mất đi tri giác.

Bên trong nửa tỉnh nửa mê. điên loạn bao trùm.

Nhị Thập ở lại Băng Sơn Cư ngủ say không dậy nổi. Mộ Cẩm gọi ăn cơm, nàng một tiếng cũng không đáp.

Nói đến canh tránh thai, nàng miễn cưỡng mở con mắt mệt mỏi ra, chống đỡ ngồi dậy, uống một bát lớn.

Trao thân cho Nhị công tử, nàng cũng hiểu rõ. Nếu có hài tử, vậy càng phiền toái, chạy không thoát nổi.

Nàng "ùng ực ừng ực" mà đem canh tránh thai uống, lau miệng xong, "bộp" một tiếng, liền ngủ tiếp.

Nhị Thập không thấy được sắc mặt u ám của Mộ Cẩm.

Đây là lần đầu tiên, có nữ nhân của Mộ nhị công tử lại ghét bỏ hắn như thế, cơm cũng không ăn, chỉ uống canh tránh thai, uống xong liền ngủ.

Đúng là Mộ Cẩm không thể tùy tiện lưu lại con nối dõi. Nhưng thấy tình cảnh này, hắn không tránh khỏi không vui. Vén chăn lên, thấy trên người nàng đầy những vết u tím, hắn không những không hài lòng, trái lại còn bầu véo vài lần, mới cảm thấy thoải mái chút ít.

Nhị Thập ngủ thẳng tới nửa đêm ngày hôm sau.

Vừa định đứng lên, Nhị công tử lại đang ở bên cạnh. Nàng hốt hoảng run sợ, ký ức đêm qua khắc sâu, nàng mong rằng Nhị công tử mười ngày nửa tháng tới, đừng có đến tìm nàng.

Nhị Thập rón ra rón rén muốn xuống giường, Mộ Cẩm độc ác đưa tay chặn, bóp ngang người nàng. "Đi đâu?" Con mắt hắn thanh tỉnh, có thể thấy vừa rồi không có ngủ say.

Nàng che che bụng, làm một cái động tác ăn cơm.

"Rốt cuộc cũng biết đói bụng, gọi người ăn cơm đều không dậy."

Nhị Thập thấp đầu. Đó là bởi vì hắn giày vò nàng đến thoi thóp gần chết.

Mộ Cẩm nâng cằm nàng lên, "Giờ người tỉnh táo rồi hỏi lại một câu."

Nàng giương mắt nhìn.

Đuôi lông mày hắn cong lên một cách mập mờ, "Ngày hôm qua, thoải mái hay không?"

Nhị Thập có thể trả lời thế nào nữa. Nàng mà nói không, chỉ sợ Nhị công tử lại muốn bắt lấy nàng rồi bỏ tiếp một chầu, phải bức đến khi nàng gật đầu mới thôi. Vì thân thể yếu ớt của chính mình, nàng gật đầu, gật liên tục.

Mộ Cẩm mặt mày hớn hở, xoa xoa đầu nàng, lại véo véo mặt nàng. "Về sau ta khắc chế một chút, người sẽ càng thoải mái."

Nhị Thập nghe được hai chữ "về sau", liền tuyệt vọng.

Hắn chưa bao giờ để ý tới tuyệt vọng của nàng, "Ta để phòng bếp đưa thức ăn tới."

Nàng xuống giường.

Nhị công tử rõ ràng là người vất vả, cần cù làm việc luôn tay luôn chân, thế mà tinh thần lại sáng khoái. Nhị Thập nghĩ, có lẽ cái này do nội công của người luyện võ đi.

Cơm nước xong xuôi, Nhị Thập muốn trở lại Yêm Nhật Lâu.

Mộ Cẩm lại đem nàng đẩy xuống giường.

Nàng lắc đầu liên tục, chỉ chỉ hai chân mình. Làm tiếp chắc chắn sẽ chết trước mặt hắn.

Mộ Cẩm kéo nàng nằm xuống, "Không động vào ngườì, ngoan ngoãn ngủ đi."

Nhị Thập tránh được một kiếp, chỉ chốc lát sau đã ngáy "o...o..." rồi.

- - -

Ngày ấy, hai chân Nhị Thập run lên, vượt vượt cái eo thon, một đường tập tễnh mà đi. Trở về ngủ một lúc lâu mới tỉnh.

Thập Nhất rất kinh ngạc, Nhị công tử tuy nói thiếp thành đàn, nhưng cũng chưa bao giờ phóng túng đến bộ dáng như vậy.

Sức lực của Nhị Thập bị tổn hao nghiêm trọng, ở Yêm Nhật Lâu nghỉ ngơi hai ngày. Nàng nghĩ, nếu như Nhị công tử có thể như vậy mà biến mất nửa năm, nàng chính là quý nhân chi tướng a.

Nào ngờ, chỉ qua được hai ngày, Nhị công tử bên kia lại phái người tới truyền lời, mời nàng qua.

Thập Nhất đến gõ cửa.

Nhị Thập nằm trên giường giả chết.

Có khi Nhị công tử thương cảm, không có quay lại thúc giục.

Nhị Thập mấy ngày nay không có đi lại, toàn là nằm trên giường ngủ, tỉnh dậy cũng chẳng muốn đi đâu.

Có khi ngủ rồi, sợ sẽ mơ thấy cái đêm đáng sợ kia. Trong mơ, một nam một nữ ôm ấp nhấp nhô, hiện lên sự vui sướng quý dị.

Khi tỉnh lại nàng thấy, ác mộng, thật sự là ác mộng.

Nghỉ tạm năm ngày, Nhị Thập có thể xuống giường đi lại.

Thập Nhất cũng vì hái hoa dưới trời nắng chói chang mà bị cảm nắng.

Lúc Nhị Thập nằm trên giường, Thập Nhất đã chăm sóc nàng.

Giờ Thập Nhất bệnh nằm trên giường, Nhị Thập cũng đến chăm sóc.

Hai tỷ muội đồng bệnh tương liên.

- - -

Trán Thập Nhất nóng lên, chóng mặt không dậy nổi, chỉ có thể nằm.

Lúc sinh bệnh đặc biệt yếu ớt. Nàng biết rõ, Nhị Thập cũng đoán ra chuyện nàng với đồ tể.

Thập Nhất than nhẹ: "Đều nói là hạnh hoa là trắng, xuất tường rồi tại sao lại gọi là hồng hạnh."

Nhị Thập nhú lông mày.

Thập Nhất vốn ngũ quan dịu dàng, lúc này choáng váng như nhuộm qua nước Bích Hồ, mất hạnh nhu tình. "Hắn tên là Tiểu Hữu Quý. Năm đó ta cùng hắn đã có ý, cơ hồ đã bàn đến chuyện hôn sự. Nào ngờ, cha mẹ ta lần lượt qua đời. Cha ta đánh bạc đến liêu mạng, thiếu nợ chồng chất. Tiểu Hữu Quý cũng chỉ là một đồ tể, khẳng định trả nợ không nổi. Ta vào thanh lâu làm ca cơ. Kỳ thật, ta dù là bán mình, cũng chẳng trả nổi món nợ không lồ kia. Nếu không phải Nhị công tử thu nhận ta, ta đã sớm chết dưới gậy gộc của bảo nương. Nhị công tử đối với ta có ân tình, ta khi đó... là yêu mến hắn."

Có mấy lời, muốn nói, lại không tìm được người nói cùng. Vì vậy, chỉ có thể cảm lạnh như hốc cây.

"Tướng mạo của Nhị công tử, trăm dặm chỉ có một." Thập Nhất nói: "Mây ra mây, mất ra mất, tất cả mọi người đều được sinh ra, mà sao, hán lại đẹp đến như vậy."

Nhị Thập đứng dậy, rót cho Thập Nhất chén trà. Tướng mạo của Thập Nhất cũng là khuynh quốc khuynh thành, cần gì phải ước ao Mộ nhị công tử.

"Ta mê luyện hán, về sau mới nhận rõ, hán a, thật vô tâm." Thập Nhất nói: "Nhị công tử... Thực không phải là một vị phu quân."

Nhị Thập gật đầu. Nhị công tử với một vị phu quân, không có điểm nào tương đồng.

"Mấy năm gần đây, ta thường xuyên nhớ lại quãng thời gian cùng Tiểu Hữu Quý. Liệu có phải ăn sơn hải hải vị chán rồi, ngược lại, lại nhớ đến cháo loãng đưa cái." Thập Nhất cười cười, nắm chặt chén trà. "Ngày ấy... Ta đến Nam Hi miếu thắp hương, cùng hán gặp qua một lần. Mới biết, hán đối với ta dư tình chưa dứt, đến nay chưa cưới vợ. Ta trở về, nghe được Nhị công tử gọi mọi người đi thả diều, vội vàng đi tới, nếu Nhị công tử quan tâm ta, liền có thể đề ý đến ta. Thế nhưng hán hồn nhiên không biết. Về sau, ta nhịn không được mà cùng Tiểu Hữu Quý qua lại gặp mặt. Hán nói muốn ta, muốn thành thân với ta... Lòng ta thoáng chốc rồi bời. Ta mấy ngày nay cũng nghĩ tới, Nhị công tử giữ lại ta, có lẽ là còn thương tiếc ta."

Thập Nhất hỏi: "Người có từng nghe, Nhị công tử từng có tiểu thiếp vươngng chuyện tư thông không?"

Nhị Thập không trả lời. Châm cho Thập Nhất thêm chén trà.

"Nghe kể... Đã bị Nhị công tử giết chết đã mất rồi." Thập Nhất thở dài, "Ta suy đi nghĩ lại, Nhị công tử đến quan còn chẳng sợ. Tuy nhiên, ta cùng Tiểu Hữu Quý phát sinh tình cảm, dừng lại ở lẽ nghĩa. Nhưng cứ thế mãi, ta sợ khó kìm lòng nổi mà thật sự làm ra chuyện có lỗi với Nhị công tử, cuối cùng rơi vào kết cục bị thâm."

Thập Nhất nói người tiểu thiếp kia, là Tiểu Thất. Thân mật với một người hộ vệ của Mộ phủ. Chuyện không giấu được, hộ vệ chủ động hướng đến Nhị công tử thỉnh tội.

Vào lúc ban đêm, Tiểu Thất đã không còn thấy bóng dáng.

Mọi người đều nói, Tiểu Thất chết rồi.

Thập Nhất trầm mặc thật lâu, thở dài. "Tình a, yêu a, vẫn đừng nên động vào."

Nhị Thập chưa trải qua chuyện nam nữ tình trường, chỉ sống bằng lý trí, Thập Nhất có lẽ nên giải quyết dứt khoát. Ở Đại Tề quốc, hồng hạnh vượt tường mặc dù không chết, nhưng lại bị chỉ trích. Nếu như Nhị công tử động tới, thì không dễ dàng rồi.

Thật ra, Thập Nhất thỉnh thoảng cũng hết hy vọng. "Vài đêm trước ta không ngủ được, đã viết một phong thư. Do dự hồi lâu, không biết cái thư này nên giao hay không giao. Giao đi, ta cùng Tiểu Hữu Quý sẽ không có tương lai. Còn không giao, níu kéo như vậy, ta sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

Trên lá thư vàng úa, có hai vệt nước đã làm nhòe chữ trên phong thư. Những chuyện nam nữ này, Nhị Thập chỉ là người ngoài, không biết được tương tư của Thập Nhất, thật sự không có kẻ sách gì.

"Tiểu Hữu Quý nói, nếu như ta đồng ý cùng hán bỏ trốn, thì liền giờ Ngọ nhất khắc ngày mai trả lời hán. Nhưng ta đã hạ quyết tâm. Nhị công tử thủ đoạn thế nào người cũng biết, ta có thể trốn đến đâu? Ta không ham hố vàng bạc châu báu của Nhị công tử, ở chỗ này nhiều năm như vậy, ta nhìn đủ rồi, thế nhưng ta không thể không màng đến mạng sống của Tiểu Hữu Quý." Thập Nhất kéo tay Nhị Thập, khẩn thiết nói: "Nhị Thập, người ngày mai có thể đem phong thư này giao cho hán hay không, từ nay về sau ta cùng hán đoạn tuyệt. Ta không còn là nữ tử trinh tiết, từ lâu đã không còn xứng với hán."

Thập Nhất nắm cực chặt, móng tay bầu chặt vào da thịt Nhị Thập.

Nhị Thập không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu, lẳng lặng nhìn Thập Nhất.

"Người nếu không đáp ứng, ta sợ rất nhanh ta lại đổi ý. Mấy ngày nay, ta hết xúc động, lại đổi ý, rồi lại xúc động, lại đổi ý, bên trong ta rất sợ hãi. Ngày ấy, thầy bói không có cho ta cách hóa giải, gian nan hiểm trở phía trước, ta không muốn liên lụy Tiểu Hữu Quý. Nhân lúc ta đang có dũng khí..." Nói xong lời cuối cùng, Thập Nhất trong mắt đã ngấn nước, liêu xiêu đến sắp đổ. "Nhị Thập, người đáp ứng ta đi."

Nhị Thập nghĩ ngợi. Bình thường Thập Nhất cũng hay quan tâm nàng, đưa thư, chân chạy một tý, không phải việc gì khó. Nàng gật đầu.

"Hán bình thường chỉ có hai, ba bộ y phục, hoặc là xanh nâu, hoặc màu đất. Đồ tẻ mà... Áo khoác bên trên dính rất nhiều dầu mỡ. Trên trán thường xuyên buộc một mảnh vải bố màu xám." Thập Nhất đem trăm cái tóc đưa cho Nhị Thập, nói: "Dưới gốc cây hòe ở Xuân Viên có một cái cửa sổ nhỏ. Ta trước kia ở cửa sổ này cùng hán gặp mặt, thư từ qua lại. Người ngày mai đến gặp hán, đem trăm cái tóc đưa cho hán, hán tự khắc sẽ rõ."

Thập Nhất dừng lại, "Nói cho hán biết, ta cùng hán hữu duyên vô phận."

- - -

Hôm sau, Nhị Thập đi Xuân Viên.

Chưa đến giờ Ngọ, Nhị Thập định tới trước thăm dò hoàn cảnh. Ở Mộ phủ lâu như vậy, nàng cũng không biết đến, ở Xuân Viên có một cửa sổ chuyên để đưa thư tình.

Sân nhỏ vốn đã không nhiều cây cối, sáng sớm càng cô đơn lụi tàn. Nhị Thập không biết, những cây cối này vì sao héo úa, Nhị công tử vì sao lại không trồng cây mới. Tên là Xuân Viên, bốn mùa lại chẳng thấy cảnh xuân.

Nhị Thập hết nhìn đông lại nhìn tây, đang muốn đi tới cây hòe.

Nhìn thấy chỗ đó đã có một nữ tử, đầu tết hai bím tóc, mặc một bộ y phục tạp dịch. Nàng ta hết nhìn đông ngó tây.

Nhị Thập trốn ở cây đại thụ bên cạnh, cành cây che lại thân hình mảnh khảnh.

Nữ tử thấy xung quanh không có người, móc ra một phong thư, nhét vào khe hở cửa sổ. Sau đó, nàng nhanh chóng bước nhanh theo một lối khác đi mất.

Nhị Thập nhìn cái cửa sổ nhỏ kia.

Cửa sổ tròn, rộng tầm một xích, ngoài tường là đường tắt ít ai lui tới. Thật sự là một nơi thích hợp để nội ứng ngoại hợp.

(*1 xích xấp xỉ bằng 0,33m)

Từ khi nhìn thấy nữ tử kia, Nhị Thập có dự cảm không tốt. Lá thư trong ngực nàng, lập tức trở nên nặng trĩu. Nàng lại nhìn, bốn phía không có ai, mau lẹ chạy về phòng.

Thư của Thập Nhất, trên phong bao có chữ viết. Nhị Thập không biết.

Trong các nữ nhân, chỉ có Tiểu Lục và Thập Nhất biết chữ. Nếu như tìm Tiểu Lục nhận dạng, vậy thì giấu không nổi chuyện Thập Nhất.

Nhị Thập có chút buồn phiền, người quen biết trong đây, ngoại trừ các nữ nhân này, còn có ai biết chữ nữa?

Không phải Nhị Thập không tin Thập Nhất. Mà là, Nhị Thập cảm thấy, đồ vật qua tay chính mình, nên cẩn thận cho thỏa đáng. Việc này có liên quan đến mặt mũi Nhị công tử, không cẩn thận một cái, hậu quả không thể lường được. Nàng là người đưa thư, Thập Nhất là người viết thư, hai người khó thoát khỏi trách nhiệm.

Thực tế hôm nay nữ tử kia bộ dạng khả nghi, càng làm cho nàng cảm thấy cửa sổ nhỏ kia có cái gì đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, Nhị Thập nghĩ tới một người.

Nhị thập đem phong thư mở ra, cẩn thận quan sát ba chữ bên trên phong thư.

Nàng lấy mảnh vải, cắt ra hình cái khăn tay. Đầu tiên vẽ vẽ vài đường ở trên không, sau đó làm y theo Thập Nhất nhếch lên một nét, đem ba chữ thêu trên vải.

Nhị Thập mang theo khăn tay nhỏ, đi đến Bãng Sơn Cư.

Nàng mấy lần đến đây ngủ lại, hộ vệ trên cầu đối với nàng có vài phần kính trọng, cung kính mà gọi: "Nhị Thập cô nương."

Nàng cúi đầu đi qua.

Bãng Sơn Cư ngoại trừ hai hộ vệ trên cầu, không còn người hầu nào khác. Cả nha hoàn cũng không có. Như một tòa lầu, trống rỗng mà im ắng. Cũng chỉ Nhị công tử chịu nổi.

Nàng tìm không thấy người, do dự không đi.

Thốn Bôn đi ra từ lầu các, cơ hồ liếc mắt thấy Nhị Thập bên trong bóng cây.

Nhị công tử ưa thích cây du. Du tiên, dư tiên.

(*Du tiên là quả du, đồng âm với dư tiên)

Mùa hoa đã qua, kết thành từng chùm quả tròn nhỏ. Nàng ở ngay dưới những quả tròn, đưa tay che mắt nhìn trên trời. Một đoạn cổ tay trắng nõn, tựa như trời quang mây trắng.

Nhị Thập đảo mắt thấy Thốn Bôn, vốn đang ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ gian phòng của Nhị công tử, lại vẫy vẫy tay.

Thốn Bôn bình tĩnh đi qua. "Nhị Thập cô nương, tới tìm Nhị công tử sao?"

Nàng lắc đầu, đưa ra một chiếc khăn. Hai tay cầm lấy, bày ra cho hắn xem.

Trên vải dùng chỉ đỏ thêu ba chữ,

"Nhị Thập cô nương thêu hay sao?"

Nàng gật đầu.

"Thêu rất đẹp, như viết ra chữ, tinh tế tỉ mỉ."

Nàng đây là bắt chước theo mà vẽ lên, nghe hẳn khen ngợi, nàng mở cò trong bụng. Nàng cười cười, con mắt híp lại thành hình bán nguyệt, vui sướng hớn hờ.

Nàng dùng tay đem chữ bên trên từng bước chỉ chỉ.

"Nhị Thập cô nương là hỏi mấy chữ này có ý gì?"

Nàng lại gật đầu.

"Dao tương tư." Thôn Bôn vẫn luôn bình tĩnh.

(*Dao tương tư: nỗi tương tư khi cách xa)

Nàng giật mình. Ba chữ kia không phải "Tiểu Hữu Quý" sao?

Trong chốc lát, có một đạo sát khí sắc bén phá vỡ sự bình tĩnh của Thôn Bôn.

Đông Tây Nhị Tài như cảm thấy cái gì đó, đột nhiên bay lên mặt nước. Roi xuống nước lại nhảy lên vẩy đuôi.

Thôn Bôn ổn định bất động, thấp giọng nhắc nhở: "Là Nhị công tử."

Nhị Thập đáng tuổi cười giảm đi.

Mộ Cẩm tựa ở phía trước cửa sổ, đáy mắt phản chiếu màu xanh thẫm của hồ nước, không biết đã đứng ở chỗ kia bao lâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vừa nãy, nàng đã cực kỳ vui vẻ mà khoe cái khăn kia với người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Mộ Cẩm đã hai lần nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Nhị Thập.

Lần đầu là vì hái hoa, lần khác, chính là vừa rồi. Ký ức hằn khắc sâu, không phải vì xinh đẹp, mà là vì hiếm thấy.

Đặc biệt nàng lại đứng trước mặt Thốn Bôn, miệng cười toe toét đến tận mang tai, càng không thể nói là xinh đẹp. Nhưng cũng chỉ tồn tại trong chớp mắt.

Nàng cười rộ lên, đôi mắt híp lại tựa như không thấy ánh sáng. Nhưng chẳng biết tại sao, cái kia đôi mắt híp nhỏ bé kia lại vui vẻ đến thế.

So với lúc mây mưa Vu Sơn lại không vui mừng được như vậy.

(*Mây mưa Vu Sơn: Điển tích cổ của Trung Quốc, nhằm chỉ chuyện ân ái.)

Cái này trong mắt hắn chỉ là vẻ tươi cười xấu xí, lúc đối diện với ánh mắt hắn liền biến thành bộ dáng nom nớp lo sợ, Mộ Cẩm thậm chí không muốn che dấu sát khí của mình.

Nhị công tử phần lớn đều là bộ dạng thân thiết. Càng thân thiết, càng nguy hiểm.

Như mây đen mù mịt bủa vây hướng tới chỗ Nhị Thập, nàng không khỏi nuốt nước bọt, vô thức mà lùi về phía sau. Nàng tuy không tập võ giống Thốn Bôn, nhưng nhìn ra được, lông mày dài của Nhị công tử như một thanh kiếm, mà cái mạng nhỏ của nàng đang ở trước mũi kiếm, không cẩn thận một phát là máu đổ tuôn rơi.

Nhị Thập nắm chặt khăn tay, cảm thấy chột dạ.

Cái khăn tay này có ba chữ "Tiểu Hữu Quý" thì cũng vậy thôi. "Tương tư" là đang có tình yêu nam nữ. Nàng trên danh nghĩa là nữ nhân của Nhị công tử, chẳng phải là làm bẩn mặt mũi Nhị công tử sao.

Nhị Thập biết mình đã chủ quan. Thập Nhất có lẽ lúc viết thư đã tuôn trào không ít. Một lá thư đoạn tình, cũng có thể ghi thành tương tư tình. Nhị Thập lại tiên nhập vi thủ, cho rằng bên trên phong thư là tên Tiểu Hữu Quý.

(*Tiên nhập vi thủ: vào trước là chủ; dựa chủ yếu vào ấn tượng ban đầu)

Nàng liếc nhìn Mộ Cẩm, rồi lại cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hai con mắt đen kịt kia. Nếu như nàng đem khăn tay nuốt vào trong bụng, Nhị công tử có khi nào sẽ thả nàng một con ngựa hay không?

(*Thả một con ngựa: ý chỉ buông tha)

Không, Nhị công tử sẽ đem nàng ra mà mở bụng.

Dưới tình thế cấp bách, Nhị Thập vui mừng gặp được Đông Tây Nhị Tài. Nàng mấp máy môi, nhu thuận mà nhìn về phía Mộ Cẩm. Chân mở ra, giống như định đi đến chỗ hấn, lại đột nhiên bị cái gì đó bên cạnh đẩy một cái. Chân sau nàng đứng thẳng, thân thể không cách nào thẳng bằng, bên trong hai tay như đóng đũa, bỗng nhiên khăn tay bay mất.

Nàng kinh ngạc không thôi.

Toàn bộ đều xảy ra một cách tự nhiên, nếu như không phải Mộ Cẩm biết rõ trong nàng là một vẻ, ngoài mặt lại là một thái độ thân nhiên, có lẽ thật sự tin rằng không phải nàng cố ý vứt đi.

Khăn tay bay vào trong hồ nước.

Đông Tây Nhị Tài bay vọt lên nhào tới.

Nhị Thập mừng thầm, hi vọng hai cái tiểu Đông Tây này vội vàng cắn xé khăn tay.

Nhưng mà, không biết tại sao, trên hồ bỗng nhiên phụt lên một cột nước mãnh liệt. Đông Tây Nhị Tài bị hoảng mà chạy mất, chẳng thềm ngâm lấy cái thứ mới lạ vừa rơi xuống nước.

Nhị Thập lại nghĩ tới một kẻ. Trên người nàng còn có một cái khăn tay thêu bình thường, cái khăn bình thường đó cũng thêu ba chữ "Đao tương tư" rất đẹp. Nàng định nhảy vào trong nước nhặt cái khăn tay kia.

Nhị công tử không biết lúc nào đã từ bên cửa sổ mà bay ra bên ngoài, nháy mắt đã đến trước mặt nàng. Hấn kéo nàng lại, giam ở trong ngực.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm trầm giọng.

"Có mặt." Thốn Bôn đáp.

"Đem cái khăn kia vớt lên." Mộ Cẩm thu lại sát khí, bình tĩnh mà lãnh đạm, "Vừa nãy, nàng đã cực kỳ vui vẻ mà khoe cái khăn kia với người."

"Vâng." So với Nhị Thập, Thốn Bôn chính là không nói hai lời, phi thân bay xuống.

Nhị Thập cương cường thân thể, bị giữ chặt trong ngực Mộ Cẩm. Lồng ngực Nhị công tử so với nàng càng cứng nhắc hơn.

"Thế nào?" Mộ Cẩm cúi đầu, gần sát bên tai nàng, hỏi: "Muốn nhảy xuống, lên lút lấy một chiếc khăn khác đổi với cái ban nãy hả?"

Nhị Thập giương mắt, vô tội lắc đầu. Đáy lòng thì đang sợ chết, Nhị công tử hôm nay không dễ lừa được rồi...

Mộ Cẩm vận cầm nàng nâng lên, nhìn bộ dạng trấn định của nàng, "Vậy người vì sao phải nhảy xuống?"

Nhị Thập nháy mắt mấy cái, nàng chỉ chỉ lồng ngực Mộ Cẩm.

"Vì ta?"

Nàng gật đầu.

"Vì ta cái gì?" Mộ Cẩm một tay chơi đùa với chiếc trâm cài khắc hoa trên tóc. Hấn nhớ tới, trước kia nữ nhân này thấy hấn, chỉ giận dỗi mà dùng một cái trâm gỗ. Hôm nay, ngược lại để lộ chính mình rồi.

Hấn giam nàng lại, tay trên lưng nàng càng dùng sức, không chỉ muốn cắt đứt eo nàng, chỉ sợ còn muốn bóp nát xương cốt nàng. Nàng đau đớn không chịu nổi, rụt lại.

Nàng co người lại, tựa như muốn trong ngực hấn trượt xuống. Hấn giam cầm càng chặt.

Nhị Thập chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ Đông Tây Nhị Tài đang trôi lên mặt nước ở phía xa. Nàng há to miệng, làm ra một cái động tác đớp lấy.

"À." Mộ Cẩm như đã hiểu, "Ta biết rồi, người muốn nhảy xuống làm đồ ăn cho Đông Tây Nhị Tài."

Nàng xua xua tay. Nàng định giải thích là chính mình vì cứu cái khăn tay kia nên mới phải nhảy xuống.

Lúc này, Thốn Bôn lên bờ. Hắn chỉ cần dùng khinh công giẫm trên mặt nước vài cái, liền bắt được chiếc khăn tay, đưa cho Mộ Cẩm.

Nhị Thập nghĩ, dù nàng cùng Thốn Bôn trong sáng không có gì, nhưng Nhị công tử hi vọng vô thường. Sợ thấy nàng không vừa mắt, nghĩ là nàng hồng hạnh vượt tường, làm hỏng mặt mũi của hắn, thì thâm rồi.

Nhị Thập quay đầu lại, muốn cùng Thốn Bôn bịa ra một lời khai.

Mộ Cẩm một tay ép đầu nàng quay lại, một tay giữ chặt eo nàng.

Nàng cơ hồ bị bắt đi vào trong lầu. Đi qua bậc cửa cao, nàng bị đẩy vào chỉ trong thoáng chốc.

Hắn vô tình vứt nàng trên mặt đất.

Nhị Thập chẳng quan tâm đến đầu bị đập, đầu gối thì đau, hai đầu gối quỳ xuống, quỳ sấp trên đất.

Thốn Bôn cũng quỳ trước mặt Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cầm lấy cái khăn lụa kia. "Dao tương tư" này như một đốm lửa, thiêu đốt tới ngọn lửa trong đáy mắt hắn. "Hai người các người vừa nãy đang nói chuyện gì?" Nói chuyện khí thế ngất trời, nói chuyện vô cùng vui vẻ, hắn nếu như không ở đó, khả năng hai người cầm tay nhau, chắc chắn lớn hơn năm phần.

Trán Nhị Thập tỳ sát đất. Nàng nói không ra lời, hay bởi vì quỳ xuống đất nên không làm được động tác.

Trước khi vào cửa, nàng dùng tay ra hiệu cho Thốn Bôn. Không biết Thốn Bôn có hiểu được không.

Thốn Bôn giải thích trước, nói: "Nhị Thập cô nương偷 một chiếc khăn tay, bởi vì không biết chữ, đến đây hỏi thuộc hạ."

Nhị Thập nhắm mắt lại. Thốn Bôn quả là một hộ vệ trung thành và tận tâm, sẽ không nói dối Mộ Cẩm.

Cái chuyện vuốt râu hùm này, vẫn phải đến phiên nàng.

Mộ Cẩm mở ra năm ngón tay, đem ba chữ "Dao tương tư" đặt lên trên lòng bàn tay mình. "Không biết chữ, mà viết nhìn cũng khá đẹp."

Bởi vì Nhị Thập quỳ, Mộ Cẩm cũng không nhìn thấy, nàng bởi vì lời này của hắn mà khoe miệng cũng cong cong. Nhị Thập nghĩ, nếu về sau có cơ hội biết chữ, nàng có thể dựa theo bút tích đẹp để này mà chăm chỉ luyện tập, nói không chừng có thể thành nữ tử thư hương.

(*Thư hương: nhà dòng dõi nho học)

"Người ngẩng đầu lên." Nghe khẩu khí mệnh lệnh này của Mộ Cẩm, Nhị Thập biết rõ lời này khẳng định là nói với nàng. Bởi vậy, nàng quỳ thẳng người, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Mộ Cẩm hỏi: "Thốn Bôn nói đúng không?"

Nàng đưa mắt nhìn Thốn Bôn, nhẹ gật đầu.

Cái nhìn này bị Mộ Cẩm bắt được, hắn trực tiếp nắm một chén trà ở bên cạnh tới.

Chén trà rơi chỗ đầu gối bên phải của Nhị Thập, phát ra tiếng vỡ thanh thúy. Nàng bị dọa cho run rẩy trong thoáng chốc. Mảnh vỡ tung tóe văng lên mu bàn tay nàng, hai tay nàng đặt bên cạnh đầu gối nắm chặt vậy, không dám nhúc nhích.

Mộ Cẩm nhìn cái bộ dạng khiếp đảm này của nàng, trầm mặc một lát, nói: "Thốn Bôn, ra ngoài."

"Vâng." Thốn Bôn đứng lên, đi ra.

Nhị Thập không quay đầu, cảm chỉ có chút chềch chềch theo hướng Thốn Bôn rời đi.

Nhị công tử đã làm vỡ không ít chén ngọc quý giá, nhiều thêm chút cũng chẳng quan tâm. Hắn lại ném cái thứ hai tới.

Lúc này rơi ở chỗ đầu gối bên trái Nhị Thập. Nàng thờ dốc vì kinh ngạc, cúi đầu xuống, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm trên mặt đất.

"Dao tương tư?" Mộ Cẩm hỏi: "Thốn Bôn có nói cho người biết đó có ý nghĩa gì không?"

Nàng cố gắng lấy dũng khí ngẩng đầu, làm một cái động tác thêu thùa, lại chỉ chỉ hần.

Mộ Cẩm đi đến trước, nhẹ hỏi: "A, là thêu cho ta sao?"

Nàng gật đầu như giả vờ.

Hần vận chặt cảm nhỏ của nàng, "Mấy ngày nay buồn bực ở trong phòng, không chịu ra gặp. Là vì thứ này?"

Sớm biết như thế, Nhị Thập mấy hôm trước đã không dám trong phòng giả chết rồi. Lúc này chỉ sợ hần lôi chuyện cũ ra. Ánh mắt nàng dao động.

"Nhìn ta." Mộ Cẩm hao tổn sức lực thật lớn, mới nhìn xuống không bóp nát cái cảm nhỏ bé này trong tay. Rõ ràng lúc ở phòng bếp có chút mướt mà, trở lại Yểm Nhật Lâu có vài ngày, lại gãy trở lại. Gãy đến chường mất. "Khăn cho ta?"

Cảm Nhị Thập đau đớn, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu. Hần quá gần. Nàng rất sợ hần đột nhiên lại làm ra cái động tác nào đó không thích hợp. Ví dụ như đột nhiên véo nàng, đánh nàng, tát nàng, đâm nàng.

Nhị Thập lần đầu tiên so chiêu với Mộ Cẩm, chính là nửa thật nửa giả. Hần dung túng nàng lần thứ nhất, dung túng nàng thêm lần thứ hai, gan nàng càng ngày càng to, thường xuyên đem lời hần nói thành gió thổi bên tai. Nhưng nàng cũng là gặp quỷ mới nói tiếng quỷ, lúc này bộ dáng Nhị công tử không giống với lúc trước, nàng không dám hung hăng càn quấy.

Mộ Cẩm đặc biệt thương thức cái bộ dáng được một tác lại muốn tiến một thước của nàng. Nhưng, một tác của nàng đến đâu là do hần định, một thước của nàng cũng thế. Nói thẳng ra, nàng cũng dựa vào hi vọng của hần mà sống qua ngày.

"Tương tư ta, vì sao trốn tránh ta?"

Nàng chỉ chỉ hai chân mình.

"À, ngày ấy cực khổ." Mộ Cẩm buông lỏng sức lực tay phía trên, vuốt nhẹ cái cảm nàng, "Hôm nay tới, là vì chỗ đó không sao rồi hả?"

Nhị Thập khề cán môi, hung hăng gật đầu.

Hần không đếm xỉa hỏi tới: "Như thế nào lại đột nhiên thêu chữ?"

Nhị Thập chỉ chỉ hần, lại chỉ chỉ chính mình, hèn mọn mà nằm sấp trên đất, cung kính nhìn hần.

Đây cũng là ánh mắt cực kỳ hiếm thấy.

Hiếm thấy đến mức làm hần nhìn nàng một hồi lâu, ngón tay vân vê khóe miệng nàng, "Cảm thấy ta học thức hơn người, muốn xứng đôi với ta, cho nên muốn học biết chữ?"

Nhị Thập ngoại trừ gật đầu, căn bản không dám có phản ứng nào khác.

"Thì ra là thế." Mộ Cẩm nở nụ cười, một tay ôm eo nàng. "Thật ra cũng không cần phiền toái như vậy, người có một thứ rất xứng đôi với ta."

Nhị Thập nhìn hần càng lúc càng đến gần... Hần đang nói, không phải là nàng nghĩ chính là việc kia chứ?

Không sai.

Thứ bọn họ xứng đôi nhất chính là thứ Nhị Thập nghĩ đến.

Từ khi trải qua đêm hôm đó, hần đã thông hai mạch Nhâm - Đốc của nàng, hai người cực kỳ hài hòa.

Lúc hần tiến vào, nàng đẩy ra không cho.

Lúc hần rút ra, nàng lại túm nhanh không bỏ.

Mộ Cẩm nhắm nháp đưa nàng đến cảnh giới tuyệt diệu. Đêm đó lần thứ nhất, hần như dò xét nàng một mảnh từng vân. Chỉ cần hần qua lại nghiền nát mấy lần, nàng như giờ cao cờ trắng.

Mộ Cẩm dùng chiếc khăn "Dao tương tư" phủ trên mặt Nhị Thập, bên tai nàng thấp hỏi: "Tương tư ta?"

"Ừm..."

"Mấy ngày nay người như vậy rất nhớ ta?"

"Ừm..."

"Cái khăn này, hữu dụng thực lớn."

Nhưng, uy lực vẫn thua bát thuốc kia của Mộ lão gia. Đến lần thứ ba, Mộ Cẩm nói: "Nhớ phải uống canh tránh thai."

- - -

Nhị công tử lần này hai hồi rồi lại ba hồi, không dừng lại được.

Nhị Thập bỏ lỡ giờ Ngọ nhất khắc để đưa tin.

Buổi sáng, bệnh của Thập Nhất đỡ một chút. Nàng lúc nào cũng nhớ đến việc Nhị Thập đưa tin. Nàng ở Yêm Nhật Lâu đi lại một vòng, thế nhưng mãi lại không thấy Nhị Thập đâu.

Tiểu Thập nói: "Buổi sáng gặp Nhị Thập đi ra ngoài rồi, chưa có về."

Nhị Thập nói được thì làm được, không phải người thất tín. Thập Nhất buồn bực.

Có một nha hoàn đến Yêm Nhật Lâu, tiến vào phòng Nhị Thập.

Thập Nhất kinh ngạc, đi qua hỏi: "Nhị Thập cô nương đâu?"

"Hồi bẩm Thập Nhất cô nương," Nha hoàn nói: "Nhị Thập cô nương hôm nay ở Băng Sơn Cư thị tắm. Nhị công tử lệnh nô tỳ tới lấy hai chiếc xiêm y."

Nha hoàn lại quay lại ngăn tủ của Nhị Thập, Thập Nhất sợ thư của mình được Nhị Thập giấu ở trong đó, vì vậy nói: "Nhị Thập ngày thường mặc cái gì, ta khá rõ. Để ta lấy cho."

Nha hoàn lùi sang một bên: "Nhị công tử muốn màu sắc tươi sáng."

Thập Nhất nói: "Nhị Thập thường mặc y phục trắng, màu sắc tươi sáng thì chỉ có lúc mới vào Yêm Nhật Lâu, phòng may vá may cho cũng chỉ là y phục cũ."

Nha hoàn còn nói: "Y phục cũ cũng được, sẽ mặc một ngày thôi. Nhị công tử đã phân phó cho phòng may vá gấp gấp may cho Nhị Thập cô nương thêm y phục tươi sáng mới rồi ạ."

Thập Nhất chọn được ba chiếc xiêm y, đưa cho nha hoàn.

Nàng trở về phòng vội vàng viết một phong thư mới. Giờ Ngọ nhất khắc, đến Xuân Viên. Nhìn thấy đồ tể ngoài cửa sổ, khoe mắt nàng ướt át. "Ta và chàng chung quy lại không có duyên phận..."

- - -

Ở bên tường Xuân Viên gần cách với phòng bếp, một lão hán người hầu đang quét dọn, ho hai tiếng.

(*Lão hán: ông cụ già)

Tiếng ho khan của lão, Thập Nhất không nghe thấy.

Thập Nhất bi thương khóc lóc nỉ non, lại truyền rõ ràng vào hai lỗ tai của lão hán.

"Hầy..." Việc quét rác thật là nhàm chán, lão hán tự cho mình tìm cái thú vui, thì thảo nói: "Vị nam tử kia của Thập Nhất cô nương, giọng nói trầm ổn, nói năng chất phác nhưng không thiếu về thâm tình."

Lão hán đem lá rụng quét thành một đồng, "Thập Nhất cô nương lời nói rung rung."

Nói xong, lão vận lực xuất chưởng. Lá rụng chất thành một đồng bay đầy trời, rải rác đầy sân đình. Lão cầm lấy cái chổi, lại bắt đầu quét rác.

"Hôm nay ở Xuân Viên có ba nữ tử thập thò lên lút." Lão hán thở dài: "Cái tật xấu thích nhìn trộm người khác vụng trộm yêu đương của Nhị công tử, khi nào mới có thể thay đổi..."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Một đao giết chết, để cho nàng ra đi thanh thản chính

là nhân từ rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

GIÁ OẢN CHÚC

EDIT: GIÓ THẮNG SÁU.
@BREEZEINJUNEE

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Thái Tử lại đang uống trà.

Vẫn là quán trà nhỏ hôm trước. Hôm nay, chủ tiệm dâng lên thứ trà nghe nói là trà ngon xuất phẩm của Giang Nam.

Tiêu Triển chỉ nhấp một ngụm, "Trắc Thạch, nàng tại sao lại yêu thích loại này, so với nước lã trong cung cũng chỉ là thứ đồ thấp kém."

"Người có thể không tới, không ai bắt người cả." Lý Trắc Thạch đem trà uống như rượu, một ngụm hết một chén, phóng khoáng no say.

"Trắc Thạch nói rất đúng." Tiêu Triển cười cười, đặt chén của mình xuống, châm trà cho nàng, "Cái nước trà này chỉ có lúc nàng uống, mới như có hương vị."

Có tin đồn, Thái Tử tính tình ôn hòa, khí phách không bằng được đương kim thánh thượng. Hoàng Thượng liền đem ngôi vị Thái Tử ban cho Tử hoàng tử tuổi còn nhỏ. Về sau Tử hoàng tử chết non, Hoàng Thượng mới tin huyết chú. Cho đến khi Tam hoàng tử thành niên, mới lập hắn làm tân Thái Tử.

Tiêu Triển mấy năm nay tu thân tôn hiền, khiến văn võ bá quan thay đổi cách nhìn triệt để. Hoàng Thượng cũng an tâm.

Nhưng Lý Trắc Thạch biết, Tiêu Triển giỏi nhất chính là nguy trang. Hắn không yêu nàng, lại giả bộ sùng ái nàng, giả vờ đến nỗi chính hắn còn tin.

Thế nhưng lại không lừa nổi nàng.

"Thái Tử điện hạ." Chu Văn Đồng lên lầu.

Tiêu Triển giương mắt, "Chuyện gì?"

"Có tin báo từ mật thám ở Mộ gia." Chu Văn Đồng dâng lên một phong thư mật.

"Mộ gia?" Tiêu Triển đã quên sự việc lần trước, nhíu mày lại. Một tên Nhị thiếu gia nhà giàu, hắn không bỏ trong lòng, hắn không có nhận lấy phong thư mật kia, "À, có phải là Mộ gia công tử cực kỳ kiêu ngạo hay không?"

"Dạ."

"Nghe người lần trước nói như vậy, ta đặc biệt tò mò về đám họ vệ kia." Tò mò cũng chỉ là tò mò, Tiêu Triển lười cả xem tin mật báo.

Chu Văn Đồng nói: "Mộ phủ không có họ vệ."

"Sao?"

"Chỉ có hai lính gác ở chỗ Mộ Cẩm, còn có hai tên trông cửa chỗ Mộ Chiêu, Mộ lão gia sớm đã ẩn cư, người không sự miễn vào. Mộ Tam tiểu thư bên kia, chủ yếu đều là nữ tử."

Nghe Chu Văn Đồng nói được một nửa, Tiêu Triển nâng chiếc chén rồng của mình, đặt trong lòng bàn tay thưởng thức. "Ẩn cư", "Miễn vào", cái này không phải ám chỉ rằng mật thám cũng không dò la được tin gì sao.

"Mấy năm trước, Mộ Cẩm thu một đám binh lính xuất ngũ, nói là giữ cho mình chút thể diện, về sau mang ra để ra về ta đây." Chu Văn Đồng nói: "Năm đó xuất ngũ, đều là binh lính bình thường."

Tiêu Triển nhìn chằm chằm cái chén, hỏi: "Lục soát doanh trại sơn tặc ngày ấy, người mà người nhìn thấy là người nào?"

"Ngày ấy nhìn thấy, đều là những họ vệ đều được huấn luyện, không giống như những binh lính bình thường. Dẫn đầu là một người, thường xuyên đi bên cạnh Mộ Cẩm, tên là Thốn Bôn." Chu Văn Đồng nhớ lại nói: "Thần từ xa nhìn thấy, hắn nhẹ nhàng phi lên cao mấy trượng, mặt không đỏ thớ không gấp. Tuổi còn trẻ, lại có khinh công như vậy, sâu không lường được."

Tiêu Triển lại rót một bình trà mới.

Chu Văn Đồng liếc mắt nhìn Lý Trác Thạch một cái. Thái Tử điện hạ tương lai chính là thiên tử cao quý, lại vì nàng mà hạ mình, thế mà nàng còn dám bày ra sắc mặt không vui, thật không biết tốt xấu.

Chu Văn Đồng bắt mắt chòng chát lại chỉ có thể giấu ở trong lòng. Bởi vì chủ tử không biết vì sao lại say mê Lý Trác Thạch.

Tiêu Triển hỏi: "Mộ nhị công tử có am hiểu võ công hay không?"

"Chỉ biết chút công phu quyền cước, thích giả làm trang hảo hán. Từng ở Phù Nhung Hương cùng người khác tranh đoạt vũ cơ, Mộ nhị công tử làm bộ hiểu võ, người vây quanh xem lại thấy là do Thốn Bôn đang âm thầm giúp đỡ." Chu Văn Đồng không chỉ bố trí mật thám, đến cả quá khứ của Mộ Cẩm cũng dò hỏi. Ấn tượng của dân chúng đối với Mộ nhị công tử, hầu hết đều là "Không coi ai ra gì".

"Nói như vậy, vị Mộ nhị công tử này, bản lĩnh cái gì cũng không có, chỉ là chiêu mộ được một họ vệ tốt?"

Chu Văn Đồng đáp nghiêm túc cẩn thận, "Mật thám hồi báo, thật là như vậy."

"Tin tức có thể tin được không?"

"Mật thám giả làm người hầu vào Mộ gia, phát hiện bên trong chỉ là bố trí của nhà giàu bình thường, có thể nói là không thiết lập phòng vệ." Chu Văn Đồng ngừng một chút, lại nói về chuyện tình phong nguyệt, hắn có chút đông cứng, "Mộ Cẩm có một người thị thiếp, lén lút hẹn hò cùng với một gã nam nhân ở một tòa lầu tên là Xuân Viên. Mộ Cẩm hồn nhiên không biết. Tòa Xuân Viên kia chính là một nơi tốt để nội ứng ngoại hợp."

Tiêu Triển lại hỏi: "Không ai trông coi sao?"

"Đúng vậy. Đường tới Xuân Viên chỉ thông với chỗ bồi tắm của Mộ Cẩm. Mật thám phát hiện, đi lại ở tòa Xuân Viên này, phần lớn là nữ tử lén lút tư thông."

"Chữ 'Xuân' này thế nhưng thật hợp với hoàn cảnh. Có điều, mật thám mới vào có mấy ngày đã phát hiện được bí mật của Xuân Viên, chủ tử Mộ gia lại không biết hay sao?" Tiêu Triển rù rù mắt, "Có chút kỳ quái."

Lý Trác Thạch vẫn luôn trầm mặc lúc này nói tiếp, "Thái Tử điện hạ là trời sinh tính đa nghi."

"Trác Thạch chê cười, ta đây là giống với tính tình của Phụ hoàng." Tiêu Triển cười cười, "Nói đến Phụ hoàng, vị Chiêu Nghi mới rất giống với Hoàng Hậu trước kia, người những ngày gần đây đều tìm hoan mua vui, xem ra lại nhớ thương Hoàng Hậu rồi."

Chu Văn Đồng lại nói: "Thái Tử điện hạ, còn có một chuyện."

"Nói."

"Hoàng Thượng hình như... Ngày mai lại muốn đi tới Hoàng lăng."

"Ta biết rồi. Bỏ trí mấy người, thăm dò xem Phụ hoàng đến tột cùng ở Hoàng lăng làm cái gì."

"Dạ."

- - -

"Ta ngày mai ra ngoài du ngoạn." Mộ Cẩm ôm lấy eo Nhị Thập, tay cầm khăn, đem "Dao tương tư" ba chữ vân vẽ ở lòng bàn tay.

Miệng toàn nói dối. Nàng không biết chữ, như thế nào lại thêu được "Tương tư" cho hắn. Nhưng không hiểu vì sao, hắn lại can tâm tình nguyện nghe nàng nói hươu nói vượn. Chơi đùa với sự can đảm của nàng, lại chơi đùa với cơ thể của nàng.

Nhị Thập ngủ trong chốc lát, nghe thấy hắn nói, nàng nửa tỉnh nửa mê, ngộ ngộ muốn xoay người.

Mộ Cẩm đưa tay hướng ra phía ngoài vung xuống.

Cánh cửa sổ im ắng chợt mở ra. Tòa nhà này của Mộ gia địa thế cực tốt, đông âm hạ mát. Đêm hè gió đêm vén lên màn giường.

Nhị Thập không ngộ ngộ nữa, tùy ý để hắn ôm, dựa vào ngực hắn.

"Định Vĩnh Chí thế thiếp ai ai cũng là nữ nhân." Mộ Cẩm xoa nắn cằm Nhị Thập, "Diện mạo này của ngươi, ta không thể mang ra ngoài."

Nhị Thập giương lên nửa con mắt. Nàng như vậy, thì ngày mai cũng không cần ra khỏi phủ. Thật là hâm mộ người tập võ, xuất lực chính là hắn, nàng chỉ chịu lực cũng đã không còn nữa cái mạng. Hắn vui vẻ mãn nguyện, lại còn có thể ra ngoài du ngoạn.

Nàng muốn ngủ, có thể đừng nói chuyện hay không. Nàng chui vào trong lòng ngực hắn, muốn che đi lỗ tai.

Mộ Cẩm đem tay nàng vòng qua eo hắn.

Nhị Thập bị bắt ôm lấy hắn.

Hắn vén sợi tóc trên trán nàng ra, lại véo véo mặt nàng.

Lúc này, bên ngoài có cái gì chợt lóe qua.

Mộ Cẩm mắt trầm xuống, lập tức kéo chăn đắp lên Nhị Thập. Hắn xuống giường, mặc xong quần áo, khoác ngoài một chiếc áo bào, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài có hai người, một già một trẻ. Ông lão thân hình gầy gò, mặc y phục người hầu của Mộ phủ lại là rộng thùng thình, không hợp với người.

Dựa vào cạnh cửa chính là Thôn Bôn.

Vị còn lại, chính là lão hán quét rác ở sân bếp. Vốn là lưng còn hơi còng, mà lúc này, tác phong dứt khoát, không thua thương tùng.

Vừa rồi, đúng là vị lão hán này từ phía trước cửa sổ xẹt qua. Đương nhiên, phong cảnh sau màn giường, lão hán không nhìn thấy.

Lão hán nghe thấy tiếng bước chân của Mộ Cẩm, xoay người, cực lễ phép mà bái lạy, "Nhị công tử." Giọng nói mười phần trung khí.

"Quan tiên sinh." Mộ Cẩm một tiếng này là tôn xưng.

Lão hán tên là Quan Thuần Lương, tuổi trẻ khi ở trên giang hồ ác danh vang dội. Nội lực thâm hậu, tự nghĩ ra "Nhị đao lưu phái", đồng thời nghiên cứu âm khí, vừa công vừa thủ, vừa minh vừa tà. Năm đó võ lâm có lệnh truy sát, tiền thưởng của lão cao xếp thứ ba. Ngàn ấy năm qua đi, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, tiền thưởng giết Quan Thuần Lương vẫn xếp ở thứ mười sáu. Tuổi càng lớn, người giang hồ gọi lão một biệt danh: Quan lão. Tuy vậy, hắn đã ẩn cư từ lâu, trên giang hồ chỉ còn lưu truyền truyền thuyết về lão, lại không rõ tung tích.

Quan Thuần Lương cung kính mà hành lễ trước mặt Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm ra hiệu, "Quan tiên sinh mời ngồi."

"Lão nô cảm tạ Nhị công tử." Quan Thuần Lương lông mày nhạt màu xám, đôi tai lớn treo ở gương mặt. Nếu không phải thần thái đôi mắt có chút u tối, lão tựa nhìn như một lão nhân bình thường. Lão ngồi xuống, nói: "Nhị công tử, hôm nay tòa Xuân Viên kia có chút khác thường."

Mộ Cẩm đỉnh mày nhướng lên, "Chuyện gì?"

"Hôm nay Xuân Viên có bốn người đi đến."

Mộ Cẩm như suy tư nói, "Bốn người?"

Quan Thuần Lương nói: "Sáng sớm, có một nữ tử ở cửa sổ nhỏ đi qua. Nàng hai tháng nay đều tiến đến, mỗi tháng tới hai lần. Không nói lời nào, bước chân tả nhẹ hữu trọng. Tiểu tình lang gọi nàng một câu, Tiểu Lôi."

Cảnh khô lá úa Xuân Viên thực sự đã trở thành một nơi tư xuân.

"Còn vị thứ hai." Quan Thuần Lương hạ giọng, "Lão nô nghe tiếng, hẳn là đi một đôi giày lụa mềm mại."

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn đều biết, Quan Thuần Lương nói chính là ai.

"Vừa mới bắt đầu đi thì bước dồn dập, gặp được nữ tử thứ nhất, liền dừng bước. Nữ tử thứ nhất lúc sau rời đi, nữ tử thứ hai cũng theo sau đi ra." Quan Thuần Lương nhìn Mộ Cẩm, "Từ tiếng bước chân của nàng, lão nô nghe ra, ước chừng là cô nương ngày ấy ở phòng bếp nấu mì cho Nhị công tử."

"Lúc trước giữ lại Thập Nhất, ta liền đoán ra, nữ nhân kia khẳng định sẽ trợ giúp tiểu thiếp này của ta tư thông. Chơi đùa khiến ta mất mặt mũi, chắc hẳn nàng rất vui. Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta." Nhớ tới bộ dáng nhần nhục trên giường lúc trước của Nhị Thập, Mộ Cẩm cười.

"Vị thứ ba chính là Thập Nhất cô nương. Nay, Nhị công tử đã sớm biết."

"Ừm." Mộ Cẩm lên tiếng. Nói đến chính mình đội mũ xanh, hẳn không vui cũng không giận. Thập Nhất cùng đồ tể có quan hệ không phải là chuyện bí mật. Thập Nhất lo lắng muốn chết, nhưng mà Mộ Cẩm vẫn bày ra bộ dáng không biết gì.

"Vị thứ tư, lão nô phát hiện có chút khác thường."

Mộ Cẩm mày dài lạnh thấu xương, "Quan tiên sinh mời nói."

"Người này bước chân gần như không có tiếng động, người bình thường tuyệt đối không làm được bước chân nhẹ nhàng, linh hoạt như vậy, ta kết luận người này tập võ. Nhưng là, bước chân tương đối trơn tru, hạ bàn lại không đủ vững chắc. Ta đoán nàng ta am hiểu khinh công, rất có thể là mật thám."

Chu Văn Đồng nói không sai, Xuân Viên xác thực không có người trông coi. Quan Thuần Lương không phải "trông coi", mà là "nghe lén". Lão lúc trung niên đột nhiên bị bệnh ở mắt, thị lực giảm xuống. Sau đó rèn luyện một đôi tai thính, phân biệt được tiếng động, cũng là một đại tuyệt chiêu.

"Người này tiếng bước chân, ta lần đầu tiên nghe thấy. Nàng đứng ở cửa sổ nhỏ, không nói gì, lúc rời đi bước càng nhanh." Quan Thuần Lương nói: "Nhị công tử, chỉ sợ trong phủ đã có gian tể."

"Ngày gần đây ta cũng không trêu chọc ai, gian tể ở đâu ra." Ngày thường, Nhị công tử đắc tội nhà này, đắc tội nhà kia. Ác danh truyền xa. Cũng vì nguyên nhân ác danh truyền xa, người khác đắc tội không dám lên tiếng. Mộ Cẩm rất nhiều năm chưa từng có đối thủ. Những ngày gần đây thật vất vả mới có Nhị Thập ở trước mặt hấn nhảy nhót, chọc cười một chút. "Thốn Bôn, ta gần nhất có đắc tội ai sao?"

Nhị công tử ngày gần đây tu thân dưỡng tính, trừ lúc đi Trấn Nam Thành phá hủy một gian sòng bạc, tựa hồ cũng không trêu chọc ai. Trấn Nam Thành toàn dân cờ bạc, không đến mức chạy ngàn dặm xa xôi đến kinh thành làm gian tể. Còn lại, chính là đám sơn tặc ở Phúc Trại. Đám kia tuy rằng lỗ mãng nhưng làm việc quang minh lỗi lạc, cũng không trêu đùa cách âm hiểm này. Thốn Bôn trả lời: "Không có."

Quan Thuần Lương nói: "Nhị công tử, vẫn là cẩn thận thì hơn."

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm nói: "Người tìm xem những người vào phủ gần đây, có ai phù hợp với lời Quan tiên sinh, hạ bàn trơn tru, bước chân không có tiếng động?"

Thốn Bôn nói: "Vâng."

Mộ Cẩm nói: "Quan tiên sinh, phiền ngài tiếp tục ở sân đình tiêu khiển."

Quan Thuần Lương đứng dậy, "Dạ."

"Ủy khuất Quan tiên sinh, võ nghệ cao cường, lại phải làm một người nghe ngóng ở góc tường." Tuy nói như vậy, Nhị công tử lại không giống như đang nghiêm túc kiểm điểm bản thân.

"Lão nô tuổi cao, già cả mất mề. Duy thừa hai lỗ tai, vì Nhị công tử sử dụng. Lão nô từng thề với trời, nếu như Nhị công tử tình nguyện bình dân, ta liền bụng trà quét rác, quảng đời còn lại đều làm nô." Nói tới đây, Quan Thuần Lương quỳ một gối xuống đất, "Nếu như Tứ hoàng tử muốn đăng cơ thiên tử, lão nô chắc chắn sẽ mặc áo giáp, cầm binh khí, muôn lần chết không chối từ." Người giang hồ chính là người giang hồ, nói chuyện không chỗ nào có kỵ, hồn nhiên không màng đương kim thiên tử vẫn còn đang tại vị.

"Mộ nhị công tử ta ăn rồi chơi, chơi lại ngủ, ngủ lại ăn. Thành thói an nhàn. Ngồi vị thiên tử, chỉ hôn quân mới có thể thích làm gì thì làm. Muốn làm mình quân, cần phải kính đại thần, thể quần thần. Đêm ở lại tòa cung điện nào, cũng phải đến Kính Sự Phòng lật sách. Gặp được cô nương yêu thích, lúc nào cũng phải cất giấu, sợ nàng vì độc sủng mà chịu khổ. Ngồi vị hoàng đế, nói thì dễ nghe, ngồi lên trên rồi, đến cả nữ nhân yêu thương cũng không giữ nổi."

Mộ Cầm một tay đỡ trán, "Phiền."

Quan Thuần Lương ôm quyền rời đi.

"Thôn Bôn." Mộ Cầm nói: "Bố trí một nữ tử, quan sát nữ nhân kia. Nàng biết quá nhiều."

"Dạ."

"Hiện tại tình hình không rõ, ta lại đang phải ẩn nấp." Mộ Cầm âm hiểm lạnh lẽo, "Nếu sau này nàng dám cản ta một cái, giết không tha. Nể tình nàng mua vui, một đao giết chết, để cho nàng ra đi thanh thản chính là nhân từ rồi."

"Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Một đôi nam nữ này, không biết ai mới là sủng vật của ai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Nhị Thập thoải mái ngủ đến nửa chừng thì bị đánh thức.

Mộ nhị công tử cổ tình không cho nàng thoải mái, nhéo nhéo mặt nàng.

Nàng cảm thấy mình chỉ mới ngủ được một tý. Hắn nói: "Ngủ cả buổi trưa. Ngủ ngủ ngủ, ngươi lại muốn trở thành núc ních hay sao?"

Núc ních thì núc ních. Nàng muốn như vậy mà nằm đến thiên hoang địa lão. Nếu mà được đến thiên hoang địa lão, không có Nhị công tử bên cạnh quấy rầy thì càng tốt.

(*Thiên hoàng địa lão: lâu cùng trời đất)

Mộ nhị công tử sao có thể để nàng như ý nguyện, cởi áo ngoài ra, cùng nằm trên giường.

Nhị Thập vẫn còn chưa tỉnh táo, bị hắn ôm vào trong ngực.

Hắn hỏi: "Ngươi cảm thấy, ngày mai ta sẽ mang ai đi ra ngoài?"

Nhị Thập nhắm mắt lại. Mang ai đi ra ngoài lại cũng không do nàng quyết định, Nhị công tử thích mang ai thì mang người đó đi. Chỉ cần không mang theo nàng là được.

"Tĩnh tĩnh." Mộ Cẩm vỗ vỗ mặt nàng.

Nàng không thể không mở ra hai con mắt còn đang mơ màng mà nhìn hắn, quên mất vừa nãy hắn nói cái gì rồi.

Mộ Cẩm lặp lại một lần nữa: "Nói xem, ta ngày mai mang ai ra ngoài? Lần trước Đinh Vịnh Chi mang theo hai tiểu thiếp, xinh đẹp như hoa, nhu nhược động lòng, không giống như ngươi."

Nhị Thập cứ như vậy ngoảnh nhìn hắn, vừa giống như nghe lời hắn nói, lại vừa giống như không nghe thấy.

Hắn chột chột khuôn mặt nàng, thấp giọng hỏi: "Mang Thập Ngũ đi?"

Nhị Thập gật đầu. Rốt cuộc cũng có thể ngủ a, nàng muốn nhắm mắt lại.

Mộ nhị công tử lại lắc lắc nàng: "Tĩnh tĩnh."

Nhị Thập có chút tức giận, hắn không ngủ, cũng không cho nàng ngủ. Muốn làm cái gì? Không phải ai cũng giống như hắn, ở trên giường lăn qua lăn lại một hồi, vẫn còn có tinh thần như vậy.

Mộ Cẩm nói: "Ta ngày mai mang Thập Ngũ đi chơi."

Nhị Thập ngáp một cái. Lời này không phải vừa mới nói sao?

Nàng phản ứng như vậy, chính là nói rõ hắn mang theo ai cũng không liên can đến nàng. Hắn lại nói: "Ngày mai ta trở về cùng Thập Ngũ, liền đến phòng nàng. Lâu rồi chưa đến tìm Thập Ngũ, nàng quyền rũ muốn phân, so với ngươi còn sinh động hơn."

Nhị Thập vì mỗi một mà động tác chậm chạp, nghe xong lời này, đầu lại càng rối loạn không hiểu gì.

Mộ Cẩm tiến đến bên mặt nàng, lạnh lẽo hỏi: "Rất phấn khích? Rất vui vẻ? Ngươi có muốn đốt pháo ăn mừng hay không?"

Nhị Thập mơ hồ hiểu rõ, chính mình trong lúc vô ý lại chọc tới Nhị công tử. Nàng mơ màng dựa vào ngực hắn, theo bản năng mà duỗi tay ôm hắn.

Mộ Cẩm sắc mặt không tốt, "Ta bảo ngươi ôm sao?"

Nàng lập tức buông tay, đem mặt chôn ở trong ngực hắn, lại ngửi thấy mùi hương của hắn. Nam nhân nàng gần gũi cũng chỉ có hắn, cái mũi đã quen với mùi hương của hắn, nhẹ nhàng ngửi ngửi.

Nàng lén lút lấy lòng hắn. Hắn xoa bóp eo nàng, ân cần dạy bảo: "Về sau nghe lời hơn một chút. Ngươi có thể sống đến bây giờ, là bởi vì tâm ta thiện. Chọc ta vui vẻ, cho ta đùa giỡn, cái mạng nhỏ này của ngươi mới có thể giữ lại."

Nhị Thập biết, những điều này nàng đều biết. Đại công tử nói, nàng được Nhị công tử độc sủng. Kỳ thực, sủng ái đó, lại giống như sủng một con sủng vật. Hắn cao hứng, mang nàng ra chơi đùa một chút, hắn không cao hứng, liền đá nàng một cước. Nhị công tử nhìn thì như dễ nói chuyện, kỳ thật lại hi vọng vô thường.

(*Sủng vật: thú cưng)

Uy hiếp xong, Mộ nhị công tử bắt đầu ghét bỏ. "Mặc nhiều vấy rức rồi một chút. Lớn lên đã làm người khác không thêm chớp mắt, lại còn cả ngày xám xịt. Đi lại trong đám người cũng không nhìn thấy người."

Nhị Thập đã có kinh nghiệm, ngoan ngoãn gặt đầu.

Hắn tức giận, nằng lền tìm hiểu lí do hắn tức giận. Giống như vừa rồi, hắn bắt mặn với cảm xúc của nàng, vì vậy, nàng lập tức yếu thế.

Một đôi nam nữ này, không biết ai mới là sủng vật của ai.

Nhị Thập vụng trộm ngắm nhìn Mộ Cẩm. Đoán chừng lúc này là đôi phó ôn rồi, nàng dừng ở trong hơi thở của hắn, thấy hắn đã ngủ.

- - -

Nhị Thập nửa đêm rời giường, len lén nhìn theo Mộ Cẩm, xuống bàn ăn hai bát cháo, thêm chút bánh gừng để ăn sáng. Cuối cùng không quên uống một chén canh tránh thai. Sau đó lên giường ngủ đến ngày hôm sau.

Tỉnh lại đã là giờ Tý.

Hơi thở ấm áp bên người đã không còn. Mộ Cẩm hẳn là sớm đi rồi.

Nàng nhịn không được ở trên giường lớn lăn lộn. Cái giường này của Nhị công tử thật mềm mại lại thoải mái, hắn không ở đây, vậy lại càng thoải mái.

Nhị Thập ngồi dậy, nhắc màn giường lên. Lúc này mới phát hiện đứng trước mép giường là một người lạ.

Đó là một nữ tử xinh đẹp. So với nữ nhân của Mộ nhị công tử, chỉ kém hơn một chút, nhưng có thể so sánh với Tô Yến Tinh.

Nữ tử cung kính mà hành lễ, "Nhị Thập cô nương."

Hai tay Nhị Thập nhanh chóng khép lại vạt áo, nghi hoặc nhìn nữ tử này.

Nữ tử cười, bên trái liền hiện lên một má lúm đồng tiền đáng yêu. Cười như vậy, so với Tô Yến Tinh càng xinh đẹp hơn. "Nhị Thập cô nương, tiểu nữ tên là Dương Đào. Nhị công tử phân phó tiểu nữ ở đây hầu hạ cô nương."

Nhị Thập sững sốt. Từ trước đến nay chỉ có nàng hầu hạ người khác, chưa từng có người khác hầu hạ nàng. Thấy Dương Đào muốn lại đây giúp nàng mặc quần áo, Nhị Thập vội vàng co người trốn ra phía sau, lắc lắc đầu. Trên cổ còn có dấu vết Nhị công tử lưu lại, bị người khác nhìn thấy, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Dương Đào cười khanh khách mà nói: "Đây là xiêm y phòng may vá mới may cho cô nương. Nhị công tử đã nói, về sau muốn Nhị Thập cô nương mặc váy áo rức rờ, như vậy mới xinh đẹp."

Nhị Thập không nói gì.

"Nhị công tử đã dặn dò, Nhị Thập cô nương không thể nói chuyện. Nhà tiểu nữ cũng có một đệ đệ giọng nói bị thương. Tiểu nữ có thể giao tiếp bằng ngôn ngữ của người câm, hy vọng Nhị Thập cô nương đừng ghét bỏ." Dương Đào nhìn Nhị Thập, chần chừ mà bỏ thêm một câu, "Đây... Là mệnh lệnh của Nhị công tử."

Nếu Nhị Thập cự tuyệt, Dương Đào hẳn sẽ phải chịu sự tức giận của Nhị công tử.

Nhị Thập không quen để người khác hầu hạ mặc quần áo, nhận lấy y phục trên tay Dương Đào, trốn vào trong màn giường. Mặc xong y phục, nàng xuống giường.

Khuôn mặt Dương Đào lại hiện lên má lúm đồng tiền nhỏ, "Nhị Thập cô nương, tiểu nữ hầu hạ cô nương súc miệng trước."

Vì không muốn cho Dương Đào bị phạt, Nhị Thập cũng liền tiếp nhận sự hầu hạ. Chỉ là trong lòng xấu hổ vô cùng.

"Nhị Thập cô nương, bữa sáng của cô nương đã chuẩn bị xong." Dương Đào rất nhiệt tình, "Tiểu nữ đã đến Yểm Nhật Lâu hỏi qua, cô nương ngày thường thích ăn cái gì, Thập Nhất cô nương liệt kê cho tiểu nữ mấy thứ. Tiểu nữ đã bảo phòng bếp làm cho cô nương"

Nhị Thập khó hiểu, Nhị công tử lại không biết nghĩ cái gì, sao lại phải ban cho nàng một nha hoàn? Nữ nhân ở Hoa Uyển cùng Yểm Nhật Lâu, ngàn ấy năm chưa từng có nha hoàn.

Tuy có nghi hoặc, nhưng Nhị Thập vẫn ăn rất nhiều. Dù sao trước đây cũng phải làm việc cực khổ.

Dương Đào ở bên nịnh nọt, "Nhị công tử nhìn thấy Nhị Thập cô nương ăn uống tốt như vậy, cũng có thể an tâm rồi đi."

Nghe được ba chữ "Nhị công tử" nàng liền cảm thấy lo lắng, không biết cuộc sống như này bao giờ mới kết thúc.

Người khác nói như thế là Nhị công tử rất yêu thương nàng. Chỉ có Nhị Thập hiểu rõ, chẳng qua là do Nhị công tử nhàm chán, chơi đùa nàng mà thôi.

Đồng thời, Nhị Thập cũng tự cảnh báo chính mình, nhất định phải nghe lời, nhất định phải ngoan ngoãn. Nữ nhân Hoa Uyển cùng Yêm Nhật Lâu, không phải ai ai cũng đối với hần ngoan ngoãn, nghe lời đó sao, đến nàng, lại nhin không được cái tính xấu xa, biểu lộ ra mặt với hần. Nhị công tử tự nhiên cảm thấy mới mẻ.

Nếu nàng lại nghe lời một chút, nhu thuận một chút, có lẽ hần sẽ nhanh chóng chán ngấy nàng.

Nhị Thập cảm thấy cuộc sống lại có chút hy vọng.

Dương Đào bỗng nhiên nói: "Nhị Thập cô nương, hôm qua có một nha hoàn đến Yêm Nhật Lâu, cầm vài bộ y phục cũ, nhưng lại quên lấy hộp thêu. Nhị công tử nói, Nhị Thập cô nương yêu thích thêu thùa, sai tiểu nữ qua đi qua đó một chuyến." Dương Đào hai tay dâng lên, "Đây là hộp thêu."

Nhị Thập ngày hôm qua đưa tin cho Thập Nhất, thêu xong ba chữ kia, liền đem thư của Thập Nhất đặt trong hộp thêu.

Những người khác ở Yêm Nhật Lâu không thích thêu thùa, nghĩ đến sẽ không có ai động đến hộp thêu. Nào ngờ...

Nhị Thập nhận lấy hộp thêu, mở ra xem xét.

Không có lá thư kia.

Lá thư là chứng cứ Thập Nhất tư thông với đồ tể. Nếu như bị phơi bày, Thập Nhất liền rơi vào tình thế nguy hiểm.

Nhị Thập chỉ chỉ hộp thêu, làm tay thành một cái thế hình chữ nhật.

Dương Đào cực kỳ lạnh lợi, lập tức hiểu rõ, "Nhị Thập cô nương là nói đến phong thư kia sao?"

Nhị Thập gật đầu.

Dương Đào cười, "Nhị công tử sai tiểu nữ đem khăn "Dao tương tư" giặt sạch cho người. Phong thư kia cùng chữ viết trên khăn giống nhau, tiểu nữ liền đem thư cùng khăn mang tới phòng Nhị công tử."

Đây quả thực là sấm sét giữa trời quang. Tâm trạng của Nhị Thập đề ở trên cao, thật lâu vẫn chưa rơi xuống. Nàng hướng Dương Đào chỉ chỉ quần áo của mình, ý bảo Dương Đào ra ngoài.

Dương Đào nhú mày, "Nhị Thập cô nương... Là... Hồi y phục mới sao?"

Nhị Thập gật đầu, lại làm một cái tư thế đuổi người.

Dương Đào có chút bối rối, "Tiểu nữ đã biết, tiểu nữ đi phòng may vá thúc giục họ, hiện tại đi ngay."

Dương Đào đi rồi, hình bóng biến mất ở ngã rẽ.

Nhị Thập đi theo ra khỏi phòng.

May mắn Băng Sơn Cư không có hộ vệ hay nô bộc. Thốn Bôn cũng không có mặt, có lẽ đi ra ngoài cùng Nhị công tử.

Nhị Thập ở hành lang không gặp trở ngại gì.

Không có Nhị công tử cho phép, Băng Sơn Cư ít ai dám vào, phòng gần như đều không có khóa.

Nhị Thập nhìn ngó bốn phía xung quanh, đẩy cửa vào thư phòng.

Khăn tay bị Mộ Cẩm nhìn thấy, thế thì không còn cách nào khác, phong thư này phải giấu thật kĩ, bằng không Nhị công tử thấy không còn mặt mũi, cuối cùng lại tức giận.

Nhị Thập nhìn nhìn ở trên bàn, lại xem xét trong ngăn tủ, không tìm thấy. Mộ Cẩm đặt trên bàn một đồng thư, nàng không dám động, sợ rối loạn trật tự khiến Nhị công tử nghi ngờ.

Bàn cờ bên cạnh bệ cửa sổ, bên trên có đặt một phong thư.

Nàng liền đi qua...

- - -

Đình Vịnh Chí cùng Mộ Cẩm hẹn nhau, hôm nay hần đưa xe ngựa tới để cùng Mộ Cẩm đi du ngoạn.

Tình hình trong cung có biến.

Tuy vậy, Đình Vịnh Chí vẫn theo kế hoạch cũ, tới Mộ phủ.

Mộ Cẩm không ở Băng Sơn Cư.

Hộ vệ trên cầu nói, Nhị công tử đi Yểm Nhật Lâu chọn lựa tiểu thiếp đi cùng.

Đây chính là phiền não khi thê thiếp thành đàn, Đình Vịnh Chí tràn đầy đồng cảm. Mỗi lần ra ngoài cửa, đều phải kén cá chọn canh. Lựa chọn càng nhiều, phiền não càng nhiều.

Đình Vịnh Chí tới hôm qua cùng tiểu thiếp làm lụng vất vả quá độ. Ở thư phòng của Mộ Cẩm chờ đợi một hồi, đi ra ghé sau bình phong nằm nghỉ ngơi.

Mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, Đình Vịnh Chí mở mắt, quay đầu nhìn thấy trước tấm bình phong kia có một thân ảnh mơ hồ.

Hắn không kịp phân biệt, chỉ nghĩ, có thể ở Băng Sơn Cư đi lại, không ai khác ngoài Mộ Cẩm cùng Thôn Bôn.

"Nhị công tử?" Đình Vịnh Chí kêu lên.

Nhị Thập chỉ còn ba bước là đến bàn cờ, bước chân đông cứng tại chỗ. Nàng không nghĩ đến, thư phòng thế nhưng lại có người, hơn nữa lại là một nam tử xa lạ.

Là ai? Nàng nên chạy hay nấp đây?

Đình Vịnh Chí đỡ eo, ngồi dậy, chỉnh lại nếp gấp trên quần áo, nói: "Trong cung phái người truyền lời, Chiêu Nghi đột nhiên sinh bệnh, Hoàng Thượng đến hỏi thăm. Hôm nay hủy bỏ hẹn ước."

Trón không kịp nữa rồi, Nhị Thập cúi đầu, vội vàng đi ra ngoài.

Ngoài cửa có một người, ngăn cản đường đi của nàng.

Nàng không có gương mặt, cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi mà trước nay chưa từng có. Đây là khoảnh khắc mà nàng sợ hãi nhất.

Nàng từng nghe bí mật của Nhị công tử. Hắn khi say rượu, lái nhái kể cho nàng. Nhưng chính miệng hắn chưa từng đem thân phận kinh người ấy nói với nàng.

Một đêm tháng chạp kia, hắn nói về mẫu thân.

Nhị Thập nghe ra, hắn miêu tả mẫu thân, không giống với Mộ lão phu nhân. Nhị Thập suy đoán, Nhị công tử là con riêng của Mộ lão gia. Nhị công tử thật sự đã chết vì bệnh, Mộ lão gia treo đầu dê bán thịt chó, đem đứa con riêng này giấu ở trong phủ.

Nhị công tử say rượu bộ dáng đông dãi, một bên khi dễ nàng, một bên khuyên bảo nàng.

Ngày đó Thập Ngũ gặp nạn, Nhị Thập đánh cuộc một phen. Nàng đánh cuộc Nhị công tử dù có độc ác tàn nhẫn, cũng không đến mức mất đi nhân tính. Nàng cùng hắn so chiêu, quả nhiên thắng.

Về sau, Nhị Thập ở Phúc trại nhìn thấy Lâm Quý Đồng, thấy hắn cực kỳ giống Mộ lão gia, lại cố chấp nghiên cứu huyết chú Hoàng lăng. Nàng cảm thấy có phải hay không có một câu chuyện của người khác đằng sau lưng nàng.

Nàng không dám nghĩ lại, lại càng không dám đoán mò thân phận của Mộ Cẩm. Tuy có hoài nghi, nhưng không người chứng thực, hắn cũng chỉ là Nhị công tử thôi.

Nhưng mà, lời nói vừa rồi Đình Vịnh Chí đã tiến thêm một bước xé rách việc nàng tự lừa mình dối người. Nàng tiếp cận chân tướng như thế, giống như càng đi đến đường chết.

Nhị công tử lưu lại tính mạng nàng, phải chăng bởi vì hắn biết rõ, thứ nàng biết, không phải toàn bộ bí mật của hắn.

Nếu hắn biết rằng nàng đã biết. Hậu quả sẽ như thế nào?

Mộ Cẩm đáy mắt giống biển sâu, chìm trong biển sâu lại như có một tòa luyện ngục. Hắn không rảnh mà răn dạy Đình Vịnh Chí không lựa lời, thấy Nhị Thập run rẩy, nhìn thấy nàng không dám nhìn hắn.

Hắn biết, nàng đã biết.

Nữ nhân này chính là như vậy, lúc nên thông minh thì vô cùng ngu ngốc. Nhưng tới lúc nên vụng về thì lại cực kỳ nhạy bén.

Sát khí xuất hiện, sét đánh không kịp trở tay, Mộ Cẩm bóp lấy nàng.

Nhanh đến nỗi Nhị Thập không kịp thở.

Sấp sưa bóp nát xương cổ nàng, hắn đột nhiên thay đổi chủ ý. "Đúng rồi, cho cá mới là kết cục của ngươi." Hắn túm chặt vai nàng, đem nàng ném ra

ngoài.

Nhị Thập gặp được đôi mắt u ám của Mộ Cẩm. Hắn không có chút gọn sáng, tựa như đang nhìn một người đã chết.

Nàng mới hiểu được, hẳn trước kia đôi nàng thật sự vô cùng nhân từ. Nếu như nàng sớm biết bí mật lớn như vậy, sẽ không dám áp chế hắn.

Khi cứu Thập Ngũ, Nhị Thập cho rằng, đây chỉ là một việc con riêng bị tráo đổi, nào ngờ được thân phận hắn lại tôn quý như vậy.

Nhị Thập nhắm mắt lại..

- - -

Đang đoạn gay cấn đúng không nào chị em? >w< Đủ 30 sao trên wattpad và 50 like bài post trên fb tính đến trưa mai thì tối mai mình đăng chap 32 luôn nha. Tính cả trên wattpad và fb nhé. Đồng thời sắp tới mà mình dịch truyện sắc thì up công khai trên fb có lộ liễu quá không nh?... =)))))) Xin chị em cho mình xin 500 lời góp ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sắp chết đến nơi rồi, ai có thể không run sao?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Toàn bộ việc này đều như Mộ Cẩm dự liệu.

Hắn đang muốn mượn phong thư này của Thập Nhất để trêu chọc Nhị Thập.

Quan Thuần Lương nói, nàng không biết được ba chữ "Dao tương tư" nên đến đây hỏi.

Tiểu Lục cùng Thập Nhất đều biết chữ. Nhị Thập muốn hỏi chữ, cũng không cần đến Băng Sơn Cư. Do vậy có thể thấy được, việc Nhị Thập theo khẩn hỏi chữ này, là muốn giấu Tiểu Lục, cũng muốn giấu Thập Nhất.

Mộ Cẩm tưởng tượng rõ ràng chuyện đã xảy ra, vì vậy để cho Dương Đào đến phòng Nhị Thập tìm kiếm vật có ba chữ "Dao tương tư".

Dương Đào trở về nói: "Hồi bẩm Nhị công tử, có một phong thư đặt trong hộp thêu."

Mộ Cẩm cầm lấy lá thư này, "Nói cho nàng ta biết, thư ở chỗ ta."

Nhị Thập nghe xong lời Dương Đào nói, vì giúp Thập Nhất che dấu gian tình, nhất định sẽ tới thư phòng.

Lòng nàng toàn sự sợ hãi, bị chặn bởi tường cao, là con nhỏ nhỏ bé không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Nhưng toàn bộ việc này cũng không như Mộ Cẩm dự liệu.

Đình Vính Chỉ là thứ ngoài ý muốn.

Thốt ra hai chữ "Hoàng Thượng", với sự nhạy bén của nữ nhân kia, có lẽ đã đoán được đại khái.

Mộ Cẩm vốn định bày ra một cái bẫy nhỏ nhỏ để trêu đùa Nhị Thập, nhưng không ngờ, lại đem bí mật của chính mình lộ ra.

Nhìn thấy nàng rơi xuống Thệ Đàm, Mộ Cẩm bỗng nhiên nhớ tới Linh Lộ Sơn, lần Nhị Thập chạy trốn. Tâm trạng giờ phút này lại giống với lúc nhìn hồ nước khi ấy, dường như có điều gì tiếc hận. Khó có nổi một nữ nhân thú vị, liền như vậy chết đi, thật đáng tiếc.

Ngày ấy, Mộ Cẩm nói hắn nuôi hồ gây họa. Nhưng Nhị Thập còn không thể là một chú hồ con. Nàng lợi dụng sự khôn vặt của mình, chỉ biểu hiện ở trước mặt hắn. Giúp cuộc sống nhàm chán của hắn thêm vài việc vui.

Nàng biết quá nhiều, hơn nữa lại trọng tình trọng nghĩa. Hai điểm này đều dễ dàng bị người khác lợi dụng.

Nàng thật đáng chết, nàng sớm nên chết đi.

"Nhị ca." Tiếng hoàng anh xuất cốc vang lên. Mộ Đông Ninh đứng trên chiếc cầu gỗ, ngưng mắt nhìn về Mộ Cẩm ở phía xa.

Con mắt Mộ Cẩm rời khỏi Thệ Đàm, nhìn về phía muội muội.

Đây cũng là thứ ngoài ý muốn.

Mộ Cẩm vốn định dùng thư dọa Nhị Thập. Nhưng dọa quá mức lại không vui. Vì vậy lại để cho Thốn Bôn đi mời Mộ Đông Ninh, kịp thời cứu viện Nhị Thập.

Hôm nay, việc này cũng thành ngoài ý muốn. Mộ Cẩm muốn để cho Mộ Đông Ninh cứu viện, là một Nhị Thập che giấu phong thư. Chứ không phải là một Nhị Thập đã biết được bí mật của hắn.

Xem ra, đồ miệng rộng Đình Vính Chỉ đã phá vỡ bàn cờ của Mộ nhị công tử rồi.

Mộ Đông Ninh không hề hay biết, vẫn đảm nhiệm vai là người đi cứu.

"Nhị ca." Nàng gọi lại một tiếng, nhìn Thệ Đàm mà hô lớn: "A Man rơi xuống nước rồi!"

Trong tai Nhị Thập, cái âm thanh "A Man" này như từ phía chân trời xa xôi bay đến. Nếu có thêm giọng điệu của Tây Phụ Quan thì càng gần gũi hơn.

Nàng thật sự sắp chết rồi, trong đầu mơ màng nghe được tiếng gọi của người nhà.

Phụ thân nói: "A Man, con đi trước vài năm làm tạp dịch, đói đói, muội muội trưởng thành, trong nhà nhiều người lao động, con cũng không cần khổ cực như vậy nữa."

Mẫu thân nói: "A Man, đến trong nhà người giàu, nhất định phải nghe lời. Lời không được nói, phải vĩnh viễn giấu dưới đáy lòng."

Đệ đệ, muối muối trưởng thành. Nàng lại bị bán đến kinh thành, mất đi liên hệ với người nhà.

Bốn phương tám hướng nước chảy cuồn cuộn. Tuy Nhị Thập kỹ năng bơi vô cùng tốt, nhưng bà vai lại bị Mộ Cẩm túm đến bị thương, căn bản nhắc không nổi cánh tay.

Nàng hồi hận. Lúc trước không nên làm người cầm mà phải làm một người điếc. Như vậy thì cái gì cũng không biết rồi.

Hai cái đầu tròn nhỏ cá ăn thịt trong hồ nước đang chơi vui vẻ, đột nhiên ngừng được mùi thức ăn mới, hưng phấn mà nhe lên răng nanh phi tới. Đông Tây Nhị Tài sức cắn rất tốt, cắn xé vài cái, có thể đem Nhị Thập xé thành các mảnh nhỏ.

Nhị Thập chìm vào bên trong hồ nước, không thấy nổi lên bọt khí.

Mộ Đông Ninh kinh hãi, mắt nhìn thấy Mộ Cẩm thờ ơ, liền gọi hai tiếng: "Nhị ca, Nhị ca!"

"Ừ." Mộ Cẩm chỉ như vậy lên tiếng.

Mộ Đông Ninh chỉ chỉ bên trong hồ nước, lo lắng nói: "A Man rơi xuống hồ nước rồi!"

"Ừ." Mộ Cẩm thực bình tĩnh.

Mộ Đông Ninh hỏi: "A Man vì sao lại rơi xuống nước?"

Mộ Cẩm nở nụ cười, nói: "Chắc là không cẩn thận rơi xuống."

Mộ Đông Ninh không còn tâm trạng oán trách vị Nhị ca vô tình máu lạnh này, kêu to với hai hộ vệ trên cầu. "Các người mau mau đi vớt người, trong nước có người sắp bị cá ăn rồi!"

Không có lệnh của Mộ Cẩm, hộ vệ nào dám động. Hai người cúi đầu, không rên lấy một tiếng.

"Thốn Bôn, Thốn Bôn!" Mộ Đông Ninh khó thở, gọi: "Thốn Bôn!"

Thốn Bôn không biết ở nơi nào, không có tiếng đáp lại.

Mộ Đông Ninh không rõ nguyên nhân, trơ mắt nhìn thấy Nhị Thập rơi xuống hồ, lúc này không giúp được gì, nàng không khỏi nghẹn ngào một tiếng: "Nhị ca, huynh đã đáp ứng muội, sẽ đối xử tốt với nàng cơ mà."

Mộ Cẩm nói: "Khóc cái gì? Nàng ta còn chưa chết."

Mộ Đông Ninh khóc lớn tiếng hơn, "Nhị ca, cầu xin huynh cứu lấy A Man."

"Được rồi, đừng khóc." Nước mắt Mộ Đông Ninh ngược lại lại có hiệu quả, Mộ Cẩm giờ tay phất một cái.

Đông Tây Nhị Tài đang bơi về hướng Nhị Thập lập tức dừng lại, song song vẫy đuôi mà vòng ra chỗ khác, tiếp tục đi gặm thi thể mục nát.

"Như thế nào đột nhiên lại đến đây?" Mộ Cẩm như đã quên, là chính hấn an bài nàng đến đây.

Mộ Đông Ninh cho rằng Thốn Bôn gạt Mộ Cẩm tìm nàng, không dám khai tên Thốn Bôn ra. Nàng tìm cơ nói: "Hôm nay Xuân Lan làm bánh củ cải trắng, muối cảm thấy hương vị rất ngon, muốn cho Nhị ca nếm thử. Ai ngờ đầu thoáng một cái, liền thấy A Man rơi xuống hồ, huynh còn không cứu."

"Ừ." Hễ nói đến Nhị Thập, thái độ Mộ Cẩm liền ôn hòa.

"Nhị ca!" Mộ Đông Ninh lại muốn sử dụng nước mắt tấn công.

"Biết rồi." Ánh mắt Mộ Cẩm trở lại bên trong hồ, "Thốn Bôn, đem nữ nhân kia vớt lên."

"Vâng."

Mộ Đông Ninh chỉ nghe thấy không trung vang lên một tiếng, không nhìn được Thốn Bôn từ đâu đến, chỉ thấy hấn nhảy xuống nước.

Đinh Vịnh Chí lúc này mới đi tới, đến bên cạnh Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm liếc nhìn Đinh Vịnh Chí. "Úp một cái sọt lớn như vậy, người còn có mặt mũi đứng đây."

Mộ Đông Ninh không biết Đinh Vịnh Chí, càng không biết hấn là con trai của Thượng Thư. Hiển nhiên không thể nào biết được, Nhị ca nàng trước mặt một vị quan nhị đại, lại uy phong như thế.

(*Quan nhị đại: tầng lớp con, cháu của quan lại)

Đình Vịnh Chỉ không dám nói câu nào. Hắn nào ngờ được, từ trước đến nay không có ai dám vào Bể Sơn Cư, bỗng nhiên từ đâu ra mọc ra một nữ nhân tới.

May mắn lúc ấy hắn gọi là "Nhị công tử", không gọi câu "Tứ hoàng tử" nào. Cái này xem như bảo vệ được thân phận Tứ hoàng tử đi. Đình Vịnh Chỉ an ủi chính mình.

Nhị Thập chìm ngày càng sâu, Thốn Bôn không có cách nào chỉ lướt trên mặt nước tìm người. Hắn bơi vào, bất chấp nam nữ khác biệt, tay phải nắm chặt lấy cổ tay gầy gò của nàng, tay trái dùng sức, ôm bên trên eo nàng. Hắn ôm lấy nàng, phi thẳng lên.

Nhị Thập đi qua Quỷ Môn Quan một chuyến, cực kỳ ý lại cái ôm ấm áp này, nàng đem mặt dán chặt vào ngực Thốn Bôn.

Ánh mắt Mộ Cẩm càng trầm xuống.

Đến trên bờ, Thốn Bôn nhẹ nhàng đem Nhị Thập đặt trên mặt đất, lui sang một bên.

Nhị Thập sức nín thở kìm, từng ngụm từng ngụm chậm chậm phun ra, tỉnh lại.

Đau nhất vẫn là chỗ bả vai bị Mộ Cẩm túm chặt, đau đến co rúm cả người lại.

Thân thể nhỏ bé run lên một cái, như sắp vỡ ra từng mảnh nhỏ.

"Dương Đào." Mộ Cẩm ra lệnh: "Tắm rửa sạch sẽ cho nàng, bôi thuốc trên vai, lát nữa ta có lời muốn hỏi."

"Vâng." Dương Đào từ bên trong bóng cây đi ra.

Mộ Đông Ninh tiến lên hỏi: "A Man, em có sao không?"

"Đông Ninh." Mộ Cẩm gọi nàng, "Bánh cù cái trắng đâu?"

"Có ngay ạ." Mộ Đông Ninh thở dài, "A Man, nghỉ ngơi tốt nhé."

Mộ Cẩm nói: "Yên tâm, không chết được."

"Nhị ca, A Man chọc giận huynh ở đâu?"

"Nàng ta có ngày nào không chọc giận ta sao?"

Mộ Đông Ninh nhớ tới, Tiểu Thất cũng thế này bị ném vào trong hồ. Khi đó, Tiểu Thất còn có hộ vệ yêu mến cứu giúp. Mộ Đông Ninh khuyên nhủ: "Nhị ca, trời cao có đức hiếu sinh, nàng làm sai việc gì, cũng không cần trả giá bằng tính mạng."

Mộ Cẩm liếc mắt nhìn bóng lưng Nhị Thập rời đi. "Nàng a." Hắc cười ác ý, "Hong hạnh vượt tường rồi."

Mộ Đông Ninh ngạc nhiên tại chỗ.

- - -

Tiểu Thập thích nói chuyện phiếm.

Với nha hoàn, người hầu, thậm chí cả với hộ vệ trên cầu, nàng đều có thể tán dóc được vài câu.

Nàng băng qua Bể Sơn Cư, gặp được nha hoàn thiếp thân của Mộ Đông Ninh. Tiến lên bắt chuyện, sau đó cuống cuống chạy đến Yểm Nhật Lâu.

Khi đó, Tiểu Lục đang nói những đạo lý tâm đắc gần đây.

Nàng cùng Thập Ngũ, hai vị tiểu mỹ nhân ngồi bên ngoài vườn, một người uống trà, một người thủ thi.

Tiểu Lục thở dài một tiếng, nói: "Đến ngày hôm qua ta mới nghĩ thông suốt. Mấy người chúng ta tranh đấu gay gắt, nhưng đều chỉ là thủ đoạn nhỏ nhặt. Đồi lại ở nhà khác, khẳng định là đấu không lại những nữ nhân kia. Ta nghĩ tới nghĩ lui, ở lại bên cạnh Nhị công tử vẫn là thích hợp nhất. Nếu như Nhị Thập được sủng ái, về sau gả cho Nhị công tử, ta liền đi cầu xin nàng, ngàn vạn lần đừng đuổi ta đi. Nguyên vọng của ta rất đơn giản, chỉ cần ăn một bát cơm, được ngủ trên giường lớn. Ăn no ngủ kỹ, ta đã thỏa mãn rồi."

Tiểu Thập bước vào Yểm Nhật lâu, định lớn tiếng hô to, lại kiềm chế, nhanh nhẩu nói, "Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi."

Mấy ngày gần đây, Tiểu Lục ngồi ở chỗ này mà đợi các loại bánh từ trên trời rơi xuống, cái gì cũng không chờ được. Người cũng lười biếng đi rất nhiều. Nàng chống cằm nghĩ lại, chậm rãi hỏi: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ Nhị công tử muốn đuổi chúng ta khỏi phủ rồi hả? Có phân phát ngân lượng không? Được bao nhiêu?"

Tiểu Thập nói: "Có lẽ... một phần cũng không cho a."

Tiểu Lục tròn tròn mắt, đứng dậy, "Chuyện gì vậy?"

Lúc này, ba người còn lại đã nghe được lời Tiểu Thập nói, lần lượt ra khỏi phòng.

Tiểu Thập chạy vội, có chút thở gấp, nhưng nàng cũng chẳng quan tâm thở nữa rồi. "Là Nhị Thập... Nhị Thập... xảy ra chuyện rồi!"

"Cái gì?" Thập Ngũ lập tức bật dậy, "Hôm qua, không phải Nhị công tử để cho phòng may vá làm suốt đêm để may đồ mới sao? Hôm nay còn an bài nha hoàn cho Nhị Thập, tốt như thế sao lại xảy ra chuyện được?"

Thập Nhất cũng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Các ngươi cũng không phải không biết, cái tính tình của Nhị công tử, sáng thì âm, chiều thì tình, nửa đêm thì cuồng phong mưa bão." Tiểu Thập nói: "Ta vừa nói chuyện phiếm với nha hoàn của Tam tiểu thư, nàng nói Nhị công tử phát hiện Nhị Thập tư thông với nam nhân, vô cùng tức giận, như thể muốn phá hủy cả Băng Sơn Cư."

Thập Nhất thật lâu không lộ ra vẻ gì, khuôn mặt đã trắng, nay còn trắng hơn, trắng đến vô cùng.

"Nhị Thập tư thông với người khác?" Thập Ngũ không tin, "Nàng đến lời nói còn không nói được, như thế nào tư thông với người khác được?"

"Cùng ai tư thông?" Tiểu Lục kinh ngạc suy đoán, "Thôn Bôn sao? Thôn Bôn không thích nói chuyện, Nhị Thập lại không nói được, thấy cũng xứng đôi lắm."

"Phi!" Thập Ngũ mắng một tiếng, "Ngươi nói cái gì đó? Nói hươu nói vượn."

Tiểu Lục ngậm miệng.

Tiểu Thập nói: "Nhị công tử trong ở phòng Nhị Thập tìm ra một phong thư tương tư."

Thập Nhất hiểu rõ, cái phong thư kia chính là của nàng. Nhị Thập miệng khó thể trả lời, có thể Nhị công tử đã hiểu lầm.

Tiểu Lục càng thêm ngạc nhiên, "Nhị Thập không biết chữ, như thế nào có thể thư từ được?"

"Nhị công tử khả năng... nghi ngờ Nhị Thập giả bộ không biết chữ thì phải?" Tiểu Thập nói, "Nhị Thập bị ném vào trong Thệ Đàm, may mắn Tam tiểu thư đi qua, mới cứu được lên. Nha hoàn nói, Nhị công tử có lời muốn hỏi, có khi nào lại giống với Tiểu Thất hay không, hỏi xong rồi không thấy tâm hơi?"

Thập Ngũ sốt ruột, "Sáng nay Nhị công tử vốn muốn cùng ta đi du ngoạn, ta nghĩ, Nhị công tử từng có hảo cảm với ta, ta đi cầu xin hân." Nói xong, nàng nhắc váy chạy ra ngoài.

Thập Nhất sắc mặt tái nhợt, bờ môi run rẩy. Nàng nắm chặt chiếc váy ngắn của mình. Bông hoa trên váy bị nắm chặt như thể bị héo rũ. Nàng buông lỏng tay ra, bỗng nhiên thở ra một hơi, kiên quyết mà đi ra ngoài.

Thập Tứ vẫn luôn không nói gì, mặt lạnh lùng, môi mím lại, cũng quay đầu đi.

Tiểu Lục cùng Tiểu Thập liếc nhìn nhau.

Tiểu Thập hỏi: "Chúng ta không đi à?"

Tiểu Lục dậm chân một phát, kéo tay Tiểu Thập nói: "Đi, ngươi không phải thích xem chuyện vui nhất sao?"

Tiểu Thập bị túm làm chân trái vấp chân phải, "Nhị công tử có thể đem chúng ta xử tử luôn hay không?"

"Lần trước ta thay Tiểu Thất cầu tình, Nhị công tử buông tha ta. Lúc này... Không biết nữa." Tiểu Lục như hạ quyết tâm, "Chết thì chết. Không phải từng có câu, chết khổ sở một chút, về sau có thể đầu thai vào gia đình giàu có."

Tiểu Thập nói: "Ta chưa từng nghe qua lời này a."

Tiểu Lục nói: "Ta nghe qua là được rồi."

Tiểu Thập còn nói: "Tiểu Lục, tay của ngươi giống như rất run."

Đầu chỉ run thôi đâu, Tiểu Lục cả mồ hôi lạnh còn túa ra. "Sắp chết đến nơi rồi, ai có thể không run sao?" Tiểu Lục hướng về phía trước chạy, "Đừng nói chuyện nữa, cứu người quan trọng hơn. Ta mỗi năm đều bái tế cho Tiểu Thất, đã buồn lắm rồi. Cũng không muốn sau này phải bái thêm cho cả Nhị Thập nữa đâu."

Mấy vị tiểu nữ nhân áo quần pháp phới, như hoa nhài trắng tuyết lặng yên nở nộ, thơm ngát cả đường.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ta muốn người cam tâm tình nguyện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Mộ Đông Ninh có chút lo lắng, nói đi nói lại với Mộ Cẩm: "Chuyện tư thông có khi chỉ là hiểu lầm, Nhị ca vẫn nên hỏi rõ ràng, sau đó hãy quyết định."

Ở trước mặt nàng, Mộ Cẩm thu lại vẻ không kiên nhẫn, "Đã biết."

Nàng lại khuyên bảo: "Nhị ca, huynh phải đáp ứng mọi, ngàn vạn lần đừng nhất thời xúc động. Mạng người là chuyện lớn."

Hắn cũng chỉ đáp lấy lệ.

Sau khi Mộ Đông Ninh rời khỏi, Mộ Cẩm đi vào thư phòng.

Đinh Vĩnh Chí đang ở đó đi đi lại lại, trên khuôn mặt màu đồng thau, hai hàng lông mày đang nhăn thành hình xoắn ốc, "Nữ nhân kia là ai, nàng có nghe được lời ta nói hay không?"

Mộ Cẩm đáp lại hần bằng một ánh mắt vô nghĩa. Một thương nhân bình thường có thể có ước hẹn với Hoàng Thượng, nghĩ đã không thấy tầm thường rồi.

"Nhị công tử, không bằng ta phái người đem nàng diệt khẩu?" Đinh Vĩnh Chí nhìn cách Mộ Cẩm ra tay đối với Nhị Thập. Mộ Cẩm có thể giết chết nàng ta trong nháy mắt, lại không biết vì sao, lại chuyển thành ném ra ngoài.

Nhị Thập tư sắc bình thường, Đinh Vĩnh Chí cũng không nghĩ nàng là cùng đám thị thiếp.

Mộ Cẩm không nói gì.

"Nhị công tử." Đinh Vĩnh Chí lại nói: "Thân phận của ngươi là người đã chết. Nếu không cẩn thận để lộ bí mật, liên lụy cực lớn."

"Việc này không phải do ngươi để lộ bí mật ra hay sao?"

Đinh Vĩnh Chí lau mồ hôi lạnh trên trán.

Mộ Cẩm nói xong, đột nhiên nhìn về phía Thốn Bôn, chuyên chú mà nhìn một hồi lâu.

Đinh Vĩnh Chí cũng nhìn theo về phía Thốn Bôn. Thế nhưng lời Mộ Cẩm nói tiếp theo làm Đinh Vĩnh Chí suy nghĩ nửa rốt cảm.

Mộ Cẩm cẩn thận đánh giá Thốn Bôn một phen, nói: "Ngũ quan đoan chính, đáng người mạnh mẽ. Thốn Bôn, ngươi lớn lên không tồi."

Đinh Vĩnh Chí: "...". Lời này nếu là vui đùa bình thường, nghe một chút cũng liền cho qua. Thế nhưng, Nhị công tử lại nghiêm túc nói ra, cũng giống như ngày đại hội tuyển phi hồi đó, Hoàng Thượng xem xong một đám nữ tử, đột nhiên khen ngợi một vị đại thần mặt như quan ngọc.

(*Quan ngọc: đàn ông có dung mạo đẹp)

Vị đại thần kia ngày thứ hai liền bắt đầu đề râu, cũng không dám quan ngọc nữa.

Thốn Bôn so với Đinh Vĩnh Chí thì ôn trọng hơn, trả lời: "Tạ Nhị công tử."

Lúc này, hình ảnh Nhị Thập được Thốn Bôn ôm lấy lại không vút ra được khỏi đầu Mộ Cẩm. Hần hỏi: "Ngươi cảm thấy nữ nhân kia có thể tin được hay không?"

Đinh Vĩnh Chí nhìn Mộ Cẩm, lại nhìn Thốn Bôn. Nữ nhân kia là nữ nhân nào?

Thốn Bôn thành thật trả lời: "Thuộc hạ cho rằng, Nhị Thập cô nương gia cảnh không có, lại không biết chữ, chưa bao giờ hỏi đến hành tung của Nhị công tử, có thể là người không cần để tâm."

"Ừ." Mộ Cẩm nhìn hồ nước một cái, lại nhìn chằm chằm Thốn Bôn. Luận dung mạo, Nhị công tử tự nhận không thua bất kì kẻ nào. Không hiểu vì sao mà nữ nhân kia ôm người khác thì vô cùng gắt gao, còn hần ở trên giường thì lúc nào cũng phải kéo tay thì nàng mới bằng lòng ôm hần. Không vì sao cả, chẳng vì gì hết. "Ngươi so với ta hiểu nàng rất rõ."

Thốn Bôn lập tức cúi đầu, "Thuộc hạ không dám."

"Vậy mà ngươi biết nàng không hỏi đến hành tung của ta, chính ta cũng không biết đấy."

Nhị công tử đây là đang cố tình kiếm chuyện. Nhưng Thốn Bôn không dám đáp.

Đinh Vĩnh Chí nói tiếp nói: "Nhị công tử, không diệt khẩu sao?"

Mộ Cẩm nói, "Trời cao có đức hiếu sinh, Đông Ninh đã nói rồi."

"Sợ sẽ trở thành hậu hoạn." Người làm đại sự, có ai không phải hi sinh mấy mạng người? Hoàng Thượng năm đó, cũng phải dẫm lên máu thịt huynh đệ mới có thể đăng cơ.

Mộ Cẩm liếc nhìn Đinh Vĩnh Chí, "Ta sớm nên đem ngươi giết đi, thì chuyện gì cũng không có."

Nói đến đây, Đinh Vĩnh Chí liền lập tức im miệng.

Lúc này, hộ vệ canh cửa vội vàng đến báo, "Nhị công tử, có một đám cô nương tới."

- - -

Trên đường đi, Thập Nhất đã nói ra ngọn nguồn mọi chuyện.

Mấy người còn lại tuy rằng kinh ngạc, nhưng tới cũng đã tới rồi, hoặc là dứt khoát không làm, hoặc đã làm thì phải làm đến cùng, vô luận ai là người tư thông, đều phải cùng cầu tình với Nhị công tử, cố gắng giữ lại một cái mạng.

Vài mỹ nhân quốc sắc thiên hương quỳ gối trước thư phòng, vẩy áo rực rỡ, làm cho Băng Sơn Cư vốn yên tĩnh nay lại sinh động hẳn lên.

Tiểu Thập nhỏ giọng nói: "Đội lạt nữa Nhị công tử tới, có nước mắt liền khóc. Khóc không ra, thì cũng phải che mắt giả bộ khóc lóc vài tiếng đấy."

"Sắp chết đến nơi rồi, ai có thể không khóc sao?" Tiểu Lục dừng khí thật đáng khen, nhưng chung quy vẫn sợ chết. "Ta hiện tại đã muốn khóc rồi." Nói xong liền bắt đầu dụi dụi khóe mắt.

Thôn Bôn nghe được lời này, ngược lại lại muốn cười. Đám cô nương xinh đẹp này ở chỗ Nhị công tử rèn luyện, không trở thành nữ nhân rắn rết cũng khó.

Mộ Cẩm tiến vào.

Khuôn mặt Thập Nhất tái nhợt nhưng cực kỳ bình tĩnh, đập đầu nói: "Nhị công tử, thư tương tư là tiểu nữ viết, không có liên quan đến Nhị Thập."

"Thẳng thắn như vậy." Mộ Cẩm cười khê, mở phong thư ra, "Vậy vì sao lại đưa thư cho nàng ta?"

Thập Nhất thẳng thắn nói: "Tiểu nữ cùng nam nhân kia đã hẹn nhau, giờ Ngọ nhất khắc hôm qua sẽ trả lời hắn. Ngày hôm trước, tiểu nữ ôm bệnh nằm giường, liền tìm Nhị Thập đưa tin. Tiểu nữ nói với Nhị Thập, tiểu nữ đã quyết tâm cùng nam nhân kia đoạn tuyệt tư tình, nàng mới bằng lòng đáp ứng đưa tin. Tin đưa xong, tiểu nữ cùng nam nhân kia liền chặt đứt liên hệ. Tiểu nữ cho rằng như vậy từ bỏ nhân duyên này, có thể thần không biết quỷ không hay mà giấu giếm."

Mộ Cẩm mở ra phong thư màu vàng úa, "À, người kia tên là Tiểu Vĩnh Quý."

"Việc này hoàn toàn do tiểu nữ dựng lên, không liên quan đến hắn. Hắn là một đồ tể, đến nay chưa lập thất, chưa tiếp xúc với mấy người phụ nữ khác, là tiểu nữ tâm tư hồ ly quỷ rầy, chủ động câu dẫn hắn." Thập Nhất nói: "Hắn khắc chế giữ lễ, cùng tiểu nữ không có phát sinh quan hệ không chính đáng nào."

"À." Thập Nhất nói này kia một hồi, Mộ Cẩm nghe xong không có phản ứng gì. Hắn giường mắt nhìn mặt các nữ nhân khác, "Các nàng lại tới đây làm gì vậy?"

Các nàng cùng đồng thanh nói: "Chúng tiểu nữ tới cầu xin Nhị công tử khai ân."

Mộ Cẩm cười: "Là cảm thấy khăn trùm đầu của ta không đủ xanh phải không?"

(*Khăn trùm đầu không đủ xanh, ý chỉ việc bị cấm sùng)

Thập Nhất sợ hắn vì giận dữ mà lập tức giết mấy người bọn họ, vội vàng nói: "Tiểu nữ nguyện dùng cái chết để tạ tội. Việc này không có liên quan đến người khác."

Mộ Cẩm lại nói: "Nàng ta đưa tin cho nàng cũng chính là tông phạm, nàng mà chết, thì nàng ta cũng phải nửa người tàn phế."

Thập Ngũ đập đầu thật mạnh xuống đất, "Thập Nhất tội không đến chết, Nhị Thập cũng vậy. Nhị công tử, người tốt sẽ được báo lại, cầu người khai ân."

"Đúng vậy, Nhị công tử." Tiểu Lục run run mà mở miệng, đối mặt với đôi mắt của Mộ Cẩm, nàng càng run lên. "Thập Nhất nhầm đường lạc lối, thế nhưng ở trong lúc nguy cấp, nàng kịp thời dừng cương trước bờ vực. Không phải từng có câu, nữ nhân biết quay đầu là vô cùng quý giá, cầu Nhị công tử tha cho Thập Nhất một mạng."

"Cầu Nhị công tử khai ân a."

Mỗi người một câu thế này, Mộ Cẩm trước kia rất thích hưởng thụ lời oanh tiếng yến, hiện tại chỉ cảm thấy ồn ào.

Phiền, hôm nay chuyện gì cũng phiền, một đám nữ nhân riu rít trước mắt càng phiền.

Mộ Cẩm đứng dậy, lời gì cũng chưa nói, liền đi mất.

Đám mỹ nhân hoang mang mà nhìn nhau, không biết Nhị công tử thế này là khai ân, hay vẫn là trừng phạt.

- - -

Thôn Bôn đã từng nói qua với Dương Đào, không được sơ suất với Nhị Thập.

Dương Đào đương nhiên dốc lòng chiếu cố, tắm gội xong, nàng liền bôi thuốc trên vai cho Nhị Thập.

Vết thương đã dần tan máu bầm.

Dương Đào khuyên nhủ: "Nhị Thập cô nương, cô nương vẫn nên nghe lời Nhị công tử nói. Ngoại trừ chính Nhị công tử ra, chúng ta đều là hạ nhân."

Nhị Thập là do nghe được quá nhiều, mới nên nông nổi này. Nàng thay đổi một bộ y phục mới, nàng không muốn đáp lại lời Dương Đào, liền làm bộ đáng ham mới mẻ, phát phát lần váy.

"Đây là do phòng may vá buổi trưa mới may, Nhị Thập cô nương da thịt trong trắng hồng hào, thật xinh đẹp." Dương Đào thắt eo nhỏ nhắn giúp Nhị Thập rồi đi ra ngoài.

Dương Đào vừa đi, Nhị Thập lập tức quỳ gối trên mặt đất.

Ngày đầu tiên làm nô tài, quản gia đã dạy nàng, nô tài lúc nào cũng phải đem chính mình đặt ở vị trí hèn mọn nhất.

Khi còn chưa xác định được thân thế của Mộ Cẩm, Nhị Thập còn có chút may mắn, ở trước mặt hắn có thể hoặc là thất thân, hoặc là ngủ gật.

Hôm nay nhắm mắt lại, trong đầu chỉ hiện lên một Mộ Cẩm với đôi mắt không chút cảm tình. Nàng không nghi ngờ gì nữa, hắn thật sự muốn giết nàng.

Nàng có thể tránh được một kiếp, hoàn toàn là nhờ phúc của Tam tiểu thư. Nàng không dám cho mình may mắn nữa.

Nhị Thập quỳ thật lâu, đối với tiếng bước chân bên ngoài đặc biệt lưu ý.

Nàng chung quy không có đôi tai thính như Quan Thuần Lương, hơn nữa Mộ Cẩm cố tình thu lại tiếng bước chân. Mãi đến khi cửa mở, nàng mới biết được hắn đã bước vào. Người nàng run lên trong thoáng chốc, cái trán dính sát xuống đất.

Mộ Cẩm tiến vào phòng liền nhìn thấy Nhị Thập quỳ bò trên mặt đất, giống như trước đây. Có lẽ, lại không giống nhau.

Mộ Cẩm nói: "Ồn muốn chết."

Lời này tất nhiên không phải nói một Nhị Thập im lặng.

"Không thể tưởng tượng được, ta đem nữ nhân giao cho người chiều cổ, người thật sự từng bước từng bước dung túng các nàng. Ta là chủ tử, hay người là chủ tử?"

Nhị Thập quỳ xuống đất bất động.

Nếu thân phận bại lộ, Mộ Cẩm cũng không chơi chiều thật giả nữa, hỏi: "Biết vì sao ta phải giết người?"

Nhị Thập không có hé môi. Chỉ cần hắn không cho phép, cả đời này nàng cũng không dám mở miệng nói chuyện nữa. Nàng muốn biểu đạt thái độ của nàng, nhất định sẽ giữ kín như bưng, tuyệt đối không tiết lộ dù chỉ một chút.

Hắn đi đến trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống mà nói: "Biết thân thế ta là giả, trên đời cũng chỉ có mười người. Người là người thứ mười một."

Nhị Thập hồi hận, chính là đêm tháng chạp đó nấu một bát mì trường thọ, nếu không có đêm hôm đó, một ngày nào đó, Tam tiểu thư thả nha hoàn về nhà. Về sau hết thảy đều trở thành hy vọng xa vời. Hiện giờ hy vọng xa vời lại trở thành tuyệt vọng. Nàng đã hết đường chạy trốn.

Mộ Cẩm dùng phiến quạt gỗ nhẹ lên tấm lưng mảnh khảnh của Nhị Thập, nhẹ giọng hỏi: "Biết vì sao ta không giết những người còn lại, mà chỉ giết người không?"

Nhị Thập dường như đã rõ.

"Bọn họ giống nhau đều cùng một chữ, trung."

Thốn Bôn nguyện vì Mộ Cẩm đến chết mới thôi, Quan Thuần Lương mặc áo giáp, cầm binh khí, Đinh Vịnh Chí chiêu mộ binh sĩ, người Mộ gia biết chuyện càng ra sức bảo vệ huyết mạch hoàng thất. Mộ Cẩm rũ mi nhìn Nhị Thập, "Mà người, tiểu tâm tư quá nhiều."

Nàng vẫn không nhúc nhích. Sợ chính là hắn nói, muốn dùng một quạt kết liễu nàng.

Từ nơi đó hạ xuống, đứng chỗ ngực nàng. Nàng hiện tại đã biết, hắn có thể giết người không chớp mắt.

Mộ Cẩm ra lệnh nói: "Ngẩng đầu lên."

Nhị Thập ngẩng đầu. Cứ như vậy mà nhìn hắn, nàng ít khi nhìn hắn ở khoảng cách này, lúc này nàng mới biết hắn là như thế nào cao cao tại thượng, mà nàng mệnh như con kiến.

Phiến quạt dùng thêm lực, hắn hỏi: "Người có thể thề, vĩnh viễn sẽ không phản bội ta?"

Nàng thận trọng gật đầu.

"Thật sự?"

Nàng hung hăng gật đầu.

"Chết cũng không từ?"

Nàng quyết đoán gật đầu.

Mộ Cẩm bắt lấy, nâng cằm nàng lên, "Ta bắt ngươi chết, ngươi sẽ như thế nào?"

Nhị Thập nhắm mắt lại. Trọng tâm chính là phải làm giống với Thôn Bôn, chỉ cần Nhị công tử hạ lệnh một tiếng, có chết cũng không nhú mày.

Nỗi sợ hãi cái chết không động trên khuôn mặt nàng.

"Ngoan." Mộ Cẩm cười, "Như vậy thì giải thích, phong thư kia là như thế nào?"

Nhị Thập đoán, Nhị công tử đã biết thư này là của ai. Vừa rồi nói nàng hồng hạnh vượt tường, chỉ là tìm cớ mà thôi. Hấn ép chính là thái độ của nàng. Muốn nàng vứt bỏ hết tình nghĩa lúc trước, chỉ trung thành với hắn.

Thư là của Thập Nhất, tùy tiện tra xét cũng có thể tra ra. Phong thư tới tay Nhị công tử, Nhị Thập nói hay không nói, cũng không còn quan trọng.

Nàng không có chấp nữa, trực tiếp làm ra một cái tư thế.

Mộ Cẩm nhướng mày, hỏi: "Thập Nhất?"

Nhị Thập gật đầu khẳng định.

"Được." Mộ Cẩm nhìn chăm chăm nàng. Từ lúc nàng nghe lên được lời Đinh Vĩnh Chí nói, cũng chỉ hơn có một canh giờ, nhưng nàng tựa hồ đã thích nghi với hiểm cảnh, trấn định như thường. Sự khiếp đảm vừa rồi dường như chưa từng có.

"Mười người kia đều là nam. Ngươi một thân là nữ nhân, không có võ công, không có gia cảnh. Làm gian tế ngược lại lại không khiến người khác nghi ngờ, giữ ngươi cũng có chỗ hữu dụng." Mộ Cẩm nói lời này, không biết nói cho chính mình nghe, hay là nói cho Nhị Thập nghe.

Nàng quỳ xuống, cảm tạ ơn không giết của Mộ Cẩm.

"Ngẩng đầu lên." Mộ Cẩm lại ra lệnh.

Nhị Thập lại ngẩng đầu.

Hắn đã biết là không giống chỗ nào rồi. Lúc trước nàng chẳng sợ gì mà làm ra bộ mặt không biểu tình, ánh mắt linh động còn có hứng thú, trông mắt giống như làm trộm cắp, cơ linh giảo hoạt. Lúc này mắt lại đen như ao tù nước đọng, một đường nhìn thẳng, như đem hắn ở trong mắt, nhưng ở trong tròng mắt nhỏ bé kia lại không có hình bóng của hắn.

Xem ra, nàng đã hoàn toàn chặt đứt ý chí phản kháng. Hết hy vọng là tốt.

Có điều, thấy nàng bày ra khuôn mặt như vậy, Mộ Cẩm càng bức bối. Hắn hồi lâu không nói lời nào.

Nhị Thập lại nằm ở trên mặt đất.

Vừa rồi hắn không kịp thương thức y phục mới của nàng, lúc này mới thấy, thạch lựu cùng xanh đen giao nhau trên làn váy, mấy cánh đoá hoa mẫu đơn nở rộ. Nàng nào giống mẫu đơn diễm lệ, tựa như một gốc cây giấu ở trong hoa mẫu đơn, là loại tùng nhỏ cúc non, mảnh khảnh lại đáng thương. "Nói thì nói vậy, nhưng cũng không nhất thiết đưa ngươi đi làm gian tế."

Nhị Thập cũng không phản ứng gì.

Mộ Cẩm cảm thấy chính mình làm điều thừa thãi, muốn quay đầu đi, lại sợ bị đám kia riu rít đến phiền. Hắn tiến lên, "Ngẩng đầu, suốt ngày quỳ cái gì mà quỳ?"

Nhị Thập vội vàng ngẩng đầu, thẳng thắn đứng lên.

Mộ Cẩm cảm quát chỉ thẳng vào ngực nàng, "Từ nay về sau, nơi này của ngươi chính là của ta."

Nàng không rõ nguyên do.

"Ta muốn ngươi cam tâm tình nguyện."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: La Tiểu Điệp, người nhất định phải hạnh phúc đây!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Như thế nào là một nô tài trung thành và tận tâm bên cạnh Nhị công tử?

Nhị Thập lấy Thốn Bôn làm ví dụ.

Thốn Bôn có cam tâm tình nguyện không? Đương nhiên có. Trung thành đối với chủ tử là cách tốt nhất bảo vệ tính mạng, nàng có thể tự nguyện hiến dâng trái tim mình.

Vì vậy, Nhị Thập nghiêm túc gật đầu.

Mộ Cẩm nhìn cái mặt thộn như đầu gỗ của nàng, lửa nóng không biết từ đâu càng lớn. Hắn lại không thể nói, nàng thế này là bất trung.

Nhưng cái lòng trung thành sắc màu xám xịt chết chóc này, không phải là lòng trung thành hắn muốn thấy.

Khi đó ở phòng bếp, cảm nắng thoáng mượt mà. Mấy ngày gần đây lại trở về về gầy gò. Cái thứ móng manh này, yếu ớt như cái xương cổ của nàng, chỉ một bóp là vỡ vụn.

Hắn vốn định để nàng mặc xiêm y rực rỡ, có thể thêm vài phần xinh đẹp. Ít nhất các nữ nhân khác đều như thế.

Nhưng Mộ nhị công tử đã quên, các thị thiếp khác của hắn ai ai cũng xinh đẹp tuyệt trần, là người tôn lên y phục, chứ không phải y phục tôn lên người.

Nhị Thập ngũ quan đơn bạc, mặc váy áo rực rỡ sắc hoa lại thêm điểm đậm đáng yêu. Thôi thì thương xót, khiến cho Mộ Cẩm tin theo Thốn Bôn một lần, thực chất là tin nàng một lần.

Nhị Thập lại quý thẳng, tôn thương trên vai lan khắp da thịt nàng, nửa trái người cực kỳ mất tự nhiên.

Mộ Cẩm hỏi: "Bà vai thế nào rồi?"

Nàng ngẩng đầu, lại không chú ý đến lúc hắn hỏi câu này có chút không được tự nhiên. Nàng lắc đầu.

Hắn còn nói: "Lắc đầu là sao? Không chữa được?"

Nàng nâng cánh tay lên cử động, nói cho hắn biết đã không còn gì đáng ngại. Có điều, cứ thế mà nâng vai lên, biểu hiện trên mặt của nàng có chút không kiềm chế nổi, chỗ vết thương bị kéo căng, thống khổ như từ bên trong vết thương đi ra.

Lúc này, Nhị Thập lại có chút bộ dạng lúc trước. Nàng nhanh chóng che lại vết thương, lấp đầy nó như một dòng sông bằng phẳng, thân nhiên như không có gì, không lộ ra nửa phần tâm tư.

Nô tài, đây chính là nô tài. Và đây cũng là thân phận của nàng.

Phiền, thực sự phiền. Mộ Cẩm dùng cây quạt chọc vào vết thương của nàng, hỏi: "Đau không?" Lúc ấy, hắn đang ngùn ngụt sát ý, chỉ sợ dùng lực lớn.

Nhị Thập quan sát vẻ mặt của hắn, cân nhắc trả lời. Con mắt đen như mực di chuyển vô cùng chậm chạp.

Hắn lạnh lùng mà dùng sức, hỏi lại: "Đau không?"

Nàng nhẹ gật đầu. Trên mặt không có nứt ra lần nữa, nàng không chế vô cùng tốt.

Mộ Cẩm biết nàng đang ngấm chịu đựng đau khổ, buông lỏng tay.

Nhị Thập dờ dẫm mà quý nguyên tại chỗ, trong lòng thở ra một hơi. Nhị công tử thật đúng là lòng dạ độc ác, biết rõ lúc trước hắn ra tay vô tình, lại còn giả nhân giả nghĩa hỏi "Đau không?". Đau không ư? Hắn sao không cho chính mình một chương đi, rồi hỏi lại mình xem có đau không? Đau không?

Mộ nhị công tử trầm mặc không nói.

Toàn bộ gian phòng, thứ nhìn thấy hay không nhìn thấy, đều như giống Nhị công tử trầm mặc mà cứng ngắc. Cứng ngắc nhất chính là Nhị Thập.

Nàng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nàng cũng không dám ngủ gật hay thần thờ nữa. Con mắt nhìn chăm chăm mặt đất, người cũng không dám nằm sấp, sóng lưng thẳng tắp mà quý gối xuống đất.

Con mắt Mộ Cẩm đảo liên tục trên mặt Nhị Thập. Phải chăng bởi vì nàng phải làm việc vất vả hết nhà này đến nhà khác, nên dù lại bị kinh hoàng, cũng có thể trong thời gian ngắn mà điều chỉnh lại bên trong bản thân mình. Hắn lần nữa bắt nàng trung thành, nàng lập tức làm ra bộ dạng cầu nô tài, mắt không đảo, miệng cũng không nhếch.

Cái khuôn mặt không biểu tình này, với Thốn Bôn có chút...

Không giống.

Thốn Bôn trời sinh ít nói.

Nàng không phải, biết cười đùa vui vẻ, không tình nguyện còn có thể nhếch miệng, vẻ mặt mất hứng.

Nhớ lại những lúc nàng cùng Thốn Bôn ở gần nhau, không khỏi nhớ lại khung cảnh hai người gần gũi.

Phiền. Một ngày xảy ra chuyện nào cũng phiền như vậy, không có đến một cái giúp Mộ nhị công tử thư thái.

Được rồi, thời gian còn nhiều.

"Người bây giờ là người bên cạnh ta, liền lệnh cho người nhiệm vụ đầu tiên. Đem chuyện của Thập Nhất xử lý thỏa đáng, đừng đến phiền ta. Thật ồn ào."

Hôm nay không nên làm việc gì cả, Mộ Cẩm như vậy bề quan.

- - -

Mộ Cẩm phân phó nhiệm vụ này, là có ý gì?

Hôm nay không thể so với trước đây, Nhị Thập không dám bậy bạ nghi ngờ tâm tư của Mộ Cẩm, đến hỏi Thốn Bôn.

Nàng biết được thân phận của Mộ Cẩm, chính là lên thuyền của hắn. Lên trên con thuyền này, nàng là thứ thấp hèn nhất. Thốn Bôn là tùy tùng bên cạnh Mộ Cẩm nhiều năm, thân phận so với nàng cao hơn, cũng là chủ tử của nàng.

Thốn Bôn nhìn thấy nàng, thái độ vẫn như lúc trước.

Nàng hành lễ xong, im lặng mà khoa tay múa chân.

Thốn Bôn vô cùng thông minh, ngầm hiểu được, nói: "Nhị công tử có ý là, xử lý theo ý của cô nương. Có điều, đừng động vào đồ của Nhị công tử."

Nhị Thập chớp mắt mấy cái, như đã hiểu rõ, lại càng thêm hoang mang, còn có chút khó tin.

Nếu mà theo ý nàng, sẽ không chỉ không trừng phạt Thập Nhất, mà còn đưa Thập Nhất rời khỏi phủ, cho nàng ấy một mảnh trời đất tự do. Nhưng mà như vậy, ngộ nhờ tồn tại mặt mũi Nhị công tử khiến hắn giận tím mặt, chẳng phải nàng lại gặp nạn hay sao.

Thốn Bôn có ý tốt nói cho nàng biết: "Nhị công tử không ngại chuyện của Thập Nhất cô nương."

Lần đầu tiên Quan Thuần Lương nghe được chuyện gặp mặt lén lút của Thập Nhất, đã báo cho Nhị công tử.

Nhị công tử dặt dào hứng thú hỏi, "Đối phương là ai? Nhà ở đâu? Nhân phẩm thế nào?" Hoàn toàn không ngại chính mình đội mũ xanh.

Nhị Thập đã hiểu.

Nói như vậy, nàng sẽ theo ý kiến của chính mình.

Nhị Thập đến thiên sảnh.

Mấy vị mỹ nhân vẫn đang quỳ xuống đất, thăm dò nhìn về phía sau lưng Nhị Thập, không thấy bóng dáng Nhị công tử đâu, lúc này các nàng mới dám đứng dậy.

Thập Ngũ tiến lên, kéo Nhị Thập hỏi: "Có bị thương chỗ nào không?"

Nhị Thập chỉ chỉ bả vai.

"Ai, lại là bả vai..." Thập Ngũ thương tiếc, "Nằm nghỉ ngơi vài ngày đi a."

Thập Nhất mặt đầy xấu hổ, nói, "Là lỗi của ta, mới làm liên lụy đến người."

Nhị Thập lắc đầu.

Việc này không phải Thập Nhất sai, toàn bộ đều do Nhị Thập thêm ba chữ "Dao tương tư" mà ra. Chung quy là do Nhị Thập cẩn thận quá mức, mới khiến cho mọi chuyện xảy ra liên tiếp.

Có điều, bây giờ truy cứu trách nhiệm của ai, đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Thập Nhất hỏi: "Nhị công tử đâu? Ta muốn tiếp tục hướng người thỉnh tội."

Nhị Thập ngón tay chỉ bên trong, làm ra một động tác yên giấc.

Thập Nhất hỏi: "Nhị công tử đi nghỉ ngơi?"

Nhị Thập gật đầu.

Mọi người trở về Yêm Nhật Lâu.

Thập Nhất kéo tay Nhị Thập, "Nhị công tử định xử lý ta thế nào?" Vốn nàng không chịu được rung động, mới cùng Tiểu Hữu Quý nói lại tình xưa. Nàng không muốn liên lụy người khác.

Nhị Thập chỉ chỉ ngoài cửa, chính mình đi ra ngoài.

Tiểu Thập giơ tay lên, "Ta đoán là, Nhị công tử muốn đem Thập Nhất đuổi khỏi phủ đúng không?"

Nhị Thập gật đầu.

Tiểu Lục hỏi lại: "Còn gì nữa không?"

Nhị Thập lắc đầu.

"Chỉ vậy thôi?" Thập Nhất cảm thấy chính mình cũng không thể tưởng tượng nổi, nàng đã chuẩn bị dùng cái chết tạ tội. Vốn tưởng rằng, Nhị công tử khiến nàng không chết thì cũng tàn phế. "Không có trừng phạt nào khác sao?"

Thôn Bôn nói ra câu không động vào đồ của Nhị công tử kia, Nhị Thập đoán, ý là không có phân phát ngân lượng.

Nàng đưa ra một thỏi bạc vụn, chỉ chỉ, lại xua xua tay.

Tiểu Lục trách móc nói: "Ta biết rồi, ta biết rồi. Nhị công tử không phân phát ngân lượng cho Thập nhất hả?" Nói xong, Tiểu Lục thở dài: "Như vậy thì không thể nữa đời sau không cần lo cơm áo rồi."

Đối với Thập Nhất mà nói, đây đã là kết cục may mắn rồi. Nàng thở dài một hơi, nở nụ cười. "Đa tạ ơn không giết của Nhị công tử."

Mọi chuyện đã giải quyết xong, buổi tối, Tiểu Thập đi phòng bếp, cười toe toét với quản bếp muốn xin một bầu rượu.

Mấy nữ tử tụ tập ở sân nhỏ ăn cơm, trong bữa tiệc tiếng cười nói không dứt.

Không ai bận tâm đến cảm nhận của Mộ nhị công tử.

Tiểu Lục đứng dậy, cười nói: "Nào, chúng ta ăn mừng Thập Nhất có thể cùng tiểu tình lang của nàng song túc song phi."

(Song túc song phi: ý chỉ cặp nam nữ yêu đương thắm thiết không phân ly)

Tiểu Thập cùng Tiểu Lục chạm cốc, "Hôm nay là ngày cuối cùng Thập Nhất ở Yểm Nhật Lâu rồi, có ân báo ân, có oán báo oán. Quản bếp nói, rượu này giúp dưỡng nhan, rất thích hợp với những mỹ nhân không say không về như chúng ta."

Qua ba lần rượu, Tiểu Lục bùi ngùi mãi mới thôi, lôi kéo Nhị Thập, vốn là thờ dài không thôi, nói tiếp: "Nhị Thập, ngươi nhất định phải cố gắng, ngươi lên làm thê tử của Nhị công tử, chúng ta mới có thể trải qua cuộc sống tốt đẹp."

Tiểu Thập hai má ửng hồng, phụ họa nói: "Đúng, đúng vậy, hạnh phúc của chúng ta toàn bộ nhờ vào ngươi."

Tiểu Lục mệt rũ rồi, ngáp một cái, lải nhải không ngừng. "Ta năm đó bán mình để chôn cất cha, nhà mua ta tên là..."

Nàng ngậy người xuống, suy nghĩ thật lâu, lắc đầu nói: "Đã quên... Nam nhân nhà ai. Hắn mua được liền mua, lại ra một câu đố thách đố ta, nếu ta đáp được, hắn sẽ cho ta gấp đôi bạc. Câu đố rất đơn giản, ai biết đặt bẫy, ta sai rồi... Ta bán mình chôn cất cha, tiền đâu không thấy, vẫn tự bán mình cũng bị lừa mất. Ta khóc lóc cầu xin người nam nhân đó, may lúc đó ta khóc lớn, Nhị công tử vừa lúc ở trà lâu nghe thấy, tới giải vây cho ta."

Tiểu Lục nâng má, "Hắn nói, ta là cô nương ngốc nhất hắn từng thấy. Ngươi nghĩ xem, Nhị công tử là người thông minh như vậy, hắn nói ta ngốc, ta đây nhất định rất ngốc a. Ta rất lo lắng, ta ngốc như vậy thì tiến vào gia đình giàu có phải làm thế nào đây? Ta có tranh giành thì cũng đâu không lại, rất nhanh sẽ thua. Về sau mới biết, nữ nhân ở đây cũng chẳng muốn phí đầu óc. Nói nhao nhao vài câu, đánh nhau vài cái, đều chỉ là những chuyện đơn giản."

Tiểu Thập lại rót một ngụm rượu: "Đúng vậy, ta cũng không quá thông minh. Vừa đến nơi đây, rất sợ cùng người khác đấu trí so dũng khí, về sau phát hiện cãi nhau là được, ta liền nhẹ nhõm hơn nhiều."

"Nhị Thập..." Tiểu Lục ợ một hơi rượu, "Nhị công tử hiện tại chỉ thương một mình ngươi. Ngươi nếu trở thành thê tử, đừng đuổi ta đi. Ta không có nhà để về, không giống Thập Nhất, có một tiểu tình lang. Hơn nữa, ta còn ngốc nghếch... Nhị Thập, ta không thể đi đâu chỉ có thể dựa vào đây." Nàng chóng mặt nôn nao, nói tới nói lui, "Bộp"~ một cái, thoáng chốc nằm sấp trên bàn ngủ mất.

Nhị Thập cảm lấy khăn, cười cười lau nước miếng chảy ở khóe miệng Tiểu Lục.

Tiểu Lục không phải là nữ nhân ngốc nghếch, chỉ là đơn thuần, sẽ không giờ trò thủ đoạn.

Ánh mắt của Nhị công tử thật là xuất sắc, thu được cô nương từ trong ra ngoài, đều là tiểu mỹ nhân.

- - -

Không có bữa tiệc nào mà không tàn.

Ngày hôm sau, Thập Nhất thu dọn đồ đạc, rời khỏi Yểm Nhật Lâu.

Nàng xách theo một bao vải đơn giản, mặc một bộ y phục trắng mộc mạc. Lộ ra một nụ cười tươi khuynh quốc khuynh thành.

Ngày hè kinh thành thường nắng ráo, bỗng nhiên hôm nay mây đen cuộn cuộn lại bay tới.

Thập Tứ nói: "Sắp mưa to rồi."

Một đoàn người vội vàng đi ra ngoài.

Thập Nhất hẹn Tiểu Hữu Quý ở đầu phố. Nàng không dám để cho Tiểu Hữu Quý đến trước cửa Mộ phủ, sợ miệng lưỡi người khác. Nhị công tử không ngại là một chuyện, nàng tuyệt đối không thể làm nhục danh dự của hắn.

Hôm qua, mọi người say đến nửa đêm, lời nên nói, chia ly từ biệt cũng đã nói rồi.

Chúng nữ tử từng người nắm tay Thập Nhất, tiễn nàng rời phủ.

Thập Ngũ từ xa nhìn thấy Tiểu Hữu Quý. "Đồ tể này lớn lên không tồi a."

Tâm nguyện lớn nhất đời này của Thập Ngũ, là có thể gặp được nam nhân thương yêu nàng. Đáng tiếc nàng là nữ tử thanh lâu. Nam nhân hào phóng, cũng không có cách nào tiếp nhận xuất thân hèn kém của nàng. Bởi vì nàng biết rõ chính mình kiếp này vô vọng, mới càng thêm hâm mộ.

Thập Nhất nói: "Thập Ngũ, ngươi sẽ gặp được nam nhân tốt thôi."

Thập Ngũ cười, "Gặp được nhất định sẽ nói cho ngươi biết."

Tiểu Thập nói: "Nếu không ta thương lượng với phòng bếp, nếu Mộ phủ muốn mua thịt lợn sẽ tìm ngươi mua, ngươi áo com cũng không cần lo nữa."

Thập Nhất khoác lên bao vải, "Hắn làm ăn nhỏ, có thể sống tạm là được rồi."

Tiểu Lục ôm chặt một cái hộp nhỏ, như không muốn bỏ đi, do dự vài cái, nhét vào trong tay Thập Nhất. "Ta sợ đột nhiên bị đuổi đi, tích lũy một chút ít đồ trang sức. Không thể cho ngươi toàn bộ, dù sao chúng ta cũng từng cãi nhau, quan hệ không tính là tốt. Thôi, cái hộp nhỏ này cho ngươi."

Thời khắc ly biệt như vậy, từ chối đều là lãng phí thời gian. Thập Nhất nhận lấy, "Cảm ơn, Tiểu Lục."

"Ai nha, đừng cảm ơn." Tiểu Lục giả bộ một bộ dáng vô cùng hùng hồn, "Coi như giúp ngươi mở rộng quầy bán thịt là được."

Thập Tứ liếc mắt nhìn sắc trời, "Được rồi, nếu ngươi không đi, thật sự sắp mưa to rồi."

Thập Nhất lại cùng mấy người nắm tay, cuối cùng ôm lấy Nhị Thập, "Bảo trọng. Ta hiện tại tin tưởng thầy bói Nam Hi miêu rồi, ngươi nhất định là đại phú đại quý. Thật đáng tiếc, về sau không có người đi cùng ta thấp hương rồi."

Nhị Thập vốn định cùng Thập Nhất tạm biệt, nhớ tới tình cảnh hôm nay của chính mình, không nói lấy một tiếng, cho Thập Nhất một cái ôm thật chặt.

Mây đen kéo tới.

Thập Nhất đi về phía xa, hướng chỗ Tiểu Hữu Quý.

Mưa chưa tới, sấm đã nổ vang.

Thập Ngũ đột nhiên chạy xuống bậc thềm, hai tay chụm thành hình loa, đặt bên miệng, "Thập Nhất tỷ tỷ, ngươi nhất định phải hạnh phúc nhé!"

Thập Nhất vừa quay đầu lại, nói to: "Ta tên là La Tiểu Điệp!"

Mọi người hướng nàng vẫy tay.

Duy chỉ có Thập Tứ mặt căng cứng, lầm bầm nói: "Ta vừa mới vào phủ, đúng lúc nàng được sủng ái, nàng không thích nhìn ta, khóc lóc kẻ lẻ với Mã tổng quản, khẩu trừ ta vài vốc may y phục mới. Ý vào Nhị công tử khi đó sủng ái nàng, khi để ta, cười nhạo ta, đánh không lại ta, nàng chạy đi tìm Nhị công tử cáo trạng. Ta thề, một ngày kia nàng gặp nạn, ta nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng, hung hăng đem nàng dẫm nát dưới chân. Ta nhất định ——"

Thập Tứ dùng mu bàn tay lau nước mắt nơi khóe mắt, vừa hướng ra ngoài cửa chạy, vừa lớn tiếng khóc gào to: "La Tiểu Điệp, ngươi nhất định phải hạnh phúc đấy!"

La Tiểu Điệp quay đầu, cười bên trong nước mắt, "Các ngươi nhất định cũng vậy nhé!"

Tiểu Lục mở lớn hai tay, "Yên tâm đi! Chúng ta đều sẽ hạnh phúc!"

Tiếng gọi kéo dài bên trong đường nhỏ yên tĩnh của Mộ phủ.

- - -

Sườn phía đông của Mộ phủ có một cây hòe cực lớn. Là do Mộ lão gia từ ngoại ô chuyển tới, đã có lịch sử trăm năm.

Lá non xuyên qua như sắc ngọc bích, hoa trắng nở trên cành non.

Mộ Cẩm đang thành thoi tựa ở bên trên thân cây xù xì.

Dưới cây một đám nữ nhân lưu luyến không rời.

La Tiểu Diệp cùng Tiểu Hữu Quý dắt tay rời đi.

Thập Tứ bỗng nhiên ngồi xổm khóc rống.

Mộ Cẩm nhìn về Hoàng thành nguy xa phía xa kinh thành, "Thiên tử Hoàng thành từng nói với ta, nữ nhân vô luận là gây thơ lương thiện thế nào, tiến vào hậu cung, nhất định không thoát khỏi vận mệnh xích mích với nhau. Ta liền xây một tòa hậu viện hòa hợp để nói cho hắn biết, nữ nhân của ta không có chỗ nào là không có tình có nghĩa, có gan có thức."

Thôn Bôn nhìn lên mây đen phía chân trời, "Nhị công tử, trời sắp mưa."

"Ừ."

Lặng yên không một tiếng động, chỉ có lá xanh rung động rồi rung động, cảm nhận được sức nặng của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: "Ta chết rồi, ta không có đây."

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

GIÁ OẢN CHÚC

EDIT: GIÓ THÁNG SÁU.
@BREEZEINJUNEEE

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

"Thái Tử điện hạ, trời sắp mưa. "

"Ừ."

Tiêu Triển xoay người trở lại hành lang.

Nói thì chậm, đến thì rất nhanh. Sấm sét vang dội, mưa gió bão bùng.

Tiêu Triển nghiêng tai lắng nghe mưa rơi trên mái vòm phát ra những tiếng "lộp bộp" vang động.

Mỗi tòa cung điện trong hoàng thành, mưa rơi xuống cũng chẳng có nơi nào giống nơi nào. Cung điện Hoàng Thượng dày nặng êm dịu, chỗ hậu cung quần quýt âm nhu. Mà tòa Đông Cung này của Thái Tử, khi thì chậm rãi, khi thì vội vàng. Giống như mối quan hệ của Thái Tử với Hoàng Thượng, như có sự thay đổi nhỏ bé nào đó.

Tiêu Triển bình thần đi qua hành lang âm u.

Sau lưng có một thái giám bước nhẹ bước chân, gắt gao theo sau.

Tối chỗ rẽ, tiếng mưa rơi xuống mái vòm lại càng lớn.

Tiêu Triển mở miệng hỏi: "Thanh Lư, người chắc cũng biết, lục đục trong cung từ đâu mà đến?"

"Thần không biết." Thanh Lư khom người bên cạnh.

"Bên trong cung điện mái vòm cao ngất, nam nhân triều cương đầu đá, nữ nhân ở Tây Cung nghi kỵ. Cung điện từng tòa mái đan xen, như sinh tồn chốn hoàng thành." Tiêu Triển có khuôn mặt giống Hoàng Thượng, nhưng lại không giống người. Hắn không có được thần thái ương ngạnh, liều lĩnh của Hoàng Thượng.

Thanh Lưu theo tiếng: "Dạ."

Tiêu Triển liếc mắt nhìn mái hiên nhà, "Sinh ra trong hoàng cung, đã định sẽ phải tranh đấu không ngừng."

"Vâng."

Tiêu Triển nhìn thấy nữ nhân ở trong phòng, quay đầu lại nói với Thanh Lưu: "Người đi ra đi."

"Dạ." Thanh Lưu lui về phía sau một bước, đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Lý Trác Thạch đứng ở trước cửa sổ. Nàng ở Đông Cung không thể mặc áo giáp, bèn đổi về một bộ váy áo nữ trang. Ngưng mắt nhìn ra xa, lông mày anh nhíu bức người như cũ.

Tiêu Triển cầm lấy áo khoác, phủ lên vai nàng, ôn nhu nói: "Trác Thạch, đừng để bị lạnh."

Lý Trác Thạch liếc nhìn y phục thêu kim hoa trên vai, hờ hững nói, "Thái Tử điện hạ, nơi này không có người khác." Cho nên, đừng ra vẻ nữa. Nàng sẽ không bao giờ tin.

Mưa bụi như bay vào trong mắt hắn, mắt đen trở nên mờ mịt. "Hôm qua, Mẫu hậu nhìn thấy Chiêu Nghi, nói với ta, nhớ tới một người."

Lý Trác Thạch ngẩng đầu.

Hắn ôm lấy nàng, "Ngày tiên Hoàng Hậu mất đi, mưa cũng to thế này." Khấp trong ngoài hoàng cung, leng keng từng từng, lúc hắn còn nhỏ nghe vào trong tai, lại cảm thấy như hi nhạc.

Tiên Hoàng Hậu là nỗi tiếc hận suốt đời của Hoàng thượng. Trong nội cung đã không còn được nghe giai thoại về bà, trái lại chỉ toàn dã sử dân gian bịa đặt ba hoa phét lác.

Đương kim Thánh thượng xuất chinh cùng La Sát tướng quân, ở Tây Phụ Quan đại thắng Bách Tù. Năm ấy, ngài ở chiến trường nhặt được một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương thân hình nhỏ bé, yếu ớt. Ở vùng biên cương Tây Phụ Quan như vậy, nữ tử phần lớn là khung xương to, cô nương tinh tế thế này ngược lại là hiếm thấy.

Khi đó Thánh thượng mới mười bảy tuổi, ngay từ đầu đã bị tiểu cô nương hấp dẫn, đem nàng mang về cung.

Vị tiểu cô nương này chính là tiên Hoàng Hậu.

"Phụ hoàng thượng nói, tiên Hoàng Hậu thông tuệ hơn người." Tiêu Triển xoa nhẹ thái dương Lý Trác Thạch, "Nhưng mà, người thông tuệ trong hậu cung lại không thể đi xa. Tiểu cô nương ngây thơ, lương thiện, nói muốn quản lý cả Tây Cung, vì Hoàng Thượng mà xây dựng mối quan hệ hòa hợp giữa các phi tần. Kết quả, nàng bị tranh đấu đến chết, nhi tử cũng không may mắn thoát khỏi."

Lý Trác Thạch giãy dụa.

Tiêu Triển chế trụ không bỏ. "Lúc ấy ta còn nhỏ tuổi, đã quên mất tiểu tử kia mới vài tuổi, dựa vào tính tình bất hảo giống như Phụ hoàng, cực kỳ được sủng ái mà có được ngôi vị Thái Tử. Cũng quên mất lúc Tử hoàng tử chết, không biết có toàn thây hay không."

Tiêu Triển cười: "Chiêu Nghi được sủng ái, Quý Phi cùng các phi tần lại không kiềm chế được. Không phải bị Phụ hoàng gài bẫy, thì lại bị phi tần hạ được. Trác Thạch, nàng về sau ở trong hậu cung, cần phải khôn khéo giữ mình."

Lý Trác Thạch bình tĩnh mà nói: "Thái Tử điện hạ, người diễn cũng thật nhập tâm."

Tiêu Triển cực kỳ ôn nhu: "Ta nói rồi. Ta nếu trở thành vua, chắc chắn sẽ phong nàng làm Hoàng Hậu."

Nàng âm thầm cười khỏ. Nói lời thâm tình chân thành, lừa gạt cả chính bản thân hắn. Hắn chỉ khi nửa mộng nửa tỉnh, mới có thể chân chính gọi ra tên nữ nhân mà hắn âu yếm.

Cái tên kia chưa bao giờ là Lý Trác Thạch.

"Thái Tử điện hạ, Chu Văn Đổng cầu kiến." Tiếng nói lạnh lạnh của Thanh Lưu xuyên qua tiếng mưa rơi.

Tiêu Triển chỉnh lại áo khoác trên vai Lý Trác Thạch, lúc này mới buông nàng ra. "Vào đi."

Cửa mở.

Chu Văn Đồng trên người còn có giọt mưa, vẻ mặt nghiêm túc tiến vào, "Thần tham kiến Thái Tử điện hạ."

Tiêu Triển thong thả đi đến kỷ án, nói: "Phụ hoàng hôm qua đột nhiên thay đổi lộ trình, đã tra được nguyên nhân chưa?"

Chu Văn Đồng đóng cửa. "Mật thám được sắp xếp đã hỏi báo, hôm qua, Hoàng Thượng ở cùng Chiêu Nghi một ngày."

"Chiêu Nghi tuy rằng rất giống tiên Hoàng Hậu, nhưng chung quy không phải tiên Hoàng Hậu." Ngón tay thon dài của Tiêu Triển mân mê cây bút. "Lí do này của Hoàng Thượng, khiến ta không sao yên tâm."

Nghe khẩu khí của chủ tử, Chu Văn Đồng biết hần sinh nghi. Chu Văn Đồng đem lời mật thám bẩm báo chi tiết, "Thần cho người dò hỏi qua Ngự y, bệnh của Chiêu Nghi đúng là rất nghiêm trọng. Hoàng Thượng cực kỳ lo lắng."

Tiêu Triển rút ra một chiếc bút giai nhỏ, đang muốn đề bút viết chữ, lại buông xuống. Nói: "Bệnh thật khéo, lại còn bệnh nặng, thật không tầm thường."

(*Giai: gỗ hoàng liên)

"Thái Tử điện hạ có ý là?"

Tiêu Triển ngẩng đầu nhìn Chu Văn Đồng, "Người an bài người ở Hoàng lăng, có lẽ bị Phụ hoàng phát hiện."

Chu Văn Đồng đồng tử hơi co lại. "Thần thất trách."

"Không trách người. Phụ hoàng từ trước đến nay đa nghi, hiện tại mới bị người phát hiện, người đã khá lắm rồi." Tiêu Triển thay một chiếc bút giai nhỏ, trên giấy rồng bay phượng múa, "Mộ gia bên kia thế nào?"

Lúc này Tiêu Triển rất cuộc cũng đã ghi nhớ thương gia nhà Mộ thị trong lòng.

"Không có gì khác thường. Chính là." Chỉ cần nói đến việc nam nữ, Chu Văn Đồng liền bày ra vẻ mặt cứng ngắc, "Tiểu thiếp của Mộ nhị công tử tư thông với nam nhân kia đã đi rồi."

"Đi rồi?" Tiêu Triển bật cười, "Chỉ vậy thôi?"

"Đúng vậy, nữ nhân kia đã sớm thất sủng."

"Một nữ nhân đã sớm thất sủng, có thể thả đi như vậy." Tiêu Triển đảo mắt hướng ra phía mưa gió ngoài cửa sổ, "Lãnh cung bao nhiêu phi tử bị thất sủng, muốn chạy đi cũng không xong. Tiểu gia tiểu viện, tự do tự tại." Tiêu Triển hỏi lại: "Hộ vệ cũng không tra được?"

"Không có." Chu Văn Đồng đáp: "Hộ vệ không ở Mộ phủ."

Tiêu Triển trầm ngâm, "Tiếp tục điều tra."

"Dạ." Chu Văn Đồng lại nói: "Thái Tử điện hạ, còn có một chuyện."

"Nói."

"Linh Lộc Sơn có một doanh trại son tặc. Người của chúng ta hôm qua chờ đợi ở Hoàng lăng, không chờ được Hoàng Thượng, lại phát hiện có người khác ở đó chờ. Ra là son tặc." Chu Văn Đồng nói: "Nói cũng thật khéo, hoang ồ son tặc cách Hoàng lăng không xa. Gã cầm đầu lũ son tặc tương đối yếu, ho khan không ngừng. Nghe lời hần nói, chắc là muốn phá giải trận pháp để trộm mộ. Mật thám muốn nghe lén, người này lại đề phòng, để một người tráng hán xông lên, vội vàng chạy đi."

"Hoàng lăng... Phụ hoàng, son tặc, cùng với Mộ gia, đều ở Linh Lộc Sơn?" Ánh mắt Tiêu Triển đột nhiên sắc bén, "Chu Văn Đồng."

"Có thần."

"Rút người ở Hoàng lăng, cũng cắt đứt liên lạc với người bên cạnh Hoàng Thượng. Hoàng Thượng khẳng định đã nổi lên lòng nghi ngờ, chúng ta trăm lần không thể bại lộ. Mật khác, phái người đi điều tra doanh trại son tặc kia."

"Dạ." Chu Văn Đồng lĩnh lệnh rời đi.

Tiêu Triển nhắm mắt lại, lại mở to mắt, trở về làm Đồng Cung Thái Tử ôn nhuận.

Lý Trác Thạch lúc này nói chuyện: "Thái Tử điện hạ ngay cả Hoàng Thượng cũng không tin được sao?"

Tiêu Triển hoà nhã cười, "Ta đây chính là học từ Hoàng Thượng. Phàm là có một tia thiện tâm, Hoàng Thượng hần cũng không thể ngồi vào để vị hiện tại."

"Thái Tử điện hạ khi nào có thể thu lại tính tình nghi ngờ người khác, thì buổi tối mới có thể yên giấc ngủ ngon."

Tiêu Triển quyền luyện mà nhìn Lý Trác Thạch, "Là ta quấy rầy Trác Thạch rồi."

"Ta là sợ người ngày đêm tưởng niệm nữ tử trong mộng kia, tương lai giống với Thánh Thượng, chưa đến năm mươi tuổi, tóc đã bạc trắng."

Nhu tình trong mắt Tiêu Triển bị một câu này làm cho đông cứng.

- - -

Gió chậm rãi, mưa mịn mù. Băng Sơn Cư như là vượt qua thiên sơn vạn thủy.

(*Thiên sơn vạn thủy: Nghìn núi muôn sông; ngụ ý đường đi xa xôi, hiểm trở)

"Ngày hôm qua Đĩnh Vành Chí nói, Hoàng Thượng là bởi vì Chiêu Nghi sinh bệnh mà sửa hẹn?" Mộ nhị công tử hôm nay mới có tâm tình cân nhắc chuyện trong hoàng thành.

Thốn Bôn đáp: "Dạ."

Mộ Cẩm như suy tư gì đó, "Hoàng Thượng không phải người thâm tình như vậy."

Hoàng Thượng như thế nào, Thốn Bôn không tiện bình luận. Hắn nói: "Nhị công tử, đã điều tra ra người Quan lão nói hôm nọ. Là nha hoàn mới đến làm ở chuồng ngựa, kiếm lời ít nói, nội công bình thường. Xem qua, không giống người tập võ. Chính là so với người bình thường, đi đường quá mức nhẹ nhàng."

"Theo dõi cẩn thận." Mộ Cẩm trầm mắt, "Lúc thích hợp thì cho nàng ta một cái tin giả."

"Thuộc hạ đã rõ."

Đang nói đến đây, Đĩnh Vành Chí lại tới. Hắn muốn đến bàn bạc chuyện này, hôm nay không hẹn mà trùng hợp với nghi ngờ của Mộ Cẩm.

Đĩnh Vành Chí cẩn thận, trừng lớn hai mắt, xác định trước mặt là Mộ Cẩm mới nói: "Đêm hôm qua, trong cung lại truyền lời tới cho ta. Bên người Hoàng Thượng có gian tế, vẫn chưa lộ mặt."

"Thật sao?" Mộ Cẩm tò mò, "Ai phái?"

"Không biết." Đĩnh Vành Chí nói: "Nhị công tử, hoàng cung tình thế phức tạp. Đông Cung, Tây Cung, quần thần, thế lực khắp nơi tranh giành. Hoàng Thượng cần phải vô cùng cẩn thận."

"Ừ." Mộ Cẩm xua tay, "Không gấp thì không gấp thôi, ta cũng chẳng thấy lạ. Có điều, dám cả gan theo dõi Hoàng Thượng, lại lịch hẳn không nhỏ."

"Tứ hoàng tử chết giả là một chuyện, Mộ gia dấu điểm chính là chủ mưu. Mọi chuyện bại lộ, đây là đại tội khi quân, tru di cử tộc. Nếu như không có sách lược vẹn toàn, Hoàng Thượng cho dù muốn bảo trụ Mộ gia, chỉ sợ thân bất do kỷ." Đĩnh Vành Chí nói: "Hoàng Thượng nói, Nhị công tử tốt nhất tạm rời khỏi kinh thành một thời gian, đợi Hoàng Thượng tra rõ gian tế."

(*Thân bất do kỷ: không thể hành động thoải mái, tự do theo ý mình)

Này cũng nhắc nhở Mộ Cẩm, nhân rồi cũng là nhân rồi, không bằng đi ra ngoài đi một chút. "Thốn Bôn người chuẩn bị một chút, mấy ngày sau liền khởi hành."

Thốn Bôn hỏi: "Nhị công tử muốn đi đâu ạ?"

Mộ Cẩm suy nghĩ một lát, "Ta đi hỏi một chút." Nói xong liền đi luôn.

Đĩnh Vành Chí kinh ngạc, Nhị công tử muốn đi đâu, còn muốn hỏi ý kiến người khác? Hắn ngạc nhiên hướng mắt về phía Thốn Bôn.

Thốn Bôn trầm ổn không nói.

Đĩnh Vành Chí cho rằng, Mộ nhị công tử đi hỏi ý kiến Mộ lão gia.

Nhưng mà, Mộ nhị công tử đi, lại chính là Yểm Nhật Lâu.

- - -

Trước kia khi Mộ Cẩm đến, luôn là một chân đá cửa, làm Nhị Thập tử trên giường bùng tỉnh, đếm rõ cả số lần.

Hôm nay, nàng ngồi ở hiên đình thêu thùa.

Nhị công tử không cần đá cửa, bước vào Yểm Nhật Lâu, liền gặp được hình dáng của nàng.

Nàng ngồi cùng với Tiểu Lục. Hai người ngồi hướng ra ngoài lầu.

Mộ Cẩm tuyển thị thiếp, vô luận là chính mặt hay góc nghiêng, đều là giai nhân khuynh quốc. Tiểu Lục đúng là như thế.

Nhị Thập không so được cái mũi cao thẳng với Tiểu Lục, trán cũng không đầy đặn như Tiểu Lục. Về nhan sắc, nàng thua hẳn một đoạn.

Tiểu Lục nửa người dựa vào hiên trụ, ngoài miệng đang dong dài cái gì đó.

Nhị Thập cúi đầu, một bên thêu thùa, một bên lắng nghe.

Mộ Cẩm dừng chân lại, lên nhìn biểu tình lúc này của Nhị Thập.

Ai ngờ, đôi mắt của Tiểu Lục xoay lại đây, nàng cả kinh một chút đứng lên, "Nhị công tử!" Hôm qua nàng mới ăn mừng tiểu thiếp của Nhị công tử hồng hạnh vượt tường, bây giờ nhìn thấy, nàng có chút chột dạ.

Nhị Thập ngẩng đầu lên. Lại là cái bộ mặt giống như bị chà cán bột cán qua kia. Mộ Cẩm trước giờ vốn không biết, bị chà cán bột cán qua là bộ dáng gì. Nhưng lần trước, Nhị Thập làm mè trường thọ cho hắn, hắn vô tình gặp được, chính là giống như Nhị Thập lúc này, bình thân phẳng lạng, không có lay động.

Mộ nhị công tử nhìn chằm chằm Nhị Thập. Tiểu Lục thức thời mà nói: "Nhị công tử, tiểu nữ về phòng trước." Nàng vội vàng chạy trốn.

Nhị Thập buông đồ thêu trong tay, đứng dậy định quỳ xuống.

Mộ Cẩm không kiên nhẫn, "Quý cái gì mà quỳ, đầu gối người không có thịt nên không đau phải không?"

Nàng chỉ phải cung eo.

Yểm Nhật Lâu sau cơn mưa lan tỏa mùi hương của bùn đất trong không trung. Mái hiên tích nước mưa bắn vào tóc nàng như trăm ngọc bích, lấp lánh phản chiếu vào trong ánh mắt Mộ Cẩm. "Trở về phòng nói."

Nhị Thập vội vàng chạy theo.

Mộ Cẩm đi vào, chính mình ngồi xuống.

Nàng không dám ngồi, lùi đến bên cạnh cửa.

Không gian ngoài cửa u ám đem thân ảnh nàng như chìm vào bóng đen.

Đen đến nỗi cái mặt bị chà cán bột cán qua cũng không nhìn thấy. Mộ Cẩm nói: "Đừng đứng chỗ đó, chần sáng, ngồi xuống đi."

Nhị Thập nghe lệnh, ngồi xuống.

Nàng vẫn luôn cúi đầu. Hắn nhìn thấy, vẫn là dính những hạt nước mưa như trăm ngọc, trong suốt ở trên tóc đen nhu thuận.

Hắn trực tiếp hỏi: "Qua mấy ngày nữa sẽ ra ngoài du ngoạn. Người muốn đi chỗ nào?"

Nhị Thập không hiểu. Cái gì mà là nàng muốn đi chỗ nào? Nhị công tử đi du ngoạn, hắn đi chỗ nào, nàng liền đi chỗ đó.

Sau một lúc lâu không có được đáp lại, Nhị công tử lại hỏi một lần: "Người muốn đi chỗ nào?"

Nhị Thập chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ chính mình.

Mộ Cẩm hỏi: "Ý của người là nghe theo ý ta?"

Nhị Thập gật đầu. Hắn hỏi cũng thật kỳ quái. Hắn là chủ tử, nàng là nô tài. Chẳng lẽ còn muốn nghe mong muốn của nàng?

"Danh cảnh ở Đại Tề quốc, ta đã đi hơn nửa." Mộ Cẩm không có đặc biệt yêu thích thắng địa nào, hỏi lại: "Người có chỗ nào đặc biệt muốn đi hay không?"

Nhị Thập muốn đi chỉ có một, đó chính là quê của nàng ở Tây Phụ quan. Nhưng nàng không thể nói, cũng không dám nói. Nói ra, Nhị công tử lại cho rằng nàng muốn chạy trốn, tra tấn nàng một phen. Thân thể nàng dù có cường tráng cũng không đủ cho hắn lần lộn.

Mộ nhị công tử ôn tồn hỏi hai ba lần, đã cực kì kiên nhẫn. Nhìn thấy, nàng vẫn là bộ dạng đờ đẫn như chết.

Hắn lại bắt đầu phiền, kiên nhẫn hỏi: "Giang Nam có đi không?"

Nhị Thập giương mắt, nhìn hấn một cái. Nàng nào biết hấn đang nghĩ cái gì.

Mộ Cẩm lại hỏi: "Tề Đông thì sao, muốn đi hay không?"

Nàng vẫn là liếc hấn một cái, bất luận cái gì cũng không đáp lại.

Mộ nhị công tử chơi đùa với quạt xếp, "Muốn đi đâu thì gạt đầu một cái."

Hấn chưa nói không đi có thể lắc đầu, nàng liền đã gạt đầu.

"Đi chỗ nào? Giang Nam hay Tề Đông, ngươi chọn một cái đi." Hồi xong, hấn còn nghĩ, đi chơi từ đông xuống nam cũng không phải không được.

Hai cái địa danh này, Nhị Thập chưa từng đi qua. Vị Nhị công tử không thể hiểu thấu này hỏi nàng một đồng vấn đề nàng không biết, nàng có thể đáp lại như thế nào?

Mộ nhị công tử mất hết kiên nhẫn, đứng dậy. "Được rồi, cái bộ dạng chưa từng trải sự đời của ngươi, chỉ sợ Giang Nam với Tề Đông ở đâu còn không biết."

Phiền, bẽ quan một ngày, vốn dĩ tâm tình khá tốt, nhìn thấy nàng lại thấy chán.

- - -

Trở lại Băng Sơn Cư, Mộ nhị công tử chuẩn bị bẽ quan lần nữa.

"Nhị công tử." Thôn Bôn có chút chán chừ, "Có một việc, không biết có nên nói hay không?"

Mộ Cẩm lười biếng, "Ngươi ở bên người ta lâu như vậy, nên nói hay không còn không phân rõ?"

Thôn Bôn che dấu biểu tình, biểu hiện vẻ mặt thực xứng với chức hộ vệ dày công tu dưỡng. Nói: "Vừa rồi Lưu lão quản gia tới hỏi, thuốc bỏ lần trước, Nhị công tử chịu nổi không?"

Trường phiền trong tay Mộ Cẩm mở được một nửa liền kẹt lại.

"Thuộc hạ nói người không có đây, ông ta liền đi. Lưu lão quản gia trước khi đi lưu lại một câu." Thôn Bôn lại nói: "Lão gia có lệnh, Nhị công tử nên cùng Nhị phu nhân viên phòng."

Yểm Nhật Lâu đã phải ghen một bụng hỏa, Mộ Cẩm nghe được hai chữ "thuốc bỏ", hỏa khí bay lên liên tục. "Nói với lão gia, ta chịu không nổi, lại bỏ nữa ta liền chết bất đắc kỳ tử. Có thời gian nấu thuốc, không bằng đi mua cho ta một cỗ quan tài loại tốt nhất."

Vừa nói xong, hộ vệ trên cầu tới báo: "Nhị công tử, Lưu lão quản gia tới."

"Nói với lão, ta chết rồi, ta không có đây." Cây quạt phẩy càng nhanh, "Thôn Bôn, không cần chờ mấy ngày nữa. Ngày mai liền khởi hành đi Tề Đông. Đem cái người phiền toái kia mang theo, thêm cả Dương Đào." Mộ Cẩm không giải thích cái người phiền toái kia là ai.

Thôn Bôn ngậm miệng được: "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Nhị công tử cảm thấy không có vấn đề, thì nhất định là...

Editor: Zorba, June

Tuy nói Nhị Thập sớm vào ở nhà giàu, nhưng cũng chỉ là nô bộc, bán tới bán lui, làm tạp dịch rồi nha hoàn. Cái chuyện đi xa cùng chủ tử này, chưa bao giờ đến lượt nàng.

Ngoại trừ chính lần nàng chạy trốn ở Linh Lộc Sơn. Xa hơn nữa, là cùng Lý gia tiểu thư đi ra ngoại ô kinh thành. Lý gia tiểu thư hẹn hò với nam tử, Nhị Thập thì phụ trách canh chừng.

Lý gia tiểu thư đáng người đầy đặn, đứng trước một Nhị Thập gầy gò, lại càng trở nên mập mạp. Nam tử ngoài miệng tâm tình luyến thắm với Lý gia tiểu thư, thế nhưng ánh mắt lại thẳng hướng Nhị Thập mà nhòm ngó. Nam tử tới cửa cầu hôn, đối với đáng người mảnh khảnh của Nhị Thập nhớ mãi không

quên, chỉ mặt gọi tên muốn nàng làm của hồi môn cùng gã về. Thậm chí còn có những lời xằng bậy đối với Nhị Thập.

Về sau, Nhị Thập liên tục phạm phải sai lầm, chọc giận Lý gia tiểu thư. Lần nữa lại bị bán đi.

Tới Mộ phủ, Nhị Thập theo Tam tiểu thư đi dạo qua mấy con phố.

Danh thắng bên ngoài kinh thành, Nhị Thập không rõ lắm.

Thốn Bôn đi đến Yêm Nhật Lâu, "Nhị Thập cô nương, Nhị công tử ngày mai khởi hành đi Tề Đông. Cô chuẩn bị một chút."

Nhị Thập giật mình.

Trước đây Nhị công tử đi xa, đều từ chối cho nữ nhân đi cùng. Lần này gọi một mình nàng, có khi nào muốn cho nàng đi làm gian tế rồi hay không. Làm gian tế, cũng là một cách nhanh chóng tìm đến cái chết a...

Hạt mưa trên phiến lá rơi xuống mặt Nhị Thập, nàng kịp thời phản ứng, gạt nhẹ đầu với Thốn Bôn.

Thập Ngũ tiến lên, kinh ngạc hỏi: "Ngày mai đi luôn sao?"

Thốn Bôn nhìn Thập Ngũ một cái, "Đúng vậy, sáng sớm xuất phát."

"Hôm nay..." Thập Ngũ ngẩng đầu, chỉ thấy mây đen phía chân trời, "Có thể trời lại mưa nữa không?"

Thốn Bôn nói: "Nhị công tử đã nói ngày mai là ngày mai."

Thế thì đành vậy. Thập Ngũ liền không hỏi nữa, kéo tay Nhị Thập. "Nhị Thập, nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi."

Nhị Thập biết là nên nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Nhưng đây là đi du ngoạn, không giống lần nàng chạy trốn trước đây. Hơn nữa lại đi cùng Nhị công tử, nàng không biết nên thu dọn thế nào. Sợ Nhị công tử giữa đường lại yêu cầu cái đồ gì cổ quái, nàng lại không thể biến ra cho hắn.

Thốn Bôn nhìn ra nghi hoặc của nàng, nói: "Nhị Thập cô nương không cần lo lắng, Dương Đào sẽ tới giúp cô sửa sang bao phục."

Nhị Thập cảm kích, hướng Thốn Bôn nở mặt mỉm cười.

"Đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm mai liền xuất phát." Thốn Bôn bình tĩnh, bình đạm mà bình ổn.

Thốn Bôn vừa đi, Nhị Thập liền vội vàng trở về phòng.

Các nữ nhân biết tin, riu rít đi tới. Đây là lần đầu tiên, Nhị công tử cùng một nữ tử đi xa.

Tiểu Lục thậm chí có chút xúc động, "Nhị Thập, người sắp bay lên đầu cành rồi."

Thập Ngũ trở về phòng, lấy ra hai hộp son phấn mới, đưa cho Nhị Thập. "Son phấn phải nhất thiết mang theo đó." Các nàng cũng không phải chỉ bằng khuôn mặt hay thân thể mới có thể làm Nhị công tử cao hứng.

Tiểu Thập nói: "Những ngọc trâm, kim trâm này, đều cài lên đi."

"Ngân lượng chắc không cần. Nhị công tử chưa cho chúng ta ngân lượng hằng tháng. Tích góp làm của riêng, phải tự mình giấu kỹ." Tiểu Lục hướng Nhị Thập nháy mắt mấy cái, dặn dò nói: "Nhị công tử hỏi đến bạc, người liền nói một lượng cũng không có."

"Ăn uống khăng định là tiền của Nhị công tử. Chỉ có điều, Nhị Thập cần phải ăn diện xinh đẹp thêm một chút. Người nghĩ xem, Nhị công tử phong hoa tuyệt đại ——" Tiểu Thập khựng lại, trong này đều là đại mỹ nhân. Nhị Thập thì...

Tiểu Thập lại nói: "Nhị Thập là tiểu mỹ nhân." Dù sao Nhị công tử thích là được, đại mỹ hay tiểu mỹ cũng không kém là bao.

Nhị công tử chủ kiến tự do, không sợ thế tục, ý kiến của người khác nửa câu cũng không nghe vào. Mọi người cũng chẳng cần lo lắng chuyện Nhị công tử với Nhị Thập không xứng đôi.

Nhị công tử cảm thấy không có vấn đề, thì nhất định là không có vấn đề.

Riu rít nói một hồi, đều là chuyện trang điểm của nữ tử.

Thập Tứ dựa bên cạnh cửa, rốt cuộc cũng nói một câu: "Một chuyến này đi ra ngoài không biết là đi bao lâu, ngộ nhờ bà đi tới thăm thì phải làm sao? Người phải mang theo mấy thứ kia nữa."

Nhị Thập gạt đầu liên tục.

Trong chốc lát, Dương Đào đi tới.

Mấy vị tiểu mỹ nhân chỉ nghe nói Nhị công tử ban cho Nhị Thập một nha hoàn, không biết lại là một cô nương xinh đẹp như thế.

Tiểu Lục buồn bực nói với Tiểu Thập: "Nhị công tử có phải gặp qua quá nhiều mỹ nhân rồi hay không? Cho nên cảm thấy Nhị Thập đặc biệt xuất sắc?"

"Đúng vậy." Tiểu Thập nói: "Thoại bản cũng có kể, của hiếm là của quý. Nhị công tử mỗi ngày đều thấy những mỹ nhân tuyệt thế, sợ chán rồi. Hơn nữa, Nhị Thập diện mạo tiểu mỹ, tâm hồn càng đại mỹ."

Tiểu Lục gật nhẹ đầu, "Nhị công tử không phải là người nông cạn."

- - -

Mây đen không tan, trời đêm không sao.

Sáng sớm, một trận mưa lại đổ xuống.

Nhị công tử quyết định hôm nay xuất phát, không có gì thay đổi.

Ra ngoài chỉ có bốn người. Xa phu là người Mộ phủ, đưa mấy người họ lên thuyền liền trở về. Thốn Bôn, xa phu cùng Dương Đào ngồi ở ngoài thùng xe.

Dương Đào vì che giấu dung mạo xinh đẹp, trên đầu đội nón rộng vành, đeo thêm khăn che mặt.

Thốn Bôn tuần tú trở thành cảnh đẹp trong mắt người qua đường.

Nhị Thập bị Mộ Cẩm kéo vào thùng xe.

Nàng với Thốn Bôn, Dương Đào đều là nô tài. Nàng ở bên trong, Dương Đào cũng nên ngồi vào, tốt xấu gì cũng là cô nương nhà người ta. Có điều, so với ở cùng một chỗ với Nhị công tử, ngồi bên ngoài lại càng thoải mái tự tại hơn.

Xe ngựa chuẩn bị xuất phát.

Mã tổng quản đứng ở trước cửa Mộ phủ, cung kính lễ phép nói: "Nhị công tử, lão đã truyền tin báo đến các tiền trang. Nhị công tử có gì phân phó, có thể yêu cầu bất cứ lúc nào."

"Đã biết." Mộ Cẩm nhìn về mây đen phía xa.

Mã tổng quản cúi người, nói: "Chúc Nhị công tử thuận buồm xuôi gió."

"Ừm." Mộ Cẩm lười biếng lên tiếng, buông màn xe.

Ngựa chạy "lọc cọc lọc cọc" rời khỏi Mộ phủ.

Nhị Thập ngồi ngay ngắn, cúi đầu nhìn hoa sen bên trên váy.

Mộ Cẩm thỉnh thoảng vén rèm lên, thưởng thức cảnh bên ngoài phố. Thật ra cũng chẳng có gì đẹp, nhưng so với nữ nhân mặt cứng như gỗ trước mặt thì còn thú vị hơn.

Mộ nhị công tử nhìn bộ mặt không chút biểu cảm của nàng vài cái, chốc lát sau liền phải quay đầu ra bên ngoài, xoa dịu chút hờn dỗi trong ngực.

Thật là, vì cái gì lại mang theo nữ nhân này ra ngoài, không thấy nàng, chẳng phải tâm tình liền thoải mái hơn sao.

Nhưng nàng cũng đã theo tới đây, không còn cách nào khác.

Đành phải chấp nhận vậy.

Không biết vén rèm được mấy lần, Mộ nhị công tử lại buông xuống. Cuối cùng cũng mở miệng: "Mấy ngày trước, vốn định mời người dạy người ngôn ngữ của người cảm điếc, giúp người nói mấy câu. Nhưng người cũng biết, người chính là nhiều chuyện, cho ta thêm phiền toái, ồn ào khó chịu. Niệm tình người về sau vì ta cố gắng sức lực, miệng không thể nói..." Mặt không biết cười, mắt không hiểu chuyện, miệng càng bặt không thêm nhếch.

Mộ Cẩm ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Ta xem người xướng tuồng, nhìn đến phát mệt, cả ngày đoán tới đoán lui. Mấy ngày nay ta nhàn rồi, cũng học được một chút ngôn ngữ của người cảm điếc. Lần này đi ra ngoài cũng nhằm chán, người liền cùng ta học đi."

Nhị Thập gật đầu.

Mộ Cẩm dạy hơn mười câu.

Nhị Thập chuyên tâm học, khoa tay múa chân vài cái.

Hai người dạy học nhìn thật hòa hợp.

Chỉ là, Mộ Cẩm ngẫu nhiên lại muốn vén rèm lên. Nhìn thấy quán bánh rán ở đầu phố. Cán bột phẳng, chiên bánh nướng. Vì sao lại không thấy thứ nào nhấp nhô.

- - -

Từ kinh thành đến phía đông Đại Tể, đi đường thủy dọc theo Thặng Giang thì thuận tiện hơn so với đường bộ.

Xe ngựa mới đến bến tàu, mây đen ngùn ngụt từ xa bay tới, trên trời mưa phùn bắt đầu rơi rả rích.

Một gã quân sự tiến lên, "Nhị công tử, lát nữa có thể có con đông. Tiểu nhân đã bố trí người chèo thuyền giỏi nhất. Chúc Nhị công tử thuận buồm xuôi gió."

Thời điểm thuyền ra khơi, đúng lúc Mộ gia cùng Tô lão gia đã giao dịch xong bến tàu. Nó giờ đây đã là hiệu buôn của Mộ gia, cờ hiệu giương cao trong gió thét gào.

Theo như Mộ Cẩm thấy, cuộc giao dịch này đã hoàn tất.

Tô Yến Tinh được đã đạt được thứ nàng ta muốn. Chính thể của Mộ nhị công tử, cái danh phận bỏ trống nhiều năm đã đưa cho nàng. Việc hợp tác kinh doanh của Mộ gia cùng Tô gia cũng đã xong, ý định ban đầu của cuộc hôn nhân này cũng đã đạt được. Khi nói tới làm ăn, nói tới thành thân, lại không để hẳn đồng ý ký tên là còn phải viên phòng.

Mộ lão gia sợ bị quan gia theo dõi, mới muốn dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa.

Mộ nhị công tử còn đứng sừng sững, đồ dùng như thế nào, dùng cho ai, hẳn mới là người quyết định.

Dương Đào một tay cầm ô, một tay đỡ Nhị Thập từ xe ngựa xuống.

Nhị Thập chung quy lại không có thói quen được người khác hầu hạ, xuống xe ngựa, được Dương Đào đỡ lấy, ngược lại lại trượt một cái.

Dương Đào nhanh nhẹn bắt được.

Khi lên thuyền, Nhị Thập lại trượt một cái nữa, vẫn là được Dương Đào đỡ.

Nhị Thập đứng ở mạn thuyền, Dương Đào một bên giúp đỡ, trái lại càng làm nàng mất thăng bằng. Dưới tình thế cấp bách, nàng duỗi tay bắt được một bên cánh tay của Thốn Bôn, lung lay mấy cái, cuối cùng cũng giữ vững được thân mình.

Thốn Bôn không cử động, mặc cho nàng nắm lấy, "Nhị Thập cô nương, cẩn thận."

Mộ Cẩm nghe được lời này, quay đầu lại liền nhìn thấy nàng nắm chặt Thốn Bôn không bỏ.

Nắm chặt đến vậy? Gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay trắng nõn.

Mây đen u ám như đè trên người Mộ Cẩm, hẳn cười thầm, đi lên tầng hai.

Thốn Bôn lập tức nhắc nhở: "Nhị Thập cô nương, Nhị công tử lên rồi."

Nhị Thập vội vàng đi theo. Dẫm lên bậc thang nhỏ hẹp, nàng quay đầu lại lần nữa. Vừa rồi nắm gấp như vậy, dường như móng tay đều cắm vào da thịt Thốn Bôn. Nàng cười áy náy.

Thốn Bôn cúi đầu.

Hắn cùng Dương Đào ở lại tầng một.

Quan hệ chủ tớ như vậy làm Nhị Thập không thoải mái. Rõ ràng lai lịch của Thốn Bôn so với nàng còn cao hơn, tại sao lại giống như nàng cùng Mộ Cẩm cùng vào cùng ra, Thốn Bôn lại dừng ở vị trí nô bộc.

So với xe ngựa, khoang thuyền vô cùng rộng rãi. Nhị Thập vẫn ngồi ở bên cạnh, vẫn là mang cái khuôn mặt kia. Từ khi nàng ra ngoài đến nay, Mộ Cẩm như chưa thấy nàng đôi qua vẻ mặt khác, một vùng nước đọng, nước mưa rơi xuống so với nàng còn hoạt bát hơn.

Lúc này đã đến ngoại ô kinh thành, bên bờ chỉ có cỏ dại hoang vu, không có mỹ cảm.

Đúng, không có mỹ cảm, thật giống với nữ nhân trước mắt. Kêu nàng cùng đi du ngoạn, đúng là sai lầm lớn. Nên ném nàng ở Yểm Nhật Lâu, giam lại đăm ba năm.

Mộ Cẩm không hề được ức chế, tối tâm phiền muộn nổi lên ở trong lòng, lộ ra ở đáy mắt.

Bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm dọa người. Tiếng sấm vốn tưởng nên bị ướt át bởi nước mưa, thế nhưng lúc xuyên qua mây đen lại là tiếng khô khốc.

Nhị Thập không chút nhúc nhích, chính là học bản lĩnh trầm mặc của Thốn Bôn. Mãi đến khi bị túm chặt ở cổ tay, nàng mới nâng mắt lên.

Cái tính tình này của Mộ Cẩm đã sớm muốn phát ra, thế nhưng lại cảm thấy, ngày ấy ném nàng vào hồ nước, hẳn có chút tiếc hận. Bởi vì chút tiếc hận này, hẳn đã khoan dung với nàng rất nhiều. Nào biết, từ ngày ấy, nàng lại bắt đầu bày ra cái vẻ mặt lãnh đạm không chút cảm xúc.

Lúc đầu hai người cách nhau khá xa, hẳn duỗi tay kéo một cái như vậy, Nhị Thập không chịu nổi sức lực, suýt nữa quỳ rạp xuống boong thuyền.

Mộ Cẩm kịp thời nâng người nàng lên, đem cả người nàng kéo tới trước mặt.

Nhị Thập không sợ hẳn làm gì đối với thân thể nàng, đã sớm giao cho hắn, bao nhiêu lần cũng không có gì khác biệt. Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Mộ Cẩm dùng cây quạt chọc ngực nàng, hỏi: "Lời nói lần trước của ngươi, nhớ rõ không?"

Nàng gật đầu.

"Ta muốn chỗ này của ngươi."

Để tỏ lòng trung thành, nàng nghiêm túc gật đầu.

"Cam tâm tình nguyện."

Nàng tiếp tục nghiêm túc gật đầu.

"Vừa rồi dạy ngươi ngôn ngữ của người cầm điếu cơ mà."

Nhị Thập khoa tay múa chân: "Nhị công tử, tiểu nữ cam tâm tình nguyện." Nàng quỳ gối trên đùi hắn, thẳng thắn nhìn xuống đôi mắt hắn.

Hắn vẫn không nhìn thấy mình từ đôi mắt kia. Hoá ra là đáy lòng có, trong mắt lại không có. "Vì sao lại bày ra vẻ mặt đó cho ta xem?"

Nhị công tử nhàn rỗi hai ngày, bỗng nhiên lại trở nên đáng sợ. Nhị Thập thật là vô tội. Thốn Bôn cũng là vẻ mặt không cảm xúc, đó lại là trung thành và tận tâm. Sao đến nàng, lại trở thành bày ra vẻ mặt? Nhị công tử nói cái gì, nàng liền nghe cái đó, nào còn có sắc mặt của chính mình. Cái vị Nhị công tử này thật khó hầu hạ, nàng đã tỏ lòng trung thành giống nô tài bình thường, nhưng hắn vẫn tìm mọi cách gây khó dễ, bàn tay véo trên eo nàng, sức lực cực kỳ tàn nhẫn. Nàng sợ hãi, vết thương trên vai chưa có khép lại, ngộ nhờ eo lại bị hắn bẻ gãy...

Tia chớp nhoáng lên, chiếu vào sườn mặt đôi nam nữ. Hai người cách nhau nửa thước.

Bên ngoài mưa phùn rải rác, trong khoang thuyền đầy mắt của Nhị công tử cũng toàn mưa gió, "Ban này vì sao kéo tay Thốn Bôn?"

Nhị Thập lại thấy oan uổng. Nàng không kéo Thốn Bôn thì rơi xuống sông mất rồi.

Mộ Cẩm đột nhiên nâng lên cánh tay, "Cho ngươi kéo."

Nàng nghe lời mà nhẹ nhàng nắm lấy. Nàng không dám nắm chặt, ai mà biết tâm tư của Nhị công tử thế nào, vu oan nàng mượn cớ kiểm chế chủ tử, không phải không có khả năng.

"Vừa rồi kéo dùng sức lắm mà." Nhị công tử không nóng không lạnh.

Đó là đương nhiên, vì lúc là lúc nguy cấp. Hơn nữa kéo chính là Thốn Bôn. Lực có mạnh, hẳn cũng sẽ không ném nàng đi. Nhị công tử thì không giống, nếu mất hứng, hẳn có thể không chút do dự ném nàng cho cá ăn.

"Dùng sức kéo."

Nhị Thập nghe lệnh, dùng sức giữ chặt.

Nhị công tử không ném nàng đi, chỉ dùng đôi mắt không thấy được thanh quang kia nhìn nàng, "Về sau té ngã biết rõ nên làm thế nào chưa?"

Nàng không biết. Nhưng vì sắc mặt Nhị công tử không vui, nàng chỉ có thể làm bộ đã hiểu, mặt không chút biếm cảm mà gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Dương tích giá

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: June

Đến Linh Châu, thuyền cập bờ.

Nhị Thập cực kỳ cẩn thận, vịn Dương Đào đi xuống thuyền.

Cả tòa thành che phủ bởi một màn sương trắng nhàn nhạt, nhìn từ xa như xây trên mây khói, tựa như tiên cảnh.

Dương Đào mở dù, nói: "Ở đây nhiều lưng sông, núi cao, mùa xuân mùa hạ sương mù dày đặc. Bởi vậy nên được gọi là Tiên Thành. Rất thích hợp với Nhị Thập cô nương, giống như tiên nữ du ngoạn."

Nhị Thập: "... "Nhị công tử, Thốn Bôn, Dương Đào, ai cũng hơn người, bình thường so với Nhị Thập còn đẹp hơn. Hai chữ "tiên nữ", Nhị Thập không dám nhận.

Sương mù không tan, thêm cả mưa rơi.

Thốn Bôn đi tìm xe ngựa, Dương Đào chờ ở giao lộ.

Mộ Cẩm kéo Nhị Thập đến dưới mái hiên nhà tránh mưa. Mưa bụi bay trên mái tóc đen của nàng, hần hỏi: "Cái trâm ngọc bích kia của ngươi đâu?"

Nhị Thập lắc đầu. Thu dọn lâu như vậy, vẫn không thể đoán đúng được tâm tư của Nhị công tử, quên rằng hần thích nhìn trâm ngọc bích.

Mái hiên nhà bằng gỗ không rộng lắm, vì không thể để chủ từ bị ướt, người Nhị Thập có chút hướng ra phía ngoài, nhường mái hiên lại cho hấn.

Mộ Cẩm nhận ra, con mắt dừng ở trong màn sương mù trắng khói, một tay đưa sang ôm ngang eo nàng.

Trên đường lớn kẻ đến người đi, không thể so với trong nhà. Nam nữ thân mật làm suy đồi phong hóa. Dắt tay đã gây chú ý rồi, huống chi hấn còn ôm nàng ngang ngược như vậy.

(*Phong hóa: phong tục, tập quán và nếp sống của một xã hội)

Nhị công tử mặt không đổi sắc.

Nhị Thập xấu hổ, cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của người qua đường quảng đến.

Dáng vẻ cứng nhắc trong nháy mắt của nàng đã lấy lòng được Mộ Cẩm, hấn ôm nàng càng chặt, cúi đầu hỏi bên tai nàng: "Thẹn thùng à?"

Hấn đã từng khiêu khích Tô Yến Tinh như vậy. Tô Yến Tinh lúng ta lúng túng, sắc mặt đỏ như son. Chắc cũng đẹp mắt lắm, có điều hấn quên mất rồi.

Vành tai xinh xắn của Nhị Thập trước mắt có chút ửng lên, như là bị nhuộm đỏ từ chiếc hoa tai san hô. Cuối cùng cũng không còn cái dáng vẻ cán bột nẫu mì nữa rồi.

Hấn cười: "Chúng ta còn chuyện gì chưa làm đâu."

Hơi thở nồng đậm của hấn lập tức chui vào trong tai nàng, khiến nàng từ trong ra ngoài đều đỏ như thiêu đốt. Ở trong phòng với trên đường lớn có thể giống nhau sao?

Mộ nhị công tử còn có thể mặt dày. Nhìn đời bằng nửa con mắt, duy ngã độc tôn. Có lẽ chỉ có hoàng thất mới có thể nuôi dưỡng nên thiên tính như vậy.

(*Duy ngã độc tôn: cao ngạo tự đại)

Nhìn sang Mộ đại công tử, chỉ là một gã thương nhân tham tiền.

Trước đây, Tam tiểu thư từng nói, Mộ lão gia giao việc làm ăn cho Đại công tử quản lý, Đại công tử bận bịu quay cuồng, Nhị công tử thì chẳng có việc gì làm.

Tam tiểu thư còn nói: "Đại ca khôn khéo tài giỏi, là người có khiếu kinh doanh. Nhị ca tính tình như thế, chỉ thích hợp để phá sản. Phụ thân thu xếp cực kỳ thỏa đáng."

Phía trước có một nam tử cao tuấn cùng với một nữ tử hoạt bát đi chung một cây dù tiến tới. Nam tử đường nét thâm thúy, lớn lên có vẻ giống người Bách Tùy, dù một bên bả vai của chính mình bị ướt, hấn vẫn đem cả chiếc dù che phía trên cho cô nương kia.

Nữ tử nhìn thấy bộ dáng thân mật của Mộ Cẩm cùng Nhị Thập, kéo tay chàng trai.

Mộ Cẩm nhìn mười ngón tay của bọn họ đan nhau, nghĩ đến lúc Nhị Thập kéo hấn, chỉ kém hứng thú một chút, hóa ra là như vậy.

Nhị Thập cũng đang nhìn hai người kia. Nàng thì nghĩ, kế hoạch trốn đến Bách Tùy có thể hoàn toàn từ bỏ được rồi. Nhị công tử sẽ không bỏ qua cho nàng, cái người thứ mười một đã biết chuyện.

- - -

Không mời được xa phu, Thôn Bôn liền làm xa phu.

Bên này sớm đã có người thu xếp phòng trọ thỏa đáng.

Cái vị thu xếp kia không có nói rõ thân phận.

Chường quầy của khách điểm kia đã kinh doanh nhiều năm, luyện được hỏa nhãn kim tinh. Chỉ cần nhìn một cái, đã biết rõ lai lịch của người ở trọ không hề nhỏ.

Chường quầy khách điểm sai tiểu nhị trong tiệm, toàn bộ hành mọi việc đều phải đi theo. "Mấy vị quan khách, tiểu nhân đã chuẩn bị bốn gian phòng chữ thiên (天). Phong cách rất thích hợp, thanh tịnh, đẹp đẽ. Xin mời đi theo tiểu nhân." Chường quầy khách điểm cúi đầu khom lưng, con mắt tròn nhỏ tia đến chiếc đai lưng nạm vàng của Mộ Cẩm, càng thêm không dám lãnh đạm.

Bốn gian phòng đều nằm trong một tòa viện nhỏ, chiếm hết cả các phía đông tây nam bắc.

Chường quầy khách điểm đưa xong chìa khóa, lui ra ngoài.

Bốn người lần lượt trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhị Thập thư thái, thoải mái nằm ngù trên giường, lúc xoay người, cảm thấy bị ai đó vỗ vỗ.

Nàng nghĩ là mơ.

Lại bị vỗ vỗ,

Nàng phẩy tay giống đuổi ruồi, ôm lấy chăn, đem cả khuôn mặt vùi vào. Đúng lúc đang say sưa, nàng lại bị vỗ một cái, lần này còn dùng sức mạnh hơn.

Nhị Thập tỉnh, cảm thấy không đúng lắm, chính mình lúc này đã khóa cửa rồi cơ mà. Nàng mở mắt, tròng mắt tròn tròn xoay hai vòng. Có khi nào là trộm không?

Nàng vừa quay đầu lại.

Mộ Cẩm đã thay một bộ xiêm y vân xám, đứng trước giường, không biết đã nhìn nàng bao lâu rồi. Thấy ánh mắt của nàng mở to, vừa tròn vừa lớn, hắn hỏi: "Tỉnh ngủ chưa?"

Nhị Thập điều chỉnh biểu cảm, ngồi dậy, chờ lệnh của hắn.

Mộ nhị công tử ra lệnh một tiếng, "Hết mưa rồi, đi, đi ăn món dương tích giá nổi danh của nơi này."

(*Dương tích giá: sòng lung dê)

Nhị Thập xuống giường, mặc xiêm y, chải mái tóc dài.

Đi theo bên cạnh Nhị công tử lâu rồi, Nhị Thập càng ngày càng bình tĩnh. Nàng đã hiểu rõ, vì sao Thốn Bôn có thể đứng trước núi Thái Sơn sụp đồ mà sắc mặt không đổi. Hóa ra, gặp được Nhị công tử, những người khác cũng thấy thật bình thường.

Tiểu Thập từng nói: "Ta đã nghe qua nhiều thoại bản, hí khúc, nhưng chưa từng thấy một Nhị công tử vô thường như vậy. Ta đoán không nổi tâm tư của Nhị công tử, cảm thấy hắn chỉ đi bên trái, hắn bỗng nhiên lên trời. Nghĩ rằng hắn muốn đi bên phải, hắn lại chui xuống đất."

Dần dần, Tiểu Thập cũng không nghĩ nữa. Nhị công tử khác thường đã trở thành bình thường.

Nhị Thập đã có kinh nghiệm, chẳng muốn nghiên cứu kĩ càng hành vi của Nhị công tử, càng không đi hỏi hắn, làm thế nào để mở khóa.

Đi ra ngoài, nàng khóa lại gian phòng. Có điều, ổ khóa này, Nhị công tử có thể mở được, chắc chắn người khác cũng có thể. Tưởng tượng đến như vậy, ban đêm sợ rằng ngủ không an tâm rồi.

Mộ Cẩm nói: "Thốn Bôn ở đây, trộm vặt đến chỉ có đường chết."

Đi ra ngoài khách điểm, chỉ có nàng cùng Nhị công tử. Vốn dĩ cái chuyến đi này, cũng không phải bốn người đồng hành.

Mộ Cẩm không giải thích.

Nhị Thập cũng không hỏi.

Hết mưa, sương mù lại càng dày.

Hai người không có mạng dù, trên tóc, trên người như khoác thêm một lớp vải trắng mỏng.

Ban đầu, hắn đi phía trước, nàng theo ở phía sau.

Đi không quá vài bước, hắn giơ tay lên, "Cho người đẩy."

Nàng nghe lời, dùng sức kéo chặt.

Lại đi được vài bước, hắn đột nhiên nói: "Buông ra."

Nhị công tử hôm qua mới nói muốn nàng dùng sức, giờ lại đổi ý. Nhị Thập ngơ ngác.

Mộ Cẩm nắm lấy tay Nhị Thập, tách năm ngón tay nàng ra, đan tay vào nhau. "Đổi thành như vậy, nhớ kỹ."

Nhị Thập: "... Hình như giữa phu thê mới có thể nắm tay, giống như nam tử Bách Tùy cùng nữ tử Đại Tề che dù lúc trước.

Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện, Nhị Thập trở nên thấp thòm không yên, trên mặt có giọt nước, không biết là sương mù hay mồ hôi.

Cửa hàng bán dương tích giá cách đây hai con phố.

Nhị Thập nghĩ rằng, món ăn nổi danh của cửa hàng, khách hàng chắc chắn là đông đúc không ngớt. Thế nhưng, lại chỉ có một bàn quan khách là hai người bọn họ.

Ông chủ cửa hàng là một cụ già tóc đã bạc trắng một nửa, lão đang hầm nước dùng, ngón tay nứt nẻ do nếp nhăn của năm tháng cầm lấy cái muôi thép cực lớn. Lão cách khá xa, gọi lớn: "Nhị vị quan khách, muốn ăn cái gì?"

"Hai phần dương tích giá." Mộ Cẩm ngồi xuống.

Cửa hàng bình thường, có phần sơ sài.

Dương tích giá là món ăn bình dân ở Tây Phụ Quan. Ngày trước, trước lễ mừng năm mới, mọi người ở Từ gia sẽ ăn mặc tiết kiệm hơn mười ngày, sau đó tích lũy tiền lại để ăn một bữa trong giao thừa.

Phụ thân nói: "Quanh năm suốt tháng, phải ăn một bữa thật ngon."

Nhị Thập có thể gặm nhấm xương suốt cả đêm. Bởi vì, ăn hết bữa tiệc này, lại phải đợi một năm nữa.

Những gì còn lại trong trí nhớ của Nhị Thập về dương tích giá, chính là hương vị của lễ mừng năm mới.

Nước canh của cửa hàng thơm phức, giống với cách nhà nàng nấu nước dùng.

Chủ tiệm vớt lên hai chiếc sớ lưng dê rồi bùng lên. "Khách quan, của ngài đây."

Nhị Thập cúi đầu ngửi. Nguyên liệu tẩm ướp, chính là của Tây Phụ Quan. So với lúc ăn giao thừa cùng Từ gia thì không có giống, nhưng cũng là hương vị quê hương.

Vừa nổi lên nỗi nhớ nhà, nàng bỗng nhiên nhớ lại đã từng mơ một giống mộng về Nhị công tử. Nếu như ác mộng trở thành sự thật, có lẽ đến cuối cùng nàng cũng chẳng thể trở về nhà.

Thế nhưng mà...

Nàng liếc trộm Mộ Cẩm.

Bị hấn bắt được quả tang.

"Đang nghĩ cái gì?" Hấn hỏi.

Nhị Thập vội vàng lắc đầu. Không thể nghĩ bậy như vậy, địa vị như Nhị công tử, còn có nhiều mỹ nhân vây quanh, làm sao đem ngọn cỏ dại ven đường để trong lòng. Hiện tại chỉ đơn giản là ham mới lạ mà thôi.

Cả Thập Nhất cũng nói, Nhị công tử không có tâm.

Mộ Cẩm lại hỏi: "Có giống với hương vị quê người không?"

Nhị Thập xoa tay múa chân: "Hành, tôi, muối, trà đều giống. Bỏ nhiều hay ít có chút khác biệt."

Một ngày một đêm đi thuyền. Nhị Thập học được ngôn ngữ của người cảm điệp. Mộ Cẩm rảnh rỗi, dạy nàng vài câu. Hấn lại quá rảnh rỗi, dạy nàng rất nhiều câu.

Hấn muốn chính là cùng nàng nói chuyện, dù cho nàng có im lặng.

"Mẫu thân ta cũng là người Tây Phụ Quan, rất thích nấu ăn." Đây là lần đầu tiên, Nhị công tử không có say rượu lại nói về mẫu thân.

Chủ tiệm lại đang hầm nước dùng.

Cửa tiệm như chìm bên trong nước canh, mùi tương nồng đậm.

Mộ Cẩm nói: "Mẫu thân ta gả cho gã nam nhân kia, gia tài bạc triệu, ruộng tốt ngàn mẫu, trong nhà đến chỗ hẻo lánh cũng có nô bộc. Không tới lượt mẫu thân ta làm đồ ăn. Có điều, bà đã thích là thích. So với thích nam nhân kia thì thích hơn." Mộ Cẩm dừng lại một chút, "Nam nhân thế nhưng cũng chẳng phải tốt lành gì, giả ý hư tình, xây một phòng bếp nhỏ. Lừa mẫu thân ta đi."

Nhị Thập nhẹ nhàng cắn một miếng dương tích giá. Không nghĩ rằng, không phải lúc lễ mừng năm mới, lại có thể được nhấm nháp hương vị như vậy.

Mộ Cẩm dùng chiếc đũa nhặt xương trong bát của nàng, nói: "Ta đã ném qua dương tích giá mẫu thân ta làm. Thế nhưng không nhiều lắm."

Nhị Thập để ngang đũa trong chén, Nhị Thập ăn không hết, ngàng đầu nhìn hấn.

Thấy nàng chăm chú lắng nghe, Mộ Cẩm mới nói tiếp: "Nam nhân thế thiếp đông đủ, bản sắc phong lưu của nam nhân, nhiều thì cũng thôi đi, ghét nhất là

tranh giành đầu đá. Phòng bếp nhỏ... Rốt cuộc cũng không an toàn. Chỉ không cẩn thận một chút, liền có thể bị hạ độc."

Mộ Cẩm nhớ không rõ, chính mình khi còn bé đã bao nhiêu lần suýt chết. Người vì hấn thử độc, hoặc là thái giám, hoặc là cung nữ. Hấn lúc còn nhỏ, trở mắt đứng nhìn những người kia ngã xuống đất không dậy nổi.

Về sau, mẫu thân của hấn không thích nấu ăn nữa, chỉ có thể vào ngày sinh nhật của hấn, vì hấn mà nấu một bát mì trường thọ.

Cái bát mì trường thọ này cũng phải thử độc. Đầu tiên là thử ngân châm, sau đó để thái giám thử, nhiều lần mới xác nhận có độc hay không.

Thử xong, đồ cũng đã nguội.

Nhị Thập nấu mì trường thọ, so với mẹ hấn nấu giống y đúc. Hấn chưa bao giờ nếm qua mì trường thọ ngon như vậy. Không người thử độc, ngửi mùi càng thơm.

Nói đến đây, Mộ Cẩm mới ăn dương tích giá, "Dương tích giá ở đây, có chút giống mẫu thân ta làm. Cũng không giống lắm, kém hơn một chút. Có điều, trong kinh thành còn khó ăn hơn."

Nhị Thập bỗng giật mình. Dáng vẻ bình thường nhất của Nhị công tử, hoặc nói là, so với dáng vẻ không ngang ngược bất thường, thì chính là lúc hấn nói về mẫu thân.

Đôi mắt Nhị công tử sáng như làn thu thủy, thanh tuyền hơn tiên.

Bốn chữ "ôn hòa như xuân" đặt trên người Nhị công tử, có chút không ổn. Nhưng đối với một đôi mắt như vậy, Nhị Thập vừa nghĩ tới, chính là như vậy.

Nàng đã nhìn vào đôi mắt hấn, lúc còn có gan trước mặt hấn nửa thật nửa giả, mấy lần lừa dối để qua chuyện.

Lần trước Mộ Cẩm đến cửa tiệm này, chỉ có một mình hấn.

Mùi vị trong mũi, thường tác động đến suy nghĩ của hấn.

Nếu có Thốn Bôn đi theo, hai nam nhân mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, có chút kỳ quái.

Vì vậy, hôm nay Mộ Cẩm kéo Nhị Thập tới. Miệng nàng không thể nói, chỉ có đôi tai để lắng nghe. Không muốn nghe cũng phải nghe.

Mộ Cẩm thu lại chiếc đũa trong chén Nhị Thập.

Nàng cuối cùng đã có thể trở về với hương vị của lễ mừng năm mới.

Hấn nói: "Đúng rồi, chưa từng nghe người nói qua về cha mẹ mình."

Nhị Thập im lặng. Nàng chưa nói được vài lời với Nhị công tử thì đã bị cấm rồi, làm sao mà nói được chuyện cha mẹ nàng.

Mộ Cẩm trầm ngâm, "Người Tây Phụ Quan, hiếm thấy ai gầy như người đấy."

Lúc trước Thập Ngũ có nói, Nhị Thập biết điệu Tây Phụ Quan. Mộ Cẩm không ngờ, đó chính là quê hương của Nhị Thập.

Biên cương phần lớn là nữ tử to lớn. Nàng lại vô cùng nhỏ bé.

Nhị Thập cảm thấy, chính vì nhà mình nghèo, đói ăn nên thành ra như vậy. Các gia đình hàng xóm cũng thế, cơm ăn không đủ no, người nào cũng gầy trơ xương.

"Mẫu thân ta giống với người, cũng nhỏ người." Con mắt Mộ Cẩm lại ôn nhu như nước, "Thế nhưng, mẫu thân ta so với người xinh đẹp hơn nhiều. Bà là nữ nhân đẹp nhất trên thế gian này."

Mộ Cẩm nói xong, yên tĩnh hồi lâu. Mãi đến khi ăn xong dương tích giá mới nói tiếp: "Vừa thông minh lại xinh đẹp. Không may lại bất hạnh, bị gã nam nhân kia coi trọng. Ăn no ngủ yên đều không được."

Mộ Cẩm hồi bé đã tận mắt nhìn thấy, người đầu tiên thử độc bị chết trước mặt hấn. Hấn có lẽ cũng rất khiếp sợ, có lẽ cũng chảy nước mắt.

Về sau người thứ hai chết, rồi thêm người thứ ba chết...

Sau nữa được sắc phong ngôi vị Thái Tử, nguy hiểm càng trùng trùng. Một, hai tháng lại đi gặp Quý Môn Quan một lần.

Càng lớn lên, thì tâm càng lạnh.

Mộ Cẩm bây giờ, đừng nói nhìn người khác chết, ngày cả chính bản thân hấn chết, hấn cũng sẽ không vì chính mình mà rơi một giọt nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Nhị công tử cùng Thốn Bôn bình thường, vẫn có thể làm chói lọi,...

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

GIÁ OẢN CHÚC

EDIT: GIÓ THẮNG SÁU.

@BREEZEINJUNEEE

CHƯƠNG 38: Nhị công tử cùng Thốn Bôn bình thường, vẫn có thể làm chói lọi, động lòng người

Truyện được đăng tải mới nhất tại wattpad/facebook: Gió tháng sáu.

Editor: Zorba, June

Nhị Thập thật xui xẻo, hai cái lỗ tai lần nữa lại bị bắt nghe chuyện cũ của Nhị công tử.

Mộ Cẩm nói xong, uy hiếp nói: "Những lời này của ta, không được phép tiết lộ ra bên ngoài."

Nhị Thập: "..."

Trở lại khách điểm, nàng vui đùa xuống giường, nắm tay đầm chăn.

Nhị Thập trước kia tính tình khá tốt, lại thích cười. Nhưng từ khi đi theo Nhị công tử, tính tình trở nên xấu hơn, càng chẳng cười nổi.

Đám được một lát, nàng kéo chăn che kín đầu. Nếu ngủ một giấc thì có thể quên đi cái chuyện kinh thiên động địa kia rồi, cái mạng nhỏ của nàng cũng có thể an toàn hơn.

Buổi chiều, bốn người cùng đi.

Đi phía đông thì nhà lầu toàn sương mù, đi thêm xuống phía nam đến một khu chợ trong thành. Một ngày đi tới đi lui, chỗ nào cũng đều là sương mù mờ mịt.

Nhị Thập vốn định mua một ít quà lưu niệm cho mấy vị cô nương ở Yêm Nhật Lâu.

Trước khi đi, Tiểu Lục đã dặn đi dặn lại, khiến cho Nhị Thập càng giữ chặt túi bạc của mình. "Không cần mua cho ta thứ gì cả. Ngoại trừ vàng bạc châu báu, những cái khác ta đều không thích."

Tuy nhiên, sau khi Thập Nhất rời đi, Nhị Thập càng cảm thấy, nếu như sau này có ngày phải ly tán khắp chốn, có chút đồ kỉ niệm khi ở cùng nhau cũng tốt.

Trong khu chợ này, hàng hóa bày bán cũng chỉ có tranh chữ đơn giản hay trang sức, không so được với những thứ tinh xảo Mã tổng quản cấp hằng tháng cho đám thị thiếp các nàng.

Dương Đào nói: "Linh Châu cũng không phải địa phương giàu có gì."

Mấy thứ này cùng với những thứ bán ở kinh thành cũng chẳng khác gì nhau. Nhị Thập không mua nữa.

Trở về khách điểm

Thôn Bôn hỏi: "Nhị công tử, trở về phòng dùng bữa sao?"

Mộ Cẩm nói: "Lên lầu trên khách điểm đi."

Bốn người ngồi ở lầu hai bên cạnh lan can, thực sự rất thu hút.

Mộ Cẩm sinh ra đã cao quý, khí chất lồi lạc.

Thôn Bôn với Dương Đào thì nam thanh nữ tú, Nhị Thập cũng được gọi là giai nhân xinh đẹp.

Có vài tên thực khách không kim được mà ngồi suy đoán thân phận của họ.

Khách điểm này tốt xấu lẫn lộn, dưới lầu có mấy người mặc trang phục màu xanh, chắc là đồ đệ của môn phái nào đó, trên lưng đeo một thanh trường kiếm, hiện lên vẻ ngay thẳng, cương trực.

Chỉ chốc lát sau, lại có một đám gánh hát tuồng tới. Hoa đán hiện tại như chạy tới, ngồi xuống rồi nói với mấy người đuổi theo phía sau: "Hôm nay ta ho khan hai lần, ngày mai lại hát."

Ngay sau đó, lại có mấy gã giang hồ to lớn, mặt mày đầy sát khí, hét to: "Tiểu nhị, mang lên hai bình rượu trắng." Cầm đầu đám này là một tên râu quai nón giọng ồm ồm.

Nhị Thập đã từng nhìn thấy Thôn Bôn biến mất trong nháy mắt, đối với người tập võ võ cùng kính sợ, không dám dò xét kỹ lưỡng.

Nàng ở gia đình giàu chỉ mới gặp không phải chủ tử, thì cũng là nô bộc. Muốn nói tới người khác lạ, chính là lúc bị bắt tới doanh trại sơn tặc, gặp gỡ đám người Lô Nông. So với danh thắng phong cảnh, khách điểm với đủ loại người càng khiến nàng cảm thấy hiếu kỳ.

Mộ Cẩm nhìn thấy Nhị Thập com cũng không ăn, đang nhìn xuống dưới với ánh mắt tò mò. Hắn hỏi: "Ăn cá không?"

Nhị Thập gật đầu.

Hắn gấp cho nàng một miếng cá. Đúng miếng bong bóng cá màu mỡ, thơm ngon không xương. Mộ nhị công tử không phát hiện ra việc chủ tử gấp thức ăn cho nô tài có chỗ nào không ổn.

Chủ tử không phát hiện ra chỗ không ổn, thì chính là rất ổn. Thôn Bôn cùng Dương Đào đều là hộ vệ được huấn luyện điều luyện, coi như không nghe thấy gì.

Nhị Thập buông chiếc đũa, khoa tay múa chân: "Cảm ơn Nhị công tử."

Mộ Cẩm cười, "Học rất nhanh, về sau ngươi đừng mở miệng, cứ như vậy mà giương nanh múa vuốt, rất thú vị."

Nhị Thập thu hồi tay, cúi đầu ăn com, mặt đều vui vào trong chén.

Mộ nhị công tử mắt húng, nói: "Ta gấp cho ngươi đồ ăn, ngươi có phải nên có qua có lại hay không?"

Nàng lập tức gạt đầu, gấp cho hắn một chiếc đùi gà lớn được nướng vàng óng bóng mỡ.

Hắn vẫn không vui, đem đùi gà gấp tới bát nàng, "Ta không thích ăn đùi gà."

Nàng cũng không biết đến tốt cùng là hắn thích cái gì, đành phải gấp lại cho hắn một miếng cá.

"Miễn cưỡng có thể." Mộ Cẩm nói như vậy, chính là chấp nhận rồi.

Thốn Bôn cùng Dương Đào không nói một lời, cúi đầu ăn cơm. Toàn bộ những việc phát sinh trên bàn không có liên quan với bọn họ.

Nhị Thập lại ngóng xuống phía dưới.

Ngoài cửa có một nam tử áo tím tiến vào, "Tiểu nhị, cho ta một bình rượu ngon." Thanh âm thật dễ nghe, con mắt bốn phía đều đổ đến nhìn.

Nhị Thập nghĩ, đôi mắt lé như vậy, chẳng lẽ là cướp?

Nam tử áo tím liếc hết toàn bộ lầu một, liền ngó lên lầu hai. Ngẩng đầu đối mặt với đôi mắt nàng.

Nhị Thập lúc này mới nhìn kỹ bộ dáng của hắn.

Tướng mạo không tồi, có điều ánh mắt quá lộ liễu, càng lộ ra vẻ phù phiếm. Trên mặt bôi một tầng phấn dưỡng nhan, phô trương đến nỗi so với cô nương trong Yếm Nhật Lâu còn dày hơn, đôi môi đỏ mọng như lửa cháy. Nhìn qua thì như là diễn tuồng, nhưng lại không đậm màu và bắt mắt bằng diễn tuồng.

Dong chi tục phấn xem ra là thích hợp dùng trên người vị nam tử này.

Có nam tử tô son trát phấn lè loẹt để so sánh, Nhị Thập mới biết được, Nhị công tử cùng Thốn Bôn bình thường, vẫn có thể làm chói lọi, động lòng người.

Đến cả quốc sắc thiên hương như Thập Nhất còn cực kỳ hâm mộ mỹ mạo của Nhị công tử.

Nhị Thập đoán không ra tâm tư của Nhị công tử khi đan mười ngón tay với nàng, cảm giác như con ác mộng trước đây là tự mình đa tình.

Nhị công tử ở trên trời, nàng ở dưới mặt đất chỉ biết tiếp tục đào hang trong đất bùn. Một hoàng tử cao quý, hắn đối tới một nô bộc hèn mọn như nàng liếc mắt một cái, chính là ban ân.

"Nhìn cái gì?" Mộ Cẩm theo ánh mắt Nhị Thập nhìn xuống dưới.

Nàng lắc đầu, tiếp tục ăn cơm.

Vừa rồi nàng quan sát khách nhân dưới lầu, trông mắt đảo tới đảo lui. Mộ Cẩm nhìn một cách thư thái, không có quấy rầy nàng.

Nhìn lại lần nữa, đám nam nữ dưới lầu kia, kẻ nào có thể so sánh được với mỹ mạo của hắn.

- - -

Nam nhân có đôi mắt tục tăng, thỉnh thoảng lại liếc về phía trên lầu.

Một bàn thì toàn những người võ lâm giang hồ lỗ mãng đang luận võ thu hút sự chú ý, còn lại nhóm người kia thì là những người xuất chúng nhất mà nam tử áo tím từng gặp.

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn, mặt mày thanh tú, Dương Đào cũng là mỹ nữ. Nhị Thập lẫn trong đó, có hơi kém.

Hắn cẩn thận đánh giá Nhị Thập. Nàng không nói lời nào, chỉ kho tay múa chân với một vị nam tử anh tuấn.

Tục tăng nam tử hứng thú mà nhếch môi, chẳng lẽ nữ tử này bị điếc hoặc bị câm?

Đáng người không xuong, mảnh khảnh đáng thương. Nhu nhược, mềm mại như vậy, nếu ở trên giường, có thể làm thỏa mãn được ham muốn chinh phục cực đại của nam nhân.

Chỉ nghĩ đến như vậy, tục tăng nam tử đã nổi lên một cổ tà hỏa, ngón cái với ngón trỏ của bàn tay trái đặt trên ngón giữa không ngừng xoay tròn chà xát. Hắn liếc hướng Dương Đào, lại nhìn Nhị Thập.

Bàn đồ ăn toàn sơn hào hải vị, trắng nõn giống như đậu hũ khiến người khác thèm thuồng. Đêm nay, trước tiên đem nữ tử vừa cầm vừa điếc kia trở thành mục tiêu.

Miệng không thể nói, chẳng phải là cả câu "Cứu mạng" cũng không kêu được sao. Chỉ cần tưởng tượng đến bộ dáng bắt lực của Nhị Thập khi bị hấn áp chế, tâm tình của tục tăng nam tử liền ngửa ngáy, khó nhin.

Hắn đem rượu một hơi uống cạn, một mình phát ra tiếng cười dâm loạn.

- ---

Ăn cơm tối xong, nghỉ tạm một lát.

Chưông quầy khách điểm cho người khiêng mấy thùng lớn tới.

Linh Châu nổi tiếng nhờ sương mù như tiên cảnh. Rất nhiều người không biết tại sao, lại đến vì tu tiên.

Chưông quầy khách điểm đã gặp qua nhiều loại khách nhân. Hiện nay có chút thanh bản, ngày sau phú quý. Xuất thân có chút hiền hách, gia đình lại sa sút. Nói ngắn gọn, ai cũng không dám đắc tội, ai cũng phải hầu hạ. Phú nghèo, quý tiện, đều được tiếp đón. Giàu có thì chiều đãi nồng hậu, nghèo tiện, tiền ít cũng có thể ngủ ở phòng chứa củi.

Mộ Cẩm chính là ở phòng thượng đẳng cho khách, chưông quầy khách điểm đến cả mấy thùng lớn để tắm gội cũng thu xếp thỏa đáng.

Khách điểm kẻ đến người đi, Mộ Cẩm chung quy không yên tâm. Vì thế bốn người thay phiên tắm gội.

Nhị Thập là người cuối cùng.

Nàng thoát y, đi vào bồn tắm, thoải mái mà thở ra một tiếng.

Nhị Thập tắm gội, vốn dĩ là Dương Đào ở trong viện chờ đợi.

Mộ nhị công tử ăn no, rảnh rỗi không có chuyện gì làm, ngồi ở ghế dài trong viện mà nhẹ nhàng phẩy ngọc phiến, ngắm hoa thưởng cảnh, nhưng thường cũng chẳng thấy được trắng sáng cùng tinh tú trên trời đêm.

Dương Đào thức thời, lui về phòng.

Thốn Bôn ở trong phòng không bước ra ngoài.

Màn đêm ở Linh Châu không được trong trẻo như bầu trời ở kinh thành, vạn vật đều mờ mịt.

Bên tai Mộ Cẩm nghe được tiếng nước đang nhẹ nhàng chảy xuống trong phòng Nhị Thập. Bọt nước chắc là từ chiếc vai trắng nõn mà rơi xuống..

Đang lúc miên man không ngừng, một thứ chợt lóe qua làm hắn mất hứng. Ánh mắt hắn đột biến.

Thốn Bôn đang trong phòng nghỉ ngơi bỗng chốc từ trên giường nhảy dựng lên.

Dương Đào sức lực không bằng Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn, không nghe thấy.

Mộ Cẩm cẩn thận nghe động tĩnh của người đi tới. Người nọ am hiểu kinh công, tốc độ cực kỳ mau lẹ. Đến từ phía đông, dừng trên mái nhà.

Mộ Cẩm thu lại hơi thở, quét tới ánh mắt sắc lạnh.

Trên mái nhà có một nam tử mặc hắc y. Hắn không phát hiện dưới tàng cây có người, hăng hái đi về phía trước, chính là tòa sân mà Mộ Cẩm đang đứng.

Người này chính là tục tăng nam tử. Hắn hỏi thăm tiểu nhị của khách điểm, một bàn khách nhân xuất chúng đang ở lại viện này, đêm nay, chắc chắn sẽ có nữ tử tắm gội.

Tưởng tượng xa xôi không bằng nhìn coi tới hưng phấn. Tục tăng nam tử dừng lại trên mái ngói phòng Nhị Thập. Nằm bò xuống, định nhắc mái ngói lên.

Mộ Cẩm sát khí lập tức bốc lên, kêu: "Thốn Bôn."

Thốn Bôn không lên tiếng, bịt kín mặt, nhảy ra khỏi hốc cây, bay đến nóc nhà.

Tục tăng nam tử tự nhận kinh công lợi hại, có thể thấy được động tĩnh của hắn, đối phương hẳn phải là cao thủ.

Trốn là thượng sách. Tục tăng nam tử bước chân nhẹ nhàng, nhảy xuống, chạy như bay về phía đông.

Thốn Bôn đuổi theo.

Tục tăng nam tử vô cùng quen thuộc địa hình Linh Châu, ra khỏi khách điểm, liền nhảy qua vài toà lầu cao, thẳng đến phía đông thành. Phía đông thành sương mù phủ kín, khiến các tòa lầu nhỏ như bị giấu trong sương mù dày đặc. Hắn muốn mượn thứ này cắt đuôi Thốn Bôn.

Nhưng mà, Thốn Bôn đuổi sát không bỏ.

Tục tăng nam tử khinh công tuy không tồi, thế nhưng rốt cuộc cũng thua Thốn Bôn một đoạn. Thời điểm sắp bay qua hẻm nhỏ, bị Thốn Bôn một chân đá xuống. Tục tăng nam tử bị quăng ngã ở trong vũng bùn, phát ra một tiếng kêu đau đớn. Hắn hôn hển thở dốc, sau đó nhìn chằm chằm vào Thốn Bôn phía trước.

Sương mù đêm bao trùm, che lại khuôn mặt rừng rùm mà tàn khốc của Thốn Bôn.

Tục tăng nam tử giống như con cá chép lộn mình, đứng lên. Hắn cũng che mặt, lộ ra cái trán cao rộng cùng mày rậm thon dài. Nhưng ánh mắt lại do dự.

Hắn định chạy trốn lần nữa.

Thốn Bôn lại đá bay.

Tục tăng nam tử nặng nề mà đập vào tường con hẻm, lần này kêu đau so vừa rồi còn lớn hơn, ho càng thêm gay gắt. Hắn vì chạy trốn mà chú ý luyện khinh công, nội lực không đủ, ăn hai chưởng, bị thương đến lục phủ ngũ tạng, ho đến suýt đứt hơi. Hắn xin tha nói, "Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng."

Bước chân Thốn Bôn có chút chuyển động.

Chỉ trong chớp mắt, nam tử thừa cơ bắn ra ám khí từ trong tay áo.

Thốn Bôn ung dung tránh được.

Nam tử sợ hãi tột độ, biết rõ chính mình không phải đối thủ, chỉ có thể quỳ xuống đất xin tha, "Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, mạo phạm đại hiệp, tiểu nhân biết tội, về sau cũng không dám nữa."

Thốn Bôn một câu cũng không nói.

Tục tăng nam tử hô: "Ta cái gì cũng chưa thấy, cái mái ngói trên phòng cô nương cầm điếu kia, ta chưa kịp nhắc lên, ngài đã xuất hiện ——"

Thốn Bôn như ma quỷ, dừng trước mặt tục tăng nam tử.

Tục tăng nam tử chỉ thấy một đạo ngân quang như tinh nguyệt. Lúc sau, mắt hắn trừng lớn. Ý niệm lúc hấp hối chính là, hắn hành tẩu nhiều năm, làm một hái hoa tặc, thế nhưng lại không biết vị trước mắt này tên họ là gì, bái sư ở đâu.

Hắn chết không nhắm mắt.

- - -

Thốn Bôn quay lại chưa đầy nửa khắc.

Khi trở lại bên người Mộ Cẩm, hắn đã thu lại sát khí, xé xuống miếng vải đen che mặt, "Nhị công tử."

"Giết?" Mộ Cẩm hỏi nhẹ nhàng, băng quơ.

"Vâng."

"Trở về phòng đi."

Thốn Bôn lui trở về.

Nhị Thập hoàn toàn không biết gì cả, ở trong nước ầm ờ xuống sự mỗi một bao quanh mình. Nàng đuổi người, lại lần nữa thở ra. Điều tốt khi đi theo Nhị công tử chính là không cần phải màn trời chiếu đất.

Thùng gỗ bắn ra bọt nước.

Tiếng nước kích thích lỗ tai Mộ Cẩm. Nữ nhân này có phải tắm quá lâu rồi hay không? Không có một chút cảnh giác, nếu không phải hắn ở đây, thân mình đã bị nam tử khác nhìn thấy.

Có lẽ là bóng đêm mông lung, tiếng nước chảy càng động đến tâm tư của Mộ Cẩm.

Lần trước, Nhị Thập ở trong phòng hắn tắm gội, thân thể hắn mệt mỏi, lười cả đi xem. Hiện tại lại cảm thấy tiếc, khi đó nên cẩn thận thương thức.

Trong lòng nghĩ đến như vậy, bước chân của Mộ Cẩm đứng ở trước cửa phòng Nhị Thập, không dời đi. Hắn nhìn một tảng giấy mỏng manh trên cửa sổ, bất giác lại chơi đùa với trường phiến.

Thốn Bôn người cũng đã giết xong, nữ nhân này còn tắm chưa xong.

Chết đuối? Không đúng, nàng bơi rất tốt, không chết được.

Nước quá nóng, dẫn đến hôn mê? Vô cùng có khả năng. Cực kỳ có khả năng.

Vậy phải nhìn kỹ xem, tránh cho nàng bị ngất ở bên trong. Nô tài cũng là người, mạng người quan trọng.

(Editor: Đã nghiệm lại còn ngại, à không ư ngại nhưng bịa một đồng lí do lí trấu: D @\$%^!&?)

Mộ Cẩm dùng đầu quạt chọc một cái lỗ nhỏ xuyên qua giấy mỏng trên cửa sổ. Trong phòng tắm gọi chính là nữ nhân của hắn, hắn sớm đã nhìn rõ, đáng người nàng lại không hiếm lạ, so với các nữ nhân khác nhiều người còn đẹp hơn.

Hắn ghé mắt ở lỗ nhỏ, chuyển mắt đến thùng gỗ.

Thế nhưng, trong thùng không có người.

Nhị Thập mặc thêm quần áo, đem khăn che lại cả người bị ướt.

Trong phòng khí nóng tràn ngập. Nàng kéo cửa ra, chuẩn bị hít thở không khí. Giương mắt lại thấy, Mộ nhị công tử dán mắt ở bên tường, xuyên qua lớp giấy của cửa sổ mà nhòm ngó.

Tiếng mở cửa vang lên, hắn quay đầu.

Hai người nhìn nhau.

Đối diện không nói gì.

Sau một lúc lâu, Mộ Cẩm nói: "A, hóa ra là người chưa chết. Tắm lâu như vậy, thật lo rằng người đã chết. Cứu người một mạng bằng xây bảy tòa tháp." Hắn nhanh nhẹn mà mở ra trường phiến, bình tĩnh tự nhiên mà đi về phòng.

Biểu cảm của Nhị Thập như băng sơn địa liệt, cái vẻ chày cán bột mà không cán phẳng nổi.

(*Băng sơn địa liệt: trời long đất nổ)

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: A Man

Editor: Zorba, June

Nhị Thập cầm một chiếc khăn, nhét vào khe hở trên giấy cửa sổ, sửa lại chỗ mà Mộ

Cẩm vừa chọc thủng.

Không yên tâm, chung quy vẫn không yên tâm. Nghĩ lại thì hai người đã lăn lộn trên

giường vài lần, Nhị công tử cũng không đến mức rình coi nàng ngủ đâu...

Nhị Thập trên giường trần trọc, nửa đêm chưa ngủ.

Nói đi nói lại, nàng vẫn bội phục Thốn Bôn nhất, đi theo bên cạnh Nhị công tử nhiều

năm rồi mà vẫn luôn bình tĩnh, trầm ổn. Ít nhất, nàng chưa từng gặp qua lúc Thốn Bôn thất

thố.

Đối với Nhị công tử, mấy năm như một ngày, giữ vững được tâm trạng bình thản, mới

gọi quan trọng. Nàng lúc này mới trải qua vài ngày đã kinh hồn bạt vía. Ngày tháng

sau này làm thế nào để vượt qua?

Nhị Thập tự nói với chính mình, đừng đi suy xét tâm tư của Nhị công tử. Nhưng trong đầu không thể kiềm chế được, không khỏi nghĩ đi nghĩ lại. Suy nghĩ hai lần, nàng vỗ vỗ khuôn mặt mình. Không cần suy đoán tâm tư Nhị công tử, nghĩ cũng nghĩ không ra, suy nghĩ sẽ chỉ làm chính mình mất ngủ.

Gió thu cuốn hết lá vàng, biến Nhị công tử thành lá rụng rồi quét vào một góc thì tốt biết mấy.

Lá rụng, Nhị công tử chỉ là lá rụng.

Nhị Thập rút cuộc cũng ngủ.

Ngày hôm sau, nàng lại trưng ra bộ mặt không cảm xúc, ra khỏi phòng.

Đúng lúc đối diện với Thôn Bôn đẩy cửa đi ra.

Nàng hành lễ.

Hắn không nói gì, gật đầu chào.

Nhị Thập ra hành lang, mới phát hiện Nhị công tử đã ở trong sân. Nàng như không có việc gì, cúi người hướng hắn hành lễ.

Mộ Cẩm giống như cũng đã quên đi chuyện đó, quan tâm hỏi: "Đêm qua ngủ ngon không?"

Nhị Thập khoa tay múa chân: "Rất ngon. Cảm ơn Nhị công tử."

Mộ Cẩm nói: "Thôn Bôn, gọi chương quầy lại đây tới sửa cửa."

Thôn Bôn hỏi: "Vâng." Nhị công tử biết có lỗ trên cửa, có thể thấy được này cái lỗ này không phải người ngoài làm.

Việc không nên hỏi, Thôn Bôn vĩnh viễn sẽ không hỏi.

Khách điểm buổi sáng khách quan không ít.

Bốn người ngồi ở lầu một.

Một nam nhân Giáp ngồi gần Nhị Thập, vừa nhét bánh bao vào miệng vừa nói: "Này, biết gì chưa? Đêm qua Thành Đông có một người chết."

Nam nhân Ất ngồi đối diện vừa ném hạt đậu phộng trong miệng, ghen ở yết hầu. Ho khụ khụ vài cái rồi vội vàng uống nước nuốt xuống, tò mò hỏi: "Người chết? Ai thế?"

"Không biết." Nam nhân Giáp nói: "Buổi sáng, có một lão bá bán đồ ăn phát hiện, thi thể nằm trong ngõ hẻm. Mới đầu còn tưởng hắn đang ngủ bởi vì không có vết máu."

Lại gần mới biết, không còn hơi thở."

Nam nhân Ất hỏi: "Báo quan chưa?"

"Lúc ta nghe ngóng ở đó thì chưa báo. Gần đây chẳng phải có tiểu hội võ lâm sao, có lẽ là người trên giang hồ tranh danh đoạt lợi. Giang hồ ân oán, báo quan tra cũng không nổi." Nam nhân Giáp dừng một chút, lại nói: "Nghe nói, giết người là một kiếm

khách."

Một nam nhân Bình ở bàn khác đang say rượu mà chợt tỉnh, mồm miệng không rõ, lắc đầu nói: "Kiếm khách? Có một đám đệ tử môn phái đến Linh Châu, chắc là bọn họ giết rồi."

Bên này lời vừa nói xong,

Bên kia công vòm, một nhóm đệ tử áo xanh công trường kiếm trên lưng đi vào.

Những lời nam nhân Bình vừa nói đã lọt hết vào tai bọn họ.

Thiếu niên nhỏ tuổi mặc áo xanh từng mắt nhìn nam nhân Bình.

"Ngồi xuống." Nam tử áo xanh đứng đầu nói: "Nói chuyện nhất thiết phải coi trọng chứng cứ. Không thể bởi vì chúng ta luyện kiếm, mà cho rằng chúng ta giết người."

Nam nhân Bình vốn là tín khẩu hồ thuyết.

(*Tín khẩu hồ thuyết: tin lời người khác mà nói lời hồ đồ)

Giang hồ ở Linh Châu, đến một gã lỗ mãng cũng biết dùng kiếm.

Nam nhân Bình chợt dạ, "Tính tiền. Tiểu nhị, tính tiền." Hắn chạy trốn.

Trà lâu trở nên có chút an tĩnh.

Một gã lỗ mãng trong góc chen vào nói: "Nhất kiếm phong hầu, sạch sẽ lưu loát. Giết người hẳn là một vị cao thủ."

Một nam nhân Đinh xấu xí cười hắc hắc hai tiếng. "Giết cũng chẳng sao. Ta buổi sáng nhìn qua, người nọ sau lưng có một đóa hoa hồng đỏ tươi. Đây còn không phải là hái hoa tặc, Hương Trung Mị sao."

Mộ Cẩm cảm thấy nhàm chán, đang muốn rời đi. Lại thấy Nhị Thập nghe đến chăm chú, đôi mắt hướng về mấy người đang nói chuyện kia, mắt đảo linh động.

Vì thế, Mộ Cẩm cũng không đi.

"Hương Trung Mị, thích dùng mị thuật, mị hương. Rất nhiều cô nương trẻ tuổi từng chịu khổ vì thủ đoạn thâm độc của hắn. Vì danh tiết, nhà các cô nương không dám để lộ. Hương Trung Mị lại càng can rở, trên lệnh truy nã của quan phủ còn có tên của hắn, thưởng bạc vạn lượng." Nam tử này đứng dậy, chấp tay ôm quyền nói: "Các vị đang ngồi đây nếu có người ám sát Hương Trung Mị, chúc mừng, có thể lấy cái đầu hắn đi lĩnh thưởng ngàn lượng."

Nam tử lỗ mãng Giáp nói: "Người ta đồn hắn tinh thông thuật dịch dung, mỗi lần làm nhục một cô nương thì đổi một tướng mạo mới. Chỉ có thể dựa vào ký hiệu là một đóa hoa. Bây giờ thì rốt cuộc cũng bại trận."

Nam nhân Đinh nói: "Nhất kiếm phong hầu không thấy máu. Nói cách khác, có cao thủ đến Tiên Thành chúng ta!"

Nhị Thập lần đầu nghe được truyền thuyết giang hồ, âm thầm nhút nhát. Giang hồ rất nhiều hiểm ác. May mắn, nàng chạy trốn ở Linh Lộc Sơn, gặp được đám sơn tặc đều là hảo hán.

Nghĩ như vậy, trên miệng nàng đột nhiên bị đưa đến một viên bánh nhỏ.

Mộ Cẩm nói: "Ăn đi, đừng chi lo nghe."

Nhị Thập nghe lời mà cắn một miếng.

Chiếc đũa của Mộ Cẩm đặt trên viên bánh, nhìn thì chính là hán đút cho nàng một miếng.

Hắn thu lại chiếc đũa. "Thốn Bôn, đi nói với chưong quây, mang lên một bình trà ngon."

Thốn Bôn đứng dậy, "Vâng."

Nhị công tử nói rất đúng, trà của khách điểm không phải là trà ngon, mà tự mang theo một vại lá trà thượng hạng. Bình trà này của Mộ Cẩm này, chính là nhắc nhở chính mình.

Thân phận hắn thế nào, dựa vào cái gì hắn lại hầu hạ nàng ăn cơm.

- - -

Bốn người ăn xong trở về phòng.

Trước cửa sân nhỏ, đệ tử nhỏ tuổi nhất của đám người mặc áo xanh đứng ở đó, ánh mắt tha thiết hướng về Thốn Bôn.

Đến gần, thiếu niên áo xanh tiến đến ôm quyền, nói: "Sư huynh khuyên chúng ta đừng gây chuyện cũng không cần nhiều lời. Nhưng chúng ta là người tập võ, đáng ra nên từng ác dương thiện. Ta tối hôm qua nghe được động tĩnh trên mái nhà, lập tức đi ra.

Lúc ấy, có hai người trong bóng đêm từ nơi này, một truy một đuổi, phi đến hướng Thành Đông. Ta khinh công không bằng hai người kia. Mới vừa nghe đến Hương Trung Mị bị giết,

thật hả lòng hả dạ. Năm ngoái ta cứu một người cô nương trẻ tuổi, nàng bị Hương

Trung Mị làm nhục, suýt nữa tự sát. Ta đối với Hương Trung Mị căm thù đến tận

xương tủy, đáng tiếc khổ công tìm kiếm mà không có kết quả." Thiếu niên áo xanh nói

tới đây, dừng một chút, "Cảm tạ vị hiệp khách này đã thay trời hành đạo."

Thốn Bôn bình tĩnh.

Mộ Cẩm đứng dưng.

Dương Đào cũng không có gì phản ứng gì.

Chỉ có Nhị Thập không biết rõ sự tình, kinh ngạc không thôi. Nàng nghĩ rằng, hái hoa tặc chắc là nhìn trúng sắc đẹp của Dương Đào, bị Thốn Bôn bắt gặp.

Thốn Bôn nói: "Các hạ nhận lầm người." Hắn lướt qua thiếu niên áo xanh, đi vào sân

nhỏ.

Nhị Thập liếc trộm Thốn Bôn.

Dáng người Thốn Bôn, ở trong mắt Nhị Thập càng thêm cao lớn, uy vũ.

Đi được vài bước, Mộ Cẩm lạnh lẽo, "Thời tiết không tốt, có người đôi mắt sáng chói như Thái Dương rồi."

Thốn Bôn thối lui, cách xa Nhị Thập một chút.

Nhị Thập cúi đầu, không dám nhìn nữa.

- - -

Từng nghe Đinh Vĩnh Chí nói, hắn cùng thê thiếp đều đi ngao du sơn thủy, ngâm thơ câu đối. Nói tới chỗ vui vẻ thì có thể hoa tiền nguyệt hạ lẫn lộn với nhau.

Hôm nay đã nói trước, bốn người ngồi thuyền, ngắm nhìn non sông Tiên Thành tươi đẹp.

Nhưng mà, Nhị Thập nhìn về phía Thốn Bôn, đôi mắt sáng lấp lánh, sáng đến mức khiến cho Mộ nhị công tử không thoải mái.

Núi cũng không muốn đi, thủy cũng không muốn chơi, hắn liền tìm cách giải trí. Non sông tươi đẹp trực tiếp đổi thành sông bạc.

Đi xe ngựa đến sông bạc.

Thốn Bôn cùng Dương Đào ở lại xe ngựa chờ.

Đây là lần đầu tiên Nhị Thập đến sông bạc.

Nàng vốn dĩ từ Lưu phủ được bán tới Mộ phủ, chính là vì Lưu gia kia không biết cố gắng, nhi tử cờ bạc thành tính, thua xong liền khiến trong nhà mất đi nửa tòa kim sơn.

Lưu phủ lâm vào khốn cảnh, chuẩn bị đời kinh thành, thiếu Mộ gia phiếu gạo, liền đem Nhị Thập để trả nợ phiếu gạo.

"Mười lần đánh, chín lần thua", những lời này, nàng đã nghe qua. Nhưng, có lẽ Nhị công tử lại một lần thắng thì sao.

Giống với Thốn Bôn, Nhị Thập chỉ biết nghe theo lệnh. Nhị công tử đi đâu thì nàng đi đó.

Hai người vào sông bạc.

So với khách điểm, sông bạc mới là nơi tụ tập đủ mọi loại người.

Mới vừa vào cửa, Nhị Thập đã nhận thấy, bầu không khí bên trong so với khách điểm hoàn toàn không giống.

Nơi này toàn dân dân cờ bạc. Ngẫu nhiên có người giống Nhị công tử tới đây xem náo nhiệt. Còn lại phần lớn là hai mắt nóng rực, ở chiếu bạc vùng tay áo hò hét.

Dân cờ bạc quan tâm chính là thắng thua.

Đối với một quý công tử như Mộ Cẩm, cảm thấy hứng thú chính là nhà cái.

Hai gã tay sai phía sau cửa đánh giá Mộ Cẩm từ trên xuống dưới.

Mộ Cẩm cũng không khách khí, đai lưng tơ vàng quấn quanh người, quang minh chính đại mà đưa tiền ra.

Sòng bạc rất hoan nghênh loại người phú quý này, hai tên tay sai liền tránh đường.

Nhìn thấy Mộ Cẩm, tất cả chiếu bạc của nhà cái đều liếc mắt ra hiệu.

Loại quý công tử này thường xuyên nhìn thấy ở Tiên Thành, nhất định là đến đây chơi đùa. Trong túi giấu một túi ngân lượng, chơi xong liền đi. Sòng bạc thêm muốn chính là tiền, kiếm được ngân lượng là thôi, sẽ không làm khó người khác.

Nhị công tử không dắt Nhị Thập, tự một mình nghênh ngang đi.

Nhị Thập rốt cuộc có chút sợ hãi, lo lắng Nhị công tử ném nàng ở chỗ này, nàng đi theo hần như hình với bóng, hần không thể nắm chặt góc áo hần. Nàng là lần đầu tiên tiếp xúc với chỗ thế này. Nô bộc dù có xấu, cũng không giống với người nơi này, người nào cũng một mặt dữ tợn.

Mộ Cẩm không nhìn nàng, trong tay lấy một thỏi bạc, đi một vòng quanh mấy chiếc chiếu bạc, quan sát cả chỗ này, nhìn đến chỗ "Chọn Đại hay Tiểu".

Trò đặt cược đơn giản, dựa toàn vào vận may.

Nhà cái mắt nhỏ, râu ria xồm xàm, bắp tay cực kỳ to khỏe mà lắc lắc. Lắc xong một vòng, hần đem miếng bát úp trên bàn. "Đặt cược nào, đặt cược nào."

Mộ Cẩm để bạc đặt ở bên phải, "Đại."

Nhà cái mắt nhìn Mộ Cẩm.

Các con bạc khác cũng nhìn Mộ Cẩm. Hiếm có người lại bắt đầu bằng một thỏi bạc, nổi bật bên trên đồng bạc vụn keo kiệt bên cạnh.

Nhà cái hô hoán trái phải: "Đã chọn không đổi, đã chọn không đổi."

Nhà cái mở bát: "Một hai bốn, bảy. Tiểu!"

Không bắt ngờ, Mộ Cẩm thua.

Nhị Thập không nhận biết được mặt hai chữ "Đại", "Tiểu" phía trên, cũng không biết quy tắc.

Mộ Cẩm lười giải thích cho nàng. Lại chơi hai lần nữa, vẫn thua. Hần cười cười,

"Không phải giờ trò gian lận đấy chứ?"

Nhà cái trừng mắt, nói: "Chúng ta mở cửa làm ăn buôn bán, nói chuyện công bằng."

"À." Mộ Cẩm lại đặt một vòng. Hần nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng vang xúc xắc trong bát, cười nói: "Ta sau khi quyết định chọn, xúc xắc ở bên trong có nhảy một chút."

"Tiểu huynh đệ, đừng thuận miệng nói bảy, người đã chọn không đổi, đôi tay của ta

cũng rời khỏi cái bát. Xúc xắc này động thể nào được?" Nhà cái nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trên mặt chòng chắt dữ tợn, "Sòng bạc của chúng ta mở ở chỗ này nhiều năm như vậy, chỉ nói chuyện công bằng, chỉ nói chuyện minh bạch."

"Nếu có công bằng minh bạch, ta còn đến chỗ này của các ngươi làm gì." Mộ Cẩm không phải tới đánh bạc, tâm tình hắn không tốt nên tới mà thôi. "Dưới bọc có ô vuông nhỏ, ta đặt cược xong rồi, nhà cái dựa vào ta chọn lớn hay nhỏ mà đổi xúc xắc ở dưới bọc, đúng không?"

Đa số quý công tử không để bụng ngân lượng, thua chính là thua. Cái vị ăn mặc sang trọng trước mắt này, lại không muốn thua dù chỉ là chút bạc.

Nhà cái cười lạnh: "Tới tìm hiểu? Ngươi đi nhầm chỗ rồi, sòng bạc chúng ta tuy rất coi trọng danh dự, nhưng cũng không để kệt người khác khi dễ."

Nhị Thập nghe khẩu khí kiêu ngạo của Nhị công tử, liền cảm thấy việc này không ổn.

Nhị công tử chính là như vậy, tùy hứng chẳng phân biệt chỗ nào với chỗ nào. May mắn, Thốn Bôn ở bên ngoài, Nhị Thập trong lòng cũng yên tâm hơn chút ít.

Mộ Cẩm bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng. Từ gặp vị thiếu niên áo xanh kia, Nhị công tử không thèm nhìn nàng đến một chút. Lúc này, hắn dùng cây quạt nâng cằm nàng

lên, nói: "Nên dùng đôi mắt sáng chói như Thái Dương của người ấy, đừng cúi đầu, mở to hai mắt, bản công tử sẽ cho ngươi biết thế nào là bản lĩnh."

"Mời công tử!" Tay sai của sòng bạc tiến đến làm tư thế mời, ánh mắt sắc bén. "Công tử nếu không đi, đừng trách chúng ta không khách khí."

Ngay tại lúc Mộ Cẩm muốn thể hiện bản lĩnh, mở miệng hiểu biết cho Nhị Thập về võ công của hắn. Bên cạnh có hai vị tráng hán đi tới, nói: "Khó trách ta ở chỗ này thua hết sạch, rõ ràng là dám chơi bản!"

Hai người vung đại đao, đánh thẳng đến chỗ bọn tay sai của sòng bạc.

Mộ Nhị công tử tâm tình vừa rồi ác liệt tới cực điểm. Tranh cãi là hắn bắt đầu, dựa vào cái gì người khác lại động thủ trước? Dựa vào cái gì lại còn thắng?

Hắn trở về khách điểm, vào phòng.

Ba người còn lại đi theo Nhị công tử, tâm tình cũng thay đổi, từng người trở về phòng. Nghỉ ngơi hai khắc, Nhị Thập nghe thấy tiếng đập cửa.

Nàng còn chưa kịp mở cửa, Mộ Cẩm đã một chân đá văng. "Buổi tối mang ngươi đi nghe sách."

Nhị Thập gật đầu.

Nói xong rồi, hắn không đi mà lại dùng chân giữ cửa đá đóng cửa lại.

Hắn đưa tới hai quyển thoại bản, "Vừa mới hỏi mượn chương quỳ, kể về mấy chuyện nhỏ nhặt trong võ lâm. Chữ không nhiều lắm, rất phù hợp với ngươi. Nhìn ngươi thể

này như đồ nhà quê, buổi sáng nghe đến hăng say." Viên bánh nhỏ cũng quên cả ăn.

Nhị Thập vội vàng nhận lấy.

"Tự mình xem đi, ta nghỉ ngơi." Mộ Cẩm tùy tiện ở trên giường nằm. Hắn lật người, không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia của Nhị Thập, trong chốc lát, lại lật trở về. "Ta kể cho ngươi một chút chuyện cũ."

Hồi chuông trong lòng Nhị Thập báo động mãnh liệt, biết càng nhiều, chết càng nhanh.

Mộ Cẩm trước nay đều mặc kệ nàng muốn nghe hay không, nói: "Mộ gia có một nha hoàn thích Thốn Bôn, thêu túi thơm tặng hắn."

Hóa ra là chuyện cũ của Thốn Bôn. Nhị Thập an tâm chút ít. Nàng biết, túi thơm là Hà Hoa thêu.

"Cô nương Đại Tể đưa túi thơm, chính là vô cùng yêu thích. Ta từng nói, để cho bọn họ thành một mối nhân duyên tốt." Mộ Cẩm hỏi: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Nhị Thập gật đầu. Thốn Bôn nhất định sẽ là một trạng phu tốt. Ai gả cho hắn, thật là may mắn ba đời.

"Thốn Bôn tới tuổi rồi, cũng nên thành thân. Cái nha hoàn kia... Đã quên tên là gì?"

Tên thật sự quê mùa." Mộ Cẩm nói xong, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bỗng chốc, một cái tên chạy qua trong đầu hắn. Nha hoàn tên là A Man?

Có nghe Thốn Bôn nói một lần. Thốn Bôn không thích túi thơm, khẩu trừ nàng hai tháng tiền công liền.

Nhưng, ngoại trừ lúc Thốn Bôn nói, cái tên này có phải còn ở nơi nào nghe qua hay không.

A Man.

Mộ Cẩm đột nhiên ngồi dậy.

Nhị Thập đang lật thoải mái vô tâm, thậm chí thứ này so với chuyện phong nguyệt còn thú vị hơn. Nâng mắt lên lại thấy, Nhị công tử như từ địa ngục trở về, đáy mắt âm quyết.

Nàng, hình như lại đến Quỷ Môn Quan rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Một vở diễn này, Nhị Thập tiếp được

Editor: Zorba, June

Thốn Bôn chỉ từng nói qua một lần về nha hoàn đưa túi thơm, Mộ Cẩm có thể nhớ được hai chữ "A Man" này, đã phí hết sức của chín trâu hai hổ rồi.

Mộ Đông Ninh ở trước mặt Mộ Cẩm từng gọi qua vài tiếng "A Man".

Lúc Mộ Cẩm cảm khế ước bán mình, con mắt cũng chỉ lướt qua trong thoáng chốc.

Khi đó không đề ý.

Có lẽ là do trí nhớ kém, chắc là trí nhớ kém rồi. Mộ Cẩm giữ vững sự kiên nhẫn, bình tĩnh hỏi: "Người ở phòng may và có phải bị khấu trừ hai tháng tiền công hay không?" Cuối cùng hẳn vẫn không có cách nào hỏi rằng có phải đã thuê túi thơm cho Thốn Bôn hay không.

Nhị Thập không dám nói dối, gật nhẹ đầu.

Tuy không phải là trả lời thuê túi thơm, nhưng trong mắt Mộ Cẩm, câu trả lời này không phải chính là thuê túi thơm cho Thốn Bôn sao? Mộ Cẩm càng thêm phần hung ác, nham hiểm.

Nhị Thập thấy thế, vội vàng định quỳ xuống.

Mộ Cẩm càng nổi trận lôi đình. Mở miệng toàn những lời độc ác, "Quỳ cái gì mà quỳ, đứng lên!" Nhìn thấy Thốn Bôn thì cười tươi như hoa, còn ở chỗ này lại chỉ biết quỳ, quỳ, quỳ, phiền phức.

Nhị Thập hốt hoảng đứng dậy, co quắp mà vịn vẹo đôi tay, đứng bên cạnh. Nàng hèn mọn đến nỗi ngay cả lưng cũng không dám đứng thẳng.

Ngày đó Thốn Bôn tự mình đưa cho nàng thuốc cầm, nổi lên lòng trắc ẩn. Một cái động tác nho nhỏ này, nếu như đặt trên người khác thì không có gì đặc biệt. Nhưng vì là Thốn Bôn, nên lại có phần thâm ý.

Không nghĩ tới nữ nhân này có thể khiến cho Thốn Bôn động tâm. Khi đó, Mộ Cẩm chỉ cảm thấy Nhị Thập thú vị.

Thốn Bôn có thiện tâm.

Mộ Cẩm lưu nàng một mạng, cũng gọi là nhân từ. Trước kia, nếu gặp ai biết rõ mọi chuyện như nàng, hẳn đã sớm diệt khẩu.

Mộ Cẩm cố gắng kiềm chế con thịnh nộ, duỗi tay muốn bắt lấy nàng.

Nhị Thập bắt gặp run rẩy. Hẳn tức giận muốn giết nàng, dù gan nàng có lớn cũng không chịu được sự hăm dọa như này. Nàng chỉ là một cô nương yếu ớt hai tay trời gả không chặt, cố gắng thể hiện lòng trung thành của mình, thế nhưng Nhị công tử vẫn không yên lòng. Đôi khi, Nhị Thập muốn đến xin Thốn Bôn chỉ dạy mấy chiêu, làm thế nào để đạt được sự tín nhiệm Nhị công tử.

Sự hoảng loạn hiện trên mặt nàng khiến cho Mộ Cẩm dừng tay trong thoáng chốc.

Nàng vừa giảo hoạt, lại hay lo sợ, thân hình nhỏ bé hiện lên trong đôi mắt hần, bộ dáng như gặp phải Hắc Bạch vô thường. Muốn chạy trốn cũng không dám, nhút nhát, e sợ.

Cái này so với vẻ cán bột thì đáng yêu hơn chút ít. Nhưng cũng không bằng cái lúc nàng cười nhẹ, cùng với đôi mắt chớp chớp.

Mộ Cẩm buông tay, ra lệnh nói: "Lại đây."

Nhị Thập lập tức đi đến trước mặt hần.

Hần túm chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng, nhân lúc nàng chưa kịp phản ứng mà đem nàng đẩy ngã.

Nàng ngã trên giường, tóc đen rũ xuống, khuôn mặt bị dọa trở nên tái nhợt thêm mái tóc đen rũ rượi khiến khuôn mặt không chút huyết sắc.

Nàng càng nhỏ bé, yếu ớt, hẳn càng trở nên thô bạo. Tay hần chỉ trên ngực nàng, "Bất luận nơi này của người đã từng có ai, về sau đều phải chết tâm cho ta."

Nhị Thập thận trọng gật đầu.

Hần cứ vậy mà áp lên, nàng biết rõ hẳn muốn làm gì, gắt gao nhắm mắt lại. Bên cạnh không tìm được khăn, nàng phải kéo một góc chăn mà che lên mặt.

Mộ Cẩm đè tay nàng xuống, "Muốn chết sớm à." Trước kia dùng khăn lụa mỏng, hô hấp không có gì đáng ngại. Cái chăn này kéo xuống, kéo theo cả sự tức giận.

Nhị Thập không che nữa. Hần thích mỹ nhân, nàng lại không phải. Nếu hẳn đưa mỹ nhân xinh đẹp mà hẳn thích lên giường, thì cũng chẳng phải phiền toái thế này rồi.

Lần này đi ra ngoài, Mộ Cẩm không phải không muốn cùng một chỗ với Nhị Thập.

Nhưng mà Thốn Bôn thỉnh lực tốt, nếu để tâm nghe, động tĩnh ở trên giường không thể nào giấu được hần.

Mộ Cẩm chung quy không muốn thanh âm của Nhị Thập bị nghe thấy, lấy chăn che lại eo nàng rồi đi ra ngoài.

- - -

Mộ Cẩm gõ cửa phòng Thốn Bôn.

Thốn Bôn lập tức mở cửa, "Nhị công tử."

Quạt xếp trên tay Mộ Cẩm mở ra trong thoáng chốc rồi nhanh chóng gấp lại. "Đi vào nói."

Thốn Bôn đóng cửa, chờ ở một bên.

Những hành lí yêu cầu Thốn Bôn mang theo đều đặt ở phòng này. Bao gồm cả vại lá trà hôm nay.

Lá trà lấy từ trấn Nam Trà Sơn, thu hoạch cực ít, một năm ước chừng chỉ thu được hai ba trăm vại. Bởi vì hiếm thấy, cho nên càng đắt đỏ.

Mộ Cẩm lần trước quay lại trấn Nam Thành, tiện đường mua được hai vại.

Chính vại trà trân quý đã nhắc nhở hần, thân phận hần cùng Nhị Thập cách xa nhau. Một nô bộc cả đời này cũng kiếm không đủ tiền để mua một vại trà này.

Nhưng mà, niệm tình bộ dáng nàng đáng thương như vậy... Hần nổi lên cơn tức giận, có dục có nộ, hai thái cực tranh đấu, loạn đến hoảng loạn.

Mộ Cẩm đem tầm mắt từ vại lá trà dời đi, chuyển hướng sang Thốn Bôn.

Thốn Bôn để coi, âm trầm. Mộ nhị công tử nhìn đến không chớp mắt.

Thốn Bôn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Một lát sau, Mộ Cẩm hỏi: "Người đối với nữ nhân kia có ý kiến gì không?"

Thốn Bôn do dự đáp, "Nhị công tử là hỏi phương diện nào?"

Mộ Cẩm giương mắt, "Người còn có mấy phương diện hay sao?" Muốn ngó ý cầu thân, không có cửa đâu.

Thốn Bôn cúi đầu, "Thuộc hạ không dám."

"Là người khuyên ta lưu cho nàng một mạng."

"Vâng." Thốn Bôn cuối cùng cũng quyết định nói ra bản khoản của chính mình, "Nếu như Nhị Thập cô nương sống bình lặng ở Yểm Nhật Lâu, thì cũng không có uy hiếp gì."

Mộ Cẩm nghe ra trong lời nói của Thốn Bôn có ẩn ý, "Tiếp tục nói."

"Thuộc hạ nói thẳng." Thốn Bôn nói: "Nếu Hoàng lão gia (Hoàng Thượng) hưng thịnh an ổn, sẽ che giấu được thân phận của Nhị công tử, cũng bảo hộ Mộ phủ bình an. Nhị Thập cô nương cũng sẽ như vậy mà bình an. Đình công tử nói, Hoàng lão gia trong nhà bất ổn. Nhị Thập cô nương thiện tâm, lại chỉ là một nữ tử gầy yếu, thuộc hạ sợ chính là..."

"Được rồi." Mộ Cẩm biết lời của Thốn Bôn là có ý gì.

Triều đình yên bình, Mộ Cẩm ngày nào cũng an nhàn, yên ổn, không phải lo nghĩ mà sống cuộc sống phú quý. Nếu thế cục triều đình rối loạn, một khi thân phận của hần bại lộ, nhất định sẽ nguy cơ tứ phía.

Những người biết rõ mọi việc như Thốn Bôn hay Quan Thuần Lương. Cho dù bị bắt, bọn họ cũng có thể chết mà không hối tiếc.

Nhị Thập lại không như vậy. Hần ở cùng nàng một thời gian, Mộ Cẩm biết nàng thực ra chỉ đang giả bộ. Ngoài miệng nói cam tâm tình nguyện. Nhưng thật ra đầy lòng lại có tính toán.

Chỉ cần tính mạng nàng bị người khác uy hiếp, nàng sẽ không thể giữ kín bí mật của hần. Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt lúc trước Mộ Cẩm muốn giết nàng. Nàng không có mười phần trung thành, một khi tình thế đối với nàng có lợi, nàng sẽ nhanh chóng phản bội hần.

"Nhị công tử." Thốn Bôn lại nói: "Mộ lão gia muốn người cùng Nhị phu nhân viên phòng, cũng là hy vọng, về sau ngộ nhờ có chuyện gì, Tô gia có thể giúp Nhị công tử giúp một tay. Thông qua biểu tỳ của Nhị phu nhân được Hoàng lão gia yêu thích, ít nhiều có thể giấu được tai mắt của người khác, tránh cho thân phận của người bại lộ."

"Người nói lời này, làm ta dường như gặp được Lưu lão quân gia, bên tai ta vang lên mấy tiếng ong ong, ong ong, vang lên không ngừng." Thốn Bôn

Kiểm lời đột nhiên nói nhiều như vậy, Mộ Cẩm tự hỏi, gần đây có phải quá sủng nịnh Nhị Thập rồi hay không.

Mộ Cẩm bởi vì chuyện nữ nhân mà đi tìm Thốn Bôn, đây là lần đầu tiên. Thốn Bôn hiểu rõ chuyện này.

Nhị công tử từ đầu đã đối với Nhị Thập luôn phá lệ khoan dung. Cái gọi là thuốc cầm, thực ra chỉ là đậu xanh, mè đen nấu thành. Giải được thì là đậu đỏ, hạt ý dĩ. Vốn là dùng phòng bếp nhỏ của Tam tiểu thư để nấu bát canh này.

Nhị công tử đóng vai ác thấy thú vị, đem canh này nói thành độc được với thuốc giải. Nếu Nhị Thập uống xong, nàng sẽ hiểu dụng ý của Nhị công tử chính là làm nàng cảm miệng.

Nhị Thập không có uống. Nàng nói không muốn nợ ân tình rồi đem thuốc đổ vào trong tay áo. Kể từ đó, nếu Nhị công tử có truy cứu gì, nàng có thể nói chính mình không uống, mà không phải Thốn Bôn làm giả. Nhị công tử sẽ không có cách nào trách cứ Thốn Bôn.

Thốn Bôn chỉ là một hộ vệ nghe lệnh mà hành sự, nàng có thể vì hấn suy xét đến như vậy, hấn thấy thực cảm động.

Động tác nhỏ của nàng sao giấu nổi Nhị công tử.

Nhị công tử trong lòng biết rõ ràng, có điều lại dung túng Nhị Thập mà thôi. Nhị công tử mấy lần bức nàng lên tiếng, nàng không rên một tiếng. Làm bị thương gân cốt của nàng, nàng cũng cắn răng nhịn xuống.

Một vở diễn này, Nhị Thập tiếp được.

Nhị công tử bởi vì lí do thân thể mà trời sinh tính đa nghi, cực ít giao phó tín nhiệm cho người khác. Nhị Thập có thể ở trong tay Nhị công tử sống đến bây giờ, có thể thấy được nàng trong lòng hấn có chút phân lượng.

Thốn Bôn lo lắng chính là, tương lai Nhị Thập sẽ trở thành điểm yếu của Nhị công tử.

Loại người như Nhị công tử, không được phép có điểm yếu.

Triều đình sóng êm biển lặng, Nhị công tử còn có thể tùy hứng làm bậy. Thốn Bôn cũng ít khi khuyên ngăn chủ tử. Hôm nay chủ tử hỏi đến, Thốn Bôn mới nhắc nhở vài câu.

Nghe hay không nghe, là chuyện của Nhị công tử.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm lại nhìn về phía vai lá trà kia, "Người nói xem, có sách lược vẹn toàn nào, có thể khiến cho một nữ nhân một lòng đi theo một người nam nhân hay không?"

"Chắc là có." Thốn Bôn đáp.

Mộ Cẩm cười cười, nói: "Người cùng Dương Đào đi ra ngoài du sơn, ngoạn thủy. Sau hoàng hôn trở về."

"Vâng." Thật ra, Thốn Bôn cho dù ở trong phòng, chuyện phong nguyệt của chủ tử, hấn cũng sẽ bịt tai lại. Hấn sẽ đem lực chú ý đặt ở nơi xa xôi, bỏ qua động tĩnh phía sân nhỏ.

Nhưng Nhị công tử sợ âm thanh của Nhị Thập truyền ra dù chỉ một chút, vẫn đuổi Thốn Bôn cùng Dương Đào đi ra ngoài.

- - -

Thốn Bôn nói chuyện đều lấy đại cục làm trọng.

Mộ Cẩm liền không hỏi đến chuyện túi thơm nữa.

Lúc Mộ Cẩm vừa ra ngoài, Nhị Thập vội vàng đi tìm một tấm khăn lụa mỏng, che lại mặt rồi nằm lên giường.

Mộ Cẩm đẩy cửa đi vào.

Đang nghĩ ngợi, cái nữ nhân này thật không đáng để hấn sủng nịnh. Nhưng mà nhìn thấy bộ dáng thấy chết không sờn của nàng. Hấn dùng bốn chữ đánh gãy suy nghĩ chính mình, đó là: Tận hưởng lạc thú.

Có đáng giá hay không, ngày sau rồi nói.

"Ta đã hỏi Thốn Bôn." Nửa câu sau Mộ Cẩm chậm chạp không nói, cố ý kéo dài sự bất an của Nhị Thập.

Nàng vẫn không nhúc nhích, có lẽ tim đã nhảy tới cổ họng rồi.

Tới trước giường, Mộ Cẩm mới nói: "Thốn Bôn không có ý định thành thân."

Nàng rút cuộc cũng gật đầu. Đó chỉ là Hà Hoa một bên tình nguyện.

Mộ Cẩm vén khăn lụa mỏng lên, cẩn thận quan sát nét mặt của Nhị Thập, hỏi: "Không khổ sở?"

Nhị Thập lắc đầu. Trong lòng nàng thầm nghĩ, Hà Hoa cùng Thốn Bôn thật ra cũng không xứng đôi.

Không nhìn thấy nàng bị thương, tan nát cõi lòng, Mộ Cẩm nói không nên lời là vui hay giận. Hắn vốn định để cho nàng hiểu rõ, nàng nhớ thương Thốn Bôn là không biết lượng sức mình, Thốn Bôn căn bản không đem nàng để ở trong lòng.

Nhưng mà nàng quá bình tĩnh, cái vẻ vui sướng, hả hê của Nhị công tử bỗng chốc bị ghen lại.

Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, "Ngươi rất tự giác."

Nhị Thập ngoan ngoãn mà chớp mấy mắt.

Màu môi nàng thật nhạt, không giống các cô nương khác trong Yểm Nhật Lâu, toàn tô son đỏ tươi, trát phấn trắng. Một gương mặt nhạt nhẽo, ngẫu nhiên lại có vẻ tươi đẹp. Đôi mắt bị che dưới khăn, không thấy được ánh sáng, cũng không có đêm tối.

Mộ Cẩm bình tĩnh nói: "Nếu ta phát hiện ngươi phản bội ta, ta nhất định sẽ giết ngươi, rồi đem tim ngươi ra nấu canh."

Nhị Thập trong lòng khiếp sợ. Nghe khẩu khí của hắn, chỉ sợ không chỉ dừng lại muốn moi tim nàng ra. Hắn còn muốn đi Tây Phụ quan moi tim người nhà của nàng nữa.

Nhị công tử nói chuyện âm điệu so với trước kia không giống nhau, không ý cười, ản giấu gió lạnh thấu xương.

Nàng gật đầu.

Mộ Cẩm bắt lấy vai nàng. Nhớ tới nữ nhân này vì Thốn Bôn mà theo tới thom. Rốt cuộc cũng khó mà bình tĩnh nổi, xúc động mãnh liệt làm hắn muốn đem nàng nghiền nát thành mảnh vụn.

Nhị Thập bất động, vết thương trên vai nàng chưa khỏi hẳn. Nhị công tử hiện tại nắm chính là bả vai bên kia. Nếu cả hai vai nàng đều bị thương, làm thế nào mới ổn đây?

Mộ Cẩm cúi đầu hỏi: "Không xin tha?"

Nhị Thập gật đầu, dùng tay làm dấu: "Cầu Nhị công tử khai ân."

"Biết sai rồi sao?" Mộ Cẩm buông vai nàng ra, nâng cằm nàng lên. Phải khắc chế lắm mới có thể không bóp nát.

Vừa nhỏ bé lại yếu đuối, hắn nhìn liền muốn ức hiếp nàng.

Hai người dường như mặt dán mặt, hơi thở nóng rực thiêu đốt gương mặt nàng. Khoảng cách thân cận quá mức, nàng chỉ có thể vươn đôi tay, khoa tay múa chân một cách cẩn thận: "Nhị công tử, ta biết sai rồi."

Mộ Cẩm lại hỏi: "Sai ở chỗ nào?"

Nhị Thập nghĩ, nàng sai ở đâu chứ? Nói như thế nào mới có thể xoa dịu cảm xúc của Nhị công tử đây.

Hắn nâng đầu nàng lên, lộ ra một đoạn cổ trắng muốt mịn màng, ản giấu chút hương thơm. Đôi mắt hung tợn nhìn chằm chằm, ngoài miệng hỏi không chút để ý, "Sai ở chỗ nào?"

Nhị Thập không dám đáp sai ở đâu, chỉ có thể tỏ lòng trung thành, tiếp tục khoa tay múa chân: "Nhị công tử, ta về sau đều nghe lời người nói."

Mộ Cẩm cúi xuống ngửi cổ nàng. Không biết nàng dùng túi thơm gì? Mùi hương không nặng, đủ để hấp dẫn hắn.

Hắn nghĩ, Thốn Bôn đừng vội trở lại, ở bên ngoài qua đêm luôn cũng được.

Mộ Cẩm không nói gì, hô hấp trở nên nặng nề.

Là thú tính nguy hiểm thức tỉnh, Nhị Thập không sợ bỏ cùi, sợ chính là Nhị công tử riu quá nặng, đem nàng bóp nát. Nàng liên tục khoa tay múa chân: "Nhị công tử, toàn bộ của ta đều là của người."

Mộ Cẩm nhìn tay nàng. Tay nàng học chữ thật nhanh. Đơn giản, hắn dạy một lần, nàng liền biết. Cuối cùng cũng cần ở trước mặt hắn xương tuồng nữa. Hắn cuốn một lọn tóc đen rũ xuống của nàng, quán quanh ở ngón tay, "Toàn bộ?"

Nhị Thập gật đầu.

"Toàn bộ." Mộ Cẩm gần sát nàng vành tai, "Bao gồm cả tâm của ngươi."

Nàng cũng đã đáp ứng.

"Không chỉ có lòng trung thành." Hắn nâng người lên, nhìn xuống nàng.

Nàng có chút nghi hoặc.

"Ta muốn người kia chính là tâm tư của nữ nhân đối với nam nhân." Đây là sách lược vẹn toàn khiến nàng vĩnh viễn không phản bội.

Nhị Thập giật mình. Lời này chẳng lẽ là...

Nàng không kịp nghĩ nữa, hắn cười cười, khôi phục lại vẻ thoải mái thường ngày: "Người là nữ nhân của ta, toàn bộ của người đương nhiên đều là của ta."

Nhị Thập cảm thấy lời này có chỗ nào không ổn, lại không nói ra được. Nàng không có kinh nghiệm yêu đương nam nữ. Chỉ biết rõ chuyện nam nữ chèn cùi thôi.

Nàng tự phủ khăn lên mình.

Từ ngày đó, Nhị Thập cùng Nhị công tử quả thực ăn ý. Hai ngón tay hắn đi xuống phía dưới, nàng kinh sợ mà thở hổn hển vài tiếng. So với lần trước, các mảnh khõe của Nhị công tử lại càng nhiều. So với trong thoải bán phong nguyệt nàng nhìn thấy có vẻ giống nhau.

Cũng may, Nhị công tử chọn điều tư thế là hắn tổn sức. Nàng cũng không cảm thấy khó chịu. Lo sợ chính mình kêu lớn tiếng, nàng cố gắng đè nặng cuống họng, đến mức đỏ cả mặt, dùng tay che kín miệng.

Mộ Cẩm kéo tay nàng, mười ngón đan vào nhau, nói: "Chỉ có ta nghe thấy, không cần chịu đựng."

Nhị công tử nói như vậy, nàng thả lỏng hàm, tiếng oanh kêu không ngừng.

Thời khắc cao trào, Mộ Cẩm liên tục dùng lực, nói: "Người là của ta."

Nàng theo tiếng: "Úm..."

"Của ta."

"Úm..."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chặt đứt về chày cán bột đi

Editor: Zorba, June

Thốn Bôn với Dương Đào không có chỗ để đi, đành ở một khách điểm hẻo lánh uống trà.

Một đôi nam nữ vẻ ngoài hơn người, chường quảy, tiểu nhị đi qua, đều không tránh được mà ngoái lại nhìn vài lần.

Hai người thờ ơ, cũng không nói chuyện, chỉ uống trà của chính mình.

Chường quảy khách điểm tặng hai người một đĩa đậu phộng rang, cả hai đều không động tới.

Tiểu nhị đi qua châm trà, cúi người hỏi: "Khách quan, là đậu phộng không hợp khẩu vị sao?"

Thốn Bôn cùng Dương Đào không nói gì, mỗi người gấp một hạt đậu phộng.

"Ngon." Thốn Bôn nói xong cũng không ăn thêm hạt nào nữa.

Mặt trời đỏ lặn xuống phía tây, ráng chiều bao phủ cả Tiên Thành.

Thốn Bôn để lại bạc trên bàn, rời khỏi chỗ đi ra ngoài.

Dương Đào không nói tiếng nào mà đi ở phía sau.

Hai người đi xa rồi, chường quầy khách điểm mới nói: "Ban đầu còn tưởng là phu thê, lúc sau lại cảm thấy như kẻ thù. Đi rồi mới biết, hóa ra lại là chủ tớ."

Đến hiệu thuốc.

Thốn Bôn đưa mắt nhìn Dương Đào. Nàng dù sao cũng là cô nương gia, một mình đi mua thuốc tránh thai cũng không thích hợp. Hắn nói: "Ngươi chờ ở đây."

"Vâng." Hộ vệ cũng có giai cấp. Dương Đào chỉ là một ám vệ. Nói cách khác, Thốn Bôn chính là chủ tử của nàng.

Thốn Bôn đi vào bốc thuốc, chưa đầy một lát đã ra. Hắn đưa cho Dương Đào, "Trở về khách điểm sắc cho Nhị Thập cô nương."

Dương Đào cung kính nhận lấy: "Vâng."

Nhị công tử tạm thời chưa định có con nối dõi. Huyết mạch hoàng thất lại càng phải thận trọng. Trước khi đi, Nhị công tử đã đặc biệt dặn dò Thốn Bôn, đừng quên mua canh tránh thai cho Nhị Thập.

Bên này, Mộ Cẩm cùng Nhị Thập đang ở trên giường nghỉ ngơi một chút.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền đến tai Mộ Cẩm. Hắn xuống giường, mặc xiêm y rồi ra khỏi phòng. Hắn nói với Dương Đào: "Đi phòng bếp của khách điểm nấu thuốc, hầu hạ nàng uống."

"Vâng." Chỉ có lúc nói chuyện với Nhị Thập, Dương Đào mới giống một nha hoàn thoải mái bình thường. Ngày thường, nàng chính là một ám vệ nghiêm túc.

Non sông Lĩnh Châu tươi đẹp, Mộ Cẩm lại không có hứng thú. "Thốn Bôn, thu xếp một con thuyền, sáng mai đi Hướng Dương Thành."

"Vâng." Thốn Bôn lĩnh mệnh đi.

Sau một hồi vất vả, Nhị Thập vừa mệt vừa buồn ngủ, không đi nghe kịch được.

Mộ Cẩm ở trong phòng nàng, vòng qua người nàng giống như ôm một con mèo. "Ngươi chỉ có cái thân thể này là được." Bởi vì yếu đuối, bởi vì mong manh. Hắn mỗi khi ở cùng nàng đều phải khắc chế, cực kì khó nhịn.

Nhị Thập mệt rồi, vui mình trong lòng ngực hắn.

Hắn không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên cảm thán, "Tâm ta đúng là quá lương thiện."

Nghe xong lời này, mí mắt Nhị Thập cũng lười nhác lên. Chuyện mây mưa tuy rằng tuyệt diệu, thế nhưng, nếu không phải hao phí thể lực thể này thì sẽ càng tuyệt hơn.

Mộ Cẩm rất có tinh thần, vỗ vỗ lưng nàng nói, "Cho ngươi một cơ hội ôm ta ngủ."

Không muốn có được không? Chắc là không được rồi. Nhị Thập vòng tay qua. Đang muốn chìm vào giấc ngủ lại bị hắn vỗ tỉnh.

"Ôm chặt một chút." Ôm lỏng lẻo như vậy, giống như hắn cưỡng bách nàng ôm vậy.

Thế là nàng hung hăng ôm lấy hắn.

Mộ Cẩm lại nói: "Ngươi không phải nữ nhân khuynh thành. Ta thương ngươi như vậy, ngươi nên tạ ơn ta mới phải."

Nàng gật đầu cảm tạ, mơ mơ màng màng.

Hắn lúc này mới vừa lòng, "Ngủ đi."

Những lời Thốn Bôn nói hôm nay đều có lý.

Đương kim Hoàng Hậu là nữ nhi của Thái Phó, trong triều căn cơ thâm hậu. Tiêu Triển lên làm Thái Tử, người của Chiêm Sự Phủ cũng trở thành người của bà ta.

Đương kim Hoàng Hậu trong lòng luôn có bất mãn. Khi bà ta còn là Quý Phi, xưng là Hiền phi.

Bà ta hiền thì đã tốt.

Tiền Hoàng Hậu qua đời, Hoàng Thượng trong lòng đối với Hiền phi có khoảng cách, tuy rằng lập bà ta làm hậu, lại chậm chạp không lập Thái Tử.

Mấy năm nay, Tiêu Triển cố gắng mượn sức của quần thần. Tới tuổi thành niên, trăm thần khuyên ngăn. Hoàng Thượng mới sắc phong Thái Tử.

Hoàng Thượng đa nghi, Tiêu Triển cũng vậy, ở giữa hai cha con có rất nhiều nghi kỵ. Nếu như Tiêu Triển biết Tứ hoàng tử vẫn còn sống. Chỉ sợ, lại sẽ nổi lên một trận sóng gió.

Mộ Cẩm sớm đã quên mất diện mạo của Tiêu Triển, hai người xưa nay không hợp. Mộ Cẩm khi nhỏ tuổi đi qua Quý Môn Quan, không thể không nhớ đến quý khách của Hiền phi.

Tình cảm huynh đệ trong hoàng thất, còn không bằng tình cảm giữa Mộ Cẩm với Mộ Chiêu. Mộ Cẩm quý trọng cuộc sống của "Mộ nhị công tử".

Mộ Cẩm vỗ nhẹ lưng của Nhị Thập. Hắn nhớ rõ, trước kia mẫu thân ru hắn ngủ như vậy.

Thiên hạ thái bình, sủng nãi được thì sủng.

Tương lai ngộ nhờ có chuyện gì, thì là lúc nên vứt bỏ.

- - -

Sương mù quấn quanh Lĩnh Châu, mịt mù mờ ảo, không thấy mặt trời.

Cũng vì vậy mà Nhị Thập mơ mơ màng màng, ở khoang thuyền ngủ liền một mạch.

Mãi đến khi cập bờ ở bến tàu Hướng Dương Thành.

Có buồn bã ỉu xiu, Nhị Thập cũng nhớ rõ, nhất định không được để té ngã.

Vạn dặm trong trời, ngày hè trong vắt. Đây chính là Hướng Dương Thành. Bên đường không xa, có hai cây cổ thụ Từ Kinh cao lớn, hoa đã tàn gần hết. Lá non xanh biếc phủ đầy thân.

Nhị Thập xuống thuyền, thoáng cái trở nên có tinh thần.

Hướng Dương Thành là nơi nổi tiếng về hí khúc, mỗi năm xuân hạ đều tổ chức hai hội thi đấu hí khúc.

Gia đình giàu có nghe diễn, chính là mời đoàn hát kịch về thi đấu biểu diễn.

Nhị Thập đối với du sơn ngoạn thủy không hứng thú lắm, ngược lại lại thích nghe các loại chuyện giang hồ tranh đấu, vì thế, Mộ Cẩm thay đổi tuyến đường đến đây.

Hí kịch Hướng Dương Thành phát triển mạnh mẽ, người kể chuyện, múa rối bóng, múa rối nổi danh ở chốn này.

Chợ ở đây so với chợ kinh thành không giống nhau. Chủ yếu là bán nhiều các loại trang phục hóa trang, con rối, mặt nạ. Thật thích hợp cho các cô nương Yểm Nhật Lâu chơi đùa.

Nhị Thập cũng là mới lạ, đi ba bước dừng một bước. Sợ theo không kịp Mộ Cẩm nên không dám xem nhiều, chậm chạp đi về phía trước.

Mộ Cẩm như thế nào lại không biết tiểu tâm tư của nàng, đôi mắt nàng ngừng ở trên một con rối nhỏ, lưu luyến bịn rịn. Hắn tiến lên kéo nàng, "Đang đi mà ngơ lại cứ nhìn ngó mấy thứ này."

Nàng lập tức đuổi kịp hắn.

Một đoạn dài bên bờ sông Thặng Giang, có một đám hí kịch, thổi sáo đàn hát, rất náo nhiệt.

Đại Tể đông tây nam bắc tấu nhạc đủ loại. Giang Nam bi tình, Tể Đông tươi đẹp, Tây Bắc thì cao vút lạnh lốt.

Đi qua mấy cái hí đài, Mộ Cẩm bên tai nghe đến phát đau. Nghe một vở diễn thì được, chứ cứ nghe liên tiếp như vậy, thật sự ồn ào. Hắn không kiên nhẫn hỏi Nhị Thập: "Muốn nghe vở diễn nào?"

(*Hí đài: sân khấu biểu diễn kịch)

Nhị Thập cũng ngây ngốc.

Bốn người lại đi một đoạn về phía trước, đột nhiên, Nhị Thập nghe thấy giọng Tây Phụ Quan, nàng ngẩng đầu nhìn phía trước.

Cạnh cây liễu bên bờ, có một hí đài nhỏ. Điệu Tây Phụ Quan có trống, có huân. So với một chiến nhạc, vở diễn này lại có thêm đàn tỳ bà, nhịp điệu càng phong tình.

(*Huân: một nhạc cụ để thổi làm bằng đất nung đỏ, có nhiều lỗ)

Mộ Cẩm xoay tròn hạ quạt xuống, nói: "Qua bên kia."

Nơi này đã trình diễn hơn phân nửa.

Bốn người ngồi xuống, cẩn thận nghe mới biết, trên đài diễn chính là màn năm đó La Sát tướng quân cùng Hoàng Thượng ở Tây Phụ Quan đại chiến Bách Tù.

Người đóng vai Hoàng Thượng thời trẻ, hóa trang môi hồng răng trắng, cực kỳ tuấn điển, xướng nói: "Giang sơn Đại Tể, tứ phương xin dâng tặng..."

Đây là hí kịch về phụ thân của Nhị công tử. Nhị Thập như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Phiến quạt Mộ Cẩm phẩy nhẹ, ý cười nhợt nhạt.

Thôn Bôn đưa mắt nhìn Mộ Cẩm.

Dương Đào không biết rõ về thân thế Mộ Cẩm, chỉ lo nghe diễn.

Nhị Thập lớn lên ở Tây Phụ Quan, hiển nhiên đã nghe qua đoạn chiến sử này.

Hoàng Thượng tuổi trẻ tràn đầy khí thế, La Sát tướng quân dũng mãnh thiện chiến. Thế nhưng đóng quân mấy trăm ngày, quân lương đã hết mà không có tri viện.

Dân chúng Tây Phụ Quan vì nước mà quên gạo quên lương, lúc này mới có được chiến thắng.

Lúc này, trên đài diễn tới màn Hoàng Thượng khom lưng hướng dân chúng.

Mộ Cẩm đảo mắt, đánh giá từng người của đoàn kịch. Cuối cùng, đem ánh mắt dừng trên người tiểu cô nương đánh đàn tỳ bà.

Trong một cái nháy mắt, tiểu cô nương nhìn thẳng vào mắt hắn, sau đó lại nhanh chóng dời đi.

Hí đài này ở phía cuối, rất nhiều người bị những tấu nhạc phía trước thu hút nên không đi đến nơi này. Hơn nữa, điệu Tây Phụ Quan đều là chiến nhạc, không thu hút bằng hí khúc du dương hoa mỹ. Chỉ có bảy người ngồi nghe ở đây.

Hạ màn xong.

Chủ đoàn kịch lên đài hô: "Buổi chiều chính là diễn màn gặp gỡ tình cờ giữa đương kim Thánh Thượng cùng tiên Hoàng Hậu. Mời các vị tiếp tục đến cổ vũ, xin cảm tạ."

Nhị Thập cúi đầu, không dám nhìn Mộ Cẩm phía bên kia.

Buổi sáng, cha hắn bị đem thành vai diễn. Buổi chiều, đến cả mẫu thân hắn cũng biến thành nhân vật trong vở kịch. Nhị Thập không biết, Mộ Cẩm có tức giận hay không.

Chủ đoàn kịch xuống đài đáp tạ. Tới trước mặt bốn người, chấp tay thi lễ nói: "Chúng ta từ Tây Phụ Quan đến, hát chính là khúc chiến nhạc của quê hương. Đa tạ bốn vị cổ vũ, đa tạ, đa tạ."

Mộ Cẩm hướng chỗ hí đài nhìn thoáng qua, hỏi: "Đoàn kịch của các vị, đều đến từ Tây Phụ Quan?"

Chủ đoàn kịch gật đầu, nói: "Đúng vậy, chúng tôi đây đều vừa tới Hưởng Dương Thành. Nơi này không thích chiến nhạc, chẳng có mấy đoàn kịch của Tây Phụ Quan." Nói đến đây, chủ đoàn kịch ngại ngùng cười cười.

Hiếm khi gặp được đồng hương. Nhị Thập nhìn về phía đoàn kịch, đôi mắt chớp chớp.

Một màn này, vừa lúc bị Mộ Cẩm nhìn thấy. Nếu chỉ có hai người một chỗ, hắn thật muốn véo khóe miệng nàng. Ngón tay hắn khẽ động đập, phải cố gắng kìm chế.

Tiểu cô nương đánh đàn tỳ bà cũng đi tới, hành lễ, nói: "Cuộc gặp gỡ tình cờ giữa Hoàng Thượng cùng tiên Hoàng Hậu năm xưa được nhiều cô nương gia yêu thích. Mời cô nương buổi chiều đến cổ vũ."

Có đến hay không, còn tùy Nhị công tử quyết định. Rốt cuộc thì đây cũng là chuyện cũ của cha mẹ hắn.

Mộ Cẩm nhìn mặt của tiểu cô nương, nói với Nhị Thập: "Ta cho rằng Tây Phụ Quan chỉ có người là nhỏ bé như vậy. Không nghĩ tới, cũng có cô nương khác không cao lớn, cường tráng."

Tiểu cô nương đứng giữa những nữ tử to lớn ở Tây Phụ Quan, càng thêm nhỏ nhắn, xinh xắn.

Nàng nghe được lời Mộ Cẩm nói, mặt ửng hồng lên. Cúi đầu, nhìn về phía Nhị Thập hỏi: "Hóa ra cô cũng là người Tây Phụ Quan."

Nhị Thập gật đầu.

Chủ đoàn kịch cười: "Thật trùng hợp. Thật trùng hợp. Các vị buổi chiều phải đến cổ vũ đấy."

Cô nương đàn tỳ bà cười lộ lên, nói: "Đúng vậy, cô nương, buổi chiều tới đây nghe một chút. Tiên Hoàng Hậu cũng là người Tây Phụ Quan, chúng ta ở chỗ đó, nơi nơi đều có truyền thuyết về nàng, thật là thần kỳ."

Mộ Cẩm nhếch nhếch khóe miệng, Không phải là giả cho Hoàng Thượng thôi sao? Có cái gì mà thần kỳ.

Cô nương đàn tỳ bà nói: "Ta với tiên Hoàng Hậu ở cùng một huyện, từ lúc nhỏ, ta chính là nghe chuyện của bà mà lớn lên."

Mộ Cẩm nhìn nàng.

Nàng tựa hồ nhận thấy được ánh mắt của hắn, nghiêng đầu đưa mắt lên nhìn hắn, lại nhanh chóng cúi đầu. Trên mặt ửng đỏ chưa tan, không biết lại vừa mới đỏ mặt hay vừa nãy đỏ mặt chưa hết.

Mộ Cẩm nhàn nhạt hỏi: "Cùng một huyện?"

Cô nương đàn tỳ bà ngẩng đầu lên, nói: "Đúng vậy, tiên Hoàng Hậu ở huyện Vũ Trường, ta cũng ở đó. Ta với tiên Hoàng Hậu cùng một họ, họ Chân."

Mộ Cẩm ánh mắt lóe lên một cái, "Các người cùng một huyện, so với nữ tử Tây Phụ Quan khác nhỏ hơn rất nhiều."

Cô nương đàn tỳ bà nhìn hắn một cái, lại dời đi, chuyển hướng đến Nhị Thập. "Cũng không phải. Nữ tử ở phía bắc thì cao lớn hơn một chút, còn tiên Hoàng Hậu ở phía nam."

Chủ đoàn kịch nói: "Đoàn kịch chúng ta thì nàng là người nhỏ bé nhất."

Lúc này, trên đài có một người kêu: "Chân Nguyên Nguyên."

"Dạ." Cô nương đàn tỳ bà đáp lại.

Chủ đoàn kịch nói: "Nguyên nguyên, người đi trước đi."

Lúc gần đi, Chân Nguyên Nguyên nhìn Mộ Cẩm một cái.

Mộ Cẩm cũng đang nhìn nàng.

Chân Nguyên Nguyên xoay người hướng đến hí đài, trên mặt tựa mây đỏ ửng hồng, như mặt trời rực rỡ ánh nắng.

- - -

Khách điểm người đến kẻ đi. Không tránh được có người nghe ngóng.

Mộ Nhị công tử lần này không ở lại khách điểm.

Bằng hữu của Mộ lão gia ở đây có một tòa biệt viện. Lão nhân gia thích nghe diễn, mỗi năm vào mùa xuân hạ mới tới đây.

Thi đấu nhã hí vào cuối tháng, biệt viện không có người ở, liền mời Mộ Cẩm ở lại mấy ngày.

Biệt viện đã có người quét tước sạch sẽ, thay mới đệm giường.

Mộ Cẩm đến đây, tự nhiên ở cùng một phòng với Nhị Thập.

Thôn Bôn cùng Dương Đào ở một sườn khác. Dương Đào tuy nói là nha hoàn, kỳ thật ngoại trừ lúc lên thuyền rồi thuyền dỡ mấy cái, ngày thường cũng không có tác dụng gì lớn.

Mộ Cẩm nói với Nhị Thập: "Buổi tối người có thể thỏa thích mà gào rống rồi."

Dự cảm thấy bất thường, Nhị Thập khoả tay múa chân nói: "Nhị công tử, ta ban ngày muốn đi du ngoạn. Buổi tối có thể ngủ sớm hay không?"

Trong khoang thuyền, hai người lại tiếp tục học ngôn ngữ người cảm điển. Nhị Thập đều có thể suy một ra ba, tự nghĩ ra động tác tay. Dù sao cũng là nói cho Nhị công tử nghe, hẳn hiểu là được.

Mộ Cẩm chất vấn: "Ta ngủ cùng người, người còn không vui?"

Nhị Thập nào dám nói không vui, chỉ đành âm thầm buồn rầu.

Mộ Cẩm nói: "Nghe quá lâu, ta đương nhiên sẽ làm lâu hơn một chút, lại còn làm thêm vài lần. Hiện tại mỗi đêm ở cùng nhau, thì sẽ không gầy vò người lâu như vậy."

Sớm nghe nói người phóng túng nhiều thì cơ thể dễ bị suy nhược. Nhị công tử như vậy, sợ là thời gian cũng không nhiều lắm.

Cái bệnh suy nhược có lẽ đã lây sang cho nàng. Vừa nhìn thấy giường, nàng liền nghĩ đến cánh phải nằm trên đó.

Ăn cơm trưa xong, Nhị Thập lại muốn nghỉ ngơi.

Mới định lên giường, Mộ Cẩm hỏi: "Có đi nghe diễn hay không?"

Nàng khoa tay múa chân: "Nghe gì ạ?"

"Quê người ấy."

Nhị Thập cho rằng, Nhị công tử không thích đi nghe chuyện cũ của cha mẹ mình. "Nhị công tử muốn nghe thì đi."

"Cái gì mà ta muốn, chính người không muốn sao?"

Nàng đương nhiên muốn, nhưng lại không có can đảm nói ra.

"Ở đâu thì mới không ngủ? Đi ra ngoài du ngoạn, người suốt ngày chỉ biết ngủ."

Nói cũng đúng, ở đâu thì mới không ngủ, dựa vào cái gì hẳn lại muốn ngủ trên giường của nàng.

Nhị Thập sinh ra một trận hồn dỗi. Nàng bò lên giường, đem đầu vùi vào trong chăn. Ở bên trong làm mặt quỷ, nghiêng răng nghiêng lợi. Thật sự nhìn không được, còn nắm tay đắp chăn vài cái.

Thấy nàng nửa nằm sắp ở trên giường, Mộ Cẩm hỏi: "Người đang làm gì?"

Nhị Thập vội vàng tháo hoa tai xuống, ném vào trong chăn. Nàng ngồi quỳ, biểu tình lạnh băng, khoa tay múa chân: "Hoa tai ta rơi trong chăn."

Hắn tiến lên rử rử chăn, nhặt được hoa tai, đưa cho nàng, "Đi, nghe diễn."

Nhị Thập lại vùi vào trong chăn đầm đẫm.

Mộ Cẩm nhìn thấy vậy, "Người lại đang làm gì?"

Nàng từ trong chăn ra, tóc có chút bù xù, trên mặt một vẻ bình tĩnh, xuống giường.

Đôi tay Mộ Cẩm néo khoe miệng nàng, "Vừa mới ở trong chăn làm gì?"

Nàng khoa tay múa chân: "Hoa tai ta lại rơi."

Hắn vươn ngón trỏ, đem khoe miệng nàng kéo lên, "Kẻ lừa đảo có phải đã trở lại rồi hay không?"

Không phải. Nhị Thập không chút biểu cảm, để mặc hắn kéo kéo mặt nàng.

"Chặt đứt về chày cán bột đi." Hắn chính là thích nhìn cái bộ dạng lên mặt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tuần tú vô song hơn cả Thái Tử

Editor: June

Mộ Cẩm thân nhiên kéo tay Nhị Thập ra khỏi phòng. Nhớ tới chuyện cần dặn dò Thốn Bôn, đi trước đến một cái sân khác.

Thốn Bôn đang ở trong vườn trúc. Hắn đang luyện kiếm.

Hắn lưu loát sinh động, cầm trường kiếm trong tay, lưỡi kiếm mỏng như nổi lên gió bão. Một loạt những cây trúc xanh biếc rì rào lay động.

Nhị Thập nhìn không chớp mắt. Thốn Bôn giờ phút này, ở trong lòng nàng giống như cây trúc khí thế ngút trời, cao không chạm tới.

Thốn Bôn quay người.

Nhị Thập đang muốn thám phục kiếm pháp linh hoạt của hắn, đột nhiên trước mắt tối sầm, một đôi tay che mắt nàng lại.

Thốn Bôn thu trường kiếm vào bao, đứng sừng sững giữa sân. "Nhị công tử." Nếu như hắn không nhìn thấy sắc mặt của Nhị công tử mà gọi một câu "Nhị Thập cô nương", thì quãng thời gian dài hắn ở bên cạnh Nhị công tử quả là vô ích. Thốn Bôn coi như không nhìn thấy Nhị Thập.

Mộ Cẩm giữ Nhị Thập bên cạnh mình, "Có việc."

"Vâng."

Thốn Bôn rời khỏi sân, Mộ Cẩm mới buông tay che mắt Nhị Thập.

Nhị Thập cúi đầu, không nhìn thấy được kiếm khí trên mặt Mộ Cẩm không thua gì Thốn Bôn.

Đoạn đường này, cướp bóc, trộm cắp, một tên cũng không gặp. Nhị công tử đến giờ như anh hùng không đất dụng võ. Oán giận khó nguôi.

Mộ Cẩm tiến vào gian phòng Thốn Bôn.

"Nhị công tử." Thốn Bôn đóng cửa lại.

"Ồ đoàn hát kịch gặp được Chân Nguyên Nguyên, phái người điều tra lai lịch của nàng ta." Lần đầu tiên nhìn thấy Chân Nguyên Nguyên, Mộ Cẩm đã sinh nghi. "Trùng hợp đến lạ thường. Quê quán, dòng họ, dáng người, quả thực giống như có ý sắp xếp để giống người khác."

"Vâng." Thốn Bôn lấy ra một mảnh giấy nhỏ dài, "Nhị công tử, trong phủ báo lại, tên mật thám kia liên hệ với một người ở quán trà. Về sau không thấy nữa, võ công không tệ."

Mộ Cẩm nhận lấy tờ giấy, nhìn thoáng qua. "Chuyện giả chết để rời cung, trong nội cung những người biết chuyện đã sớm tự vẫn, còn lại đều là tâm phúc. Gian tế ở chuồng ngựa Mộ phủ chỉ là một kẻ qua đường thôi sao?"

Thốn Bôn nói: "Chưa thể xác định."

"Ta có một lần khoa trương giương cờ, chính là đi Phúc Trại ngày đó. Lúc Hoàng Thượng tiến về phía Hoàng lăng, đột nhiên phát hiện có gian tế bên người." Mộ Cẩm đưa tờ giấy nhỏ đến gần cây nến bên cạnh.

Ngọn lửa nhỏ bé túm lấy một góc tờ giấy, tham lam muốn ngày càng nhiều, cho đến khi chiếm đoạt toàn bộ.

"Trước mắt có hai tình huống. Một là có người thấy ta quá kiêu ngạo, thăm dò kỹ lưỡng. Nhưng mà điều tra thế nào, ta chẳng qua cũng chỉ là Mộ nhị công tử. Hai là có người nghi ngờ thân phận của ta." Mộ Cẩm tạm ngừng, "Thái tử Tiêu Triển, Lục hoàng tử, Ngũ hoàng tử làm con tin ở Bách Tùy, đều có trong dự đoán của ta. Bọn họ không thể tra được manh mối năm đó. Do vậy, muốn có cái tình huống thứ hai này, trừ phi ván cờ của ta bị người khác cố ý phá hỏng."

Thốn Bôn hỏi: "Nhị công tử cho rằng, Thái Tử, Lục hoàng tử, Ngũ hoàng tử, ai là người có thể thu xếp tai mắt bên cạnh Hoàng Thượng nhất?"

"Hoàng Thượng ngoài miệng nói tìm hiểu rõ ràng, thật ra trong lòng đã hiểu rõ." Mộ Cẩm cười: "Còn có thể là ai? Đồng cung Thái Tử."

- - -

Đồng cung Thái Tử từ trong mộng bừng tỉnh.

Ngồi trên ghế ngủ một chút, tỉnh lại có chút không khỏe, hắn vuốt vuốt cái trán, hỏi: "Thanh Lư, giờ nào rồi?"

"Thái Tử điện hạ, gần đến giờ Mùi rồi." Thanh Lư ngoài cửa đáp lời.

Tiêu Triển đứng dậy, "Thanh Lư."

"Có thần." Thanh Lư lập tức tiến vào, hầu hạ Thái Tử mặc y phục.

"Cùng ta đi ra ngoài một chút."

"Vâng." Thanh Lư đi theo phía sau hắn.

Tiêu Triển vừa rồi mơ thấy Phi Long tới nhè răng múa vuốt.

Thái Tử chính là Giao Long tương lai, ở đâu còn có Phục Long dám can đảm giương nanh múa vuốt với hắn.

Một lát sau, Chu Văn Đổng vào cung.

Tiêu Triển đi vào phòng, nhìn thấy rỗng rỗng chạm khắc trên mái hiên lại nhớ tới cảnh trong mơ ban nãy. "Thanh Lư, đóng cửa sổ lại."

Thanh Lưu lập tức đi đóng chặt cửa sổ.

Tiêu Triển lúc này mới mở miệng hỏi: "Phụ hoàng bên kia có động tĩnh gì?"

Chu Văn Đồng nói: "Hồi bẩm Thái Tử điện hạ, Hoàng Thượng còn đang điều tra gian tể."

"Đáng giết thì giết, nên cắt đứt thì cắt đứt. Đừng để lại dấu vết." Trên trán Tiêu Triển có chút mệt mỏi, lời nói tàn nhẫn được nói một cách nhẹ nhàng mà chậm rãi.

"Vâng."

"Mộ gia với son tặc bên kia thế nào?" Mộ Cẩm cùng tên son tặc kia quanh quẩn ở Hoàng lăng, hai ngày nay khiến Tiêu Triển nhớ mãi không quên.

Chu Văn Đồng nói: "Mộ Cẩm cùng một tiểu thiếp đi du sơn ngoạn thủy."

"Tên Mộ nhị công tử này, thật đúng thoải mái tự tại." Tiêu Triển giương mắt, "Tiểu thiếp trông thế nào?"

"Một người câm."

"Người câm?" Hôm nay, ngay lúc này, Tiêu Triển mới nở nụ cười, "Hứng thú cũng thật thú vị."

"Mộ Cẩm ở ngày đại hôn hôm đó, sinh ra khoảng cách với thế tử là Tô Yến Tinh, bèn đem thế tử gạt ở một bên. Nói không nói gì thanh tĩnh, liên tục để tiểu thiếp kia ngủ cùng." Chu Văn Đồng thích những kẻ địch mạnh, càng muốn xét đoán chuyện hằng ngày của Thôn Bôn, chuyện của Mộ nhị công tử hết lần này đến lần khác, đơn giản chỉ là chuyện nam nữ. Ngờ khi Chu Văn Đồng cứng ngắc, "Sau khi Tô Yến Tinh đến Mộ gia, bệnh tật không ngừng, thực sự không hầu hạ được nam tử."

"Tô Yến Tinh có phải là người đó hay không..."

"Tô Yến Tinh đúng là biểu muội của Chiêu Nghi. Có điều, lúc trước Tô gia cùng Mộ gia liên hôn là vì chuyện làm ăn. Chuyện Chiêu Nghi được sủng ái là sau khi hai nhà quan hệ thông gia. Hơn nữa, Mộ Cẩm không đem Tô gia tiểu thư để vào mắt. Trước sau như một, hung hăng phách lối."

"Ừm."

"Theo tin tức của mật thám, Mộ cẩm so với hình tượng mà người khác miêu tả không giống, chỉ là một thiếu gia ăn chơi tầm hoan tác nhạc."

(*Tầm hoan tác nhạc: tìm niềm vui thích, theo đuổi hưởng lạc)

"Mặc dù nói như vậy, ta vẫn không có cách nào yên tâm." Tiêu Triển hỏi lại: "Son tặc thì sao?"

"Cái tên son tặc ở Hoàng lăng, là Nhị đương gia của bọn chúng, tên là Lâm Quý Đồng." Chu Văn Đồng nói: "Người Phúc Trại không biết giữ mồm miệng, đem thân thế của Lâm Quý Đồng nói kỹ càng. Lâm Quý Đồng thể chất khác biệt, hơn một năm trước, té xỉu trên đường núi ở Linh Lộc Sơn, được thủ lĩnh đám son tặc nhặt về. Hắn đọc sách, có chút tài văn chương, được đề bạt trở thành Nhị đương gia. Son tặc từ lâu đã muốn trộm mộ, Lâm Quý Đồng rất thích nghiên cứu bát quái trận pháp, được giao cho việc nghiên cứu những kỳ bí ở Hoàng lăng."

"Tĩnh thông bát quái trận pháp?" Tiêu Trầm trầm mắt, "Lại lịch hắn ra sao?"

"Người Phúc Trại nói, Lâm Quý Đồng đến từ Thượng Đỉnh Thành."

"Thượng Đỉnh Thành." Tiêu Triển suy tư một lát, nói: "Ta từng nghe Phụ hoàng nói, người năm đó đại chiến với Bách Tùy bị trúng mấy mũi tên, chính là được trị liệu ở Thượng Đỉnh Thành."

"Vâng, chỗ đó đa số là đại phu." Chu Văn Đồng nghĩ tới một chuyện, "Thần nhớ lại, Mộ Cẩm khi còn bé cũng đi đến Thượng Đỉnh Thành chữa bệnh mới khỏi hẳn."

Việc này không phải bí mật, Mộ lão gia tìm kiếm hỏi thăm danh y, cả kinh thành đều biết.

Tiêu Triển hỏi: "Hắn bệnh gì?"

"Sinh non thể yếu."

"Hoàng Thượng, Mộ Cẩm, Lâm Quý Đồng... Ba người này đều từng đi đến Thượng Đỉnh Thành, cũng đều xuất hiện ở Linh Lộc Sơn." Tiêu Triển vượt vọt huyết Thái Dương. "Bên kia Mộ gia, có thể xử giục được ai đó tiếp tay cho chúng ta hay không? Nha hoàn, người hầu, thậm chí tiểu thiếp của hắn cũng được." Chỉ bằng một mật thám thì sẽ không có tiến triển. Tiêu Triển dường như nhận ra, Mộ Cẩm chính là một đối thủ. Các loại người không thể hiểu được địch ý này, đã lâu rồi không xuất hiện. Đã từ rất lâu, rất lâu rồi. Nhớ tới con ác mộng hôm nay, Tiêu Triển cảm thấy bức bối.

Chu Văn Đồng đáp lời: "Thần sẽ đi lo liệu việc này."

"Đi đi, hôm nay cứ thế đã." Tiêu Triển thức khuya dậy sớm, có chút đau đầu. "Đúng rồi, Mộ Cẩm đi du ngoạn có gì không?"

"Hôm qua đi Lĩnh Châu, hôm nay đã hướng đến Hương Dương Thành." Chu Văn Đống nói chi tiết: "Thốn Bôn võ công thâm hậu, mật thám không dám tiếp cận."

"Theo dõi cẩn thận, kịp thời báo lại cho ta."

"Vâng."

- - -

Mộ Cẩm cùng Nhị Thập đi đến dưới gốc cây liễu.

Đoàn hát kịch chỉ có ba người đang bày ghế.

Chủ đoàn kịch đến chào hỏi: "Cảm tạ nhị vị đến cổ vũ, thực sự rất cảm tạ. Đây, mời ngồi bên này."

Hai người ngồi xuống.

Chủ đoàn kịch nói: "Vở kịch này không phải chiến trường sôi sục như buổi sáng, chỉ kể chuyện nữ nhi tình trường. Trên đài có chút đơn sơ, nhưng thể hiện cảnh đầy tình thơ ý họa."

Mộ Cẩm hỏi: "Các vị làm sao hóa trang được thành Tiên Hoàng hậu?"

"Ở huyện Vũ Trường Tây Phụ Quan có một pho tượng của Tiên Hoàng hậu. Chúng ta trang điểm theo hình dáng pho tượng ấy." Chủ đoàn kịch giải thích nói: "Một cảnh chiến trận đại thắng, một cảnh nữ nhi tình trường. Năm đó ở Tây Phụ Quan đều đã được Thánh Thượng đồng ý để dựng kịch. Về phần những thứ khác, chúng ta không biết cũng không dám."

Mộ Cẩm hỏi lại: "Có thể giống đến mấy phần?"

"Cái này... có thể đến tám phần." Chủ đoàn kịch vẫy vẫy tay, "Nguyên Nguyên trang điểm xong chưa? Xong rồi thì đi ra nói vài câu."

"Đến đây." Làn váy tung bay, Chân Nguyên Nguyên nhẹ nhàng bước tới. Nàng khoác trên vai một chiếc áo choàng rộng màu trắng, phía trên còn dính vết bẩn lòng đỏ trứng. Một vài sợi chỉ rách rủ xuống tay áo với thắt lưng. Trên gương mặt phủ một lớp phấn trắng, che giấu đi tất cả sự ửng đỏ trên mặt.

Đáng thương đến rung động lòng người.

Nhị Thập liếc trộm Mộ Cẩm.

Đáy mắt Mộ Cẩm phẳng lặng, nhìn thẳng Chân Nguyên Nguyên.

Chân Nguyên Nguyên bị ánh mắt trắng trợn của Mộ Cẩm làm cúi đầu, hai tay tự nhiên nắm lấy sợi tơ trên eo.

Chủ đoàn kịch nói ở bên cạnh: "Chiếc xiêm y này là theo may theo pho tượng đó. Có phải Nguyên Nguyên trang điểm không giống với buổi sáng đúng không? Đây đều là phương châm của đoàn hát kịch chúng ta, diễn thì phải thật, diễn thì phải giống."

Mộ Cẩm thu hồi ánh mắt, mở quạt ra, lên tiếng: "Ừm"

Nhị Thập trầm nghĩ, chắc là Chân Nguyên Nguyên hóa trang rất giống Tiên Hoàng hậu?

Như thế thực tốt, Nhị công tử không cần phải ôm nàng rồi nhớ đến mẫu thân nữa. Chỉ là, giá trị lợi dụng của nàng lại giảm đi một bậc, chỉ có thể để che cùi hay làm gian tế thôi. Vì Tứ hoàng tử mà làm gian tế, chắc lại bị phái vào trong cung. Đi vào chỗ kia, thì cả đời này cũng không ra được.

Nhị Thập nghĩ ngợi lung tung, con mắt bình tĩnh nhìn về phía hí đài, không có đem tình ý của đôi nam nữ trên đài bỏ vào mắt.

Vô cùng trái ngược với Mộ Cẩm.

Lúc đầu, hần phẩy nhẹ trường phiến. Về sau, quạt phẩy càng nhanh.

Mộ Cẩm bây giờ đã hiểu rõ, vì sao đương kim Hoàng Thượng vẫn còn tại vị lại để cho dân gian biểu diễn câu chuyện xưa của lão.

Vì câu chuyện này là giả.

Thế nhân đều biết, đương kim Hoàng Thượng trên chiến trường gặp được một tiểu cô nương. Trên hí đài cũng chính là tiết mục như vậy, Hoàng Thượng mặc áo giáp, kịp thời ôm lấy tiểu cô nương đang cận kề nguy hiểm.

Nhưng mà, chỉ có vụn vụn vài người biết, lúc Hoàng Thượng và tiểu cô nương gặp nhau, lão đang bị trọng thương.

Không phải Hoàng Thượng anh hùng cứu mỹ nhân. Mà là Tiên Hoàng hậu nhất được Hoàng Thượng đang hấp hối.

Hoàng Thượng dường như cảm thấy, chân tướng sự việc sẽ làm tổn hại tôn nghiêm của hắn, vì vậy đoàn hát kịch này chỉ đang diễn một câu chuyện giả được truyền bá.

Vô si. Mộ Cẩm xem thường.

Nam tử trên đài kia hoa ngôn xảo ngữ, trêu chọc tiểu cô nương cười tươi khúc khích.

Quá vô si rồi. Mộ Cẩm khép lại cây quạt.

Cũng trong một cái chớp mắt, hắn dường như hiểu ra điều gì đó. Lăn nứa mở quạt ra, lắng nghe lời thoại của nam tử.

Lúc chào cảm ơn, Chân Nguyên Nguyên hướng mắt liếc nhìn Mộ Cẩm.

Nhị Thập vụng trộm liếc nhìn hắn.

Hắn nhìn lại Chân Nguyên Nguyên, cười cười.

Chủ đoàn kịch tới hỏi: "Cô nương nghe thấy thế nào?"

Nhị Thập gật đầu. Thật ra tâm trí nàng đã bay đi đâu rồi rồi.

Chủ đoàn kịch thở dài, "Cảm tạ nhị vị đã cổ vũ."

Mộ Cẩm đưa tới một thời vàng, "Không biết có thể tâm sự riêng với Chân cô nương hay không?"

Chủ đoàn kịch hai mắt nhìn chăm chăm, hai tay run rẩy, "Cái này... Cái này..." Lòng bàn tay hắn đỏ mề hời, chà xát xuống hai bên đùi, nói: "Nguyên Nguyên ở lại một chút."

Chân Nguyên Nguyên chần chừ đáp lại.

- - -

Đây là lần đầu tiên, Nhị Thập bị xua đuổi.

Ngày trước, đây đều vị trí của Thốn Bôn.

Nhị Thập dưới chân chuẩn bị chuồn nhanh.

"Đứng lại." Mộ Cẩm chậm rãi mở miệng. Thấy cái bộ dạng muốn trốn đông trốn tây này của nàng, hắn lại nổi lên cơn giận không tên. Hắn đường đường là Nhị công tử, không phải nói quá, tuần tú vô song hơn cả Thái Tử, thế mà cho nàng nhìn vài lần, rõ ràng đều không vui.

Hắn quát lớn: "Lại đây châm trà."

Bước chân Nhị Thập trở nên nặng nề, đi tới bên cạnh hắn. Cái loại cuồng trà bình thường này, Nhị công tử nhất định không thích uống.

Mộ Cẩm một trái một phải, ngồi giữa Nhị Thập với Chân Nguyên Nguyên. Hắn cười nhìn Chân Nguyên Nguyên, "Chân cô nương, cô có thể nói một chút về huyện Vũ Trường không?"

Chân Nguyên Nguyên nghi hoặc: "À? Mộ công tử muốn biết về quê ta sao?"

"Ừm." Mộ Cẩm chưa từng đi Tây Phụ Quan. Hắn đã từng phác thảo ra non sông núi biếc nơi đó, lại lo lắng chính là Tây Phụ Quan thực sự không đẹp như trong tưởng tượng.

"Cái này..." Chân Nguyên Nguyên nhìn về phía Nhị Thập, "Cô nương, cô ở chỗ nào Tây Phụ Quan?"

Nhị Thập ra dấu tay một cái năm, một cái ba.

Chân Nguyên Nguyên kinh ngạc: "Huyện Ngũ Tam?"

Nhị Thập gật đầu.

Chân Nguyên Nguyên càng kinh ngạc chính là, "Giọng nói cô nương..."

Mộ Cẩm nói: "Giọng nói bị mèo tha đi rồi."

Nhị Thập mặc kệ hắn nói.

Chân Nguyên Nguyên nói: "Huyện Vũ Trường, thì cũng toàn đất. Khắp nơi đều là bùn đất. Những ngôi nhà thì cũ và cách xa nhau... Ở phía nam thì có một thác nước đỏ xuống..."

Đáy mắt Mộ Cẩm ẩn dấu chút u tối.

Nhìn Nhị công tử nhìn chăm chăm Chân Nguyên Nguyên giống như nhìn chăm chăm con mồi, Nhị Thập nâng má lên.

Nhị công tử đối với mẫu thân thực sự rất cố chấp. Lúc say rượu, không ngừng ở bên tai nàng nói "Mẫu thân của ta", nàng cũng có chút đồng tình. Nhưng chính hắn đã bỏ nát sự đồng tình của nàng.

Nhị Thập thất thần, không nghe vài câu Chân Nguyên Nguyên nói.

Đợi đến khi hoàn hồn, Chân Nguyên Nguyên đã định rời đi. Nàng ta giương đôi mắt e lệ nhìn Mộ Cẩm.

Hắn cười đáp lại.

Kỳ lạ, dáng vẻ tươi cười của Nhị công tử, Nhị Thập thấy rất nhiều, nhưng sao cảm thấy lúc này hắn không giống lắm?

Hắn ở trước mặt người khác, phần lớn là khí định thần nhàn.

Duy chỉ có đối với nàng, rất cố quái. Nàng dường như đã quên, trước đây Nhị công tử chưa bao giờ thờ hồng học. Dù có tức giận, hắn cũng chỉ có ý cười nhẹ.

Nhị Thập ngày càng phát hiện, chính mình bị lây cái bệnh cố quái này. Tam tiểu thư từng khen nàng khéo tay, vân đạm phong khinh. Các nha hoàn nói gặp nàng là người hay cười, mặt mũi hiền lành.

(*Vân đạm phong khinh: thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trôi)

Hiện tại, cả ngày không phải bị Nhị công tử dọa thì cũng gặp hắn tức giận. Tính tình nàng trở nên xấu đi.

Nhị Thập tự cảnh báo chính mình.

- - -

"Thốn Bôn."

"Nhị công tử."

Hiếm khi, Mộ Cẩm lại ở trong phòng Thốn Bôn. Hắn cầm một vài thoại bản, tự nhiên ngồi xuống.

Nhị công tử gần đây đam mê thoại bản, chọn toàn những loại tranh nhiều chữ ít. Cho ai xem, không cần nói cũng đoán được.

Hiện tại mấy thoại bản này phần lớn toàn chữ viết, có thể thấy là không phù hợp với Nhị Thập.

Yên tĩnh hồi lâu, Mộ Cẩm giương mắt, nhìn thấy trường kiếm của Thốn Bôn, nhớ tới một màn kia ở vườn trúc.

Mộ Cẩm mở miệng nói: "Ta ngày ấy nói, sách lược vẹn toàn để một nữ nhân trung thành và tận tâm đi theo một nam nhân, chính là tình yêu."

Thốn Bôn đương nhiên biết rõ.

Mộ Cẩm nói: "Nàng yêu mến ta, mới có thể một lòng một dạ."

Lúc này Thốn Bôn mới nhận ra đây đều là những thoại bản phong nguyệt.

Mà hình như không phải.

Mộ Cẩm lần trước chọn thoại bản phong nguyệt, nam nữ không nói lời nào, chỉ có tư thế là thay đổi. Hôm nay xem kịch hắn mới biết, hóa ra, nam nữ có thể làm không chỉ là chuyện trên giường.

Hoàng Thượng nói một đồng chuyện quý quái, đem tiểu cô nương lừa gạt về cung. Tuy vô si là vậy, thế nhưng lại có hiệu quả.

Mộ Cẩm buông thoại bản phong nguyệt, hỏi: "Thốn Bôn, ngươi nói ta lớn lên thế nào?"

"Nhị công tử tuần tú nhả nhặn, diện mạo hơn người." Thốn Bôn mặt không đổi sắc.

"Người xưa cao minh, đem các cách tán tỉnh chuyện phong nguyệt nam nữ ghi vào trong sách." Mộ Cẩm "Roạt xoẹt xoẹt" mở quạt ngọc, nói: "Ta không ngờ tới chính là, Mộ nhị công tử ta lại có một ngày cần phải dùng mỹ nam kế."

- - -

Nhị Thập trong phòng cố gắng điều chỉnh chính mình.

Thử nghĩ, nếu Nhị công tử là nam nhân khác, dáng vẻ của nàng sẽ chỉ là bình thản, lạnh nhạt.

Nàng đối với phó quân gia Trần, với thầy dạy may vá, với Thốn Bôn, đều như thế.

So với những nam nhân này, địa vị của Nhị công tử rất cao, nàng càng gọi dạ bảo vâng dùng lễ nghi mà đối đãi, mà không dám oán thâm trong lòng. Tuyệt đối không thể để cho Nhị công tử trở thành sự tồn tại đặc biệt trong cuộc sống của nàng.

Nhị công tử chỉ là một chủ tử. Phó quân gia Trần cũng thế, thầy dạy may vá cũng thế, Thốn Bôn cũng thế.

Trở lại làm một Từ A Man lạnh nhạt trước kia.

Nhị Thập ngồi vào chỗ của mình, rót cho mình chén nước, chậm rãi uống từng chén một.

Ngoài cửa Mộ cảm lật lại vài trang thoại bản.

Ghi nhớ: Chăm sóc tỉ mỉ, quan tâm chu toàn. Nghĩ đến như vậy, ngày hôm qua ở khách điểm đem nàng giày vò quá mức mất rồi.

Hắn ném thoại bản vào bụi cỏ, gõ cửa.

Nhị Thập chưa mở cửa, đợi trong chốc lát.

Ngoài cửa còn đang gõ.

Nhị công tử sẽ không kiên nhẫn như vậy, nhất định không phải hắn. Chắc là Dương Đào hoặc Thốn Bôn.

Nhị Thập cười khúc khích.

Cửa vừa mở, gặp được Mộ Cẩm đang mỉm cười.

Mộ Cẩm "...". Làm sao lại cười tươi như hoa nở thế này.

Nhị Thập: "...". Nhị công tử có phải bị trúng tà rồi không.

- - -

Tác giả nói ra suy nghĩ bản thân: "Thượng Đình Thành" đã xuất hiện đầu tiên ở chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nhị công tử ôn nhu, suýt nữa sụp đổ sắc mặt

Editor: June

Cả hai đều cúi đầu, lúc ngẩng lên, Mộ Cẩm ý cười nhàn nhạt.

Nhị Thập che dấu vẻ mặt tươi cười.

"Gặp chuyện gì vui hả?" Mộ Cẩm rót cho Nhị Thập một chén nước, "Vừa nãy cười vui vẻ như vậy."

Nhị Thập ngồi xuống theo, bình tâm định khí.

Mộ Cẩm ôn tồn hỏi: "Buổi tối đi ra ngoài chơi không?"

Có một sợi tóc rơi xuống bên cạnh má Nhị Thập.

Trước kia hắn nhìn thấy cũng không thèm động tới. Hiện tại không giống với lúc trước, vén sợi tóc kia của nàng ra sau tai.

Ngón tay lạnh buốt chạm qua vành tai Nhị Thập. Nàng có chút né tránh.

Hắn thu tay về, ôn tồn nói: "Ban đêm ở Hương Dương Thành rất náo nhiệt, ở đây rất nhiều người từ nơi khác tới. Các đoàn hát kịch đường như đều từ chỗ khác đến đây. Cũng có quan lại, thương nhân ngồi thuyền đến để nghe kịch. Nơi này ban ngày thì các đoàn hát kịch nhỏ biểu diễn, buổi tối thì đến lượt những người qua đường tụ tập. Có thể chơi múa rối, kịch đèn chiếu, nếu thấy hứng thú, thì người lên đài hát tuồng cũng được."

Nhị Thập nhìn về phía hắn. Nhị công tử xưa nay giọng điệu thường kiêu căng, giờ lại trở nên bình thản, chậm rãi, tựa như dùng một tảng đá to lớn của vách núi này mà nhét vào vách núi khác.

Mộ Cẩm nói tiếp: "Nơi này có rất nhiều thứ mới mẻ, thú vị, người bình thường chỉ ngủ gật trong phủ, ít khi ra ngoài. Lần này cơ hội hiếm có, ta mang người đi dạo chơi. Về sau chúng ta lại đi Giang Nam, Bắc Cảnh, hoặc đi một chuyến đến Tây Phụ Quan. Mở rộng thêm kiến thức, người ngày càng hoạt bát hơn."

Nàng cảm chén nước lên.

"Người biết rất nhiều chuyện của ta, đây chính là trời cao an bài. Đông Ninh nói rất đúng, trời cao có đức hiếu sinh. Chỉ cần người không phản bội ta, ta nhất định sẽ giữ lại tính mạng cho người." Mộ Cẩm nhìn nàng cười: "Đôi mắt này của người, giống một bé thơ con sợ hãi. Ta sao nỡ nhẫn tâm?"

Nàng lại uống một ngụm nước. Nam nhân năm lần bảy lượt ném nàng đến Quỷ Môn Quan, trăng tráo nói ra bốn chữ "sao nỡ nhẫn tâm", sao nỡ nhẫn tâm cơ đấy?

"Thế nào? Buổi tối cùng đi hội đêm nhé?" Mộ Cẩm ôn nhu trung cầu ý kiến nàng.

Nhị Thập hồi lâu không có trả lời.

Lúc hai người cùng đi nghe kịch, Nhị công tử vẫn là bộ dạng tùy tiện, ngông cuồng. Nghe kịch xong, hàn huyên một hồi với Chân Nguyên Nguyên, trở về thì lại biến thành công tử dịu dàng.

Mộ Cẩm véo nhẹ mặt nàng, "Nói chuyện, nói vài lời cho ta xem nào."

Nhị Thập cố lấy hết dũng khí, khoa tay múa chân: "Nhị công tử, đêm nay ta muốn đi nghỉ sớm." Nàng quan sát sắc mặt của hắn. Trước kia nghe thấy như vậy, khẳng định lại trời xanh chuyển âm u.

Hắn mỉm cười, nói: "Là ta sơ suất, đêm nay người nghỉ ngơi cho tốt."

Nàng cảm kích mà rót cho hắn một chén nước, khoa tay múa chân: "Đa tạ Nhị công tử."

Mộ Cẩm lại nói một đồng chuyện.

Nhị Thập nghe tai trái ra tai phải. Chỉ thỉnh thoảng liếc hắn một cái.

Nhớ tới Tam tiểu thư đã từng nói "Tùy tâm sinh tướng".

Thứ bức người nhất của Nhị công tử, vẫn luôn là lòng dạ của hắn. Trời sinh tính cuồng ngạo, đuôi mày như lưỡi kiếm. Hiện tại miễn cưỡng đem lưỡi kiếm mạnh mẽ rũ xuống như cây phát trần. Ngược lại không bằng được ngày thường, mà lại tuần tú một cách gian trá, tuần tú một cách hung ác.

Hôm nay Nhị Thập nghĩ mãi mà không có cách nào tập trung được. Nghe Nhị công tử nói những lời gió nhẹ mây bay, nàng bắt đầu thất thần.

Thật vất vả, Nhị công tử rốt cuộc cũng đã ôn nhu đủ, liền rời đi.

Nhị Thập bỗng nhiên bừng tỉnh. Ban này, Mộ Cẩm véo nhẹ mặt nàng, nàng không thấy đau. Nàng hoài nghi đang ở trong mơ, hung hăng véo chính mình.

Đau khủng khiếp.

Không phải mơ. Nhị công tử thật sự trúng tà rồi.

Tiền nghi của Nhị công tử, ngu gì mà không chiếm lấy. Có thể dễ dàng qua được một đêm thanh tĩnh, Nhị Thập mừng rỡ không ngớt.

Nàng không biết rằng, Mộ Cẩm vừa đi ra ngoài, sắc mặt liền sầm lại. Hắn đã nói những lời cần nói, nàng một câu cũng không nghe vào.

Tình tình ái ái thật là đáng ghét.

- - -

Ngày thứ hai, Mộ Cẩm vô cùng ôn nhu, hỏi Nhị Thập muốn tiếp tục đến chỗ nào dạo chơi không.

Nhị Thập khoa tay múa chân: "Muốn đi với Dương Đào, đi xem những đồ vật của nữ nhi."

"Ừm." Mộ Cẩm vẫn đang cười. Tính tình nữ nhân này được một tác lại muốn tiến một thước, đến cùng vẫn không đổi. "Dương Đào. Cùng nàng đi dạo chơi. Nàng muốn đi đâu thì đi đó. Nàng muốn mua cái gì thì mua cái đó. Nàng muốn mua cả con phố thì ta cũng đáp ứng."

Nhị Thập nhìn hấn tươi cười ấm áp. Thăm nghĩ cái sự bất thường này, đã gặp đến ngày thứ hai rồi.

Đêm qua không thấy Nhị công tử, ngày hôm nay cũng không phải thấy Nhị công tử nữa. Nàng cảm thấy bị may mắn đập trúng đầu.

Nhị Thập cùng Dương Đào đi chợ phiên, muốn lựa chọn một chút đồ chơi cho các cô nương ở Yểm Nhật Lâu.

Bên đường có một gánh xiếc đang biểu diễn rất náo nhiệt.

Các gánh xiếc ở Đại Tề quốc, bình thường đa số đều có vóc dáng nhỏ, người nhẹ nhàng linh hoạt. Cái gánh xiếc này lại có vài người Bách Tù. Nam tử Bách Tù ngũ quan sâu, lông mày cao, so với nam tử bình thường của Đại Tề thì cao hơn. Thu hút mọi người vây xem.

Chủ gánh xiếc nói: "Mấy vị nam tử Bách Tù này đến Đại Tề quốc, một phần là để biểu diễn tạp nghệ Bách Tù. Thứ hai là tới tìm dâu Đại Tề."

Đám người vây xem cười vang.

Nhớ tới vị hôn phu của Tiểu Cửu cũng là người Bách Tù, Nhị Thập cười theo.

Có người nói: "Tuy Đại Tề nhiều nữ nhân, nhưng chúng ta không hạn hán thì cũng ngập lụt. Gia đình giàu có ai mà chẳng tam thê tứ thiếp. Chúng ta thì cũng vậy, cùng một dạng lưu manh cả thôi."

Một giọng nam nhân ồm ồm nói: "Các người có thể lấy những nữ tử thất trinh, dù sao người Bách Tù các người cũng coi mở mả."

Nhị Thập liếc nhìn nam tử giọng nói ồm ồm. Dáng người to béo bụng phệ.

Nữ tử thất trinh một phần vì bắt đắc dĩ. Nhị Thập cũng vậy.

Thập Ngũ cũng thế. Sinh ra ở thanh lâu, ngủ ở thanh lâu, ngoại trừ bán mình ra thì không còn cách nào khác.

Gánh xiếc có một gã người Bách Tù đang nói chuyện, giọng địa phương khá nặng, nói tiếng Đại Tề khá cứng nhắc, hấn nói: "Nữ tử thất trinh mà chưa gả, thì lỗi sai không phải ở nữ tử. Là do nam nhân không chịu trách nhiệm."

Đám người yên tĩnh trong thoáng chốc, không ít tiếng nam nhân "hừ" lên từ bốn phía.

Chủ gánh xiếc trừng mắt liếc nhìn vị Bách Tù kia, hướng đám người chấp tay thi lễ: "Thật có lỗi, thật có lỗi, vị này không biết giữ mồm giữ miệng, kính mong các vị thứ lỗi."

Tuy là mở miệng xin lỗi, nhưng người vây xem tản đi không ít.

Chủ gánh xiếc lại trừng mắt liếc qua, nói: "Buổi trưa hôm nay đừng ăn cơm nữa, người nói chuyện cũng đủ no bụng rồi đấy."

Nam tử Bách Tù này biểu diễn chính là ăn hỏa phun lửa, nhổ ra ngọn lửa dài đến ba thước. Đang hướng đến chỗ Nhị Thập.

Nhị Thập không biết đó là lửa thật hay lửa giả, thế lửa hung mãnh, nàng vội vàng lùi lại.

Dương Đào lập tức tiến lên một bước, chắn cho Nhị Thập. Ánh mắt nàng sắc bén, trừng mắt với nam tử Bách Tù.

Nam tử Bách Tù kinh hoàng, hai tay quét lên không trung, phui lửa đi. Hấn hỏi: "Cô nương không sao chứ?"

Dương Đào quay đầu nhìn Nhị Thập.

Nhị Thập lắc đầu.

Nam tử Bách Tù cúi người chào thật sâu, "Thực xin lỗi."

Chủ gánh xiếc gõ đầu nam tử Bách Tù, trách cứ nói: "Đi đến trước như vậy làm gì? Hù dọa người khác rồi kìa."

Nam tử Bách Tù gãi đầu, cười áy náy, con mắt đảo một vòng qua Nhị Thập với Dương Đào, rồi dừng trên mặt Dương Đào.

Chủ gánh xiếc liên tục xin lỗi. "Cô nương thật có lỗi, không có bị thương chứ?"

"Phun lửa thì phải nhìn cho cẩn thận chứ." Dương Đào nổi giận nói.

Nam tử Bách Tù tiến lên, lại cúi đầu: "Cô nương, thực xin lỗi."

Dương Đào nhỏ giọng nói: "Nhị Thập cô nương, loại xiếc này quá nguy hiểm. Cô nương muốn nhìn thì lùi ra xa một chút."

Nhị Thập lùi hai bước.

Nam tử Bách Tùy dường như muốn tiến lên, lại bị chủ gánh xiếc tóm trở về.

Gặp mặt một lần, Nhị Thập nhớ được mang máng. Mang máng cũng không sao, nàng cũng sẽ không gặp lại hắn nữa.

Buổi tối quay lại, Nhị Thập ở Thặng Giang lại gặp được nam tử Bách Tùy.

Hắn bị kinh diễm bởi khuôn mặt xinh đẹp của Dương Đào, trên khuôn mặt ngăm đen hiện lên đầy sự vui vẻ.

Nhị Thập đang suy nghĩ, hắn định làm gì.

Hắn bỗng nhiên tiến lên cầu ái.

Nhị Thập biết rõ người dân Bách Tùy anh dũng, lại chưa thấy qua sự mạnh dạn như vậy, hắn trước mặt mọi người hát lên khúc ca dao cầu ái. Nàng giật mình tại chỗ.

Dương Đào nhú mày, kéo tay Nhị Thập, "Nhị Thập cô nương, đi thôi."

Mộ Cẩm nói để cho Nhị Thập tùy ý du ngoạn, hắn lo lắng, theo sát lúc gần lúc xa. Lúc này hắn nhìn thấy một nam tử cao lớn chặn đường Nhị Thập. Nam tử mở ra hai tay, trong miệng đang nói gì đó.

Bờ sông ồn ào, nghe không rõ. Ngày càng nhiều người qua đường vây xem nam tử kia.

Mộ Cẩm bước nhanh tới, đi đến gần, nghe được khúc ca dao của nam tử Bách Tùy,

Bài ca dao này vốn là dùng tiếng Bách Tùy, nam tử đến Đại Tề, tự mình dịch sang tiếng Đại Tề.

Mộ Cẩm nghe được một câu kia: "Ta mở rộng lồng ngực, hàng đêm chờ nàng bò lên."

Nhị công tử ôn nhu, suýt nữa sụp đổ sắc mặt. Trong lòng lặp đi lặp lại ba lần "ôn nhu", mới treo được lên nụ cười nhạt. "Dương Đào, chuyện gì?"

"Nhị công tử, tiểu nữ cũng không biết..." Dương Đào nói xong, cúi đầu.

Nhị Thập khoa tay múa chân: "Nhị công tử, người nghe hắn đi."

Có lỗi tai thì ai mà chẳng nghe được hắn hát, hát khó nghe, giống như bọn lưu manh. Hắn kéo tay Nhị Thập, "Đi, chúng ta ra bờ sông một chút."

Lúc Nhị Thập cùng Mộ Cẩm ở một chỗ, Dương Đào không dám đi theo. Dương Đào đứng nguyên tại chỗ, vừa vặn lúc nam tử Bách Tùy đã hát xong.

Hắn cười với nàng.

Nàng mặt lạnh. Nhìn thấy Thốn Bôn cũng bị chủ tử bỏ lại ở phía trước, nàng đi tới.

- - -

Mộ Cẩm cùng Nhị Thập đi bên cạnh bờ, nói: "Trước kia chưa bao giờ đem cây liễu ra so sánh với nữ nhân, hiện tại ôm lấy eo người như vậy, nhìn về cây liễu phía xa bên bờ, vừa nhỏ bé lại mềm mại."

Nhị Thập cực kỳ cứng ngắc, không nhỏ nhắn cũng chẳng mềm mại. Nàng ra dấu tay: "Nhị công tử, người hai ngày nay tâm tình rất tốt sao?"

Tốt cái gì mà tốt, đương nhiên không tốt. Phải nói những lời ghê răng này, có điều đều là những gì nữ nhân thích nghe. Về điểm này thì vẫn là chuyện giường chiếu đơn giản hơn, không phải nói nhiều, lại vô cùng thoải mái.

Thoại bản đã nói, nữ nhân thích nhu tình mật ý. Càng hư tình giả ý, càng tin tưởng không chút nghi ngờ.

Mộ Cẩm đảo mắt nhìn Nhị Thập, nói: "Đúng vậy, có một vấn đề làm phiền ta từ lâu. Ta muốn giết người, không giết thì hậu quả vô cùng. Nghĩ mãi về nguyên nhân không giết người. Ta từng suy đi tính lại. Ta thích mỹ nhân khuynh thành, người lại không phải. Ta chán ghét nữ tử thông minh, người lại là loại như vậy. Mãi đến khi ta nhìn thấy vẻ kịch của Hoàng Thượng cùng tiên Hoàng hậu, mới hiểu được, thế gian này có một truyền thuyết đã kéo dài ngàn năm. Nó không có nguyên nhân, cũng không có hình dạng, ta thậm chí không cảm thấy nó nảy sinh. Cũng không biết là ai đổ vào, có một ngày, nó trưởng thành như đại thụ che trời. Ta muốn nhổ tận gốc, nhưng rễ của nó lại cắm chặt trong đáy lòng yếu ớt. Ta phải đem lòng mình móc ra mới có thể chặt đứt nó. Ta nên chặt hay không chặt đây?"

Nhị Thập kinh ngạc.

Mộ Cẩm biết rõ, nàng bị dọa rồi. Nhìn cái vẻ tròn mắt há mồm này, ngốc nghếch.

Lúc Nhị Thập nghe khúc cầu ái, đã bị nhận một chương rồi. Lời Mộ Cẩm nói ra, như mấy đạo Lôi Điện đánh xuống người nàng.

Những lời này của hấn, Nhị Thập không nên tin.

Thế nhưng, ánh trăng trong suốt chiếu rọi, hai con người của hấn tràn đầy tình ý chân thành, tha thiết. Sau khi Nhị công tử gặp Chân Nguyên Nguyên thì tính tình thay đổi rõ rệt. Nhị Thập thầm nghĩ, Chân Nguyên Nguyên có phải đã học được cổ thuật của Tây Vực? Sau đó... Cổ thuật xảy ra rủi ro, chọn nhầm đối tượng.

Ngon đèn trên bờ sông mờ ảo, cô nương gia đứng đấy sẽ không hẹn gặp nhau riêng tư giữa đêm hôm khuya khoắt.

Nhị công tử không bỏ được sự tùy tiện bên trong, tùy ý ôm eo Nhị Thập, ở bên cạnh cây liễu mà nói chuyện tình cảm nam nữ. "Người đâu rồi, đối với ta thế nào?" Hấn thấp giọng hỏi ôn nhu.

Nhị Thập lâm vào trầm tư.

Câu hỏi của Nhị công tử đang ở ngay trước mắt. Câu hỏi của Thập Ngũ vang vọng bên tai, "Nhị công tử có phải thích người hay không?"

Chẳng lẽ là trở thành sự thật rồi à...

Vậy làm sao bây giờ? Không thể gả cho người khác nữa sao?

Không đúng, nàng đã biết thân thể của hấn, mỗi ngày đều như chạy bên bờ sinh tử, đã sớm nói không có nhà để về rồi.

Nhìn nước sông Thặng Giang yên tĩnh, đầu óc hỗn loạn của Nhị Thập bỗng nhiên lóe lên tia sáng.

Nếu như Nhị công tử thích nàng, nàng sẽ không phải ba ngày hai đầu mà chạy tới Quỷ Môn Quan nữa. Hấn không thích cũng được, vì trúng tà mà thích là được rồi.

Nàng ra dấu tay: "Nhị công tử, toàn bộ của ta đều là của người, tâm cũng là của người." Những lời này để nói thì khó mà nói được, dùng ngôn ngữ của người câm điếc nói ra, nàng mặt không đỏ, hơi không gấp.

Mộ Cẩm nhìn nàng, Nữ tử bình thường tỏ tình, thường sẽ mập mờ, e lệ. Giống như Chân Nguyên Nguyên, đỏ ửng như vậy, nhìn hấn một cái, lại là ánh mắt dao động, lại nhìn cái nữa, lại toàn tán loạn tung bay.

Nữ nhân trước mắt này khuôn mặt lại nhợt nhạt, mắt cũng không chớp một cái, thẳng thừng mà nhìn hấn. Ai mà tin được là nàng đang tỏ tình.

Nhị Thập rút cuộc cũng chớp mắt, khoa tay múa chân: "Nhị công tử về sau đừng dọa ta nữa, gan ta hơi nhỏ."

"Cái gan này của người, đủ để chọc cả ngày." Mộ Cẩm nhìn không được mà châm chọc một câu, nói xong mới nhớ phải ôn nhu.

Nhị Thập được ôm trong lòng ngực hấn.

Mộ Cẩm ôm nàng.

Nàng nên hiểu rõ, tình yêu so với lòng trung thành càng có thể bảo vệ được tính mạng.

Nếu không, sẽ có ngày, hấn cuối cùng sẽ giết nàng để vĩnh viễn giết trừ hậu hoạn.

- - -

Hai người dắt tay, đi về biệt viện, giống như cực kỳ nhu tình mật ý.

Có mấy vị tiểu thư phú quý, che một tầng khăn che mặt. Đi đến trước mặt, nhắc lên mi mắt mà quăng cho Mộ Cẩm ánh mắt e lệ.

Mỗi lúc như vậy, Mộ Cẩm lại đưa mắt nhìn về phía Nhị Thập, vì nàng mà cài lại trâm, vì nàng mà vén tóc tơ.

Không biết rõ sự tình thì lại cho rằng đây là một ý lang quân tốt, thâm tình mà chân thành.

Đến biệt viện. Mộ Cẩm nghiêng người ở bên tai Nhị Thập hỏi nhỏ: "Tối nay ta có thể ở phòng người không?"

Nhị Thập cũng không nghĩ hấn chỉ nằm trên giường rồi dắt tay, ôm eo nàng giống như hiện tại.

Nàng vụng trộm ngắm hấn, lúc Nhị công tử hỏi, mặt mũi tràn đầy ôn nhu. Nàng liền khoa tay múa chân: "Ta có thể lựa chọn không?"

Mộ Cẩm cười cười: "Hai bên tình nguyện, mới có thể cùng nhau hướng tới sự chân thành."

Nhị Thập đang muốn lắc đầu.

"Có điều." Hắn nói thêm: "Cách xa một thời gian dài, lần sau lại muốn làm nhiều lần."

Nàng tính toán. Một đêm vài lần quả thật mệt mỏi. Nàng đều không thờ nổi.

Hôm nay nghe xong lời nói của nam tử Bách Tuy, Nhị Thập càng thêm thần nhiên. Dù sao đây đưa với Nhị công tử, nàng cũng có khoảng thời gian tuyệt vời, hơn nữa sau đó ngủ càng ngon.

Nàng cùng hắn thương lượng, đêm nay một lần là được rồi.

"Ừm." Hắn đáp ứng.

Thoại bản đã nói, thân mật nữ nhân đúng lúc, có thể tăng thêm hứng thú. Một nhị công tử chưa bao giờ thân mật cả.

Đêm nay hắn có thể ăn cái bánh gạo trắng tròn này một cách thật thân mật rồi.

- - -

Editor bày tỏ: dịch xong mấy lời thoại sến súa của oppa Mộ Cẩm làm em sang chấn tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Có người đưa tiền để ta tới giết người*

Editor: June

Lần này, Nhị Thập không có ngủ đầu ngủ luôn.

Bên trên chiếc bánh gạo trắng tròn có một cái dấu mờ mờ.

Nhị công tử cứ ngậm như vậy không bỏ, vẫn đang là hồi thứ nhất. Chẳng lẽ hắn mê luyến nàng?

Nàng nhắm mắt lại, nghe thấy Mộ Cẩm nói: "Cho người thêm một cơ hội ôm ta ngủ."

Nhị Thập lập tức ôm lấy hắn, một cách hung hăng.

Nàng không biết thế nào là nam nữ thâm tình. Chỉ nghĩ, nếu như Nhị công tử đem nàng để vào tận sâu trong tâm khảm, cái mạng nhỏ này của nàng có thể được bảo toàn rồi.

Tiểu Thập từng kể một câu chuyện về hồng nhan họa thủy, chính là nói về một nam nhân yêu mỹ nhân mà không yêu giang sơn.

Nam nhân bắt đầu trở nên điên cuồng và thật sự mất đi lý trí.

Mộ Cẩm gói cầm lên đầu Nhị Thập, cúi xuống ngửi mùi thơm nhân nhật từ nàng, một mùi thơm xen lẫn trong người nàng.

Không phải mùi túi thơm, đến gần có thể nhận ra nàng bằng mùi hương này.

Nữ nhân này nếu để hắn trong lòng, hắn sẽ không cần do dự việc giết nàng hay không giết nàng nữa.

Hai người chặt chẽ ôm lấy nhau.

- - -

Thái Tử cuối cùng cũng không đi quán trà kia uống trà nữa, mà đi một vườn trồng trà bình thường.

Nhấp một ngụm, hắn nói: "Lúc này mới có thể gọi là trà."

Lý Trác Thạch thích trà thô. Càng là lá trà hiếm có, nàng càng không thích uống. Nàng gọi một bình nước nóng.

"Trác Thạch, nàng cần phải quen với cuộc sống của ta." Tay phải Tiêu Triển bắt lấy tay trái của nàng.

Nàng rút tay lại, "Ồ Đông cung có thể uống nước, tại sao ở đây lại không thể?"

Hắn cười ôn hòa: "Ta đã nói hết mức, lúc nào ta cũng phải đầu hàng trước mặt nàng."

Hai người yên lặng trong thoáng chốc, Chu Văn Đổng cảm thấy đến lúc mình cần nói chuyện, "Thái Tử điện hạ, chỗ Hương Dương Thành có một phát hiện mới."

"Nói."

"Có một đoàn hát kịch đến từ Tây Phụ Quan, diễn vở kịch về lúc Hoàng Thượng bắt ngờ gặp được tiên Hoàng hậu."

Tiêu Triển giương mắt, hạ giọng: "Ai dám to gan? Câu chuyện về vua cũng dám diễn."

"Là năm đó Hoàng Thượng ở Tây Phụ Quan đã đồng ý. Vở kịch có hai cảnh, về hồi Hoàng Thượng còn trẻ bồng bồng chí khí. Mấu chốt chính là, có một nữ tử trong đoàn kịch tên là Chân Nguyên Nguyên, vô cùng giống với tiên Hoàng hậu. Cùng quê quán, cùng một họ. Thật quá mức trùng hợp."

"Ừm." Tiêu Triển đặt chén trà xuống, "Có thể giống đến mức nào?"

"Ước chừng đến tám phần." Chu Văn Đổng nói: "Mật thám hồi báo, Chân Nguyên Nguyên thân hình nhỏ bé, yếu đuối, ngũ quan cực kỳ giống tiên Hoàng hậu. Đoàn hát kịch gọi là Tiểu Chân."

Tiểu Chân là tên thân mật năm đó Hoàng Thượng gọi tiên Hoàng hậu.

"Tên này nếu để Hoàng Thượng nghe thấy, có thể xảy ra chuyện." Tiêu Triển dùng nắp đậy lại chén trà làm nứt miệng chén ngọc, phát ra tiếng kêu gầy gợn thanh thúy "tắc rắc".

Chu Văn Đổng còn nói: "Mộ nhị công tử cũng đi nghe vở kịch của bọn họ. Về sau lại một mình cùng với Chân Nguyên Nguyên."

Tiêu Triển lạnh lùng nhướn mày, "Một mình nói chuyện gì?"

"Chân Nguyên Nguyên trở về nói chuyện với chủ đoàn kịch, nói đều là về chuyện phong tục dân tình của Tây Phụ Quan, với vài lời thoại của Hoàng Thượng trong vở kịch diễn trên đài." Chu Văn Đổng lại trở nên cứng nhắc, "Mộ Cẩm lại nổi lên hứng thú với chuyện tình yêu nam nữ."

Hai chữ tình yêu, lại khiến cho Tiêu Triển liếc nhìn Lý Trác Thạch.

Lý Trác Thạch cúi đầu uống nước. Lúc Tiêu Triển cùng Chu Văn Đổng nói chuyện, nàng luôn luôn trầm mặc.

Tiêu Triển nói: "Nói tiếp."

Chu Văn Đổng nói: "Mộ Cẩm trò chuyện với nữ tử này xong, đi tiệm sách mua vài cuốn thoại bản phong nguyệt."

"Phong nguyệt?" Tiêu Triển bật cười: "Cái vị Mộ nhị công tử này quả thật khôi hài. Nghe người nói như vậy, hẳn suốt ngày không làm gì cả."

"Dạ đúng." Cái hình tượng này vốn chính là Mộ nhị công tử, chẳng có gì lạ.

Một tên thiếu gia ăn chơi, tự bản thân mình không hiểu dịch ý đối với hắn từ đâu ra? Tiêu Triển giương mắt, "Người phái người đi Thượng Đình Thành điều tra thêm về chuyện trước kia của Lâm Quý Đồng. Cha mẹ là ai, sự phụ người ở đâu."

"Vâng."

Tiêu Triển còn nói: "Đem người tên Tiểu Chân này giết đi."

"Vì sao?" Lông mày Lý Trác Thạch nhăn lại, chen vào nói.

"Cái khuôn mặt của nàng ta, chính là sai lầm." Tiêu Triển nói: "Hoàng Thượng đến bây giờ vẫn còn giữ gìn bức họa của tiên Hoàng hậu. Mẫu hậu ta mỗi lần nhớ tới khuôn mặt đó, căm ghét không nguôi."

Tiêu Triển chuyển hướng sang Chu Văn Đổng, nói: "Phái ám vệ đi. Nhiệm vụ nếu như thất bại, giết không cần suy nghĩ."

"Vâng." Chu Văn Đổng lên tiếng.

Lý Trác Thạch lúc này liếc nhìn Tiêu Triển. Nước trong chén bị nàng một hơi uống cạn.

Chu Văn Đổng nói: "Mộ phủ cũng vừa có phát hiện. Cái người cầm đi cùng với Mộ Cẩm, có chút kỳ lạ."

Tiêu Triển thưởng thức trà, hỏi: "Như thế nào?"

"Người cầm này vốn là nha hoàn của Mộ tam tiểu thư, bị Mộ Cẩm cưỡng bức nên mới trở thành người của hắn. Không có danh phận, về sau cô họng bị tổn thương, trở thành không nói gì. Mộ Cẩm trước mặt người khác năm lần bảy lượt làm tổn thương nàng ta, thậm chí, hắn còn chưa điều tra rõ tiểu thiếp vọng trọng yêu đương là ai, liền hiểu nhầm chính là người cầm này lên lút tư thông, vứt nàng vào trong nước, suýt nữa mất mạng. Thần nghĩ, nàng ta đối

với Mộ Cẩm, có lẽ oán niệm sâu đậm." Chu Văn Đồng ngừng lại mới nói tiếp, "Không bằng phái người đi thăm dò tin tức từ miệng nàng ta?"

"Không." Tiêu Triển buông chén ngọc, "Nàng ta vốn chỉ là một nha hoàn, những nữ nhân bình thường này không phải loại thông minh. Nàng ta cùng Mộ Cẩm ngày đêm chung gối, không thể có được sự cơ trí tinh táo, làm gian tế cũng dễ dàng lòi đuôi. Mặt khác, tiêu thiếp ở cùng Mộ Cẩm nên không thể gặp được nhiều lần, để bọn họ đi theo người cảm này nói mấy lời khách sáo thì an toàn hơn."

"Vâng."

Sau khi Chu Văn Đồng rời đi, Tiêu Triển cười nhìn Lý Trắc Thạch, cười đến thâm ý sâu xa, "Trách Thạch, nàng cũng nên nhìn qua mấy cuốn thoại bản phong nguyệt, như vậy mới có thể cảm nhận được sự diệu kỳ của chuyện nam nữ."

Lý Trắc Thạch cứng đờ. Có lúc, nàng cảm thấy Tiêu Triển thanh thoát như mặt trời, rõ ràng lúc hai người triền miên là hắn gọi tên người khác, nên nàng mới chán ghét chuyện nam nữ. Lúc này thấy đôi mắt hắn mỉm cười, nàng không nói gì.

Một người như hắn, thích diễn vai nào thì diễn vai đấy.

"Đúng rồi, Trắc Thạch, có một chuyện."

Lý Trắc Thạch đưa mắt nhìn hắn.

"Nàng có thích đi xem hí kịch không? Đi Hướng Dương Thành một chút nhé?" Tiêu Triển cười.

- - -

Ngày thứ hai.

Buổi sáng, Chân Nguyên Nguyên từ xa nhìn thấy Nhị Thập đang đi dạo xem mấy vở kịch, nàng ta chạy lên trước, mời Nhị Thập xem hí kịch.

Tâm tình tốt nên Nhị Thập cũng không từ chối.

Mộ Cẩm ôn nhu chưa tới, Dương Đào đi theo bên người Nhị Thập.

Chân Nguyên Nguyên bộc lộ ánh mắt đối với Mộ Cẩm, nhớ mãi không quên. Cái dạng ánh mắt quyến luyến kia, nàng cho rằng vị công tử chọn trúng nàng,

Thế nhưng, sau ngày hàn huyên hôm ấy, hắn không đi tìm nàng, cũng không đến xem kịch.

Chân Nguyên Nguyên biết rõ Nhị Thập là nữ nhân của Mộ Cẩm. Công tử thế gia vốn tam thê tứ thiếp hầu hạ. Chân Nguyên Nguyên đi theo đoàn hát kịch từ nam ra bắc, nếu có thể tìm được một nam nhân để nương tựa, cho dù là làm thiếp, so với con hát còn tốt hơn nhiều.

Huống hồ, công tử này còn cao quý, tuấn tú.

Hát hí kịch xong.

Chân Nguyên Nguyên nói với Nhị Thập: "Cô nương... Có thể nói chuyện riêng vài câu hay không?" Nhìn ngấm xiêm y của Nhị Thập chính là loại vải thượng hạng. Chân Nguyên Nguyên cực kỳ hâm mộ.

Mặc dù, Nhị Thập cảm thấy một người cảm như nàng thì sao có thể nói chuyện riêng, nhưng nhìn thấy con mắt chờ đợi của Chân Nguyên Nguyên, Nhị Thập liền gật đầu.

Hai người đi đến gian phòng phía sau hí đài. Dương Đào đứng ở ngoài canh chừng.

Gian phòng toàn đặt những loại nhạc khí, đồ hóa trang, ghế ngồi. Cực nhỏ hẹp, chật chội.

Chân Nguyên Nguyên kéo Nhị Thập, đứng ở bên cạnh cửa sau.

Chân Nguyên Nguyên biết rõ Nhị Thập không nói được, lựa chọn câu hỏi cho đúng. Hỏi: "Cô nương, cô là nữ nhân của vị công tử kia sao?"

Nhị Thập gật đầu.

Chân Nguyên Nguyên hỏi lại: "Nữ nhân của công tử có nhiều hay không?"

Rời đi rất nhiều rồi. Nhị Thập dựng lên một động tác tay: sáu.

"Ừm." Chân Nguyên Nguyên thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Không ít... Không quan tâm nhiều nữa." Nói xong, nàng ta nhìn Nhị Thập.

Nhị Thập tròn mắt, đã hiểu rõ ràng ý tứ của Chân Nguyên Nguyên. Cô nương này gan thật lớn, hỏi trực tiếp mà không sợ bị Nhị Thập ghen ghét.

Nhị Thập không biết Mộ Cẩm có ý gì đối với Chân Nguyên Nguyên. Nàng còn chưa thu phục được hắn, nếu hắn có niềm vui mới, chẳng phải lại muốn một đao đem nàng diệt khẩu rồi sao.

Nhị Thập đang do dự nên trả lời thế nào, quay đầu nhìn thấy bên kia cửa sổ, bỗng nhiên có một khuôn mặt đang cúi xuống.

Ngũ quan bị lộn ngược, không phân biệt được là người chết hay còn sống.

Nhị Thập không khỏi kinh sợ. Nàng một tay che miệng, một tay hướng ra ngoài cửa sổ.

Chân Nguyên Nguyên nhìn lại theo, nhảy về phía sau một bước.

Gã nam tử có một khuôn mặt chữ quốc (国) xấu xí, môi mím chặt lại. Hắn nhìn Chân Nguyên Nguyên cùng Nhị Thập, hỏi: "Ai là Chân Nguyên Nguyên?"

Chân Nguyên Nguyên nói không nên lời.

Nam tử liếc mắt nhìn đồ hóa trang trên người nàng, nói: "Đoàn hát kịch các ngươi khoa trương quá mức. Có người đưa tiền để ta tới giết ngươi."

Chân Nguyên Nguyên run rẩy, nàng bị dọa đến nỗi cổ họng xiết chặt, không kêu lên tiếng.

Nam tử từ cửa sổ đi tới, trên tay cầm một chiếc dao găm ngắn.

Nhị Thập lập tức đẩy cửa sau, kéo Chân Nguyên Nguyên chạy ra bên ngoài. Nàng nghĩ, bên ngoài nhiều người qua lại, tên này có lẽ sẽ không hung hăng như vậy nữa.

Chân Nguyên Nguyên thường tập kịch, bước chân linh hoạt. Lúc này lấy lại được tinh thần, nắm lại tay Nhị Thập, chạy trốn về phía trước, cổ họng cuối cùng cũng hô ra tiếng: "Cứu mạng a, cứu mạng a! Giết người!"

Thế nhưng, hai người quá chậm. Chạy không quá vài bước, nam tử nhảy lên một cái, xoay người đối diện với hai người.

Chân Nguyên Nguyên ôm lấy Nhị Thập, run rẩy không ngừng.

Trên đường không thấy bóng dáng một nam nhân nào, chỉ có một cô nương áo tím đang khoác một bao phục. Nàng nghe được động tĩnh, dừng bước quay đầu lại. Lộ ra một khuôn mặt nữ nhân đầy khí phách.

Cô nương áo tím nhíu mày, "Đường đường là nam nhân, vậy mà lại đi cướp bóc của hai vị cô nương gia?" Nói xong, nàng cời dây buộc bao phục.

Môi Chân Nguyên Nguyên run run, miệng nói không rõ chữ: "Cô nương, hắn là sát thủ!"

Chuyện đó không khiến cho cô nương áo tím sợ hãi. Mở bao phục, nàng rút ra một thanh trường kiếm sắc bén.

Nhị Thập mới biết, cô nương này là người tập võ.

Thấy cô nương áo tím trấn định, bình tĩnh, Nhị Thập nghĩ chắc hẳn là võ công rất cao cường?

Nhị Thập cùng Chân Nguyên Nguyên hai tay trời gà không chặt, nếu như nam tử cố tình giao chiến đánh úp hai người, thì đúng là phiền toái.

Nhị Thập quan sát phía đường tắt. Bây giờ việc có thể làm, chính là đừng trở thành gánh nặng cho cô nương áo tím.

Nhị Thập kéo Chân Nguyên Nguyên, bước nhanh đến chỗ đằng sau vạc nước phía góc tường, ngồi xổm xuống ẩn nấp. Nói như vậy, nam tử muốn tới bắt người, có bao nhiêu chương ngại thì càng có thể kéo dài thời gian bấy nhiêu.

Cô nương áo tím nhìn về phía Nhị Thập.

Tình huống hỗn loạn như vậy, cô nương đó vẫn hết sức nhanh chóng. Tuy mặt mũi tràn đầy kinh sợ, thế nhưng so với Chân Nguyên Nguyên thì đã tỉnh táo hơn nhiều rồi.

"Nhị Thập cô nương." Dương Đào nghe thấy động tĩnh liền đuổi theo.

Nam tử phía trước bị Dương Đào chặn đường, đằng sau bị cô nương áo tím nhìn chăm chăm.

Nam tử một người đấu với bốn nữ nhân. Trong đó có hai nữ nhân không có võ công, còn hai nữ nhân có võ này, có vẻ cũng không ăn ý.

Dương Đào nhìn thoáng qua cô nương áo tím ở phía xa, đồng thời tiến đánh hướng nam tử.

Nam tử nhảy lên.

Cô nương áo tím cũng nhảy lên theo.

Dương Đào không có đuổi theo. Nàng đến trước mặt Nhị Thập. So với giết địch, an toàn của Nhị Thập mới là nhiệm vụ hàng đầu của Dương Đào.

Nam tử muốn giết Chân Nguyên Nguyên, không có leo tường rồi đi.

Hắn giẫm hai chân đứng trên tường, phi thân tấn công hướng cô nương áo tím.

Cô nương áo tím dừng bước, nghiêng người tránh né.

Nam tử giờ đã nhận ra, nữ nhân áo tím võ công không hề thua kém. Hắn là sát thủ, phải dùng chiêu trí mạng.

Cô nương áo tím tránh được đòn hiểm. Đột nhiên, cánh tay bị dao găm xẹt qua. Mũi kiếm sắc bén xướt qua bên áo ngoài của nàng, sau đó, dao găm chia ra một đoạn, đâm vào cánh tay nàng.

Cô nương áo tím cắn răng, phi cước đá bên hông nam tử.

Nam tử trúng một cước, ổn định lại người.

Dương Đào thấy thế, gia nhập cuộc chiến.

Nhị Thập lúc này mới biết, hóa ra Dương Đào cũng tập võ.

Có thêm sự giúp đỡ, cô nương áo tím không phải cố hết sức nữa. Bắt được tốc độ, kiếm sắc đâm vào vai phải của nam tử.

Tay trái nam tử có nhiều hơn một chiếc dao găm nhỏ, tay quét ngang, xẹt qua eo phải của nàng.

Nàng hung hăng đá lại nam tử một cước, một tay che kín eo. May thay, lúc nam tử đâm tới, nàng lệch người đi, một đao kia đâm vào không sâu.

Nàng vững vàng, giờ kiếm hướng nam tử.

Đúng lúc ấy, trong ngõ nhỏ rồi cuộc cũng có người đi qua. Đại hán hô to: "Giết người! Giết người!"

Nam tử định chạy trốn, trong một khắc do dự, bị Dương Đào bắt được hai tay.

Dương Đào đá hắn một cước quỵ xuống, lạnh giọng chất vấn: "Người là ai?"

Nam tử mặt không biểu cảm nói: "Sát thủ."

Dương Đào hỏi lại: "Người là người của ai phái tới?"

Nam tử đáp: "Quy củ giang hồ, không thể trả lời."

Dương Đào hung hăng vung một quyền chỗ má trái của hắn.

Chân Nguyên Nguyên đi tới, nói: "Hắn nói hắn được đoàn kịch hát khác phái tới, muốn giết ta..."

Nam tử nói: "Dùng danh tiếng của tiên Hoàng hậu để giả danh lừa bịp, cái hí đài của các người là cái đình trong mắt bao nhiêu người. Ta không giết được người, thì sẽ lại có những người khác đến."

Chân Nguyên Nguyên liên tục xua xua tay, "Chuyện này không liên quan đến ta, ta..." Mặt nàng trắng bệch, thú nhận toàn bộ rõ ràng: "Ta không phải cùng quê với tiên Hoàng hậu, ta chưa từng đi đến huyện Vũ Trường, quê của ta không phải ở Tây Phụ Quan, ta lại càng không phải họ Chân. Là chủ đoàn kịch nói... Lão nói ta lớn lên rất giống với tiên Hoàng hậu, mới gọi ta đến hát hí khúc. Ta chưa từng thấy pho tượng của Hoàng hậu, ta từ nhỏ đã không có nhà để về, mưu sinh bằng cách hát hí khúc, ta chỉ vì kiếm miếng cơm ăn thôi... Đừng giết ta... Đừng giết ta..."

Ban đầu Nhị Thập nghĩ, như thế nào mà lại trùng hợp đến như vậy. Không ngờ là do chủ đoàn kịch chọn lấy một người tướng mạo tương đồng, rồi an bài quê quán, họ tên.

Dương Đào đang muốn hỏi thêm vài câu.

Khóe miệng nam tử rỉ máu, đầu ngã nghiêng rồi ngã xuống.

Dương Đào hoảng hốt. Nàng là ám vệ, biết rõ đây là gì. Bọn họ luôn mang theo bên người độc dược. Nhiệm vụ thất bại, trở về cũng giống như chết, uống thuốc độc để không phải chịu đựng sự tra tấn.

Chân Nguyên Nguyên chưa từng nhìn thấy người chết, một kiếp ngày hôm nay, ba hồn bảy vía đều bị dọa đi mất, nàng sợ hãi mà ngã xuống đất.

Nhị Thập cũng sợ.

Dương Đào đi nhanh đến bên người Nhị Thập, đỡ lấy nàng. "Nhị Thập cô nương, không sao chứ?"

Nhị Thập cúi mặt, không dám nhìn thi thể của nam tử.

Cô nương áo tím khoác bao phục lên, định rời đi.

Chân Nguyên Nguyên bò dậy, "Cô... đến Thượng Y quán trị thương đã."

"Y quán ở đâu?" Cô nương áo tím hỏi.

Nhị Thập đưa mắt nhìn, giờ mới nhận ra, hóa ra cô nương áo tím chính là người xin đoán quẻ ở Nam Hi miếu.

Lý Trắc Thạch quay đầu, đối diện với ánh mắt Nhị Thập, nàng nhăn lông mày một cái: "Là cô."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tâm lang như sắt*

Editor: June

Chuyện hôm nay, đã khiến cho sự ôn nhu của Nhị công tử tan thành mây khói.

Hắn nói với Dương Đào: "Trở về kinh thành tự mình lĩnh phạt."

"Vâng." Dương Đào lui ra.

Thốn Bôn trở về, thấy Dương Đào đi tới trước mặt.

Nàng không lộ chút biểu cảm nào mà hướng hắn hành lễ: "Thốn Bôn công tử."

Thốn Bôn bình tĩnh đáp lại: "Ừm."

Hắn tiến vào phòng. "Nhị công tử."

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm ngồi trên ghế bành, thoải mái hỏi: "Người muốn ám sát thì sẽ làm thế nào?"

"Đêm khuya thanh vắng, một đao lấy mạng." Thốn Bôn giết hái hoa tặc chính là như vậy.

"Cái gã đã chết kia đâu phải sát thủ." Mộ Cẩm nói: "Ám sát Chân Nguyên Nguyên dễ như trở bàn tay, lại không phải lựa chọn lúc Chân Nguyên Nguyên tách đoàn."

Một sát thủ, lại để quá nhiều sơ hở. Không có phẩm hạnh, đạo đức.

Thốn Bôn nói những gì mình nghe được: "Sát thủ là do một đoàn hát kịch khác phái tới. Đoàn hát kịch có một gã trung niên bộc trực, chính lão đã thuê sát thủ giang hồ. Hắn giải thích, sát thủ nóng lòng muốn lấy tiền, cảm thấy Chân Nguyên Nguyên là một nữ nhân, muốn giết thì cứ giết."

Từ cử chỉ lời nói của sát thủ, đã nói rõ hắn vốn không phải là một sát thủ lão luyện. So với Thốn Bôn miêu tả thì khá giống.

Mộ Cẩm không tin. Nhìn về phía rừng trúc ngoài cửa sổ, nhìn chăm chăm vào chỗ gốc trúc. "Thi thể sát thủ xử lý thế nào?"

"Thi thể bị người của nghĩa địa mang đi. Thuộc hạ đến phòng chứa thi thể ở nghĩa địa, thì không nhìn thấy thi thể uống thuốc độc tự sát như Dương Đào thuật lại." Thốn Bôn chỉ nói sơ qua lúc lật thi thể.

"Có chút kỳ lạ." Mộ Cẩm hỏi: "Nữ tử đi ngang qua, Lý cái gì ấy, cụ thể ra sao?"

"Tự xưng là Lý Thạch, là ngũ tiểu thư của xường nhuộm Lý thị ở kinh thành."

"Rời kinh lúc nào? Khi nào thì đến đây?"

"Hôm qua đi thuyền từ kinh thành, buổi trưa hôm nay thì đến Hưởng Dương Thành."

Hưởng Dương Thành cách kinh thành không xa, so với Linh Châu còn gần hơn. Mộ Cẩm vì muốn xem kịch mà đi hướng đường về.

"Điều tra thêm về nàng ta. Sao lại trùng hợp đi ở ngõ hẻm vắng tanh như vậy. Thủ pháp của sát thủ, như cố tình để cho ai đó anh hùng cứu mỹ nhân." Mộ Cẩm lại nghĩ, hẳn không nay làm sao lại nghe lời nữ nhân kia nói, không đi cùng nàng. Hẳn mà ở đó, làm gì đến lượt người khác anh hùng cứu mỹ nhân.

"Vâng."

"Điều ám vệ tới, tìm xem thi thể ở đâu." Mộ Cẩm hạ tầm mắt nhìn đầu quạt sắc bén, nói: "Chết không thấy xác, sợ rằng có lừa dối."

- - -

"Thái Tử điện hạ, thi thể ám vệ đã xử lý xong." Ở Đông cung, chỉ có Chu Văn Đống nghị sự ở thư phòng Thái Tử.

"Ừm." Tiêu Triển lại đang nằm chộp mắt trên ghế. Đêm qua Lý Trác Thạch không ở đây, bên người không có ai ôm, hẳn ngủ không yên giấc.

"Thái Tử điện hạ, thần có một chuyện không rõ."

Tiêu Triển mở mắt, "Ừm?"

"Vốn đã quyết định phái một ám vệ đi, vì sao đột nhiên lại đổi người khác? Tên này bị thương quá nặng, kinh mạch đều đã tổn hại, sống không nổi qua mùa đông này. Cường ép nổi mạch, lại đi ám sát, thân thủ không linh hoạt, dễ dàng để lại dấu vết." Chu Văn Đống đã phải thu xếp thuê một kẻ sát thủ ở đoàn hát kịch khác.

"Mạo hiểm một chút, đổi lại bình thường, ta chắc chắn sẽ không phái người như vậy đi. Nhưng --" Tiêu Triển ngồi thẳng người, "Trác Thạch thiện tâm, không muốn làm hại người vô tội. Đổi lấy một kẻ sắp chết đi chịu chết, lương tâm nàng tự so sánh sẽ không thấy băn khoăn nữa."

"Vâng." Lại là vì Lý Trác Thạch. Trong lòng Chu Văn Đống đầy oán giận, trên mặt đành dấu đi biểu cảm.

"Chân Nguyên Nguyên cùng lắm cũng chỉ là một nữ tử bình thường, phải một ám vệ võ công cao cường đi giết nàng ta, ngược lại lại làm nổi sinh nghi ngờ." Tiêu Triển đứng dậy, "Coi như mời được một gã sát thủ không sáng suốt, dù sao chết cũng không cần đối chứng nữa."

"Dạ." Chu Văn Đống nghĩ ngợi, lại hỏi: "Thái Tử điện hạ, Chân Nguyên Nguyên giết hay không giết?"

"Trác Thạch vì nàng cầu tình, không giết nữa." Tiêu Triển ngừng lại một chút, nhìn về phía mái hiên cung điện. "Lòng dạ nữ nhân."

Một câu này, không biết là nói Lý Trác Thạch, hay là nói chính hắn.

- - -

Ngày thứ hai.

Nhị Thập hỏi xin tiền Mộ Cẩm, mua mấy món quà nhỏ tặng mấy cô nương.

Lúc trở về, gặp được Lý Trác Thạch.

Thương thế của Lý Trác Thạch đã không còn trở ngại, đang ở khách điểm tĩnh dưỡng.

Chân Nguyên Nguyên coi nàng như ân nhân cứu mạng, hôm nay tới y quán thay thuốc cùng nàng. Chân Nguyên Nguyên nói: "Đại phu nói, hai ngày nữa đổi thuốc, vết thương có thể khép lại rồi. Chỉ là... Không biết có để lại sẹo hay không."

"Không sao, ta tập võ từ nhỏ, cái này chỉ là vết thương nhỏ thôi." Lý Trác Thạch đổi một bộ y phục, hàng lông mày giảm đi hào khí.

Đối với nữ tử luyện võ, Nhị Thập vô cùng ngưỡng mộ. Hai ngày nay, Nhị Thập nhìn thấy Dương Đào ánh mắt đều lóe sáng.

Dương Đào lo lắng, vài ngày nay con mắt của Nhị Thập cô nương cứ sáng như vậy, sợ rằng chính mình sẽ không chỉ lĩnh phạt đơn giản nữa.

Thốn Bôn với Dương Đào tiêu sái oai hùng, Nhị Thập đều đã nhìn thấy.

Còn Nhị công tử thì, Nhị Thập chỉ nhìn thấy hắn ở Linh Lộc Sơn, khoa chân múa tay một phen.

"Hai ngày nữa, ta phải rời khỏi Hường Dương Thành rồi." Chân Nguyên Nguyên nói thêm: "Chuyện này về sau... Chủ đoàn kịch nói sẽ không đi thi đấu hí kịch nữa. Hai ngày nữa diễn kịch xong, Nhị Thập cô nương, cô ghé qua một chút nhé. Lý cô nương cũng vậy."

Nhị Thập đồng ý. Ở Hường Dương Thành, không phải nghe sách thì cũng đi nghe kịch. Chẳng biết bao giờ Nhị công tử mới lên đường, nàng liền giết thời gian bằng xem hí kịch luôn.

Chân Nguyên Nguyên ở trên đài hát hí khúc.

Nhị Thập với Dương Đào ngồi ở dưới đài.

Dương Đào đứng bên ngoài cách một trượng. Hai mắt sáng ngời, quan sát bốn phía.

Bây giờ, Chân Nguyên Nguyên đang diễn vở về thư sinh - tiểu thư, chuyện tình nam nữ đưa đẩy trăm lần.

Diễn được một nửa, Lý Trác Thạch chợt ôm vết thương bên hông.

Nhị Thập vội vàng kéo lấy nàng trong thoáng chốc.

Hai người vốn ngồi có chút cách nhau, giờ thì ngồi cùng một chỗ.

"Cảm ơn." Lý Trác Thạch mỉm cười.

Nhị Thập bỗng nhiên cảm thấy, Lý Trác Thạch là người biết đạo lý chừng mực, thân hơn mới rõ, khí khái hào hùng của nàng ấy so với sự cao ngạo của Nhị công tử còn cảm thấy thân thiết hơn.

Tiết mục trên đài, Nhị Thập mấy ngày nay đã nghe không ít. Người con trai không thích người con gái, hoặc người con gái không thích người con trai. Nói tóm lại, những vở kịch này diễn biến thường là một bên không thích bên kia. Nếu cả hai bên đều tình nguyện, thì có thể kết thúc rồi.

Hôm nay Chân Nguyên Nguyên diễn vở kịch này. Đàng trai trong lòng có người khác, bên gái gả tới, ngày ngày buồn bực không vui. Chân Nguyên Nguyên đau khổ hát lên: "Tâm lang như sắt."

Lý Trác Thạch nỉ non một tiếng: "Tâm lang như sắt."

Nhị Thập nhẹ gật đầu. Nói như vậy, Nhị công tử là thiết chùy rồi.

Lý Trác Thạch đột nhiên hỏi: "Cái vở kịch này, kết thúc thế nào nhỉ?"

Nhị Thập không biết. Nếu là Tiểu Thập, chắc tự mình có thể nghĩ ra được mấy cái kết cục rồi.

Lý Trác Thạch hỏi: "Ta chưa từng nghe cô nương mở miệng nói chuyện..."

Nhị Thập chỉ chỉ cổ họng mình, xua tay.

"Bị thương sao?"

Nhị Thập cười cười. Xem như vậy đi.

Lý Trác Thạch lại hỏi: "Tổn thương thế nào vậy? Bị ngoại thương hay nội thương? Ta biết một vị đại phu, ta từng bị tổn thương đến lục phủ ngũ tạng, chính ông ấy đã cứu ta trở về."

Nhị Thập vẫn cười, lắc đầu.

Yên lặng trong chốc lát.

Trong vở kịch, Chân Nguyên Nguyên đang thương tâm, u uất.

Lý Trác Thạch bỗng nhiên nở nụ cười, "Có đôi khi cảm thấy mình chính là nhân vật trong vở kịch. Nhân vật trong kịch thì đa sầu đa cảm, thật khiến cho người ta thấy tiếc thương." Ý cười nàng nhạt dần, "Đến khi bản thân mình khóc, đến cả một nơi ấm áp, vắng vẻ cũng không tìm thấy." Tòa Đồng cung cô đơn, lạnh lẽo này, không có đến một chỗ vắng vẻ, ấm áp. Ngay cả lòng ngực ấm áp của Tiêu Triển.

Nhị Thập nhìn thấy Lý Trác Thạch có chút bị thương, không đành lòng, nắm chặt lấy tay nàng.

Lý Trác Thạch hiện tại có chút sầu tư, khí khái hào hùng phai nhạt đi rất nhiều. "Cô nương, cô có từng yêu mến ai không?"

Có lẽ không, Nam nhân Nhị Thập gần gũi chỉ có Nhị công tử.

Nhị công tử tính tình không tốt. Bao nhiêu mỹ nhân ở Hoa Uyển cùng Yểm Nhật Lâu, không một ai thích hắn. Mọi người chỉ ham muốn đồ trang sức, chứ không ham muốn tâm ý của Nhị công tử. Hoặc đã từng ham muốn, nhưng đã sớm tỉnh ngộ. Nhị công tử vô tâm, vô tình.

Chính mình đang muốn chiếm được tâm ý của một nam nhân như vậy, con đường phía trước thật nhấp nhô.

Nhị Thập lắc đầu.

Lý Trác Thạch kinh ngạc, "Cô nương không phải tiểu thiếp của quý công tử sao? Nghe Chân cô nương nói, công tử nhà cô bình thường đã vô cùng tuấn tú."

Nhị công tử tuấn tú, cũng chính là thiết chùy. Nhị Thập ngồi đếm đầu ngón tay.

Lý Trác Thạch nhìn mà không hiểu.

Nhị Thập giờ nắm đầu ngón tay, một hai ba bốn năm, đếm xong đầu ngón tay lại đếm lại lần nữa.

Lý Trác Thạch vẫn không hiểu. Nàng suy đoán: "Cô nương ở quý phủ của công tử vô danh vô phận?"

Nhị Thập nhanh chóng gật đầu. Đầu chỉ vô danh vô phận, tâm tình Nhị công tử không tốt, còn có thể đem nàng ném cho cá ăn.

"Cô nương có hạnh phúc khi ở bên hần không?"

Nhị Thập không trả lời. Nàng ở bên người Nhị công tử học hỏi khổ sở để mua vui. Bên ngoài biểu hiện nghe lời, trong nội tâm chỉ hung hăng chửi bới hần.

Trên hí đài, thiên kim lê hoa đài vũ khúc lóc càu xin chàng thư sinh.

(*Lê hoa đài vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái)

"Cô nương là bất đắc dĩ." Lý Trác Thạch nói: "Ta từ nhỏ cảm thấy, nữ nhân sao lại không bằng nam nhân, cố gắng muốn chứng minh bản thân. Cho tới bây giờ, ta vẫn không bằng được nam nhân."

Về mặt của Lý Trác Thạch đã quá mức bi thương. Nhị Thập lần nữa nắm lấy tay nàng.

"Ta phát hiện, nữ nhân không khổ sở vì tình yêu, mới có thể bay cao đến chân trời biển rộng." Lý Trác Thạch nhìn về phía Nhị Thập, "Cô nương, ta thật hâm mộ cô."

Nhị Thập chỉ chỉ chính mình, vẻ mặt kinh ngạc. Nàng chỉ là một tiểu cô nương, chỉ biết sống phụ thuộc vào nam nhân. Nàng mới hâm mộ Lý Trác Thạch, có thể vờ vơ song toàn, ngao du tứ phương.

"Cô ở trước mặt quý công tử, có thể giữ vững được tâm ý của chính mình." Lý Trác Thạch lau lau khóe mắt ướt át, nói: "Nhìn thấy cô, ta hi vọng có thể trở thành cô."

Hóa ra... Không hiểu được tình yêu cũng có thể được người khác cực kỳ ngưỡng mộ.

Lý Trác Thạch liếc mắt nhìn chéch về Dương Đào ở phía sau, thấp giọng hỏi: "Cô đã không thích vị công tử kia, có từng nghĩ tới rời đi không?"

Nhị Thập chán nản, thất vọng lắc đầu.

Lý Trác Thạch cười cười, "Ta mong rằng nữ nhân trong thiên hạ đều có được tự do quý giá, không bị gió cản, mưa ngăn. Bởi vì... Nữ nhân như ta là quá thảm rồi. Không mong rằng người khác sẽ bước lên vết xe đổ của ta."

Nhị Thập nghĩ, có lẽ một đoạn trong vở kịch giống với tình yêu đầy cay đắng.

Giọng Lý Trác Thạch càng nhẹ: "Cô nương nếu muốn cuộc sống mới, ta có cách đưa cô đi. Cô có một tâm hồn tự do. Tự do, mới có thể không hối tiếc."

Nhị Thập sợ run lên.

"Ta vào nam ra bắc gặp không ít nữ tử." Lý Trác Thạch đưa qua một khối ngọc bội, "Rất nhiều người, hoặc là bị nam nhân làm tổn thương, hoặc là làm tổn thương chính mình. Ta ở hẻm mười tám khu phía nam kinh thành, sau này cô muốn rời đi, có thể cầm khối ngọc bội này tìm ta. Ta nhất định sẽ thu xếp cho cô, ta không e sợ công tử giàu có."

Nhị Thập cảm kích, nhưng không nhận lấy.

Lý Trác Thạch đặt trong lòng bàn tay Nhị Thập, chuyển mắt đến hí đài, nói: "Ta chưa nói cho cô chuyện cũ của ta. Ta thích một nam nhân... chính là người trong lòng của cô cô ta."

Nhị Thập chợt ngơ ra.

"Bối phận là cô cô của ta, thật ra chỉ lớn hơn ta năm tuổi. Ta cùng cô cô ta... lớn lên có chút giống nhau."

Về sau, Lý Trác Thạch thật lâu không nói gì.

Mãi đến khi kết thúc. Nàng mới khôi phục lại khuôn mặt linh động, "Ta đang học cách không hối tiếc. Không hối tiếc cho đến ngày kia, ta sẽ được tự do."

- - -

Lý Trác Thạch không ngừng nói về "tự do", khơi dậy khát vọng của Nhị Thập.

Tự do, có thể nói chuyện, có thể cười vui.

Lý Trác Thạch ở Nam Hi miếu, hỏi chính là vận làm quan, có thể thấy được nàng có bối cảnh quan trường.

Tương tượng đến như vậy, Nhị Thập đã như đưa đám. Có làm quan lớn, cũng không thoát khỏi bị Tứ hoàng tử đuổi giết a.

Đang nghĩ như vậy, sau lưng vang lên giọng của Tứ hoàng tử: "Đứng ngốc ở đây làm gì?"

Nhị Thập quay người, giấu tay ra phía sau.

"Cái gì đó?" Mộ Cẩm đã sớm thấy được, vòng qua người nàng, một tay tuôn ra sau lưng đoạt lấy ngọc bội.

Vừa chạm đến, mặt mày Mộ Cẩm nhú lại, chẳng lẽ là nàng mua món quà nhỏ tặng hân?

Nhìn kỹ, cái này là một khối noãn ngọc trắng bóng loại thượng hạng.

Nàng mua không nổi.

Về vui vẻ của Mộ Cẩm lập tức giảm đi.

Nữ nhân này mua một đồng quà nhỏ cho thị thiếp của hân, mà không có phần của hân. Nhưng mà, Nhị công tử kiêu ngạo không có thêm quà nhỏ của nàng.

"Ai đưa sao?" Mộ Cẩm chẳng muốn giả bộ ôn nhu, khôi phục lại vẻ kiêu ngạo, tự tại.

Nhị Thập khoa tay múa chân: "Là Lý cô nương đã cứu giúp đưa cho."

"Nữ nhân như vậy thì đưa ngọc bội làm gì?"

Nhị Thập ôm lấy hân. Nghe kịch mấy ngày nay, nàng cũng học theo, thực hiện mỹ nhân kế, Nhị công tử muốn tức giận, thì cứ từ từ làm nũng hân như vậy.

Quả nhiên, cọ cọ khiến cho Mộ Cẩm thấy thoải mái, hân đem ngọc bội trả lại cho Nhị Thập, nói: "Lý Trác Thạch thân phận không rõ, chớ tiếp cận nàng ta."

Kinh thành thật sự có một Ngũ tiểu thư của Lý thị, thế nhưng dân gian truyền rằng nàng không bước chân khỏi nhà, bộ dạng cao thấp thế nào, không ai biết.

Nhị Thập không lắc đầu, cũng không gật đầu.

Mộ Cẩm coi như nàng chấp nhận, hỏi: "Mấy ngày nay, đi nghe kịch thế nào?"

Nàng làm dấu tay: "Toàn bộ đoàn hát kịch đi hết rồi."

"Thế thì đổi chỗ khác. Ngoài nghe hát kịch, ngươi còn thích gì?"

Nhị Thập tiếp tục khoa tay múa chân: "Ta đã hẹn với Lý cô nương, ngày mai lại đi xem kịch Chân cô nương diễn. Chân cô nương diễn hết vở này thì rời đi rồi."

"Ngươi đối với nữ nhân xem trọng như vậy?" Mộ Cẩm ngẫm lại không đúng, Nhị Thập với các cô nương ở Yểm Nhật Lâu cũng tình thâm ý cắt. Chân Nguyên Nguyên ở đoàn hát kịch, lại thêm Lý cái gì ấy, chưa đến vài ngày đã trở nên thân thiết.

Hắn mỗi ngày chỉ là chủ tử ngủ cùng nàng trên một chiếc giường, ngược lại còn không thấy được sắc mặt tốt của nàng.

Mộ Cẩm ôm chặt Nhị Thập vào trong ngực, "Phạt ngươi buổi tối làm hai lần."

Nhị Thập đã có kinh nghiệm, dính vào lồng ngực hân. Đêm nay Nhị công tử rất dễ hầu hạ.

Mộ Cẩm thở gấp bên tai nàng.

Trong cơn mê loạn, không phân biệt được rõ là ai trúng mỹ nhân kế của ai.

Nhị Thập cùng Mộ Cẩm ôm nhau ngủ. Chợt nhớ tới tình cảm tổn thương khó bỏ của Lý Trác Thạch.

Nhị Thập thầm than, chính mình là một nữ nhân còn không nhìn được mặt chữ to nhỏ, có thể bảo vệ được tính mạng là caem tạ trời đất rồi.

Nàng lại không biết tốt xấu, cũng không biết cái khối ngọc bội kia là bảo vật.

Ngày mai trả lại vậy.

Có điều, Nhị công tử vô tâm vô tình, nàng cũng không phải khuynh quốc mỹ nhân. Hắn khi nào mới có thể yêu mến nàng đây? Yêu rồi thì có thể sủng nàng đến lúc nào?

Nếu như, tương lai hắn lại nói cho nàng những bí mật lớn hơn, rồi trở mặt không biết người...

Tự do... Trong nội tâm Nhị Thập liền rơi xuống.

- - -

Nhị Thập không đem ngọc bội trả lại cho Lý Trác Thạch.

Không phải Nhị Thập không muốn, mà là vì ngọc bội của nàng bị cướp rồi.

Buổi sáng, nàng ngồi bên cạnh cửa sổ, học theo Tiểu Lục, một tay chống cằm nhìn trời. Tay kia vân vê miếng ngọc bội, nàng cúi xuống nhìn vài lần, lại nhìn ra bầu trời phía xa.

Mộ Cẩm tiến đến gặp đúng bộ dạng này. Hắn tra tấn nàng thế nào, nàng cũng chưa từng để lộ đáng ngờ như vậy.

Một cái ngọc bội vậy mà có thể làm nữ nhân nhà người ta u buồn,

Nhị công tử chờ đợi cơ hội cứu mỹ nhân mà bị đoạt mất, Lý cái gì đó lại còn cho nữ nhân của hắn ngọc bội. Nghe Dương Đào nói, Lý cái gì đó ăn mặc lại giống nam nhân, sợ rằng còn có tính háo sắc của nam nhân.

Mộ Cẩm nổi lên cơn giận, một tay đoạt lấy ngọc bội của Nhị Thập. "Chẳng phải chỉ là một khối noãn ngọc trắng bóng thôi sao." Hai ngón tay hắn kẹp lấy, "Người muốn, ta cho người mười cái hay hai mươi cái cũng được."

Nhị Thập muốn cướp về.

Hắn lại giơ tay lên cao, "Vớ không đến, người đoạt lại không nổi."

Sao lại có nam nhân coi thường nữ nhân thấp bé như vậy? Nhị Thập vớ tay, nhảy lên bắt lấy tay hắn. Người kia cánh tay vừa cao vừa dài, nàng dùng sức nhảy lên cũng không vớ được. Thật là tức chết nàng mà. Ngoài miệng không kêu ra tiếng, chỉ có thể nói trong lòng, ai muốn mười cái, hai mươi cái của hắn, hắn có đưa cũng không thể giúp nàng chạy trốn.

Nhị Thập thiếu chút kéo căng không giữ nổi sắc mặt, chạy đến trên giường hung hăng đánh vào chấn mền.

Nói thì hay lắm, cần phải bình tĩnh. Nhưng nam nhân ác liệt như thế này, ai có thể nhịn không tức được đây.

Phát tiết xong, Nhị Thập ném chấn mền đi, sửa sang lại tóc tai, cài lại ngọc trâm.

Hô hấp bình thường, nàng lại là Từ A Man lạnh nhạt.

Mộ Cẩm đến trước mặt.

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy nam nhân cao như vậy thật đáng ghét.

Có điều, hắn đã buông tay xuống.

Nàng bắt được cơ hội, nhanh chóng nắm lấy tay hắn.

Hắn giơ tay so với nàng còn nhanh hơn, "Đây là của ta."

Đây là của Lý cô nương đưa nàng, sao lại thành của hắn rồi? Nhị Thập lại muốn đấm chần quá.

"Người là nữ nhân của ta, chỉ có thể nhận đồ của ta." Mộ Cẩm nói: "Lý cái gì đó, nam không ra nam, nữ không ra nữ, ai biết được thực hư bên trong rốt cuộc là gì. Tám phần là một gã dê xồm nam giả nữ trang."

Trời xanh biếc như nước hồ, cây trúc xanh như ngọc phi thúy yêu thích của Tiểu Lục. Không thể vì Nhị công tử mà để cho cuộc sống đẹp đẽ như vậy của mình mà giận dữ.

Mộ Cẩm thu lại ngọc bội, "Đi, ăn điểm tâm."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 46: Con mắt trùng lớn như vậy, chưa từng thấy mỹ nam à

Editor: June

Ăn cái gì mà ăn, bị chọc giận no luôn rồi.

Nhị Thập ngồi im bất động.

Mộ Cẩm nói: "Ta đếm một hai ba, đứng dậy tới ăn cơm."

Hắn đếm kệ hắn. Nàng nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ.

Mộ Cẩm ngay cả một hai ba cũng lười đếm, cúi người ôm ngang người nàng, bế nàng lên.

Nhị Thập giật mình, cựa quậy eo, chân đạp hoảng loạn, chỉ sợ bị vứt xuống.

"Người không ăn cơm sao? Không ăn cơm thì người chỉ giống thế này thôi, còn nhẹ hơn mèo con nữa, xách người lên cũng chẳng khó mấy." Mộ Cẩm ôm nàng xoay một vòng tròn.

Nhị Thập hai chân lơ lửng, sợ hãi mà vòng hai tay ôm vai hắn. Sau đó, nàng thò tay vào vạt áo hắn. Vừa nãy hình như hắn đem ngọc bội giấu ở đây.

"Người sờ cái gì mà sờ? Tội qua còn chưa đủ?" Mặc dù nói vậy, Mộ nhị công tử vẫn tùy ý để nàng chiếm tiện nghi của hắn.

Nhị Thập dò xét một hồi không tìm thấy ngọc bội, cứ như vậy được ôm ra khỏi phòng. Nàng giãy dụa muốn xuống, đánh hắn mấy cái.

Hắn không buông tay, "Người đã lâu chưa đắm lưng cho ta rồi, ta thấy hoài niệm vô cùng."

Nhị công tử thật càng ngày càng vô sỉ rồi.

Vừa đến ngã rẽ, bắt gặp Thốn Bôn cùng Dương Đào.

Chủ tử đang chơi đùa như vậy, hai người không có một chút xấu hổ. Cả hai mặt không cảm xúc: "Nhị công tử, Nhị Thập cô nương."

Mộ Cẩm cười thả Nhị Thập xuống đất.

Nhị Thập cúi đầu, thật mất mặt. Tất cả đều do Nhị công tử làm hại.

- - -

Ăn xong rồi, Nhị Thập trong lòng hờn dỗi. Quay về phòng đắm chân luôn.

Mộ Cẩm cùng với Thốn Bôn, Dương Đào ở lại trong phòng.

"Nhị công tử, quân sự chỗ tiền trang Hường Dương Thành hồi báo, không tìm thấy được thi thể sát thủ. Người ở nghĩa địa nói, thi thể kéo về không được bao lâu đã không thấy tung tích."

Điều hộ vệ từ kinh thành đến sẽ mất rất nhiều thời gian, Thốn Bôn liền liên lạc với tiền trang của Mộ gia ở Hường Dương Thành. Quân sự nghe xong lệnh của Nhị công tử, lập tức phái người đi nghe ngóng.

"Không thấy thi thể chứng minh có lừa dối." Mộ Cẩm hỏi: "Thân phận của Lý Thạch, chỗ kinh thành đã báo lại gì chưa?"

Thốn Bôn đáp: "Vẫn chưa có."

"Dương Đào." Mộ Cẩm hỏi: "Ngày hôm qua nghe hát kịch, Lý Thạch có nói thêm gì không?"

"Nàng ta kể về chuyện mình hồi xưa, một chuyện tình yêu cay đắng. Có kỳ vọng rất lớn với các nữ tử trên thế gian." Dương Đào nhớ lại: "Có điều, lúc Lý Thạch đưa ngọc bội cho Nhị Thập cô nương, lời nói như ngậm trong miệng, nói vô cùng bé. Sợ nàng phát hiện ra thuộc hạ nghe trộm, thuộc hạ không có tiến lên. Thuộc hạ chú ý cử chỉ của Nhị Thập cô nương, Nhị Thập cô nương không nói thêm điều gì không nên nói." Về phần chủ tử có thích hay không, đây là tự do của Nhị Thập cô nương. Dương Đào cũng không có bẩm báo việc này.

"Người đi theo. Đừng quá sát sao, cứ giả bộ làm nha hoàn bình thường là được." Nói xong, Mộ Cẩm phát phát tay.

"Vâng." Dương Đào đi ra ngoài.

Yên lặng trong chốc lát, Thôn Bôn nói: "Nhị công tử, Lý Thạch tiếp cận Nhị Thập cô nương, là có ý đồ khác."

"Ừm." Mộ Cẩm nghĩ không phải ý đồ, mà còn có ý khác. "Lý Thạch muốn tiếp cận nữ nhân của ta, có rất nhiều cách khác, vì sao phải mạo hiểm phải sát thủ tới?"

Thôn Bôn biết rõ chủ tử đã tự có đáp án, không lên tiếng.

"Chuyện xảy ra ngày đó, thật ra có đến hai sự việc. Ám sát Chân Nguyên Nguyên là việc thứ nhất. Với danh vọng của Chân Nguyên Nguyên, ở cuộc thi đấu hí kịch, danh tiếng có thể lên cao, về sau có thể truyền đến kinh thành rồi truyền vào trong cung. Nếu Hoàng Thượng biết có nữ tử rất giống với tiên Hoàng hậu, sẽ truyền tiến cung." Mộ Cẩm càng nói càng lạnh: "Vi ngăn chặn hậu hoạn, Tiêu Tiển nhất định sẽ giết những kẻ tầm thường khiến Hoàng Thượng thích thú. Nhưng bây giờ, Chân Nguyên nguyên bị dọa không đi thi đấu hí kịch được nữa, cũng không dám giả trang thành tiên Hoàng hậu. Truyền không nổi đến trong cung thì cũng không có cách nào uy hiếp được Hoàng hậu. Do đó, Chân Nguyên Nguyên không phải chết. Sự xuất hiện của Lý Thạch rồi gặp gỡ nữ nhân của ta là một sự việc khác."

"Chỉ là không biết người phương nào, lại nối hai sự việc đó với nhau. Hy sinh một gã ám vệ, lại có thể bảo toàn được Chân Nguyên Nguyên." Thôn Bôn nói: "Nhị công tử, nếu như đối phương có ý sắp đặt đến đây, một mình Dương Đào sợ khó có thể đảm nhiệm. Có cần tăng số hộ vệ bảo vệ Nhị Thập cô nương không?"

"Không." Mộ Cẩm khoát tay, "Lý Thạch cứu người, rõ ràng nói rõ nàng ta cũng không cần lấy tính mạng người khác. Hiện tại Hoàng Thượng cùng Tiêu Tiển tranh đấu kịch liệt, sát thủ với Lý Thạch như thể là vấn đề còn Tiêu Tiển bày sẵn. Chúng ta cần cẩn thận làm việc, miễn đừng để bị cuốn vào tranh chấp của hoàng thất. Mật thám kia vào phủ bao lâu rồi?"

"Đã hơn mười người rồi."

Mộ Cẩm cười cười, "Tiêu Tiển rõ ràng không còn buông lỏng cảnh giác với ta."

"Thuộc hạ cảm thấy, Thái Tử đuổi sát không bỏ, có lẽ đã phát hiện ra."

"Lúc còn nhỏ, sư phụ đã dùng thời cốt thuật cho ta, ta lớn lên không còn giống Hoàng Thượng cũng không giống mẫu thân. Không ai nhận ra ta. Nếu như, Tiêu Tiển biết rõ ta là Tử hoàng tử, với bản tính cẩn thận của hắn, nhất định sẽ tự mình đến đây xác nhận. Hắn chỉ phải thuộc hạ tới, nói rõ với ta đối với hắn không đủ uy hiếp." Mộ Cẩm nói: "Bất luận hắn thăm dò thế nào, phải luôn luôn để hắn tin rằng ta chỉ là Mộ nhị công tử. Cho nên, chơi đùa thì chơi đùa, vui cười thì vui cười. Chỗ Hướng Dương Thành đi du ngoạn cũng không xa lắm, ngày mai đi Bình Sơn."

"Vâng."

- - -

Nhị Thập cùng Lý Trác Thạch lại đi nghe kịch.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Lý Trác Thạch cẩn thận dò xét Nhị Thập, nói: "Hôm qua mới biết, tòa biệt viện cô đang ở kia là của băng hữu của Mộ lão gia tiếng tăm lừng lẫy khắp kinh thành."

Những chuyện này, Nhị Thập không rõ ràng lắm. Lúc Nhị công tử thu xếp cũng không giải thích với nàng.

Lý Trác Thạch nhẹ giọng hỏi: "Như vậy, công tử nhà cô là Mộ công tử đúng không?"

Nhị Thập gật đầu.

"Là Đại công tử hay Nhị công tử vậy?"

Nhị Thập giơ hai ngón tay.

"Hóa ra là Nhị công tử." Lý Trác Thạch mỉm cười, "Ta ở kinh thành đã từng tận mắt nhìn thấy tư thế oai hùng của hắn."

Nhị Thập kinh ngạc. Nhị công tử còn có "tư thế oai hùng" cơ?

"Lúc trước từng nghe cha nói, Mộ nhị công tử phẩm hạnh không đoan chính... Chúng ta đều nghe lời tiểu nhân nói." Lý Trác Thạch có chút xấu hổ: "Một tháng trước, Mộ nhị công tử lên Linh Lộc Sơn vì dân diệt phi. Thực không dám dấu diếm, ta hai năm trước làm việc lỗ mãng, bị thua thảm hại bởi sơn tặc. Ta... hết sức khâm phục chí khí bừng bừng mà oai hùng của hắn. Ngày ấy một hàng hộ vệ khiến ta phải lau mắt ngược nhìn. Không nghĩ tới, công tử nhà cô lại khí khái kiêu hùng, ngọc bội ta đưa đúng là thừa rồi."

Ngày đó, Nhị Thập trải qua quá nhiều chuyện, được Nhị công tử bao bên trong áo choàng đỏ, không thấy được tư thế oai hùng của Nhị công tử.

Dương Đào đứng bên cạnh dựng tai lên nghe ngóng.

Lý Trác Thạch nhìn về phía Dương Đào, "Nha hoàn công phu cũng thật cao cường, Mộ phủ thật sự là ngựa hồng tàng long."

"Hồi bẩm Lý cô nương." Dương Đào nói: "Gia phụ từng là quốc binh, tiểu nữ từ nhỏ tập võ, về sau gia phụ xuất ngũ, nhờ Nhị công tử thu nhận, tiểu nữ trở thành nha hoàn."

Lý Trác Thạch gật đầu: "Ta ở kinh thành nghe nói, Mộ nhị công tử thu nhận một đám quốc binh, lúc ấy cảm thấy chỉ là tin nhảm, không nghĩ tới..." Nhìn thấy Nhị Thập có chút mờ mịt, Lý Trác Thạch hỏi, "Nhị Thập cô nương chưa từng thấy đội quốc binh kia sao? Ngày ấy đi diệt phi, dân chúng trên đường đều truyền tai nhau."

Nhị Thập lắc đầu. Tứ hoàng tử khẳng định là có đội hộ vệ.

Lý Trác Thạch quan sát vẻ mặt của Nhị Thập. Nhị Thập thật sự mờ mịt. Chắc là ngay cả thị thiếp thân cận cũng không biết đến đám hộ vệ kia? Nhưng công phu của Dương Đào không phải là thân thủ của quốc binh bình thường, rõ ràng đã trải qua huấn luyện đặc thù, dùng chiêu đoạt mạng giống như... sát thủ.

Lý Trác Thạch cũng đồng ý với trực giác kỳ lạ của Tiêu Triền. Càng không tra được chỗ ẩn nấp của hộ vệ, Mộ Cẩm càng khả nghi. Nghe hát kịch xong, Nhị Thập để cho Dương Đào nói thay, ngày mai rời khỏi Hương Dương Thành.

Trong lòng Lý Trác Thạch đã có tính toán. Dương Đào ở đây, nàng không thể nói chuyện nào khác, nói: "Nhị Thập cô nương, ngày khác có duyên sẽ gặp lại."

Mấy người như bèo nước gặp nhau, đành từ biệt như vậy.

- - -

Ban đêm, Mộ Cẩm ôm Nhị Thập, kể những truyền thuyết ở Bình Sơn.

Nhị Thập mơ màng, nghe chưa được vài câu đã ngủ mất.

Sáng sớm, trong bụng có chút không khỏe, nàng chậm chạp tỉnh lại.

Nói thật là xui xẻo, ngày mai phải đi xa, Nhị Thập đột nhiên lại đến quý thủy.

(*Quý thủy: kinh nguyệt của con gái)

Cũng thật may mắn, Nhị công tử không có gieo hạt trong bụng nàng. Nhị công tử bộc phát kinh người, Nhị Thập khó tránh khỏi lo lắng về được hiệu của canh tránh thai, có khi cảm thấy có nên uống nhiều thêm hai ba bát hay không.

Cái quý thủy này, nàng chột hạ quyết tâm.

Không biết có phải do không hợp khí hậu hay không, trước kia quý thủy rất thuận lợi, hôm nay lại khiến nàng đau nhức, khó chịu. Nhị công tử hôm qua đã nói, quyết định giờ Thìn xuất phát, nếu không nửa đêm mới đến Bình Sơn.

Nhị Thập lót thêm hai cái khăn trên bụng, vuốt vuốt rồi đi ra ngoài.

Từ Hương Dương Thành đi Bình Sơn, không đi đường thủy mà đổi một cỗ xe ngựa lớn.

Nhị Thập vẫn không khỏe, thỉnh thoảng lại xoa xoa bụng.

Mộ Cẩm lười biếng tựa ở trên đệm êm, nói: "Ngươi rất lâu không đám lưng rồi, tới đây."

Nhị Thập nghe lời tới đám lưng.

Ngủ muộn, tâm trạng lại căng thẳng, buổi sáng ăn chẳng được bao nhiêu, áp lực dồn nén, Nhị Thập càng ngày càng khó chịu, chỉ biết ngồi tựa ôm bụng đau. Lực đám lưng ngày càng yếu, tốc độ ngày càng chậm.

Mộ Cẩm mờ to hai mắt, "Làm cái gì vậy? Buổi sáng cho ngươi ăn thì ngươi không ăn. Mới đám có vài cái đã không còn sức rồi hả?"

Nhị Thập cố gắng mà đám cho hắn. Nào ngờ bị con đau đánh úp, trên mặt nàng không còn chút huyết sắc, môi chuyển màu xanh tím, lông mày nhăn lại như bánh quai chèo.

Hắn phát hiện có điều không đúng, đột nhiên nắm lấy tay nàng, lạnh buốt. Hắn ngồi dậy, "Làm sao vậy?"

Nhị Thập đau nhức không thôi, cắn môi dưới.

Mộ Cẩm cả ngày suy nghĩ đủ mọi cách để xé bỏ cái khuôn mặt phẳng lặng này. Lúc này, thấy nàng không còn vẻ mặt đó lại không thấy hài lòng nữa.

Hắn nâng mặt nàng lên, phát hiện nàng chảy mồ hôi lạnh. "Không thoải mái?"

Nhị Thập muốn làm về mặt cứng rắn, bất đắc dĩ cơn đau nhức khiến nàng toát ra một tia yếu ớt.

"Cảm lạnh rồi sao?" Mộ Cẩm sờ sờ trán nàng.

Thấy nàng che bụng, hắn một tay ôm lấy nàng nằm tựa xuống, tự tay hắn đặt trên bụng nàng, xoa xoa. "Có phải là ăn phải thứ gì rồi không?"

Có lẽ nào bị Lý cái gì đó hạ độc rồi không. Cái ý niệm này chợt lóe lên, Mộ Cẩm cũng nổi lên mồ hôi lạnh.

Chuyện này không thích hợp để giải thích. Nhị Thập lắc đầu. Sắc mặt thật sự rất bi thảm, đáng thương.

"Thôn Bôn, đến y quán!"

"Vâng." Thôn Bôn quát roi ngựa.

"Dương Đào! Đi vào."

"Vâng." Dương Đào gấp gấp, hoảng loạn đi vào.

"Có khăn không, lau mồ hôi cho nàng." Mộ Cẩm xoa nhẹ mặt Nhị Thập, "Nói chuyện, bị khi nào, cũng không biết kêu đau sao."

Dương Đào có kinh nghiệm. Thấy Nhị công tử ôm bụng Nhị Thập, hỏi: "Nhị Thập cô nương là đau ở đây phải không?"

Nhị Thập nhẹ gật đầu. Cơ thể nàng khỏe mạnh, trước kia quý thủy đến chưa đau bao giờ. Tháng này chỉ sợ do Nhị công tử tra tấn nên mới thống khổ như vậy.

Dương Đào nói: "Nhị công tử, có thuốc hạ chăm sóc là được rồi."

Mộ Cẩm nhìn khuôn mặt trắng bệch của Nhị Thập, "Con đau kia chỉ là đau thôi sao?"

Dương Đào nghẹn họng.

Đại Tể có nói, quý thủy là âm thủy, không tốt cho nam tử. Thực tế những chủ tử tôn quý thế này, cái kia càng không thể thấy. Dương Đào không biết nói thế nào cho phải.

Dương Đào đã biết rõ nguyên nhân, có thể thấy được không phải bị hạ độc. Mộ Cẩm hòa hoãn lại, hỏi: "Các người đang bí mật cái gì?"

Nhị Thập rút người lại. Nhị công tử bình thường nhìn thì rất thông minh, thời điểm máu chốt lại trở nên không minh mẫn. Hắn một tay che bụng nàng, so với chính nàng xoa còn thoải mái hơn. Nhưng đây là việc riêng tư của nữ nhi, sao có thể tùy tiện nói được.

Hắn mặt không đỏ, thờ không gấp, ra lệnh: "Dương Đào, nói."

Dương Đào có chút xấu hổ, nói thẳng: "Nhị công tử, Nhị Thập cô nương đến quý thủy."

"Ừm." Mộ Cẩm thần sắc bình thản, "Ra ngoài đi."

Dương Đào tuân lệnh.

Nhị Thập nghĩ, Nhị công tử thế này nhất định sẽ buông nàng thôi. Hắn lại không như vậy, một tay ấn bụng nàng ngày càng chặt. Nàng cảm thấy một luồng khí ấm theo lòng bàn tay hắn truyền vào.

Mộ Cẩm ôm chặt Nhị Thập, nhẹ giọng một câu: "Người cũng có lúc đau đấy." Nàng không phải trúng độc, hắn yên tâm.

Nhị Thập dẹt miệng.

"Nghỉ ngơi đi, không phải nói cần nghỉ ngơi sao." Mộ Cẩm nở nụ cười nhẹ: "Con mắt tròng lớn như vậy, chưa từng thấy mỹ nam à."

Nhị Thập vội vàng nhắm chặt hai mắt. Nhắc tới cũng thật là lạ, từ lúc hắn một tay không ngừng đem khí nóng truyền cho nàng, nàng thực sự thoải mái hơn rất nhiều, mồ hôi lạnh đã ngừng, đau đớn, run rẩy đã thôi bớt.

"Mẫu thân ta cũng có cái tật xấu này. Trước kia dùng cự thạch nóng ngọc sưởi ấm thì không có việc gì rồi." Hắn không có noãn ngọc, chỉ có thể vận nội công, truyền khí cho nàng.

Nhị Thập lúc này cũng chẳng quan tâm cái gì mà lạnh nhạt, bình tĩnh, vô lực mà dựa vào Nhị công tử, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Đúng lúc này, Mộ Cẩm cảm thấy, có một vị cô nương biết rõ thân thể của hắn cũng không phải là chuyện xấu.

Trước mặt cô nương này, hẳn có thể nói về mẹ ruột của hắn. Thôn Bôn dù có trung thành, Mộ Cẩm cũng sẽ không chạy tới kể với hắn chuyện mình lúc nhỏ.

Ngẫu nhiên, thân hình mảnh khảnh của Nhị Thập làm cho Mộ Cẩm nhớ về mẫu thân trong trí nhớ. Rõ ràng tướng mạo không giống, thể nhưng lúc nàng nghịch ngợm, lúc nàng tinh táo, lúc nàng gan lớn, lại cho hắn một loại cảm giác hoài niệm.

Ví dụ như hiện tại, nàng đau đến mức chảy mồ hôi lạnh.

Mộ Cẩm lại nhớ, hồi nhỏ mẫu thân cũng có lúc thống khổ như vậy.

Mẹ ruột của hắn, vốn sẽ có cuộc sống tốt đẹp. Lúc sắp chuyển dạ, ở ngự hoa viên ngã một cái, suýt nữa thì chết từ trong trứng nước.

Khó sinh xuất huyết nhiều, thân thể bà từ từ yếu dần. Hắn lên ngôi vị Thái Tử, tâm sự bà ngày càng nặng nề. Trước kia bà mỗi khi gặp chuyện đó, mỗi tháng đều đau hơn trước. Chỉ có hắn bên người mẫu thân, vì bà ôm ngọc hồng ám.

Hắn khi còn bé không hiểu, vì sao lúc mẫu thân đau đớn, Hoàng Thượng chưa bao giờ xuất hiện.

Lớn lên mới biết, Hoàng Thượng là Cửu Ngũ Chí Tôn, dương hào xung cửu, cần quái lục hào, chí cương chí dương. Nữ tử quý thủy là âm thủy, cực kỳ kiêng kỵ.

Kiên cái rắm hắn ấy.

Mộ Cẩm chưa bao giờ cùng người khác kể chuyện mình lúc nhỏ. Vì vậy, Mộ lão gia nói với bên ngoài là Mộ Cẩm bị mất trí nhớ.

Dần dần, Mộ Cẩm cảm thấy mình thật sự mất đi trí nhớ. Ký ức đứt quãng cũng không nhớ được nữa.

Chỉ là có vài lúc. Thân hình của Nhị Thập sẽ gợi nhớ về ký ức ẩn sâu trong hắn. Nói cho hắn biết, những quá khứ đã qua chưa bao giờ rời bỏ hắn.

"Người nhất định không được phản bội ta." Mộ Cẩm ôm chặt Nhị Thập.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nàng cũng không dám cậy sủng mà kiêu nữa rồi

Editor: June

Xe ngựa quay lại, Mộ Cẩm đến y quán.

Đại phu cẩn thận bắt mạch cho Nhị Thập, nói: "Cô nương cơ thể không sao, nhưng hàn thấp ngưng trệ. Có phải ăn đồ lạnh hay không?"

Mộ Cẩm suy nghĩ, đồ ăn đều giống nhau.

Dương Đào nhảy bén nghĩ tới một chuyện, tiến lên nói: "Đại phu, cô nương nhà ta mấy ngày gần đây có uống canh tránh thai." Nàng liền chuyển đơn thuốc qua.

Đại phu nhận lấy, đưa mắt nhìn. "Canh tránh thai có tính lạnh, thỉnh thoảng uống thì không sao. Không nên uống lâu dài."

"Cảm tạ đại phu." Mộ Cẩm ôm ngang người Nhị Thập.

Bốn người trở về biệt viện.

Nhị Thập nằm trên đệm nửa tỉnh nửa mê.

Trên đường, Dương Đào dừng lại sắc thuốc giảm đau được đại phu kê cho.

Mộ Cẩm đỡ Nhị Thập, tự tay dứt cho nàng uống.

Nhị công tử rốt cuộc cũng có lúc khiến nàng thoải mái. Nàng giờ tay ôm lấy hắn.

"Như thế nào lại nghe lời như vậy? Nghe lời như vậy thật không giống người." Lời nói mặc dù nói vậy, Mộ Cẩm vô cùng hưởng thụ cái ôm của nàng. Hắn vén tóc nàng, "Trong nội cung có một bí thuật, sau khi Hoàng Thượng sủng hạnh phi tử, cung nữ sẽ xoa bóp cho phi tử, tiết long chủng ra."

Nhị Thập cọ cọ ngực hần.

Mộ Cẩm nói: "Về sau uống ít canh tránh thai."

Nàng gật đầu. Có lẽ là mơ hồ, nàng vậy mà lại nghe như Nhị công tử đang thương tiếc nàng.

- - -

"Trác Thạch chưa về." Tiêu Triển liếc mắt nhìn trời, "Cái tòa Đông cung này trông vắng lạ thường."

Thanh Lưu không dám lên tiếng, bởi vì chỉ có chủ tử mới có thể nói cung điện trống vắng.

Lúc này, ngoài cửa có người truyền lời: "Thái Tử điện hạ, Chu Văn Đồng cầu kiến."

"Đề hần vào đi." Tiêu Triển đi vào thư phòng.

"Thần tham kiến Thái Tử điện hạ." Chu Văn Đồng hành lễ.

Tiêu Triển hỏi: "Trác Thạch khi nào trở về?"

"Thần không rõ." Chu Văn Đồng không quan tâm đường đi của Lý Trác Thạch.

Thái Tử ban thưởng nàng ta thân phận Thái Tử Phi, là vì cảm thấy nàng ta có thể dùng được. Tâm phúc của Tiêu Triển không hề coi Lý Trác Thạch là Thái Tử Phi chính thức.

Nô tài nghe lệnh chủ tử, tình cảnh Lý Trác Thạch như vậy, có thể nói Tiêu Triển có chút ngảm đồng ý. Tiêu Triển mở miệng: "Hôm nay tới có chuyện gì?"

"Hồi bẩm Thái Tử điện hạ, mật thám từ Thượng Đình Thành đã trở về."

"Nói."

"Lâm Quý Đồng không cha không mẹ, là một cô nhi. Khoảng chừng bảy, tám tuổi, được Lâm đại phu tính tình cô quái trong thành nhặt được, đi theo bên người Lâm đại phu học tập y thuật. Dịch kinh bát quái cũng do Lâm đại phu truyền dạy." Chu Văn Đồng nói: "Lâm Quý Đồng bị sinh non, thể chất gầy yếu, thờ hờn hèn, thỉnh thoảng lại ho khan. Tính tình hay thích làm việc thiện, thường chữa bệnh từ thiện cho dân nghèo trong vùng."

"Tính tình cô quái?" Tiêu Triển nhớ lại: "Ta từng nghe Hoàng Thượng nói, lúc người đến Thượng Đình Thành tìm đại phu, cũng gặp một đại phu tính khí khó chịu. Đại phu có giao tình với tiên Hoàng hậu, lúc này mới đồng ý chữa trị cho Hoàng Thượng."

Về mặt Chu Văn Đồng nghiêm lại: "Thái Tử điện hạ, Lâm đại phu tên là Lâm Ý Trí, cùng với đại phu Hoàng Thượng đã gặp, liệu có phải cùng là một người hay không?"

"Nếu nói vậy thì thật trùng hợp." Tiêu Triển như suy nghĩ điều gì đó: "Lần trước người nói, Mộ nhị công tử cũng bởi vì cơ thể yếu ớt nên đi tìm thầy chữa bệnh ở Thượng Đình Thành?"

"Đúng vậy."

"Khi đó, Mộ nhị công tử mấy tuổi?"

"Khoảng chừng tám tuổi. Cùng lúc Lâm Quý Đồng đến Thượng Đình Thành."

"Cùng tìm vị đại phu đó sao?"

"Lâm Ý Trí nổi danh thần y ở nơi đó. Mộ lão gia ngàn dặm tìm thầy chữa bệnh, tìm chính là tìm thần y."

"Lâm Quý Đồng, Mộ nhị công tử, cùng là sinh non thể yếu, đều khoảng tám tám tuổi, đều cùng một đại phu chữa trị." Tiêu Triển chậm rãi nói: "Khác nhau duy nhất chính là, một gã thì đến nay vẫn còn thờ hờn hèn, một gã thì vui vẻ tung tăng."

Đâu chỉ là vui vẻ không đâu, nghe xong Chu Văn Đồng hình dung, Mộ nhị công tử không có đến nửa phần đáng vẻ tiêu tụy.

Tiêu Triển nhắm mắt lại, cảm thấy tim trong ngực đập nhanh khó chịu. Trùng hợp chồng chéo quá nhiều, nhiều đến mức hần không thể không nghi ngờ. Hần phát phát tay, "Lui xuống trước đi đã."

"Vâng." Chu Văn Đồng rời đi.

Tiêu Triển xoa xoa mi tâm, rồi sau đó đi cung Hoàng hậu thỉnh an. Hồi lại lúc chiến sự ở Tây Phụ Quan, đại phu chữa trị cho Hoàng Thượng là ai.

"Vị đại phu kia tên là Lâm Ý Trí, là bằng hữu cũ của Chân hoàng hậu. Hoàng Thượng được trị khỏi lập tức hạ lệnh, Lâm Ý Trí cả đời không được rời khỏi Thượng Đình Thành." Nói đến đây, Hoàng hậu phẩy quạt phía vai phải, hỏi: "Sao lại hỏi việc này?"

Tiêu Triển nói: "Hôm nay nhớ tới Trác Thạch bị thương, có chút bận tâm. Ngày khác mang nàng đi Thượng Đình Thành một chuyến."

"Lâm Ý Trí không có ý đức, thường thấy chết mà không cứu. Ngoại trừ nghe vài câu của Chân hoàng hậu, những người khác nói gì đều không nghe vào." Nói đến đây, Hoàng hậu đột nhiên nở nụ cười. "Lâm Ý Trí y thuật cao minh thì được cái gì? Cứu không nổi Chân hoàng hậu. Nữ nhân kia ngã một cái, thân thể như bị phá nát."

Tiêu Triển nở một nụ cười, không nói chuyện, chỉ chốc lát sau đã đi ra.

Ánh nắng đỏ xuống, hành lang dài ảm ảm, yên tĩnh. Tiêu Triển không cảm thấy ảm ảm, ngược lại tựa như ngâm trong mưa đá, khóe miệng nhếch lên tàn nhẫn.

Trở lại thư phòng, hắn ngồi xoa trán.

Lâm Ý Trí, Mộ Cẩm, Lâm Quý Đồng, quá nhiều trùng hợp? Một cái ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

Mộ Cẩm cùng Lâm Quý Đồng khi đó tìm thầy chữa bệnh, trong nội cung có một đứa bé trai tám tuổi, bị chết trong hỏa hoạn.

Tử hoàng tử lúc chết khuôn mặt bị thay đổi hoàn toàn.

Tiêu Triển nghĩ, thay đổi hoàn toàn, tức là không có cách nào phân biệt được thi thể có phải là Tử hoàng tử hay không.

Trùng hợp đến vô cùng. Đối với Lâm Ý Trí chỉ cúi đầu nghe theo tiên Hoàng hậu, chữa trị cả hai bé trai chạc tuổi với Tử hoàng tử. Một trong số đó thì như lửa đỏ mặt trời chói chang. Có một gã hộ vệ bí ẩn tính nhuệ.

Cái tính tình hung hăng càn quấy... Chẳng phải cực kỳ giống Tử hoàng tử sao?

Người Tiêu Triển bật hẳn về phía trước, đột ngột bám lấy ghế, lòng bàn tay bám chặt trên chiếc ghế điêu khắc hoa văn rồng.

Một hồi lâu, hắn mới thấy đau, dùng tay còn lại xoa xoa bàn tay.

Tiêu Triển nhìn lên mái hiên cung điện: "Thanh Lưu, Trác Thạch còn đang ở Hưởng Dương Thành không?"

"Hồi bẩm Thái Tử điện hạ, đúng vậy."

"Ta cũng đi Hưởng Dương Thành nghe kịch một chút." Tiêu Triển muốn cười, kéo kéo khóe miệng, lại không nhếch lên nổi.

- - -

Ngày hôm sau.

Ở khách điểm nhìn thấy Tiêu Triển, Lý Trác Thạch vô cùng kinh ngạc. Mộ Cẩm khả nghi, có điều chỉ là một thương nhân, lại khiến cho Thái Tử rời cung.

Tiêu Triển kéo tay nàng qua, nói: "Đối với Mộ Cẩm, tâm ta không có cách nào đỡ xuống phòng vệ. Chỗ nào cũng có trùng hợp, chỗ nào cũng còn nghi ngờ, chỗ nào cũng không có chứng cứ rõ ràng."

Lý Trác Thạch hỏi một câu, "Thái Tử điện hạ mấy ngày nay ngủ ngon không?"

Tiêu Triển cười dịu dàng: "Không có nàng, ngủ không ngon."

"Thái Tử điện hạ là do nghi ngờ khó ngủ." Hắn hàng ngày, ngoại trừ tính toán thì cũng toàn tính toán, ngủ yên thế nào được. Nàng muốn rút tay về.

Tiêu Triển nắm càng chặt hơn. "Nếu là lúc trước, ta rất có thể sẽ cưỡng ép thân tín của Mộ Cẩm hoặc điều quan binh diệt phi, bắt Lâm Quý Đồng, ép hỏi chân tướng. Nhưng nàng không muốn làm sát người vô tội, ta chỉ có thể âm thầm điều tra, hao tổn thời gian, sức lực. Chuyện tới bây giờ, chỉ mất một gã ám vệ vốn cận kề cái chết sống không quá năm nay."

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn giống như thâm tình vạn chủng, "Trác Thạch, gặp nàng, ta đã mang lương tâm cả đời ra dùng hết."

Lý Trác Thạch không nói lời nào, không được tự nhiên mà dựa vào hắn. Quá lâu, hắn giả vờ yêu thương như vậy quá lâu rồi. Bốn ngày trước, nàng truyền thư cho hắn, nói hắn biết nàng bị thương. Hắn chưa từng hỏi qua một câu về vết thương đó.

Tiêu Triển an tĩnh một hồi, hỏi: "Tiểu thiếp bị cầm kia có phải rất ngờ nghệch không?"

"Không." Lý Trác Thạch đẩy hắn ra, "Nàng ấy rất tinh táo, bình tĩnh."

"Quan hệ với Mộ Cẩm thế nào?"

"Vô tình vô ái. Nàng muốn rời khỏi Mộ phủ, nhưng rất đắn đo. Ta hi vọng có thể giúp nàng ấy hết sức."

"Có nhược điểm gì rõ ràng không?"

"Tâm địa lương thiện."

Tiêu Triển nở nụ cười, "Nàng rốt cuộc cũng biết lương thiện là nhược điểm rồi. Khi nào thì sửa lại?"

Lý Trác Thạch nhìn hẩn một cái, "Nàng có lẽ không biết chuyện hộ vệ của Mộ Cẩm, buông tha nàng đi."

"Yên tâm, ta không giết nàng ta. Ta muốn gặp mặt nàng ta thôi." Tiêu Triển nói: "Mộ Cẩm thương yêu nàng ta đến bây giờ, có thể thấy được có tín nhiệm nhất định. Muốn xây dựng tín nhiệm phải mất cả đời, phá hủy nó chỉ vùn vụt trong tức khắc. Chỉ cần chúng ta gõ mở cánh cửa đó, làm phá vỡ sợi dây giữa nữ nhân này với Mộ Cẩm, nàng ta ngày sau có thể để chúng ta lợi dụng."

"Nếu như giữa bọn họ không thể phá vỡ?" Nhị Thập mặc dù không có ý niệm yêu đương, nhưng cũng chưa từng lộ ra việc riêng tư của công tử nhà mình. Lý Trác Thạch cảm thấy, sợ rằng Nhị Thập khó có thể bị Thái Tử lợi dụng.

"Sẽ không." Tiêu Triển không bao giờ tin không có mối quan hệ nào không phá vỡ được, kể cả giữa hẩn và phụ hoàng, mẫu hậu của hẩn. Hẩn đi được tới đây, chỉ có một người duy nhất khiến hẩn không nghỉ ngơi, chính là bản thân hẩn.

"Thái Tử kết luận thế nào?"

Tiêu Triển nở nụ cười, không trả lời. Kéo Lý Trác Thạch, ôm nàng không buông.

Hoàng Thượng đa nghi, hoàng tử đa nghi. Người sinh ra trong hoàng cung, không có đến một thời khắc để lòng mình thoải mái. Ngự hoa viên rồi ao sen này, bao năm qua đã chôn vùi biết bao nhiêu cung nữ, thái giám đã sớm quên tên của chính mình.

Mộ Cẩm nhất định trời sinh tính đa nghi. Bởi vì, hẩn là huynh đệ của Tiêu Triển.

- - -

Hôm qua, Nhị Thập nằm một ngày đã thoải mái hơn nhiều. Buổi chiều, nàng lại đi ra ngoài nghe hát kịch.

Vừa ra đến trước cửa, Mộ Cẩm giữ nàng lại, trêu chọc nàng nói: "Không mời ta nghe kịch?"

Nhị Thập dùng cảm lắc đầu. Nàng tự nghĩ, coi như đây là cạy súng mà kêu đi.

Cái súng ái này chính là Mộ Cẩm cho. Hẩn niết khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trong giây lát, "Đi đi."

Nàng xoay người định đi.

Hẩn lại giữ chặt, nâng cằm nàng lên, ép nàng ngẩng đầu. Hẩn nhìn kỹ dung mạo của nàng, chính là giống như trước kia. Nhưng.. "Người dùng phần đường nhan gì?"

Nhị Thập sờ sờ mặt, khoa tay múa chân: "Giống như trước đây."

"À, đi đi."

Nàng cùng Dương Đào ra cửa.

Mộ Cẩm nhìn bóng lưng nhỏ bé, mềm mại của Nhị Thập.

Hết thấy không thể so được với các nữ tử của Mộ nhị công tử, trong mắt hẩn, thế này chỉ được gọi là nhan sắc bình thường. Có điều, càng gặp nàng, càng thấy xinh đẹp, mặt mày dễ thương, có một chút phong tình không nói nên lời. Hẩn khi nhìn thấy, không dời được con mắt. Cả lúc trên giường, đôi khi cũng muốn đem khăn lụa trên mặt nàng lấy ra, nhìn kỹ bộ dạng vì hẩn mà sung sướng của nàng.

Có lẽ là nết yếu rồi. Trở về Yếm Nhật Lâu gặp mấy đại mỹ nhân, phải đường mắt.

Thốn Bôn không tiếng động mà xuất hiện sau lưng Mộ Cẩm, "Nhị công tử, kinh thành truyền tin tới, Thái tử rời kinh, đến Hưởng Dương Thành."

"Đã biết." Mộ Cẩm nhìn hình bóng của Nhị Thập biến mất chỗ cửa hoa viên, "Đây là cơ hội cuối cùng cho nàng. Nếu như phản bội..." Ba chữ "Giết không tha" bị nghẹn trong họng.

"Vâng." Nhưng cơ hội này quá mạo hiểm. Nửa câu sau của Thốn Bôn cũng nghẹn lại trong họng.

- - -

Nhị Thập lúc về đi trà lâu nghe sách.

Không ngờ, có một ngày nàng lại đi nghe sách, xem kịch như cuộc sống của người giàu có.

Người đọc sách gõ thước gỗ: "Sách tiếp theo. Lần trước sách kể, hái hoa tặc háo sắc thành tính, kiếm khách vô danh đã thay trời hành đạo. Hai người đại chiến 300 hiệp."

Hóa ra, chuyện của Thôn Bôn đã được dựng thành kịch. Nhị Thập nghe rất nhập tâm.

"Nhị Thập cô nương." Một tiếng gọi khiến nàng hoàn hồn.

Lý Trác Thạch hôm nay lại mặc bì giáp, bốt đi sự yếu đuối của nữ nhi bình thường, khí phách bùng bùng. "Cô hôm qua không phải đi Bình Sơn rồi sao?"

"Hồi bẩm Lý cô nương." Dương Đào giải thích nói: "Tạm thời có việc nên chậm trễ."

Nhị Thập nở nụ cười, đảo mắt nhìn thấy Tiêu Triển sau lưng Lý Trác Thạch.

Ánh mắt chân thành của Tiêu Triển vốn rơi trên người Lý Trác Thạch, lại dời đến Nhị Thập. Hóa ra Mộ nhị công tử yêu thích giai nhân thanh tú như vậy.

Lý Trác Thạch giới thiệu hai người với nhau. Bốn người ngồi cùng một bàn nghe kịch.

Trước khi đi ra ngoài, Thôn Bôn dặn dò qua Dương Đào, "Nhớ kỹ, một tác cũng không rời Nhị Thập cô nương."

Dương Đào cẩn thận, để ý Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch mọi lúc.

Lý Trác Thạch nói chuyện về binh thư, Nhị Thập hoặc là gật đầu, hoặc là lắc đầu, hoặc cười nhẹ.

(*Binh thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ)

Tiêu Triển nói chuyện: "Ta đã học sơ qua ngôn ngữ của người câm điếc. Cô nương nếu muốn nói chuyện phiếm, có thể dùng ngôn ngữ của người câm điếc."

Nhị Thập có chút ngạc nhiên, làm tư thế tay: "Công tử vì sao lại học ngôn ngữ của người câm điếc?"

Tiêu Triển cau mày, "Ngôn ngữ của người câm điếc cô nương học ở đâu? Không giống với bình thường."

Nhị Thập chợt hiểu ra, những cái động tác tay này chỉ sợ toàn là do Nhị công tử bịa ra. Nói cách khác, những người khác nhìn không hiểu, nàng chỉ có thể cùng hắn nói chuyện. Đây là việc Nhị công tử làm ra. Nhị Thập chẳng muốn so đo.

Bất đồng ngôn ngữ của người câm điếc, nói chuyện phiếm cũng liền thôi.

Trong gian phòng, có một nam tử áo đen vẽ mặt vôi vàng.

Nhị Thập thấy trên lưng hắn có một thanh trường kiếm, đoán rằng là nhân sĩ giang hồ.

Hắn đến trước mặt, xoay người bên tai Tiêu Triển thấp giọng: "Thái Tử điện hạ -- "

Lông mày lạnh lẽo của Tiêu Triển xẹt ngang.

Nam tử lập tức đổi giọng: "Công tử."

Muộn rồi, Nhị Thập đã nghe thấy. Nàng bị dọa vôi vàng cúi đầu. Nàng ngồi cạnh Tiêu Triển, nam tử đứng ở giữa hai người. Dương Đào ngồi đối diện không nghe thấy tiếng gọi nhỏ này.

"Cô nương có phải là không nghe thấy hay không?" Tiêu Triển nghiêng người, hỏi bên tai Nhị Thập.

Về mặt nàng như người vô tội, giả bộ như không nghe thấy.

"Đừng giả ngốc." Hắn cười đến sâu xa khó hiểu. "Chúng ta cần nói chuyện một chút."

Nhị Thập không còn cách nào khác, chỉ đành cùng hắn nói chuyện một chút.

Nghe kể sách xong, bốn người đến khách điểm.

Nhị Thập bất đắc dĩ nghe được thân phận của Tiêu Triển, nàng không muốn làm liên lụy Dương Đào, để cho Dương Đào chờ ngoài sân.

Nhị Thập đi theo Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch vào phòng.

Cửa đóng lại, nàng nom nớp lo sợ mà quỳ xuống. Danh tiếng "Thái Tử" Tiêu Triễn không biết thật hay giả, chỉ sợ là thật, nàng có mười cái mạng chết cũng không đủ.

Nhị công tử tuy là Tử hoàng tử, lại không có quyền lực trong triều. Thái Tử so với Nhị công tử nguy hiểm hơn gấp trăm lần.

Tiêu Triễn vốn đang cười hiền lành: "Ta đến đây vì phụng chỉ cải trang vi hành, chỉ cần ngươi che giấu thân phận của ta, ta sẽ không làm hại ngươi." Hắn đưa ra một chiếc kim bài hoa văn hình rồng.

Nhị Thập biết rõ, Kim Long là biểu tượng của hoàng thất. Nàng gật đầu liên tục. Nhất định phải che giấu, nhất định phải che giấu. Chỉ là... chỗ Nhị công tử, nên nói hay không.

"Nếu ngươi để lộ bí mật về thân phận của ta, chính là cãi lại thánh chỉ, liên lụy gia tộc." Ngự khí Tiêu Triễn đột nhiên lạnh lùng: "Nhà ngươi ở chỗ nào, ta chỉ cần tra là biết."

Nhị Thập dập đầu. Nhất quyết không nói, Nhị công tử cũng không nói.

"Nghe Trác Thạch nói, ngươi muốn rời khỏi công tử nhà ngươi." Tiêu Triễn lại trở nên hiền lành, "Nếu ngươi giữ được bí mật, ta liền giúp ngươi rời đi."

Sắc mặt Nhị Thập trắng bệch, vội vàng lắc đầu, nàng giơ hai ngón tay làm động tác giống như đi bộ, lại dùng tay kia chặn lại, bày tỏ chính mình không muốn đi.

Lý Trác Thạch cho rằng Nhị Thập quá sợ hãi uy nghiêm của Thái Tử, ôn tồn nói: "Nhị Thập cô nương không cần sợ hãi, Thái Tử cho cô đi, mười cái Mộ gia cũng không ngăn được cô."

Nhị Thập vội vàng lắc đầu. Mộ gia ngăn không được, nhưng Nhị công tử sẽ đuổi giết nàng đến tận chân trời góc biển.

"Ta thấy thương cảm cho ngươi, một nữ nhân nhỏ bé bị nhốt bên người một gã công tử quyền quý, vô danh vô phận." Mặt mày Tiêu Triễn lại chuyển lạnh: "Chẳng lẽ là, cô nương cho rằng ta đường đường là Thái Tử, lại sợ công tử nhà cô hay sao?"

Nhị Thập lại liên tục lắc đầu.

Rời đi, Nhị công tử sẽ không bỏ qua nàng.

Không đi, lại trở thành coi thường uy nghiêm của Thái Tử.

Nàng đắc tội hai nhân vật lớn không được đắc tội.

Nhị Thập sợ mất hồn mà trở lại biệt viện.

Dương Đào đem chuyện hôm nay bẩm báo lại cho Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm lập tức đen mặt, đi đến ngoài cửa Nhị Thập, kiểm chế cơn giận dữ mà tiến vào phòng.

Nhị Thập mau lẹ đổi về vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn hỏi nhẹ: "Vì sao hôm nay ngươi gặp người lạ, lại không mang theo Dương Đào?"

Nhị Thập khoả tay múa chân nói: "Lý cô nương cùng ta nói chút chuyện riêng..." Nàng cảm thấy mình lấy cái cớ này quá vụng về rồi.

Quả nhiên, Mộ Cẩm nói: "Dương Đào tận mắt nhìn thấy ngươi cùng Lý Thạch và nam nhân của Lý Thạch đi vào cùng một chỗ."

Nhị Thập cắn môi. Thái Tử nói liên lụy gia tộc, nàng không thể trêu vào. Cũng không được trêu chọc Nhị công tử.

Mộ Cẩm vặn chặt cằm nàng, "Ngươi cùng bọn họ đã nói cái gì?"

Nàng lắc đầu, khoả tay múa chân: "Nhị công tử, ta chưa nói gì hết."

"Thân phận Lý Thạch khả nghi, bảo ngươi đừng tiếp cận, ngươi không nghe. Hiện tại lại còn đóng cửa nói chuyện."

Nhị Thập học theo trước kia, muốn cọ cọ người hắn.

Mộ Cẩm tránh đi, "Chiêu này hết linh rồi. Ngươi có quý thủy, không hầu hạ ta được." Tay hắn rất lạnh, ánh mắt càng lạnh lẽo, "Nếu ngươi phản bội ta, ta nhất định sẽ giết ngươi."

Nhị Thập gật đầu. Nàng cũng không dám cạy sừng mà kiêu nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Ngốc Ngốc - Bôn Bôn

Editor: June

"Ta bây giờ có thể giết ngươi rồi sao?" Mộ Cẩm hỏi.

Nhị Thập cố gắng ngẩng đầu lên.

Mộ Cẩm che dấu tất cả biểu cảm đang có, đôi mắt mờ mờ, chỉ bằng một ánh mắt như siết chặt trái tim đang đập nhanh của nàng.

Nhị Thập lắc đầu, khoa tay múa chân nói: "Nhị công tử, ta không có phản bội người." Nói xong, nàng lại định đập đầu quỳ xuống.

Mộ Cẩm kịp thời duỗi chân ra, ngăn đầu gối nàng, "Không phải đã nói với ngươi, đừng động một tý lại quỳ gối."

Nhị Thập khom lưng, không dám đứng thẳng, lông mi dài run rẩy ngẩng lên nhìn.

Nhị công tử trước kia sát khí không giấu diếm. Hiện tại toàn bộ đều động lại, che dấu đến cực điểm.

Chuyện hôm nay, nói hay không nói, chính là cân nhắc được hơn giữa quyền thế của Thái Tử và Nhị công tử. Nếu như nàng đem thân phận thật sự của Thái Tử để lộ ra, chính là cái lại thánh chỉ.

Không nói trước được Nhị công tử có thể bảo vệ nàng hay không. Cứ coi là có bảo vệ, thì vô luận Nhị công tử từng có địa vị tôn quý thế nào, hiện tại chỉ là một dân thường, làm sao đầu được lại Thái Tử. Dân không đầu nổi quan. Thái Tử nói rất đúng, còn để nàng giữ bí mật thân phận mà không có điều kiện nào khác, nàng chỉ cần không nói ra, chính là nghe lời rồi.

Nàng thật sự không hề phản bội Nhị công tử.

Mộ Cẩm lông mày như lưỡi dao, nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng hỏi: "Ngươi hôm nay một mình cùng bọn họ nói chuyện gì?"

Nhị Thập nấp máy môi, làm dấu tay nói: "Nhị công tử, ta không hề nói chuyện của người."

"Có phải đến nay ngươi còn chưa rõ, một chữ "trung" này là thế nào hay không?" Mộ Cẩm tiến đến phía trước, tới gần nàng, "Ta nói rồi, những người khác biết rõ mọi chuyện đều là tâm phúc của ta, nhưng ngươi thì không. Lòng trung thành của ngươi không có cách nào làm ta tin tưởng, ta làm sao giữ lại tính mạng cho ngươi?" Đã nói với nàng bao nhiêu lần, nàng làm sao vẫn không đổi với hấn toàn tâm toàn ý.

Hai người cực kỳ gần nhau, Nhị Thập không còn cảm thấy sự thân mật như lúc ôm nhau trước đây, mà từng bước đều như sự lạnh lẽo bức người.

Sự do dự của nàng, Mộ Cẩm sao không nhìn ra. Đấy mắt hấn lạnh lẽo thiêu đốt con giận không tan, chỉ còn lại sông băng vô tận. Hấn vung một tay lên, cửa phòng "rầm" một cái đóng lại.

Nhị Thập càng thêm hoảng sợ, khổ sở nhìn hấn mà cầu xin, làm tư thế tay: "Nhị công tử, ta thật sự không phản bội người."

Mộ Cẩm cười "Xì" một tiếng, "Ta dựa vào cái gì mà tin ngươi?"

Nhị Thập ủy khuất. Đêm qua, Nhị công tử còn thỉnh thoảng xoa bụng nàng. Nàng tuy nửa tỉnh nửa mê, nhưng đều chìm trong hơi nóng ấm áp. Vốn nghĩ rằng, Nhị công tử có thể khiến nàng yên tâm.

Ai ngờ, nàng vừa mới bị ức hiếp ở chỗ Thái Tử, trở về lại phải chịu đựng cơn giận của Nhị công tử.

Tình cảnh nàng đến ngày hôm nay, toàn bộ đều vì những quý nhân không biết giữ miệng. Một nha hoàn nhỏ bé như nàng, cũng biết can trọng trong lời nói, hành động, phải giữ kín như bưng.

Những quý nhân này không quản nổi chuyện của mình, nguyên một đám còn tới đe dọa nàng, uy hiếp nàng. Những lời kia cũng không phải do nàng muốn nghe, nàng trước kia chỉ làm một tiểu nha hoàn, cuộc sống dù vất vả nhưng còn được sống đúng nghĩa. Ai muốn cam tâm tình nguyện suốt ngày phải hầu hạ gã nam nhân âm tình bất định này.

Nhưng dù bị ủy khuất, bị khinh bỉ thì chính mình phải kìm nén.

Nhị Thập khẽ cắn môi, làm dấu tay nói: "Nhị công tử, đối phương cũng uy hiếp ta giống người. Ta mạng nhỏ chỉ có một cái đầu, không phải chết trên tay người thì chính là chết trên tay bọn họ." Nàng càng nói, sự ức chế càng khó kìm nén: "Ta nếu không nói cho người, sống không đến ngày mai. Ta nếu nói cho người, bị đối phương biết được, cũng không sống nổi đến ngày mai." Nàng sao có thể xui xẻo như vậy.

Nhị Thập ít khi có khuôn mặt như thế, giống như ai oán vô tận, vô cùng bất đắc dĩ. Không giống với kinh hoàng hay khiếp đảm, đáng thương, hiện tại giống như kẻ khổ.

Hắn hỏi: "Hắn uy hiếp ngươi?"

Nhị Thập gật đầu, ra dấu tay: "Chính là giống với người bây giờ."

Mộ Cẩm cười lạnh: "À, đây là đối với ta bất mãn."

Nàng lắc đầu, toàn bộ dũng khí ban nãy đã thu lại. Cúi đầu tội nghiệp.

Hắn nhìn thấy chớp mũi xinh xắn của nàng, chiếc lông mày nhỏ hòa nhã. "Hắn uy hiếp ngươi cái gì?"

Nàng khoa tay múa chân: "Giống với người, muốn giết ta, còn muốn giết cả nhà ta."

"Nói nửa câu sau là được rồi, bỏ nửa câu đầu đi." Giọng điệu Mộ Cẩm nhàn nhạt.

Nhị Thập nghĩ thầm, chẳng phải giống y Nhị công tử sao? Thủ đoạn uy hiếp, giọng điệu, không khác gì cả.

Mộ Cẩm ngồi xuống, ngón giữa vuốt vuốt trường phiến.

Nàng đưa mắt liếc trộm hắn. Nhị công tử tựa như chưa từng tức giận. Nàng bước đến phía trước, muốn bày tỏ lòng trung thành.

Hắn không kiên nhẫn một câu: "Đừng chạm vào ta."

Nhị Thập nhanh chóng lui về phía sau vài bước.

Hắn càng thêm không kiên nhẫn. Hắn nói đừng chạm, không có bảo nàng rời đi. Nàng cách xa như vậy làm gì, thật sự lại thấy giận mà. "Tới đây."

Nhị Thập lại tiến lên phía trước.

Mộ Cẩm chất vấn: "Ngươi là người của ai?"

Nàng làm tư thế tay: "Của Nhị công tử."

"Vậy ngươi ở bên ngoài bị uy hiếp, phải làm gì?"

Nàng có thể làm gì? Bọn họ không phải thấy nàng không có gia cảnh, không có gia thế, chỉ là một nô tỳ nhỏ bé không quyền không thế nên mới ức hiếp nàng.

Mộ Cẩm thở dài một hơi, kim nén gắt gỏng. "Ngươi nói ngươi đi, suốt ngày vất óc nghĩ cách đối phó ta. Chạy ra bên ngoài, lại ngốc như cái gì không biết."

Nhị Thập rụt rè, e sợ nhìn hắn.

"Hỏi lại ngươi lần nữa, ngươi là người của ai?"

Nàng lại làm tư thế tay: "Của Nhị công tử."

"Vậy ngươi ở bên ngoài bị người khác ức hiếp, có phải nên tìm ta cáo trạng hay không?"

Dường như cũng có lý, Nhị Thập gật nhẹ đầu.

"Hắn ức hiếp ngươi thế nào?" Mộ Cẩm nói: "Đem đầu đuôi mọi chuyện nói cho ta biết."

Nàng liếc hắn một cái.

"Không nói, ta lập tức đem tìm ngươi móc ra." Chiếc quạt của Mộ Cẩm chọc chọc chỗ ngực nàng. Thứ hắn không chiếm được, thì răng phá hủy cũng không cho người khác đoạt lấy.

Vũ khí sắc bén lạnh buốt như thấm vào y phục. Nhị Thập nuốt nước bọt. Nói thật, có Nhị công tử ở đây, có nhiều cơ hội tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng cũng không dám nói mình hiểu tính tình của Nhị công tử, đến cuối cùng nàng vẫn chưa có được kim bài miễn tử.

"Nói hay không?" Cây quạt của Mộ Cẩm chọc vào càng thêm sức, đây là sự uy hiếp rõ ràng.

Ngực nhỏ cực kỳ đau đớn, nàng vội vàng gật đầu, khoa tay múa chân nói: "Nhị công tử, ta nói cho người."

Mộ Cẩm không thu tay lại, vẫn chọc chỗ ngực nàng như cũ, nói: "Rất sợ chết."

Cái này không phải do hấn nắm được nhược điểm của nàng sao? Nàng nếu không sợ chết, nàng cũng chẳng phải hầu hạ hấn, sớm đoạn tuyệt lên trời rồi. Nàng nói chi tiết: "Công tử của Lý cô nương có một thân phận rất lớn, hấn uy hiếp ta vạn lần không được để lộ bí mật, nếu không sẽ giết ta."

"Cái thân phận rất lớn gì?"

"Hấn là... là..."

Mộ Cẩm lại dùng lực vào cây quạt, "Là gì?"

Thái Tử với Tứ hoàng tử là huynh đệ, dường như có khoảng cách. Nhị Thập không muốn liên quan đến những tranh đấu quyết liệt bên trong. Đắc tội Nhị công tử, quanh đi quẩn lại vẫn sống cuộc sống của dân thường, nếu như cuốn vào phân tranh của hoàng thất, từng khắc một dấu liên quan đến việc đầu rơi máu chảy.

Có điều.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến, Thái Tử xuất hiện như một loại dự cảm kỳ lạ. Ngộ nhờ vì Nhị công tử đến đây... Nếu nàng không nói, Nhị công tử sẽ rơi vào thế bị động.

Vì vậy, nàng lập tức bán đứng Tiêu Triển. "Hấn là Thái Tử."

Nàng đứng ở phía hấn. Nhưng đây là vì bảo vệ tính mạng hay còn điều gì khác? Mộ Cẩm không rõ nữa. Hấn nhìn nàng, hỏi: "Còn gì nữa không?"

Nhị Thập lắc đầu, làm tư thế tay: "Không có, ta không hề muốn nghe thấy. Là sợ ý nghe được. Không có cách nào khác." Nàng cầu xin hấn: "Nhị công tử, người vạn lần đừng để lộ bí mật, nếu như để Thái Tử biết được, không tới lượt người giết ta, ta đã chết trước mặt hấn rồi."

Nữ nhân này rõ ràng hôm nay đã học được cách chống đối rồi. Mộ Cẩm nhướn mày: "Lý Thạch dường như có ý đồ bất chính, chính người lại vui cười hớn hở, còn nhận ngọc bội rồi cùng nghe kịch. Người rơi vào cảnh ngộ này, không phải đáng đời sao?"

"Thế nhưng, nếu ta gặp Lý cô nương lại bỏ chạy, chẳng phải sẽ càng làm người ta nghi ngờ sao. Nhị công tử muốn che dấu thân phận, thế phải như mọi khi, giả trang không ai biết. Ta đương nhiên cũng không biết rõ lai lịch của Lý công nương và mưu đồ của nàng ấy. Nàng ấy đến thì ta phải gặp mặt không trốn tránh gì cả. Nếu không, nàng ấy nhất định sẽ cho rằng ta biết cái gì đó." Nhị Thập khoa tay múa chân nói: "Nhị công tử biết rõ Lý cô nương có mục đích riêng, vì sao không cản ta ra ngoài? Người chẳng phải cũng hi vọng, ta có thể thoải mái gặp nàng ấy rồi giải tỏa nghi ngờ của nàng sao."

"Người có đôi lúc rất ngốc. Có đôi khi lại không ngốc lắm." Mộ Cẩm thu lại quạt, "Không, người vẫn là ngốc, quá ngốc."

Nhị Thập buồn bực không phát ra tiếng.

"Ngốc chết mất thôi." Mộ Cẩm nâng mặt nàng lên, "Ở bên ngoài bị người khác ức hiếp, cũng không biết đến tìm ta cáo trạng." Rõ ràng lại nghe lời Tiêu Triển như vậy, ngay cả chủ tử của mình cũng muốn giấu diếm.

Mộ Cẩm liếc nhìn xuống hông nàng. Lần này đi xa, nàng không có đem theo thẻ bài. Hấn hỏi: "Thẻ bài của người số bao nhiêu?"

Nhị Thập dựng tay lên: Nhị Thập.

"Đừng Nhị Thập nữa. Ta cho người một cái mới, Ngốc Ngốc." Ba ngón tay Mộ Cẩm vân vê gò má gầy gò của nàng. "Nữ nhân của ta chỉ dùng số để sắp xếp. Cái 'Ngốc Ngốc' này là độc nhất vô nhị. Nói để nghe, chính là duy nhất. Hiểu không? Ngốc Ngốc."

(*Tên gốc hán việt là "Bồn Bồn", mình dịch thành "Ngốc Ngốc" cho thân thương =))

Nàng nịnh nọt mà nắm chặt tay hấn.

Hấn niết niết thì tâm trạng lại tốt hơn, "Về sau bị người khác ức hiếp, biết phải làm sao chưa?"

Nhị Thập gật đầu. Có điều, lại khoa tay múa chân nói: "Thái Tử có quyền thế, ta sợ."

"Sợ cái gì mà sợ. Có quyền thế thì rất giỏi sao? Ngồi vị Thái Tử đó ta không cần mới đến lượt hấn." Mộ Cẩm ngừng một chút, "Người nói người có phải rất ngốc nghếch hay không?"

Nhị Thập chăm chú nhìn hấn. Nàng lại từ Quý Môn Quan trở về rồi, Nhị công tử dường như không tức giận nữa.

"Ta phát hiện, người chọc ta tức giận, ta liền bắt nạt người. Bắt nạt xong con tức cũng tiêu hơn phân nửa." Hấn nhìn ngắm khuôn mặt nàng. Sao làm mặt méo lại thấy mặt nàng trở nên dễ nhìn hơn. "Người có phải cũng nhận ra đúng không?"

Nhị Thập lắc đầu, nàng không biết.

Mộ Cẩm lại niết khuôn mặt nàng. "Người không biết sao?"

Nàng không dám lắc đầu nữa.

"Hỏi lại ngươi có biết hay không?"

Nàng đành phải gật đầu.

"Ngươi rút cuộc cũng biết rồi hả?"

Nàng nặng nề gật đầu.

"Cho nên, ngươi muốn để ta bắt nạt ngươi nên mới cả ngày chọc ta tức giận đúng không?" Tay kia của Mộ Cẩm cũng nhếch má còn lại của nàng, "Đúng không?"

Hai má Nhị Thập phồng lên như bánh bao, tiếp tục gật đầu.

Mộ Cẩm nói: "Suốt ngày bị ngươi làm cho tức giận. Tại ngươi mà ta tồn không biết bao năm tuổi thọ."

Vậy có phải nên thả nàng về nhà rồi không? Nàng nghĩ vậy trong lòng, không dám hỏi.

Hắn đột nhiên ôm lấy nàng, ném lên trên giường.

Nhị Thập vội vàng xua tay, quý thủy của nàng còn chưa hết.

"Ta biết rồi." Hắn đè nàng lại, nằm xuống theo, "Ngươi khiến ta tức chết, phạt ngươi ngủ cùng ta một giấc."

Nàng ngoan ngoãn nằm. Cảm tạ trời đất, đã nhặt một cái mạng từ trong tay Nhị công tử.

Mộ Cẩm xoay người đối diện nàng, nhìn ngắm ánh mắt nàng, hỏi: "Ngươi thật sự không cùng Thái Tử nói lời không nên nói?"

Nhị Thập gật đầu.

"Nếu như hắn lại dùng cái chết uy hiếp ngươi thì sao? Ngươi có thể vì bảo vệ tính mạng mà bán đứng ta không?"

Nàng lắc đầu liên tục.

"Đồ lừa gạt nhỏ bé." Biết rõ nàng sẽ vì chết mà khuất phục, ngày sau nhất định là họa lớn. Hắn vẫn lưu lại tính mạng của nàng. Hắn vừa mới nói nàng đáng đời. Có lẽ, đáng đời hắn mới đúng. "Ôm ta ngủ."

Nhị Thập ôm lấy hắn.

Mộ Cẩm nói: "Ý niệm giết ngươi ta luôn luôn nghĩ tới."

Đáy lòng nàng có chút mát mát, tay mềm nhũn.

Hắn đem tay nàng ôm ngang hông hắn, "Ôm cũng không biết ôm chặt."

Nhị Thập ôm chặt hắn, bên tai nghe hắn nói toàn những điều tàn nhẫn.

"Cách giết ngươi, ta nghĩ tới vô số." Mộ Cẩm vuốt nhẹ mái tóc dài của nàng.

Hai mắt nàng nhắm nghiền, núp ở trong ngực hắn.

"Để cho Đông Tây Nhị Tài nuốt sống ngươi, so ra là quá nhẹ nhàng." Mộ Cẩm vỗ nhẹ lưng nàng, như là trấn an, nhưng ngoài miệng lại nói ngược lại: "Nếu dùng lửa thiêu đốt. Nhìn ngươi, da thịt mềm mại, thiêu cháy nhất định sẽ có một mùi thơm đậm đà hương vị. Rắc thêm chút nguyên liệu, coi như cho Đông Tây Nhị Tài chút mỹ vị."

"Ta cũng từng nghĩ, để Thốn Bôn cho ngươi một kiếm đoạt mạng, giúp ngươi ra đi nhanh gọn bớt đau đớn, vô lo vô nghĩ. Nhưng cái đó cuối cùng cũng không tháo gỡ được thù hận của ta. Cho ngươi thuốc độc, bức ngươi thất cổ. Cách nào chết đi, đều mạng theo bao nhiêu tiếc hận." Mộ Cẩm nói xong lời cuối cùng, giọng điệu cũng như chứa đầy tiếc hận.

Người Nhị Thập cứng nhắc, vẫn không nhúc nhích.

Mộ Cẩm véo véo eo nàng, "Ta nghĩ tới nghĩ lui, chết trong tay của ta mới là con đường cuối cùng của ngươi. Nhìn cái eo thon này của ngươi, ta đã sớm muốn bẻ gãy nó rồi. Cái cổ tay gầy gò này của ngươi, còn cả cái cổ mảnh khảnh này nữa." Hắn chọc chọc chỗ tóc phía gáy Nhị Thập, thì thầm nhỏ nhẹ: "Ta có thể nghĩ thấy được một mùi thơm không rõ ràng, không có cách nào hình dung, có thể là vị ngọt của địa ngục. Ta còn muốn cẩn thận nghiên cứu cái đôi mắt sinh động này của ngươi nữa."

Nhị công tử có thể không nói chuyện hay không. Nhị Thập nghe thấy sợ hãi.

"Ý niệm giết người chưa từng dập tắt. Ta có nhiều cách cho người chết thảm như vậy, người đến nay lại bình yên vô sự, nói rõ là sao?"

Nàng lắc đầu.

Mộ Cẩm thở dài, "Ta thiện tâm."

Nhị Thập không đáp lại nổi.

Mộ Cẩm quay lại chủ đề, "Hắn chỉ nói cho người biết thân phận của hắn, không còn gì khác?"

Nhị Thập lắc đầu.

"Ngày mai người đi nghe một vở kịch."

Nàng hiện tại không muốn nghe nữa, sợ lại nghe phải thứ không nên nghe. Chỉ mong những đám quý nhân này không được tiết lộ này, có thể giấu kỹ bí mật của họ.

Nhị Thập thất thần, tay ôm lòng hơn.

Mộ Cẩm trái lại lại ôm nàng. "Ngốc Ngốc, người thế nào lớn lên lại gầy như vậy?"

Nàng không ôm hắn nữa.

"Người tên là gì? Ta lại quên rồi."

Nàng muốn xoay người, tay Mộ Cẩm giữ chặt không cho. "Gọi là gì nhỉ? À, A Man." Hắn dùng mũi cọ cọ mặt nàng. "Từ A Man."

Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng.

"Ngốc Tiểu Man."

Nhị Thập: "..."

"Tiểu Ngốc Man."

Nhị Thập: "..."

- - -

Nhị Thập nghe lời Mộ Cẩm nói. Ngày hôm sau lại đi trà lâu nghe sách.

Lý Trác Thạch ở khách điểm gần trà lâu. Biết rõ Nhị Thập thích nghe kịch, nghe sách, nàng không có chuyện gì làm cũng đi tới.

Tiêu Triển không thích những hí khúc, kể sách thế này. Chẳng qua toàn những chuyện bịa đặt.

Thực tế một vài Hoàng thành bí sử, nói rõ ra thì thật sự toàn là tin đồn thất thiệt, lời đồn mê hoặc dân chúng. Nhưng ở cái tòa thành này ngoại trừ nghe kịch, cũng không có phong cảnh nào khác.

Hơn nữa, Lý Trác Thạch không ở đây, hắn một mình ở khách điểm cũng không có việc gì làm.

Tiêu Triển muốn gặp mặt Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cả ngày không ra khỏi cửa.

Tiêu Triển nhìn thoáng qua Nhị Thập.

Sau khi Nhị Thập biết rõ thân phận của hắn, nhìn thấy hắn vẻ mặt liên khiếp sợ. Ngồi bên cạnh hắn, tay nàng vô thức run rẩy, lúc cúi đầu uống trà, cái mũi như muốn đập đầu trong chén trà.

Tiêu Triển hỏi: "Công tử nhà người đi ra ngoài du ngoạn, vì sao đều để người một mình ra ngoài?"

Dương Đào không biết thân phận Tiêu Triển, thấy Nhị Thập sợ hãi, Dương Đào cũng học theo giả bộ nhát gan. Nàng nhẹ nói: "Công tử nhà chúng ta hai ngày nay không hợp khí hậu. Đang tĩnh dưỡng rồi."

Nhị Thập gật đầu, cái cằm như cúi vào trong chén.

Tiêu Triển hỏi lại: "Chủ tử không thoải mái, tiểu thiếp không hầu hạ sao?" Huống chi, nữ nhân này hôm qua mới bị dọa sợ mất mật, vậy mà hôm nay còn

dám tới nghe kịch?

Dương Đào nói: "Cô nương cũng không khỏe, không hầu hạ được. Công tử nhà chúng ta liền đuổi chúng ta ra ngoài."

Tiêu Triển nghĩ đến lời Dương Đào nói, đã hiểu rõ.

Âm thủy là điểm xấu. Chủ tử đang mang bệnh, kiêng kỵ nữ tử đến quý thủy.

Người kể chuyện trên đài hôm nay kể chính là chuyện tình yêu của Đông Chu Thái Tử. Gỗ gõ thước gỗ, người kể chuyện nói: "Đêm đó, Đông Chu Thái Tử nghỉ đêm ở thanh lâu, bị người đời chỉ trích. Nữ tử thanh lâu đáng về mỹ lệ, khiến Đông Chu Thái Tử bị mê hoặc thần điên thất đảo."

Bàn bên có hai nam nhân, ăn lạc, uống chút rượu rồi nghe kể sách. Lúc cao hứng thì rung đùi đắc ý theo.

Một lát sau, nam tử Giáp bỗng nói: "Nói đến Đông Chu Thái Tử nghỉ đêm ở thanh lâu, ta chợt nhớ ra. Thái Tử Đại Tể chúng ta lúc lễ trưởng thành, lúc đó chẳng phải đã qua đêm ở thanh lâu sao?"

Nhị Thập nghe được hai chữ "Thái Tử", không chỉ tay run, người cũng có chút hoảng loạn.

Ánh mắt Tiêu Triển tối sầm lại, im lặng mà nâng chén trà lên.

Nam tử Ất vỗ đùi, nghĩ nghĩ. Nói: "Thái Tử chúng ta cùng với Đông Chu Thái Tử không giống nhau. Xưa nay nghe kể Thái Tử Đại Tể ôn tồn lễ độ, tu thân dưỡng tính. Trong nội cung chỉ thân cận với thái giám. Phù Nhung Hương ấy à, thanh lâu đệ nhất của kinh thành. Nữ tử kinh nghiệm phong phú chỉ dạy cho Thái Tử lạnh nhạt. Chuyện thường tình, thường tình thôi."

Trà không dễ uống. Tiêu Triển buông chén, phát ra một tiếng "cạch" lớn.

Hai gã nam tử đang nói chuyện liếc hán một cái, rồi lại tiếp tục cuộc trò chuyện của hai người.

Nam tử Giáp cười khà khà nói: "Thái Tử Đại Tể cũng thật là tiêu sái, đi thanh lâu một lần, mọi người đều biết. Lại không phá hủy Phù Nhung Hương."

"Thái Tử rất khoan dung." Nam tử Ất nói: "Người đọc sách có thể chấp nhận với chúng ta sao?"

"Cái đó đúng." Nam tử Giáp phụ họa nói: "Thái tử khoan dung, độ lượng."

"Kinh thành truyền ra." Nam tử Ất hạ giọng: "Thái Tử không gần nữ sắc nhiều năm. Rốt cục trưởng thành rồi, chóng cự không nổi bị cô nương xinh đẹp mỹ hoặc, ăn tùy trong xương mới biết liêm nó cũng ngon, đại chiến 300 hiệp cũng không dừng."

Chiếc chén trong tay Tiêu Triển "Bộp" một tiếng vỡ nát.

Nhị Thập lén nhìn Lý Trác Thạch.

Về mặt Lý Trác Thạch bình thường, như đang nghe chuyện kể trên đài. Khóe miệng kéo lên một nụ cười yếu ớt.

Nhị Thập nghĩ, Lý cô nương lần trước đang nói thì dừng lại, có lẽ vẫn còn một nửa, vì vậy nghe chuyện lễ trưởng thành của Thái Tử, cũng không có gọn sóng.

Tiêu Triển lạnh lùng nhìn về phía Nhị Thập.

Nếu Nhị Thập không biết Tiêu Triển là Thái Tử, những chuyện này chỉ là dã sử Hoàng thành xa tận chân trời. Nhưng bởi vì nàng biết rõ thân phận của Tiêu Triển, nghe được câu chuyện của người trước mắt.

Nét mặt nàng trở lại bình thường, hán lại hiểu thành nàng đang giễu cợt. Hán lạnh giọng nói: "Nghe đủ chưa?"

Nhị Thập liên tục gật đầu, vội vàng buông chén.

Lý Trác Thạch bình thản: "Cái chuyện kể về Thái Tử này chưa nghe bao giờ, nghe khá hay đấy." Không biết là nói Đông Chu Thái Tử hay Đại Tể Thái Tử.

Tiêu Triển trầm mặc quét mắt về phía Nhị Thập.

Nhị Thập hốt hoảng mà hướng Tiêu Triển hành lễ, vội vàng rời đi. Trên đường nàng thật sự sợ hãi, có khi quay đầu lại nhìn quanh, sợ Tiêu Triển đuổi theo. Mãi đến khi về biệt viện, đóng cửa lại. Nàng mới cong lên khóe miệng.

Bộ dạng đen mặt vừa rồi của Thái Tử, giống như phải chịu nhục nhã cực lớn.

Nhị Thập đưa tay che miệng, giấu không được cười lên.

Nhị công tử thật sự là rất xấu xa rồi.

Mộ Cẩm đi qua hành lang, nhìn thấy Nhị Thập cứ lén cười không thôi.

Nguyệt quý hoa hạ, như một con mèo thỏa mãn khi trộm được đồ.

"Ngốc Ngốc." Mộ Cẩm cười cười.

Thôn Bôn không nghe rõ, cho rằng Nhị công tử gọi chính là "Bôn Bôn", da đầu hần run lên, đang do dự có nên đáp lại tiếng gọi này hay không, lại thấy Nhị công tử nhìn chăm chăm Nhị Thập ở phía trước.

May mắn, Nhị công tử gọi một tiếng "Ngốc Ngốc" này không phải hần.

(* Mộ Cẩm gọi "Ngốc Ngốc" (hần viết là Bôn Bôn), nghe gần giống Bôn Bôn, khiến cho Thôn Bôn nhà ta được một phen hú hồn =))))))))))))))

- - -

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương 11, Thái Tử lần đầu tiên ra mắt chính là trong truyền thuyết của Phù Nhung Hương.

*Editor: Thôn Bôn sau khi nghe nhầm "Bôn Bôn" thành "Bôn Bôn" belike:

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Lòe loẹt châm biếm

Editor: June

Buổi chiều, Mộ Cẩm rót cục cũng ra khỏi biệt viện.

"Đi, đi chợ." Không nói nhiều, hần liền kéo Nhị Thập đi.

Nhị Thập đã sớm đi dạo chợ ở đây, cũng mua đủ quà tặng cô nương ở Yểm Nhật Lâu.

Có điều, Nhị công tử muốn đi, Nhị Thập đành đi cùng hần.

Mộ Cẩm lại không nghĩ như vậy. Hần đi khắp Đại Tể từ nam ra bắc, Nhị Thập chẳng qua chỉ là một tiểu nha hoàn trong phủ, kiến thức không nhiều bằng hần. Trong lòng chắc chắn rất tò mò, mới lạ với chợ. Hần ở đầu đường, chỉ vào một quán bán con rối, hỏi: "Có muốn không?"

Con rối trông rất sống động, như một cô nương mười mấy tuổi chải hai bím tóc, đôi mắt cười cong lên, nhìn rất vui thích, đáng yêu. Đây là nha hoàn lạnh lợi mà Nhị Thập đã nghe trong một vở kịch.

Thế nhưng, Nhị Thập đã mua một con giống y đúc rồi. Vì vậy, nàng lắc đầu. Vừa nâng mắt, bắt gặp Nhị công tử nhìn nàng chăm chăm.

Trong nháy mắt, nàng nhìn con rối rồi lại nhìn về mặt của Nhị công tử.

Nhị công tử thì lãnh đạm đầy. Sống lâu trong tay hần, Nhị Thập càng đặc biệt chú ý về mặt hần, không bỏ qua bất cứ sự thay đổi nào trên khuôn mặt.

Nàng suy đoán, Nhị công tử hình như không hài lòng với câu trả lời của nàng?

Mộ Cẩm hỏi lại: "Có muốn hay không?"

Nhị Thập gật nhẹ đầu. Quả nhiên, cái gật đầu này của nàng khiến lưỡi kiếm sắc bén treo trên đôi mày của Nhị công tử như đút vào vỏ, nàng thở dài một hơi.

Mộ Cẩm mua con rối kia. Hần nói với chủ quán, đưa đến biệt viện ở ngõ hẻm phía nam.

Chủ quán vừa thấy vị công tử này ra tay hào phóng, cúi người gật đầu. Lấy thêm mấy con rối hình dáng khác nhau, "Công tử, nhìn thêm mấy cái này nữa."

Mộ Cẩm nói thẳng, "Cũng đưa đến đi."

Chủ quán mặt mày hớn hơ.

Mộ Cẩm hôm qua lại nghiên cứu thoại bản phong nguyệt. Thoại bản có nói, nữ nhi gia yêu thích mấy món quà nhỏ. Như những món đồ chơi hán chương mắt này, nhìn chung lại là thứ nàng ưa thích.

Vì vậy, đến quán thứ hai, rồi quán thứ ba, Nhị Thập lại bị ép gật đầu, nhìn Nhị công tử lần lượt mua những con rối. Mặt đỏ, mặt đen rồi mặt trắng.

Sớm biết Nhị công tử hôm nay muốn mua như vậy, mấy ngày trước nàng đã không đi dạo, lén đem vàng Nhị công tử cho giấu kỹ, giữ lại cho mình dùng.

Đến quán thứ tư, Nhị Thập khoa tay múa chân nói, "Nhị công tử, ta có rất nhiều con rối rồi."

"Lúc này mới mua ba cái, sao mà rất nhiều được?"

"Mấy ngày trước, ta đi cùng Dương Đào mua rồi."

Mộ Cẩm cũng có ấn tượng. Đồ của Nhị Thập để trong một cái rương nhỏ trong phòng. Biết là đồ chơi, hán cũng không nhìn nhiều.

Nàng cùng Dương Đào đi dạo vài ngày, mua không ít đồ, đều là hỏi xin tiền hán. "Mua những gì rồi?"

Nhị Thập khoa tay múa chân nói: "Những đồ chơi nổi tiếng của Hường Dương Thành. Con rối, đồ hóa trang, còn có cả mặt nạ."

"Mua nhiều như vậy, dùng hát tuồng hả? Ta về sau có phải không cần đến Hường Dương Thành nữa, chỉ cần nhìn người hát là được rồi phải không?"

Nhị Thập nghe cái giọng điệu kỳ quái này của Nhị công tử, hình như lại mất hứng rồi. Nhưng Nhị công tử ôn nhu đã từng nói, nàng muốn mua cái gì liền mua cái đó, nàng muốn mua cả con phố cũng được. Dù rằng không được mấy ngày, Nhị công tử lại khôi phục bản tính cũ. Nếu đã đề cho nàng mua, hiện tại còn mang nàng ra hỏi cái này cái kia, thế là làm sao?

Mộ nhị công tử quả thực không vui, hỏi: "Mua đồ mấy ngày nay, có cái gì thích hợp ta không?"

Mộ gia dùng đều là đồ thượng đẳng. Những đồ chơi tầm thường bán ở chợ, sao xứng với thân phận của Nhị công tử? Vì vậy, Nhị Thập lắc đầu.

Sắc mặt của hán càng lạnh hơn. Hóa ra nàng xin tiền mua một đồng đồ quý quái, vậy mà không có lấy một cái cho hán? Đến cả việc có qua có lại còn không hiểu, thật sự sùng nhảm nàng rồi.

Tức thì tức, nhưng vờ kịch viết trên thoại bản phải diễn xong. Mộ Cẩm mang theo Nhị Thập tiếp tục đi xuống phía dưới.

Nhị Thập liền vội vàng kéo hán, khoa tay múa chân nói: "Nhị công tử, mua trùng nhiều đồ quá rồi."

"Ta cam tâm tình nguyện, người quản ta?" Mộ nhị công tử đang nổi nóng. Nữ nhân lòng lang dạ sói, đến giờ khắc này vẫn chưa rõ, dựa vào lễ nghi, nàng phải tặng lại một món quà cho hán.

Nhị Thập vội vàng đem tay khoác lên cánh tay hán đang buông lỏng. Nhị công tử có tiền, nàng cũng không phải đau xót vì ngân lượng của hán, liền thuận ý đi theo hán.

Đi chưa được vài bước, Mộ Cẩm quay đầu lại, hỏi: "Người muốn mua gì?"

Nhị công tử từng con gió lạnh như vậy, nàng chỉ đành chọn một thứ. Sạp hàng phía trước có bộ hí phục thêu thùa, nàng chọn một bộ trang phục diễn thêu hoa đào màu đỏ tươi.

Mộ Cẩm hít một hơi trong chốc lát, cái đồ hóa trang lố lẹt này, nhất định cũng không phải cho hán. Hán có chút nghiêng răng nghiêng lợi, "Tốt, trở về liền mặc vào hát tuồng cho ta xem. Học được ngôn ngữ của người cầm điếu, lại không thể ở trước mặt ta hát hí khúc, đáng tiếc."

Nhị Thập vốn không yêu thích nhảy múa. Ngôn ngữ của người cầm điếu Nhị công tử tự nghĩ ra, nàng dùng vô cùng thuận tay, đỡ phải phí sức.

Đi được nửa con phố, Mộ Cẩm liền mua cả nửa con phố.

Lại đi xuống dưới mưa, nữ nhân vô tâm vô tình sau lưng chắc sẽ không mấy may thương cảm. Hán đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Lần này đi xa, người có mang theo ngân lượng không vậy?"

Nàng lắc đầu.

"Người ra ngoài một chuyến, cái gì cũng không mang theo?"

Nhị Thập chớp chớp mắt mấy cái, lại lắc đầu.

Mộ Cẩm thật muốn đem cái đầu tròn cứ lắc đi lắc lại này vụn xuống. Hán đang lo lắng, nên để cho Nhị Thập lúc về tặng cái gì. Đột nhiên nhớ tới, Thôn Bôn đã từng nói, có một nha đầu ở phòng may vá tên là Từ A Man, có may một cái túi thơm trong y phục hộ vệ của hán.

Việc đã xảy ra thì cũng xảy ra rồi. Mộ nhị công tử tự nhận lòng dạ bao la, sớm đã vượt qua bên kia ngọn núi. Lúc này tim bị ghen lại, phát hiện trên núi có một hồ nước. Hán trèo vào ngọn núi, thì hồ này lại không hề có nước. Hán nhìn chăm chăm vào Nhị Thập.

Nhị Thập mím môi, dưới ánh mắt tàn nhẫn của hắc liên cúi đầu.

"Người không có ngân lượng." Mộ Cẩm nói: "Thì cũng không để người tổn kém. Sở trường của người là đồ của các cô nương gia, làm một cái đưa ta."

Nàng chỉ biết theo khăn, thậm chí Nhị công tử cũng không dùng khăn lụa thêu, nhưng dưới khuôn mặt đen lại của hắc nàng đành phải gật nhẹ đầu.

Mộ Cẩm lúc này mới cảm giác mình trôi lên mặt nước. Lại nghĩ, khi đó nàng còn chưa gặp được nam tử xuất sắc như hắc, gặp Thôn Bôn khó tránh khỏi tâm hồn thiếu nữ nhảy loạn --

Càng nghĩ, sắc mặt Nhị công tử càng khó coi.

- - -

Chợ vòng đến khúc ngoặt, đi đến đường bên trong là khách điểm Lý Trác Thạch đang ở.

Tiêu Triển lúc rảnh rồi, ngồi ở bên cửa sổ đánh cờ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, truyền đến tiếng đùa giỡn huyên náo.

Tiêu Triển nói: "Hương Dương Thành giống như con hát, lẻo lét châm biếm." Không có bằng được kinh thành thịnh vượng, trù phú bao quanh hoàng cung.

Ván cờ càng đánh càng kỳ lạ. Tiêu Triển đứng dậy, dựa vào cửa sổ quan sát đường phố. Chỉ chớp mắt, liền gặp được Nhị Thập cùng Mộ Cẩm.

Buổi sáng Tiêu Triển nghe được chuyện tình yêu của chính mình, đang muốn điều tra kỹ hai gã nam tử nói năng bậy bạ kia. Thế nhưng, hai gã nói xong một đồng chuyện liền chẳng biết đi đâu.

"Trác Thạch." Tiêu Triển nhìn Mộ Cẩm chậm rãi đi tới, cảm giác bức bách trong lòng càng phát ra mãnh liệt.

Lý Trác Thạch đang nằm nghỉ, nghe thấy hắc khẽ gọi, nàng trở mình, không để ý tới.

"Trác Thạch." Một tiếng này của hắc nặng nề hơn.

Mỗi khi hắc nói như vậy, chính là uy hiếp. Nàng ngồi dậy.

Tiêu Triển nhàn nhạt liếc nàng một cái, "Ra đây nhìn xem. Nam nhân bên cạnh nữ nhân kia, phải hay là Mộ gia Nhị công tử hay không?"

Lý Trác Thạch đi theo ra phía trước cửa sổ, "Ta chưa bao giờ nhìn thấy Mộ công tử."

Tiêu Triển cười, "Ta nghĩ đây dễ là hắc rồi."

Lý Trác Thạch thoáng đem cửa sổ đẩy ra.

Mộ Cẩm cùng Nhị Thập, một trước một sau đi tới.

Mộ Cẩm sắc mặt lạnh lùng. Nhị Thập cúi đầu, nhìn không rõ cảm xúc.

Chiếu vào trong mắt Lý Trác Thạch, chính là một gã chủ tử ngông cuồng, độc ác cùng một nha hoàn bị ức hiếp.

Ánh mắt Tiêu Triển dừng trên mặt Mộ Cẩm. Từ hoàng tử sinh ra giống Hoàng Thượng hồi nhỏ, tính tình cũng y chang, cho nên đặc biệt được sủng ái, nhưng mà Mộ Cẩm, tướng mạo lớn lên không giống với Hoàng Thượng.

Tiêu Triển trong lòng hoài nghi. Hắc đóng cửa sổ, "Hiếm khi Mộ nhị công tử ra ngoài, chúng ta đi gặp hắc."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ta ấy à, thiện tâm

Editor: Đụt, June

Mộ Cẩm cùng Nhị Thập ra khỏi chợ, đứng cùng một chỗ với Thôn Bôn và Dương Đào ở bến tàu ven sông đợi thuyền.

Nếu muốn xem mưa rồi bóng ở bờ bên kia Hường Dương Thành, đi thuyền sẽ gần hơn.

Bốn người đang định lên thuyền ngắm cảnh đẹp bên bờ Thặng Giang, lại gặp được Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch.

"Nhị Thập cô nương," Lý Trác Thạch đã đổi sang một bộ váy, thoa một tầng son phấn mỏng, có thêm mấy phần thiếu nữ dịu dàng.

Con mắt Nhị Thập nhìn đến Tiêu Triển ở phía sau, có chút sợ hãi mà cúi đầu. Nàng rút người sau lưng Mộ Cẩm, lùi một bước rồi dừng lại.

Lý Trác Thạch đảo mắt nhìn về phía Mộ Cẩm: "Chắc hẳn, vị này chính là công tử nhà Nhị Thập cô nương."

Mộ Cẩm không nói lời nào, con mắt đảo đi đảo lại trên mặt Lý Trác Thạch.

"Nhị công tử." Dương Đào giải thích: "Vị này chính là Lý cô nương đã cứu Nhị Thập cô nương."

"À, thì ra là ân nhân của tiểu thiếp ta." Mộ Cẩm nổi lên ý cười, nói: "Cô nương trượng nghĩa, ta vốn nên tự mình tới cửa nói lời cảm tạ. Nhưng mấy ngày trước thân thể ta thật sự không khỏe. Xin thứ lỗi." Miệng thì nói vậy, thế nhưng, trên mặt hẳn không có nổi một chút thành ý.

Lý Trác Thạch cười nhạt: "Gặp chuyện bất bình nên rút đao tương trợ thôi."

Lúc này, Tiêu Triển và Mộ Cẩm cùng liếc nhìn nhau.

Lý Trác Thạch lùi đến bên cạnh Tiêu Triển, nói: "Vị này chính là công tử nhà ta, Triển công tử."

Mộ Cẩm cười: "Hân hạnh, hân hạnh, tại hạ Mộ Cẩm."

"Mộ công tử, hân hạnh." Tiêu Triển nhìn cận mặt Mộ Cẩm. Có thể nói là giống Hoàng Thượng, nhưng thật ra lại không giống lắm.

Mộ Cẩm hỏi: "Triển công tử cùng Lý cô nương đến bến tàu này, phải chăng là muốn đi thuyền?"

Tiêu Triển chuyển hướng sang bến đò phía xa, nói: "Chúng ta tới muộn. Vốn định du ngoạn sang bờ bên kia, thế nhưng nhà đò nói hôm nay đã hết thuyền, ngày mai mới có. Chúng ta đành đi dạo xung quanh một chút."

"Lý cô nương là ân nhân của tiểu thiếp ta, vậy cũng có ơn đối với ta. Nếu Triển công tử không chê, chúng ta cùng nhau lên thuyền du ngoạn?" Mộ Cẩm nhiệt tình hiếu khách, nói: "Thuyền này của ta cũng khá lớn."

Lý Trác Thạch nhìn về phía Tiêu Triển.

Tiêu Triển nhìn Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm nhìn lại, vẽ lên một nụ cười tùy ý.

Tiêu Triển trả lời nhã nhặn: "Vậy đành quấy rầy Mộ công tử rồi. Thuyền phí lần này chúng ta chia đều."

"Mộ gia ta núi vàng núi bạc, không thiếu vài đồng thuyền phí." Mộ Cẩm nghênh ngang đi lên thuyền.

- - -

Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch là khách, hai người ngồi trong khoang thuyền.

Mộ Cẩm ban đầu dựa vào cạnh mạn thuyền, sau thấy chán lại ngồi lên.

Nhị Thập đứng bên cạnh hẳn, kính cẩn lễ phép mà cúi đầu, hai tay nắm váy thật chặt.

Tiêu Triển trước tiên nhìn Nhị Thập, phát hiện tay nàng khẽ run rẩy. Lại liếc sang Mộ Cẩm, ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, chả khác gì một tên lưu manh ngoài đường. Tiêu Triển hỏi: "Vừa rồi nghe Mộ công tử nói, Mộ công tử hẳn là đến từ gia đình giàu có?"

Mộ Cẩm một tay gác trên mạn thuyền, vô cùng đắc ý: "Ta cũng không giấu diếm, tiền trang của Mộ gia ta trải rộng khắp Đại Tề, nói là núi vàng núi bạc cũng không ngoa."

Tiêu Triển đột nhiên tỉnh ngộ: "Thì ra là công tử của tiền trang Mộ gia, nghe đại danh công tử đã lâu. Hôm nay mới gặp mặt, quả là tướng mạo phi phàm."

Mộ Cẩm nhận lấy lời khen ngợi "tướng mạo phi phàm" kia, một câu cảm tạ cũng không có. "Lý cô nương là thiên kim của phường nhuộm Lý thị ở kinh thành, Triển công tử chắc hẳn cũng là người có gia thế không tầm thường."

So với Mộ Cẩm, Tiêu Triển có phần khiêm tốn hơn: "Không phải, là Triển mỗ trào cao Lý cô nương."

Nghe vậy, tay Nhị Thập càng run lên, chân đứng không vững, suýt nữa thì té ngã, nàng vội bám lấy mạn thuyền.

Mộ Cẩm lườm nàng một cái: "Không có quy củ, không biết lễ nghi hay sao?"

Nhị Thập nhút nhát, sợ hãi mà cong người.

Mộ Cẩm cười cười, giải thích với Tiêu Triển: "Tiểu nữ nhân chưa hiểu sự đời, thấy có khách đến bị kinh ngạc quá thôi."

Tiêu Triển nói: "Mộ công tử mang theo nàng đi xa như vậy, chắc hẳn vô cùng yêu thương."

"Chắc." Mộ Cẩm khinh thường nói: "Cũng chẳng phải yêu thương gì. Có điều, nói về nữ nhân, ta có thể nói một đống chuyện. Thôn Bôn, đem một vò rượu ngon lên. Vò rượu ngày hôm qua chúng ta mới mua ấy."

"Vâng." Thôn Bôn ở buồng tàu lên tiếng.

"Nữ nhân ấy à..." Mộ Cẩm tặc lưỡi quan sát Lý Trắc Thạch: "Vốn dĩ chỉ nghe nói là hiệp nữ cứu mỹ nhân, không ngờ hiệp nữ lại xinh đẹp như hoa thế này. Ta có lẽ nên sớm gặp Lý cô nương mới đúng."

Mắt Tiêu Triển trầm xuống, đứng dậy đi tới trước mặt Mộ Cẩm, dựa vào mạn thuyền mà thuận tiện che khuất ánh mắt đang hướng về phía Lý Trắc Thạch của Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm bĩu môi: "Đúng rồi, Triển công tử có thích uống rượu không?"

"Thi thoảng cũng uống hai ngụm, cho có chút hương vị." Tiêu Triển cười nhạt, dáng cười đẹp như vẽ.

"Đúng vậy, tri âm, tri âm." Mộ Cẩm cười: "Ta thấy Triển công tử tướng mạo tuấn tú, rất giống ta, nhất định cũng thích rượu ngon cùng giai nhân."

(*Tri âm: Bá Nha đánh đàn, khi đàn đến đoạn miêu tả núi cao, Chung Tử Kỳ ngồi bên cạnh nói: "Ồi núi cao như Thái Sơn", khi Bá Nha đàn đến khúc miêu tả nước chảy, Tử Kỳ liền nói: "Ồi nước chảy cuộn cuộn như sông". Sau khi Tử Kỳ chết, Bá Nha không đàn nữa, ông cho rằng không ai hiểu được tiếng đàn của ông bằng Tử Kỳ. Sau này chữ tri âm dùng để chỉ người hiểu được sở trường của mình.)

Thôn Bôn cực kỳ đúng lúc, dâng lên một bầu rượu cùng hai cái chén.

Chu Văn Đồng thích kẻ địch mạnh, từ khi nhìn thấy khinh công của Thôn Bôn, mỗi lần Chu Văn Đồng nói tới hộ vệ của Nhị công tử, liền bắt giác mà nhún mạnh. Tiêu Triển nghe nhiều, cũng để ý tới Thôn Bôn. Hắn hỏi: "Tên tùy tùng này của Mộ công tử, hình như là người tập võ."

Mộ Cẩm kinh ngạc: "Không ngờ, Triển công tử thật có con mắt hơn người, chắc cũng là người tập võ?"

"Cô nương nhà ta tập võ từ nhỏ, ta có biết một chút." Tiêu Triển nói: "Người bước đi vững vàng, không giống người thường."

"Đây là ta trước kia nhặt được ở trên đường." Mộ Cẩm nhìn Thôn Bôn một cái: "Năm đó hắn vừa nhỏ vừa gầy, bị một đám trẻ con ăn xin đuổi đánh. Ta ấy à, thiện tâm, cứu hắn một mạng. Ai ngờ hắn lại là một kỳ tài luyện võ."

"Ồ?" Tiêu Triển còn có thâm ý khác nói: "Vận khí của Mộ công tử thật quá tốt."

"Đúng. Ở hiền gặp lành, đạo lý này ta đã lĩnh hội được. Mấy năm trước thu nhận một đám quốc binh xuất ngũ, ta có lúc thích xem đánh đánh giết giết. Hắn cùng đám quốc binh đánh nhau, diễn trò chọc ta cười. Cũng không ngờ đến một ngày, võ nghệ của hắn ngày càng giỏi." Nói tới đây, Mộ Cẩm chuyển chủ đề: "Nói những chuyện nam nhân này thật vô vị."

Mộ Cẩm rót cho Tiêu Triển một chén rượu: "Cuộc đời ta yêu thích nhất, vẫn là nữ nhân và rượu ngon."

Tiêu Triển nhận lấy, nói lời cảm tạ.

"Ta mấy năm nay quen không ít người, nhưng vẫn chưa tìm thấy được một người giống ta, cùng ta tài mạo xứng đôi như công tử." Mộ Cẩm một ngụm uống cạn: "Chuyện thành thân coi trọng môn đăng hộ đối, thật ra, tình bằng hữu cũng thế. Ta thường thức mỹ nữ, cũng thường thức mỹ nam." Mộ Cẩm nhìn Tiêu Triển thật kỹ.

Tiêu Triển thoáng lùi lại nửa tấc.

"Trong nhà ta có tầm hai chục thị thiếp, là ta vất vả khổ sở, sưu tầm từ khắp Đại Tề về. Thật sự mà nói, Triển công tử, huynh thử đi hỏi thăm mà xem, thị thiếp của Mộ nhị công tử ta ở kinh thành tiếng tăm lừng lẫy, quốc sắc thiên hương, khuyển quốc khuyển thành." Mộ Cẩm thờ dãi: "Về sau, vì chuyện làm ăn phải cưới thế tử. Nhưng thiên kim tiểu thư này có danh phận thế tử rồi mà chưa biết đủ, đem hầu hết thị thiếp của ta đuổi ra ngoài. Hiện những người còn ở lại, toàn bộ ta đã sớm chơi chán rồi. Hơn nữa còn đặc biệt ồn ào, cả ngày riu rít nói cười không yên. Phiền muốn chết. Hiện tại ta mang theo đứa này, được cái yên tĩnh, không nháo nhào, ầm ĩ. Người thì có hơi ngốc nghếch một chút, nhưng cũng đành chịu thôi, không phải ai cũng có thể thập toàn thập mỹ được."

Mộ Cẩm lại rót một chén rượu, hỏi lại: "Triển công tử trong nhà có mấy mỹ nhân?"

"Triển mỗ chỉ có một vị phu nhân."

"Thanh tao, thanh tao." Mộ Cẩm nhỏ giọng hỏi: "Thế thì Lý cô nương đây hẳn là rất câu hồn rồi?"

Tiêu Triển không trả lời. Mộ Cẩm trước mắt y như lời Chu Văn Đổng nói, không làm việc đàng hoàng, dâm ô háo sắc, không có được nửa phần phong thái sắc bén. Thế nhưng, trong thoáng chốc, Tiêu Triển lại từ mặt Mộ Cẩm đọc được hương vị của Tứ hoàng tử.

Hồi bé, hai người đều còn nhỏ, Tiêu Triển đã quên mất diện mạo của Tứ hoàng tử. Chỉ nhớ mọi người đều khen ngợi Tứ hoàng tử và Hoàng Thượng như cùng một khuôn đúc ra.

Diện mạo của Mộ Cẩm so với Hoàng Thượng không giống nhau. Nhưng thanh thoát, cái dáng vẻ mặt mày hờ hờ này lại khiến Tiêu Triển có một cảm xúc vừa quen thuộc vừa xa lạ, đồng thời cũng có một lực uy hiếp cực lớn.

Mộ Cẩm lại nói đến lúc mình oai phong ở sông bạc: "Đám tiểu lâu la ở sông bạc Lĩnh Châu dám ở trước mặt ta giờ trò gian lận. Ta liền đi phá đám. Làm vậy vì cái gì? Để nổi danh, nâng cao danh tiếng của Mộ Nhị công tử."

Rượu đã quá ba tuần, trong mắt Mộ Cẩm có chút men say, đôi mắt đỏ ngầu mang theo chút dâm loạn, thường xuyên quét mắt về phía Lý Trác Thạch.

Nhị Thập thật bội phục Nhị công tử. Diễn kịch làm một thiếu gia ăn chơi, từ vẻ ngoài đến thần thái đều rất đạt. Đây là có lẽ là vở kịch vui vẻ nhất nàng từng xem ở Hường Dương Thành. Thấy Nhị công tử thoát cái biến thành tên cận bã háo sắc, trong lòng nàng bật cười. Nhị công tử mà đi thi đấu hí kịch, có khi danh tiếng lại lên cao vùn vụt.

Tiêu Triển đã hiểu ra, cả đoạn đường không nói lời nào. Tới bờ bên kia Thặng Giang, hắn liền cáo từ: "Hôm nay đa tạ Mộ công tử mở tiệc chiêu đãi, ngày khác đến kinh thành, ta lại mời."

Mộ Cẩm uống thêm một chén: "Nếu có duyên, giang hồ tái kiến."

Hai người Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch xuống thuyền.

Mộ Cẩm trở lại khoang thuyền: "Hắn nghi ngờ ta rồi."

Nhị Thập thận trọng gật đầu.

Mộ Cẩm còn nói: "Thái Tử đa nghi, nhưng cũng khinh địch. Có thể khiến hắn ngàn dặm xa xôi đến Hường Dương Thành, chứng tỏ ta đúng là một nam nhân tướng mạo phi phàm."

Nhị Thập: "..."

- - -

Bốn người xem múa rối bóng xong, lên thuyền trở về.

Mộ Cẩm cùng Nhị Thập đi trước.

Thôn Bôn và Dương Đào đi cách một đoạn.

Dương Đào hỏi: "Vị Triển công tử kia hình như không có ý tốt."

"Ừ." Thôn Bôn chỉ đáp lại một chữ.

Dương Đào mơ hồ hiểu ra việc này đối với nàng phải giữ bí mật. Vì thế, nàng cũng im lặng.

Trở lại biệt viện, đám chủ quán đã đem các loại đồ chơi tới.

Nhị công tử lui bộ hí phục kia ra, kéo Nhị Thập vào phòng: "Mặc vào, xướng tuồng cho ta xem một chút."

Trong khoang thuyền, Nhị công tử nói đã bị nghi ngờ, Nhị Thập trong lòng run sợ, sợ bị Thái Tử bố trí mai phục. Kết quả, Nhị công tử vẫn cứ đùa vui, ăn uống, còn có tâm tư xem tuồng.

Nhị Thập cho rằng chỉ cần giống như trước kia, xoa tay múa chân vài cái, chạy vài bước trong phòng là xong.

"Còn thiếu vài thứ." Nhị công tử xoay xoay cây quạt mấy vòng, hắn không biết từ đâu lôi ra một gói thuốc bột: "Đây là thuốc giải trị cam."

Nhị Thập: "...". Lại tới rồi.

Mộ Cẩm chậm rãi giải thích: "Lần trước liều lượng hơi thiếu một chút, cho nên người chỉ có thể ở trên giường phát ra tiếng. Lần này tăng liều lượng lên. Về sau ta muốn nghe hát kịch, người có thể cất tiếng hát rồi."

Nhị Thập: "...". Nàng im lặng như vậy, không cần nói cũng chẳng cần trả lời, vô cùng tự tại. Lúc Nhị công tử nói chuyện, nàng tựa như đang nhìn hắn diễn

kịch. Nếu lại cùng hần nói chuyện, nàng không thể coi Nhị công tử như đang diễn kịch được nữa.

Mộ Cẩm đổ bột thuốc vào chén, sau đó khuấy đều rồi bưng lên: "Tới đây, uống chén thuốc giải này đi."

Nhị Thập quan sát sắc mặt hần, nhận lấy chén, lại là một chén nước đỏ đỏ trắng trắng. Nàng nhắm mắt, lén đổ vào ống tay áo. Tiếp theo, nàng ôm cổ họng, vội vàng bám vào thành ghế mới không bị ngã xuống.

Nữ nhân này lại dùng lại chiêu cũ. Mộ Cẩm mặt không biểu cảm nhìn: "Làm gì thế? Bị độc chết rồi hả?"

Nhị Thập há miệng, khó khăn mà lắc đầu. Rất hợp với bộ hí phục kia, giống y như đang diễn kịch.

Hần ra lệnh: "Hôm nay cho phép người ở chỗ này nói chuyện."

Nàng vẫn không lên tiếng như trước.

"Nói chuyện." Hần nâng cằm nàng lên: "Nói chuyện với ta."

Nàng đã lâu không mở miệng, giờ nói chuyện ngược lại lại thấy rất tốn sức. Nàng không muốn nói, cũng chẳng thích nói.

"Tiểu Man không nghe lời rồi." Hần chọc chọc mặt nàng: "Không nghe lời, lại muốn chọc tức ta phải không, bảo người nói chuyện, người lại không nói lời nào. Ta lại sắp tổn thọ rồi."

Mộ Cẩm đã quên mất giọng Nhị Thập lúc nói chuyện. Tiếng "ừm" trên giường dù sao cũng có sai lệch. Thập Ngũ từng nói, Nhị Thập hát điệu Tây Phụ Quan rất dễ nghe. Trước kia có thể nghe, Mộ Cẩm không muốn nghe. Lúc này tâm niệm vừa động, hần lại muốn nghe nàng hát vài câu.

Hần đang định nói tiếp, lại cảm nhận được tiếng bước chân gấp gáp ở bên ngoài.

Nếu không có việc gấp, Thốn Bôn sẽ không tới đây quấy rầy. Mộ Cẩm gỡ xuống vẻ mặt trêu đùa Nhị Thập.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Thốn Bôn: "Nhị công tử, trong phủ xảy ra chuyện."

Ánh mắt Mộ Cẩm lập tức lạnh lẽo: "Vào đi."

Thốn Bôn đẩy cửa: "Đêm hôm qua, Yêm Nhật Lâu đã xảy ra hỏa hoạn."

Nghe vậy, Nhị Thập liến kinh hãi. Nàng bước lên, bàn chân bỗng trượt một cái. Lúc này không phải lúc nói đùa.

Mộ Cẩm kịp thời ôm lấy nàng,

"Trong phủ phái người thúc ngựa suốt đêm tới truyền tin." Thốn Bôn tiếp tục nói: "Các cô nương bảo toàn được tính mạng, có điều có thể bị thương ngoài."

Nhị Thập nắm chặt tay Mộ Cẩm. Ban đêm... Xảy ra hỏa hoạn... Vết thương của các nàng thế nào rồi?

Mộ Cẩm nhanh chóng quyết định: "Chuẩn bị khởi hành hồi kinh."

"Vâng."

Mộ Cẩm lại nói: "Truyền tin về, đại phu nên mời thì mời, dược liệu nên dùng thì dùng, hầu hạ tận tâm tận lực, chữa trị thật tốt những nữ nhân đó cho ta."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Người đứng là ngọn cỏ đầu tường ham sống sợ chết

Editor: Đụt, June

"Thái Tử điện hạ, trong cung xảy ra chuyện."

Chu Văn Đổng vốn cùng đến Hương Dương Thành với Tiêu Triển. Có điều, khi Thái Tử không gặp nguy hiểm, Chu Văn Đổng ẩn mình ở chỗ hần. Lúc này nhận được tin thị vệ truyền tới, hần mới đi đến khách điểm.

Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch mỗi người thuê một phòng. Nhưng mà phòng của Tiêu Triển chỉ dùng làm nơi nghỉ luận. Lúc đi ngủ, chỉ có ngủ trên giường Lý Trác Thạch hẳn mới có thể yên giấc.

Thấy Chu Văn Đồng tìm tới, Tiêu Triển đã có dự cảm không lành. "Trong cung thế nào rồi?"

"Hoàng Thượng bắt được người của chúng ta, thị vệ không kịp diệt khẩu, đã chậm một bước." Chu Văn Đồng quỳ một gối, thận trọng nói: "Thần thất trách."

"Đã biết." Tiêu Triển nhắm mắt, xoa xoa trán.

Chu Văn Đồng tiếp tục nói: "Hoàng Thượng hỏi, Thái Tử khi nào hồi cung."

Tiêu Triển hạ mắt, suy tư một lát, nói: "Lập tức khởi hành hồi kinh."

"Vâng." Chu Văn Đồng đáp, muốn nói lại thôi: "Thái Tử điện hạ, Hoàng Thượng đây là muốn hỏi tội sao?"

"Không sao cả." Tiêu Triển xua tay: "Ta cùng Hoàng Thượng tranh đấu nhiều năm như vậy. Người tới ta đi, ai cũng có lúc thất sách. Tiếp theo, đi được bước nào hay bước nấy."

"Vâng." Chu Văn Đồng nói thêm: "Thái Tử điện hạ, Mộ gia cũng xảy ra chuyện."

Nhớ tới bản mặt tùy tiện kia của Mộ Cẩm, Tiêu Triển có chút phức tạp: "Chuyện gì?"

"Yểm Nhật Lâu nơi thiếp thất của Mộ Cẩm ở, đêm qua đã xảy ra hỏa hoạn."

Tiêu Triển thuận miệng hỏi một câu: "Do vô tình hay có người gây ra?"

Chu Văn Đồng trả lời: "Có người gây ra."

Tiêu Triển thoáng nhượng mảy, hẳn không hề hạ lệnh cho mật thám giết người.

"Mấy ngày trước, mật thám phát hiện Mộ phủ có một nữ tử có thể lợi dụng, chính là Nhị phu nhân Tô Yến Tinh. Tô Yến Tinh tuy là chính thê. Nhưng bấy lâu nay mà nói, nàng là người phải chịu cảnh bị Mộ Cẩm văng vể nhất. Mặt khác, từ khi Tô Yến Tinh gả vào Mộ gia, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng. Mật thám hồi báo, đây thật ra là do Mộ Cẩm trốn tránh việc viên phòng, sai đại phu tính kế chỗ Tô Yến Tinh." Chu Văn Đồng không hiểu lắm, Mộ nhị công tử phóng túng không phải ngày một ngày hai, đến khi có mỹ nhân danh chính ngôn thuận viên phòng, ngược lại lại cự tuyệt? Quả nhiên, phong nguyệt là thứ khó giải thích nhất thế gian.

Chu Văn Đồng nói tiếp: "Ỗ Trần Nam Thành có một sòng bạc từng gây thù kết oán với Mộ Cẩm, mật thám nguy trang thành người của sòng bạc, nói muốn trả thù Mộ Cẩm một chút. Tô Yến Tinh có ý nhờ kỹ, không chỉ nhờ kỹ, mà còn ra tay hành động. Chuyện phóng hỏa, thần đoán Tô Yến Tinh tự ý bày ra, nàng ta muốn mượn đao giết người, giá họa cho mật thám."

Tiêu Triển hỏi: "Lửa cháy thế nào?"

Chu Văn Đồng đáp: "Lửa bắt đầu từ phòng của một tiểu thiếp. Trong lầu không có hộ vệ, Tô Yến Tinh không gặp khó khăn gì, lửa cháy nửa tòa lầu. Tiểu thiếp thấy phòng xảy ra hỏa hoạn thì lớn tiếng kêu cứu, các nữ nhân khác tỉnh giấc, cùng kéo nàng chạy ra ngoài."

"Mộ gia đã tra ra ai phóng hỏa chưa?"

"Lúc mật thám hồi báo, tạm thời chưa có. Mộ nhị công tử không ở nhà nên không có người chủ trì đại cục, là Tam tiểu thư ra mặt mời đại phu." Chu Văn Đồng chần chừ nói: "Mộ lão gia nói, mọi chuyện chờ Mộ công tử về xử lý."

"Nhị phu nhân này ngược lại thủ đoạn cũng thật độc ác. Một mồi lửa, cũng đủ để hủy hoại cả một đám mỹ nhân." Tiêu Triển cười: "Bảo mật thám tiếp tục nói bóng nói gió, tốt nhất là kéo Nhị phu nhân về phía chúng ta."

"Vâng."

Chu Văn Đồng rời đi, Tiêu Triển đi tới một gian phòng khác.

Lý Trác Thạch ngồi trước cửa sổ, trên bàn vẫn là bàn cờ Tiêu Triển hôm nay chưa chơi xong.

Tiêu Triển liếc mắt nhìn bàn cờ, nói: "Trong cung có biến, thu dọn một chút, chuẩn bị hồi cung."

Lý Trác Thạch quay đầu lại, bỗng nhiên nói: "Ta mới nhận ra, tòa thành này cũng là một chỗ tốt." Có thể ở chỗ này nhìn thấy cuộc sống muôn màu, so với nỗi khổ của nàng, so với nỗi buồn của nàng, trong truyện phong nguyệt xưa lại càng nhiều hơn. Khiến cho nàng cảm thấy, chính mình có được địa vị chính cung duy nhất của một nam nhân, dù không có được trái tim hắn, cũng đã là may mắn rồi.

"Nếu nàng thích, sau này ta lại đưa nàng tới đây." Tiêu Triển trước giờ không biết, hóa ra nàng thích xem kịch.

Lý Trác Thạch tự đi xem kịch thì thấy hay, nhưng có hán bên cạnh lại không còn thấy thú vị nữa. Xem kịch, vẫn nên xem cùng một Nhị Thập im lặng biết lắng nghe người khác như vậy, mới tự tại.

"Lần này Hoàng Thượng triệu ta trở về." Tiêu Triền nói xong, rồi im lặng.

Lý Trác Thạch đứng dậy, đi đến trước mặt hán: "Người có chút thất thần."

Tiêu Triền cười: "Nàng thấy sao?" Hán quanh năm đều làm một phong thái ôn thuận, mây thanh như ánh trăng.

"Trước đây mỗi khi nhắc đến Hoàng Thượng, người nhất định sẽ suy đoán ý đồ này nọ."

"Nói nhiều sợ nàng không thích nghe." Sau khi gặp Mộ Cẩm, Tiêu Triền không hiểu sao lại nhớ tới rất nhiều chuyện hồi nhỏ. "Từ khi ta hiểu chuyện, Mẫu hậu đã nói với ta, những hoàng đế kia đều là đối thủ cả đời của ta. Nhưng mà, Phụ hoàng còn chẳng cho chúng ta cơ hội tranh giành. Hoàng Thượng yêu thương tiên Hoàng hậu, sắc phong Tứ hoàng tử làm Thái Tử. Ta tài trí không thua hán, nhưng bởi vì Mẫu hậu không được sủng ái, Hoàng Thượng sẽ không thêm liếc mắt nhìn ta một cái. Trác Thạch, nàng nói ta không có lương tâm, thực ra, những người ở bên cạnh ta cũng không có. Chúng ta ở cao trên quyền vị, cần gì lương tâm."

Lý Trác Thạch im lặng.

"Lục hoàng tử còn nhỏ tuổi, đâu không lại ta. Trong cung cũng chỉ còn lại ta và Lục hoàng tử, Hoàng Thượng không thể không chọn ta, nhưng ——" Tiêu Triền ngừng nói. Nếu như, Mộ Cẩm đứng là tên Tứ hoàng tử đáng chết kia, mọi việc lại có chút khó giải quyết.

Lý Trác Thạch đưa mắt nhìn Tiêu Triền. Nói cũng đúng, ngay từ khi còn nhỏ, thứ Thái Tử học đã là tính kế. Nàng lại mong muốn một nam tử vì nàng mà moi tim đào phổi, là nàng hảo huyên rồi.

"Trác Thạch." Tiêu Triền kéo nàng vào trong ngực: "Trương lai sẽ có ngày, ta sợ phải dùng tới binh lực của phụ thân nàng."

Lý Trác Thạch dựa vào lồng ngực Tiêu Triền.

Đây mới là mục đích của hán. Phụ thân nàng là La Sát tướng quân năm đó oai phong một cõi, binh hùng tướng mạnh, bách chiến bách thắng. Tiêu Triền cưới nàng làm vợ, chính là cưới binh lực của La Sát tướng quân. Nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ giúp hán đi tới vương vị. Từng nghĩ tới, khi nàng ở Hưởng Dương Thành xem diễn, nghe tuồng, trong một khoảnh khắc, nàng đã nhìn ra tương lai vô vọng của nàng và Tiêu Triền.

- - -

Lần này đi xa, lúc khởi hành gặp mưa, khi về lại gặp bão.

Gió bão như nuốt cả cột buồm vào bụng.

Nhị Thập nghĩ, nếu cơn mưa này đến từ đêm qua thì tốt biết bao.

Mộ Cẩm bước vào.

Nhìn thấy nàng một tay vịn vào song cửa sổ, một tay chống lên bậc cửa, nửa người phía trên hướng ra bên ngoài quan sát xung quanh.

Tia chớp lóe lên, chiếu sáng nửa bên mặt nàng, vừa xanh vừa trắng. Từ khi nghe tin Yểm Nhật Lâu bị cháy, gương mặt nàng tựa như bị rút hết huyết sắc.

Hán bước lên, ôm lấy nàng từ phía sau. Gió mạnh cùng mưa rào tấp vào mặt hai người, vừa lạnh vừa gai: "Thôn Bôn nói, các nàng hầu hết chỉ bị thương nhẹ. Có lẽ Thập Ngũ sẽ khổ hơn một chút, lửa là từ phòng nàng nổi lên."

Nhị Thập nắm lấy bàn tay to lớn trên eo mình.

Thập Ngũ ở thanh lâu bán mình nhiều năm, bị một nam tử lừa hết tiền bạc tích góp. Tuổi còn nhỏ, vậy mà lại là người đáng thương nhất trong đám nữ nhân. Vốn định tìm cái chết, lại được Nhị công tử cứu giúp mới có được những ngày yên ổn. Tai họa này ập đến bất ngờ, nàng ấy sao chịu đựng nổi.

"Sự phụ của ta là thần y." Mộ Cẩm nói: "Khi còn nhỏ ta từng thấy người trị liệu cho người bị bỏng, cực kỳ thần bí. Nếu đại phu ở kinh thành không chữa được, ta sẽ đưa nàng ấy đến chỗ sự phụ ta."

Nhị Thập hiểu ra, đây là Nhị công tử đang an ủi nàng. Nàng lùi về sau nửa bước, dựa vào ngực hán.

Sấm sét gầm thét, một đôi nam nữ đón lấy những giọt mưa hắt vào mặt, yên lặng ngắm nhìn màn đêm.

Một lúc sau, Mộ Cẩm đóng cửa sổ lại, lau những giọt nước đọng trên tóc cho nàng.

"Thập Ngũ từ nhỏ đã xinh đẹp, lần này gặp họa tất nhiên sẽ chịu đả kích." Hán lấy gói thuốc bột ra, đến bên bàn pha một chén thuốc giải: "Khi về người hãy an ủi nàng nhiều một chút."

Nhị Thập khoa tay múa chân hỏi: "Ta uống chén thuốc giải độc này, mở miệng nói chuyện được, Nhị công tử không sợ ta để lộ bí mật sao?"

Mộ Cẩm ngồi xuống, tay trái đỡ trán, nhắm mắt lại, nói: "Thái Tử vì đuổi theo ta mà đến, hẳn là đã tra ra được manh mối. Ta cũng nghĩ, trừ ngươi ra, sẽ không ai để lộ manh mối."

Nhị Thập vội vàng xua tay: "Nhị công tử, ta không hề để lộ bí mật."

"Ừ." Mộ Cẩm mở mắt: "Có một người ta không nghĩ tới, đã bị Thái Tử để ý rồi. Chơi cò chính là như vậy, chỉ cần một quân cò không chịu không chế, là cả một bàn cờ liền rối loạn. Ta vẫn chưa nghĩ ra, người này có thể là ai."

Nhị Thập lại một lần nữa khoa tay múa chân: "Không phải là ta."

"Đã biết, không phải ngươi." Mộ Cẩm nói.

Nhị Thập cảm động. Đây là lần đầu tiên Nhị công tử tin tưởng nàng. Thật ra, cựu Thái Tử và Thái Tử, quan hệ vừa gần gũi lại vừa nguy hiểm, khó tránh khỏi tranh đấu. Nàng đã quen với những tháng ngày yên ổn, không muốn trêu vào việc của nhà quan, tất nhiên cũng sẽ không muốn thân phận của Nhị công tử bị bại lộ.

Mộ Cẩm đem chén thuốc kia đẩy qua: "Những nữ nhân kia của ta đang chờ ngươi về an ủi, ngươi khoa tay múa chân, các nàng sao có thể hiểu được. Tình hình trước mắt thế này, nữ nhân của ta làm sao lại không có nỗi một ai mệnh tốt? Thật làm xấu thanh danh của ta. Cho nên, ngươi phải là người vẹn toàn. Nếu không, người ta lại biến ta thành một cái đã sử khắc thê khác thiếp."

Đang nói dở, Thôn Bôn tới gõ cửa: "Nhị công tử."

"Vào đi."

Thôn Bôn đẩy cửa: "Nhà dò nói, sóng gió quá lớn, nước biển tràn lên boong tàu. Phía trước tới vùng ngoại ô kinh thành, không bằng tới khách điểm nghỉ tạm một lát rồi đổi sang đi xe ngựa."

Mộ Cẩm trả lời: "Nghe nhà dò đi."

Khách điểm ở ngoại ô bến tàu cực kì đơn sơ, những người đến trọ trước phần lớn đều là những thư sinh nghèo không thuê nổi phòng trong thành.

Dương Đào che cho Nhị Thập vào khách điểm, cả người đều bị ướt sũng.

Mộ Cẩm không thích Thôn Bôn đi sát bên cạnh, hai nam nhân đi song song ướt nửa người.

Vừa bước vào liền gặp phải người quen.

Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch và đám người Chu Văn Đống cũng bởi vì thời tiết mưa to gió lớn này, cũng vào khách điểm nghỉ tạm.

Mộ Cẩm nhìn thấy Tiêu Triển, trên mặt liền treo lên một nụ cười gian tà: "Triển công tử, thật là trùng hợp."

"Mộ công tử." Tóc trên trán Tiêu Triển bị ướt, hất tùy ý vuốt ra phía sau, lộ ra vầng trán cao rộng. Hắn nói chuyện nhã nhặn, khách khí. "Không ngờ tới, hôm nay mọi người cũng hội kinh."

"Ừ, tri âm, đúng là tri âm." Mộ Cẩm tiến lên, giang tay muốn vỗ vai Tiêu Triển, nhưng động tác quá lớn, thoát nhìn như là muốn ôm luôn Tiêu Triển.

Tiêu Triển lùi về phía sau một bước, chấp tay ôm quyền: "Thật là duyên phận."

Mộ Cẩm bị hẫng, thu tay về: "Con người ta trước nay trí nhớ không tốt. Nhưng mà, gương mặt của Triển công tử, ta đến nay vẫn không quên. Hiện tại đều ướt sũng như nhau, đều có phong thái hiên ngang nha."

Tiêu Triển cười cười. Hôm qua, đôi mắt dâm loạn của Mộ Cẩm hướng vào Lý Trác Thạch. Hôm nay, Tiêu Triển lại cảm thấy như chính mình bị đùa giỡn, không khỏi sinh ra chán ghét.

Thôn Bôn đi hỏi thăm chương quây đường về kinh thành, trở về bẩm báo, "Nhị công tử, phía cửa Đông thành địa thế trũng, mưa rào làm lụt cổng thành. Tới nay xe ngựa sẽ khó mà đi được."

"Ừm, bây giờ cứ ở lại đây đã." Mộ Cẩm liếc mắt nhìn Nhị Thập: "Đã tới ngoại ô rồi, trở về cũng không tới một canh giờ."

Nhị Thập gật đầu.

Từ Tể Đông trở lại kinh thành, nếu đi đường bộ thì chỉ có thể đi qua cửa Đông. Tiêu Triển cùng Mộ Cẩm đều bị kẹt tại khách điểm nơi ngoại ô kinh thành.

Có lẽ do dính mưa, Nhị Thập có chút đau đầu. Nàng xoa xoa.

Nhị công thích nhất là để tay chống trán. Nghĩ vậy, nàng liền thu tay lại, sửa thành dáng ngồi đoan chính. Nàng không muốn mình giống với Nhị công tử, lười nhác thành tính.

Càng đau đầu, mối quan hệ giữa Tiêu Triển và Mộ Cẩm lại càng làm đầu trưởng hơn. Tiêu Triển là Thái Tử, quyền thế khuynh trời. Nhị công tử đầu có cường thịnh trở lại thì cũng chỉ là thường dân.

Không phải Nhị Thập không có niềm tin với Nhị công tử, mà là do thực lực hai bên cách xa, nàng đang đứng ở phía Nhị công tử, không khỏi có chút lo lắng.

Nhị Thập ngồi thẳng tắp, xoa xoa huyệt thái dương.

Ngón tay lạnh lẽo của Mộ Cẩm chạm vào mu bàn tay nàng, vỗ nhẹ: "Làm sao vậy?"

Nhị Thập lắc đầu. Vốn định nói chuyện, nhưng sợ nói chuyện thành quen, khi phải giả câm trước mặt người khác, nàng sợ sẽ không đóng giả được nữa. Cho nên lúc này nàng vẫn không lên tiếng mà khoa tay múa chân: "Nhị công tử, nếu Thái Tử biết được thân phận của người thì sẽ thế nào?"

"Sẽ giết ta." Mộ Cẩm nói nhẹ bằng: "Hoàng Thượng không muốn thoái vị. Quan hệ với Thái Tử cực kỳ tệ, Thái Tử không có đối thủ, Hoàng Thượng có thoái vị hay không, trong tương lai Thái Tử vẫn sẽ đăng cơ. Có điều, nếu xuất hiện một nam nhân anh minh thần võ như ta, ngôi vị Thái Tử của Tiêu Triển sẽ bị uy hiếp. Không cần biết ta có ý định đăng cơ kế vị hay không, Tiêu Triển nhất định phải nhổ cỏ tận gốc, không bỏ qua cho ta."

"Hỏi mấy chuyện này làm gì?" Mộ Cẩm liếc nàng một cái: "Sau này có cơ hội người nhất định sẽ phản bội ta, người đúng là ngon cỏ đầu tường ham sống sợ chết."

(*Ngon cỏ đầu tường ham sống sợ chết: ý chỉ gió thổi chiều nào theo chiều nấy)

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lâm Quý Đồng

Editor: Đụt, June

Nhị Thập nhắm mắt lại.

Nhị công tử chính là mâu thuẫn như vậy. Một bên thì ôn nhu xoa huyệt vị cho nàng, một bên thì lạnh lùng tuyên bố về kết cục của nàng. Nếu nàng nhất định sẽ phản bội hắn, hắn vì sao còn giữ nàng đến tận bây giờ?

Mọi chuyện vẫn chưa đi đến hồi kết, Nhị Thập cũng chưa từng nghĩ chính mình sẽ như ngon cỏ chiều nào theo chiều nấy.

Giả sử, một ngày kia hắn tinh thần sa sút, chán nản, khuôn mặt phai tàn nhan sắc... Nàng mới nghĩ được một nửa đã ngừng lại. Nàng không dám nghĩ, cũng không đành nghĩ.

Nàng có thể sống tới bây giờ, có thể thấy tuy Nhị công tử tính tình xấu xa, nhưng không phải là đặc biệt xấu. Dù sao cũng là chủ tử của mình, Nhị Thập hy vọng Nhị công tử có thể tung hoành cả đời, hung hăng can quấy đến cùng.

Có điều, những lời từ đáy lòng này của Nhị Thập, nàng không nói cho Nhị công tử. Dù sao hắn cũng tự tin ngông cuồng, nàng nói thêm một câu, nàng nói ít một câu, cũng chẳng sao cả. Hắn cũng không phải vì một nô tỳ nhỏ bé như nàng mà có thể bị đả kích.

Nhị Thập nhắm mắt hưởng thụ sự vuốt ve của Mộ Cẩm, thoải mái dựa vào tay hắn. Đầu cũng không còn đau, mơ màng muốn ngủ.

Mộ Cẩm tức giận không có chỗ phát ra: "Người đây là cam chịu mình làm ngon cỏ đầu tường rồi sao?"

Nhị Thập mở mắt, không trả lời.

Hắn nâng cằm nàng lên: "Nhìn ta."

Nàng giương mắt nhìn hắn.

"Nói người không phải ngon cỏ đầu tường." Đáy lòng vạn phần khẳng định nàng là loại người ham sống sợ chết, nhưng lại không biết làm sao, mỗi khi tình thế có biến, hắn liền nghi ngờ lòng trung thành của nàng, đồng thời cũng muốn nghe nàng thề thốt, cho dù chỉ là lời nói dối, cũng để cho hắn một chút yên tâm.

Nhị Thập như mong muốn của hắn, khua tay: "Ta không phải."

"Vì sao lại không nói lời nào?" Tay hắn trượt xuống dưới, mân mê cổ nàng.

"Người cảm an toàn hơn." Nhị Thập muốn cố gắng giả làm một người không biết chuyện gì, ít nói thì ít lộ. Ngộ nhớ Thái Tử biết được nàng giả làm người cảm, chắc chắn sẽ nghi ngờ nàng.

"Người chính là muốn đối nghịch với ta đúng không?" Tay hắn dừng trên xương quai xanh của nàng. Cũng chỉ là xương, vậy mà nhìn vừa phẳng vừa đẹp.

Nhị Thập lắc đầu: "Ta lấy đại cục làm trọng."

"Người thì biết cái gì mà đại cục? Ngốc chết thôi." Đối lại là nữ nhân khác, hắn muốn im miệng thì phải im miệng, hắn muốn mở miệng thì phải mở miệng. Chỉ có nàng, ngoài miệng thì nói những lời ngoan ngoãn, nhưng chẳng làm được việc nào khiến hắn hài lòng. Cho nàng bạc thang, nàng cũng không biết đi xuống. Loại nữ nhân ngu ngốc này, cả đời làm người cảm luôn đi. "Lúc người bày tỏ lòng trung thành trông chẳng khác gì cái hũ nút."

Nàng trước kia biểu hiện bao nhiêu, cũng chẳng thấy hắn để trong lòng. Nhị Thập cứ nhìn hắn như vậy, trong lòng nổi lên nghi vấn: Nhị công tử với Thái Tử là huynh đệ, nhưng lớn lên lại không giống nhau. Nhị công tử nói, mẫu thân hắn là nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời. Vậy hắn đây là thừa kế vẻ đẹp của mẫu thân sao?

Mộ Cẩm thấy Nhị Thập nhìn không chớp mắt, trông thật ngốc, đang muốn búng trán nàng rồi mắng nàng ngốc. Lời sắp nói ra khỏi miệng, bỗng dừng nhớ tới cái gì đó, hắn cười, đổ người về phía trước.

Khuôn mặt tuần tú phóng đại ngay trước mắt, lúc này Nhị Thập mới chớp mắt.

Hắn nâng mặt nàng lên, hỏi: "Có phải cảm thấy ta rất phong hoa nguyệt đại hay không? Nhìn đến ngây cả người rồi."

Nhị thật nhắm mắt lại hồi lâu, khoa tay múa chân nói: "Nhị công tử, người lớn lên so với Thái Tử không giống huynh đệ."

"Khi còn nhỏ, sư phụ ta từng làm đầy cốt thuật cho ta, sửa lại dáng xương. Có lẽ ta có chút giống mẫu thân, mà cũng không giống lắm."

Sư phụ của Mộ Cẩm chính là Lâm Ý Trí. Năm đó, Lâm Ý Trí nói sẽ để lại cho Mộ Cẩm một chút đặc điểm của Hoàng Hậu, không hoàn toàn thay đổi dáng xương của hắn. Còn về thần thái mặt mày của Mộ Cẩm, đó là do trời sinh tính tình kiêu ngạo giống Hoàng Thượng. Lâm Ý Trí sửa được xương, nhưng không sửa được tâm tướng của Mộ Cẩm.

Nhị Thập nói: "Nhị công tử lớn lên như vậy, thì ra là có chỉnh sửa."

"Phải có nền tảng thì mới sửa được, còn như người, có sửa thế nào cũng chẳng cứu vãn nổi."

Ngoài miệng thì nói trôi chảy là thế. Mộ Cẩm lại cẩn thận đánh giá Nhị Thập, nàng chột nhìn qua thì cũng bình thường, càng nhìn kỹ lại càng thấy có nội lực. Mặt mày nhỏ bé, chớp mũi thanh tú, ngũ quan nếu xét riêng mà nói thì không thấy gì đặc sắc, nhưng khi hợp lại với nhau thì lại tạo nên ý vị sâu xa.

Chắc là... Đây cũng coi là thuộc dạng dễ nhìn. Trước thì bình thường không có gì, nếu kiên nhẫn quan sát đến bây giờ, lại phát hiện ra bản lĩnh của nàng.

Hóa ra, dễ nhìn là như vậy.

- - -

Ngày thứ hai, trời tạnh mưa.

Con mưa đêm qua qua đi, nước sông Thặng Giang dâng cao, ngập cả hai bên bờ sông. Cửa Đông thành ngập càng thêm trầm trọng.

Thốn Bôn thì triển khinh công, băng qua các mái nhà ngói để về Mộ phủ. Sau khi biết rõ tình hình, hắn lại theo đường cũ quay trở lại khách điểm.

"Nhị công tử." Thốn Bôn nói: "Lục cô nương, Thập cô nương, Thập Tử cô nương bị thương nhẹ, nghỉ ngơi là khỏi. Thập Ngũ cô nương phần tay và eo bị bong tương đối nghiêm trọng. Đại phu nói, hao tổn da thịt cần trị liệu trong thời gian dài."

"Ừm. Những dược liệu chữa sẹo, không cần biết quý báu thế nào, có thể dùng đều lấy ra dùng." Mộ Cẩm nhìn ra cửa sổ, hướng về Mộ phủ ở phía xa.

"Thuộc hạ đã phân phó."

"Vụ hỏa hoạn này là do đâu?" Mộ Cẩm hỏi như vậy, đáy lòng đã có suy đoán. Đám nữ nhân của hắn không có gia thế, không có địa vị, không có giá trị lợi dụng. Tiêu Triển khinh thường việc lãng phí tâm tư vào những người không có giá trị, huống chi, Tiêu Triển am hiểu ám sát, sẽ không gây ra một vụ việc âm thầm như vậy. Còn ai ghi hận những nữ nhân này đây, Mộ Cẩm nghĩ cái là ra.

"Quan tiên sinh nói, việc này ngài ấy có trách nhiệm." Thốn Bôn đáp: "Thuộc hạ ở lại phủ không lâu, Quan tiên sinh chưa nói gì, đợi Nhị công tử hỏi phủ, ông ấy sẽ báo cáo lại với công tử."

"Đã biết."

"Nhị công tử, đã điều tra rõ thân phận Lý Thạch." Khi Thôn Bôn hỏi phủ đã nhận được tin tức của mật thám. "Phường nhuộm Lý thị ở kinh thành đúng là có một vị Ngũ tiểu thư, tên là Lý Thạch. Nhưng có một phủ tướng quân cũng có một vị Ngũ tiểu thư. Rất thích đi du ngoạn, mấy ngày trước rời kinh đi nghe hát kịch, tên là Lý Trác Thạch, là đương kim Thái Tử Phi."

Mộ Cẩm hỏi: "Phủ tướng quân nào?"

"Phủ La Sát tướng quân, người từng cùng Hoàng Thượng đại chiến Bách Tù." "

"Đã biết." Mộ Cẩm cười rộ lên: "Thái Tử không gần nữ sắc, năm trước rước tân phi im hơi lặng tiếng. Ta cho rằng cô nương này là do Thái Tử đoạt được, nên mới không nói gì. Thì ra, kết thân với người của phủ tướng quân."

Thôn Bôn lạnh giọng, "Nhị công tử, như vậy, La Sát tướng quân sẽ vì Thái Tử mà sử dụng."

"Hoàng Thượng ngày ấy đăng cơ, dùng kế làm La Sát tướng quân giao binh phủ ra. Tình nghĩa chiến trường của hai người từ đó liền phai nhạt." Mộ Cẩm rời mắt: "Tùy tình hình mà hành động."

"Vâng." Thôn Bôn dừng một chút, nói: "Nhị công tử, cửa Đông thành ước chừng tới buổi trưa mới có thể rút hết nước sông, thuộc hạ đã an bài xe ngựa, khi cửa thành vừa thông liền có thể lên đường."

"Ừm."

Mộ Cẩm rảnh rồi tới nhàm chán, muốn kéo Nhị Thập đi quanh khách điểm đơn sơ một chút.

Nàng không muốn, khoa tay múa chân nói: "Tiểu nữ đang thêu quà cho Nhị công tử."

Nhị công tử liền vui vẻ, không quấy rầy nàng nữa. Hắn một mình đi tới phía sau chân núi.

Từ phòng Tiêu Triền nhìn ra, trong nháy mắt thấy được bóng lưng Mộ Cẩm. Nơi này là ngoại ô kinh thành, đã là địa bàn của Tiêu Triền, làm việc càng dễ dàng. Hắn đi xuống cuối bậc thềm.

Mộ Cẩm cảm nhận được hơi thở của Tiêu Triền, thoáng trầm mắt.

"Mộ công tử." Tiêu Triền nhẹ nhàng gọi.

Mộ Cẩm quay đầu lại, vẻ mặt ngạc nhiên: "Triền công tử."

Tiêu Triền nói: "Ta và công tử đều kẹt ở đây, cũng là duyên phận. Ngày ấy ở trên thuyền, công tử đã mời uống rượu ngon, hôm nay ta mời lại thế nào?"

Mộ Cẩm cười ngả ngón: "Rượu phùng tri kỷ, ta đây liền không khách khí."

Tiêu Triền đưa tay: "Mời."

Hai người tới trường kỷ sau núi ngồi.

Chàng quỳ khách điểm mang lên một bình rượu trắng.

Rượu của khách điểm nhạt nhẽo, không ngửi ra mùi rượu. Tiêu Triền ném một ngụm: "Đây đều là rượu của dân gian."

Mộ Cẩm tò mò hỏi: "Chẳng lẽ Triền công tử chưa từng uống qua rượu dân gian?"

"Đúng. Giao thiệp với quan trường, phải tham dự yến hội." Tiêu Triền ôn tồn nói: "Mộ công tử giàu có một vùng, có lẽ cũng kết bằng hữu với vài vị quan gia?"

"Ta không thích phân biệt dân gian hay quan gia." Mộ Cẩm bưng chén rượu lên, ngửi ngửi: "Con người ta sống đơn giản, chính là phú quý. Rượu ấy mà, cũng đơn giản thôi, rượu ngon hoặc rượu ôi, đơn giản là hai loại."

"Triền mỗi uống rượu mấy năm, nghe buổi nói chuyện với Mộ công tử, mới được khai thông." Tiêu Triền cười, hàng lông mày giãn ra: "Nhiều năm qua, ta vẫn luôn sưu tầm những loại rượu nổi tiếng, mùi rượu thơm nồng. Xét đến cùng, cũng chẳng có rượu nào là cực ngon hay rượu nào là khó uống. Mộ công tử quả nhiên tính tình đơn giản, tiêu sái."

"Nào có nào có, quá khen quá khen rồi." Mộ Cẩm buông chén rượu trong tay xuống.

"Lại nói tiếp, ta cũng có loại rượu ngon trân quý." Tiêu Triền nói: "Chuyến đi lần này, vừa đúng lúc là sinh nhật ta, vì thế có sẵn một vò "Dục Nhật Phương Yết". Rượu này chuyên dành cho những dịp chúc mừng, cũng là chúc mừng duyên phận quen biết của chúng ta." Nói xong, Tiêu Triền gọi: "Chu Văn Đồng."

"Có mặt." Chu Văn Đồng bước ra, lặng yên không một tiếng động, chẳng biết đã đứng đó bao lâu rồi.

"Mang rượu ngon trong phòng ta ra đây, ta muốn uống cùng với Mộ công tử." Tiêu Triển liếc nhìn Mộ Cẩm.

"Vâng." Chu Văn Đống quay người lên lầu.

Ý cười trên gương mặt tuấn tú của Mộ Cẩm nhạt đi một chút.

Hoàng Thượng chỉ cần uống "Dục Nhật Phương Yết" vào là liền say một ngày một đêm. Nhi tử của Hoàng Thượng cũng thế. Tiêu Triển uống chẳng được mấy ngụm, Mộ Cẩm cũng vậy.

Tiêu Triển chính là muốn dùng rượu này để thử Mộ Cẩm.

Chu Văn Đống đến cực nhanh. Chỉ chốc lát, hắn đã bung lên một bầu rượu cùng với hai cái chén, rót cho hai người trên bàn. "Mời công tử."

Mộ Cẩm nhìn ngón tay Chu Văn Đống, trên ngón tay rắn chắc có vết chai, cũng là người luyện kiếm. Mộ Cẩm chậm rãi hỏi: "Triển công tử sinh nhật vào ngày nào?"

Tiêu Triển thuận miệng đáp: "Ngày mai."

"Ồ, Triển công tử lại già thêm một tuổi rồi."

"Mộ công tử thì sao? Khi nào sinh nhật?"

"Hai mươi tháng chạp." Mộ Cẩm mỉm cười: "Mỗi năm vào ngày đó, đại ca ta liền vì ta mà mở yến tiệc. Vừa múa vừa hát, rượu ngon món ngon. Đại ca ta là người làm ăn, quanh năm suốt tháng chẳng gặp được mấy lần, nhưng cứ vào ngày này là luôn quây quần đông đủ, còn vui vẻ hơn cả người sinh nhật là ta đây." Lời nói của Mộ Cẩm đầy ẩn ý.

Tiêu Triển trong lòng lạnh băng, ngoài mặt vẫn tươi cười. Hắn vẫn ôn hòa mà nói: "Ta là con trai độc nhất. Nhiều năm qua vào Nam ra Bắc, nghe qua rất nhiều chuyện xưa về tình nghĩa huynh đệ, nhưng chuyện tay chân tương tàn cũng không ít. Thật ngưỡng mộ Mộ công tử có một người huynh đệ tốt." Tiêu Triển ngừng một chút: "Nhưng ta thấy may mắn vì là con trai duy nhất."

"Triển công tử là con trai duy nhất, vậy thì không có tình nghĩa huynh đệ rồi. Cái này huynh và ta nên gọi là gì nhỉ? Tri kỷ? Tri âm..." Mộ Cẩm ngừng lại: "Ai già, ta say rồi, say đến ngã vào sắc đẹp của Triển công tử. Lời nói cũng lộn xộn rồi. Triển công tử bụng dạ rộng rãi, đừng để ý."

Tiêu Triển nhấp một ngụm rượu: "Không sao, ta quý mến sự phóng khoáng của công tử."

Mộ Cẩm nhìn chén rượu một cái.

Sinh nhật của hắn không phải ngày hai mươi tháng chạp. Lúc rời cung, hắn đã buộc mình phải quên sinh nhật của Tứ hoàng tử, chỉ được nhớ kỹ sinh nhật của Mộ nhị công tử.

Ký ức có thể thay đổi, nhưng say rượu do di truyền thì đành chịu. Thái y nói, say "Dục Nhật Phương Yết" là thể chất đặc thù của Hoàng Thượng.

Mộ Cẩm kế thừa cái thể chất đặc thù này, uống một hai chén có lẽ không sao. Nhưng nếu uống nửa bầu này vào, chỉ sợ kiêu gì cũng nói mê sảng.

- - -

Một khắc trước.

Biết được cửa Đông thành không thể thông hành, Nhị Thập có một buổi sáng nhàn rỗi. Nàng ở Hường Dương Thành đã mua mấy bó chỉ thêu, bây giờ không có việc gì làm liền muốn thêu một chiếc khăn lụa giết thời gian.

Hoa văn vừa được phác họa, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa.

"Nhị Thập cô nương." Thốn Bôn thấp giọng.

Nhị Thập buông đồ thêu xuống, đi tới mở cửa.

Đứng trước cửa chính là Thốn Bôn. Phía sau hắn còn có một nam tử lưng hơi còng.

Nam tử chân đi một đôi ủng, khoác chiếc áo toai dính đầy nước mưa, mũ đi mưa vẫn còn đọng nước. Mũ kéo xuống thấp, không thấy rõ khuôn mặt hắn, chỉ thấy ngón tay gầy trơ xương.

Nàng nghi hoặc nhìn về phía Thốn Bôn.

"Đi vào rồi nói." Thốn Bôn đẩy hé cửa ra, thanh âm thấp đến nỗi nàng gần như không nghe thấy.

Nhị Thập nhanh trí, lùi lại hai bước.

Nam tử trốn vào phòng.

Thôn Bôn nhìn khắp trái phải, xung quanh không có ai. Hấn vào phòng, nhanh chóng đóng cửa lại.

Nam tử ho một tiếng.

Tiếng ho khan này hình như đã từng nghe qua ở nơi nào đó. Nhị Thập có chút căng thẳng.

Nam tử bỏ mũ xuống, một tay đề lên miệng, lại ho hai tiếng nữa.

Nhị Thập kinh ngạc, mở to mắt nhìn nam tử.

Nam tử thở hổn hển, cười cười, nhẹ giọng nói: "Cô nương, chúng ta lại gặp mặt rồi."

Đây là con trai ruột của Mộ lão gia, Mộ nhị công tử chân chính —— Lâm Quý Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tiêu Đạm

Editor: Đụt, June

Mộ Cẩm thật sự, cũng chính là Lâm Quý Đồng sau này, vào năm tám tuổi ấy, đã suýt bị một trận phong hàn cướp đi tính mạng.

Đại phu kinh thành bó tay vô phương cứu chữa.

Mộ lão gia nghe được ở Thượng Đình Thành có một vị thần y, bàn tay chữa bệnh thần sầu. Vì thế đưa hài tử đến tìm đại phu.

Lâm Ý Trí đang tiếp đón một mật thám từ trong cung, bàn kế hoạch để Tứ hoàng tử giả chết rồi cung. Chẳng may lại vừa vặn đúng lúc Mộ lão gia tới hỏi thăm.

Mật thám muốn giết Mộ lão gia.

"Không ngờ thần y lại là bạn cũ của Hoàng Hậu." Mộ lão gia mở miệng trước: "Thần y, ta và Hoàng Hậu từng có duyên gặp mặt mấy lần. Hoàng Hậu... càng là ân nhân cứu mạng của ta."

Lâm Ý Trí ngăn cản lưỡi đao của mật thám, đánh giá Mộ lão gia từ trên xuống dưới.

Mộ lão gia tiếp tục nói: "Năm đó, ta vận chuyển gỗ lim đến Tây Phụ Quan, bị trúng gian kế của thương nhân Bách Tùy. Gỗ lim bị trộm mất, ta cùng vài vị huynh đệ bị lạc trong cồn cát hoang mạc, không có nước, không có lương thực, chỉ còn nước chờ chết. Hoàng Hậu khi đó vẫn chưa là Hoàng Hậu, tên là Chân Nguyệt Sơn."

Nghe thấy tên Hoàng Hậu, Lâm Ý Trí có chút thất thần.

"Nàng đi ngang qua cồn cát, cứu ta và huynh đệ một mạng. Năm đó ta mới là một tên tiểu tử tóc vàng hoe, chỉ xin được khuê danh cùng tín vật của cô nương liền rồi đi. Sau khi trở thành đệ nhất thương nhân trong kinh thành, ta quay lại Tây Phụ Quan tìm người mới biết, nàng đã bị người trong cung đưa đi rồi." Đoạn cuối, giọng Mộ lão gia càng thấp dần.

"Người tên gì?" Lâm Ý Trí lạnh giọng dò hỏi.

"Mộ Phi Huân."

"Ra là người..."

"Nàng... từng nhắc tới ta với thần y?"

"Từng nói qua, nói có một tên là Mộ Phi Huân ăn trộm trâm cài tóc của nàng."

"..." Mộ Phi Huân giải thích: "Trâm cài là ta hỏi xin nàng, không phải trộm."

Lâm Ý Trí quay lại chủ đề chính: "Ta sẽ không chữa cho người. Nhìn tên Hoàng Thượng kia, ta cứu hẳn một mạng, hẳn ngược lại lại đem ta vây ở son cốc này. Nếu người tìm người chữa bệnh, không bàn nữa. Có điều ——" Con trai của Mộ Phi Huân và Tứ hoàng tử tuổi tác không chênh lệch lắm, Lâm

Ý Trí nảy ra một kế: "Nếu ngươi có ý khác, ta có thể suy nghĩ lại."

Mộ Phi Huân khom lưng: "Mọi chuyện đều có thể thương lượng."

Lâm Quý Đồng hôn mê, đôi gò má gầy gò hốc hác, bụng nhỏ yếu ớt phập phồng.

Lâm Ý Trí bước lên, bắt mạch cho Lâm Quý Đồng, hần nhủu mày: "Ngươi tới chậm rồi. Lá gan của ngươi cũng lớn, dám đưa một kẻ nửa sống nửa chết từ kinh thành ngàn dặm xa xôi chạy tới đây. Không sợ nó chết giữa đường à?"

Ngón tay Mộ Phi Huân run rẩy, "Sau khi nó được đại phu chữa trị đã chuyển biến tốt, lần này bị nhiễm phong hàn, bệnh tình mới trở nặng..."

"Những gã lang băm đó cho nó thuốc bổ?? Chẳng qua là giúp nó cầm cự lâu hơn mà thôi." Lâm Ý Trí buông tay Lâm Quý Đồng ra.

Mộ Phi Huân nói: "Con ta vận mệnh nhiều chông gai, cầu thần y cứu giúp."

"Ta là đại phu, không phải thần tiên." Lâm Ý Trí lắc đầu.

"Thần y có điều kiện gì, ta chết muôn lần không từ chối." Mộ Phi Huân nói xong, định quỳ xuống dập đầu.

Lâm Ý Trí duỗi tay ngăn lại, "Ngươi có từ hay không thì cũng không làm được gì. Thực sự đã muộn mất rồi."

Mộ Phi Huân ban nãy còn nói năng lưu loát, giờ khắc này, môi ông run run, một câu cũng không nói lên lời. Ông lau lau đôi mắt ướt: "Thần y... thật sự không còn đường sống sao?"

"Ta không có cách nào. Nhưng mà ——" Lâm Ý Trí quay đầu nhìn Lâm Quý Đồng.

Mộ Phi Huân mở to hai mắt.

Lâm Ý Trí nói: "Sau núi có một ao thuốc, là sư phụ ta khi sinh thời xây nên, dùng để kích thích người sắp chết. Dược tính không dễ chịu cho lắm, không biết chừng có hiệu quả với con trai ngươi."

"Ngoài cách đó ra..."

"Không còn cách nào khác." Lâm Ý Trí đã quen nhìn thấy cái chết, bình tĩnh nói, "Ngâm mình tám bảy ngày, có chuyển biến tốt thì mới có hy vọng."

"Cảm tạ thần y." Mộ Phi Huân nắm lấy tay Lâm Quý Đồng, vừa lau khoe mặt, nước mắt lại đột nhiên rơi xuống trên mu bàn tay Lâm Quý Đồng.

- - -

Trời cao chiếu cố, Lâm Quý Đồng chịu được qua bảy ngày đã không còn hôn mê bất tỉnh.

Lâm Ý Trí lẩm bẩm "Đây đúng là kỳ tích."

"Vậy là con ta có thể cứu sao?" Mộ Phi Huân sốt sắng.

Lâm Ý Trí lại bắt mạch cho Lâm Quý Đồng lần nữa, lắc đầu. "Khó nói, ta chỉ có thể cố hết sức."

"Hoàng Hậu năm đó cho ta tín vật, ta đến nay vẫn còn giữ trong nhà." Mộ Phi Huân ngồi bên cạnh Lâm Quý Đồng, ngắm nhìn gương mặt nhỏ bé của hài tử đang ngủ say, nói: "Đã nhiều năm như vậy, đôi lúc lại nhớ lại. Chỉ là không ngờ rằng, nàng lại trở thành Hoàng Hậu, trải qua cũng không mấy thoải mái."

"Đường là do nàng tự chọn, đáng đời." Trong lời nói của Lâm Ý Trí có chút căm giận, đột nhiên hung dữ, rồi lại hóa thành tiếc nuối. "Thân thể Nguyệt Sơn chịu không nổi nữa. Nàng lo lắng mình đi rồi, nhi tử cũng sẽ không sống nổi. Tứ hoàng tử tuổi còn nhỏ, tuy rằng hiểu chuyện, trưởng thành sớm, nhưng làm sao có thể đấu lại Thái Phó cùng Hiền phi. Hoàng Thượng muốn lấy đại cục làm trọng, cân bằng quần thần, sẽ không bảo vệ được Tứ hoàng tử chu toàn. Nguyệt Sơn muốn để Tứ hoàng tử giả chết rồi cung."

Lâm Ý Trí đi tới bên cửa sổ, "Hoàng Thượng biết ta là bằng hữu cũ của Nguyệt Sơn, ban lệnh cưỡng chế ta cả đời không được rời khỏi thành. Hoàng Thượng hàng năm phái người đến được cốc điều tra, Tứ hoàng tử trốn ở đây cũng không an toàn. Nguyệt Sơn hy vọng có thể tìm được một gia đình bình dân gửi gắm Tứ hoàng tử. Ngươi ở kinh thành, gần hoàng cung, Tứ hoàng tử từ trong cung đến Mộ phủ không xa lắm, có thể che giấu tai mắt, tạm lánh một thời gian. Có điều..." Lâm Ý Trí nhìn về phía Lâm Quý Đồng: "Đứa trẻ này, ta không thể đảm bảo nó có thể sống được bao lâu. Hẳn chưa thể rời khỏi ao thuốc, liệu có phải ngâm cả đời hay không, vẫn còn phải xem mệnh của hần."

"Ta đã hiểu ý của thần y." Mộ Phi Huân đứng dậy nói lời cảm tạ: "Ta không cầu điều gì khác, chỉ mong con ta có thể khỏe mạnh. Đã lên núi Thanh Sơn, không sợ không có củi. Chỉ cần nó còn sống, rồi cũng có ngày phụ tử đoàn viên."

"Mộ Phi Huân, ngươi nói thì đơn giản, liệu ngươi có thể đối đãi với Tứ hoàng tử như con ruột hay không?"

"Đương nhiên."

"Giờ ngươi nói thì nói được, làm được hay không thì chưa chắc."

"Ta là người làm ăn, thứ quan trọng nhất là danh dự. Coi như chúng ta đang làm ăn, Mộ Phi Huân ta đánh cược bằng danh dự của mình, nhất định sẽ bảo vệ Tứ hoàng tử chu toàn." Mộ Phi Huân xoa trán Lâm Quý Đồng, "Con ta không thể rời khỏi sơn cốc này, ta cũng phải mang một người trở về, để con trai cả và con gái út được yên tâm. Chỉ cần con ta khỏe mạnh, ta cũng không còn gì lo lắng. Quốc thổ Đại Tề, dù nó ở đâu, thì vẫn là con trai ta."

"Nếu ngươi thực sự đồng ý, ta sẽ bảo mật thám báo lại cho Nguyệt Sơn."

Mộ Phi Huân gật đầu, "Để lại đứa con đang bệnh tật, Hoàng Hậu đã từng cứu ta một mạng, đã đến lúc ta báo đáp ân tình của nàng."

Kế hoạch đã định.

Chân Nguyệt Sơn tổn hơn nửa năm mới tìm được một cung nữ già có thể tin tưởng. Chân Nguyệt Sơn phóng hỏa đốt cung Thái Tử, cung nữ già đem Tứ hoàng tử giấu vào rương gỗ, giao cho Mộ Phi Huân ngụy trang thành gánh hát, vác trên lưng rời khỏi cung.

Lại qua nửa năm, Mộ Phi Huân và Mộ Cẩm cùng nhau đi Thượng Đình Thành.

Đây là lần đầu tiên Mộ Cẩm gặp mặt Lâm Quý Đồng.

Lâm Quý Đồng trưởng thành sớm, bởi vì thân thể gầy yếu, suốt ngày nằm trong phòng đọc sách. Đọc sách càng nhiều, tư tưởng càng lớn.

Mộ Cẩm trưởng thành sớm, bởi vì ở trong cung quen nhìn người ta lừa gạt.

Lâm Quý Đồng qua lời Mộ Phi Huân biết được, mẫu hậu của Tứ hoàng tử sắp không qua khỏi. Hắn đã từng trải qua nỗi đau khi mẫu thân qua đời, thân thể gầy yếu dựa vào người Mộ Cẩm mà non nớt an ủi hắn vài câu.

Lâm Ý Trí nói với Mộ Phi Huân về kết cục của Hoàng Hậu, Mộ Cẩm trung ra vẻ mặt lạnh lùng hờ hững. Lời an ủi của Lâm Quý Đồng ngược lại càng sát muối lên miệng vết thương.

Buổi tối hôm đó, Lâm Quý Đồng ngâm thuốc xong trở về phòng ngủ.

Mộ Cẩm ngồi dựa vào bậc đá, nhìn lên trời thường thức cảnh trăng.

Ngày mai Lâm Ý Trí sẽ làm đầy cốt thuật cho hắn, từ nay về sau, Mộ Cẩm sẽ không còn bộ dạng hiện tại nữa.

Lâm Quý Đồng mặc bộ quần áo rộng thùng thình, đứng dưới bậc đá, ngửa đầu lên hỏi, "Ngươi có tiếc diện mạo của mình không?" Hắn rất gầy, trông cứ như nhỏ hơn Mộ Cẩm vài tuổi.

Mộ Cẩm cúi đầu hỏi lại: "Ngươi có thấy tiếc vì tương lai không được gặp người nhà, mỗi ngày đều phải ở đây ngâm thuốc không?"

Lâm Quý Đồng lắc đầu, "Nếu ta không ngâm thuốc thì sẽ chết sớm thôi, cũng chẳng thể gặp lại được mọi người."

"Nếu ta không thay đổi bộ dạng, về sau bị người ta nhận ra, không chỉ có ta chết, cả sư phụ, cả người nhà của ngươi cũng sẽ chết." Mộ Cẩm dù tuổi còn nhỏ, nói chuyện sinh tử lại nhẹ tựa mây bay.

"Trải qua sinh tử, vinh hoa phú quý đều là mây khói." Lâm Quý Đồng thẹn thùng cười, "Cha ta là người tốt. Đại ca ta mỗi năm vào sinh nhật ta, sẽ tới trước phòng ta nói chúc sinh nhật vui vẻ. Tiểu muội ta... Nghe cha ta nói, lớn lên rất may mắn. Ta sợ lây bệnh cho muội ấy, cũng không để muội ấy lại gần. Về sau, họ sẽ là người nhà của ngươi. Ta đã bái thân y làm thầy, sửa tên thành Lâm Quý Đồng."

Lâm Quý Đồng không hiểu vì sao Mộ Cẩm phải chờ Hoàng Hậu qua đời rồi mới rời đi. Cho đến khi nhìn thấy Mộ Cẩm khóc thầm, mới hiểu được, Mộ Cẩm muốn bỏ lại nơi này những giọt nước mắt thương tâm, như vậy mới có thể lấy hết can đảm để trở thành Nhị công tử.

Lúc hai người chia tay, Lâm Quý Đồng chín tuổi trên mặt đã có chút huyết sắc, nói: "Hãy chăm sóc tốt cho tiểu muội ta, làm một ca ca có trách nhiệm."

Mộ Cẩm đồng ý, nói: "Cha ngươi sẽ tới thăm ngươi."

"Về sau cũng sẽ là cha ngươi." Lâm Quý Đồng cười rộ lên, nói: "Không nghe cha nói sao? Sẽ coi ngươi như con ruột, nghiêm túc dạy dỗ."

Mộ Cẩm nhìn thật kỹ Lâm Quý Đồng, "Ta cũng sẽ tới thăm ngươi. Về sau, ta chính là Mộ Cẩm rồi."

Nghe thấy tên của mình được người khác dùng, Lâm Quý Đồng thờ ơ, "Về sau ngươi vẫn đừng nên tới."

Mộ Cẩm đang định lên xe ngựa, Lâm Quý Đồng túm lấy góc áo hắn, hỏi: "Ngươi tên là gì?"

"Tiêu Đạm." Mộ Cẩm quay đầu: "Mẫu thân ta nói, 'Đạm' trong đạm bạc. Như ngươi từng nói, hết thảy đều là mây khói."

Lâm Quý Đồng cười.

Mấy năm nay, hai người có gặp nhau vài lần. Lâm Quý Đồng hỏi: "Người có đối xử tử tế với tiểu muội của ta không?"

Mộ Cẩm đáp: "Đối xử cực kỳ tử tế."

Lâm Quý Đồng còn nói: "Nhưng người đừng có đem nanh vuốt vào tiểu muội ta đấy."

Mộ Cẩm cười: "Ta chỉ thu nhận những mỹ nhân cực khổ, lương thiện."

Hơn một năm trước, Lâm Quý Đồng rời khỏi được cốc. Hắn ho khan không ngừng, nhưng cũng đã cứng cáp hơn nhiều. Hắn muốn đi nam bắc Đại Tề một chút.

Lâm Ý Trí dặn dò đồ đệ, nếu như có dấu hiệu không khỏe thì phải lập tức trở về.

Kết quả, Lâm Quý Đồng ngất xỉu trên đường lên Linh Lộc Sơn, được Đại đương gia của Phúc trại nhặt về rồi lên làm Nhị đương gia. Sớm nghe sự phụ nói, Hoàng lăng Đại Tề pháp trận ảo diệu, nếu như có thể phá giải huyết chú, có lẽ về sau Hoàng cung cũng không còn nhiều máu tanh như vậy nữa. Lâm Quý Đồng nổi lên hứng thú, suốt ngày nghiên cứu Hoàng lăng.

Lần này hắn rời núi, không nói gì với Mộ Cẩm. Hắn nghĩ mình là Lâm Quý Đồng, sẽ không liên can tới Mộ Cẩm.

Không ngờ lại gặp phải mặt thám của Tiêu Triển.

Lâm Quý Đồng nghĩ ngợi, quyết định tới Mộ phủ một chuyến gặp Mộ Cẩm. Mộ Cẩm lại đang đi du ngoạn nơi xa. Mộ nhị công tử hành trình tùy hứng. Lâm Quý Đồng chỉ có thể đợi hắn trở về.

Lâm Quý Đồng nghĩ may mắn rằng, nếu Mộ Cẩm vẫn còn thoải mái nhàn hạ như thế, vậy thì Thái Tử hẳn vẫn chưa tra ra gì.

Hôm nay, Lỗ Nông đến trước cửa Mộ phủ nhìn thấy Thốn Bôn trở về, vội vàng báo lại cho Lâm Quý Đồng.

Lâm Quý Đồng đến Mộ phủ hỏi thăm hướng đi của Mộ nhị công tử, bị cự tuyệt. Lỗ Nông tức giận, cảm thấy ngữ khí của hộ vệ gác cổng không xuôi tai, định ra tay ẩu đả.

Hộ vệ gác cổng ồn ào muốn báo quan.

Lâm Quý Đồng sợ náo loạn, bắt đắc dĩ đưa tín vật ra, "Cầu kiến Mộ lão gia."

Mộ lão gia lúc này mới biết, Lâm Quý Đồng vậy mà tới được kinh thành.

Hai người không kịp phụ tử tình thâm. Mộ lão gia nói: "Thái Tử và Tứ hoàng tử đang nghỉ lại khách điểm ở ngoại ô."

Lâm Quý Đồng bởi vì kích động mà gương mặt vừa đỏ vừa trắng bệch: "Con không ngờ Thái Tử đã tìm tới hắn. Là con sai... Con quá lỗ mãng rồi..."

"Không trách con." Mộ lão gia vỗ vai nhi tử, "Thốn Bôn báo lại, Thái Tử chỉ mới hoài nghi. Cần thận ứng phó là được."

"Trên người Tiêu Đạm có hai chứng cứ." Lâm Quý Đồng ho khụ khụ, nói: "Một là say rượu di truyền từ Hoàng Thượng, không thể uống Dục Nhật Phương Yết; hai là di truyền từ tiên Hoàng Hậu, bị nước vào mũi sẽ hít thở không thông. Người đồng thời có hai thể chất đặc thù này chỉ có Tứ hoàng tử. Tiêu Đạm ở cùng Thái Tử lâu thêm một khắc là lại tăng thêm một phần nguy hiểm. Bây giờ mưa to thành họa, ngộ nhờ... Thái Tử ném Tiêu Đạm say rượu vào nước, vậy thì thân phận sẽ bại lộ."

Lâm Quý Đồng càng nói càng gấp, "Con lập tức đi ngoại ô, đem thuốc giải rượu và thuốc thông mũi của sư phụ cho Tiêu Đạm."

Mộ lão gia nói: "Tạm thời đừng nóng nảy, Tứ hoàng tử sẽ không dễ dàng rơi vào bẫy."

"Không, việc này do con gây nên, con không ngồi yên được. Chỉ sợ ngộ nhờ."

Mộ lão gia lại nói: "Ta sẽ phái người đưa thuốc đến ngoại ô, con đừng chạy đi chạy lại nữa."

"Thuốc giải rượu và thuốc thông mũi này chỉ là tạm thời, khi hết tác dụng, có thể sẽ càng nghiêm trọng hơn. Con là đại phu, phải đến gặp hắn." Lâm Quý Đồng nói xong liền rời khỏi Mộ phủ.

Lỗ Nông công Lâm Quý Đồng, một đường lợi nước tới khách điểm ở ngoại ô.

- - -

Trên hành lang khách điểm, Thốn Bôn gặp Chu Văn Đống đang bùng vò rượu lên. Vừa mới ăn sáng xong, sao đã uống rượu rồi? Thốn Bôn quan sát động tác và bước chân của Chu Văn Đống, nhìn ra hắn là người luyện võ.

Thốn Bôn có chút suy đoán, đang muốn tìm Nhị Thập đi giải vây cho Nhị công tử, lại đụng phải Lâm Quý Đồng từ cửa bên trên tường vào.

Thốn Bôn đi theo Mộ Cẩm, đã từng gặp mặt Lâm Quý Đồng. Hai người biết rõ thân phận của nhau, Thốn Bôn lập tức đưa Lâm Quý Đồng đến phòng Nhị Thập.

Lâm Quý Đồng hô hấp bình tĩnh trở lại, nói: "Thái Tử điều tra được manh mối từ chỗ ta, vậy nên mới hoài nghi."

Nhị Thập đã hiểu ra. Nhị công tử từng nói, vẫn còn xuất hiện người ngoài ý muốn. Người ngoài ý muốn này... thì ra là Nhị đương gia.

"Nhị Thập cô nương." Thốn Bôn nghiêm mặt nói: "Thân phận của Nhị công tử liên lụy rất rộng. Nếu như xảy ra sơ xuất, khắp trong và ngoài cung, ai cũng không chạy thoát. Tuy Hoàng Thượng đã tha thứ cho việc tiên Hoàng Hậu lừa dối, nhưng triều đình phức tạp, Hoàng Thượng có lúc hết cách."

Nhị Thập gật đầu. Nhị công tử tuyệt đối không thể nói mê trước mặt Thái Tử. Nàng nhận lấy thuốc giải rượu, vội vã đi ra ngoài.

Ngoài hành lang, Chu Văn Đống đang canh giữ đường đi thông ra sau núi.

Nhị Thập xoay người lên lầu, tới hành lang của phòng trọ khách điểm, nàng dựa vào lan can, cúi đầu quan sát bàn tiệc sau núi.

Mộ Cẩm nâng chén rượu lên, chuẩn bị nhấp miệng, lại nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Nàng bỗng thấy thật may mắn vì Nhị công tử bịa ra thứ ngôn ngữ tay chỉ hai người mới hiểu. Nàng khua tay nói: "Có thuốc giải."

Tiêu Triển nghiêng mắt nhìn qua, hỏi: "Tiểu thiếp của Mộ công tử học được ngôn ngữ tay ở đâu vậy?"

"À, một nơi thâm sơn cùng cốc." Mộ Cẩm một hơi uống cạn chén rượu.

Tiêu Triển vẫn cầm chén rượu, nhìn chằm chằm Mộ Cẩm.

"Triển công tử?" Mộ Cẩm nhìn về phía chén rượu của Tiêu Triển.

Tiêu Triển cười âm áp, cũng uống cạn chén rượu kia.

Nhị Thập nôn nóng, Nhị công tử uống mấy chén thôi sẽ say, nàng không có cách nào tiếp cận, phải làm sao đây?

Bỗng dưng, nàng nhìn thấy con chó con của chường quầy khách điểm.

- - -

Mộ Cẩm và Tiêu Triển cùng uống hai chén.

Hai người trở nên có chút yên tĩnh.

Tiêu Triển suy nghĩ trầm ổn, định mở miệng nói chuyện. bỗng nghe thấy tiếng chó sủa.

Nhị Thập kinh hoàng chạy trên hành lang, phía sau là một con chó nhỏ đang nhe nanh đuổi theo.

Chu Văn Đống đứng chắn trên hành lang, duỗi tay chắn đường, "Không thể..."

Lời nói chưa dứt, Nhị Thập cúi người, chui qua cánh tay hắn.

Chu Văn Đống chán ghét nữ nhân và chó. Thấy nàng ra sau, con chó cũng đuổi theo. Hắn đá văng con chó, không thèm để ý tới tiếng chó sủa, bước nhanh tới định lôi Nhị Thập ra.

Nhị Thập chạy thẳng đến chỗ Mộ Cẩm.

Tiêu Triển ác ý thò một chân ra, làm nàng vấp ngã.

Mắt thấy Nhị Thập sắp ngã, Mộ Cẩm đỡ lấy nàng. Tay hai người chạm nhau trong nháy mắt, viên thuốc trong tay nàng lăn vào tay hắn.

Mộ Cẩm vẽ mặt đầy giận dữ, quát lớn: "Đồ nữ nhân không biết phép tắc, cút ra ngoài cho ta."

Nhị Thập đứng lên, đáng thương vô cùng mà khoa tay múa chân một đống.

Hắn không kiên nhẫn mà phát tay: "Cái quái gì thế không biết?"

Nàng vội vàng quỳ xuống đất xin tha.

Mộ Cẩm xách cổ áo nàng lên, ném ra ngoài, "Còn chưa cút đi?"

Nhị Thập úy khuấy lau khôe mắt, thất tha thất thểu chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tiểu mỹ nhân

Editor: Đụt, June

Ngày hôm đó, Tiêu Triền là người say trước, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo vì say rượu mà ửng lên.

Mộ Cẩm vui sướng nhìn người khác gặp họa, châm chọc nói: "Nhìn Triền công tử thể này, lại càng là tuyệt sắc giai nhân. Ta từng thấy một loại ngọc bạch đào, trong suốt thuần khiết, dùng để hình dung Triền công tử lúc này cực kì phù hợp." Nói xong, hần lại uống một chén rượu.

Tiêu Triền chống khuỷu tay trên bàn đá, bốn ngón tay day nhẹ huyết thái dương dễ tỉnh táo. Tuy đang có hơi men, nhưng những lời trêu chọc của Mộ Cẩm vẫn lọt vào tai hần. Đường đường là Thái Tử, nào có ai dám giống như Mộ Cẩm, cười đùa, nói năng tùy tiện.

Tiêu Triền mở to mắt, nhìn chăm chăm Mộ Cẩm.

Đuôi lông mày Mộ Cẩm như khắc lên sự thỏa thuê đắc ý, không thể tùy ý tháo bỏ nguy trang.

Tiêu Triền miễn cưỡng duy trì hòa khí trên mặt: "Lại để Mộ công tử chê cười rồi, ta không thắng nổi công lực của rượu, không tiếp được nữa."

"Không dám, không dám." Mộ Cẩm đứng dậy đỡ tay Tiêu Triền, ân cần nói: "Triền công tử, ta đưa công tử về phòng."

"Đa tạ." Tiêu Triền bất động thanh sắc, nhẹ nhàng phát tay Mộ Cẩm ra: "Không nhọc Mộ công tử, Chu Văn Đống."

"Có mặt." Chu Văn Đống đi tới, lập tức nâng Tiêu Triền lên.

Núi đá cháy vàng cùng với rừng cây xanh lá, vừa mơ hồ vừa điên đảo, Tiêu Triền biết mình không chịu nổi nữa, hần bám vào tay Chu Văn Đống, đầu gục xuống, mất đi tri giác.

Mộ Cẩm phát ra tiếng "Chặc chặc".

Chu Văn Đống nâng Tiêu Triền lên vai mình, lạnh lùng nói: "Mộ công tử, chúng ta xin cáo lui trước."

"Đi đi." Mộ Cẩm vẫy vẫy tay, liếc mắt nhìn ái mộ. Hai người cùng uống chưa đến nửa bầu mà Tiêu Triền đã say bí tỉ. "Đáng tiếc cho một vò rượu ngon."

Chu Văn Đống là người luyện võ, dù ngữ khí ngả ngón này của Mộ Cẩm giống như bình thường, nhưng Chu Văn Đống vẫn cảm thấy hần đang làm nhục Thái Tử. Sắc mặt hần đen lại, nâng cánh tay Tiêu Triền lên, thận trọng đi từng bước về phía trước.

Cũng vì bởi toàn bộ tâm tư của Chu Văn Đống đều đặt trên người Tiêu Triền, hần không hề để ý đến sự dị thường của Mộ Cẩm.

Thuốc giải rượu kìm hãm men say, nhưng thuốc và rượu trộn lẫn với nhau khiến lưng Mộ Cẩm thấm một mảng lạnh lẽo.

Chu Văn Đống vừa đi qua hành lang, Mộ Cẩm liền nhanh chóng trở về phòng Nhị Thập.

- - -

Mộ Cẩm không kịp nói chuyện với Lâm Quý Đồng, mệt mỏi không ngừng, phát phát tay, rồi ngã lên giường nhắm mắt ngủ luôn.

Lâm Quý Đồng cười nói: "Ngủ một giấc là khỏe thôi." Hần cùng Thốn Bôn đi sang phòng bên cạnh.

Nhị Thập tiếp tục công việc thù thù của mình.

Qua hồi lâu, nàng đem khăn lụa đã thêu xong so lên khuôn mặt Mộ Cẩm. Nhị công tử sắc đẹp kinh diễm, so với khăn lụa... Tạm được, cũng tạm được đi.

Gấp khăn lụa lại, Nhị Thập cúi đầu ngắm Nhị công tử đang ngủ say. Hần đỡ xuống sự phòng bị, lông mày kiêu ngạo trở nên yên lặng.

Trước kia nàng toàn ngủ trước hần, dậy cũng muộn hơn hần. Lúc nào mới có thể nhìn thấy Nhị công tử đơn thuần, thanh khiết như vậy? Tựa như một chú chó nhỏ ngoan ngoãn vô hại.

Nhị Thập thò tay lên má hấn làm ra tư thế véo véo. Nàng không dám véo thật, nếu chẳng may đánh thức hấn, nàng chắc chắn lại bị ức hiếp.

Kế hoạch làm Nhị công tử thích nàng tiến hành được một nửa thì ngừng trệ. Nàng không có kinh nghiệm tình trường, hơn nữa Nhị công tử lúc thì thế này, lúc thì thế nọ, khiến nàng không thể chạy theo kịp.

Nhị công tử thương nàng, sủng nàng, rồi lại trong chớp mắt hung dữ với nàng, mắng mỏ nàng. Nếu một ngày nào đó Nhị công tử thích một người, bộ dạng lúc đó sẽ thế nào? Có thể là giống như lúc ở Hương Dương Thành, dịu dàng, ân cần làm nàng sồn hết cả gai ốc, thật đáng sợ.

Nhị công tử ngủ tự tại thế này, Nhị Thập cũng có chút buồn ngủ. Đang muốn nghỉ ngơi một chút thì Mộ Cẩm đột ngột mở mắt, dọa Nhị Thập sợ kêu to một tiếng.

Hấn nhìn nàng chằm chằm, bất động hồi lâu.

Nhị Thập xòe tay ra, đưa đưa trước mặt hấn.

Trông mắt Mộ Cẩm di chuyển theo tay Nhị Thập, rồi lại chuyển lên mặt nàng. Nhìn rõ nàng rồi, hấn cầm lấy tay nàng, áp lên má trái mình, sau đó lại mỉm cười rồi xoa khõe miệng nàng, gọi thầm: "Tiểu mỹ nhân."

Nhị Thập cứng đờ.

Hai ngón tay hấn lại vân vê gò má nàng, vừa véo vừa xoa: "Sao lại xinh đẹp như vậy? Mỹ nhân, mỹ nhân." Hấn nói không ngừng.

Hai mắt nàng trừng lớn, giống như nhìn thấy quỷ.

Hấn xoa nhẹ trán nàng nàng, bóp bóp mũi nàng, lại miết khõe miệng nàng, bộ dạng yêu thích không muốn thôi tay, có thể thấy đã say đến hồ đồ rồi.

Vừa rồi, Lâm Quý Đồng dặn dò, thuốc giải rượu được tính mãnh liệt, khả năng sẽ xung đột với Dục Nhật Phuong Yết, nếu Nhị công tử không ổn thì nhất định phải gọi hấn tới.

Nhị Thập định đứng dậy đi tìm Lâm Quý Đồng thì lại bị Mộ Cẩm nắm tay lại. Hấn hỏi: "Tiểu mỹ nhân, định đi đâu?"

Nàng chỉ có một tay, không thể khoa tay múa chân nói chuyện, muốn rút ra thì càng bị hấn nắm chặt hơn.

Hai người nhìn nhau một lúc. Mộ Cẩm buông tay nàng ra, nửa ngồi dậy, rồi ôm lấy eo nàng túm xuống. Một tay hấn luồn vào tóc nàng, tay kia nhẹ nhàng tháo trâm cài oanh vũ xuống, hấn thấp giọng nói: "Mẫu thân từng nói với ta, nam tử chải tóc cho nữ tử, là một cách dễ lấy lòng."

Trâm cài gỡ xuống, mái tóc đen mềm mại của nàng tán loạn rơi trên người hấn, hấn nhẹ nhàng cầm lấy một túm tóc, dùng năm ngón tay chải tóc cho nàng, cao giọng nói: "Nhưng người chỉ là một thị tẩm không danh không phận, làm gì có tư cách đáng để ta chải tóc cho người."

Nói rất có đạo lý, Nhị Thập giãy giụa muốn đứng dậy.

Hấn chế trụ eo nàng, càng thêm cuồng vọng: "Nhưng mà ta muốn chải, người làm gì được ta?"

Nhị Thập: "...". Có thể nói đạo lý với một con ma men không? Tất nhiên là không. Hơn nữa, nàng thực sự không gây khó dễ được Nhị công tử. Nàng chỉ đành an tĩnh mà ghé vào lồng ngực hấn, nghe tiếng trái tim hấn đập trầm ổn.

Ngón tay Mộ Cẩm theo tóc nàng xuôi xuống dưới, lại dùng ngón tay cuộn lại. Những sợi tóc nghịch ngợm chui qua kẽ hở tay hấn, rồi đen tuyền chui vào lòng bàn tay hấn.

Hấn ngửi thấy mùi hương ưa thích. Đây là mùi hương chỉ nữ nhân này mới có, có điều, so với thường ngày, mùi hương càng thêm nồng đậm. Hấn cúi đầu, ngửi ngửi tóc nàng, không chỉ là mùi của tóc, mà còn là mùi của cả người nàng.

Một tiểu mỹ nhân thơm ngon đang ở trước mặt hấn.

Một khắc trước, nàng vừa làm việc gì đó khiến hấn đặc biệt vui vẻ, thoải mái... Không có từ ngữ nào diễn tả nổi. Rốt cuộc là chuyện gì, Mộ Cẩm mơ hồ nghĩ mãi không ra, cũng chẳng muốn nghĩ nữa. Hấn nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, ghé vào tai nàng hỏi: "Mỹ nhân, nàng dùng túi thơm gì vậy?"

Nhị Thập nâng mắt nhìn. Đôi mắt Nhị công tử say lơ đãng, phát ra một tia sáng le lói.

Nàng đoán, hiện tại trong mắt hấn, ngũ quan nàng không rõ ràng, là do đầu hấn khi say rượu, tùy tiện vẽ thành dáng vẽ mỹ nhân.

Nàng không nói gì, hai người lẳng lặng nhìn nhau như vậy.

Hồi lâu, Mộ Cẩm dùng chóp mũi cọ cọ lên chóp mũi Nhị Thập.

Hô hấp giao nhau, Nhị Thập dù không uống rượu vẫn cảm thấy như có một luồng khí nóng xông lên đầu. Hai người ở trên giường, chuyện gì cũng đã làm rồi. Nhưng khoảnh khắc thân mật bình thường này lại làm nàng ngọt ngào vô cùng.

Đứng rồi, ngột ngạt, da mặt bị thiêu đốt gay gắt, hơi thở hắt nóng bỏng.

Mộ Cẩm rũ mắt, nhìn nữ nhân tô son đỏ trước mắt, cánh môi đỏ hồng mới lạ khiến cho ngọn lửa đáy mắt hắt bóng rơi xuống biển sâu.

Có chút khát. Hắn biết hắn không muốn uống nước, hắn muốn ăn một cái gì đó, vì vậy, hắn nhẹ nhàng cắn lên cánh môi nàng.

Nhị Thập kinh ngạc không thôi, trước mắt chỉ thấy hàng mi cong dài của Nhị công tử. Đây cốt thuật thật là võ công cao thâm bí hiểm, có thể đem một nam nhân trở nên tuần mỹ không tỳ vết như vậy.

Giống như bị kiến cắn, vừa đau vừa ngứa. Nàng hé miệng hở dốc, lại bị Nhị công tử chiếm lấy, đầu lưỡi linh hoạt xoắn lên hàm răng nàng.

Đầu óc nàng như bị choáng váng, có lẽ là do nhiễm hơi rượu từ Nhị công tử.

Lúc hai người tách ra, hô hấp mới dần trở nên ổn định. Ngừng một chút, Mộ Cẩm lại phủ lên lần nữa. Khi còn nhỏ, mẫu thân từng xào cho hắn một chén măng, vừa giòn ngon lại vừa mềm mịn.

Hắn tàn nhẫn, nàng đau đến nỗi phải đầm đẫm lên vai hắn. Hắn chậm rãi mơ hồ nói: "Xinh đẹp lại ngon miệng, nàng là từ nơi nào đến hả tiểu mỹ nhân?"

Nhị công tử men say xông lên não, ni non vài câu rồi lại tiếp tục thiếp đi.

Nhị Thập xoa xoa môi.

Buổi tối hôm hai mươi tháng chạp, Nhị công tử hôn tai nàng, cổ nàng, nhưng từ đầu đến cuối hắn không hề chạm tới môi nàng. Nàng còn thấy may mình còn có thể giữ lại nụ hôn đầu cho phu quân tương lai, nhưng bây giờ thì tốt rồi, đã bị Nhị công tử cướp mất.

Thôi vậy, mất thì mất thôi, đành thuận theo tự nhiên. Dù sao, đối với nàng, khát vọng tự do đã trở thành tìm kiếm được nhiều sự tự do nhất khi ở bên Nhị công tử.

Mộ Cẩm ngủ một mạch đến trưa, tỉnh lại liền thấy Nhị Thập nằm cạnh. Theo thói quen, hắn lại nhẹ nhàng niết mặt nàng một chút.

Hắn càng lúc càng không khống chế được ngón tay mình. Nhìn thấy nàng liền không nhịn được mà xoa bóp, hắn hận không thể biến nàng thành vắt mì, mỗi ngày đều đem theo bên mình mà xoa xoa nắn nắn.

Muốn xoa liền xoa, Nhị công tử không khách khí, xoa mặt đến nỗi Nhị Thập tỉnh giấc.

Mộ Cẩm cười: "Rời giường, về nhà thôi."

- - -

Vì tránh tai mắt, Lâm Quý Đồng không đi cùng Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm chỉ nói với Lâm Quý Đồng một câu: "Có gì trở về rồi nói."

Lỗ Nông công Lâm Quý Đồng lên, trèo tường rời đi.

Cửa Đông đã thông hành, một đoàn người lên xe ngựa.

Thái Tử vẫn còn say rượu chưa tỉnh.

Chu Văn Đống đứng ngoài cửa quan sát Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm tự nhiên tiêu sái, không để ý đến đôi mắt chim ưng u ám của Chu Văn Đống.

Xe ngựa rời khỏi khách điểm vùng ngoại ô.

Thuốc giải rượu rút ngắn thời gian say rượu, lại không giúp hắn bớt một mồi, hắn có chút mê man, không muốn hao tâm tốn sức lo chuyện chính sự, một tay mò lên Nhị Thập, hỏi: "Quà cho ta, đã khâu xong chưa?"

Nhị Thập gật đầu, lấy khăn lụa mới khâu ra. Vốn định khâu điều hâu, mảnh hồ linh tinh các thứ, nhưng nàng lại chưa từng nhìn thấy bao giờ. Nhị công tử nói khâu những thứ sở trường của nàng là được, nàng am hiểu nhất chỉ có hoa cỏ, vì thế nàng đã khâu vài cành hoa đào nhỏ.

Nàng lấy khăn lụa ra, hai tay dâng lên.

Lông mày Mộ Cẩm nhướng lên một cái: "Đây là cái gì?"

Nhị Thập khoa tay múa chân nói: "Đây là quà tặng Nhị công tử."

Mộ Cẩm chần chừ trong giây lát, rồi nhận lấy. Khăn làm từ tơ tằm thượng đẳng, cảm giác rất tốt. Nhưng —— "Ta cần thứ này làm gì? Đây không phải

là đồ dùng của nữ nhi gia sao?"

Nhị Thập nhìn hấn. Khăn lụa vốn dĩ là đồ của các cô nương mà.

"Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ?" Mộ Cẩm tay cầm khăn lụa, đỉnh mày lại hiện lên lưỡi đao sắc bén. Dựa vào cái gì mà thêu túi thơm cho Thốn Bồn, mà với hấn chỉ thêu cái khăn hoa nhỏ cho nữ nhi để đối phó.

Dựa vào cái gì chứ, đây là do công tử muốn, lời lẽ thẳng thừng, còn không cho nàng cơ hội từ chối. Nàng y lệnh mà hành sự, lại thành nàng làm sai.

"Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi." Mộ Cẩm lặp lại bốn chữ.

Nhị Thập lần này thực sự rất oan ức. Tốt xấu gì cũng là nàng bỏ công thêu, Nhị công tử đến một câu cảm tạ cũng không có, lại còn xỉ mặt không vui. Loại nam nhân này cứu làm gì cơ chứ, đáng nhẽ nên để hấn bị Thái Tử ném vào ngâm trong rượu đến chết.

Nàng kéo đệm dịch ra xa.

Mộ Cẩm nheo mắt, "Ngồi lại đây."

Nàng mới không thèm để ý hấn. Có mỗi một cái mạng, muốn lấy thì lấy đi.

Mộ Cẩm lại nói: "Ngươi rốt cuộc có nghe thấy không?"

Không nghe. Nàng quay đầu ra hướng cửa sổ, muốn vén rèm lên, đột nhiên lại bị hấn túm lại, thân mình lao đảo dựa lên bờ vai hấn. Nàng ngồi thẳng dậy, dùng sức đẩy hấn ra.

Hấn không chút sứt mẻ, bắt lấy cánh tay gầy nhỏ của nàng, trong mắt hiện lên sự tàn bạo, tức giận nhưng vẫn cố nhịn xuống. "Không cần khăn."

Không cần thì trả đây. Nhị Thập vuron tay muốn cướp lại khăn lụa.

Mộ Cẩm giờ tay lên, không cho nàng lấy. "Tuy rằng ta không cần, nhưng ngươi đã tặng ta thì đã thành đồ của ta."

Tức chết nàng. Nhị Thập run run môi, khua tay nói: "Ngang ngược vô lý."

"Nói lý gì được với ngươi? Nếu muốn phân rõ trái phải với ngươi thì ta đã sớm đem ngươi diệt khẩu rồi." Hấn giữ tính mạng của nàng đến bây giờ, vốn dĩ là không có đạo lý. Đối với nàng, tự nhiên nói thành vô lý. "Cho ngươi một cơ hội, thêu lại một cái đưa ta."

Nhị Thập nhướng mắt: "Công tử thích hoa gì?" Khăn nào chẳng giống nhau, chỉ khác màu sắc với hoa văn mà thôi.

"Ta không cần hoa." Hấn muốn mỹ nhân thơm ngào ngạt vì hấn mà thêu một túi hương thơm ngào ngạt. Những lời này, Nhị công tử ghen trong cổ họng, nói không nên lời.

Nhị Thập lại khua tay nói: "Vậy tiểu nữ thêu cho công tử một cái khăn lụa trắng che mặt."

Khăn trắng che mặt, đây không phải là rửa hấn chết sao. Mộ Cẩm bức bối nâng cằm nàng lên. Hấn vẫn nhớ rõ lúc ngủ mơ khi say rượu, cánh môi nàng có hương vị như măng xào.

Hấn hưng hăng ngậm lấy miếng măng, trần trọc thật sâu.

Đúng là giống như trong mộng, măng vừa giòn vừa mềm.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hậu viện của Mộ nhị công tử, chưa bao giờ xảy ra chuyện nữ nhân...

Editor: Đụt, June

Nhị công tử ham học không biết mệt mỏi, nếm trải lạc thú khi hôn môi, ngậm chặt Nhị Thập không buông.

Bánh xe bên trái đi qua một vùng nước đọng, Nhị Thập ngã xuống bên song cửa, Mộ Cẩm liền thuận thế áp lên.

Lúc này, xe ngựa đang chuẩn bị đi đến cửa Đông, chậm rãi ngừng lại.

Binh lính ở cửa thành kiểm tra giấy thông hành của Thốn Bôn, một tên lính cười rộ lên: "Thì ra là xe ngựa của Mộ công tử."

Mộ phủ thông hành, ít nhiều đều cho thêm ngân lượng. Dần dà, bọn binh lính trông thấy danh hiệu của Mộ phủ liền vui vẻ ra mặt.

Lúc này, Mộ Cẩm mới chịu rời khỏi môi Nhị Thập. Cánh môi hồng của nàng sưng đỏ, ánh lên sự đẹp đẽ, ướt át. Hắn không nghe được binh lính ngoài kia nói gì, ôm lấy nàng, mỗ mỗ hai cái lên mặt nàng. Sao lại mềm mại như đậu phụ vậy chứ.

Nhị Thập không dám động đậy, sợ tên lính kia vén rèm kiểm tra. Lá gan Nhị công cũng thật lớn, binh lính nói chuyện, hắn mắt điếc tai ngơ, chỉ để Thốn Bôn trả lời vài câu.

Đi qua cửa thành, xe ngựa nhập vào đường phố, phố phường huyền ảo càng lúc càng gần.

Mộ Cẩm dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ mọng của Nhị Thập. Trước kia, hắn không hiểu môi răng giao nhau thì có gì thú vị, chẳng khác gì ăn phải nước bọt của nữ tử, hắn khịt mũi coi thường.

Cho đến hôm nay, hắn mới biết thú vui này. Hôn như thế vài lần, buồn bực trong lòng Nhị công tử tiêu tan hơn phân nửa, nói nhỏ: "Mùi vị đôi môi người, không cảm thấy buồn nôn. Cái khăn lụa này, ta đành cố nhận lấy vậy. Lần sau, thêu cho ta một cái mới... Hừm, có mùi thơm ấy." Mấy chữ cuối hắn nói như nước chảy mây trôi.

Nhị Thập đang định dùng mu bàn tay lau môi.

Mộ Cẩm thấy nàng giơ tay, đoán được ý định của nàng. Hắn sầm mặt, hung dữ uy hiếp nói: "Người dám lau thử xem?"

Nhị Thập hiểu rõ, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý. Trong mắt Nhị công tử như có mồi lửa nhen nhúm, nếu nàng lau đi, hắn nhất định sẽ đánh sập lần nữa. Nếu hôn nữa thì môi sẽ bị trầy da mất, vì thế nàng đành hạ tay xuống.

Mộ Cẩm vẫn chưa hết ác độc, "Đây là lần đầu tiên ta hôn nữ nhân, người tự giải quyết cho tốt."

Nói như thế nàng hiếm lạ nụ hôn của Nhị công tử lắm vậy. Hắn ở trên môi nàng găm găm cắn cắn, đụng cả vào răng nàng, răng nàng vẫn còn đau đây này.

Nhị công tử hai tay nâng mặt nàng lên, bóp bóp véo véo, làm ngu quan nàng trở nên dị dạng, nói: "Ta phát hiện ra một cách người giận rất tốt. Lần sau người chọc tức ta, ta liền cắn người, cắn nát miệng người."

Da mặt Nhị Thập thật sự bị Nhị công tử coi thành nắm mì. Thật tức chết nàng. Thêu cho hắn khăn lụa, lại còn bị cắn, lại còn bị ức hiếp.

Đi theo bên cạnh Nhị công tử, ngày nào cũng khó chịu. Hắn nói hắn giảm tuổi thọ, nàng cảm thấy chính mình mới giảm thọ đây này.

- - -

Về tới Mộ phủ.

Mộ Cẩm và Nhị Thập đi đến ngã rẽ, hai người một nam một bắc mà quay đi, một người đến Băng Sơn Cư, một người về Yểm Nhật Lâu.

Mộ Cẩm đi qua Trạch Lâu, đưa mắt nhìn lên lờm một cái.

Đứng trên lầu là Tiểu ma ma. Bà ta cúi đầu, nhìn thấy Mộ Cẩm liền lập tức hành lễ. Nhưng trên gương mặt kia, khóe miệng nhếch lên về thành một nụ cười ngạo mạn, không giống với lễ nghi khi nhìn thấy chủ tử.

Mộ Cẩm cong cong khóe miệng, tiếp tục đi về phía trước.

Từ lúc Yểm Nhật Lâu bị cháy, Mộ lão gia đã phái hai gã gia đình canh giữ trước cửa Trạch Lâu, nói là để bảo vệ cho an toàn của Nhị phu nhân.

Tô Yến Tinh để tạ ơn Mộ lão gia, phân phó Ngân Hạnh hàng ngày đem cơm cho hai gã gia đình.

Lúc này, vừa nhìn thấy Nhị công tử, hai gã gia đình đồng thanh hô lên: "Nhị công tử."

"Ừ." Đi qua Trạch Lâu, Mộ Cẩm bước lên cầu.

Hai tên hộ vệ bên cầu đứng thẳng như tùng: "Nhị công tử." Tiếng nói mạnh mẽ hữu lực, so với hai gã gia đình bình thường kia khác nhau một trời một vực.

"Ừ." Mộ Cẩm đi vào.

Quan Thuần Lương đang ẩn mình chỗ bóng râm trên cây, lặng yên không một tiếng động mà phi vào cửa sổ.

Thôn Bôn đóng cửa lại.

Mộ Cẩm ngồi xuống ghế dài: "Chuyện Yểm Nhật Lâu bị cháy, mời Quan lão nói kỹ một chút."

"Nhị công tử." Quan Thuần Lương vén vạt áo người hầu lên, quỳ một gối xuống, nói: "Lão nô thất trách, tình nguyện lĩnh phạt."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Mộ Cẩm xua tay: "Quan lão đứng lên rồi nói."

Quan Thuần Lương không đứng lên, ôm quyền nói: "Sau khi Nhị công tử đi không lâu, lão nô phát hiện tên mật thám ở chuồng ngựa kia từng có qua lại với nha hoàn Ngân Hạnh của Nhị phu nhân."

"Ừm." Mộ Cẩm cũng đoán được tám, chín phần rồi.

Quan Thuần Lương mày xám râu trắng, nâng lên đôi mắt tinh quang: "Qua hai ngày, Nhị phu nhân nói sức khỏe có chuyển biến tốt, đi ra ngoài một chút, ở Mộ phủ đi dạo khắp nơi, suýt nữa đi vào chỗ ở của Mộ lão gia. Bị hộ vệ ngăn lại. Nàng đang đi nửa đường về Trạch Lâu thì lại rẽ sang hướng chuồng ngựa. Lão nô không thể đi theo, nhưng nếu đã đi chuồng ngựa, khẳng định là Nhị phu nhân đi gặp mật tên mật thám kia."

Mộ Cẩm nhìn cây quạt ngọc trên tay, trầm tư gì đó.

"Nhị phu nhân gả đến Mộ phủ, không được như ở Tô gia vênh mặt, hát hằm sai khiến, trong lòng khó tránh khỏi bất mãn. Mật thám vì vậy mới chọn Nhị phu nhân làm mục tiêu." Quan Thuần Lương cúi đầu, nói: "Lão nô không thể ngờ tới, Nhị phu nhân có thể tàn nhẫn như vậy. Đêm đó xảy ra hỏa hoạn, lão nô đang ngủ thì nghe được tiếng kêu cứu thê lương ở Yểm Nhật Lâu, lúc chạy tới đã thấy có một cái bóng đen vội vàng rời đi. Lão nô thị lực có hạn, nghe tiếng bước chân kia hẳn là người của Trạch Lâu. Lão nô khiêng Thập Ngũ cô nương ra ngoài cửa, ba vị cô nương kia cũng chạy theo. Tiếp theo, lão nô đi đến Trạch Lâu nghe trộm Nhị phu nhân cùng Ngân Hạnh nói chuyện. Đám cháy, thật sự là do Nhị phu nhân sai khiến, muốn mượn đám cháy khiến các cô nương không chết thì cũng bị thương. Là lão nô thất trách, vốn nên canh chừng chặt chẽ Trạch Lâu, lại lơ là, sơ suất."

"Ừm." Mộ Cẩm lên tiếng hỏi: "Cha ta bên kia thế nào?"

"Bẩm Nhị công tử." Quan Thuần Lương đáp: "Lão nô ngưỡng mộ lão gia hiểu rõ mọi chuyện. Mộ lão gia nói, ngài không nhúng tay vào việc này, chờ Nhị công tử trở về xử lý."

"Nếu lão đã nhìn thấy người phóng hỏa, vậy chính là nhân chứng. Thế thì ta đã có lý do quang minh, chính đại rồi." Mộ Cẩm nhếch chân, chân trái vất lên đầu gối chân phải, lười biếng dựa vào ghế dài, "Ta sớm đã nói nữ nhân này không nên cưới. Cha ta cảm thấy Tô Yến Tĩnh chỉ là ích kỷ, không đến mức đại gian đại ác. Ông thật sự đã đánh giá thấp tâm tính nữ nhân rồi."

Quan Thuần Lương nhú mày, "Lão nô nghĩ, Nhị phu nhân là thiên kim một phủ, không đến nỗi chấp nhặt với những nữ nhân không danh không phận,"

"Mẫu thân ta từng gặp qua không ít nữ nhân phẩm hạnh đoan trang, sau khi tiến cung cũng học theo người lừa ta gạt, tàn nhẫn độc ác. Thiện tâm nhất thời thì dễ như trở bàn tay. Nhưng thiện cả một đời thì khó như lên trời. Huống hồ, Tô Yến Tĩnh bản tính cũng chẳng được thuần lương, một khi đã ghen ghét thành thù, chuyện giết người phóng hỏa cũng không lạ." Mộ Cẩm xoay quạt một vòng, cuối cùng dừng ở ngón giữa, "Nữ nhân này ta cũng chẳng muốn thấy. Thôn Bôn, mang văn phòng tứ bảo(*)."

(*): gồm bút, mực, giấy, nghiên.

"Vâng." Thôn Bôn đáp.

"Một bức hưu thư, đề cho vị Tô tiểu thư này sớm cút đi."

"Vâng."

- - -

Trước mấy ngày, Mộ Cẩm đem Hoa Uyển giao cho Tô Yến Tĩnh.

Yểm Nhật Lâu bị hủy hoại hơn nửa, mấy nữ nhân chen chúc nhau chuyển sang phòng không bị ảnh hưởng.

Nhị Thập từ xa nhìn thấy cảnh tượng đồ nát, lo lắng mà chạy về phía trước.

Lửa lớn thiêu cháy toàn bộ cổ đại, sản nhỏ vốn không hoa không có lại càng hoang vắng, tiêu điều.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nhị Thập mới kinh ngạc phát hiện ra bản thân không rời đi.

Lúc này, Thập Tứ bung một chậu nước, từ phòng Thập Ngũ mở cửa đi ra. Lông mày vẫn nhíu chặt đanh đá như trước, "Về rồi à, Thập Ngũ ở bên trong." Giọng Thập Tứ vừa hồ hững vừa lạnh nhạt, kỳ thật như từng nhát dao khoét vào ruột đậu hũ.

Thập Ngũ bị thương ở bên sườn, đã nhiều ngày nằm nghiêng trên giường. Cánh tay và eo phải của nàng chằng chịt những vết sẹo bỏng rất. Da thịt trước kia trắng nõn không tỳ vết, mà giờ bị cuốn nhãn như những đoạn dây thừng. Làn da như bị buộc thành một khối.

Nhị Thập đau lòng không thôi, run rẩy mà đưa tay về chỗ Thập Ngũ.

Thập Ngũ giãy giữa ngồi dậy, nước mắt lăn chã roi, nói: "Nhị Thập, ngươi trở lại rồi!"

Nhị Thập vỗ vỗ Thập Ngũ. May thay, gương mặt yêu mị xinh đẹp của Thập Ngũ không có bị thương.

Hai tròng mắt Thập Ngũ vừa đau khổ vừa bi thương, "Ta về sau sẽ phải sống xấu xí như vậy rồi... Nhị Thập, ta thực sự rất sợ hãi, ta như vậy không bằng chết đi cho xong."

"Vậy sao?" Thập Tứ nặng nề đặt chậu nước xuống, nói: "Muốn chết thì chết sớm đi, đừng để chúng ta phải vất vả chăm sóc ngươi nữa."

"Ngươi ——" Thập Ngũ lại không kìm được nước mắt, vùi mặt vào lòng Nhị Thập.

"Ấy ấy ấy, cái miệng của Thập Tứ, chẳng biết nói chuyện gì cả." Tiểu Thập vội vàng chạy tới, giả vờ thoải mái, "Thập Ngũ, Thập Tứ là quan tâm ngươi, nhưng ngưng ngưng không nói ra."

Thập Tứ cau có: "Mặc quần áo vào thì ai nhìn thấy vết thương của ngươi? Ngươi vẫn đáng thẳng ngực tròn, vẫn là đại mỹ nhân như trước."

"Mọi người đều biết ta bị bỏng..." Thập Ngũ sinh ra ở thanh lâu, lớn lên ở thanh lâu, ngoài gương mặt đẹp, một thân thể mềm mại, nàng chỉ có hai bàn tay trắng. Bị hủy dung khiến nàng bị suy sụp.

"Ai dám nói xấu ngươi, ta đánh cho không còn đường về." Thập Tứ nổi giận dùng dưng nói: "Huống hồ, đại phu đã nói chỉ cần kiên trì trị liệu, sau này từ từ sẽ tốt lên."

Thập Ngũ ngẩng đầu nhìn Nhị Thập, hốc mắt đầy nước mắt, "Nhị Thập, ngươi nhất định phải giúp ta cầu xin Nhị công tử, xin công tử đừng đuổi ta đi. Ta không cần gì, chỉ cần một nơi sống yên ổn là được. Ngoài Mộ phủ ra, ta không còn nơi nào khác để đi. Bây giờ ta xấu xí như vậy, đến thanh lâu cũng không vào được... Nhị Thập, cầu xin ngươi."

Nhị Thập vỗ vỗ lưng Thập Ngũ. Tuy Nhị công tử cho phép nàng mở miệng, nhưng Tiêu Triển xuất hiện làm nàng lo sợ bất an, không dám nói lời nào.

"Thập Ngũ, ngươi đừng sợ. Bọn ta nhất định sẽ chăm sóc ngươi." Tiểu Thập nói: "Nếu không phải có ngươi kêu lên, chúng ta chắc chắn sẽ không thoát nổi, ngươi là ân nhân cứu mạng của bọn ta, bọn ta chắc chắn sẽ không bỏ rơi ngươi đâu. Nếu Nhị công tử không cần ngươi, cùng lắm thì bọn ta lên đem ngươi giấu đi ——"

"Có bản lĩnh đấy." Thanh âm nhẹ nhàng của Mộ Cẩm vang lên: "Đã biết phải kết bè kết phái tính kế ta rồi."

Mặt Tiểu Thập trắng bệch, vội vàng quỳ xuống: "Nhị công tử, là tiểu nữ lỡ lời, tiểu nữ biết sai rồi." Nàng thăm trách, Nhị công tử sao lại đi đứng không có tiếng động vậy chứ.

Thập Tứ cũng quỳ theo, nói: "Cầu Nhị công tử khai ân."

Nhị Thập đè lại Thập Ngũ cũng muốn xuống giường dập đầu, chính mình quỳ xuống.

"Có phiền không, suốt ngày chỉ biết quỳ." Mộ Cẩm lạnh giọng ra lệnh: "Đứng lên."

Ba người lúc này mới dám đứng lên.

Hắn đi tới bên giường, cúi đầu nhìn Thập Ngũ.

Vết thương của Thập Ngũ đang bôi thuốc, màu thuốc trắng bột, giống như dán thêm một lớp tro ở đáy nồi. Thuốc mỡ mỏng không che được những vết sẹo. Nàng run run mà nhìn hắn, cầu xin tha: "Nhị công tử... Tiểu Thập nàng ấy chỉ nói vậy... Người đừng ——"

Mộ Cẩm ngắt lời nàng, nhàn nhạt nói một câu, "An tâm dưỡng thương."

Thập Ngũ sùng sốt, nước mắt tự nhiên lại rơi, "Đa tạ đại ân đại đức của Nhị công tử."

Mộ Cẩm chưa từng tự dưng tình, xoay người rời đi.

Đi qua trước cửa Trạch Lâu, Tô Yến Tinh nhu nhược đáng thương, gọi một tiếng: "Tướng công."

Tâm hắn tỏa ra sự độc ác. Nhị công tử thiếp thất đông đảo, đây là lần đầu tiên xảy ra mâu thuẫn.

Tô Yến Tinh bước nhanh về phía trước, muốn nhào vào lòng ngực hắn.

Hắn lùi hai bước.

Tô Yến Tinh cố gắng ổn định lại bước chân, ai oán kêu lên, "Tướng công, quan huyện trước khi định tội còn cho phép biện minh, chàng còn chưa nghe ta giải thích, một phong thư liền cắt đứt tình nghĩa phu thê chúng ta."

Mộ Cẩm bấu môi, có quý mới có tình thân với nàng. Nhưng mà, hấn đi vào Trạch Lâu, để xem Tô Yến Tinh định diễn màn tuồng vui này như thế nào.

Ngân Hạnh châm trà cho hấn, sau đó lui xuống cùng Tiểu ma ma.

Tô Yến Tinh lau khôe mắt, "Tướng công, chàng hiểu lầm ta rồi. Chuyện Yểm Nhật Lâu bị cháy không liên quan đến ta." Nói xong, nàng muốn nắm lấy tay Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm nghịch nghịch cây quạt của mình.

Cây quạt xoay phản phật, Tô Yến Tinh đánh rút tay về.

Về mặt hấn lạnh nhạt, "À, đêm đó, có một nô bộc nhìn thấy nha hoàn của nàng lén lút bên cạnh Yểm Nhật Lâu."

"Tướng công, ta không lừa gạt chàng." Tô Yến Tinh ho nhẹ, giống như cổ lấy dừng khí, rồi nói: "Trong phủ có gian tề."

Mộ Cẩm nhướn mày.

"Tên gian tề kia theo chàng từ Trấn Nam Thành đến. Chàng đến Trấn Nam Thành gây sự ở một sông bạc, làm hỏng việc của bọn chúng. Bọn chúng ghi hận trong lòng, phái người ả vào phủ báo thù. Ta... Tên gian tề kia uy hiếp ta, muốn ta hãm hại chàng. Ta không đồng ý, hấn liền gây ra tai nạn này, giả họa cho ta..." Tô Yến Tinh nghẹn ngào không thôi, khàn giọng thờ dài một tiếng, lại nói: "Mà chàng... Vậy mà lại bị lừa."

Mộ Cẩm lạnh lùng, lãnh đạm.

"Quảng thời gian chàng không ở đây, ta không có lúc nào thôi lo lắng, sợ hãi. Nhưng ta lại không biết trong phủ này, ai có thể tin, ai đáng nghi ngờ, chỉ có thể chờ chàng về rồi nói rõ. Đêm đó, tinh thần ta không tập trung, Ngân Hạnh đánh tới phòng bếp nấu một nồi canh an thần. Nửa đường Ngân Hạnh gặp một bóng người thoáng qua. Ngân Hạnh để ý, người nọ đúng là đến Yểm Nhật Lâu. Khi trở về đem mọi chuyện nói cho ta biết, ta lập tức phản phò Ngân Hạnh tới Yểm Nhật Lâu mặt báo, ai ngờ..." Tô Yến Tinh nhắm mắt lại: "Đã muộn."

Mộ Cẩm nghe đến buồn ngủ, "Đừng làm bộ như vậy nữa. Nữ nhân có những trò vặt vãnh gì, ta đều biết rõ. Dám chơi đùa với ta, ngươi thật sự không biết lượng sức mình." Có một nữ nhân lúc xướng tuồng trông rất sống động, mà nhìn Tô Yến Tinh thì lại vô cùng chướng mắt. "Niệm tình chuyện làm ăn hai nhà Mộ - Tô, ta không thêm động tay chân với ngươi." Hãm hại người khác có rất nhiều cách, đối với Tô Yến Tinh, hấn càng nghiêng về dùng những cách không thấy máu.

Hấn thực sự mệt mỏi, đứng dậy rời đi.

Tô Yến Tinh đuổi theo, giữ chặt góc áo hấn, "Tướng công..."

"Hừ." Mộ Cẩm quay đầu lại, một ngón tay đặt lên môi nàng ta, nhẹ giọng nói: "Cách xưng hô này không còn là thứ để ngươi dùng nữa. Trước kia, ta cho ngươi danh phận chính thê. Vinh hoa phú quý hưởng mãi không hết. Là ngươi không biết quý trọng. Hưu thư đã gửi, ngươi thu dọn đồ đạc rồi sớm cút đi."

"Tướng công..."

Ánh mắt Mộ Cẩm hờ hững, thờ ơ.

Tô Yến Tinh cố gắng trấn định, "Ta gả cho chàng, chàng vắng vẻ ta đến tận bây giờ, chàng nhẫn tâm vậy sao?"

"Vắng vẻ." Mộ Cẩm ý cười càng sâu, "Ta nhiều nữ nhân như vậy, làm gì có ai không phải chịu cảnh ta vắng vẻ? Trước khi gả, ngươi không có hỏi thăm tình sử phong lưu của Mộ nhị công tử sao? Ta từ trước đến nay chơi một người ném một người."

Tô Yến Tinh thê lương, oán trách, "Ta là thiên kim Tô gia, cùng với chàng môn đăng hộ đối."

"Thiên kim Tô gia thì làm sao? Gả vào đây bất mãn ba tháng, bản tính bại lộ không thể nghi ngờ." Mộ Cẩm cúi người, đưa tay vuốt ve sườn mặt nàng ta, nắm lấy chiếc khuyên tai bạch ngọc của nàng, "Nhìn đi, cụu phu nhân xấu xí của ta đã trở thành cái dạng gì rồi?"

"Ngươi chớ có hạ nhục ta, từ khi gả vào đây ta vẫn luôn an phận." Tô Yến Tinh không khóc nữa, oán khí phát ra tứ phía, "Ngươi tính kế làm ta bệnh tật không ngừng, triển miên trên giường bệnh. Ngươi... Nhẫn tâm như vậy, bảo ta làm sao có thể nuốt trôi con tức này."

"Ngươi không nuốt trôi được thì cứ nhắm vào ta đây này, phóng hỏa các nàng ấy làm gì?" Mộ Cẩm đứng dậy, nữ nhân trước mắt đúng là hồi thối nát trời. "Ý của ngươi là, ta vắng vẻ ngươi, ngươi tìm mọi cách lấy lòng ta. Các nàng tránh ngươi còn không kịp, ngươi vẫn động vào các nàng. Ngươi không phải là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh sao."

"Ngươi ở chỗ đám hồ ly tính đó lưu luyến không rời, quên mất trái tim chân thành của ta."

"Ta nói rõ cho ngươi biết, cái tâm hồn thiếu nữ của ngươi vỡ tan tành rồi, có cố đến mấy cũng chẳng lành lại được. Ta đã gặp qua nhiều nữ nhân như ngươi, không biết tự nhìn lại chính mình, chỉ biết đổ thừa cho người khác. Nữ nhân Yểm Nhật Lâu không chỉ xinh đẹp hơn ngươi, mà các nàng còn từng chịu đau khổ hơn ngươi rất nhiều. Các nàng hằng ngày cũng chỉ nháo nhào vài câu, đánh vài cái. Một khi có người gặp nạn, các nàng đều biết đặt mình

vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ. Người uất ức sao? Người rớt cuộc là uất ức cái gì hả?" Mộ Cẩm mặt mày như ánh trăng, ngả ngón nói. "Ta trước kia chán ghét nữ nhân thông minh, bây giờ khác rồi, ta chán ghét nữ nhân tự cho mình là thông minh."

Giống như cái đồ Ngốc Ngốc kia vậy, với cái đầu nhỏ của nàng, nếu thực sự muốn có vinh hoa phú quý, thì đã sớm đi theo làm của hồi môn của Lý gia tiểu thư rồi. Nếu nàng muốn giờ thủ đoạn, chắc chắn có thể làm chính mình ngồi ngang hàng với Lý gia tiểu thư, thậm chí ngồi lên chính thất.

Tô Yến Tinh rớt cuộc cũng chỉ quen làm đại tiểu thư, không thể giả bộ dạng đáng thương được lâu, nàng ta ngẩng cao đầu, "Mộ Cẩm, là chính người tàn nhẫn độc ác, dựa vào cái gì mà bắt nữ tử phải ngậm thoi, lương thiện?"

"Thứ ta không có, mới cảm thấy hiếm lạ." Mộ Cẩm thoải mái.

Trước khi rời cung, huynh đệ Mộ Cẩm nhất định phải tương tàn. Sau này, Mộ đại công tử cho hẳn biết thế nào mới là huynh đệ tình thương.

Trước khi rời cung, nữ nhân của Hoàng Thượng lúc nào cũng ghen tị. Sau này, Mộ Cẩm thu nhận những nữ nhân phải chịu cực khổ mà vẫn giữ nguyên được thiện ý.

Đương nhiên, không phải ai cũng qua được thời gian khảo nghiệm, những nữ nhân nảy sinh ác ý, từng kẻ đều bị hất tiến đi.

Hậu viện của Mộ nhị công tử, chưa bao giờ xảy ra chuyện nữ nhân tranh đấu.

Mẫu thân hẳn từng nói cho hẳn, trên đời này có những người con gái, sẽ dùng tài trí của mình để cứu người, chứ không phải để hại người. Hẳn ở trong cung chưa từng nhìn thấy, cũng bởi vì nữ nhân lương thiện không thể sống được lâu, hẳn chưa kịp gặp thì đã chết rồi.

Về sau gặp được Nhị Thập.

Một nữ nhân to gan dám độ sức với hẳn, một nữ nhân vừa đa đoan quý kẻ lại vừa lương thiện. Hẳn làm sao có thể không hiếu kỳ, làm sao có thể không đùa giỡn được.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đây mới là ngon miệng, là mỹ vị. Cũng chính là nguy hiểm

Editor: Đụt, June

Đối với phong hưu thư này của Mộ Cẩm, Mộ lão gia chỉ nói đúng ba chữ: "Ta đã biết."

Tô Yến Tinh muốn cầu kiến Mộ lão gia, lần nữa lại bị đuổi ra khỏi cửa.

Hộ vệ ngoài cửa biết nàng ta đã không còn là Mộ nhị phu nhân, nói ba chữ: "Mời về cho." Nghe thì khách khí, nhưng xưng hô "Nhị phu nhân" đều đã bỏ qua.

Tô Yến Tinh chưa từng chịu đựng nhục nhã tốt cùng như vậy. Nàng ta tuy nói là trong lòng ngưỡng mộ Mộ Cẩm, chọn trúng chính là về ngoài và gia thế của hẳn, không có tình yêu sâu đậm, tâm ý nhỏ nhen này không đáng để nàng ta khiến địa vị thiên kim của mình bị coi thường.

Khoảnh khắc này, Mộ Cẩm đã trở thành nỗi hận khắc sâu trong lòng Tô Yến Tinh.

Trở lại Trạch Lâu, Tiểu ma ma lại tiếp tục kìm nén sự đắc chí, "Tiểu thư, người thân là thiên kim, lại là biểu muội của Chiêu Nghi, cần gì phải ở lại đây chịu đựng sự chèn ép của thứ công tử phóng đảng. Nô tài đã từng này tuổi, cũng đã quá rõ câu "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây", cái toà Mộ phủ này sớm muộn cũng sẽ suy tàn."

"Đúng vậy a, tiểu thư." Ngân Hạnh ở bên cạnh phụ họa nói: "Tô gia có quan hệ thông gia với Hoàng thất, Mộ nhị công tử không biết đường quý trọng, sau này hẳn sẽ phải hối hận. Tiểu thư nhà chúng ta là giai nhân mỹ mạo, có Tô gia phú quý chống lưng, tiểu thư còn phải theo tên Mộ Cẩm này làm gì."

"Ta đối với hẳn đã hết hy vọng rồi." Tô Yến Tinh mở miệng, lộ ra bộ mặt dữ tợn: "Có điều, Mộ Cẩm nói rất có đạo lý. Người cưới ta chính là hẳn, người hãm hại ta bệnh nặng bệnh nhẹ cũng chính là hẳn, kẻ thù chân chính của ta, chính là hẳn. Ngân Hạnh, Tiểu ma ma, thu dọn đồ đạc rời khỏi đây. Ngày sau có cơ hội, ta nhất định phải ném nam nhân này vào chỗ chết."

"Vâng." Ngân Hạnh cùng Tiểu ma ma đồng thanh đáp.

Hai người thu dọn đồ đạc, Tô Yến Tinh đứng bên ngoài lan can Trạch Lâu nhìn về Băng Sơn Cư ở phía bắc. Băng Sơn Cư bóng cây trùng điệp, cho dù

là ban ngày cũng bị che phủ bởi một tầng u ám như bóng ma, cũng giống cái người Mộ Cẩm này, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Tô Yến Tinh chuyển hướng sang phía nam.

Yểm Nhật Lâu bị cháy hơn phân nửa làm lửa giận trên mặt nàng ta càng tăng thêm gấp bội.

Lúc này, Nhị Thập bước ra từ phòng Thập Ngũ.

Tô Yến Tinh nhớ tới ngày đại hôn, Mộ Cẩm đã ngủ lại trên giường người câm này. Dáng người gầy gò của Nhị Thập chiếu vào mắt Tô Yến Tinh, xấu xí không chịu nổi.

Tô Yến Tinh cười lạnh: "Một đôi nam nữ này, ta một tên cũng không bỏ qua."

Nàng ta trở về phòng, "Ngân Hạnh, người đi nói với tên gian tế kia một câu, bằng hữu ở Trần Nam Thành, Tô tiểu thư ta đồng ý kết giao." Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu. Hễ là có oán với Mộ Cẩm, nàng phải lợi dụng cho bằng được.

"Vâng."

Ngân Hạnh vội vàng đi đến chuồng ngựa, tên gian tế kia đã biến mất.

Bởi vì Tô Yến Tinh đã khai tên gian tế ra trước mặt Mộ Cẩm, Mộ Cẩm tự biết thời thế, làm bộ bán thân mình tin đây là gian tế của sòng bạc Trần Nam Thành, lời cô hắt ra ngoài.

Cứ như vậy, Tô Yến Tinh lòng đầy thù hận, bị đuổi ra khỏi Mộ phủ.

- - -

Ra khỏi khách điểm vùng ngoại ô, Lỗ Nông cõng Lâm Quý Đồng quay về khách điểm đã thuê trong kinh thành.

Lâm Quý Đồng cởi mũ toại và áo mưa xuống, thay một bộ xiêm y sạch sẽ, đứng ngoài cửa sổ nhìn về Hoàng Thành phía xa.

Lỗ Nông đoán ra được Lâm Quý Đồng và Mộ Cẩm có mối quan hệ phức tạp. Thảo nào Nhị đương gia phân phó huynh đệ trong trại dừng trêu chọc Mộ nhị công tử. Lỗ Nông nhớ tới Nhị Thập, tính tình Lỗ Nông hẩn hẩn, không giấu được tâm sự, khi do dự đã bị Lâm Quý Đồng nhìn thấu.

Lâm Quý Đồng ho khụ khụ.

Lỗ Nông vội vàng đóng cửa sổ lại, "Nhị đương gia, nơi này gió lớn, đừng để bị lạnh."

Lâm Quý Đồng cười cười: "Từ lúc trở về người liền mang về mặt kim nén, có điều gì, muốn nói cứ nói."

Lỗ Nông gãi đầu, cất giọng ồm ồm: "Cô nương lần trước thuộc hạ bắt về, không biết bây giờ sống thế nào?"

"Không tệ." Lâm Quý Đồng nói hai chữ, lại tiếp tục ho.

"Nhị đương gia, người nghỉ ngơi cho tốt." Lỗ Nông không hỏi gì nữa. Dù sao Nhị Thập vẫn sống tốt, thế là được.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Quý Đồng nhận được tin từ Mộ phủ truyền tới.

Cả ngày hôm nay, trước cửa Mộ phủ luôn có người tới kẻ lui, mời tới hơn mười vị đại phu. Hóa ra là vì một vị tiểu thiếp của Mộ nhị công tử bị trọng thương, mời danh y trong kinh thành tới phủ.

Lâm Quý Đồng cũng nằm trong số đó. Hẳn được tiếp đãi đặc biệt trong thư phòng Mộ lão gia.

Cùng lúc đó, Đinh Vĩnh Chí, con trai của Thượng Thư, cũng lặng lẽ tới Mộ phủ.

Những người ngày ấy tham gia vào kế hoạch giả chết của Tứ hoàng tử đều đã trình diện.

Cung nữ già năm xưa sau khi tiên Hoàng hậu qua đời, cũng đã tự vẫn. Trong cung, hiện giờ chỉ còn Binh Bộ Thượng Thư là người duy nhất trong kế hoạch vẫn còn sống. Năm đó, cung nữ già có thể thuận lợi đưa Tứ hoàng tử ra khỏi cung, cũng chính là nhờ Binh Bộ Thượng Thư sắp xếp đường đi.

Hoàng Thượng tuổi càng ngày càng lớn, mỗi năm vào ngày giỗ của tiên Hoàng Hậu, tinh thần lại ngày một sa sút.

Hơn một năm trước, Hoàng Thượng cùng Binh Bộ Thượng Thư uống rượu tâm sự, xúc động không nguôi nói: "Trẫm đến cả Hoàng nhi của mình cũng không giữ được, Nguyệt Sơn... Đến chết cũng chưa từng tha thứ cho Trẫm. Trẫm cả đời này, không đáng làm trượng phu."

Binh Bộ Thượng Thư cúi người trả lời: "Hoàng Thượng, Đại Tể ta quốc khó tràn đầy, binh hùng tướng mạnh, tất cả đều nhờ Hoàng Thượng thánh minh, thống trị tài tình."

Những lời này, Hoàng Thượng đã nghe nhiều rồi, không để ý. Ông thừa nhận chính mình là một vị minh quân, nhưng cũng thừa nhận chính mình đã phụ lòng tiên Hoàng Hậu. "Trong trí nhớ của trẫm, khuôn mặt của Nguyệt Sơn cũng không nhớ rõ nữa, chỉ có thể dựa vào bức họa trong Ngự Thư phòng mới nhớ được, thì ra năm đó ta đã từng thích một mỹ nhân như vậy." Hoàng Thượng như đã đắm men say, mặt mày ôn thuận.

Binh Bộ Thượng Thư thấy thế, thử hỏi: "Hoàng Thượng, nếu như nhiều năm trước kia, tiên Hoàng Hậu từng phạm sai lầm, liệu bây giờ Hoàng Thượng có tha thứ không?"

Nghe vậy, Hoàng Thượng cười nhạt, nụ cười bất đắc dĩ, tràn đầy tiếc thương: "Nguyệt Sơn qua đời đã nhiều năm như vậy, cát về với cát, bụi về với bụi. Nàng có phạm bao nhiêu sai lầm đi chăng nữa, cũng vẫn là người trong lòng ta. Trẫm cả đời này, từng trải qua vô số nữ nhân, nhưng nếu là người thật lòng... ít ỏi chẳng có mấy."

Binh Bộ Thượng Thư nhủ thầm. Ông cứ chần chờ mãi, muốn nói lại thôi. Chuyện của Tứ hoàng tử liên lụy rất rộng, không thể tự mình định đoạt. Vì thế, Binh Bộ Thượng Thư không nói thêm gì nữa.

Nhưng Hoàng Thượng quá nhạy bén, chỉ từ một câu hỏi thử của Binh Bộ Thượng Thư đã nghe ra manh mối. Khuôn mặt Hoàng Thượng không biến sắc, âm thầm an bài tâm phúc, từ Binh Bộ Thượng Thư tra ra bộ Binh, lại từ bộ Binh tra ra con trai Thượng Thư Đình Vành Chí.

Điều tra nửa năm, Hoàng Thượng sinh nghi, nhưng không có chứng cứ.

Một đêm nọ, Hoàng Thượng lại cùng Binh Bộ Thượng Thư nói chuyện phiếm, để tìm hiểu xem rốt cuộc năm xưa sai lầm của tiên Hoàng Hậu là gì.

Binh Bộ Thượng Thư nhìn Hoàng Thượng bi thương.

Tiên Hoàng Hậu qua đời được một năm, tóc của Hoàng Thượng liên bạc cả nửa đầu. Đến nay tóc cũng đã trắng xóa.

Binh Bộ Thượng Thư không đành lòng, rốt cuộc cũng thừa nhận chân tướng năm đó.

Lúc này Hoàng Thượng mới biết được, ngọn lửa thiêu trụi cung Thái Từ là do chính tay tiên Hoàng Hậu đốt. Ông nghiêng rằng phần nộ, nữ nhân của mình lại đem chính nhi tử của mình ra khỏi cung làm dân thường. Hoàng Thượng đập vỡ chén rượu, muốn định tội Binh Bộ Thượng Thư nhưng rồi nghẹn lại, Hoàng Thượng không nói lời nào cứ thế rời đi.

Trải qua một đêm suy nghĩ, Hoàng Thượng đã hiểu rõ dụng ý của tiên Hoàng Hậu.

Sau này, Hoàng Thượng và Mộ Cẩm ước định mỗi tháng sẽ đến Linh Lộc Sơn gặp mặt một lần. Cho dù Mộ Cẩm không còn dung mạo của tiên Hoàng Hậu, Hoàng Thượng vẫn yêu thương khuôn mặt kia của hân.

Mộ Cẩm không vui khi gặp mặt.

Nhưng mà, Hoàng Thượng không nói rõ có tha thứ cho Binh Bộ Thượng Thư, Mộ lão gia và Lâm Ý Trí hay không, ông vẫn còn có ý áp chế.

Mộ Cẩm đối với Hoàng Thượng không thể nói là yêu thương, nhưng cũng chưa tới mức căm hận. Nam nhân ấy mà, giang sơn và mỹ nhân, về đẳng trước là thứ quan trọng nhất, Mộ Cẩm có thể hiểu được. Có điều, vị mỹ nhân kia lại là mẫu thân của hân, hân có thể hiểu, nhưng không cách nào tha thứ. Hân lạnh nhạt mà gặp mặt Hoàng Thượng.

Được một năm thì Thái Từ phát hiện.

Hôm nay Đình Vành Chí đến đây, chính là để nói rõ tình huống trong cung. "Hoàng Thượng đã phát hiện tai mắt của Thái Từ ở bên cạnh."

Đình Vành Chí đi vội, nói xong lại bụng chung trà lên, uống một ngụm, rồi nói tiếp: "Thái Từ rời cung mấy ngày, Hoàng Thượng nhân cơ hội gây khó dễ Hoàng Hậu, tức đi khí thế. Lần này Thái Từ hỏi cung, e là sẽ lại có một hồi tranh đấu. Ý của Hoàng Thượng là, chuyện trong cung thì giải quyết trong cung, không được liên lụy đến dân chúng. Hoàng Thượng nhất định sẽ kiểm chế Thái Từ, một khi tâm tư Thái Từ đặt hết lên Hoàng Thượng, tự nhiên sẽ không rảnh rỗi đi lo chuyện của Mộ phủ."

Di nguyện của tiên Hoàng Hậu là con trai của bà sẽ rời xa khỏi tranh đấu cung đình. Hoàng Thượng đang nỗ lực để hoàn thành di nguyện của bà.

"Hoàng Thượng có tâm rồi." Mộ lão gia một tay chống lên tay vịn ghế gỗ hoa văn lão hồ, "Không ngờ, đã nhiều năm như vậy, việc này thế mà vẫn bị Thái Từ phát hiện."

Lâm Quý Đồng cúi đầu, hối hận không thôi: "Toàn bộ đều do con sai. Là con tự cho là đúng, cứ nghĩ chỉ cần sửa tên thành Lâm Quý Đồng thì sẽ chỉ là Lâm Quý Đồng. Năm đó con đã biết tình hình như thế, vậy mà vẫn chủ quan đến tận đây..." Lâm Quý Đồng nói câu dài như vậy, phải thở hắt hên nặng nề.

Bốn người ở đây, chỉ có Mộ Cẩm lười biếng thành thói, hân cần một miếng táo, "Việc đã đến nước này, truy cứu nguyên nhân cũng không có ý nghĩa gì nữa. Đi bước nào hay bước này."

Mộ lão gia nói: "Ta định đi nói chuyện với Tô lão gia, để tránh Tô Yến Tinh lại đi tìm Chiêu Nghi nói linh tinh, gây thêm phiền toái cho chúng ta."

"Mộ lão gia, thật ra là thế này." Đình Vành Chí nói: "Hoàng Thượng hy vọng Mộ phủ có thể có thêm liên hệ với Hoàng thất, biết Mộ - Tô liên hôn nên

mới sùng hạnh Chiêu Nghi. Nếu Mộ gia đã đoạn thân với Tô gia thì Hoàng Thượng cũng chẳng cần gả gởi Chiêu Nghi nữa."

Mộ lão gia lắc đầu, buông tiếng thở dài: "Nếu ta sớm biết Tô gia có họ hàng ở Hoàng cung như vậy, tuyệt đối sẽ không đồng ý hôn sự này. Chúng ta chỉ muốn làm dân thường bình thường."

Đây cũng là lý do vì sao sau khi Mộ lão gia biết chuyện Chiêu Nghi được sùng ái, không muốn đắc tội với Tô gia, ông lo lắng bị người ngoài dò xét.

Chỉ có điều, suy nghĩ của Hoàng Thượng lại không như thế, muốn Mộ gia có thể nương tựa vào Hoàng thất, cho dù Tô gia không có liên hệ với hoàng cung thì cũng chỉ cần vung tay là tạo ra được.

Trong chuyện này, Mộ lão gia và Hoàng Thượng mỗi người một hướng.

"Hiện giờ phía Thái Tử đã có Hoàng Thượng kiểm chế, tạm thời sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ." Đĩnh Vĩnh Chí nói: "Mộ phủ an toàn rồi."

"Chúng ta không nên liên quan đến nhau." Lâm Quý Đồng nói: "Ta quay lại Linh Lộc Sơn làm Nhị đương gia, có động tĩnh gì có thể phái người tới Phúc trại tìm ta. Chúng ta nên chặn hết mọi manh mối, tránh bị bại lộ."

Mộ Cẩm ngăn cản: "Người đừng đi vội, chỗ ta còn có một việc."

Lâm Quý Đồng nghi hoặc: "Ủm?"

"Ta có một tiểu thiếp bị bóng, thương thế không nhẹ." Mộ Cẩm hỏi: "Ta từng thấy sư phụ chữa bóng cho người khác, người chữa được không?"

Lâm Quý Đồng đáp: "Ta từng chữa cho mấy người ở Thượng Đĩnh Thành, hồi phục cũng không tệ."

"Tiểu thiếp này của ta, người cũng đã gặp qua." Mộ Cẩm cười cười. Nhắc tới cũng là duyên phận, Nhị Thập xuất hiện trước mắt hắn, cũng là khi đó.

"Là?"

"Nàng từng bị Phúc trại các người cướp đi, ta bảo Thốn Bôn đến lấy lại người."

"Ủm." Lâm Quý Đồng nghĩ ngợi. Lỗ Nông từng đưa nữ nhân này tới, nói là muốn tìm vợ cho Nhị đương gia. Nữ nhân này diện mạo cực kỳ xinh đẹp, giống như yêu tinh. Nữ tử mỹ mạo như vậy, nếu bị hủy dung thì quả là đá kích lớn. Lâm Quý Đồng gật đầu đồng ý. "Có thể thử xem."

Mộ lão gia nói: "Nếu con đã bị Thái Tử phát hiện, không nên lưu lại Mộ phủ nữa."

Mộ Cẩm hỏi: "Có phải sư phụ có thuật dịch dung không?"

Lâm Quý Đồng ngượng ngùng nói: "Về phương diện y thuật, ta đã được sư phụ chân truyền lại. Duy chỉ có thuật dịch dung... Không có thiên phú."

"Nếu đã vậy." Mộ Cẩm nói: "Ta khi ở Hường Dương Thành đã mua mấy cái mặt nạ, coi như người làm một tên quái y mặt nạ đi."

- - -

Tên quái y mặt nạ trị bóng cho Thập Ngũ này, Nhị Thập thực sự rất quen mắt. Cái mặt nạ này không phải là do Nhị công tử mua ở Hường Dương Thành sao?

Nhìn thân hình gầy yếu kia, Nhị Thập biết rõ đây là Nhị đương gia của Phúc Trại.

Thập Ngũ bị giật mình bởi mặt nạ. Tuy đại phu một nhọc ho khan không ngớt, nhưng nàng cực kì nghe lời, phối hợp uống rồi bỏ thuốc.

Nhị công tử lên kế hoạch sửa chữa Yểm Nhật Lâu, thu xếp cho mấy cô nương dọn tới Hoa Uyển.

Phòng của Nhị Thập ở Yểm Nhật Lâu đã bị thiêu rụi, túi tiền nhỏ vắt và tích góp mãi và cả chỗ vàng trộm được của Nhị công tử đều đã bị nung đến nóng chảy.

Nhị Thập lại trở thành thị tằm bé nhỏ không xu dính túi.

Nhớ tới chuyện Nhị công tử lại bắt nàng thêu một tấm khăn lụa, nàng có hơi căng thẳng.

Hoa Uyển, đúng như cái tên, chỉ có hoa cỏ rồi hoa cỏ, không có lấy một con vật nào. Kỳ thật, nếu là để tặng cho Nhị công tử, hẳn là nên thêu một đoá thủy tiên. Thủy tiên là loài hoa kiêu ngạo, thật phù hợp với Nhị công tử.

Nghĩ thì nghĩ vậy, ngày hè nắng chói chang, nàng không có tâm trạng.

Hôm nay, Nhị Thập đang định tới thay thuốc cho Thập Ngũ, nghe được một màn hỏi đáp của Thập Ngũ và Lâm Quý Đồng.

Thập Ngũ hỏi: "Đại phu, sau này vết sẹo của ta sẽ biến mất chứ?"

Lâm Quý Đồng đáp: "Miệng vết thương cần nhiều thời gian để khép lại."

"Vậy thì mất bao lâu?"

"Nhanh thì một năm, chậm thì... Khụ khụ, rất nhiều năm."

Thập Ngũ than một tiếng.

Nhị Thập gõ cửa.

"Mời vào." Lâm Quý Đồng bắt mạch cho Thập Ngũ rồi đứng dậy: "Nhị Thập cô nương." Hắn nâng mặt nạ lên.

Nhị Thập hành lễ.

Lâm Quý Đồng đi ra ngoài.

Nhị Thập xúc chấn lên, lau vết thương cho Thập Ngũ, rồi thay thuốc mới.

Du ngoạn nửa tháng mà đã xảy ra không ít chuyện, Nhị Thập cảm thấy như đã trôi qua nửa năm. Nàng nghĩ ngày mai sẽ đi Nam Hi miếu một chuyến, cầu một lá bùa bình an.

Từ xa trở về, Nhị Thập ở tại Hoa Uyển.

Hôm nay đang định đi ngủ, thì bỗng có người đi tới truyền lời, "Nhị công tử cho mời."

Nhị Thập vội vàng đến Băng Sơn Cư.

Tối hôm nay, Mộ nhị công tử ra ngoài uống rượu mua vui. Trên bàn tiệc, hắn lớn tiếng thông báo mình đã hưu thê.

Đám công tử liên tục reo hò, "Đáng! Lấy vợ làm gì chứ, chỉ tổ thêm phiền não."

Mấy người này đều là con trai các thương nhân trong kinh thành, những thương nhị đại miệng ăn núi lở, chẳng có tài cán gì, là những thiếu gia ăn chơi điển hình tại kinh thành.

Đã vui chơi thì mỹ nữ cũng không thể thiếu. Vị chủ tiệc đã mời vài cô nương Phù Nhung Hương tới đây.

Trong đám đó có Hồ Doanh Doanh. Nàng ngồi bên cạnh Mộ Cẩm, rót cho hắn rượu rồi gấp thức ăn cho hắn. Lần trước rơi xuống nước, Hồ Doanh Doanh chìm nổi hoảng sợ sắp chết, không nhớ nổi là Nhị công tử đã cứu nàng hay hại nàng. Khả năng bơi không tốt chỉ là chuyện nhỏ, Hồ Doanh Doanh không dám hỏi nhiều, sợ làm mất mặt mũi Nhị công tử.

Trong bữa tiệc, một công tử áo xanh ôm theo vũ nữ ra ngoài nhảy múa.

Những công tử quần áo lụa là này, tật xấu rất nhiều. Vị chủ bữa tiệc kia khi say rượu thì sẽ to tiếng gièm pha luân lý nhà mình. Hồ Doanh Doanh thấy nhưng chẳng hề ngạc nhiên. Nàng giương mắt nhìn Nhị công tử, chỉ thấy Nhị công tử đang nhìn chăm chăm vào cặp nam nữ đang khiêu vũ trong sân, nàng cũng đưa mắt nhìn theo.

Công tử áo xanh đưa lưỡi liếm láp đôi môi vũ nữ, vũ nữ hé miệng ngênh đón.

Mộ nhị công tử buông chén rượu, trầm tư một lát, rồi đưa mắt nhìn Hồ Doanh Doanh.

Nàng hơi thở như lan, kiều diễm mềm mại.

Hắn nhớ tới mùi vị khi hôn môi Nhị Thập, cúi đầu.

Hồ Doanh Doanh kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, nàng như bị mê hoặc, nhắm mắt lại.

Khi sắp chạm tới nàng, Mộ Cẩm dừng lại. Nhắm nháp cái miệng toàn mùi son hào hải vị... Nuốt nước bọt của người khác... Nhị công tử vẫn là không qua nổi đạo khám này.

Nhìn lại cặp công tử vũ nữ triền miên trong sân, Mộ Cẩm mất hết hứng. Chưa đầy một lát, hắn vội vàng rời khỏi bữa tiệc, để lại Hồ Doanh Doanh với vẻ mặt không thể hiểu nổi cùng một đám công tử về mặt kinh ngạc.

Trở lại Mộ phủ, Mộ Cẩm nói: "Gọi thẻ bài Nhị Thập tới cho ta."

Ngày đó cùng Nhị Thập hôn môi, hắn đã uống mấy chén Dục Nhật Phương Yết, có lẽ là do con say mê hoặc hắn, khiến hắn cảm thấy đôi môi nàng rất thơm ngon.

Tắm gội xong, Mộ Cẩm trở lại phòng, Nhị Thập đã đứng đó đợi sẵn. Ánh trăng chiếu vào chân mày nàng, trong trẻo, tinh mịch.

Nàng không có biểu cảm gì, chỉ hành lễ, cụp mắt thấp hèn.

Hắn lại muốn véo mặt nàng rồi. Nghĩ là làm, hắn bước lên véo véo nàng, "Hai ngày không gặp, sắc mặt không tệ nhỉ."

Nhị Thập ngẩng đầu nhìn hắn, Nhị công tử có mùi rượu, mặt lại không hề đỏ lên, có lẽ chỉ là rượu bình thường.

Ánh nến lay động trên khuôn mặt hắn, ngọn lửa như đốt trong đáy mắt hắn, tụ lại thành một vực sâu vừa đen vừa đỏ.

Nàng chớp chớp mắt.

Mộ Cẩm không nói nhiều, cúi đầu ngậm chặt lấy cánh môi đỏ tươi.

Đây mới là ngon miệng, là mỹ vị. Cũng chính là nguy hiểm.

Kí ức khi còn nhỏ như lại mãnh liệt nổi lên, thế nhưng, trong khi Mộ Cẩm triền miên thân mật cùng Nhị Thập, không bắt được những kí ức lóe lên trong nháy mắt này.

- - -

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thời xưa, kỹ thuật luyện kim loại chưa cao, hoàng kim không phải hoàng kim tinh khiết, có lẫn các kim loại khác. Theo các văn tự cổ thì có thêm các chất dịch lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đúng là không biết điều

Editor: Đụt, June

Mộ Cẩm đẩy Nhị Thập lên giường.

Ngày hè nóng bức, giường được trải một tầng chiếu ngọc, xuyên thấu như ngọc lưu ly vàng rực rỡ. Da thịt trắng muốt của Nhị Thập nằm trên chiếu ngọc càng thêm chói lọi.

Từ khi Nhị Thập có quý thủy, Mộ Cẩm liên tu tâm dưỡng tính, sống những ngày thanh tâm quả dục. Hàng đêm ôm nàng trong ngực, lửa nóng không phải là không có, có lúc tỉnh dậy, hắn không nhìn được mà xoa bóp mặt nàng, rồi lại xoa xoa tay nàng, mượn việc này để giải tỏa bớt hỏa khí trong lòng.

Nhìn đến tận hôm nay đã là sự kiềm chế cuối cùng của Nhị công tử. Hắn vốn định, khi nào trở lại Mộ phủ sẽ ngấm thỏa thích các cô nương ở Yểm Nhật Lâu. Nhưng gặp cũng gặp rồi, đẹp thì cũng đẹp, nhưng hắn lại không thể nào nổi lên hứng thú. Hắn cho rằng do mới đi xa về, tâm tính phai nhạt. Tối hôm nay, hắn vốn đi để tìm thú vui, nhưng rốt cuộc lại thấy chán muốn chết.

Trở về gặp được nữ nhân này, hắn lại nổi lên hứng thú. Hắn kéo tay Nhị Thập, hỏi: "Cái thứ của nữ nhân kia, đã hết rồi?"

Nhị Thập gật nhẹ đầu.

Mộ Cẩm nở nụ cười, cúi đầu hôn nàng một cái, "Thật ngoan."

Hắn đem cái gạt đầu của nàng hiểu rằng là lừa theo lấy lòng. Nhưng Nhị Thập chỉ cảm thấy, dù sao cũng là ngủ một giấc, công tử muốn ngủ thì ngủ thôi.

Đêm nay, Mộ Cẩm đắp khăn lụa lên mắt Nhị Thập. Che được một lúc lại kéo xuống. Hắn dùng bàn tay che mắt nàng. Nàng nhắm mắt. Xuyên qua đôi hàng mi nồng, hắn cảm nhận được tròn mắt của nàng đang khẽ rung, hắn buông lỏng tay.

Hai mắt Nhị Thập nhắm chặt, chặt đến nỗi nhăn cả mũi lại.

Hắn nhéo nhéo môi nàng rồi lại mở xuống một cái, ném khăn lụa sang một bên.

Qua hồi lâu, vẫn không thấy che khăn lại, nàng trộm hé một mắt.

Hắn bắt được, cười nói: "Về sau đừng che nữa."

Thiếu đi sự che đậy của khăn lụa, Nhị Thập lại càng thêm lo sợ. Có lẽ là sợ ánh mắt thâm thúy của Nhị công tử, có lẽ là sợ chính mình sẽ mê mẩn, tóm lại

nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, mắt không thấy thì tâm không động.

Rốt cuộc hai người vẫn thật hòa hợp, ngoài miệng nên rên, nên kêu, nàng đều làm.

Sợ nàng vẫn còn đau sau quý thủy, đêm nay Mộ Cẩm không ra ở bên trong. Để phòng ngừa vạn nhất, hai ngón tay hắn đặt ở huyệt vị nàng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Đùi nàng tê rần, như là bị con vật nhỏ nào đó cắn.

Hắn nói: "Ngày mai không phải uống canh tránh thai nữa."

Nhị Thập yên tâm gối lên vai hắn. Nhị công tử ngoài miệng nói đánh nói giết, nhưng đồng thời, hai người ngày càng thấm thiết, nàng cảm thấy hắn ngày càng săn sóc hơn. Băng Sơn Cư địa thế ưu việt, đồng âm hạ mát, lại còn nằm trên chiếu ngọc, Nhị Thập có chút lạnh, rúc vào ngực hắn tìm kiếm hơi ấm.

"Mùa hè người còn sợ lạnh?" Mộ Cẩm chải mái tóc dài của nàng, không chút để ý hỏi: "Chốn kinh thành này, người đã đi nhiều chưa?"

Nhị Thập lắc đầu, không đi được mấy, chỉ thi thoảng đi Nam Hi miếu. Mộ phủ không bắt cấm túc, có điều, một ngày ba bữa phòng bếp đưa cơm đúng giờ, nếu bỏ lỡ thì đành phải đến xin phòng bếp. Nàng lần nào cũng vội về để ăn cơm.

Đúng như Mộ Cẩm dự đoán, nàng tầm nhìn hạn hẹp, kiến thức nông cạn. "Ngày mai ta đưa người đi dạo chơi kinh thành một chút, nơi này cũng có kịch lâu, quán trà. À, còn có sông bạc, nhưng mà sông bạc ở đây không giống Linh Châu, quá nhiều quy củ, ta không thích đi."

Nhị Thập gật đầu. Cũng không biết có nghe vào hay không, hắn nói gì nàng đều gật đầu. Cả câu hỏi của hắn cũng thế.

Mộ Cẩm biết rõ, nàng tám phần là buồn ngủ rồi. Hắn vỗ vỗ nàng, "Ngày mai muốn đi đâu chơi?"

Nhị Thập mở mắt ra, khua tay nói: "Xin què."

"Xin què gì?"

"Bùa bình an."

"Xin cho à?" Đây mới là chuyện Mộ Cẩm quan tâm.

Nhị Thập thành thật trả lời: "Nhị công tử." Nhị công tử bình an, nữ nhân các nàng mới có thể vô ưu vô lo. Thế mới gọi là bất giác phải bắt vua trước, cầu bình an đương nhiên cũng phải cầu cho chủ tử trước.

Mộ Cẩm đang định mở miệng châm chọc hắn không tin vào quẻ bói, nhưng lời đến miệng như lại rẽ sang chỗ khác. Lối đi này như làm cong cả mặt hắn, đi vào đáy lòng hắn. Trong lòng hắn ngứa ngáy như có đuôi nhỏ quét qua, ngứa đến không ngủ được.

Có lẽ bởi vì đêm nay mới chỉ làm một lần, vẫn chưa hết hứng thú, cho nên hắn có một cổ xúc động, muốn cùng nàng bay ra ngoài cửa sổ, ngắm hoa ngẩng trăng, ngâm thơ tác đối.

Nhưng hắn nhớ ra nàng đến một chữ cũng không biết, lại thôi. Hắn ôm chặt nàng: "Ngủ đi."

- - -

Ngày hôm sau, Nhị Thập đổi một chiếc váy xanh lục dài đẹp đẽ. Đại áo ôm sát eo nhỏ của nàng, mềm mại như cành liễu lay động.

Đây chính là bộ y phục lần trước Mộ Cẩm bảo phòng may vá làm gấp. Đồ tía là sắc màu tươi đẹp, màu xanh lục cũng rất bắt mắt, thợ may liền dùng cả hai màu.

Nhị công tử nhìn thấy người nàng, mặt hiện lên một chút hứng thú. Hắn hoài nghi nhan sắc này của nàng như đang ngấm ngấm hại người.

Nhị Thập ngẩng đầu nhìn hắn, màu xanh lục làm da nàng càng thêm trắng như ngọc.

Hắn hỏi: "Hai ngày nay, quà mới đã thêu xong chưa?"

Nhị Thập khoả tay múa chân giải thích: "Bạn chăm sóc Thập Ngũ nên chưa làm được." Đây là nguyên nhân thứ nhất, nguyên nhân thứ hai là lười. Đương nhiên, nguyên nhân này không thể nói cho Nhị công tử.

Mộ Cẩm nhếch miệng, Đường đường là Nhị công tử, năm lần bảy lượt phải đến chỗ cô nương gia đòi quà, thật sự là quá mất mặt. Hắn kiềm chế, nhẫn nại, nghĩ đến chuyện sắp có bùa bình an, cũng bớt đi sự không vui vì chưa chiếm được túi thơm.

Ra khỏi cửa lớn Mộ phủ.

Còn đường trước cửa Mộ phủ một bên đi ra đường chính, bên kia đi tới ngõ cụt. Phần lớn là người trong phủ hay đi lại. Đi lên đường chính, Nam Hi miếu nằm ở bên phải.

Nhưng mà, Mộ công tử chân dài bước nhanh, rẽ ngoặt sang bên trái.

Nhị Thập chạy vội hai bước đuổi theo, nàng nhìn người qua đường xung quanh, giấu ngón tay vào tay áo, rồi nhẹ nhàng kéo góc áo hắt.

Mộ Cẩm nghiêng đầu.

Nàng chỉ: "Xin què là ở bên kia."

"Mang người đi ăn bánh bao ở Đông phố trước đã." Mộ Cẩm bắt lấy tay nàng, mười ngón tay đan chặt vào nhau. Có điều, nơi đây là kinh thành, hắt nấp một chút liền buông ra. "Đông Ninh nói, nước chấm của tiệm kia, nhà bếp Mộ phủ làm không giống được."

Nhị Thập nhẹ nhàng thở ra, nàng cho rằng Nhị công tử không thoái mái, phạt không cho nàng ăn sáng. Nàng bước chậm lại, giữ vững khoảng cách ba thước với hắt.

Hai người một trước một sau, tới tiệm bánh bao, đến chỗ góc khuất ngồi xuống.

Mộ Cẩm quan sát Nhị Thập ngồi đối diện. Ngày hôm qua hắt đã cẩn thận quan sát Hồ Doanh Doanh, vẫn là quốc sắc thiên hương như cũ. Nữ nhân trước mắt có lẽ là một kiểu mới mẻ khác. Vây như thế có nghĩa là gu thẩm mỹ của hắt không hề thụ lùi, mà là có tiến bộ.

Nhị Thập cắn một miếng bánh bao, mùi nước chấm lan khắp miệng, vô cùng thơm ngon. Nàng hơi há miệng, vừa nâng mắt thì thấy hai mắt Nhị công tử sáng ngời đẹp đẽ, nhìn nàng chăm chăm.

Nàng cup mắt, vội vàng đem bánh bao trong miệng nuốt xuống.

Mộ Cẩm cười, lấy cái khăn lụa nàng tặng ra, nhẹ nhàng lau miệng cho nàng, "Hôm nay ta đã hiểu giá trị chiếc khăn này của ngươi rồi."

Không phải nàng đưa... Mà là hắt cưỡng ép, đã muốn lại còn không thêm. Nhị Thập tự mình nhận lấy khăn lau miệng, sau đó gấp lại rồi khua tay nói: "Nhị công tử, ta sẽ giặt sạch sẽ rồi trả lại cho ngươi."

"Ừ." Mộ Cẩm nhắc nhở: "Nhớ kỹ, nhất định phải trả."

Khăn này vốn dĩ chính Nhị công tử không cần. Đương nhiên Nhị Thập cũng không dám nói, liên tục gật đầu đáp ứng.

Trước đây, Nhị Thập cùng Thập Nhất đi Nam Hi miếu, đi thẳng về thẳng, không rẽ vào đâu. Hôm nay cùng Nhị công tử đi dạo, nhìn nơi này một chút, ngắm chỗ kia một chút.

Nhị công tử cười hỏi: "Ngươi có thiếu cái gì không?"

Thiếu tiền. Đôi mắt của Nhị Thập mong chờ nhìn hắt.

Hắt vô tình cự tuyệt, "Không có cửa đâu."

Tới một đầu đường nhỏ ở phố Nam, các cửa tiệm mái xám gạch đỏ chỗ to chỗ nhỏ, đường phố thì chỗ rộng chỗ hẹp. Mộ Cẩm nói đây là xóm nhỏ tự phát.

Lúc nói tới đây, hai người đi qua một tiệm tào phớ.

Trước cửa tiệm có hai tên thanh niên, nam tử áo thô xám xanh đứng ở sát bàn, thanh niên áo trắng cao lớn đang dựng bạt.

Trên biển hiệu quán tào phớ có ba chữ "Tây Phụ Quan".

Mộ Cẩm hỏi Nhị Thập: "Tào phớ ở Tây Phụ Quan các ngươi có gì đặc biệt không?"

Nhị Thập lắc đầu. Không có gì đặc biệt, tào phớ của Giang Nam mới là tươi non ngon miệng.

Thanh niên áo xám xanh thấy hai người dừng bước thì vội vàng mời chào: "Tào phớ vừa thơm vừa ngọt đây." Hắt cười với Nhị Thập, lộ ra một hàm răng trắng, "Cô nương, ăn tào phớ sao?"

Vị thanh niên này có khẩu âm của Tây Phụ Quan, Nhị Thập bỗng thấy rất thân quen, nhìn lại hắt.

Trên trán nam tử buộc một cái khăn cùng màu với y phục. Nhìn rõ ngũ quan Nhị Thập, hắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn nàng chăm chăm không rời.

Mộ Cẩm tiến lên nửa bước, nghiêng người chặn lại tầm mắt của thanh niên áo xám xanh.

Thanh niên áo xám xanh chớp chớp mắt: "Cô nương, cô..."

Ánh mắt Mộ Cẩm sắc như dao.

Thanh niên áo xám xanh im miệng, vỗ vỗ thanh niên áo trắng, "Ca, cô nương này lớn lên trông rất quen a."

Thanh niên áo trắng dựng lều xong, nhảy khỏi ghế gỗ, nhìn sang, "Ồ?" Hắn hết sức kinh ngạc, lại có chút chần chừ: "Từ A Man? Nàng là Từ A Man sao?"

Nhị Thập giật mình.

Thanh niên áo xám xanh cười rộ lên: "Ta cũng cảm thấy nàng lớn lên giống... Từ A Man."

Hai thanh niên trước mắt, Nhị Thập không thể nhớ ra nổi. Nhưng đối phương nhận ra nàng, lại còn có giọng Tây Phụ Quan, nhất định là đồng hương.

Thanh niên áo trắng vỗ vỗ ngực mình: "Ta là Đại Đông, hắn là Tiểu Đông. Còn nhớ không? Chúng ta ở cùng một con phố, khi nhỏ thường cùng nhau chơi trốn tìm."

Biết được tên họ, Nhị Thập đã nhớ lại. Đã nhiều năm trôi qua, ba người đều lớn lên, nàng không nhận ra họ cũng là bình thường.

Thanh niên áo xám xanh, cũng chính là Tiểu Đông, bước lên nói: "Muội lớn lên rất giống mẹ muội, ta mới thấy thật quen mắt..." Nhưng mà, nam nhân bên cạnh nàng vẫn luôn lạnh như băng mà nhìn chằm chằm hai huynh đệ họ, kỳ quái dọa người.

Gặp được bạn hồi nhỏ, Nhị Thập vừa mừng vừa sợ, nàng muốn nói chuyện, nhưng không thể nói.

Tiểu Đông hỏi: "Cha muội tìm muội khắp nơi, muội trước kia không phải đi làm thuê ở Giang Nam sao?"

Nghe được tin tức của người nhà, Nhị Thập lại càng luống cuống tay chân, chỉ chỉ cổ họng mình, lại nắm tay đưa lên miệng, học Lâm Quý Đồng ho khụ khụ vài cái.

Đại Đông lấy khăn lau mặt, hỏi: "Muội đang bị phong hàn, cổ họng không thoải mái?"

Nhị Thập gật đầu.

"À." Đại Đông tin, hỏi lại: "Muội đến kinh thành từ bao giờ thế?"

Nàng đến kinh thành đã nhiều năm lắm rồi. Nàng giờ tay làm ký hiệu.

"Trời." Tiểu Đông cười rộ lên: "Chúng ta đến đây đã hơn một năm rồi, chưa từng gặp được muội, hôm nay gặp được thật là trùng hợp."

Đúng là trùng hợp, nếu không phải là đi cùng Nhị công tử, Nhị Thập căn bản không bao giờ đi qua con đường này. Nàng muốn nghe một chút chuyện về người nhà... Thế nhưng, Nhị công tử ý cười phôi phôi, ánh mắt lại chẳng ấm áp chút nào. Nếu Đại Đông, Tiểu Đông đã mở quán tào phớ ở đây, vậy hôm khác nàng một mình đi hỏi thăm cũng không sao, hôm nay đành theo Nhị công tử vậy.

Lúc này, một bà cô trung niên đi ra, một khăn vắt trên vai, bà nhìn bốn người đứng trước quán, nói: "Đại Đông, Tiểu Đông, mau chào đón khách đi."

"Nương." Tiểu Đông quay đầu lại: "Nương, chúng con gặp được Từ A Man rồi."

"Từ... A Man?" Nữ tử trung niên nhìn chăm chú đánh giá Nhị Thập: "Thật đúng à nha, lớn lên giống y như A Lệ."

A Lệ đúng là tên của mẫu thân Nhị Thập, bà cô trung niên tên là Trương Thúy Hoa, miệng nói liên tục hết câu này đến câu khác: "Thật là, đã là cô nương trưởng thành rồi, quần áo xinh đẹp lắm sao. Cha người đi tìm đã nhiều năm rồi."

Nghe được tin tức cha mẹ, Nhị Thập kích động không thôi.

"Kìa kìa, mau vào trong ngồi." Trương Thúy Hoa nhiệt tình tiếp đón, "Ngồi đi, ăn một chén tào phớ đã."

Nhị công tử nào thèm ăn món tào phớ này, Nhị Thập thăm nghĩ.

Mộ Cẩm thế mà lại đi vào.

Thấy hắn một thân tiên y, vải dệt tơ lụa, Trương Thúy Hoa nhanh tay lấy khăn tay của mình lau lau cái ghế: "Ngồi đi, ngồi đi." Rồi bà quay đầu gọi: "Đại Đông, Tiểu Đông, mau mang hai bát tào phớ lên. Lấy bát to ấy."

"Có ngay." Hai thanh niên sáng khoái đáp lời.

Nhị Thập không đoán nổi tâm tư Nhị công tử. Vừa thấy Trương Thúy Hoa dùng khăn tay lau ghế, sắc mặt Nhị công tử dường như có chút thay đổi, nhưng vẫn ngồi xuống. Điều Nhị Thập sợ chính là, đến khi hỏi phủ, Nhị công tử lại bắt nàng đền hắn bộ y phục này.

"Vị công tử này..." Trương Thúy Hoa nhìn gương mặt tuấn tú của Mộ Cẩm, "Tướng mạo đường đường, y phục bắt phàm, là quý nhân kinh thành ư?"

(*Đường đường: có thể hiểu là có khí phách)

Nhị Thập gật đầu.

Trương Thúy Hoa tiếp tục hỏi: "Là... gì của A Man?"

Nhị Thập chỉ chỉ cổ họng mình, hướng về Nhị công tử làm một cái động tác tay. Loại vấn đề này, đương nhiên phải để Nhị công tử trả lời, để cho hắn được dịp khoe khoang địa vị nô dịch của nàng.

Nhưng mà, Nhị công tử lại mở quạt, tiêu dao tự tại mà phe phẩy, chẳng nói gì.

Trương Thúy Hoa nhìn biểu cảm của đôi nam nữ trước mắt, suy đoán, "Chẳng lẽ... vị này chính là công tử của A Man?"

Nhị Thập lắc đầu lia lịa.

Nhị công tử lại nói: "Đúng vậy."

Nhị Thập nghĩ, Nhị công tử sợ rằng đã hiểu nhầm rồi. Hai chữ "công tử" trong lời Trương Thúy Hoa có ý chỉ phu quân, không phải là "chủ tử" như Nhị công tử nghĩ.

"A..." Trương Thúy Hoa liên tục kinh ngạc cảm thán: "Vận khí của A Man thật tốt, tìm được một vị công tử tuần tú như vậy... Cha mẹ nguoi mà biết thì sẽ vui lắm đây."

Nhị Thập mặt không biểu cảm mà đá Mộ Cẩm một cái dưới gầm bàn.

Hắn dịch dịch chân.

Nàng lại đá cái nữa.

Nữ nhân này ăn gan báo rồi hả? Mộ Cẩm lườm nàng một cái lạnh nhạt.

"Nhị công tử." Nhị Thập khua chân múa tay nói: "Bà ấy hiểu lầm rồi. Công tử theo ý của bà ấy là —— "

"Vị công tử này, cậu và A Man đã thành thân chưa?" Trương Thúy Hoa xoa xoa cái bàn, đôi mắt nhìn Mộ Cẩm không rời, không chú ý đến Nhị Thập đang ra sức khua tay.

Nhị Thập nhìn Mộ Cẩm, liên tục lắc đầu.

Mộ Cẩm cười: "Chưa đón dâu." Lời này cũng là sự thật, hắn vừa mới hưu thê, vị trí chính thất vẫn còn để trống.

"Tháng sau sẽ có người thân của ta ở Tây Phụ Quan tới đây, vừa đúng lúc báo hắn truyền tin về cho cha mẹ A Man." Trương Thúy Hoa thân thiện nói: "Nghĩ thức ấy mà, phải có đầy đủ cả cha mẹ hai bên. Không có cha mẹ chúc phúc, việc thành thân ít nhiều cũng có chút khó khăn."

Nhị Thập vỗ vỗ khuỷu tay Trương Thúy Hoa, liên tục xua tay, không tiếng động mà mấp máy môi, nói: "Ta là nha hoàn của hắn."

"Nha... Nha hoàn. Nha..." Trương Thúy Hoa cười to: "Ta còn tưởng, nguoi tìm được một phu quân tuần tú như vậy cơ. Ngồi đi, ngồi đi, ta đi lấy tào phớ."

Mộ Cẩm vừa rồi không nhìn thấy được Nhị Thập mấp máy môi cái gì, hỏi: "Nguoi vừa nói gì với đại thẩm?"

Nhị Thập khua tay giải thích: "Nói quan hệ của chúng ta."

"Quan hệ gì?"

"Không có quan hệ."

Hai chữ thị tẩm không thích hợp để công khai. Kỳ thật, Nhị Thập cũng không được tính là thiếp thất của hắn, danh không chính ngôn không thuận, nói ra thì không hay lắm. Mộ Cẩm hỏi: "Nguoi muốn có danh phận?"

Cái gì mà nàng muốn, nàng mới không muốn ấy.

"Dù sao thê tử ta cũng đã hưu, nếu nguoi muốn —— "

Nhị Thập lắc lắc đầu, "Ta không được."

Ý cười của hắn đông cứng trong nháy mắt, "Vì sao không được?"

Nhị Thập khoa tay múa chân nói: "Ta không xứng."

Mộ Cẩm hừ lạnh: "Ngươi cũng rất tự biết mình đấy." Nàng nói rất có đạo lý, nàng không xứng với hắn. Nhưng đạo lý này nên là hắn không thêm nàng, chứ không phải là nàng trưng ra cái vẻ mặt ghét bỏ. Nữ nhân này một không ham tài, hai không ham sắc, đến thân phận địa vị của hắn cũng không ham, đúng là không biết điều.

Tiểu Đông nghe Trương Thúy Hoa trêu ghẹo, đang tiếc nuối Nhị Thập đã thành thân, đến khi nghe thấy Mộ Cẩm nói, hắn lại vui vẻ. Tiểu Đông làm lơ sắc mặt khó coi của Mộ Cẩm, đi đến bên Nhị Thập: "Từ A Man, muội lớn lên càng xinh hơn so với hồi nhỏ." Tay trái hắn dùng sức mà lau mặt bàn trước mặt Nhị Thập, cười ngây ngô.

Mộ Cẩm suất nửa hắt tung bàn, nữ nhân của hắn có xinh đẹp hay không cũng không liên quan đến tên tiểu tử này.

Cho dù nàng chỉ là nha hoàn đi chăng nữa thì cũng vẫn là người của Nhị công tử. Nhị công tử mới phải đội nón xanh của Thập Nhất, trong lòng càng thêm bức dọc. Nhị Thập lắc đầu với Tiểu Đông.

Vẫn là Đại Đông lớn tuổi thức thời, thấy vị quý công tử kia như mới từ âm tào địa phủ chui lên, hắn chạy nhanh kéo đệ đệ lại.

Mộ Cẩm nhìn Nhị Thập: "Nữ nhân như ngươi, cũng có một ngày trắng sao vậy quanh."

"Nào bằng Nhị công tử." Nhị Thập khua tay nhing nốt: "Nhị công tử là trắng sáng giữa trời, cao không với tới."

Cao không với tới là có ý gì? Còn không phải là hai người khoảng cách xa xôi không thể đến với nhau sao?

Mặt Nhị công tử càng đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Ánh nắng chói chang, chói đến mức khiến Nhị công tử phiền lòng

Editor: Đút, June

Trương Thúy Hoa bưng hai bát tào phớ lên, nói: "Nào, công tử, A Man."

Tào phớ bề mặt nhẵn nhúm, lỗ to lỗ bé phủ lên nhau che kín bát, so với tào phớ Giang Nam thì tào phớ của Tây Phụ Quan thực sự hợp với từ "thô sơ".

Nhị Thập cầm bát lên, múc một thìa đưa lên miệng, cười cười gật đầu với Trương Thúy Hoa.

Trương Thúy Hoa cũng cười theo: "Tào phớ của chúng ta và Giang Nam không giống nhau, chúng ta lớn lên nơi đại mạc, thích khẩu vị thô khoáng hào sảng thế này."

Đại Đông bước lên: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa." Đại Đông sợ Trương Thúy Hoa nói càng nhiều, sắc mặt Mộ Cẩm càng cứng lại.

Quán tào phớ mở lâu như vậy, nhưng ít khi có người phú quý trong kinh thành tới ăn, có thể thấy do không hợp khẩu vị. Loại tào phớ này so với loại Giang Nam thì rẻ hơn, thích hợp với những người bình thường cuộc sống thiếu thốn, không quan trọng khẩu vị. Quán tào phớ làm chính là loại buôn bán bình dân.

"À, đúng, đúng." Trương Thúy Hoa nói: "Mọi người ăn đi."

Mộ Cẩm khuôn mặt cao quý, ngồi ở chỗ này giống như trở thành chiêu bài. Đến quý nhân cũng thích ăn, khẳng định chỗ đó có hương vị độc đáo.

Trương Thúy Hoa vội vàng đi ra đón khách.

Nhị Thập ban nãy ăn bánh bao đã no rồi, có điều thịnh tình không thể từ chối, nàng cứ ăn chậm rãi từng miếng một.

Mộ Cẩm không muốn ăn, đôi mắt nhìn sang nàng. Nàng lớn lên nhỏ xinh, đồ thù thừa lại toàn là thứ các cô nương Giang Nam yêu thích. Dùng từ "thô khoáng hào sảng" để hình dung nàng có chút không thích hợp.

Hắn nhớ tới mẫu thân hắn, cá tính tùy tiện, không để bụng chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, trở thành tri kỷ khác giới với Lâm Ý Trí.

Hoàng Thượng không thể nào lý giải được tình cảm của bà với Lâm Ý Trí, ghen ghét đan xen, vì thế hạ lệnh bắt Lâm Ý Trí cả đời đều bị nhốt tại Thượng Đình Thành.

Hoàng Thượng từng nói rằng, Chân Nguyệt Sơn trời sinh thần kinh thô, sau khi có hài tử, suy nghĩ mới tinh tế lên một chút. Nhưng mà, càng tinh tế lại càng xa cách ông hơn.

Mộ Cẩm cảm thấy Nhị Thập cũng có chút thần kinh thô. Có lẽ do khí hậu ở Tây Phụ Quan có vấn đề.

Tiểu Đông cứ liên tục ngó nhìn Nhị Thập, hần kéo một cái ghế đến ngồi bên cạnh nàng.

Đây cũng là một người Tây Phụ Quan thần kinh không ổn định, hồn nhiên không phát hiện ra ánh mắt lạnh thấu xương của Mộ Cẩm, cười không ngừng với Nhị Thập: "Từ A Man, đệ đệ muội lớn lên cao lắm, năm ngoái đã cao hơn cả ta rồi." Tiểu Đông đứng lên, vươn tay làm ra một độ cao.

Nghe vậy, Nhị Thập lại càng vui vẻ, trên mặt đầy ý cười, giống như bông hoa hướng về Tiểu Đông mà nở rộ.

Mộ Cẩm âm u nhìn đôi nam nữ trước mặt. Một nữ nhân vẻ đẹp tầm thường như vậy, làm sao mà nguyên một đám mây tên nam nhân này cứ như chưa gặp nữ nhân bao giờ.

Tiểu Đông nhớ lại: "Muội muội của muội cũng lớn rồi, càng lớn càng giống muội, rất nhiều người tới cửa làm mối đấy." Nói tới đây, Tiểu Đông cúi đầu, có chút ngượng ngùng: "Ta vốn dĩ cũng muốn... đến làm mối."

Mộ Cẩm gắt gao nắm chặt cái thìa trên tay. Tào phớ trong bát vốn lồi lõm gồ ghề, giờ đã bị nát bét thành từng miếng nhỏ, rồi lại bị hần khuấy lên. Những miếng hơi to trong bát cũng bị hần băm nát. Muốn cười muội muội thì cười muội muội đi, còn cười nhộn nhạo như vậy với tỷ tỷ, chân trong chân ngoài, đứng núi này trông núi nọ, nay Tần mai Sớ, có mối nói cũ.

(*Nay Tần mai Sớ: ăn cháo đá bát; tráo trở bất thường; hay lật lọng)

Nhị Thập và Tiểu Đông đang đắm chìm trong niềm vui gặp lại đồng hương, không để ý đến Nhị công tử.

Tiểu Đông tiếp tục nói: "Mấy năm trước muội đi làm thuê, nhà muội cũng đã khấm khá lên, nghe cha muội nói, muội làm việc cần mẫn, chưa đến nửa năm đã được tăng tiền công. Sau lại có một ngày, cha muội ủ rũ trở về, nói không biết muội đã bị bán đi đâu. Ông ấy tìm đến chỗ nhà giàu kia hỏi han, lại bị đánh cho một gậy."

Nhị Thập căng thẳng, khua chân múa tay một hồi.

"Muội bị bệnh, phải nghỉ ngơi cho tốt, chỉ một trận phong hàn đã ho đến khàn cả giọng." Tiểu Đông cười an ủi: "Yên tâm, cha muội thương thế không nặng, nghỉ ngơi nửa tháng đã khỏi rồi. Nhà muội thiếu đi tiền công của người, muội muội của muội muốn đi làm việc nhưng cha muội không cho, sợ mất cả hai đứa con gái. Năm trước, đệ đệ muội đi làm khiêng vác trên núi."

Nhị Thập tập trung lắng nghe. Mấy năm nay dẫu sống khổ sở đến đâu, nàng cũng không thể quên đi người nhà. Khi vừa mới bị bán đến kinh thành, nàng nhờ nha hoàn biết chữ viết hộ một phong thư. Phong thư này như đá chìm đáy biển, hoặc là khi nhận được hồi âm, nàng đã bị bán trao tay.

Tới Mộ gia này, Tam tiểu thư là người hiền lành. Hơn nữa, nha hoàn của Tam tiểu thư nếu có mối nhân duyên, Tam tiểu thư cũng sẽ đồng ý cho nha hoàn xuất giá rồi phủ. Nhị Thập khi đó đã nuôi hy vọng. Đương nhiên, sau này Nhị công tử đã chặt đứt hy vọng của nàng.

Trời không tuyệt đường người, hôm nay gặp gỡ Đại Đông Tiểu Đông, biết được người nhà vẫn bình an, tuy rằng cuộc sống vẫn còn thiếu thốn, nhưng Nhị Thập đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Bát tào phớ của Mộ Cẩm đã bị băm nát như nước, hần nhìn khóe môi cong lên của Nhị Thập.

Nữ nhân này thấy ai cũng mặt mày tươi cười, đến khi quay sang hần thì lại trưng ra bộ mặt không cảm xúc. Hần buông cái thìa trong tay xuống, thìa sù va vào bát sứ phát ra tiếng vang "loảng xoảng".

Nhị Thập lúc này mới hoàn hồn, nhìn về phía hần, cười yếu ớt thuận theo.

Ánh nắng chói chang, chói đến mức khiến Nhị công tử phiền lòng.

- - -

Tính tiền xong, Mộ Cẩm đi ra ngoài lều.

Trương Thúy Hoa vỗ vỗ vai Nhị Thập, nói: "Đứa nhỏ này, tuổi còn nhỏ đã bị mất liên lạc với người nhà, chắc cũng từng chịu không ít khổ sở."

Nhị Thập cười, lắc đầu.

"Cũng may, làm nha hoàn của gia đình giàu có cũng không tồi." Trương Thúy Hoa nói: "Công tử này rất thích người, đối với người vô cùng lo lắng."

Lời nói về sau, không phải Trương Thúy Hoa nhìn ra ý tứ gì, mà chỉ là thuận miệng nói khách sáo mà thôi.

Nhị Thập ngừng cười.

Đang định đi ra cửa thì Tiểu Đông bước đến, hàm răng trắng sáng lộ ra, "Từ A Man, có rảnh thì thường xuyên đến nhé."

Nhị Thập mỉm cười. Tào phó không so được với Giang Nam, nhưng đây mới là hương vị độc nhất chỉ Tây Phụ Quan mới có. Sau đó, nàng bị Mộ Cẩm kéo đi.

"Đi thôi." Nhị công tử âm u lạnh lẽo đứng dưới nắng gắt mà người càng ngày càng giảm nhiệt.

Nàng bước theo hắn.

Vừa rồi vì sợ làm Trương Thúy Hoa phật lòng, Nhị Thập đã ăn non nửa chén tào phó của Mộ Cẩm, no căng. Nàng xoa xoa bụng.

Mộ Cẩm nhìn về phía trước, tay dán lên bụng nàng, "Ăn đến bụng thành cái cầu rồi."

Còn không phải tại Nhị công tử làm hại. Hắn không bận tâm lễ nghi, đồ không thích ăn thì sẽ không ăn, không thèm nghĩ đến ý tốt của người khác.

Nhị Thập nắc lên. Tuy rằng bụng trướng, nhưng nàng đã có thể truyền tin cho người nhà. Nàng tâm tình vui vẻ như hoa nở, đối với Nhị công tử cũng mặt mày hớn hở. Nhìn Nhị Thập vui vẻ phấn khởi, Mộ Cẩm lại nổi lên một trận khô nóng.

Hắn đẩy Nhị Thập vào một hẻm nhỏ, cực kỳ không coi ai ra gì mà hung hăng ôm lấy nàng, thấp giọng hỏi bên tai nàng, "Từ khi nào đã học được cách câu dẫn nam nhân rồi?"

Nàng chớp chớp mắt, nàng câu dẫn nam nhân khi nào?

Mộ Cẩm chậm rãi nói từng chữ: "Còn cười như vậy với người khác, ta liền cần chết người."

Nhị Thập vô tội biết bao, nhanh chóng thu lại ý cười.

"Cái tên Tiểu Đông kia mồm miệng mê muội. Chẳng phải muốn câu thân muội muội người sao? Sao còn cứ cười mãi không ngừng với người. Một quán tào phó ven đường, chắc chắn chưa từng gặp được mấy nữ nhân, mới cho rằng người là đại mỹ nhân."

Nhị công tử nói là việc của Nhị công tử, Nhị Thập vào tai trái, ra tai phải.

Thấy nàng không đáp, Mộ Cẩm nói: "Con người người tại sao lại đáng ghét thế này?"

Nhị Thập cũng muốn nói, Nhị công tử làm sao cũng đáng ghét như vậy?

Nàng chỉ vui vẻ được một lúc, hắn liền cau có không vui. Hắn chính là không muốn nàng thoải mái, chỉ cần nàng vui vẻ, hắn khẳng định sẽ tức giận.

Đứng trong hẻm, Mộ Cẩm cũng không nói thêm gì nữa, miết mặt nàng một chút cho hả giận rồi buông nàng ra.

- - -

Nam Hi miếu có mái hiên nhà cao vút, giống như đôi mắt uy vũ quan sát thế gian. Một nén hương đỏ thắm, gửi gắm những mơ ước của phàm nhân trên trần thế. Tín đồ thành kính quỳ gối trước ngọn đèn hương khói trắng mờ mờ, nhắm mắt cầu phúc.

Mộ Cẩm chờ ở dưới gốc cây hòe ngoài miếu. Hắn không tin thần linh, nói cách khác, hắn cũng không tin vào bùa chú.

Hôm nay Nhị công tử tâm tình không tốt, có điều sắc mặt vẫn lãnh đạm, ngũ quan vẫn tuấn tú. Các cô nương gia đi thấp hương bái Phật không khỏi ngoái lại nhìn vài lần, cười cười e lệ.

Nếu là trước kia, Nhị công tử nhất định cũng sẽ cười lại, ngả ngón khiêu khích, làm bộ như không biết tâm ý mấy cô nương kia. Nhưng hôm nay, hắn một cái cũng không thèm để ý.

Cẩn thận ngẩng lại, cùng Nhị Thập đi chơi, Nhị công tử không có lấy một ngày hài lòng.

Nhớ hẳn ngày trước, trái ôm phải ấp, nhân tình nhã trí. Từ khi nữ nhân này xuất hiện, hắn ba ngày thì nổi giận hai ngày. Một nữ nhân sao có thể đáng giận như thế.

Nhị Thập cười với Tiểu Đông, hình ảnh đó vẫn cứ khắc trong đầu Nhị công tử, Mộ Cẩm nhẹ nhàng phẩy quạt, muốn quạt bay cái hình ảnh này đi.

Từ xa nhìn thấy bóng dáng Nhị Thập. Nàng xách làn váy, chậm rãi đi xuống bậc thang.

Mộ Cẩm lúc này mới phát hiện, tóc nàng đang cài trâm phi thúy, xanh đến nỗi gây chú ý.

Nhị Thập giương mắt nhìn về phía tàng cây, trong tay cầm hai lá bùa, khua tay nói: "Đây là bùa bình an cho công tử."

Một khắc trước, Nhị công tử đang nghĩ, nhất định phải trừng phạt nữ nhân không nghe lời này. Nhưng đến khi nhìn thấy bùa bình an, tức giận chạy đi

hơn phân nửa.

Lá bùa hình chữ nhật nằm trong lòng bàn tay nàng, ước chừng lớn bằng nửa bàn tay, bùa giấy nằm trong một túi tiền, chính giữa mặt trước và mặt sau túi viết hai chữ "Bình an".

Hắn cầm lấy cái túi nhẹ đến không thể nhẹ hơn, không chút để ý hỏi, "Thế còn cái tay bên kia?"

Nhị Thập giải thích: "Đây là cầu cho cha mẹ, đệ đệ, muội muội."

Nếu là người nhà nàng, hắn cũng không so đo nữa. Mộ Cẩm cất bùa bình an đi, lại nhắc nhở Nhị Thập: "Cái khăn tay buổi sáng người nhất định phải đem giặt rồi trả ta, nhớ đấy."

Nhị Thập gật đầu.

"Đúng rồi, vừa nghe mấy nữ nhân ở đây nói tòa miếu này cầu nhân duyên rất linh."

Nhị Thập gật đầu. Thập Nhất từng cầu nguyện chuyện với gã đồ tể, kết cục cả hai đều tốt đẹp, cũng coi như linh nghiệm.

"Người cùng Thập Ngát thường tới Nam Hi miếu cầu bùa gì?"

"Bùa bình an."

"Không còn gì khác?"

Nhị Thập lắc đầu.

Mộ Cẩm lấy quạt ngọc chi lên ngực nàng, "Để biểu đạt sự cam tâm tình nguyện của người, đi, đến trước mặt Phật Tổ lập lời thề, xin một cái quẻ. Ta liền tin người đối với ta trung thành tận tâm, trước sau như một."

Nhị Thập khua tay múa chân: "Nhị công tử không phải là không tin thần linh sao?"

"Bảo người đi thì đi đi, dạy người ngôn ngữ tay để người nói lời thừa thãi à?" Nữ nhân này bị sao thế? Mỗi lần cho nàng bạc thang, nàng đều không thềm bước xuống.

Nhị Thập nhìn hắn một cái, nghe lời liền đi. Chỉ là, không biết loại cầu xin cưỡng bách này có được tính hay không.

Bùa nhân duyên đựng trong túi đỏ, trong mắt Nhị công tử, so với đèn lồng ngày thành thân càng đỏ hơn. Được một cái bùa bình an, một cái bùa nhân duyên, Nhị công tử đã bay hết sự không vui trong lòng.

Nhị Thập nhìn Mộ Cẩm cất bùa nhân duyên, chợt nhớ tới lời Trương Thúy Hoa nói.

Nhị Thập từng nhìn thấy nha hoàn và đầy tớ ái mộ tình cảm lẫn nhau, hơn nữa còn xem rất nhiều kịch ở Hường Dương Thành. Lẽ nào nam nhân thích một nữ nhân, sẽ giống như Nhị công tử sao? Ngay cả vị quan nhân kia không thích Lý gia tiểu thư, khi nhìn thấy Lý gia tiểu thư cũng vẫn làm bộ tình sâu nghĩa nặng.

Nhị Thập cẩn thận đánh giá Nhị công tử, nếu thực sự yêu thích thì sẽ ngượng ngùng, dịu dàng, có khi còn nhớ nhung.

Ngượng ngùng, dịu dàng... Tư thái cao cao tại thượng này của Nhị công tử, khẳng định không phải. Nếu nói đến nhớ nhung, Nhị công tử hai ngày không gặp nàng, liệu có nhớ nàng không?

Thập Nhất từng nói, khi thật sự thích một người, không gặp cũng nhớ, mà gặp cũng nhớ. Nhị Thập không có gan hỏi Nhị công tử, "Công tử có nhớ ta không?"

Nhị Thập đổi thành một câu, "Nhị công tử, ta đối với công tử là cam tâm tình nguyện."

Nàng bất thành linh nói vậy làm Mộ Cẩm nhú mày căng thẳng, "Tự dung lấy lòng, không phải gian trá thì cũng là lừa dối. Trông mắt người đào nhanh như vậy, đang có mưu đồ gì hả?"

Nàng lắc đầu, "Nhị công tử, ta sẽ không phản bội người."

"Ừm." Mộ Cẩm rõ ràng không tin.

Trương đại thẩm không hiểu rõ Nhị công tử. Nhị công tử tiêu chuẩn cao như núi, người hắn thích chính là chính hắn. Nếu hắn thích nữ nhân mới là chuyện lạ.

Nhị Thập trầm nghĩ, nếu như hắn thích, vậy chẳng phải là cầu được ước thấy sao? Nhưng hắn cả ngày chỉ có khi dễ nàng, mắng mỏ nàng.

Nàng mới cười một chút, hắn liền kéo mặt nàng xụ xuống.

Có điều, Nhị công tử tính tình cổ quái, nên cách thể hiện yêu thích cũng khác người bình thường? Nhị Thập không thể nào lý giải được hành vi tức giận của Nhị công tử, lòng tràn đầy mong đợi.

Nàng trộm cầu nguyện thần linh làm Nhị công tử sớm thích nàng một chút, bởi vì cái mạng nhỏ này của nàng hoàn toàn do hỉ nộ ái ố của Nhị công tử định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Cầu cho Đạm Nhi của ta, một đời tự do, rục rĩ

Editor: Đụt, June

Vết thương nhẹ của Thập Ngũ đã kết vảy, chỗ thương nặng thì chưa thể nhanh chóng khép miệng được.

Lâm Quý Đồng ở Mộ phủ lâu, để khiến người khác sinh nghi. Hắn bàn bạc với Mộ Cẩm, không bằng đưa Thập Ngũ đến Linh Lộc Sơn tĩnh dưỡng một thời gian. Phúc Trại non xanh nước biếc, là nơi thích hợp để dưỡng thương.

"Thương thế của nàng, ngươi có nắm chắc không?" Mộ Cẩm nhìn Lâm Quý Đồng.

Ở Băng Sơn Cư, Lâm Quý Đồng tháo mặt nạ xuống, sắc mặt tái nhợt đến nỗi so với Thập Ngũ càng giống người bệnh hơn. Năm đó, Lâm Ý Trí vốn định dùng đây cốt thuật cho cả Mộ Cẩm và Lâm Quý Đồng, nhưng Lâm Quý Đồng thân thể yếu ớt, Lâm Ý Trí lo hắn không chịu được đau đớn nên đành từ bỏ.

Lâm Quý Đồng và Mộ lão gia một người gầy guộc, một người phúc hậu, người khác không quan sát kỹ sẽ không phát hiện ra hai người có phần tương tự.

"Hồi phục hoàn toàn là không thể." Lâm Quý Đồng thân hình gầy yếu, hần hiểu rất rõ đạo lý đại phu không phải thần tiên. Hắn hành nghề y nhiều năm nhưng cũng không thể chữa khỏi cho chính mình. "Ta đã điều chế thuốc, có thể giúp Thập Ngũ cô nương khôi phục được khoảng sáu phần, phần còn lại phải xem vận mệnh của nàng."

Mộ Cẩm cười: "Giao nàng ấy cho ngươi, ta yên tâm."

"Sau này ngươi đừng ghét bỏ nàng. Đây là tai họa, là ngoài ý muốn. Cô nương gia trong lòng đau khổ, da mặt mỏng, ngươi lại mồm miệng độc ác, nàng sợ ngươi đuổi nàng đi." Lâm Quý Đồng ngồi xuống: "Động viên nàng nhiều một chút. Tâm tình vui vẻ mới mau hết bệnh."

"Y thuật của sư phụ truyền cho ngươi, không truyền cho ta. Ta không có tính nhẫn nại. Nàng từng muốn tính kế ta, ta sớm đã muốn ném nàng lên Phúc Trại." Đám nam tử Phúc trại lỗ mãng, phần lớn là nghĩa sĩ giang hồ, cho dù Thập Ngũ rơi vào tay son tặc cũng không nguy hiểm đến sinh mạng. Mộ Cẩm ngày đó chỉ là muốn dạy dỗ Thập Ngũ một chút.

Không ngờ lại lòi ra Nhị Thập.

"Khó trách Thập Ngũ cô nương nhắc đến tên ngươi liền phát run." Lâm Quý Đồng cảm khái, "Thanh danh của Mộ nhị công tử đều bị ngươi phá hỏng rồi." Nghĩ đến thân phận mình hiện giờ biến thành ăn chơi chác táng, Lâm Quý Đồng cũng chẳng muốn trở về làm Nhị công tử. "Cho ta thời gian mấy tháng, ta điều dưỡng cho Thập Ngũ cô nương xong sẽ đưa về lại cho ngươi."

Mộ Cẩm nói: "Nếu cần được liệu quý báu gì, cứ phải người tới lấy."

Lâm Quý Đồng đi trước, được Lỗ Nông cõng một đường về thẳng.

Thập Ngũ ra ngoài không tiện, vì thế Mộ nhị công tử và Đinh Vĩnh Chí đã hẹn nhau đi Linh Lộc Sơn du ngoạn, mang tiểu thiếp đi theo. Khi trở về sẽ có son tặc tới bắt thiếp thất của Mộ nhị công tử đi.

Thập Ngũ biết mình sắp rời khỏi Mộ phủ, nhu nhược đáng thương mà hỏi: "Nhị công tử, sau này tiểu nữ còn có thể trở về không?"

Mộ Cẩm đáp, "Đương nhiên, ngươi chỉ là đi chữa bệnh thôi."

"Tạ ơn Nhị công tử." Thập Ngũ nói xong lời này, không hỏi thêm gì nữa.

Lần trước nàng bị son tặc bắt đi, nhìn thấy rất nhiều tráng hán cường hãn, nàng sợ hãi không dám ngẩng đầu. Sau đó ngồi trong phòng rất lâu, nàng rốt cuộc cũng nhìn thấy một người không giống thổ phi cường hãn. Những nam tử cao lớn đó gọi hắn là "Nhị đương gia".

Không ngờ, tên quái y mặt nạ xấu xí kia cũng là sơn tặc, hơn nữa còn sống ở sơn trại mà nàng từng bị bắt tới. Tiếp xúc với nhau từng ấy thời gian, Thập Ngũ biết đại phu này mặt ác nhưng tâm thiện, cũng không lo lắng chính mình khi rơi vào hoang ổ sơn tặc.

Tới bên hồ Linh Lộc Sơn, xe ngựa dừng dưới tàng cây.

Tiểu thiếp của Đình Vịnh Chí nhảy xuống nước, nói muốn đi bắt cá.

Thập Ngũ dựa lưng vào một cây đại thụ, một tay đỡ eo, nhắm mắt cảm nhận không khí rừng núi trong lành.

Đoạn đường này, Đình Vịnh Chí gần như trăm mặc. Đến khi ngồi trong xe ngựa cùng Mộ Cẩm, hắn mới mở miệng: "Trong cung rối loạn..."

Hôm nay nhìn thấy biểu cảm ngưng trọng của Đình Vịnh Chí, Mộ Cẩm đã sớm có dự cảm: "Ừ."

"Hôm trước, Hoàng Thượng bị ngã ở Ngự Hoa Viên." Đình Vịnh Chí đưa tay lạng lẽ đóng cửa sổ, ngó nghiêng bốn phía, đề thấp âm thanh: "Ở ngay bậc thang mà năm đó tiên Hoàng Hậu ngã."

Hắn quay đầu lại nhìn Mộ Cẩm: "Bậc thang kia cao hơn so với các bậc khác, từng có nhiều cung nữ bị ngã ở đó, không phải do thần quỷ quấy phá gì. Hoàng Thượng chỉ trượt chân, không có vết thương nặng nào. Có điều trong cơn hôn mê, Hoàng Thượng liên tục nói đây là tiên Hoàng Hậu hiển linh tới đón người về."

Tiên Hoàng Hậu đang ở phương nào? Lời này của Hoàng Thượng cực kỳ không phải điềm lành.

Đình Vịnh Chí tiếp tục nói: "Buổi tối hôm đó, thái giám, cung nữ, ngự y đều rất hoảng sợ, toàn bộ đều quỳ xuống đất."

Mộ Cẩm hỏi: "Vết thương thế nào?"

"Ngự y đã kiểm tra cẩn thận long thể của Hoàng Thượng, mấy người bàn bạc cả đêm, cảm thấy chỉ là trượt chân. Nhưng biểu hiện của Hoàng Thượng lại không giống với bình thường, các ngự y không dám kết luận." Đình Vịnh Chí thở dài: "Lam công công hầu hạ Hoàng Thượng nói, sau cú ngã kia, Hoàng Thượng thường xuyên mất ngủ, thường xuyên nhắc đến tiên Hoàng Hậu. Giống như... Giống như trở về lúc tiên Hoàng Hậu mới qua đời."

Mộ Cẩm trầm mặc.

"Đúng vào lúc Hoàng Thượng cùng Thái Tử phân tranh cao thấp, Hoàng Thượng ngã một cú, đối với Hoàng Hậu mà Thái Tử mà nói đúng là gài đúng chỗ ngựa. Thế lực quần thần đang ngang nhau, hiện giờ lại nghiêng về một bên." Đình Vịnh Chí nói: "Đã nhiều ngày Hoàng Thượng bãi triều liên tiếp tới Ngự Thư Phòng, ai cũng không gặp. Cha ta muốn tìm cơ hội nói chuyện với Hoàng Thượng cũng không được. Ta có chút lo lắng Thái Tử bên kia..."

"Ta hiểu ý người. Chỉ dựa vào Hoàng Thượng để kiểm chế thế lực Thái Tử, là quá dựa vào Hoàng Thượng rồi." Mộ Cẩm nói: "Ta sẽ để cho hộ vệ cải trang thành nô bộc, sắp xếp xung quanh Mộ phủ. Người ngoài mặt tiếp tục ra ngoài ăn chơi, ngầm ngầm bố trí toàn bộ."

"Vâng." Đình Vịnh Chí lại nói: "Mặt khác, Hoàng Thượng xa cách với Chiêu Nghi, Tô Yến Tinh có kêu khổ với biểu tỳ cũng vô dụng. Chiêu Nghi vốn cũng không phải quyền thế gì."

"Ừ." Mộ Cẩm sớm đã phái người theo sát nhất cử nhất động của Tô Yến Tinh.

"Đúng rồi." Đình Vịnh Chí nhớ ra một chuyện: "Lam công công truyền tin, hôm đó Hoàng Thượng đột nhiên nói muốn gặp Tứ hoàng tử một lần, nhưng vừa nói xong lại xua tay nói không gặp nữa."

Mộ Cẩm và Hoàng Thượng gặp mặt vài lần, phần lớn đều nói về chuyện của tiên Hoàng Hậu, thậm chí còn có ý muốn truyền lại ngôi vị hoàng đế cho Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cự tuyệt.

Gặp gỡ Hoàng Thượng, Mộ Cẩm không cảm nhận được hào quang của một người đương quyền, mà chỉ cảm thấy Hoàng Thượng bị vây giữa nữ nhi tình trường và giang sơn xã tắc, mâu thuẫn giữa một đời.

Mộ Cẩm vẫn nhớ rõ ràng, lúc mẫu thân tiễn hắn rời cung, đã ôm chặt lấy hắn, mỉm cười nói: "Cầu cho Đạm Nhi của ta, một đời tự do, rục rờ."

- - -

Mấy ngày sau, Nhị Thập lại tới quán tào phớ.

Nàng đi cùng Dương Đào, nói dối Dương Đào là nha hoàn tỷ muội, còn nói giọng của mình vẫn bị khàn, lời nói đều do Dương Đào truyền đạt thay.

Tiểu Đông vỗ ngực bảo đảm: "Yên tâm đi, Từ A Man, ta nhất định sẽ báo muội bình an cho cha Từ."

Nhịp sống của Nhị Thập đã dần ổn định. Trở lại Mộ phủ nửa tháng, không bằng được một ngày đi xa.

Từ Nam Hi miếu trở về, Nhị Thập cảm thấy mình sắp tìm được manh mối, Nhị công tử thật sự đã nhìn nàng bằng con mắt khác.

Mới phỏng đoán như vậy, Nhị công tử đã lại cùng đám bạn bè hàng đêm chơi bài ca hát, mười ngày rồi chưa tới tìm nàng. Vì thế, Nhị Thập lại đập tắt ý nghĩ này đi. Nàng giễu bản thân tự mình đa tình, Nhị công tử là người thế nào, sao có thể xem trọng sắc đẹp một người hầu như nàng chứ.

Hôm nay, Nhị công tử lại ra ngoài mua vui.

Nhị Thập không biết, cũng không đi hỏi. Nàng vẫn trải qua cuộc sống của mình.

Là Tiểu Lục trở về nói: "Nhị công tử không chịu nổi tịch mịch rồi, ta thấy công tử mang về hai đại mỹ nhân. Còn xinh đẹp mỹ mạo hơn ta..."

"Nhị công tử trong phòng chỉ còn vài người." Dưới tán cây, Tiểu Thập nhẹ nhàng lấy đà xích đu, nói: "Thập Ngũ ra ngoài chữa bệnh, chúng ta hoa tàn ít bướm, đã sớm chịu vắng vẻ. Ta đã hỏi qua rồi, Nhị công tử ấy à, không chỉ hôm nay đâu, mà mỗi ngày đều ra ngoài tìm thú vui. Các thế gia công tử ngoài ăn nhậu, cờ bạc, chơi gái thì còn việc gì vui? Tương lai nơi này sẽ lại nữ nhân thành đàn."

"Dù sao chỉ cần Nhị công tử không đuổi ta đi, ta đã yên tâm rồi." Tiểu Lục dừng một chút rồi bổ sung thêm: "Hy vọng những mỹ nhân mới đến sẽ không phải loại nữ nhân rắn rết, không thì ta không đời phó nổi."

Tay phải Tiểu Thập cuộn vào dây thừng xích đu, dựa nửa người vào: "Vẫn là mắt nhìn nữ nhân của Nhị công tử không tồi, đơn giản chỉ là ồn ào nhốn nháo. Người xem Thập Tử tự học quyền cước, lúc mới vào đây, ta còn sợ nàng mưu sát ta ấy chứ. Bây giờ lại chung sống hòa thuận với nhau."

Tiểu Lục nhìn về phía phòng Nhị Thập, "Nhị Thập được sủng ái lâu như vậy, bỗng dưng lại bị vắng vẻ, liệu có chịu nổi đả kích này không nhỉ?"

"Đây có tính là gì, cuộc sống mà. Nhị công tử trước kia sủng người, sủng ta, cuối cùng không phải là đều vào lãnh cung sao." Làn váy Tiểu Thập theo xích đu bay lên, "Thập Nhất nói đúng, Nhị công tử cho tới bây giờ chưa bao giờ là một phu quân tốt."

Cửa sổ phòng Nhị Thập mở hé một nửa, có thể nghe rõ những lời Tiểu Lục và Tiểu Thập nói bên ngoài, còn Tiểu Lục cùng Tiểu Thập lại không nhìn thấy bóng người trong phòng.

Nhị Thập cầm khăn lụa trong tay, trên khăn vẽ một đóa hoa thủy tiên.

Nàng từng đến Băng Sơn Cư để đưa lại chiếc khăn lụa hoa nhài. Nhị công tử không có ở nhà, nàng đành giao cho hộ vệ gác cầu. Sau này cũng chẳng biết đã đưa lại hay chưa, Nhị công tử cũng chẳng tìm đến nàng nữa.

Nàng vẫn nhớ, mình còn thiếu của hắn một chiếc khăn lụa. Nàng tính thêu một cây thủy tiên, sau đó ướp với hoa tươi, chẳng phải Nhị công tử nói thích một cái khăn tay có mùi thơm sao.

Giờ đây, e là Nhị công tử đã sớm quên mất cái khăn này. Như vậy cũng tốt, Nhị công tử không tới làm phiền nàng, nàng lại càng vui vẻ, nhàn hạ.

Nhị Thập dọn dẹp đồ thêu, để chiếc khăn lụa thủy tiên mới thêu một nửa gác qua một bên.

Nàng hiện giờ không xu dính túi, muốn nhờ Đại Đông gửi về cho cha mẹ vài thứ đồ, kết quả một đồng cũng không đào ra nổi.

Nàng chỉ có thể đem đồ trang sức đi cầm.

Phần lớn hiệu cầm đồ trong kinh thành là của Mộ gia, nàng không dám đi, sợ bị Nhị công tử bắt được. Những hiệu cầm đồ khác không to bằng của Mộ phủ, không nhiều bằng của Mộ phủ, hơn nữa còn ở rất xa.

Buổi chiều nọ, Nhị Thập lén lút đi ra ngoài, vất vả lắm mới tìm được một hiệu cầm đồ nhỏ.

Chủ hiệu cầm đồ nhỏ thấy nàng không nói được, chỉ biết khua tay múa chân thì liền khi bắt nạt. Đầu tiên là hoài nghi nàng ăn trộm trang sức của người khác, sau đó lại ép giá trăm cái làm bằng phi thủy thượng đẳng.

Nhị Thập lắc đầu, đành quay về.

Về tới Hoa Uyển, đường nhỏ phía nam bỗng có tiếng cười khê truyền đến, lại có cả giọng nói ngả ngón của nam tử. Nhị Thập quay đầu nhìn.

Người đến chính xác là Mộ nhị công tử. Tay trái hắn ôm nữ nhân áo đỏ, tay phải hắn ôm nữ nhân áo xanh. Nhìn thấy nàng, hắn liếc một cái rồi xoay người về Băng Sơn Cư luôn.

Nhị Thập đang buồn rầu chuyện ngân lượng, đang nghĩ liệu có nên xin Nhị công tử một thỏi vàng không, thế nhưng..

Nàng như đưa đám, vừa mới xin bùa ở Nam Hi miếu xong, Nhị công tử liền vứt bỏ nàng.

Đi đến Hoa Uyển, Nhị Thập dừng bước, lại quay lại nhìn. Mộ nhị công tử đứng trên cầu, hai vị mỹ nhân đi theo hắn, dáng người là lướt.

Từ khi Nhị công tử cùng Nhị phu nhân thành thân tới nay, vẫn luôn tìm Nhị Thập bồi tẩm, đến viên phòng cũng cự tuyệt.

Hiện giờ Nhị công tử có mỹ nhân mới, Nhị Thập nghĩ, nàng nên thấy nhẹ nhõm. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn cứ nhìn về hướng Băng Sơn Cư.

Nhị công tử bước vào phòng, hai vị mỹ nhân vào theo. Cửa lặng lẽ đóng lại.

Đây chẳng phải chuyện kỳ quái gì, Nhị công tử vốn là kiểu chân trong chân ngoài, đứng núi này trông núi nọ, nay Tần mai Sở, có mới nói cũ.

Nhị Thập đi vào Hoa Uyển.

Nhị công tử đáng ghét. Chúc hắn chết ngạt trong mùi hương mỹ nhân.

- - -

"Nhị công tử." Cửa vừa đóng lại, hai vị mỹ nhân một trái một phải đang từ cười quyến rũ liền biến thành lạnh lùng, biểu cảm yên tĩnh y hệt nhau, cúi đầu chờ lệnh.

Mộ Cẩm ngồi xuống, một tay gác lên thành ghế, thành thoi dựa lưng vào. "Đêm nay các người chuyển đến Hoa Uyển ở đi. Các nữ nhân ở đó không có võ công, không có năng lực tự bảo vệ mình. Nếu có gì xảy ra thì tùy tình hình mà hành động."

"Vâng." Hai người đồng thanh.

Mộ Cẩm im lặng một hồi, tai nghe thấy có tiếng thờ bên ngoài: "Dương Đào."

"Có mặt." Dương Đào lập tức bước vào từ cửa hông.

Mộ Cẩm hỏi: "Mấy ngày nay đi ra ngoài có động tĩnh gì không?"

"Bẩm Nhị công tử, Nhị Thập cô nương mấy ngày trước đến quán tào phớ, đều là hỏi chuyện của người nhà." Dương Đào bẩm báo đúng sự thật: "Hôm nay Nhị Thập cô nương cầm một cây trầm phi thúy đến hiệu cầm đồ của nhà họ Vương, muốn đổi một chút ngân lượng, nhưng giá cả không ổn thỏa nên đã đi về."

"Hiệu cầm đồ họ Vương? Xa vậy ư?" Có thể thấy nữ nhân này đã nghèo đến luống cuống. Mộ Cẩm giương mắt nhìn ba nữ nhân trước mắt. Đều là mỹ nữ, nhưng vẫn cứ thiếu thiếu gì đó. Hắn phát tay: "Các người lui trước đi."

"Vâng." Ba nữ nhân đều đi ra từ cửa hông.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Mộ Cẩm và Thốn Bôn. Mộ Cẩm lại nhìn Thốn Bôn.

Nhị công tử yêu thích mỹ nhân, hộ vệ hầu hết đều là tuấn nam mỹ nữ. Hai chữ sắc đẹp có tác dụng rất lớn, nhìn cũng đẹp mắt.

Thốn Bôn rũ mắt, để Nhị công tử tùy ý đánh giá.

Một lát sau, Mộ Cẩm đứng dậy mở cửa sổ, ngồi trên thềm cửa, hỏi: "Tên mật thám kia khai được những gì rồi?"

"Tên mật thám này tuy có đem theo độc dược, nhưng lại không có can đảm tìm chết, do dự không uống, thực sự khí thế đã thua." Thốn Bôn đáp: "Nàng ta khai từ nhỏ đã ở trong phủ một vị đại thần họ Chu huấn luyện. Lần này trà trộn vào Mộ phủ mục đích là điều tra Nhị công tử, đồng thời tìm kiếm đội hộ vệ tinh nhuệ và xúi giục người trong phủ làm nội ứng. Những chuyện khác nàng ta không biết. Thuộc hạ cho rằng, lời này có thể tin."

"Ừm, tạm thời giữ lại mạng cho nàng ta."

Đông Tây Nhị Tài mấy ngày rồi chưa gặp Mộ Cẩm, lúc này rất sinh động, hai con cá ăn thịt người bơi tới trước cửa sổ, nhảy lên mặt nước chơi đùa.

"Nhị công tử." Thốn Bôn trầm tư như nước: "Nếu thế lực trong triều thay đổi, liệu Thái Tử có thể đuổi cùng giết tận hay không?"

"Có." Mộ Cẩm ngắm Đông Tây Nhị Tài, cười nói: "Thứ mà bây giờ chúng ta đang hưởng thụ, chính là khoảng lặng của mưa gió sắp đến."

Buổi tối, Mộ nhị công tử đưa hai vị mỹ nhân đến Hoa Uyển. Hắn dắt tay mỗi người một bên, cười đến là phong lưu tiêu sái, giới thiệu nói: "Vị bên trái này tên là Diệp Đại Chân, khuôn mặt nhỏ nhắn, mượt mà no đủ. Bên phải... Tên là gì nhỉ?"

"Nhị công tử, người thật nhanh quên nha." Mỹ nhân nép vào lồng ngực Mộ Cẩm, ngẩng mặt giận dỗi: "Người ta tên là Đồng Tư Linh."

"À... Đúng, thế bài ngày mai sẽ làm." Mộ Cẩm nhìn về phía các cô nương Hoa Uyển, hơi dừng lại ở Nhị Thập một chút rồi lại quay đi. "Đây là hai tiểu thiếp mới nạp của bốn công tử, từ nay về sau sẽ là tỷ muội của các người. Gia hòa vạn sự hưng, dĩ hòa vi quý."

(*Gia hòa vạn sự hưng: gia đình có thuận hòa thì mới đầm ấm, hạnh phúc)

Mấy người Tiểu Lục nhìn nhau, cung kính mà trả lời: "Vâng."

Nhị Thập hành lễ, không nói gì.

Nhị công tử nói xong thì rời khỏi Hoa Uyển.

Các nữ nhân từng người trở về phòng.

Mộ Cẩm đi được vài bước, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, lại quay lại. Hắn gần đây bận rộn, mấy ngày rồi không gặp Nhị Thập. Vừa rồi nàng núp trong bóng cây, chỉ nhìn được nửa khuôn mặt, trong lòng hắn lại ngứa ngáy, tay cũng ngứa theo.

Lúc này, Nhị Thập chậm rãi mở cửa sổ ra.

Mộ Cẩm đi đến trước cửa sổ: "Ngươi ——"

Vừa mở miệng, cánh cửa kia liền đóng lại "Ừnh" một cái. Một chút bụi phủ lên khuôn mặt tuần tú của Nhị công tử.

Mộ Cẩm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Nổi giận bùng bùng cùng thở phì phì

Editor: Đụt, June

Mộ Cẩm tâm tình phức tạp, đứng lặng nhìn cửa sổ điêu khắc hoa văn tinh xảo một hồi lâu, rồi mới đưa tay lên phất bụi trên mũi đi.

Nữ nhân này lá gan càng ngày càng to, nếu không dạy dỗ, nàng liền trèo lên đầu hắn ngồi cho xem.

Mộ Cẩm lạnh mặt, đi đến trước cửa phòng Nhị Thập, giơ chân đá tung cánh cửa.

Cánh cửa yết ột, không chống chọi được cơn giận của Nhị công tử, rung động lung lay mà bắn lên tường, rồi bị bật ngược trở lại, lại bị Nhị công tử đá thêm một cú nữa. Thế là cánh cửa từ bỏ chống cự, hoàn toàn dựa dẫm vào bức tường.

Trong nháy mắt đóng cửa sổ lại, Nhị Thập kinh hãi, sao chính mình lại đột nhiên xúc động như vậy...

Ban này, Nhị công tử tùy tiện phóng đảng giới thiệu hai nữ nhân mới đến, Nhị Thập bỗng có chút hờn dỗi.

Nàng nghĩ, có lẽ do trong phòng quá bí bách, vì thế muốn mở cửa sổ cho thông thoáng.

Ai ngờ Nhị công tử lại quay lại đến trước cửa sổ phòng nàng, lại còn nói chuyện bằng cái ngữ điệu phóng đảng kia.

Nàng không kịp suy nghĩ, người hoàn toàn làm theo phản ứng, duỗi tay đóng cửa sổ lại. Cửa sổ "Ừnh" một tiếng, khiến Nhị công tử kinh ngạc, cũng khiến Nhị Thập kinh ngạc. Nàng thế mà dám để Nhị công tử hứng bụi...

Với tính khí của Nhị công tử, ước chừng lại muốn giết nàng rồi. Trong giây phút ngắn ngủi, nàng đã nghĩ ra được mấy chục cách Nhị công tử dùng để giết nàng.

Nghे tiếng cánh cửa yếu ớt rung lắc, Nhị Thập đông cứng cả người. Nàng không dám lùi tay về, dồn hết sức nặng tựa lên cửa sổ, không để chính mình phải rơi vào thế yếu. Nàng mím môi, giương mắt nhìn Mộ Cẩm.

Nhị công tử đứng lặng trước cửa, ánh trăng nhợt nhạt soi xuống làm ngũ quan hắn trở nên mơ hồ ảm đạm, giống như bóng ma đuổi mãi không đi.

Nhị Thập thấp mắt, đôi tay chấp lại hành lễ, trông vô cùng cung kính, giống như nữ nhân một khắc trước đóng cửa sổ dường như không phải nàng.

Mộ Cẩm tiến lên một bước, ánh trăng tròn chiếu thẳng xuống mặt hắn, ánh mắt sâu thẳm như vực.

Nhị Thập tiếp tục cúi đầu.

"Thế nào? Phòng bếp cho ngươi ăn mật gấu rồi, hay là ăn mật báo?" Nhị công tử thu lại bộ dạng ngả ngớn, không nhanh không chậm mà hỏi, "Dám ở trước mặt ta đóng cửa sổ?"

Có lẽ khi đó nàng bị ma quỷ nhập vào người. Nhị Thập nghĩ vậy, khua tay múa chân giải thích. Nhìn thế nào cũng thấy ngoan ngoãn động lòng.

"Quý à?" Mộ Cẩm lại càng trông giống bị quỷ ám hơn, ánh mắt lóe lên tia hung ác, "Bằng mặt không bằng lòng, hai mặt hai lòng, miệng nam mô bụng một bồ dao găm, ngươi rốt cuộc thuộc loại nào, tự mình chọn một cái đi."

Nhị Thập không nói lời nào, đầu rũ xuống như sắp chạm tới ngực.

Thấy nàng cúi đầu nhận sai, Mộ Cẩm lại càng thêm khí thế hùng hực. "Ngươi tự nhìn lại mình đi, lại nhìn hai mỹ nhân mới đến, lớn lên không xinh đẹp bằng người ta, tính tình cũng không tốt bằng người ta. Đi theo ta lâu như vậy, ngươi một chút tiến bộ cũng không có." Trừ chuyện giỏi chọc hấn tức giận ra.

Nói chưa dứt lời, vừa nhắc đến hai mỹ nhân kia, Nhị Thập lại nhớ tới bộ dạng đắc ý trái ôm phải ấp của hấn. Hình ảnh này vừa hiện lên, gan nàng bỗng cũng to ra, chột ngắc đầu lên, cùng hấn mặt đối mặt.

Mộ Cẩm lúc này mới nhìn rõ đôi mắt Nhị Thập, giống y như lúc đóng sập cửa sổ, tràn đầy tức giận. Lâu rồi chưa được nhìn thấy đôi mắt này, Mộ nhị công tử bỗng thấy nhớ. Tư vị tốt đẹp vừa thoáng qua trong chớp mắt, hấn liền lắc đầu phủ định. Nữ nhân này thì có chỗ nào đáng để hấn nhớ? Hấn bận, thực sự rất bận, bận đến nỗi sẽ chẳng rảnh rang mà nhớ ai.

Con hờn dỗi làm Nhị Thập thêm dửng dưng, nàng ngồi thẳng xuống, lôi hộp đồ thêu ra làm việc.

Nhị công tử nào chịu nổi chuyện bị ngó lơ, hấn bước lên, tay trái đè lên hộp thêu, hung dữ trách cứ: "Ngươi là chủ tử hay ta là chủ tử? Tính tình còn khó chịu hơn cả ta?"

Trước mắt Nhị Thập là bàn tay đang đè lên hộp đồ thêu của Mộ Cẩm. Ngón tay thon dài, nhìn là biết đây là tay của quý công tử chưa bao giờ dính một hạt mưa xuân. Nhưng mà qua kẽ hở, nàng lại nhìn thấy trên ngón tay có một vết chai nhọt nhọt. Nhị công tử com tới há mồm, áo tới duỗi tay, vì sao lại có một vết chai như vậy? Nhị Thập nhú mày, suy nghĩ mơ hồ.

Mộ Cẩm chế trụ tay nàng, mở hộp thêu ra rồi lại đóng sầm lại. Hấn nâng cằm nàng lên, "Ngươi tức giận cái gì?"

Tiếng nắp hộp va đập lôi dòng suy nghĩ của Nhị Thập trở về, nàng lắc đầu.

Hấn lớn tiếng nói: "Hỏi ngươi đấy."

Nàng vẫn lắc đầu, không thèm để hấn vào mắt, về mặt hồ hững.

Nếu như Mộ Cẩm tàn nhẫn, hấn chỉ cần dùng sức là có thể bóp vụn cằm nàng. Nhưng ngón tay hấn run rẩy, không hạ thủ được. Hấn hít sâu một hơi, bày ra một Nhị công tử độ lượng, chọc chọc mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Nói đi."

Nàng không nói.

"Nói đi."

Nàng vẫn không nói.

"..." Mới cầu bùa bình an, bùa nhân duyên về mà tính tình nàng bỗng trở nên không thể hiểu nổi. Thấy nàng tức giận đến phòng cả má, Mộ Cẩm lấy tay chọc chọc, má nàng lại không phòng lên nổi nữa, y như một con sóc nhút nhát.

Việc đùa giỡn này làm Mộ Cẩm vui bất con giận, hấn nâng mặt nàng lên, cúi người xuống, áp trán lên trán nàng, tận lực khắc chế tính tình, chậm rãi hỏi: "Nói đi, có phải do thiếu tiền không? Thiếu tiền đến nỗi cả mặt viết đầy chữ nghèo rồi."

Nhị Thập nhìn sang bên cạnh, không thèm nhìn hấn.

"Muốn ta tức chết phải không?" Mộ Cẩm không đủ nhẫn nại, khẩu khí có chút nóng nảy. "Nói đi, ai chọc ngươi?"

Không ai chọc. Dù sao, hôm nay nàng chỉ cần nhìn thấy Nhị công tử là thấy không vừa mắt. Một nam nhân trưởng thành mà cứ như con khổng tước ngất hoa người cò. Nàng đẩy đẩy Mộ Cẩm, khua tay nói: "Ta muốn nghỉ ngơi."

Dù sao cũng đang nhàn rỗi, hơn nữa đã lâu không gặp. Mộ Cẩm tuy còn giận nhưng vẫn kéo tay nàng, "Ta cùng ngươi nghỉ ngơi."

Nhị Thập lại khoa tay múa chân: "Nhị công tử vẫn là đi bồi hai mỹ nhân mới tới đi, các nàng vừa mỹ lệ vừa nghe lời."

Mộ nhị công tử không nuốt nổi cục tức này nữa: "Ngươi cũng biết ngươi không mỹ lệ, không nghe lời?"

"Mời Nhị công tử về cho, ta rất mệt, muốn nghỉ ngơi." Nhị Thập vỗ vỗ trán, làm bộ mệt mỏi vô lực.

Mộ Cẩm nào đã từng trải qua cơn bực lớn thế này, "Trong phủ mỹ nhân chẳng thiếu, ta hiếm lạ ngươi cái gì?" Nói xong liền quay đầu muốn đi, nhưng bước chân thì lại lặng yên bất động, ngóng trông nàng trả lời.

Nhưng mà, nàng lại khua tay: "Nhị công tử đi thông thả."

Hấn giận tái mặt, nổi giận đùng đùng mà đi ra ngoài, đi qua cánh cửa lỏng lẻo kia, hấn lại duỗi tay đóng mạnh, cánh cửa đáng thương lại lung lay muốn rụng.

Nhị Thập cũng thờ phỉ phỉ. Trời thì tối, cửa thì chẳng đóng được, đêm nay nàng làm sao ngủ yên?

- - -

Hai hộ vệ bên cầu nhìn thấy Nhị công tử mặt mũi âm trầm, cúi đầu gọi nhẹ: "Nhị công tử."

Mộ Cẩm không lên tiếng, bước nhanh lên cầu.

Băng Sơn Cừ chìm trong bóng đêm, Thệ Đàm thâm thúy như vực sâu.

Nơi cuối cùng cho nữ nhân kia trở về, chỉ có thể là hồ Thệ Đàm này. Mộ Cẩm hừ một tiếng. Hấn tức cái gì? Hấn đường đường là Nhị công tử, muốn nàng sống, muốn nàng chết cũng chỉ cần nói câu. Hấn tức cái gì?

Nghĩ như vậy, Nhị công tử rút cuộc cũng thở ra được cục tức trong lòng.

Hồ nước tĩnh lặng, Đông Tây Nhị Tài lặn dưới đáy hồ. Một chiếc lá nhẹ nhàng rụng xuống mặt nước đang soi bóng ánh trăng tròn, chia bóng trăng thành hai nửa.

Mộ Cẩm nghĩ, nàng lại tức giận cái gì? Một tiểu thị tầm hèn mọn lại dám tức giận với hấn, nàng không muốn sống nữa sao? Hấn sớm đã biết như vậy, tính tình nàng có thể gói gọn trong câu: Được một tác lại muốn tiến một thước. Loại nữ nhân này không sùng thì thôi, sùng nàng mấy phần, nàng liền giẫm lên cả mặt mũi.

Nguyên một đám đại mỹ nhân, dù từng ở Hoa Uyển hay Yểm Nhật Lâu, đều phải dễ dàng, nghe theo hấn. Nhị công tử cũng chưa từng thấy nữ nhân nào thích chọc tức hấn như vậy. Nếu còn là lúc mới tập võ, hấn sớm đã đem xương sọ nàng vụn nát.

Nàng chỉ có thể nói là dễ coi một chút, không phải là thiếu nữ khuynh thành, không đáng vì nàng mà nổi giận.

Mộ Cẩm mở quạt, ngắm nhìn cành cây xanh biếc mọc lên cổ với được trắng.

Ban nãy nàng đã nói gì? Bảo hấn đi tìm hai mỹ nhân mới đến ư. Tìm thì tìm, Nhị công tử phong lưu lỗi lạc chẳng nhẽ chỉ có mỗi mình nàng? Có điều...

Nàng bảo hấn đi tìm mỹ nhân, hấn liền đi tìm mỹ nhân, dựa vào cái gì chứ? Nàng có thân phận gì mà đòi sai khiến hấn?

Mộ Cẩm vẫn đứng trên cầu không nhúc nhích.

Thôn Bôn đi qua: "Nhị công tử."

"Ừm." Mộ Cẩm lại nhìn một cây quỳnh chi. Không đúng. Mộ phủ là địa bàn của hấn, sao lại là nàng đuổi hấn ra khỏi Hoa Uyển, mà không phải là hấn đuổi nàng ra khỏi Mộ phủ.

Mộ Cẩm gấp quạt, đi xuống cầu, lại đến Hoa Uyển.

Nhị Thập đang đứng sửa cửa.

Cú đá kia của Mộ nhị công tử, đá cũng thật tàn nhẫn mà chuẩn xác, cửa bị lệch cả ra. Cho dù nàng có chính thể nào thì cái cửa vẫn không chịu trở về như cũ.

Nhị Thập đang buồn bực lại nhìn thấy bóng dáng Nhị công tử.

Cái bàn mặt tuấn tú như chim khổng tước, đi qua hòn núi giả trước cửa, ánh đèn lồng đỏ rực đan xen, vừa sáng vừa tối, khiến hấn trở thành bóng đen như mực.

Nàng không thèm sửa cửa nữa, cứ khép hờ như thế đi ngủ. Nằm lên giường lắng nghe tiếng bước chân của Nhị công tử.

Cách vách là phòng của Thập Ngũ, cách vách phòng Thập Ngũ là... của vị Đồng Tư Linh mới tới kia.

Nhị công tử bình thường đi đường rất nhẹ nhàng, bước chân hôm nay... Lại cực kỳ nặng nề.

Thôi, không nghĩ đến hấn. Nhị Thập kéo chăn, nhắm mắt lại. Qua một hồi lâu vẫn chưa ngủ được.

Bên ngoài truyền đến tiếng nữ nhân nũng nịu, "Ai nha, Nhị công tử."

Giọng điệu từ "Tử" cuối cùng có thể kéo dài từ kinh thành tới Giang Châu cũng nên.

Giọng nữ làm toàn thân Nhị Thập nổi da gà này, xuất phát từ Đồng Tư Linh, "Nhẹ chút... Nhị công tử."

Nhị Thập trèm chân lên đầu. Nhị công tử cuối cùng cũng đến phòng nữ nhân khác rồi, nàng có thể coi như được thở phào một hơi, sau này không phải

chịu đựng cơn giận của hắn nữa. Nghĩ đến đây, Nhị Thập lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Giọng nói lạnh lạnh của Đồng Tử Linh cứ như ma quỷ, chui qua khe cửa khép hờ, xuyên qua chấn, đâm thẳng vào tai Nhị Thập, "Nhị công tử, đừng mà... đừng mà."

Nhị Thập trong chấn mở mắt. Đã giờ nào rồi còn ồn ào như vậy, có định để người khác ngủ không hả? Nàng hất chấn ra, xuống giường, dùng sức kéo cánh cửa ra.

"Kèo kẹt" một cái, cánh cửa rơi xuống mặt đất.

Nhị Thập ra khỏi phòng, thưởng thức ánh trăng. Cảnh đẹp hợp lòng người, nàng lại liếc mắt nhìn phía bên kia.

Mộ Cẩm và Đồng Tử Linh ôm nhau ở cuối hành lang, hắn một tay ôm lấy eo thon của mỹ nhân, khi thấy nàng, hắn giương mắt cười nhẹ.

Nhị Thập hiếm có khi nào tức giận đến như vậy, nàng quay đầu, không nói lời nào, đi thẳng ra ngoài.

Cùng lắm thì nàng đến Yểm Nhật Lâu ngủ một đêm

Mới đi đến núi giả, tay nàng lại bị nắm chặt.

Mộ Cẩm lạnh giọng hỏi: "Đi đâu?" Hắn còn chưa kịp đuổi nàng, thế mà nàng đã muốn bỏ nhà đi ra ngoài?

Nhị Thập vùng tay ra, lễ phép mà khua tay: "Bẩm Nhị công tử. Nơi này ồn quá, không ngủ được."

Không ngủ được là đúng rồi. Nhị công tử đang nổi nóng, đương nhiên sẽ không để nàng ngủ yên. Hắn nàng kéo vào núi giả. Dù có đến tức giận mức nào, hắn vẫn ý thức được, phương thức ở chung của hắn và nàng nếu bị người khác nhìn thấy, sẽ tổn hại đến mặt mũi của công tử như hắn. Hắn ấn nàng lên vách núi giả, bóp chặt cằm nàng. Mùi hương độc hữu của nàng quấn quanh mũi hắn, làm cho buồn bực trong lòng cũng phiêu tán theo. Hắn vén tóc ra sau tai cho nàng, hỏi nhẹ: "Bực tức cả đêm rồi, giờ đã hết giận chưa?"

Nhị Thập ngẩng cao đầu nhìn lên mặt trăng, lại bị hắn kéo đầu về. "Đã hết giận chưa?" Ánh mắt Mộ Cẩm lại một lần nữa tụ lại thành một mảng lạnh giá, "Ai cho ngươi cái gan ở trước mặt ta giờ thói xấu ra thế hả?"

Nàng im lặng.

"Đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Lâu rồi không cảnh cáo ngươi, ngươi cảm thấy cái mạng nhỏ của mình an toàn rồi đúng không?"

Nhị Thập đương nhiên biết nàng là nô bộc, hắn là chủ tử. Nhưng nàng lại có một cơn giận không rõ nguyên do, cũng không muốn dè dặt trước mặt hắn.

"Mấy ngày không gặp, mặt thói giống như cú trâu rồi. Nói xem ngươi còn giá trị gì để ta giữ lại không?" Mộ Cẩm hai tay nhéo mặt nàng lên, "Ngươi còn có giá trị gì không? Nếu không nói được thì nhảy xuống Thệ Đàm đi. Đông Tây Nhị Tài đối là rồi, đang chờ thịt của ngươi đây."

Nhị Thập không dao động, trấn định mà khua tay nói: "Nhị công tử cùng Thái Tử phẩm rượu, là ta đã giải vây cho ngươi." Nhưng hắn đến một câu cảm tạ cũng không có.

"À, ngươi cảm thấy đây là chuyện rất cao thượng? Bằng chuyện còn con như vậy đã dám đòi phong vương trước mặt ta hả?"

Nhị Thập mặc kệ hắn.

Dưới ánh đèn lồng, đôi môi của nàng càng thêm căng mọng. Mộ Cẩm cúi đầu cắn lên một cái, "Dạy ngươi ngươi cũng không thèm nghe, đã thế cắn cho ngươi thành miếng heo."

Cái miệng này của Nhị công tử không biết đã hôn qua hai nữ nhân kia chưa. Khuôn mặt thanh tú càng thêm sa sầm.

Từ trước đến nay, chỉ cần hắn đe dọa vài câu, nàng lập tức khép nép sợ sệt, cho dù có bằng mặt không bằng lòng, nàng vẫn làm bộ thuận theo. Hôm nay Nhị Thập tức giận lâu như vậy, Nhị công tử nhẫn nại không nổi nữa. Hắn nào có dễ dàng con gái bao giờ, hơn nữa hắn cũng đâu biết dễ dàng, chỉ biết uy hiếp người khác mà thôi.

Uy hiếp không có hiệu quả, hắn chẳng còn cách nào nữa. Đánh nàng thì lại không nổi, đành phải kìm nén cảm xúc. Hắn ho nhẹ một chút, dùng ngữ khí hòa hoãn mà hỏi: "Rốt cuộc là làm sao? Ai bắt nạt ngươi?"

Nhị Thập vẫn không thèm nhìn hắn.

Mộ Cẩm cảm thấy mình ăn nói cũng đủ khép nép rồi. Khi này hắn nổi giận, nói lời nặng nề, nhưng chẳng phải hắn vẫn trở lại Hoa Uyển sao? Hắn chẳng phải vẫn tha cho nàng một mạng sao? Nữ nhân này rốt cuộc tức giận cái gì, có thể tức được lâu như vậy.

Lúc này Mộ Cẩm nghe thấy tiếng mỹ nhân mới đến đóng cửa, hắn mới nhớ tới, chính mình cố ý chơi đùa với Đồng Tử Linh, ồn ào làm Nhị Thập không nghỉ ngơi được. Hắn lại ho khụ khụ: "Là do mắt ngủ sao?"

Nhị Thập nâng mắt.

"Được, được." Hấn ôm nàng, vỗ vỗ lưng nàng, "Không làm ồn người nữa, nghỉ ngơi cho tốt. Tâm tình tốt thì mới xinh đẹp. Ngoan, không giận nữa được không, giận đến mặt phồng lên như bánh bao rồi."

Nhị Thập cũng thấy lạ, nàng cũng chẳng phải tam trình cửu liệt, ngày ấy bị Nhị công tử chiếm đoạt cũng không có ý định dùng cái chết để bảo toàn sự trong sạch. Nhị công tử vốn là công tử phóng đảng, thân mật với mỹ nhân cũng chỉ là chuyện thường ngày.

(Tam trình cửu liệt: chỉ người góa phụ vẫn một lòng thờ chồng)

Cẩn thận ngấm lại, cũng chẳng có gì đáng để tức giận.

Nàng đẩy Mộ Cẩm ra, quay người trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chờ ta trở lại

Editor: Dục, June

Đình Vĩnh Chí chẳng có nổi một nửa chức quyền, hấn gần như là một tên quan nhị đại ăn chơi chác táng. Chuyện hấn và Mộ Cẩm là trư bằng cầu hữu cũng chẳng phải bí mật gì. Mà chuyện hấn và Binh Bộ Thượng thư cha con bất hòa, dân gian cũng được nghe lời đồn.

(*Trư bằng cầu hữu: bạn heo bạn chó, ý nói kết giao với những người không ra gì)

Trước đó vài ngày, Đình Vĩnh Chí và Binh Bộ Thượng Thư cãi nhau một trận, giận dỗi bỏ nhà đi. Hấn ăn mặc thành một tên đầu đường xó chợ, trốn ở Phù Nhung Hương ngập trong tửu sắc. Hôm trước hấn cùng Mộ nhị công tử ăn chơi đảng điểm, say sưa đến tận nửa đêm, uống rượu điên cuồng.

Hôm nay Đình Vĩnh Chí dường như vẫn chưa hết say. Ra khỏi Phù Nhung Hương, liền đi tìm một tên công tử áo quần là lượt khác.

Đến giữa trưa, Đình Vĩnh Chí lại cải trang, lên vào Mộ phủ.

Vào đến Băng Sơn Cư, hấn đỡ bỏ bộ dạng say rượu mê man, hai mắt sắc bén, cái mũi đỏ lên vì rượu cũng khôi phục màu sắc bình thường. Đôi lông mày nhíu lại trên gương mặt cương nghị, đoạn chính, tạo thành rãnh sâu như một phiến đao.

"Đình công tử, Nhị công tử trên lầu." Thôn Bốn ẩn trong góc khuất lên tiếng.

"Được." Đình Vĩnh Chí lên lầu.

"Người mới ở dưới lầu mà ta đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc rồi." Mộ Cẩm đang chơi cờ bên cửa sổ. Máy ngày gần đây, cửa sổ của Băng Sơn Cư gần như đều đóng chặt, không thể ngấm bóng đêm quyền rũ, Nhị công tử chỉ đành chơi cờ.

Đình Vĩnh Chí gơ tay ngửi ngửi y phục, vừa hôi vừa chua. Hấn ngồi bên lan can, hỏi: "Bên này người bố trí thế nào?"

"Cũng tạm ổn rồi." Mộ Cẩm ngồi thẳng, "Trong cung có việc?"

"Không có việc thì ta đã trốn tiếp trong Phù Nhung Hương hưởng thụ trong ngực mỹ nhân rồi, còn phải mặc y phục hôi thối tới đây làm gì." Đình Vĩnh Chí cười một cái, rồi lại nghiêm mặt nói: "Hoàng Thượng long thể bất an. Thái phó, Chiêm sự phủ và một vài đại thần đã dâng tấu đề nghị cho Thái Từ tạm thời lo việc triều chính. Hôm qua trong cung phái người truyền lời, Hoàng Thượng đã đồng ý rồi. Cha ta lo Thái Từ sẽ tra ra bộ Binh, bảo ta rời nhà trốn đi truyền tin tức ra ngoài."

Mộ Cẩm nhìn chăm chăm quân cờ trắng.

Đình Vĩnh Chí thở dài một tiếng: "Ngự y nói, cú ngã kia của Hoàng Thượng không tổn hại đến long thể, nhưng lại gợi nhớ về tiền Hoàng Hậu. Tâm bệnh khó chữa, gây ra mất ngủ hàng đêm, người càng gầy gò. Hiện giờ, tình hình trong cung thực sự khó lường."

Ngón trỏ cùng ngón giữa của Mộ Cẩm mở quạt ngọc. Ấm khí giấu trong phiến quạt như xẻ nhỏ đáy mắt hấn thành những vách núi âm u, sâu thẳm. Hấn nói: "Chính Hoàng Thượng cũng nói, chuyện trong cung thì giải quyết trong cung. Ta đã sớm rời khỏi thân phận Tứ hoàng tử, cuộc sống thường dân so với lúc còn ở trong cung tự tại hơn nhiều. Ta vốn không muốn dính dáng vào phân tranh hoàng thất, nếu không phải do Tiêu Triển xuất hiện."

Mộ Cẩm lại nổi lên con chán ghét với Hoàng cung. Cha con đấu đá, huynh đệ đấu đá, người người trong cung đều nhắm về ngai vàng kia, thế nhưng Hoàng Thượng ngồi trên long ý tới giờ, có mấy khi được làm theo ý mình.

Đinh Vịnh Chí nói: "Ngươi không có dã tâm."

Năm đó, Binh Bộ Thượng Thư cũng nói, tiên Hoàng Hậu không có dã tâm, vậy nên mới thua dưới tay Hiền Phi.

"Dã tâm?" Mộ Cẩm cười: "Còn phải xem ngươi giải thích hai chữ 'dã tâm' thế nào. Dã tâm của ta, chính là di ngôn lúc lâm chung của mẫu thân ta. Tự do tự tại là dã tâm lớn nhất của mẫu thân ta. Bà chẳng ham muốn cái gì mà đứng đầu Tây cung, bà nói, cùng một đám nữ nhân tranh giành một nam nhân, thật vô nghĩa."

Đinh Vịnh Chí lại than thở: "Trong triều quần thần bàn luận, Thái Tử cũng là một vị minh quân. Chỉ là Hoàng Thượng không thích hắn. Mấy năm nay Hoàng Hậu vẫn ám chỉ Hoàng Thượng thoái vị an hưởng tuổi già, nhưng Hoàng Thượng không chịu."

"Hoàng Thượng tại vị hơn 30 năm, giờ đã lớn tuổi, long thể lại có bệnh nhẹ. Việc Tiêu Triển bức vua thoái vị không phải không có khả năng." Mộ Cẩm đặt xuống một quân cờ đen.

"Hoàng Thượng cũng có suy nghĩ này. Cha ta nói, binh phù vẫn do Hoàng Thượng nắm giữ, Thái Tử tạm thời không dám hành động thiếu suy nghĩ. Có điều..." Đinh Vịnh Chí càng nói, lông mày nhăn lại càng sâu: "Đại tướng quân hiện tại không thể so với La Sát tướng quân năm đó, La Sát tướng quân uy danh vang dội, e là binh phù này không trấn áp được thuộc hạ cũ của ông ta."

"Hình tượng ôn nhu của Tiêu Triển đã khắc sâu. Nếu không có đối thủ, màn kịch đưa con hiếu thuận này hẳn chẳng tội gì không diễn."

"Tốt xấu gì, ngươi đã bị Thái Tử chú ý. Nếu Thái Tử đã dùng Dực Nhất Phương Yết để thử ngươi, vậy hẳn là đã đoán ra được thân phận hoàng tử của ngươi. Đề nhô cò tận gốc, cho dù không có chứng cứ, hẳn cũng sẽ không tha cho ngươi." Đinh Vịnh Chí hỏi: "Nhị công tử, ngươi có muốn lại đi du sơn ngoạn thủy không?"

"Không được." Mộ Cẩm nói: "Tránh được hòa thượng, không tránh được miếu. Nhà của ta ở đây."

"Hừ."

Mộ Cẩm cảm một quân cờ trắng lên, thật lâu vẫn chưa đánh xuống. "Đúng rồi, ta nghe đồn Hoàng Thượng định phế Thái Tử, là thật hay giả thế?" Không có lửa làm sao có khói. Nếu đã có lời đồn như vậy thì chứng tỏ Hoàng Thượng và Thái Tử đã bắt đầu giương cung bạt kiếm.

"Lời này không biết do ai đồn đại, Hoàng Thượng khi hôn mê đã nói thảm một câu: nếu Tiêu Triển không phải Thái Tử... Về đằng sau Hoàng Thượng không nói tiếp. Nếu phế bỏ đương kim Thái Tử thì lại thêm một vấn đề nữa, Hoàng Thượng sẽ lập ai làm Thái Tử đây." Đinh Vịnh Chí kỳ thật biết rõ, Hoàng Thượng vẫn yêu thích Tử hoàng tử nhất.

"Trong cung ngoại trừ Thái Tử thì cũng chỉ có Lục hoàng tử. Lục hoàng tử tuổi còn nhỏ, đâu không lại Hoàng Hậu và Tiêu Triển. Cho dù nó có ngồi lên được đế vị, cũng chẳng khác gì bị đá xuống." Mộ Cẩm đặt quân trắng trong tay xuống. Thế cờ thay đổi bất ngờ, quân đen dường như đã không còn đường lui. "Không cần biết ý định phế Thái Tử của Hoàng Thượng là thật hay giả, những lời này một khi truyền ra, đối với ta cực kỳ bất lợi."

"Đúng vậy..."

Mộ Cẩm quan sát thế cục quân đen, "Giả sử Hoàng Thượng muốn phế Thái Tử, vậy thì khẳng định Tiêu Triển sẽ đoán ra được ngoài Lục hoàng tử còn nhỏ ra, vẫn còn một hoàng tử khác đã nằm sẵn trong lựa chọn của Hoàng Thượng. Mà ta thì lại bị Tiêu Triển hoài nghi, sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu. Đến lúc đó, hẳn không cần biết ta có thực sự là hoàng tử hay không, sẽ lập tức sát hại."

"Khi Hoàng Thượng hôn mê, có cung nữ, thái giám, và cả ngự y đều nghe thấy. Hoàng Thượng sau đó đã hạ lệnh không được truyền ra ngoài. Trong cung lắm người nhiều miệng. Nếu đã tới tai ngươi, vậy thì cũng đã tới tai Thái Tử."

Mộ Cẩm nham hiểm đặt quân đen xuống, hỏi: "Bây giờ Hoàng Thượng còn có thể kiềm chế Thái Tử sao?"

"Vẫn kiềm chế được." Đinh Vịnh Chí nói: "Có điều, trong nội cung đều là kẻ tinh ranh, Hoàng Thượng bệnh như vậy, cò đầu tường tất nhiên đều hướng về phía Thái Tử."

"Tiêu Triển tạm thời cai quản triều chính, Hoàng Thượng có chỗ suy yếu." Mộ Cẩm vừa cảm quân trắng lên, lại thả xuống. "Ta cần một bên khác có thể kiềm chế lực lượng của Thái Tử."

Đinh Vịnh Chí nghi hoặc, "Là ai?"

Mộ Cẩm không đáp, hỏi lại: "Ngươi có thu xếp cho ta và Hoàng Thượng gặp mặt được không?"

"Có thể." Đinh Vịnh Chí hiện lên một tia ý cười: "Hoàng Thượng sớm đã muốn gặp ngươi, nhưng sợ ngươi cự tuyệt. Ở trước mặt ngươi, Hoàng Thượng chỉ là một người phụ thân."

"Càng nhanh càng tốt." Mộ Cẩm dùng quạt gẩy gẩy bàn cờ, "Ta sẽ thương lượng với Hoàng Thượng, xem thế lực thứ ba này chọn ai thì được."

Miệng thì nói như vậy, Đinh Vịnh Chí phỏng đoán, trong lòng Mộ Cẩm hẳn đã có chọn lựa. "Hoàng Thượng gần đây không thể rời cung, ta lập tức hỏi Thượng Thư phủ, để cha ta thu xếp cho ngươi cải trang tiến cung."

"Ừm." Mộ Cẩm nói: "Còn nữa, ta muốn đi xa một chuyến. Phía kinh thành, ta sẽ bố trí lại một lần nữa."

"Được." Đinh Vĩnh Chí nhìn Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm tuy đã sửa lại dung mạo, nhưng thần thái kiêu căng khinh miệt lúc này chẳng khác gì Hoàng Thượng.

Binh Bộ Thượng Thư từng nói: "Tiên Hoàng Hậu xem nhẹ Tử hoàng tử rồi. Với tâm kế của Tử hoàng tử, đủ để hô mưa gọi gió chốn Hoàng thành quý quyết. Đáng tiếc, Tử hoàng tử chịu nhiều ảnh hưởng của tiên Hoàng Hậu, chỉ hướng tới tự do." Thành thạo Binh Bộ Thượng Thư cũng thấy tiếc, với tư chất của Tử hoàng tử, đây sẽ là một thiên tử hoàn hảo.

Đáng tiếc, giang sơn Đại Tề không có được may mắn này.

- - -

Đêm qua, Mộ Cẩm bị Nhị Thập đẩy ra ở núi già, muốn đuổi theo, lại cảm thấy nữ nhân này hung dữ kỳ lạ. đành để nàng được ngủ yên một mình.

Không có Nhị công tử phiền phức ở bên, Nhị Thập lăn qua lăn lại, ngủ không ngon giấc. Nàng không khống chế được mà nhớ lại những chuyện linh tinh của mình và Nhị công tử.

Tính toán cẩn thận, bọn họ cùng lắm mới cùng nhau được hơn ba tháng mà thôi.

Hình tượng Nhị công tử trong mắt nàng, hơn nửa là đáng ghét.

Trước kia, vào đêm hắc chiếm đoạt nàng, mạnh mẽ đâm vào, tàn nhẫn như sói. Nhị công tử trong mắt nàng vừa là bóng đen, vừa là mãnh thú.

Nếu không phải là vì Thập Ngũ, Nhị Thập cả đời này cũng không chủ động tiếp cận hắn.

Bây giờ, Nhị công tử trong mắt Nhị Thập đã không còn là một bóng đen nữa. Giống như tối qua, nàng cứ mặc kệ mà nổi giận trước mặt hắn, nàng xem thường hắn chỉ biết hô đánh kêu giết.

Quả nhiên, Nhị công tử lại tha cho nàng, còn ôm nàng nhẹ giọng dỗ dành, hỏi nhiều lần là ai ức hiếp nàng.

Trong phủ này, người ức hiếp nàng nhiều nhất là chính Nhị công tử, lại còn vô cùng xấu xa. Có điều, dù hắn có ức hiếp nàng, trong lòng nàng, hắn cũng không còn là kiểu quý nhân độc ác, tàn nhẫn như lúc mới gặp nữa.

Nhị công tử thê thiếp thành đàn, Nhị Thập thậm thấy vui mừng, mong hắn vĩnh viễn đừng tới tìm nàng.

Hôm qua... Nàng đáng nhẽ nên cảm thấy vui mừng. Nhị công tử nạp mỹ nhân mới, vậy sẽ không tới phiền nàng nữa. Chẳng mấy lâu sau, hắn sẽ chán ngấy nàng...

Một tên nam nhân đáng ghét như vậy, cả đời không phải gặp nữa, nàng vui còn chẳng kịp.

Nhưng chẳng biết vì sao, cứ nhớ tới bộ dạng phong lưu của hắn, tim nàng tựa như bị khoét ra một cái lỗ đen lạnh lẽo.

Lạnh tới thấu xương, Nhị Thập liền vứt chiếc khăn thủy tiên mới thêu được một nửa đi. Dù sao Nhị công tử cũng đã có niềm vui mới, món quà nhỏ này nàng cũng chẳng muốn làm cho hắn.

Suy nghĩ lung tung cả đêm, đến khi hừng sáng nàng rút cuộc cũng ngủ được.

Sau khi rời giường, sân vườn trăm hoa đua nở rực rỡ như ánh nắng, sức sống dạt dào.

Bỏ đi, sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy. Nhớ lại khi nàng mới bị bán vào làm tạp dịch, mỗi ngày đều phải đi gánh củi, đến mức da tay tróc ra, chảy máu không ngừng. Khi đó, không ai để ý đến nàng, không ai quan tâm, nàng cho rằng mình sắp chết rồi. Kết quả nàng sốt cao một trận liền khỏi hẳn.

Nàng từ nhỏ đã chịu khổ, cho dù hoàn cảnh có vất vả thế nào, nàng đều từng bước một mà vượt qua. Chuyện bị Nhị công tử văng vè, trong cuộc đời của nàng cũng chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nàng hiện tại không thoải mái, là bởi vì ngủ cùng Nhị công tử thành quen. Thói quen có thể sửa, từ từ rồi sẽ thích ứng được.

Chuyện thích ứng này giằng co mãi cả buổi sáng.

Ăn cơm trưa xong, Nhị công tử phái người đến Hoa Uyển, đưa Nhị Thập đến Băng Sơn Cư.

Nhìn thấy Nhị công tử, đầu Nhị Thập hoặc quay trái, hoặc quay phải, không thèm nhìn vào mắt hắn.

Mộ Cẩm kiềm chế bực tức, hỏi thẳng vào vấn đề: "Đã hết giận chưa?"

Bộ dạng nhìn đông nhìn tây của nàng, cảm giác như chẳng còn quan tâm đến tính mạng nữa, thoải mái mà thể hiện tâm tư của mình, chuyện sống chết hoàn toàn tùy hấn xử trí.

Mộ Cẩm tức điên. Hấn đối với nàng sùng còn chưa đủ sao? Nhiều nữ nhân tới tới lui lui như vậy, có mấy ai được đãi ngộ như nàng. Nữ nhân này quả thực lòng tham không đáy.

Thế nhưng, thời gian cấp bách. Hấn đến thời gian dạy dỗ nàng cũng không có. Trên lưng hấn không chỉ có tính mạng hấn. Mộ gia, sư phụ, cùng với Binh Bộ Thượng Thư, cả những quân lính đã lên thuyền hấn nữa.

Mộ Cẩm nói: "Tới đây."

Nhị Thập làm bộ không nghe thấy, nhìn chăm chăm vào ghế bành tính xảo.

Mộ Cẩm đến lời cũng lười nói, hành trình sắp tới, phải tranh thủ thời gian. Hấn bế Nhị Thập lên, mặc kệ nàng giãy giụa, ném nàng lên giường. Mổ mổ nàng mấy cái rồi một đao đâm thẳng.

Nhị Thập thấy hấn gấp gáp như vậy, thăm mắng chửi trong lòng sao không tìm đến hai vị mỹ nhân kia. Khi bắt đầu, nàng trưng ra bộ mặt hằm hằm, qua một lúc lại mê hoặc vì sự chinh phạt của hấn.

Xong việc, Mộ Cẩm nắm chặt khoe miệng Nhị Thập. "Ta phải ra ngoài một thời gian."

Nhị Thập nghi hoặc, vừa mới đi du ngoạn về đã lại muốn đi tiếp. Chẳng lẽ là vì nữ nhân mới...

Hấn chọc chọc mặt nàng, chọc đến xẹp cả cái mặt đang nổi giận của nàng. Hấn giữ chặt tay nàng, "Khoảng thời gian này, ngoạn ngoạn ở yên trong phủ, không được chạy loạn." Dừng một chút, hấn bổ sung một câu: "Tình hình trong cung có biến."

Nói như vậy, lẽ nào là Thái Từ đã có hành động? Nhị Thập nắm lấy tay Mộ Cẩm. Hồn dỗi gì cũng không bằng an nguy của Nhị công tử. "Đừng sợ, ta đã để người lại trong phủ." Mộ Cẩm cúi đầu hôn nàng, "Sau khi ta đi, sẽ có một nam nhân đáng người giống ta, dùng thuật dịch dung cải trang thành ta. Ngươi nhớ phải giữ khoảng cách với hấn. Bằng không, ngươi chết chắc!"

Nhị Thập gật đầu, khoa tay múa chân nói: "Nhị công tử, có cần ta giúp gì không?"

Mộ Cẩm cười. Buồn bực mất một đêm, buồn bực cả buổi sáng, lúc này mới thoải mái được chút ít. "Ngươi cái gì cũng không biết thì giúp được gì? Sau này yên ổn rồi, ta dạy ngươi học chữ."

Mất Nhị Thập rực sáng. Nàng chưa từng nghĩ qua, thân phận thấp kém của mình còn có một ngày được biết chữ.

Hấn đưa tay che mắt nàng lại, "Đã hết giận chưa?"

Nhị Thập lắc đầu. Hai mỹ nhân kia vẫn ở đây, tức giận của nàng không tiêu đi được. Có điều, Nhị Thập cũng hiểu phải lấy đại cục làm trọng, chút bực tức của nàng chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Mộ Cẩm nheo mắt nàng, "Tối nay ta đi rồi."

Nàng giương mắt. Gấp gáp vậy sao?

"Ta đi Hoàng cung trước một chuyến, sau đó lại đi." Phần còn lại, hấn không nói nữa.

Nhị Thập cũng không muốn biết quá nhiều.

Mộ Cẩm lại đề lên huyết vị nào đó của nàng, xoa nhẹ, "Chuyện ta rời phủ, nhất định phải giữ kín."

Nàng thận trọng gật đầu.

"Khi về sẽ dạy dỗ ngươi." Ly biệt sắp tới, tính khí gì của hấn cũng chẳng phát ra nữa.

Trước khi đi, Nhị Thập đem lá bùa bình an cầu ở Nam Hi miếu buộc lên áo ngoài màu xanh đen của Nhị công tử. Lá bùa này, là nàng thật tâm cầu nguyện.

Mộ Cẩm ít khi mặc y phục tối màu, phủ thêm áo dài đen, toát ra một sự tàn bạo khắc nghiệt. "Chờ ta trở lại."

Nói xong, hấn nhảy xuống âm đạo của Băng Sơn Cư, cùng với Thốn Bôn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Tuy rằng hoang đường, nhưng sao không thử một lần?

Editor: Đụt, June

Mặt nạ da người gắn thêm một túm râu dài, trên mí mắt vẽ hai đường nếp nhăn, khi đỉnh mày dao động, nếp nhăn cũng dao động theo, nâng lên mí mắt già nua.

Cái trang khuôn mặt xong, Mộ Cẩm dồn trọng tâm về phía trước, lưng hơi gù lên.

Cuối cùng, mặc áo quan Thượng Thư vào.

Nghiêm nhiên trở thành dáng vẻ của Binh Bộ Thượng Thư.

Mộ Cẩm bước ra khỏi bình phong, Đinh Vịnh Chí nhìn đến ngây người. Hắn vỗ vai Mộ Cẩm một cái: "Người đứng là có phong thái của cha ta."

Binh Bộ Thượng Thư đang mặc thường phục ho hai tiếng, nói với khuôn mặt giống hệt mình: "Tứ hoàng tử chuyến này cẩn trọng." Quần thần có khác, khi không có người ngoài, Binh Bộ Thượng Thư đều gọi hắn là Tứ hoàng tử.

Mộ Cẩm ngồi lên kiệu của Binh Bộ, một mình tiến cung.

Tiếng vó ngựa kêu lộc cộc trước cửa cung vắng lặng.

Thị vệ ngăn cản, "Người đến là ai?"

Mộ Cẩm duỗi cánh tay già nua ra, giọng lên lệnh bài.

"Thượng Thư đại nhân, thất lễ rồi." Thị vệ cho đi.

Nhiều năm xa cách, Mộ Cẩm lần nữa lại bước vào chốn Hoàng thành này.

Trước cửa cung, hai ngọn cung đăng treo trên cột trụ làm bằng cẩm thạch xanh, chiếu xuống hai con Giao Long, một trên một dưới, tàn nhẫn truy đuổi tranh đấu.

Quan phục của thị vệ canh cửa so với lúc trước khi Mộ Cẩm rời cung đã đồ hơn.

Mộ Cẩm không ngờ, bản thân hắn có thể nhớ rõ đến vậy. Ký ức về hoàng cung của hắn, cực kỳ mong manh. Đến khi thành Mộ nhị công tử, hắn du ngoạn khắp nơi trong kinh thành cũng không đến gần nơi này nữa.

Là hắn cố quên đi.

Năm đó hắn đi ra từ cửa Tây cung.

Mộ Cẩm tám tuổi ôm chặt lấy Chân Nguyệt Sơn, hỏi: "Vì sao Mẫu hậu không đi?"

Chân Nguyệt Sơn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, thờ dãi: "Ta mệt rồi, không muốn đi, cũng không đi nổi nữa."

Hắn biết, lần này rời đi, chính là sinh tử vĩnh biệt. Hắn đến cả lăng mộ của bà cũng không thể tới gần.

Bà là tiên Hoàng Hậu, chôn cất ở khu Hoàng lăng do Hoàng Thượng mới xây dựng.

Xe ngựa đi qua cửa cung.

Mộ Cẩm lại nhớ tới hồi bé từng bước qua Quý Môn Quan, hắn không nhớ rõ, chính mình đã gặp thoáng qua từ thần bao nhiêu lần.

Nghĩ đến như vậy, trong cung vẫn còn một vị Lục hoàng tử, Hoàng Hậu đúng là hạ thủ lưu tình.

Tới cửa cung thứ hai, Mộ Cẩm xuống xe ngựa.

Đông cung, Tây cung trong mắt Mộ Cẩm, chẳng qua là khác nhau người ở bên trong. Đều là rường cột chạm trổ, đều ngói xanh mái đỏ, tòa này với tòa kia có gì khác nhau?

Đến tam cung của Hoàng Thượng.

Lam công công chờ ở ngoài điện, cung kính mà hành lễ, "Thượng Thư đại nhân, mời đi bên này."

"Làm phiền Lam công công." Mộ Cẩm cố ý khàn giọng.

Lam công công nhìn trái nhìn phải, lúc này mới đi vào cung điện.

Ngoại trừ những người không liên quan, nơi này đều là thân tín của Hoàng Thượng.

Tới tầm cung của Hoàng Thượng, Lam công công đứng ngoài cửa nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng, Thượng Thư đại nhân tới rồi."

"Cho vào." Cho dù đang mang bệnh nhẹ, Hoàng Thượng vẫn không giận mà uy.

Lam công công đẩy cửa, đợi Mộ Cẩm đi vào, lão liền đóng cửa lại, đứng ngoài cửa canh chừng.

Trong nháy mắt nhìn thấy Mộ Cẩm, Hoàng Thượng suất nữa đứng dậy chào đón, nhưng đành kiềm chế.

Mộ Cẩm mở miệng: "Hoàng Thượng."

"Miễn lễ."

Mộ Cẩm nói thẳng vào vấn đề: "Thần muốn thương lượng với Hoàng Thượng một chuyện."

Mất ngủ hơn nửa tháng, sắc mặt Hoàng Thượng có chút mệt mỏi, "Nói."

Một lát sau, Mộ Cẩm đi ra, lại lặng lẽ rời cung.

Tiền Mộ Cẩm đi, Lam công công trở lại bên Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng cười: "Đạm Nhi ấy à, vô sự bất đẳng Tam Bảo điện. Nói chưa được hai câu liền đi. Có điều, nó chịu tới gặp Trẫm một lần, coi như nó còn có tâm."

(*Vô sự bất đẳng Tam Bảo điện: y nói khi gặp chuyện mới chịu ra mặt đến chỗ người khác nhờ vả)

"Hoàng Thượng, thần đỡ người nghỉ ngơi." Lam công công bước lên.

"Lam công công." Hoàng Thượng đột nhiên hỏi: "Đạm Nhi dịch dung, có phải vẫn còn chút giống Trẫm không?"

"Đúng ạ." Lam công công cười cười: "Trong xương cốt Tứ hoàng tử chính là tính cách của Hoàng Thượng, giống nhau như đúc."

"Đúng, giống nhau như đúc. Trẫm mỗi lần nhìn thấy nó, lại nhớ về khi còn đại chiến với Bách Tùy ở Tây Phụ Quan, Trẫm lúc ấy cũng tầm tuổi Đạm nhi. Nguyệt Sơn ấy à, thật là xinh đẹp." Hoàng Thượng vịn vào Lam công công, "Gần đây Trẫm thường nghĩ, nếu sau nay gặp lại Nguyệt Sơn, nàng không chịu tha thứ cho Trẫm... Trẫm phải làm thế nào cho phải đây?"

"Hoàng Thượng..." Lam công công mắt có chút lệ: "Tiên Hoàng Hậu thiện tâm, người sớm đã tha thứ cho Hoàng Thượng."

"Không, không. Trước kia Trẫm từng nghĩ nàng đã tha thứ cho Trẫm, nhưng khi vấp ngã ở nơi Nguyệt Sơn từng ngã năm xưa, Trẫm liền biết, nàng không hề tha thứ. Nàng thiện tâm, nhưng cũng tàn nhẫn." Hoàng Thượng nói: "Chỉ mong, tối nay có thể ngủ yên một giấc."

- - -

"Thanh Lưu." Tiêu Triển mở một quyển tấu chương khác ra.

Thanh Lưu thưa: "Có thần."

"Đã giờ nào rồi?"

"Bẩm Thái Tử điện hạ, đã giờ Hợi rồi."

Dưới ánh đèn, Tiêu Triển mặt mày như ngọc. Hắn một bên chấp bút phê tấu chương, một bên hỏi: "Bệnh tình của Hoàng Thượng vẫn chưa có tiến triển gì sao?"

Thanh Lưu đáp: "Ngự y nói, bệnh của Hoàng Thượng là tâm bệnh, quá nhớ thương tiên Hoàng Hậu, đến nỗi ban đêm ngủ không ngủ, ban ngày ngủ không được."

Nghe vậy, ngòi bút của Tiêu Triển dừng lại, "Ngã một cái ở Ngự Hoa Viên xong liền mắc tâm bệnh. Tiên Hoàng Hậu đã đi bao nhiêu năm rồi? Hoàng Thượng nạp tân phi, sinh long tử, không thiếu thứ gì. Đến tuổi này rồi, còn tâm tình cho ai xem."

Thanh Lưu cúi đầu, không dám lên tiếng.

Tiêu Triển viết xong, lại hỏi: "Nam nhi hoàng thất, vô tâm vô tình. Hoàng Thượng đã quên mất lời ông ấy dạy dỗ chúng ta rồi."

Thanh Lư lặng yên lắng nghe.

Tiêu Triển khép tấu chương lại, ném sang một bên, "Mấy quyển ghi chép thuế quan này, chính mình tính toán cũng không xong còn dám trình lên." Hắn đứng dậy.

Thanh Lư tiến lên, khoác thêm một chiếc áo ngoài cho Tiêu Triển.

Tiêu Triển đi đến trước bàn cờ, "Từ Hường Dương thành trở về, trong lòng ta luôn canh cánh một chuyện."

Thanh Lư hỏi: "Thái Tử điện hạ phiền lòng điều gì?"

"Nếu Tứ hoàng tử thật sự còn sống, vì sao bao nhiêu năm qua vẫn không có động tĩnh gì?" Bàn cờ rơi vào bể tấc, Tiêu Triển cố gắng lặn nữa, vẫn không còn đường nào để đi. "Hắn cam tâm nhường lại ngôi vị Hoàng đế này ư?"

"Chuyện này..." Thanh Lư chần chừ một chút, nói: "Thái Tử điện hạ, Tứ hoàng tử có lẽ tự mình hiểu rõ sẽ không đầu lại nổi tài trí của điện hạ, dù không cam lòng cũng chẳng thể làm gì được."

Tiêu Triển vân vê quân cờ trắng trong lòng bàn tay, "Mẫu hậu nói, tiên Hoàng Hậu tuy rằng thông tuệ, nhưng lại không màng tranh đấu. Khi biết phải tranh sủng với chúng phi tần, bà ta đơn giản là đến Hoàng Thượng cũng chẳng cần, khiến cho Hoàng Thượng tức giận, thăng bậc cho vài vị phi tần. Chính bởi vì đặc biệt như vậy, Hoàng Thượng mới nhìn bà ta bằng con mắt khác, thương nhớ nhiều năm như vậy."

"Vậy..." Thanh Lư nói: "Tứ hoàng tử di truyền tính cách này của tiên Hoàng Hậu, thế nên mới chán chường rồi cung."

Tiêu Triển không động vào bàn cờ nữa, rời khỏi thư phòng, hỏi: "Trác Thạch đâu?"

"Bẩm Thái Tử điện hạ, Thái Tử Phi đã nghỉ ngơi." Thái Tử bận trăm công nghìn việc, vị Thái Tử Phi này lại chỉ lo chuyện ăn ngủ của mình, Thanh Lư không khỏi thấy đau lòng cho Thái Tử.

Tiêu Triển chỉ có một phi tử, Lý Trác Thạch không phải lo lắng chuyện hậu cung, đương nhiên là nhàn rồi.

"Thái Tử điện hạ." Thanh Lư nhân cơ hội nói: "Ban ngày Hoàng Hậu phái người tới tặng mấy bức họa, nói..."

Tiêu Triển liếc mắt một cái.

"Hoàng Hậu phái người truyền lời..." Thanh Lư cố lấy can đảm, "Những bức họa này đều là khuê nữ tới tuổi lấy chồng của các đại thần trong triều, Thái Tử nên chọn lấy vài vị, để hậu cung thêm phong phú."

Đề tài này so với chuyện triều chính lại càng khiến Tiêu Triển phiền lòng, "Ta còn chưa đăng cơ, chuyện hậu cung sau này hẵng nói."

"Hoàng Hậu nói, với thế cục hiện giờ, nếu lôi kéo thêm được mấy vị đại thần, thì thế lực của Thái Tử, chẳng phải sẽ càng thêm vững chắc sao?"

"Thế nào?" Tiêu Triển lạnh lùng nâng mặt lên, "Thái Tử ta lẽ nào còn phải hy sinh nhan sắc, mới có thể ngồi vững lên đế vị?"

"Thần không dám... Thần lờ lòi." Thanh Lư khom lưng, run run môi.

"Binh phù nằm trong tay Hoàng Thượng. La Sát tướng quân có trong tay một đội quân tinh nhuệ, không chịu ràng buộc của binh phù. Trác Thạch là con gái của La Sát tướng quân, lại phượng tâm ám hứa với ta." Tiêu Triển giải thích giá trị lợi dụng của Lý Trác Thạch, "Ứng phó với một nữ nhân đã đủ mệt rồi, những chuyện khác tạm thời không nói nữa."

(*Phượng tâm ám hứa: ý nói đã yêu một người tuy không thể hiện ra ngoài nhưng đã trao cả trái tim cho người ta rồi. Cụm này thường được dùng để nói về con gái thời cổ đại không dám nói yêu mà chỉ dám giấu trong lòng.)

"Vâng."

- - -

Hôm sau, sau khi bãi triều.

Chu Văn Đống tới chờ ở Đông cung.

Tiêu Triển đoán được hắn có chuyện, bảo mọi người lui xuống, cùng Chu Văn Đống đi vào thư phòng.

Chu Văn Đống hành lễ.

Tiêu Triển ngồi xuống, "Miễn lễ."

"Tạ Thái Tử điện hạ." Chu Văn Đồng mắt sắc như dao, nói: "Thê tử đã bị hưu của Mộ Cẩm - Tô Yến Tinh, bắt đầu từ mấy hôm trước, ngày ngày đều đến trà lâu mà chúng ta tới trước kia ngồi lại." Đó là nơi Chu Văn Đồng tiếp nhận tin tình báo, về sau đã cắt đứt.

Tiêu Triển nâng mắt: "Hoàng Thượng bệnh nặng, không thân mật với Chiêu Nghi nổi nữa rồi. Vị Nhị phu nhân tiền nhiệm này, không còn giá trị lợi dụng."

"Thần vốn nghĩ như vậy. Có điều, Tô Yến Tinh, ngày ngày đều tới trà lâu, không bình thường chút nào." Chu Văn Đồng nói: "Ngày hôm trước, thần phái một người tới nói vài lời khách sáo với nàng ta, nàng ta thẳng thắn nói là nghe theo tên mật thám ở Mộ phủ, nên mới tìm tới trà lâu này. Mục đích của nàng ta là trả thù Mộ Cẩm. Sau khi Tô Yến Tinh bị hưu, người ta truyền ra tin đồn nhảm nhí, khiến thanh danh nàng ta hoàn toàn mất sạch. Trước nay nam nhân tới cầu thân nhiều tới mức đập vỡ ngạch cửa Tô gia, mà nay chỉ còn thư sinh nghèo tham vọng tìm tới. Nàng ta hận Mộ Cẩm vô cùng, muốn liên minh với chúng ta, cùng nhau đối phó với hần."

"Thì ra là có ý muốn như vậy." Tiêu Triển cười cười: "Nếu đã vậy, nàng muốn giúp chúng ta thế nào?"

"Tô Yến Tinh không chịu nói, đòi gặp chủ tử. Hôm qua, mật thám tiếp tục hỏi, nàng ta mới nói, nàng ta biết rõ một bí mật của Mộ nhị công tử."

"Bí mật gì?"

"Nàng ta ra vẻ thần bí, không chịu nói. Mật thám nhốt nàng ta lại, nàng ta hoa dung thất sắc, đã khai ra hết." Chu Văn Đồng nói: "Tô Yến Tinh nghi ngờ, Mộ Cẩm thích tiểu thiếp bị cầm kia. Tô Yến Tinh muốn bắt cóc tiểu thiếp cầm kia, gián tiếp đã kích Mộ Cẩm."

Tiêu Triển còn cho rằng, Tô Yến Tinh có thể tiết lộ bí mật kinh thiên động địa gì, ví dụ như là thân thể Mộ Cẩm chẳng hạn, ai dè, chỉ là tình yêu nam nữ nhảm chán. Tiêu Triển biểu cảm nhạt nhẽo, "Nữ nhân chính là như vậy, tình yêu là trên hết, tất cả những gì còn lại với nữ nhân đều không quan trọng bằng."

"Vâng." Chu Văn Đồng thấy chuyện tình yêu nam nữ là phiền phức nhất. Nam nhân lo việc lớn, sẽ không dễ dàng bị nữ nhân trói buộc.

"Trong lòng ta có tới tám phần nghi ngờ Mộ Cẩm chính là Tứ hoàng tử. Nếu đó là thật, Tứ hoàng tử sẽ tuyệt đối không lún sâu vào chuyện yêu đương." Trước mặt Lý Trác Thạch, Tiêu Triển ngụy trang bằng vẻ chân thành, thâm tình, nhưng trước mặt tâm phúc, hẳn cứ việc nói thẳng: "Muru toan dùng nữ nhân đã kích Tứ hoàng tử, đúng là buồn cười đến cực điểm."

"Vâng." Chu Văn Đồng thuật lại lời Tô Yến Tinh: "Tô Yến Tinh nói, nàng ta vốn dĩ không tin. Là ngày ấy, quản gia Tô phủ trên phố đi mua đậu hũ, nhìn thấy Mộ Cẩm và người tiểu thiếp kia nắm tay, mười ngón tay đan chặt."

Quản gia trở về, đem việc này bẩm báo với Tô Yến Tinh.

Tô Yến Tinh nổi lên linh cảm. Sau khi nàng ta gả đến Mộ phủ, Mộ Cẩm vẫn luôn ngủ trên giường người tiểu thiếp cầm kia, không tìm đến thiếp thất nào khác. Nàng ta lại nhớ, khi mình còn ở Trạch Lâu cũng từng nhìn thấy Mộ Cẩm cùng người tiểu thiếp cầm kia liếc mắt đưa tình.

Tô Yến Tinh không xác định được Mộ Cẩm và người tiểu thiếp cầm kia có mấy phần thật tình, nhưng mà, phạm là thứ Nhị công tử để ý, đều là thứ Tô Yến Tinh ghét. Chỉ sợ Nhị công tử chẳng thêm để ý thứ gì thôi.

Bởi vậy, nàng ta mới muốn nói chuyện này cho kẻ thù của Mộ Cẩm, nếu có thể thì diệt trừ cả Mộ Cẩm và người tiểu thiếp cầm kia là tốt nhất.

Tiêu Triển đang sửa lại quyển thuế trương sai hôm qua, nghe được Chu Văn Đồng nói, ngừng đầu lên.

Chu Văn Đồng tiếp tục nói: "Tô Yến Tinh một mực cho rằng, Mộ nhị công tử đối với người tiểu thiếp cầm kia nghĩa nặng tình sâu. Khẩn cầu chúng ta hợp tác cùng, đối phó với Mộ Cẩm, tước đi khí thế của hần."

Lời nói của Tô Yến Tinh, Tiêu Triển nửa tin nửa ngờ.

Tiêu Triển chưa bao giờ nghĩ Nhị Thập sẽ là nhược điểm của Mộ Cẩm.

Hoàng Thượng thương nhớ tiên Hoàng Hậu mười mấy năm, xem như là thâm tình. Nhưng khi tiên Hoàng Hậu qua đời, Hoàng Thượng vẫn cứ lập tân hậu, bởi vì quần thần dâng tấu quá nhiều.

Ở Hương Dương thành, Tiêu Triển muốn lợi dụng Nhị Thập, chăm ngòi mối quan hệ của nàng và Mộ Cẩm. Tiêu Triển không có ý định giết nàng. Hần tuy rằng cũng chẳng phải người lương thiện, nhưng cũng chẳng phải tên cuồng sát. Giá trị lợi dụng của Nhị Thập nằm ở chỗ có thể thân cận với Mộ Cẩm. Sau khi trong cung có biến, Tiêu Triển vội vàng hồi cung, không rảnh lo chuyện chăm ngòi ly gián.

Tiêu Triển không thể tưởng tượng Nhị Thập lại là nhược điểm của Mộ Cẩm. Giống như chính hần vậy, chưa bao giờ cho rằng Lý Trác Thạch sẽ là nhược điểm của mình. Bởi vì hần sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra.

Đáy lòng Tiêu Triển giễu cợt Tô Yến Tinh. Nữ nhân đúng là ngây thơ, vọng tưởng có thể cùng giang sơn so sánh nặng nhẹ.

Chu Văn Đồng cũng là một gã nam nhân vô cảm, hần không thể nào phân biệt được yêu hay không yêu. Hần nói: "Thái Tử điện hạ, trong lịch sử, chuyện hồng nhan họa thủy không phải không có. Nếu năm đó có người dùng an nguy của tiên Hoàng Hậu, nói uy hiếp với Hoàng Thượng ——"

Tiêu Triển chặt đứt giả thiết của Chu Văn Đống, "Giữa giang sơn và mỹ nhân, Hoàng Thượng nhất định sẽ chọn về trước. Hoàng Thượng thích tiên Hoàng Hậu, nhưng mà, ông ấy càng thích đế vị và giang sơn hơn."

Chu Văn Đống im bật.

Tiêu Triển hỏi: "Mật thám chúng ta phải tới Mộ phủ đang ở đâu?"

"Chẳng biết đã đi đâu." Chu Văn Đống biết rõ là lãnh ít dữ nhiều.

Tiêu Triển nói nhỏ, "Quân cờ này đã bị hủy rồi."

"Thái Tử điện hạ, chúng ta nên xử trí Tô Yến Tinh thế nào? Nàng ta vẫn cho rằng chúng ta là người của sông bạc trấn Nam Thành."

"Không cần bận tâm." Tiêu Triển hơi nổi lên bức tức, "Nếu Mộ Cẩm thật sự là tên nam tử ngu ngốc trầm mê nữ sắc, vậy thì hắn không xứng làm Tứ hoàng tử."

Một Hoàng Thượng hậu cung ba nghìn giai nhân, ngã một cái liền thành trượng phu thâm tình.

Mộ nhị công tử phong lưu thành tính, ăn một chén đậu phụ liền tình đậu sơ khai.

(*Tình đậu sơ khai: chỉ người mới biết yêu)

Quả thực hoang đường.

Tiêu Triển trở về phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lý Trác Thạch đang nằm trên ghế. Đầu nàng hướng về một bên, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt thanh thản.

Hắn bước nhanh tới, kéo tay nàng.

Ngón tay lạnh băng.

Trong nháy mắt, Tiêu Triển bỗng lạnh người theo, hơi lạnh từ ngón tay nàng truyền tới lòng bàn tay hắn, rồi lan tới cánh tay, rồi tới tận lồng ngực. Tay hắn run run, đặt lên mũi nàng.

Vẫn còn thở, là hơi ấm.

Tiêu Triển bật cười. Vừa rồi hắn làm sao vậy? Nơi này là Đông cung được canh gác nghiêm ngặt, nàng có thể có nguy hiểm gì chứ. Người đang yên đang lành thì đương nhiên là còn thở rồi.

Hắn nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

Lý Trác Thạch lập tức tỉnh giấc, mở mắt thấy Tiêu Triển dịu dàng đang cười nhẹ. "Thái Tử điện hạ."

Hắn nói: "Lên giường ngủ đi."

Nàng lắc đầu: "Không ngủ nữa, hết buồn ngủ rồi." Nàng nói xong, định đứng dậy.

Hắn chặn tay lên tay vịn ghế, vây nàng lại bằng thân mình cao lớn.

Lý Trác Thạch nhíu mày, "Thái Tử điện hạ?"

"Gần đây chính sự bận rộn, vắng vẻ nàng rồi." Tiêu Triển có ý xin lỗi: "Hôm nay cùng nàng đi dạo một chút."

"Đi đâu cơ?" Nàng cười: "Thái Tử điện hạ, người không cần ủy khuất chính mình như vậy. Cửa hồi môn của ta chính là phủ tướng quân, cha ta một lời nói một gói vàng, sẽ không nuốt lời đâu."

"Trác Thạch, trong lòng ta, nàng không chỉ là một tòa phủ tướng quân." Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn nàng.

Nàng thường nói, hắn không yêu nàng.

Nhưng dù hắn không yêu, nàng vẫn lòng son dạ sắt với hắn như vậy. Trên đời sao có thể có người ngốc như vậy.

Chu Văn Đống nói đúng, trong lịch sử không phải là không có những vị vua ngu ngốc háo sắc, vì hồng nhan mà bỏ cả giang sơn.

Lời Tô Yến Tinh nói, tuy rằng hoang đường, nhưng sao không thử một lần?

Thử nhìn tên Mộ nhị công tử vô lễ tùy tiện kia, có phải thực sự ngu xuẩn đến nỗi đặt nữ nhân lên đầu quả tim hay không.

Chương 63: Nhị công tử, ta không đợi được người trở về rồi...

Editor: Đụt, June

Mộ Cẩm đi rồi.

Mấy người Tiểu Lục chẳng biết chút nào. Từ khi Nhị công tử hưu Tô Yến Tĩnh, Tiểu Lục cười như hoa nở, "Từ nay không ai ức hiếp chúng ta nữa rồi."

Tiểu Lục không phải lo lắng sợ hãi về cuộc sống sau này nữa, trở về những ngày tháng vô ưu vô lự.

Hai vị mỹ nhân mới tới thường hay ưỡn ẹo, tạo dáng ở bụi hoa.

Nhị Thập không tránh được mà gặp qua vài lần, nhớ đến bộ mặt tùy tiện của Nhị công tử, nằng lại về phòng đóng cửa sỏ lại.

Mộ Cẩm giả trầm mê trong sắc đẹp của hai vị mỹ nhân, mỗi đêm chọn một người. Đối với mấy người Tiểu Lục, hẳn chỉ đùa giỡn vài câu.

Mộ Cẩm giả đội nón xanh cho Mộ nhị công tử, không biết Nhị công tử sẽ nghĩ gì.

Ngày ấy, Mộ Cẩm giả tới Hoa Uyển, tay cầm một chiếc quạt ngọc, hẳn nổi lên hứng thú, gọi mấy vị mỹ nhân lại cùng nhau ăn com.

Nhị Thập lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Cẩm giả, âm thầm kinh ngạc. Thì ra thuật dịch dung có thể thần kỳ như vậy, nếu nhìn qua sẽ thấy nam nhân này giống y đúc Nhị công tử.

Có điều, sau khi quan sát kỹ, Nhị Thập phát hiện ra vết chai trên tay Mộ Cẩm giả càng dày hơn so với Mộ nhị công tử thật. Gan bàn tay có một vết chai đậm màu hơn hẳn màu da, cứ giống như bị cắt qua, sau khi lột da thì vô cùng thô ráp.

"Ăn com đi." Mộ Cẩm giả gấp thức ăn cho Đồng Tư Linh, "Ăn miếng cá này."

Nhị Thập lại phát hiện, khi Mộ Cẩm giả cố ý nhướn mày sẽ không toát ra ngao khí như Mộ nhị công tử.

Về mặt của Mộ nhị công tử có thể gọi là ngả ngớn. Mộ Cẩm giả thì có thể gọi là bi ối.

Cho dù có được cái mặt tuấn tú của Mộ nhị công tử, Mộ Cẩm giả không thể giả được vẻ kiêu căng trời sinh của Mộ Nhị công tử.

Nhị Thập thu lại ánh mắt, không nhìn Mộ Cẩm giả thêm lần nào nữa.

Mấy người Tiểu Lục chưa từng ở chung nhiều ngày với Mộ Cẩm, đối với khuôn mặt giống y hệt này, các nàng chẳng chút hoài nghi.

Ngày hôm sau, Tiểu Thập nói chuyện phiếm với nha hoàn, biết được một tin tức. "Mộ lão gia và Mộ tiểu thư về quê thăm người thân. Mã tổng quản dùng hai xe ngựa lớn để chở đồ, nghe nói có một xe toàn là vàng. Đây hẳn là áo gấm về làng rồi."

Tiểu Lục nghe được có một xe vàng, hai mắt liền lóe sáng. Có điều ngẫm lại, Nhị phu nhân đi rồi, Nhị công tử cũng chẳng cần đuổi các nàng đi nữa, tất nhiên cũng chẳng được phát một xe vàng bạc châu báu.

Khi Nhị Thập còn đi theo Mộ tam tiểu thư, từng nghe Tam tiểu thư kể về quê nhà của mình.

Mộ lão gia khi còn niên thiếu lang bạt tới kinh thành, sau này phát đạt đã đón hết cha mẹ ở quê về Mộ phủ sống, quê nhà thật ra đã không còn người thân nào nữa.

Vào lúc mấu chốt thế này, Mộ lão gia và Mộ tam tiểu thư đột nhiên về quê, lại liên tưởng đến chuyến đi xa của Nhị công tử. Đại công tử bận chuyện làm ăn, đã đi Đông Chu rồi.

Nói cách khác, chủ tử Mộ phủ đều lũ lượt rời đi, chỉ để một mình Mộ nhị công tử già ở lại.

Mưa gió sắp tới.

Nhị Thập nom nớp lo sợ, chỉ dám đi lại trong sân của Mộ nhị công tử, không dám rời khỏi phủ.

Hai ngày sau, Tiểu Đông tới Mộ phủ. Người thân thích ở Tây Phụ Quan hẳn nói tháng trước chính là đại cữu của hắn, sáng nay vừa tới kinh thành.

Tiểu Đông muốn gặp Nhị Thập, lại bị hộ vệ trong phủ cản lại.

Tiểu Đông hậm hực, nhờ hộ vệ truyền lời cho Nhị Thập.

Đại cữu của hắn nói, đệ đệ của Từ gia muốn tìm một công việc khác được nhiều tiền hơn, vốn dĩ đã định cùng đại cữu hắn tới kinh thành. Có điều cậu ấy vẫn chưa nhận được toàn bộ tiền công của việc vác gỗ, đệ đệ Từ gia nói sẽ đến chậm vài ngày.

Hành trình của đại cữu đã định, không chờ đệ đệ Từ gia nữa, đành đi trước.

Biết Nhị Thập không tiện ra khỏi phủ, Tiểu Đông lại nói: "Phiền chuyển lời tới Từ A Man, mấy ngày nữa đệ đệ Từ gia tới đây, ta và hắn sẽ lại tới."

Nhị Thập biết được tin tức này, vừa mừng vừa sợ. Không ngờ có thể sớm gặp được người thân như vậy. Khi nàng rời nhà, đệ đệ chỉ mới vài tuổi, bây giờ đã cao hơn Tiểu Đông rồi.

Cả buổi tối, khóe miệng Nhị Thập đều cong lên.

Nhị Thập nói với hộ vệ gác cổng, nếu Tiểu Đông lại tới lần nữa, nhất định phải gọi nàng ra gặp một lần.

Ngày hôm sau, Tiểu Đông còn chưa kịp tới, Trương Thúy Hoa đã tới rồi.

Lần trước Trương Thúy Hoa biết được Nhị Thập là nha hoàn của Mộ gia, cực kì hâm mộ vận khí của Nhị Thập. Sớm đã nghe Mộ gia giàu có, đi trên đường nhỏ của Mộ phủ, từ xa xa đã thấy tòa gia trạch đồ sộ, bà nom nớp lo sợ mà quay đầu lại, bước chân vội vàng, thậm chí có chút lao đảo.

Đi đến trước cổng, bà giương mắt thấy hai tên lính mảy lạnh lưng, đầu gối bà run run. Cố lấy hết dũng khí, bà nói: "Ta tới tìm Nhị Thập cô nương. Ta là Trương Thúy Hoa chủ quán tàu phở, là... đồng hương của Nhị Thập cô nương."

Hộ vệ gác cổng gạt đầu, trở về truyền lời.

Nhị Thập vội vàng chạy ra.

Đi đến trước cửa, nàng chỉnh lại trăm cài, lúc này mới bước qua cánh cửa. Vốn tưởng rằng đệ đệ Từ gia đã tới, kết quả thấy mỗi Trương Thúy Hoa. Nhị Thập giật mình.

Dương Đào một tắc cũng không rời, nhìn thấu nghi hoặc của Nhị Thập, Dương Đào hỏi, "Trương đại thẩm, sao không thấy đệ đệ của Nhị Thập cô nương?"

Trần Trương Thúy Hoa lặn xuống một giọt mồ hôi, bà lấy tay lau đi, nhíu mày nói: "A Man, đệ đệ người bị thương ở chân."

Nhị Thập căng thẳng.

Trương Thúy Hoa tiếp tục nói: "Đúng là đáng thương, mới đến kinh thành, đi qua quán thợ rèn đúng lúc ông bà chủ đang cãi nhau, bị cây búa rơi trúng rồi."

Nhị Thập vội vàng kéo kéo tay áo Dương Đào.

Dương Đào ngậm cười, hỏi: "Thương thế thế nào? Có nghiêm trọng không?"

"Bị thương gân cốt, được người ta đưa tới y quán rồi. Chủ tiệm thợ rèn sợ hãi, cũng tới y quán theo. Ta tới báo với người một tiếng." Trương Thúy Hoa thở gấp khi nói những lời này, "Người có muốn đi thăm cậu ấy không?"

Nhị Thập nhớ đến lời Mộ Cẩm dặn dò trước khi đi, có chút do dự.

Căng chân Trương Thúy Hoa hơi run lên, nói: "Nếu không được thì thôi, ta đi trước đây, mấy ngày nữa vết thương hẳn tốt rồi, ta sẽ đưa hắn tới gặp người." Nói xong, Trương Thúy Hoa xoay người định đi.

Nhị Thập chạy xuống bậc thang, túm chặt góc áo Trương Thúy Hoa. Nhị Thập nghĩ, nàng chẳng qua chỉ là một thị tẩm bé nhỏ, lần trước ở Hương Dương thành, Thái Từ cũng không định giết nàng. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn đâu rảnh mà đặt tâm tư lên một nhân vật nhỏ bé như nàng. Nàng lo cho đệ đệ, nôn nóng quay lại nhìn Dương Đào.

Dương Đào biết hiện giờ tình thế hiểm trở, nhưng nàng không biết thân thế thực sự của Mộ Cẩm. Nàng cũng nghĩ kẻ thù sẽ không đến mức tìm đến Nhị Thập gây phiền toái. Dương Đào nói: "Nếu Nhị cô nương muốn đi y quán, tiểu nữ sẽ đưa cô đi."

Nhị Thập gạt đầu.

Hai người đi theo Trương Thúy Hoa tới y quán.

Nhị Thập lòng như lửa đốt, đắm chìm trong nỗi lo âu của chính mình, không để ý đường đi. Đến khi đi được một đoạn xa, nàng mới sinh nghi, đường tới y quán này sao càng ngày càng hẻo lánh?

Nhị Thập dừng bước, nhìn về bóng Trương Thúy Hoa phía trước. Vừa rồi là nàng sơ suất, không phát hiện ra chân Trương Thúy Hoa run bần bật.

Mọi thứ đều đã chậm.

Đến khi Nhị Thập xoay người muốn kéo Dương Đào chạy đi, bên cạnh bỗng xuất hiện vài hắc y nhân cơ bắp. Cực kỳ giống khi ở Hưởng Dương Thành, lúc Chân Nguyên Nguyên bị đuổi giết.

Trương Thúy Hoa ôm đầu ngồi thụp xuống, kêu khóc: "Ta cũng không còn cách nào khác, mạng già trẻ trên dưới nhà ta đều nằm trong tay bọn chúng. A Man, xin lỗi người a!"

Nhị Thập không trốn thoát được, nam tử đánh trúng huyệt đạo của nàng. Khi nàng mất đi ý thức, có ba gã nam tử lao tới tấn công Dương Đào.

Nhị công tử, ta không đợi được người trở về rồi...

- - -

Tiêu Triển bãi triều, rời khỏi cung rồi tới biệt viện.

Một người bận rộn như hắn, đi đến tận đây là vì muốn đánh giá Nhị Thập.

Ở Hưởng Dương thành, hắn không thêm đề nàng vào mắt. Hắn chỉ nhớ đó là một giai nhân thanh tú, nhưng cũng chỉ là giai nhân thanh tú mà thôi.

Tiêu Triển đứng ở mép giường, khinh miệt mà nhìn khuôn mặt nàng.

Một nhị công tử sao có thể trầm mê một nữ nhân như vậy.

Tiêu Triển cảm thấy mình đã đưa ra một quyết định sai lầm. Cho dù có lăng trì Nhị Thập đến chết, Mộ Cẩm cũng chưa chắc đã để ý. Mộ Cẩm không những không thêm đề ý mà còn sẽ giễu cợt hắn ấu trĩ cũng nên.

Tiêu Triển bật cười. Hắn thế mà lại tin lời Tô Yến Tinh nói. Trên đời làm gì có thứ tình cảm nào không phai nhạt.

"Tạm thời để nàng ta ở đây, chăm sóc cho tốt." Tiêu Triển xoay người rời đi.

"Vâng." Đám hắc y nhân tuân lệnh.

- - -

Nhị Thập hôn mê hơn một canh giờ rồi tỉnh.

Nàng không lập tức mở mắt mà nằm nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Không có bất cứ tiếng động nào.

Lúc này nàng mới lặng lẽ mở mắt, chậm rãi chuyển động tròng mắt, đập vào mắt là một tấm màn che tinh xảo.

Dưới thân mềm mại thoải mái -- nàng đang ở trên giường.

Bên ngoài có mấy tấm rèm che, gian phòng ba cánh cửa sổ, ánh mặt trời chói mắt nghiêng ngả đổ xuống.

Nàng xác nhận một lần nữa, trong phòng không có người.

Không biết Dương Đào thế nào rồi... Có tới ba hắc y nhân, liệu Dương Đào có đánh lại được không?

Nhị Thập lần nữa thăm mắng chính mình, Nhị công tử đã bảo nàng ở yên trong phủ, không được chạy loạn, nàng vậy mà lại dễ dàng trúng kế.

Nếu Nhị công tử vì chuyện này mà gặp nạn... Nàng chính là một tội nhân.

Nhị Thập ưỡn oải, học theo động tác của Mộ Cẩm, tự véo véo mặt mình.

Nhị công tử nói không sai, nàng đúng là một đồ ngốc.

Nàng hung hăng véo vài cái rồi buông tay.

Tiếp theo, chỉ đành xem tình hình rồi hành động.

Nhị Thập nhắm mắt lại. Lúc này không ngủ tiếp, nàng luôn luôn nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Không lâu sau, có một hắc y nhân đẩy cửa bước vào, thô lỗ quát: "Dậy, ăn cơm."

Nhị Thập ngồi dậy. Nàng run rẩy không thôi, khi vén màn lên nhìn thấy hắc y nhân, nàng càng sợ tới mức gắt gao túm chặt góc màn.

Sợ hãi, khiếp đảm, đây là những cảm xúc hắc y nhân thấy được tên mặt Nhị Thập, hắc y nhân không nói lời nào khác, lặp lại: "Ăn cơm."

Nhị Thập co rúm người lại.

Hắc y nhân gơ chân lên.

Nàng chậm chạp đặt chân xuống đất, đôi mắt mở to, trông mắt như muốn rớt ra khỏi hốc mắt.

Hắc y nhân đã thấy nhiều kiểu nữ nhân nhát gan. Chỉ cần hắc y rút kiếm, con mắt không khép lại nổi. "Sẽ không giết ngươi, ăn cơm đi."

Nhị Thập khiếp sợ mà gật đầu. Chân trái loạng quạng vấp chân phải suýt ngã, vất vả lắm mới đứng vững lại được, nàng chạy nhanh tới chỗ bàn, liếc nhìn hắc y nhân một cái rồi ngồi xuống.

Hắc y nhân để đồ ăn xuống, đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Mâm cơm phong phú, có cá có thịt, có rau xanh, còn có cơm tẻ thơm ngào ngạt.

Đối phương tạm thời sẽ không giết nàng, đồ ăn này chắc là không có độc nhỉ...

Nghĩ như vậy, nàng lại không dám động đũa.

Một lát sau, hắc y nhân lại bước vào, hắc y cất giọng lạnh băng: "Không muốn chết thì ăn cơm đi."

Nhị Thập lập tức vui đầu ăn cơm. Thân phận đối phương không rõ, ngoài nghe lệnh ra, nàng cũng không còn lựa chọn nào khác.

Cho dù có độc, nàng cũng đã ăn rồi.

Nhị Thập đoán, đệ đệ nàng không hề tới kinh thành. Trương Thúy Hoa muốn lừa nàng rồi phủ nên mới bịa ra chuyện đó.

Dương Đào... Xảy ra chuyện rồi sao?

Mộ phủ xảy ra chuyện rồi gì rồi?

Lo lắng sốt ruột cả một ngày. Hôm sau, Nhị Thập được gặp được một người quen.

Đêm qua Lý Trác Thạch mới biết, Tiêu Triển đem Nhị Thập tới nhốt ở biệt viện. Nàng từ trước đến nay không thích cách hành động làm hại tới người khác, hỏi: "Vì sao lại liên lụy tới một tiểu thiếp vô tội?"

"Trách Thạch, ta làm việc trước giờ không cần nhiều lý do đến vậy." Tiêu Triển nắm lấy vai Lý Trác Thạch, bình tĩnh nhìn nàng, "Nàng ta thân cận với Mộ Cẩm, nàng ta cũng không phải là người vô tội."

"Nàng ấy chỉ là một người câm, lại không biết võ công, không có gia thế, sao có thể làm trở ngại đường tới ngai vàng của Thái Tử điện hạ?" Lý Trác Thạch giãy giụa khỏi sự kiểm chế của hắc y.

Tiêu Triển lại túm chặt tay nàng, nói: "Đoạn đường sau này còn rất dài. Ta sớm đã nói lòng dạ đàn bà là tối kỵ. Trác Thạch, nàng cái gì cũng tốt, nhưng tâm địa lại quá hiền lành. Trong tương lai nàng sẽ là Hoàng Hậu, hắc y nên hiểu rõ đạo lý người tốt sẽ bị ức hiếp. Kết cục của tiên Hoàng Hậu chính là vết xe đổ."

Lý Trác Thạch lại cho rằng, được như tiên Hoàng Hậu mới thật sự là tự do.

"Nàng ấy à." Tiêu Triển túm lấy một tay nàng đặt lên lồng ngực, "Nếu có được một nửa thù đoạn của Mẫu hậu ta, thì ta đã an tâm rồi."

Lý Trác Thạch im lặng.

Ngày hôm sau, nàng rời cung tới biệt viện.

Nhị Thập không còn tươi tắn như khi ở Hương Dương thành, nàng vừa sợ vừa tức, hai mắt mở lớn, hai chân run run lùi về phía sau.

Lý Trác Thạch cười cười: "Nhị Thập cô nương, đừng sợ. Thái Tử điện hạ không phải loại người giết người vô tội."

Lời này vừa đúng vừa sai. Đối với sinh tử của một người, Tiêu Triển cân nhắc dựa theo giá trị lợi dụng. Đối với người thấp kém như con kiến, hắc y đích thực là khinh thường không thèm động thủ.

Nhị Thập hai tay ôm lấy đầu gối, vui đầu vào.

Lý Trác Thạch lại nói: "Ta không biết Thái Tử bắt cô tới đây làm gì. Ta đã hỏi hắc y nhân ngoài cửa, hắn nói không nhận được lệnh giết cô. Cô cứ coi như ở đây giải sầu."

Nhị Thập nhớ lại cuộc nói chuyện của mình và Lý Trác Thạch ở Hướng Dương thành.

Tự do?

Nhị Thập bỗng nhiên nghĩ ra một kế.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Những nam nhân đắm chìm trong nữ nhi tình trường, đều là phế vật

Editor: Đụt, June

Lý Trác Thạch mặt đành lại, "Ồ Hướng Dương thành, cô nói cô không đi, là vì bị hắn uy hiếp?"

Nhị Thập mặt mũi tràn đầy nước mắt, khóc đến nỗi nước mũi tèm lem, nàng chỉ chỉ cổ họng mình, rồi lại che miệng, ra sức giả vờ. Sau đó còn khóc lóc thảm thiết hơn, ngũ quan méo mó.

"Thảo nào cô không thích công tử nhà cô." Mộ Cẩm không kiềm chế được phóng đăng, chiếm đoạt dân nữ, ý vào gia thế giàu sang, cho rằng không ai dám làm gì hắn hay sao?

Chuyện tình cảm của Lý Trác Thạch và Thái Tử có khúc mắc, khiến nàng càng thêm đồng cảm với nữ nhân khác. Một nữ tử yếu ớt vô lực phản kháng như Nhị Thập, trong mắt Lý Trác Thạch vô cùng đáng thương. Huống hồ, Nhị Thập còn bị Mộ Cẩm cưỡng bức, Lý Trác Thạch cũng từng trải qua nỗi thống khổ bị chiếm đoạt, tự nhiên nhìn Nhị Thập bằng con mắt khác. "Cô yên tâm, chờ ít hôm nữa yên ổn trở lại, Thái Tử điện hạ sẽ thả cô đi. Lúc trước ta đã đồng ý giúp cô rời khỏi Mộ phủ, ta nói được thì làm được."

Nhị Thập cảm kích không thôi. Đang ở doanh trại quân địch, bước đầu tiên là phải phân rõ ranh giới với Nhị công tử. Không thể để Thái Tử nghĩ rằng, nàng trung thành, tận tâm với Nhị công tử. Càng trung thành, càng nhanh chết.

Tiếp theo, Nhị Thập đã nghĩ kỹ, làm thế nào để chiếm được trái tim Lý Trác Thạch, chạy khỏi nơi này.

- - -

Ngày đó, Dương Đào nhìn thấy Trương Thúy Hoa, cảm thấy kì quái.

Dương Đào là cô nhi, vì diện mạo xinh đẹp mới được Mộ Cẩm nhặt về huấn luyện làm tử sĩ. Ám vệ được huấn luyện để làm việc theo lệnh, ít khi hành sự theo ý riêng. Nàng không hiểu nhân gian chân tình, từng thấy người ta thất thố trước sinh tử ly biệt, cho rằng Trương Thúy Hoa đồ mờ hồ lạnh là vì lo lắng cho đệ đệ Từ gia. Đến Nhị Thập cũng không thể bình tĩnh được như ngày thường.

Nhị Thập bị bắt đi rồi, Dương Đào biết ngày chết của mình đã tới. Ám vệ để nhiệm vụ thất bại thì chỉ có đường chết. Nhị công tử sẽ không tha cho nàng. Dương Đào không địch lại được ba tên nam tử, bỏ chạy ra đường lớn. Trên váy nàng toàn là vết máu, có cả của nàng và của cả đám hắc y nhân.

Người qua đường nhao nhao nhường đường, tiến đến hào tâm hỏi: "Cô nương, tới y quán sao?"

Dương Đào hít sâu một hơi, không nói gì, chỉ sợ chưa về kịp về tới Mộ phủ, hơi thở này liền tan biến trong không trung. Rốt cuộc cũng về tới Mộ phủ. Nàng chỉ nói đúng một câu: "Xảy ra chuyện rồi..." Nói được một hơi, liền thiếp đi trên tay hộ vệ.

Lúc này, Mộ Cẩm không hề biết về chuyện này, bởi vì hắn vẫn đang trên đường đến phía tây.

Địa vị của Nhị Thập trong lòng Nhị công tử, e là ngoài Thốn Bôn ra, ai cũng không đoán được. Mộ Cẩm giả không đoán ra được, không dám tự mình định đoạt. Một bên sai người thúc ngựa đuổi theo Mộ nhị công tử, một bên phái người điều tra tung tích của Nhị Thập.

Nhị công tử và Thốn Bôn, kinh công còn nhanh hơn ngựa. Người đưa tin không đuổi theo kịp.

Biệt viện của Thái Tử về ngoài là nơi ở của thương nhân, mật thám nhất thời chưa tra ra.

Trong đám hắc y nhân, có một nam tử gầy gò, cái trang đi tới đường nhỏ trước cửa Mộ phủ bán bánh trôi mấy ngày. Hắn trở về bẩm báo với Chu Văn

Đổng: "Chu đại nhân, Mộ nhị công tử mấy ngày nay đều vui vẻ với hai tiểu thiếp mới nạp, hoặc là tới quán rượu mua vui, hoặc là tới trà lâu xem kịch. Người tiểu thiếp cam kia mắt tích, Mộ nhị công tử bề ngoài không hề để ý." Tên hắc y nhân nghiêm túc nói, những gì hắn quan sát được cũng chỉ là bề ngoài.

Chu Văn Đổng hồi cung bẩm báo.

Ấn đường Tiêu Triển một đường thẳng đứng. Dòng dõi hoàng thất, vốn không nên vì nữ nhân mà bị trói buộc. Mộ Cẩm máu lạnh vô tình, mới xứng làm đối thủ của Tiêu Triển. Những nam nhân đắm chìm trong nữ nhi tình trường, đều là phế vật.

Nói như vậy, Nhị Thập không còn tác dụng nữa.

Tiêu Triển chán ghét Nhị Thập. Chợt nghe nói Nhị Thập là điểm yếu của Mộ Cẩm, Tiêu Triển liền nảy sinh ác ý với nàng.

Ngay sau đó tới biệt viện, thấy Nhị Thập cứ như con chim sợ cành cong, ngoài khóc thút thít xin tha thì cái gì cũng không biết. Tiêu Triển chán ghét nữ nhân nhất gan phiền phức, đối với nàng lại thêm vài phần bất mãn.

Còn nữa, Lý Trác Thạch thường tới biệt viện gặp Nhị Thập, nói chuyện với Nhị Thập vô cùng vui vẻ... Không đúng, không thể nói chuyện với nhau, nữ nhân kia là một người câm.

Lý Trác Thạch thường không nói chuyện nhiều trước mặt Tiêu Triển, cho dù nàng có ái mộ hắn, cũng chẳng thể cùng hắn nói hết tâm sự. Nhưng nàng cứ suốt ngày lăm lăm nói chuyện phiếm với Nhị Thập.

Tiêu Triển lại cảm thấy Nhị Thập lại càng thêm đáng ghét.

Mới nghĩ như vậy, Tiêu Triển cũng nổi lên cơn ghét bỏ với đồng tấu chương quần thần dâng lên. Hắn rời khỏi thư phòng, gặp được Lý Trác Thạch ở khúc rẽ.

Nàng đòi một bộ y phục, rõ ràng là muốn xuất cung. "Thái Từ điện hạ."

Mặt mày Tiêu Triển nheo lại, "Trác Thạch, thật trùng hợp, nàng và ta đúng là tâm linh tương thông."

"Dạ, Thái Từ điện hạ, ta có việc phải xuất cung." Nhị Thập là người câm, Lý Trác Thạch đối với nàng ngược lại lại có thể thân nhiên tâm sự. Chuyện xưa nghẹn trong lòng thành những khúc mắc, bát nước đắng được đổ ra ngoài, vốn tưởng như bể tắc mà nay dần được gỡ bỏ.

Lý Trác Thạch thương hại tình cảnh bị thâm của Nhị Thập trong Mộ phủ. Đồng thời, nàng có chút hâm mộ. Nhị Thập tuy sống trong lo lắng sợ hãi, nhưng trái tim nàng là thuộc về chính nàng. Lý Trác Thạch bị trói buộc ở Đông cung, cho dù là thể xác hay tinh thần, đều chưa bao giờ hiểu thế nào là hạnh phúc.

Đau khổ của Nhị Thập là ngắn ngủi, còn Lý Trác Thạch thì chẳng thể nhìn thấy điểm cuối.

"Trác Thạch." Tiêu Triển ngăn cản Lý Trác Thạch, "Ta và nàng tới Ngự Hoa Viên một chút."

"Ta muốn đi ăn thử bánh bao ở Đông phố."

"Gần đây ngày nào nàng cũng xuất cung, ta thấy bên cạnh thật vắng vẻ." Thái Từ nói lời âu yếm, mặt không đỏ thò không gắp, cứ như gió xuân thổi tới.

Lý Trác Thạch cười, đôi mắt cũng chẳng cong lên nữa.

Biểu cảm của Tiêu Triển nhạt đi, cúi người nhìn mặt nàng, ẩn giấu chút uy hiếp, "Đừng lại đi gặp người câm kia nữa."

"Thái Từ điện hạ, ta và cô nương kia đặc biệt có duyên, từ khi mới quen đã liền thổ lộ tâm sự với nàng." Lời của Lý Trác Thạch là thật. Nàng không có bạn bè, ở Đông cung nàng cũng không có cung nữ hầu hạ. Nàng quen biết Nhị Thập, trùng hợp Nhị Thập lại không thể nói chuyện, là một người lẳng nghe biết giữ miệng.

Tiêu Triển cười một cái, "Nàng có tâm sự gì? Nói cho ta nghe xem."

"Thái Từ điện hạ trăm công nghìn việc, chuyện của ta chỉ là tâm sự nữ nhi vặt vãnh. Ta xin phép xuất cung trước."

Lý Trác Thạch xoay người, ống tay áo nhẹ nhàng lướt qua Tiêu Triển. Lạnh lẽo trôi qua trong nháy mắt, bên cạnh Tiêu Triển trống vắng, tay hắn cũng trống không, chưa kịp nghĩ ngợi, hắn liền nắm chặt cổ tay nàng.

Lý Trác Thạch kinh ngạc quay đầu lại.

Ánh mắt Tiêu Triển như phủ một tầng băng, "Ta phát hiện, nàng càng ngày càng lạnh nhạt với ta."

Lý Trác Thạch không nói gì. Thái Từ vắng vẻ nàng là chuyện thường tình, nàng vắng vẻ hắn cũng chỉ mới gần hai ba tháng mà thôi. Thái Từ điện hạ sống trong nhung lụa đã quen, không chịu nổi cảnh vắng vẻ. Nàng cười rộ lên, nhẹ nhàng rút khỏi tay hắn.

"Nếu nàng lại tới biệt viện gặp nữ nhân kia, ta nhất định sẽ giết nàng ta." Thanh âm của Tiêu Triển thấp đến không thể nghe thấy, từng chữ từng chữ thả ra vô cùng thông thả.

"Thái Tử điện hạ không phải người làm sát kẻ vô tội."

"Ta đã nói, nàng ta chưa bao giờ vô tội. Hơn nữa, thời gian nàng ở với nàng ta quá nhiều." So với thời gian ở bên Thái Tử như hấn còn nhiều hơn. Lý Trác Thạch trước nay chỉ biết đặt hết con mắt lên người hấn, giờ lại bị nữ nhân cầm kia cướp đi.

"Ta một thân một mình bao nhiêu năm như vậy, khó khăn lắm mới tìm được một người tâm đầu ý hợp, muốn mình có thể kết giao bằng hữu."

"Nàng không cần." Nàng chỉ cần nhìn một mình hấn là đủ rồi.

Tiêu Triển là một nam nhân lòng dạ thâm hiểm, ngoài mặt thì ôn nhuận như ngọc, hòa nhã duyệt sắc, chưa bao giờ để lộ cảm xúc của mình. Ánh mắt tàn nhẫn này, lại càng khó thấy. Lý Trác Thạch giọng điệu hòa hoãn: "Buổi tối ta sẽ về."

Tiêu Triển nhăn mày, muốn bắt nàng lại.

Nàng dễ dàng tránh được, bước xuống bậc thang. Bước chân nàng gấp gáp, bóng lưng mạnh mẽ, quyết đoán như một nam nhân.

Tiêu Triển không thích nữ nhân quá mạnh mẽ, hơn nữa, tôn nghiêm Thái Tử không cho phép hấn giữ thêm một lần nữa.

Hình bóng Lý Trác Thạch biến mất ngoài cửa cung.

Trong mắt Tiêu Triển như ngưng lại băng giá.

Cái nữ nhân cầm kia thật đáng chết.

- - -

Lý Trác Thạch nhận ra Tiêu Triển ít khi lộ vẻ tàn nhẫn như vậy, sát ý của hấn vô cùng rõ ràng. Nàng nhanh chóng quyết định, nói với Nhị Thập: "Hôm nay ta sẽ đưa cô ra ngoài."

Nhị Thập không ngờ, có thể trốn thoát nhanh như vậy.

"Cha ta từ nhỏ đã coi ta như nam nhi mà nuôi dưỡng. Cha nói, nữ nhi Lý gia nếu muốn thông minh sáng suốt hơn nam nhân, thì càng phải tránh xa chuyện nữ nhân đấu đá tranh danh đoạt lợi. Trước nay, Thái Tử điện hạ tạo không ít sát nghiệt. Ta vì hấn tích phúc tích đức, hấn giết một người, ta cứu một người, hấn hiện tại cũng không muốn tay dính máu tươi nữa..." Ánh mắt Lý Trác Thạch như muốn xuyên qua đình viện, nhìn tới tòa cung điện sáng rực rỡ.

Nhị Thập lắng lắng nghe. Nàng đúng là đã nhìn trúng Lý Trác Thạch trong lòng còn có thiện ý, mới tự thoát đi được bằng chính sức mình. Có điều, Lý Trác Thạch cứ như vậy mà thả nàng đi, liệu có bị Thái Tử chỉ trích hay không.

Nhị Thập chỉ chỉ Lý Trác Thạch.

Lý Trác Thạch nói: "Ta đối với hấn vẫn còn chỗ hữu dụng, hấn không dám giết ta đâu."

Vậy nếu không còn tác dụng thì sao? Nhị Thập muốn hỏi, nhưng lại chẳng biết diễn đạt thế nào.

Lý Trác Thạch lấy một bộ quần áo cũ của mình ra, "Váy áo của cô đi lại không tiện, đây là y phục trước kia của ta. Cô mặc vào rồi trốn ra từ cửa hông."

Nàng đề bút vẽ trên giấy một tấm bản đồ, "Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Từ nơi này cứ đi về phía tây, tới đầu đường tắt có một bức tường trắng, bên ngoài đường tắt có một căn nhà tường đỏ ngói xám, đó nơi trước kia mẹ ta từng ở, Thái Tử không hề biết đến. Cô cầm lấy chìa khóa này, tạm lánh tới đó một thời gian ngắn."

Sau đó, nàng lấy ra hai tờ giấy: "Ta đã làm cho cô một thân phận mới, bây giờ cô sẽ là nha hoàn của Ngũ tiểu thư phùng nhuộm Lý thị, đây là khế ước chuộc thân, còn tờ giấy kia là công văn rời khỏi thành."

Nhị Thập cẩn thận nhận lấy, ghi nhớ kỹ sự khác nhau giữa hai tờ giấy.

Lý Trác Thạch lại đưa thêm một túi ngân lượng, "Cầm lấy, mau mau thay quần áo đi."

Lý Trác Thạch làm bộ nổi giận, đuổi tên hắc y nhân ra khỏi sân.

Hắc y nhân coi thường Lý Trác Thạch, nhưng thân phận Thái Tử Phi của nàng vẫn còn đó, bọn chúng không thể không nghe lệnh.

Trốn đi từ cửa hông, Nhị Thập hướng Lý Trác Thạch làm một cái đại lễ, rồi xoay người chạy đi, bóng dáng mảnh khảnh nhẹ nhàng như gió bay.

Lý Trác Thạch nở nụ cười: "Bảo trọng"

- - -

Căn nhà nhỏ không người lui tới, trên tay nắm cửa phủ kín bụi. Khóa cửa rỉ sét loang lổ, chìa khóa cắm vào phải dùng lực lớn mới xoay được, xoay được một nửa thì bị kẹt do rỉ sét trong ổ khóa.

Nhị Thập càng ngày càng sốt ruột, tay trái nắm cả ổ khóa, nằng dùng hết sức lực của bản thân mà vặn, "Răng rắc" một tiếng, cuối cùng ổ khóa rỉ sét cũng mở được. Nàng quay người ngó trước ngó sau. Sau đó đi vào đóng cửa lại.

Then cửa rơi xuống.

Nơi này cách biệt viện của Thái Tử không xa, theo đường đi mà nói thì vô cùng nguy hiểm. Bình thường mà nói, chạy trốn thì phải chạy ra ngoài. Nhưng nàng tự biết mình không có công phu như đám hắc y nhân đó, vì vậy nàng nên trốn, chứ không phải chạy. Ở lại kinh thành, ngược lại có thể tạm lánh một thời gian.

Tòa viện nhỏ như bị bọn cướp càn quét.

Cảnh cây vương vãi đầy mặt đất, cây gậy dài để phơi quần áo đã sớm bị lá khô vùi lấp.

Nàng đến bên giếng nước ngó một chút. Tuy lá rụng đầy giếng, nhưng bên dưới vẫn là nước trong.

Căn nhà đã bị bỏ hoang từ lâu. Nàng vừa đặt tay lên cửa, cánh cửa liền hiện rõ năm dấu tay, lòng bàn tay nàng dính đầy tro bụi.

Bên trong nhà so với sân còn lộn xộn hơn, bàn ghế ngã trái ngã phải, những đồ vật đáng giá đều đã bị cướp sạch, những cái còn lại, đều là những cái ăn trộm cũng không cần.

Một cái bàn lung lay, một cái ghế lè loi, một cái tủ gỗ đã mất một bên cánh tủ, một cái giường hai đầu cong vênh.

Nhị Thập kéo ghế ngồi, vừa ngồi xuống mới phát hiện, cái ghế này có một chân lung lay sắp gãy. Nàng lại ngồi ở giữa giường. Có thêm sức nặng, hai đầu giường cái trước cái sau càng cong vênh lên.

Nhà tuy cũ nát, nhưng so với màn trời chiếu đất thì tốt hơn nhiều rồi.

Nhị Thập đóng cửa, yên lặng ngồi suy nghĩ.

Chỗ ở có rồi, nhưng cái ăn tạm thời không có. Nàng không dám ra ngoài, sợ rằng sau đó lại đói bụng. Sớm biết vậy đã giấu mấy cái bánh bao ăn sáng mang theo.

Đột nhiên có được tự do cùng thân phận mới, trong nhất thời, nàng không biết nên về Mộ phủ, hay là một mình cao chạy xa bay.

Trở về mà nói... lại phải đối mặt với Nhị công tử tính khí thất thường, một Nhị công tử phong lưu thành tính, lại còn tranh đấu hoàng quyền giữa Nhị công tử và Thái tử.

Nếu cao chạy xa bay... Nàng vẫn là Từ A Man, những chuyện Hoàng tử, Thái tử gì đó, đều không liên quan đến nàng.

Thế nhưng, nàng lại biết quá nhiều bí mật của Nhị công tử, hẳn sẽ không bỏ qua cho nàng. Thái tử cùng Nhị công tử có thù oán, cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Hơn nữa, nàng lại lo lắng, Thái tử với Nhị công tử, có khi nào giận chó đánh mèo đến người nhà của nàng hay không?

Hai nam nhân kia đều thân phận quyền thế ngập trời.

Nhị Thập thờ dài một tiếng, những ngày bình an, có lẽ đã xa không thể với tới rồi.

Qua một hồi lâu, Nhị Thập tìm được trong tủ một tấm vải rách, kiểm thêm cái thùng gỗ lấy nước giếng vỡ nứt chỉ còn một nửa, từ từ thu dọn căn nhà cũ.

Đi bước nào hay bước nấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đại cục làm trọng

Editor: Lam Minh, June

Nhà nhỏ chỉ có nước giếng để uống.

Nhị Thập tìm thấy một cái nồi cháy đen, dùng cách khoan gỗ để tạo lửa. Đun nước, lúc đói bụng liền uống. Một bụng đầy nước, phình to, đói vẫn hoàn đói.

Nàng hái lá cây trong sân, dùng vải bọc lại, miễn cưỡng dùng làm chăn giữ ấm, lấy thêm từ trong ngăn tủ một khăn trải giường rách nát. Nằm mãi đến nửa đêm, mơ màng ngủ đi.

Trong mơ có một cái đùi gà thật lớn, nàng há miệng cắn, nghe thấy Nhị công tử "A" một tiếng, giương mắt nhìn lên, hóa ra cái đùi gà này là cánh tay Nhị công tử.

Nhị Thập vốn đang chán nản, sau đó dụi dụi vào người Nhị công tử, "Nhị công tử, ta muốn ăn đùi gà."

Nhị công tử liếc nàng một cái, "Hầu hạ ta thoải mái, sẽ cho ngươi thêm đùi gà."

Vì thế, nàng liền biến thành chó săn, trái xoa phải bóp cho hắn.

Nhị công tử ôm nàng, khen ngợi nói: "Thật ngoan."

Chính là đang trông ngóng hắn có thể thưởng cho một cái đùi gà, Nhị Thập thêm ăn chọt tỉnh lại.

Ở đây cái gì cũng không có, không có đùi gà, càng không có Nhị công tử ôm ấp ấm áp. Mũi Nhị Thập có chút cay cay, co người đứng dậy, vỗ vỗ cái chân cò của mình, càng cuộn lại chặt hơn.

Đã là cuối hạ, càng gần mùa thu, buổi tối càng thấy mát lạnh, thoải mái.

Nàng chỉ có thể núp trong cái chăn rách nát, hoài niệm cái ôm ấm áp của Nhị công tử. Lúc sau nàng đem y phục của mình phủ lên, vẫn lạnh không ngủ được.

Nàng vô cùng nhớ đến ở Mộ phủ ăn ngon ngủ tốt.

Nhị công tử biết nàng bị bắt chưa? Hắn khẳng định lòng nóng như lửa đốt, sợ nàng tiết lộ bí mật của hắn. Hắn ước gì... ước gì nàng bị Thái Tử giết quách đi.

Nghĩ đến như vậy, Nhị Thập bỗng tức giận. Nàng rơi vào cái tình cảnh này, tất cả đều tại Nhị công tử. Nàng làm nha hoàn dù có một mối, nhưng cuối cùng cũng không phải quan hệ ở Quý Môn Quan thế này.

Bụng sôi lên "Uc ục ục".

Cứ tiếp tục uống nước như vậy, Nhị Thập sẽ trở thành con ma bụng trướng chết vì đói khát.

Sáng hôm sau, Nhị Thập quan sát bốn phía khắp sân. Không có thịt cá. Nơi đây nhìn thấy không phải cỏ thì là cây.

Nàng đi lên phía trước, phát hiện trong đó một gốc cây du.

Du tiền, dư tiền.

(*Du tiền, dư tiền đã được giải nghĩa ở chương 28)

Nhị Thập trở lại phòng bếp cầm theo một cái xẻng, ngồi xổm dưới cây đào rễ.

Nhớ rõ phụ thân từng nói, trước kia trong nhà quá nghèo, ông phải lên núi đào rễ cây du. Rễ cây rậm rạp chẳng chịt, ăn hết cái này vẫn còn cái khác. Phụ thân còn nói, rễ cây đem phơi khô, mang nghiền có thể làm bột cây du. Lúc Từ gia cùng cực, còn đem bột cây du cán thành mì sợi.

Nhị Thập nuốt nước miếng, càng đào càng hăng say. Cái xẻng nhỏ đào hơn nửa ngày, đào được một đoạn rễ cây rộng nửa xích. Nàng hái lá du, đun chín nấu cùng bột mì. Mặc kệ nhìn không đẹp, ăn cũng không ngon, lấp đầy cái bụng đói trước đã.

Qua hai ngày, Nhị Thập bỗng nghe thấy tiếng chim hót.

Có thịt!

Nàng bước nhanh ra khỏi phòng, nhìn thấy một con chim nhỏ đậu trên cành cây. Nhảy trái nhảy phải. Sắc xanh giao nhau, bộ lông vũ lộng lẫy, trong mắt Nhị Thập đều cháy thành màu chim nướng vàng óng.

Nàng cầm gậy dài dùng phơi đồ lên, định đánh con chim xuống.

Chim nhỏ nhấc chân, khinh miệt liếc nàng một cái, giang cánh bay đi.

Nhị Thập nhứt chí, lại một ngày ăn lá cùng rễ cây.

Lúc đi đào rễ cây, nàng phát hiện, trong tán lá xanh um của một cây khác có một cái tổ chim.

Cây thấp, cành lá rậm rạp, tổ chim bị lá xanh che mắt. Lúc trước nàng quá mừng vì có thể ăn lá du, rễ du mà không nhìn kỹ gốc cây này.

Cây mặc dù thấp, nhưng cũng cao hơn Nhị Thập.

Nhị Thập đem ghế ra ngoài sân, dùng khăn trải giường buộc một đầu vào ghế, một đầu khác buộc vào thân cây.

Nàng giờ cao gầy dài, chọc chọc tổ chim lung lay.

Trúng chim phía ngoài động đậy, bị gậy dài chọc trúng, rơi xuống phía khăn trải giường. Sau đó rúng chim lần lần hai cái, Nhị Thập vội vàng nhặt lên.

Vì vậy, hôm nay ngoài sắc xanh của rễ và lá cây, đã có thêm một cái trứng chim nho nhỏ.

Mấy ngày nay, Nhị Thập không đi ra ngoài, nàng lo lắng bị đám hắc y nhân bắt được.

Thái tử không dễ lừa gạt như Nhị công tử, vẫn nên đợi Lý cô nương tới mặt báo lại đi.

- - -

Lý Trác Thạch không có cách nào mặt báo, nàng bị nhốt ở hoàng cung. Nàng chưa từng vì ai mà phản bội Tiêu Triển. Trước kia nàng sẽ khuyên hấn buông đao, nhưng cũng không tiền trạm hậu tẩu.

Tiêu Triển một mặt để cho đám hắc y nhân lùng bắt trong thành, một mặt hỏi bình thân, "Nữ nhân cam đó trốn đi đâu rồi?"

Lý Trác Thạch nằm trên giường, nghiêng người tránh hấn, không lên tiếng.

Hấn nhìn bóng lưng gầy gò mà mạnh mẽ của nàng, "Vì một người ngoài, mà nàng giận đối với ta sao?"

"Không có giận đối." Lý Trác Thạch so với hấn lại càng bình thân hơn, "Ta cảm thấy nằm như vậy thoải mái hơn."

Hấn tiến lên giữ lấy vai nàng, ý cười trên mặt tan biến, "Ta phát hiện, Thái Tử Phi càng ngày càng không để Thái Tử vào mắt."

"Thái Tử điện hạ nghĩ nhiều rồi."

"Thái Tử Phi càng như vậy, ngày chết của nữ nhân cam đó càng gần."

Lý Trác Thạch thờ dài một tiếng, xoay người lại, "Ta khó khăn lắm mới tìm được một người bạn, người cũng muốn giết nàng hay sao?"

"Nàng có ta rồi, còn cần bạn làm gì? Ta không phải cũng không có bạn sao?" Hai ngón tay Tiêu Triển khẽ vân vê vành tai Lý Trác Thạch, nói nhỏ bên tai nàng: "Hoàng Thượng mất ngủ, thân thể không được như trước, để vị tương lai nhất định là của ta. Đến lúc đó, nàng chính là Hoàng Hậu nương nương dưới một người, trên vạn người. Nữ nhân cam đó có tư cách gì để làm bạn với Hoàng Hậu tương lai?" Hấn lễ ra nên sớm giết chết Nhị Thập. Như vậy, nữ nhân của hấn sẽ không có bạn.

Lý Trác Thạch không muốn nghe tương lai của hấn.

Tiêu Triển lại nói: "Lần trước, nàng xin ta tha cho Chân Nguyên Nguyên một mạng, ta nghe theo nàng. Lần này ta muốn giết nữ nhân cam đó, nàng vì sao không thể nghe theo ta?"

Một cái là cứu người, một cái là giết người, có thể giống nhau sao? Lý Trác Thạch nghiêng đầu.

"Trác Thạch." Hấn cưỡng ép nắm cầm nàng kéo qua, dường như sắp xé banh lớp nguy trang ôn nhu nhiều năm qua.

Nàng nhắm mắt lại, "Thái tử điện hạ, ta mệt rồi."

Hấn thò tay vào trong chăn nàng, "Ta giúp nàng."

Căn nhà nhỏ kia là chỗ ở của mẫu thân Lý Trác Thạch trước kia. Sau khi gả đến phủ tướng quân thì đã không còn ai ngó ngang đến. Nàng chỉ đi qua đó một lần khi còn rất nhỏ.

Tiêu Triển tất nhiên không biết đến căn nhà nhỏ đó.

Thái Tử tức giận, chính là minh chứng cho việc Nhị Thập đã an toàn. Lý Trác Thạch yên tâm rồi.

- - -

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn ngày đêm thần tốc, đã nói Phong Hương, biên giới giữa Đại Tể và Bách Tuyền.

Chuyến tây tiến này, mục đích chính là đi Bách Tuyền, Mộ Cẩm muốn đi gặp Ngũ hoàng tử đã bị bắt làm con tin kia.

Vị Ngũ hoàng tử này là do Quý Phi sinh ra, nhỏ hơn Mộ Cẩm nửa tuổi. Năm đó vị Quý Phi này không được sủng ái, hai nước trao đổi con tin, Hoàng Thượng liếc mắt liền chọn trúng Ngũ hoàng tử.

Hoàng thượng đã từng hối hận, có lẽ nên đưa Tiêu Triển đi.

Nhiều năm như vậy, Quý Phi không tranh không đoạt, tận tâm hầu hạ Hoàng Thượng, chỉ mong Hoàng Thượng có thể mang Ngũ hoàng tử về nước. Sự giả hàng năm báo lại, Ngũ hoàng tử cơ trí hơn người, anh dũng quả cảm, rất có phong thái chinh chiến sa trường năm đó của Hoàng Thượng.

Mộ Cẩm bàn bạc với Hoàng Thượng, người thứ ba được chọn để kiềm chế Thái tử, ưu tiên chính là Ngũ hoàng tử.

Hoàng Thượng nói, "Con đến nói chuyện với nó trước, nếu nó muốn trở về, Trẫm sẽ phái sứ giả đến Bách Tuyền đàm phán."

Mộ Cẩm lúc này mới tới Tây Phụ Quan.

Người truyền tin lần theo ám hiệu của Thốn Bôn lưu lại, cười thiên lý mã, đuổi theo đến khách điểm của Nhị công tử.

May mắn đuổi kịp, con thiên lý mã kia cũng sức cùng lực kiệt, khi dừng lại ở khách điểm, đầu gối suýt nữa mềm nhũn.

Người truyền tin đem tin tức Nhị Thập bị bắt báo lên Thốn Bôn.

Nghe xong, vẻ mặt của Thốn Bôn lập tức ngưng trệ. Mọi người đều biết, Nhị công tử phong lưu vô tình, không dễ bụng nhất chính là nữ nhân. Theo lý mà nói, người khác tuyệt đối không thể dùng nữ nhân để áp chế Nhị công tử.

Nhưng... việc đã đến nước này.

Thốn Bôn vội vàng đi bẩm báo cho Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm đang yên giấc ngủ trên giường. Nghe tiếng gõ cửa, lười biếng rời giường, "Vào đi."

Thốn Bôn bước vào, xoay người đóng cửa lại, vẻ mặt nghiêm trang: "Nhị công tử, người truyền tin của Mộ phủ tới báo."

"Ừ." Mộ Cẩm đem bùa bình an ở đầu giường đeo vào thắt lưng. Nút thắt nữ nhân kia thắt rất độc đáo, nút thắt nhỏ tựa như hồ điệp giang cánh. Hắn lại không làm được. "Chuyện gì?"

Bùa bình an này, Thốn Bôn tận mắt nhìn thấy Nhị Thập đeo cho Nhị công tử. Nhị công tử lúc ngủ cũng không rời, mang đặt dưới gối. Thốn Bôn cúi đầu nói: "Nhị công tử, Nhị Thập cô nương bị bắt đi rồi."

Mộ Cẩm nghe được hai chữ "Nhị Thập", khóe miệng đang khẽ nhếch lên, liền đông cứng giữa chừng. Hắn lạnh lùng hỏi: "Chuyện khi nào?"

"Người truyền tin nói, là năm ngày trước."

Ngón tay Mộ Cẩm giật giật, muốn cầm cái gì đó bên cạnh, nhưng trên tay trống không. Hắn nhìn thấy trường thiên trên bàn, bèn xuống giường, tiến đến cầm lên, "Xoạt" một tiếng mở quạt ra. Phẩy phẩy quạt, hắn cố gắng giữ bình tĩnh, rồi lại không thấy nhân nhả nữa, hắn khép lại cây quạt. "Dương Đào đâu?"

"Dương Đào bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh." Nếu nói về chức trách của ám vệ, Dương Đào đã thất trách. Thế nhưng, Thốn Bôn bổ sung thêm một câu: "Nàng cố gắng chống đỡ hơi tàn về Mộ phủ mật báo."

Mộ Cẩm hung hăng ném quạt sang một bên, lạnh lùng nói: "Ta trước khi đi đã nói với nàng ta, không được chạy loạn, không được chạy loạn. Nữ nhân này vĩnh viễn không học được cách nghe lời." Hắn nắm chặt tay vịn ghế, gần như mất hết khí lực, nặng nề thả người xuống ghế. "Giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng nhận được bài học." Hắn đưa tay đỡ trán, nhắm mắt lại.

"Thái Tử vì sao phải nhằm vào Nhị Thập cô nương?" Thốn Bôn cảm giác được, hơi thở của Nhị công tử vô cùng hỗn loạn.

"Nào bị hỏng rồi." Mộ Cẩm xoa huyết thái dương của chính mình, thấp giọng nói: "Nữ nhân này cũng không làm ta bớt lo." Hắn lại mở mắt ra, một tay chạm vào bùa bình an đeo trên thắt lưng. Túi đựng bùa mỏng manh, phảng phất lưu lại mùi hương của Nhị Thập. Hai tay hắn cầm lên, không nói gì nữa.

Trong phòng yên lặng. Thốn Bôn nhảy bèn nghe ra, Mộ Cẩm khẽ thở dài. Đây không phải là một Nhị công tử xưa nay bày mưu tính kế. Điều Thốn Bôn lo lắng đã trở thành sự thật, Nhị công tử e rằng đã có nhọc nhằn.

"Năm ngày rồi." Hồi lâu, Mộ Cẩm mới ngồi thẳng dậy. "Muốn hỏi, muốn khai, nữ nhân này chắc đã khai hết rồi."

"Nhị công tử, Nhị Thập cô nương là người câm, thuộc hạ đoán Thái Tử bắt nàng là có nguyên nhân khác, không phải có lời muốn hỏi."

"Có lẽ Tiêu Triển thì không, nhưng nữ nhân này... là loại cô đầu tường phản bội còn nhanh hơn bất cứ ai." Phản cũng tốt, khai cũng được, nàng có thể cố gắng bảo vệ tính mạng. Bảo vệ được tính mạng là tốt rồi.

Trong lời nói Mộ Cẩm cũng không nghe ra được ý tứ trách cứ. Nhị Thập rất sợ chết, hần sớm đã biết. Nàng chính là như vậy, nói dối không chớp mắt, nói dối đều toàn ba hoa khoác lác.

"Nhị công tử, thuộc hạ nghĩ..." Thốn Bôn giương mắt nhìn Mộ Cẩm, "Thái Tử có thể lấy Nhị Thập cô nương để áp chế người hay không?"

Mộ Cẩm trong lòng chợt dạ, nhanh chóng phủ định: "Nực cười! Một nữ nhân mà có thể áp chế được ta?"

Vừa dứt lời, hần nhớ tới khi còn nhỏ, một ngày nọ, mẫu thân hần sinh bệnh. Hoàng Thượng rất lâu không xuất hiện.

Mẫu thân khỏi rồi. Rất lâu sau đó, Hoàng Thượng mới đến.

Chân Nguyệt Sơn cũng lạnh nhạt với Hoàng Thượng. Dù Hoàng Thượng xin tha hay bày trò để bà cười, bà đều bày ra khuôn mặt thờ ơ.

Tiểu Mộ Cẩm nhìn Hoàng Thượng, giống như chú gà trống bại trận.

Hoàng Thượng bị đuổi ra ngoài, bắt đắc dĩ dặt bàn tay bé nhỏ của tiểu Mộ Cẩm, "Đạm Nhi, chăm sóc mẫu hậu con thật tốt nhé."

Tiểu Mộ Cẩm giọng trẻ con hỏi: "Mẫu hậu bị bệnh, Phụ hoàng vì sao không tới gặp người? Phụ hoàng không thích mẫu hậu sao?"

"Không hề thích." Ba chữ này Hoàng Thượng nói rất nhanh, như thể phủ nhận chính mình. Hoàng Thượng vỗ vỗ đầu tiểu Mộ Cẩm, "Đạm Nhi, tình yêu là con dao hai lưỡi. Thiên tử không được phép có nhược điểm. Con tương lai cũng là thiên tử, phải nhớ cho kỹ lời Trẫm dạy bảo. Một khi gặp hồng nhan họa thủy, phải nhớ cô tận gốc. Người không vương bạn, mới là nam tử hoàng thất sát phạt quyết đoán."

Một đoạn hội thoại này, đã từng có lúc thoáng qua trong tâm trí Mộ Cẩm, chỉ là lúc đó hần đang đắm chìm trong nụ hôn với Nhị Thập, không phát hiện ra.

Thốn Bôn hỏi: "Nhị công tử, hành trình của chúng ta sẽ thay đổi sao?"

"Ngũ hoàng tử ở Bách Tùy đã nhiều năm, nhưng hần bố trí tai mắt trong triều, chứng tỏ hần có lòng muốn về nước. Năm đó, Ngũ hoàng tử không có lựa chọn, phải đi Bách Tùy làm con tin. Hần không có cơ hội cạnh tranh cùng Thái Tử. Hiện giờ ta cho hần cơ hội đó, đem củ khoai nóng Tiêu Triển quăng ra ngoài. Trai cò đánh nhau, ta làm ngư ông đắc lợi. Chúng ta treo đeo lợi suốt đến tận đây, là để Ngũ hoàng tử về phe chúng ta. Không đến mức vì một nữ nhân..." Mộ Cẩm ngừng lại, "Làm xáo trộn kế hoạch."

Nam nhân phải lấy đại cục làm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chắc là mưa từ nóc nhà rơi xuống

Editor: Lam Minh, June

Hơi thở Mộ Cẩm bình ổn, lại trở về là Nhị công tử vân đạm phong khinh. Hần cười nhìn Thốn Bôn, "Đi chuẩn bị bữa tối đi."

Chủ tử đã nói vậy, Thốn Bôn không tiện nhiều lời, liền lui xuống.

Phong Hương là biên giới hai nước, giao thương qua lại mật thiết, khắp nơi đều có thể thấy được nam nữ Bách Tùy. Cô nương Bách Tùy cười mở, dịu dàng, để trần cánh tay cũng không phải hiếm lạ, có người còn để lộ cả mui chân xinh xắn. Vừa đi vừa liếc mắt, xinh đẹp mỹ miều.

Mộ Cẩm suy nghĩ trước cửa sổ, có lẽ nên mang một mỹ nhân Bách Tùy về phủ.

Vốn là cảnh đẹp người vui, hần lại nổi lên bực bội.

Bên này tuy mỹ nhân xinh đẹp trắng ngần, nhưng cũng không bằng tiểu mỹ nhân thom ngon ngào ngọt kia.

Vừa nghĩ đến đó, những nữ tử Bách Tùy áo choàng sa mỏng liền mất đi thú vị.

Mộ Cẩm đóng cửa sổ lại, trong lòng suy tư, ngày mai qua biên giới, làm thế nào để liên lạc với Ngũ hoàng tử? Tiếp theo nên đàm phán thế nào? Ngũ hoàng tử sẽ muốn điều kiện gì? Cái nào nên đồng ý, cái nào không.

Một đồng vấn đề bày ra trước mắt, Mộ Cẩm hơi hoảng loạn, bất luận thế nào cũng không cảm thấy yên lòng, thậm chí cảm thấy chuyển đi này của mình vô cùng hoang đường, gần dặm xa xôi đến đây, kết quả lại mất đi nữ nhân kia.

Hắn ngồi xuống ghế dài, nhắm mắt dựa vào thành ghế.

Mỗi một đế vương đăng cơ, không tránh được xác chết khắp nơi. Nàng chỉ là một tiểu nha hoàn hèn mọn... Có trách thì chỉ có thể trách số mệnh.

Nàng giáo hoạt như thế, hiểu rõ đạo lý kẻ thối là trang tuần kiệt. Chỉ cần nàng khai ra toàn bộ. Tiêu Triển sẽ giữ lại cho nàng một mạng. Thế nhưng ngộ nhờ... nàng giữ kín như bưng, không tiết lộ thân phận Tứ hoàng tử, Thái Tử có khi nào tức giận rồi đem nàng diệt khẩu hay không...

Mộ Cẩm nhú chặt lông mày.

Đây là lần đầu tiên, hắn không thể tĩnh tâm suy nghĩ cái gọi là vì "đại cục". Hắn nghĩ đến nữ nhân kia, thì thể máu tươi đầm đìa.

Năm ngày rồi, hoặc là nàng sớm đã ——

Mộ Cẩm lắc đầu, không nghĩ nữa.

Từ lúc Thốn Bôn rời đi, chỉ mới trôi qua một khắc.

Thế mà giờ khắc này lại kéo dài dằng dặc đến vô tận. Mộ Cẩm đứng dậy đến bên cửa sổ, hung hăng đẩy cửa sổ ra.

Ngon núi xa xa đang cắn nuốt ánh chiều tà, thiếu mất một góc như khóe miệng nhếch lên. Sắc trời nhuộm đỏ, không phải sắc đỏ tươi mừng vui, mà là sắc đỏ máu thê lương.

Mộ Cẩm muốn treo lên mặt một nụ cười thoải mái, lúc kéo mặt lên, lại phát hiện trên mặt, trên tay, cả đáy lòng mình lan ra thứ cảm xúc lạ lẫm.

Hắn nhìn ánh chiều tà, như thể đã trôi qua cả một năm, mới nghe thấy tiếng đập cửa, "Nhị Công tử, bữa tối đã chuẩn bị xong."

"Ừ." Mộ Cẩm hoàn hồn, phát hiện ở ngon núi phía xa, mặt trời mới xuống được một nửa.

"Nhị công tử, công văn xuất ngoại đã thu xếp xong xuôi, ngày mai có thể khởi hành. Từ biên giới Bách Tuy đến kinh thành Bách Tuy, nếu đi ngựa, nhanh thì mất một ngày. Thuộc hạ đã chuẩn bị ngựa và lương khô —— " Thốn Bôn bày đồ ăn lên bàn, liếc mắt nhìn Mộ Cẩm, bỗng chốc im lặng.

"Ừ." Mộ Cẩm ngồi xuống, cầm đĩa lên mới kinh ngạc phát hiện, trên mu bàn tay có giọt nước trong suốt.

Chắc là mưa từ nóc nhà rơi xuống.

...

"Nhị công tử, thuộc hạ xin cáo lui trước." Thốn Bôn rời đi để Mộ Cẩm có thêm chút thời gian.

Mộ Cẩm chậm rãi ăn cơm.

Ngon núi phía xa đã hoàn toàn nuốt trọn mặt trời. Ánh chiều tà phía sau núi, là máu tươi bắn tung tóe của hoàng hôn gãy giữa. Nhìn xem, tà dương trên bầu trời, núi cao trên mặt đất, vẫn không ngừng giết hại lẫn nhau. Sinh tử của người trần càng thêm bé nhỏ không đáng kể.

Mộ Cẩm ngồi một lúc lâu, lại tới hỏi Thốn Bôn: "Tối nay có khởi hành đi Bách Tuy được không?"

Thốn Bôn nói: "Bách Tuy ban đêm gió to cát lớn, không tiện lên đường."

"Ừ, vậy nghỉ ngơi thôi."

"Vâng." Thốn Bôn không nói gì thêm. Nhị công tử là người thông minh, sẽ tự cân nhắc lợi hại được mất.

Nửa đêm, Mộ Cẩm y phục gọn gàng chuẩn bị xuất phát, gõ cửa phòng Thốn Bôn, "Hồi phủ."

Không ngoài dự đoán của Thốn Bôn. Nhị công tử làm việc quyết đoán, một khắc do dự kia, Thốn Bôn đã mơ hồ đoán được lựa chọn thật sự của Nhị công tử là gì.

Trước khi lên ngựa, Mộ Cẩm quay đầu nhìn thoáng qua hướng Bách Tuy.

Đàm phán cùng Ngũ hoàng tử không chắc chắn sẽ thuận lợi. Ngày mai đến Bách Tuy, sau đó về kinh thành còn cần thêm một ngày nữa, nếu đàm qua phán lại vài ba lần, lại trì hoãn thêm mấy ngày.

Về sớm về muộn mấy ngày, khác nhau ở chỗ, chính là thi thể của nữ nhân kia còn ấm áp, hay đã lạnh băng.

Nếu là nam tử hoàng thất trong miệng Hoàng Thượng, Mộ Cẩm có lẽ sẽ không chần chừ mà xuất phát về phía Bách Tuy.

Đáng tiếc, không đi được.

Đại cục làm trọng. Nhưng đến tột cùng thì bắt đầu từ lúc nào, nữ nhân kia đã trở thành quan trọng nhất, hẳn lại hoàn toàn không biết.

Mới đầu chính là cảm thấy nàng chơi đùa rất thú vị. Lúc thông minh, lúc ngốc nghếch, vì người khác quên mình. Hẳn tò mò, liệu có đúng như lời mẫu thân hẳn nói, ngoài cung thật sự có những nữ tử thông minh lại lương thiện. Về sau, nữ nhân kia càng ngày càng xinh đẹp. Ngũ quan không có gì thay đổi, không biết chuyện gì xảy ra, vì sao thoáng một cái đã trở thành tiểu mỹ nhân.

Nếu ngày trước, hẳn biết được nàng sẽ trở thành nỗi vương bận của hẳn, hẳn nhất định ngay từ lúc bắt đầu, sẽ không tò mò với nàng, không cùng nàng đấu khẩu, thậm chí giết chết nữ nhân này.

Toàn bộ đều đã quá muộn. Hiện tại hẳn không nỡ giết, càng không muốn để người khác động thủ.

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn từ Mộ phủ đi đến đây mất bảy ngày. Hiện giờ trở về lại mất vài ngày hành trình nữa.

Hai người đều biết rõ, Nhị Thập lành ít dữ nhiều.

Mộ Cẩm thế nào cũng không muốn tự nói ra miệng từ "chết", hẳn cảm thấy hẳn không nói, nàng nhất định còn sống.

Phản bội hẳn cũng được, chỉ cần nàng còn sống.

Cứ cách hai tòa thành, Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn liền đổi một con thiên lý mã, hướng kinh thành hành tẩu.

- - -

Lúc về còn nhanh hơn lúc đi.

Có lúc Mộ Cẩm tình nguyện bay lên đi tắt qua nóc nhà. Lính canh tuần tra thiếu chút nữa tưởng là trộm cướp giang hồ.

Liên tiếp mấy chục ngày lặn lội đường xa.

Mộ Cẩm nội lực ít, lại vì sống chết của Nhị Thập mà tâm tư rối loạn, hơi thở bất ổn.

Thốn Bôn có chút lo lắng, nói: "Nhị công tử, nếu không chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đi?"

Mộ Cẩm lắc đầu, "Mau chóng trở về kinh thành, về tới Mộ phủ rồi nói." Hẳn mơ hồ cảm thấy được chính mình khó thở công tâm.

Lúc luyện võ, hẳn đã hơn mười tuổi. Thời gian hẳn ở Thượng Đình Thành không nhiều, không có cách nào tu luyện nội công tâm pháp. Lâm Ý Tri nói cho hẳn biết, môn võ công hẳn tu luyện trước đây là bí kíp tà giáo. Không cần nội công vững chắc, nhưng không thể tức giận, tính tình lạnh nhạt thì không quá đáng ngại.

Môn công phu này đúng là thích hợp với Mộ Cẩm, dưới sự dạy dỗ của Chân Nguyệt Sơn, hẳn không màng danh lợi, cũng ít có lúc thất thất. Tâm bình khí hòa là một chuyện dễ dàng.

Mộ Cẩm dưới chân chạy như bay, kiềm chế lo lắng đối với Nhị Thập, bình ổn sóng to gió lớn trong lòng. Nhưng lão đảo một cái, thân thể nhẹ nhàng ngã giữa không trung.

"Nhị công tử." Thốn Bôn tiến lên phía trước đỡ Mộ Cẩm. Nhị công tử nóng lòng thành tài, võ công sử dụng đều hao tổn tâm mạch. Nhưng Thốn Bôn cũng biết, ngày nào chưa có tin tức của Nhị Thập, ngày đó Nhị công tử chưa thể bình tĩnh.

"Không có gì đáng ngại." Mộ Cẩm ổn định lại tâm trí, hẳn lần nữa vận khí, chạy về phía trước.

Ngày hôm sau, Mộ Cẩm về tới Mộ phủ.

Đinh Vinh Chỉ cài trang đến, nói: "Thái Tử ở kinh thành đông tây nam bắc chỗ nào cũng có biệt viện."

Mộ Cẩm giả hồi báo: "Hộ vệ ở kinh thành đã ngầm điều tra nhiều ngày, cũng nghi ngờ vài tòa biệt viện. Nhưng... Không có sự phân phó của Nhị công tử, thuộc hạ không dám tùy tiện hành động."

"Ừ." Mộ Cẩm đáp lại ngắn gọn. Hẳn một tay chống trán, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mộ Cẩm giả nói rất có lý, ai cũng sẽ không vì một nữ nhân mà rút dây động rừng. Ai cũng không.

Buổi chiều ám vệ đến báo, biệt viện phía nam của Thái tử có vài thị vệ võ công cao cường, nguy trang thành gia đình trông coi. Trong viện còn có đám hắc y nhân lui tới.

Mộ Cẩm lập tức phân phó Thốn Bôn, mang theo mấy hộ vệ tinh nhuệ, lần vào biệt viện phía nam.

Mộ Cẩm lệ khí trùng trùng, sát ý nặng nề. Gặp một giết một, gặp hai giết hai. Mấy gã hắc y nhân hai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Thế nhưng, vẫn không tìm thấy Nhị Thập. Qua vài toà biệt viện khác của Thái Tử cũng không thấy bóng dáng Nhị Thập đâu.

Lúc này, hơi thở Mộ Cẩm đã không còn ổn định nữa. Hắn nói với Đinh Vĩnh Chí: "Trông chừng thật kỹ Tiêu Triển cho ta."

"Vâng." Đinh Vĩnh Chí gật đầu, chần chừ hỏi: "Nhị công tử muốn ra mặt chống lại Thái Tử sao?"

Nhị công tử trước nay đều lấy lùi làm tiến, không trực tiếp xung đột với Thái Tử. Hôm nay Đinh Vĩnh Chí mắt thấy tai nghe Nhị công tử đi đến đâu cũng mang theo sát khí. Có thể làm Nhị công tử tức giận đến mức này, chỉ sợ vị tiểu thiếp mắt tích kia không phải là một nữ tử tầm thường.

Mộ Cẩm đẩy cửa sổ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thệ Đàm, nói: "Hắn động vào người không nên động."

Đồng Tây Nhị Tài như nghe thấy tiếng Nhị công tử nói, nghe răng cắn xé miếng thịt tươi trong nước.

Đinh Vĩnh Chí âm thầm kinh hãi, ý tứ trong lời nói của Nhị công tử, chẳng lẽ là đối với nữ tử kia...

Đinh Vĩnh Chí vừa buồn vừa lo. Lo ở chỗ, Nhị công tử bị vương bận bởi nữ nhân này, làm việc sẽ vướng tay vướng chân. Mừng ở chỗ, Nhị công tử cuối cùng cũng hiểu được, mùi vị tuyệt diệu của việc có giai nhân bầu bạn.

- - -

Lý Trác Thạch nằm trên giường đến phát mệt, mở cửa sổ cho thoáng khí. Nhìn thấy hắc thông dong tàn bộ đi tới, nàng trở lại giường, nghiêng người vào trong tránh hắc.

Lúc đầu, Tiêu Triển còn giữ được vẻ mặt ôn nhuận. Nhưng chỉ chốc lát sau đã thu lại ý cười, dùng thủ đoạn uy hiếp.

Nàng mềm cứng đều không ăn, hắn nói cứ nói, nàng nhắm mắt ngủ.

Tiêu Triển không chịu được lâu liền bỏ đi, rời khỏi phòng nàng.

Vừa đến thư phòng, Chu Văn Đồng tới báo: "Thái tử điện hạ, hắc y nhân ở biệt viện kỳ lạ chết thảm."

"Kỳ lạ chết thảm?" Vừa ở chỗ Lý Trác Thạch rước bọc vào người, sắc mặt Tiêu Triển vốn đã không tốt, nghe được tin này, chân mày hắn như phủ một lớp băng.

"Vâng." Những ám vệ đó đều do Chu Văn Đồng vật và huấn luyện. Thiếu đi mấy quân cờ, đáy mắt Chu Văn Đồng thoáng ánh lên vẻ tàn ác. "Một số thì một kiếm phong hầu, số khác thì sọ nát xương tan."

"Tra ra ai làm chưa?" Tòa biệt viện kia vốn là giam Nhị Thập. Vì sao sát thủ xuất hiện ở đó, Tiêu Triển đã có suy đoán. Thế nhưng hắn vạn lần không ngờ, Mộ Cẩm dám ngang nhiên phải người xông vào địa bàn của Thái tử.

"Thần thất trách, đối phương không có để lại dấu vết." Chu Văn Đồng nói: "Người tới võ công cao cường, ra tay tàn nhẫn. Thần phỏng đoán... là đám hộ vệ mà Mộ Cẩm che giấu."

"Đúng là coi trời bằng vung." Tiêu Triển đập mạnh xuống bàn, "Chu Văn Đồng."

"Có thần."

"Tra rõ việc này." Quanh người Tiêu Triển toàn sát khí, từng chữ thả ra đều lạnh thấu xương: "Ai dám cản trở, giết không cần luận tội."

"Vâng." Chu Văn Đồng lĩnh mệnh rời đi.

Tiêu Triển đứng dậy, định đến phòng Lý Trác Thạch, nhưng đi được vài bước, chân lại dừng lại. Hắn đường đường là Thái Tử, trước mặt nàng tỏ vẻ ôn nhuận thì dễ. Nhưng muốn hắn ở trước mặt nàng bộc lộ tâm tình giận dữ, hắn lại không làm được.

Tiêu Triển đã lâu rồi không gặp phải khó khăn, dù cùng Hoàng Thượng đấu trí đấu mưu. Có khi, Hoàng thượng tiến vài bước, Tiêu Triển sẽ tự lùi vài bước. Một tiến một lùi, nhưng thật ra hai bên đều ngang tài ngang sức.

Mộ Cẩm giết sạch người ở biệt viện, chẳng khác gì là tuyên chiến trước. Trong ngực Tiêu Triển như mắc một cái xương cá. Nụ cười nhạt vốn có của hắn sớm đã tan biến. Hắn cần phát tiết một chút. "Thanh Lưu."

"Dạ có mặt." Thanh Lưu vội vàng đáp lại.

Tiêu Triển cũng muốn giết chóc một phen. "Thu xếp một chút, ngày mai ta muốn đến bãi săn."

"Vâng."

- - -

Đình Vịnh Chỉ biết được tin Thái Tử tới bãi săn, lập tức báo lại cho Mộ Cẩm.

Nhị Thập sống chết chưa rõ, Mộ Cẩm nghe được hai chữ "Thái Tử", đáy mắt dâng trào ngọn lửa tối tăm sâu thẳm.

Đình Vịnh Chỉ rất hiếm khi nhìn thấy bộ dáng âm ngoan của Nhị công tử. Nhị công tử cũng thật là, mọi chuyện đều quá cực đoan. Hoặc là không chút để ý, hoặc là cực kỳ coi trọng.

Tuy Đình Vịnh Chỉ biết rõ, một người đã đến mức cực đoan thì không kéo lại nổi. Nhưng hắn vẫn khuyên bảo: "Nhị công tử, Thái Tử chung quy vẫn là Thái Tử, nếu không có kẻ sách vụn toàn, chỉ sợ..."

"Việc này do hắn tự chuốc lấy. Hắn bắt tiểu thiếp của ta, chính là bức ta phải ra tay." Mộ Cẩm nói: "Nếu ta có thể hy sinh một tiểu thiếp, tiếp tục làm Nhị công tử tiêu dao tự tại, ta nhất định sẽ không tùy tiện hành sự." Vấn đề ở chỗ, hắn không cách nào hy sinh người tiểu thiếp này.

"Nhị công tử, tùy tiện tuyên chiến với Thái Tử, lúc sau bên ta sẽ rơi vào bị động."

"Sớm hay muộn thì cũng sẽ có cuộc chiến này. Dù ta thật sự không phải Tử hoàng tử, Tiêu Triển cũng sẽ dồn ta vào chỗ chết."

"Hiện tại Hoàng Thượng có thể kiềm chế Thái Tử, chúng ta còn có đường lui. Nếu ngang nhiên khiêu khích..."

"Không còn thời gian. Kéo dài thêm một ngày là thêm một ngày nàng bị nguy hiểm." Mộ Cẩm nói: "Chính bởi vì có đường lui, mới có thể đánh cuộc một lần."

Đình Vịnh Chỉ thờ dài. Sao có thể ngờ được Nhị công tử cũng có ngày giận dữ vì hồng nhan. Hắn vốn là buồn vui lẫn lộn, nhưng giờ lại buồn nhiều hơn vui.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nhập ma

Editor: Lam Minh, June

Tiêu Triển được một đoàn thị vệ hộ tống, cười ngửa đến.

Từ xa nhìn thấy người ở cửa bãi săn, Tiêu Triển ghìm cương, giơ tay lên.

"Dừng lại." Chu Văn Đồng quay đầu nói.

Thị vệ đồng loạt ghìm cương ngựa.

Thị vệ trước kia của bãi săn đã sớm không thấy tung tích.

Mộ Cẩm chặn trước cửa bãi săn. Áo trắng ngựa trắng, mắt đen tóc đen, ngũ quan không giống Hoàng Thượng. Nhưng Tiêu Triển vẫn luôn nhìn thấy thần thái của Hoàng Thượng từ hắn.

Người ngựa hai bên lặng lẽ nhìn nhau.

Vẫn là Tiêu Triển giữ phép tắc, hắn hơi mỉm cười, nói: "Mộ công tử, trùng hợp vậy, lại gặp nhau rồi."

Mộ Cẩm không cợt nhả giống trước kia, ánh mắt lạnh băng nhìn y bảo vàng sáng rực của Tiêu Triển, "Người của ta đâu?"

Tiêu Triển kinh ngạc, giả ngu hỏi: "Mộ công tử lời này là có ý gì?"

Mộ Cẩm vẫn một mực lạnh lùng hỏi: "Người của ta đâu?"

Một cái mắc câu này, cực kỳ giống Hoàng Thượng. Tiêu Triển giật giật khóe miệng, ẩn hiện vẻ ghét bỏ, "Ta đoán không sai, người quả nhiên là người đó." Người đó, không cần nói rõ. Trong lòng hai bên đều biết rõ ràng.

Đúng lúc, tuần mã dưới thân Mộ Cẩm tung vó lên.

Tiếng ngựa hí như kèn lệnh.

Chu Văn Đống tiến lên, nửa người chần trước Tiêu Triền.

Thôn Bôn ngồi thẳng tắp trên ngựa, mặt không biểu cảm, nhưng tay nắm chắc chuôi kiếm.

Tiêu Triền thể hiện uy nghiêm Thái tử: "Dám xâm phạm bãi săn hoàng thất, nguoi thật sự là to gan lớn mật."

"Người của ta đâu?" Mộ Cẩm hỏi.

Tô Yến Tinh thật sự đã nói đúng, nữ nhân cầm kia chính là tiểu thiếp trong lòng Mộ Cẩm. Càng biết rõ chân tướng, sắc mặt Tiêu Triền càng trầm xuống, nhớ tới Lý Trắc Thạch, vì nữ nhân cầm kia mà chiến tranh lạnh với mình mấy ngày nay.

Chỉ là một nữ nhân, lại khiến Mộ Cẩm thất thủ, làm gì còn tí quyết đoán nào của nam nhân Tiêu gia. Đối thủ yếu ớt như vậy, trước giờ Tiêu Triền đều rất khinh thường. Lúc trước, Tiêu Triền còn muốn nói chuyện với Mộ Cẩm, lúc này hẳn không có hứng nữa. Hắn nhẹ giọng nói với Chu Văn Đống: "Giết."

Chu Văn Đống rút kiếm, một đám thị vệ tháp tùng cũng bày ra tư thế nghênh chiến.

Trong nhất thời, tiếng vó ngựa nổi lên, hí dài không ngớt.

Bên kia hơn mười hộ vệ của Mộ Cẩm, mỗi người mặt không biến sắc, mắt mở to đôi mắt vô cảm bình tĩnh nhìn quân thị vệ.

Chu Văn Đống động thủ trước, cùng với tiếng kêu thanh thúy của gươm kiếm, rừng lá hai bên rơi xuống vài chiếc lá xanh. Hắn lập tức bay lên, hướng thẳng đến trước mặt Mộ Cẩm.

Thôn Bôn xoay người phi tới, dùng võ kiếm ngăn cản trường kiếm của Chu Văn Đống.

Chu Văn Đống hiếm khi biểu lộ cảm xúc, lúc này nhìn chằm chằm hoa văn sói trên vỏ kiếm Thôn Bôn, gò má bỗng cử động, cười nói: "Thật không dám giấu diếm, ta đã chờ thời khắc này từ lâu rồi."

Thôn Bôn không muốn suy nghĩ đến ý tứ trong lời nói Chu Văn Đống, tung thanh kiếm lên. Kiếm sắc như hiểu ý chủ, nhẹ nhàng rời khỏi vỏ.

Chu Văn Đống như ý nguyện, cuối cùng có thể cùng Thôn Bôn phân tranh cao thấp.

Mộ Cẩm quát roi ngựa, tuấn mã phóng nhanh về phía trước.

Vài tên thị vệ xuống ngựa, bước lên ngay ngắn, rút kiếm ra chặn.

Tuấn mã hí vang, nhảy qua đỉnh đầu đám cầm vệ quân.

Đúng lúc cầm vệ quân muốn quay lại bảo vệ Thái Tử, nhóm hộ vệ vẫn án binh bất động kia cuối cùng cũng nhúc nhích, tiến lên tự chọn đối thủ của mình.

Mộ Cẩm cười ngựa đến trước mặt Tiêu Triền.

Áo giáp sắt của Tiêu Triền dưới ánh mặt trời như phát ra ánh sáng chói lóa. Hắn không còn nguy trang vẻ nhã nhặn nữa mà lạnh lùng nhìn Mộ Cẩm: "Hôm nay nguoi chán sống rồi."

"Người của ta đâu?" Mộ Cẩm tiếp tục hỏi.

Tiêu Triền cười lạnh: "Nguoi thua rồi."

"Người của ta đâu?" Mộ Cẩm đi đến, chỉ hỏi đúng một câu này.

"Lòng dạ nữ nhân là điều tối kỵ." Tiêu Triền thương hại nói: "Tiêu Đạm, nguoi thua rồi."

Từ lúc nhận được tin tức truyền đến, tinh thần Mộ Cẩm vẫn luôn bất ổn, hỏi Tiêu Triền mấy câu liên, vẫn không có được tin tức của Nhị Thập. Mộ Cẩm mất hết kiên nhẫn, trường phiến trong tay xoay thành vòng tròn, phi người về phía Tiêu Triền.

Sau khi Tứ hoàng tử đi, Tiêu Triền bắt đầu luyện võ cùng thủ lĩnh cầm vệ quân. Hoàng Hậu lúc bấy giờ chỉ muốn nếu Hoàng Thượng vẫn một mực không chịu thoái vị, nếu có chút công phu, Thái tử sẽ càng có lợi lúc bức ngồi soán vị. Ngày thường ngoài cầm vệ quân, Tiêu Triền hiếm có cơ hội đấu cùng người khác, động tác so với Mộ Cẩm có chút chậm. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, Tiêu Triền lập tức phản kích.

Mộ Cẩm lại hỏi: "Người của ta đâu?"

Tiêu Triền đẩy lòng bỗng dâng lên một cơn tức giận. Điều Tô Yến Tinh nói đã trở thành sự thật, bao gồm cả những nghi vấn của Tiêu Triền. Năm đó quần thần khen ngợi Tứ hoàng tử đa mưu, hiện giờ chỉ vì một nữ nhân mà mất đi sự phán đoán.

Huỳnh đệ hai người, trong lòng đều tràn ngập lửa giận, quanh quẩn trong lòng không tan.

Tiêu Triển dùng kiếm cắt ngang quạt ngọc của Mộ Cẩm, quát lớn nói: "Người nhìn bộ dạng bây giờ của ngươi xem, không có chí lớn. Không khác gì đám hôn quân háo sắc ngu muội."

Mộ Cẩm hồ hững, xoay tròn ám khí giữa quạt. Gai nhọn sắc bén suýt nữa xoẹt qua má Tiêu Triển.

Tiêu Triển ngửa đầu né tránh. Trong mắt lại càng thêm u ám. Đường đường là Tứ hoàng tử, thế mà lại sử dụng võ công như thích khách, nham hiểm xảo trá. Lửa giận của Tiêu Triển càng lớn: "Người trầm luân đến như vậy, càng không xứng với thân phận Tứ hoàng tử."

Nói ra thì buồn cười, nhưng lời này lại giống như hận rên sắt không thành thép.

(*Hận rên sắt không thành thép: việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

Thấy Thái Tử về mặt phần nộ, liền tiếp lùi về phía sau, Chu Văn Đồng đang tranh đấu kịch liệt với Thốn Bôn cho rằng Thái Tử không địch lại thể tấn công của Mộ Cẩm, đang muốn thoát thân, lại bị lưỡi kiếm Thốn Bôn ngăn lại.

Kiếm trong tay Thốn Bôn như nước chảy mây trôi, như gió bão điên cuồng gào thét.

Chu Văn Đồng trong lòng hoảng hốt, Thốn Bôn tuổi tác không bằng hắn, võ công lại đạt tới trình độ đỉnh cao như vậy. Chu Văn Đồng lạnh lùng hỏi: "Sự phụ ngươi là ai?"

Thốn Bôn không nói. Đây là chuyện của hắn, không cần trả lời.

Hai người giao đấu, Thốn Bôn hơi chiếm thế thượng phong.

Mộ Cẩm đấu cùng Tiêu Triển hướng đó, giống như Mộ Cẩm tiến, Tiêu Triển thủ. "Người của ta đâu?" Mộ Cẩm chỉ lặp lại bốn chữ này.

Tiêu Triển thối lui đến bìa rừng, không thể nhịn được sự chán ghét với Nhị Thập, lạnh lùng hai chữ: "Chết rồi."

Sống chết của Nhị Thập, vẫn luôn là một dấu hỏi lớn. Lục soát biệt viện Thái tử không tìm thấy Nhị Thập, Mộ Cẩm may mắn nghĩ rằng, có lẽ Tiêu Triển đem nàng giấu vào cung... Có lẽ, Tiêu Triển... có biệt viện khác mà không muốn ai biết.

Một câu của Tiêu Triển, đã chính thức vạch trần cục diện Mộ Cẩm không dám nghĩ tới.

Bất người mười ngày, Tiêu Triển không khiêu chiến gì với Mộ phủ. Hoặc là nàng không có tác dụng, hoặc là... nàng đã chết. Tuy nàng có chút khôn vặt, chỉ cần có cơ hội nhất định sẽ làm chủ mạng sống của mình. Thế nhưng, Tiêu Triển sẽ không dễ dàng mà bị nàng lừa gạt cho qua.

Nhị Thập đã chết, là một kết cục hợp lý có thể tồn tại.

Tay cầm quạt của Mộ Cẩm vô lực buông xuống.

Khuôn mặt thần thờ của Mộ Cẩm như nứt ra kẽ hở, Tiêu Triển dựa vào thân cây, bình tĩnh nói tiếp: "Tô Yến Tinh nói với ta, tiểu thiếp cam đoan có thể kiềm chế ngươi, ta liền bắt nàng đi. Nhưng mà ngươi chẳng có động tĩnh gì. Nàng ta là một người cam, lại ăn rõ nhiều, ta không rảnh mà nuôi một nữ nhân vô dụng, cũng lười đưa về trả, nên giết nàng ta thôi." Trừ câu cuối, mấy câu trước Tiêu Triển đều nói thật. Nếu không phải Lý Trắc Thạch nhúng tay, hẳn thật sự đã giết chết Nhị Thập.

Liên tiếp bốn ba, ban đêm không ngủ, Mộ Cẩm đều chống đỡ được. Một câu "Chết rồi", lại chặt đứt dây cung đã kéo căng trong hắn nhiều ngày qua. Trong kinh mạch một vài luồng khí mãnh liệt chuyển động, như muốn thoát ra, muốn phá tan sự trói buộc, chui ra khỏi cơ thể. Mộ Cẩm võ công cao cường, lúc này ngược lại lại thành phần phệ nghiêm trọng, bởi vì hắn không cách nào bình tâm dụ khí nữa.

Mộ Cẩm ngược mắt lên.

Lòng Tiêu Triển như trầm xuống. Sát khí của Mộ Cẩm không khác gì sát thủ máu lạnh. Tiêu Triển còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên thấy Mộ Cẩm biến mất.

Trong chớp mắt, Mộ Cẩm hiện ra trước mặt Tiêu Triển, nắm trong tay chuôi kiếm của Tiêu Triển, đẩy ngược tay.

Mũi kiếm đâm vào bụng Tiêu Triển, như chọc xuyên qua.

Tiêu Triển thật đáng đời, hẳn cho rằng Mộ Cẩm mất tinh thần, liền có phần buông lỏng.

"Thái Tử!" Chu Văn Đồng không dám ham chiến, đã trúng một đao của Thốn Bôn, vội vàng chạy đến trước mặt Tiêu Triển.

Mộ Cẩm đảo mắt, tay kia hướng về phía bả vai Chu Văn Đồng.

Thừa dịp có khoảng trống, Tiêu Triển liền lùi lại mấy bước, dùng tay che lại vết thương trên eo, không dám rút kiếm. Hắn hồn hồn thờ dốc, phát hiện Mộ Cẩm trước mặt có chút không đúng, khỏe mắt, khỏe miệng không chịu không chế mà cong lên, trên mặt gân xanh giật giật. Ngũ quan vận vẹo, sắc mặt tái nhợt, nổi bật lên tròng mắt đen kịt không chút ánh sáng.

Chu Văn Đồng không ngăn được sát khí của Mộ Cẩm, chỉ phòng thủ là chính.

Thốn Bôn cảm thấy không ổn: "Nhị công tử." Nhưng Thốn Bôn không gọi được lý trí Mộ Cẩm trở về.

Tà công phản phê, tẩu hỏa nhập ma. Ngón tay Mộ Cẩm bắt giác run lên, lúc đầu hấn đau như nứt ra, hấn nhớ tới chính mình muốn tìm một người.

Nàng đi đâu vậy?

Lập tức, hấn bay vào bãi săn.

Thốn Bôn theo sát phía sau.

Hai bóng người một đen một trắng lao vun vút như điều hâu, cảnh cây trùng trùng điệp điệp bị đập mạnh một cái, trong rừng một mảng lớn lá cây mỏng lao xao rụng xuống.

Phía trước rừng cây rậm rạp. Nếu Nhị công tử đi vào, chỉ sợ càng khó tìm tung tích. Thốn Bôn phải chặn đường trước.

"Nhị công tử." Thốn Bôn hô lên.

Mộ Cẩm mất điếc tai ngơ. Chân khí nghịch lưu, nếu không xả được cái sát khí này ra, hấn lửa giận khó nguôi.

Thốn Bôn bỗng nhiên thay đổi cách gọi: "Nhị Thập cô nương."

Quả nhiên, Mộ Cẩm thoáng dừng bước, đá mạnh vào thân cây vừa to vừa thô bên cạnh, quay người trở lại.

Thốn Bôn bắt kịp được, tăng tốc vọt lên phía trên.

Mộ Cẩm không nhìn thấy bóng hình nữ nhân nào đó trong rừng cây xanh um toàn lá, hấn biết mình bị lừa, hai mắt lạnh lùng nhìn Thốn Bôn đầy thù hận. Trong đầu lại thoáng qua một tiếng của Tiêu Triển: "Chết rồi."

"Nhị công tử, đắc tội." Nói thì chậm, làm thì nhanh. Thốn Bôn rút kiếm ra khỏi bao, lập tức xuất kiếm.

Mộ Cẩm không nhận ra Thốn Bôn, chỉ biết Thốn Bôn nói dối hấn. Nơi này căn bản không có Nhị Thập cô nương gì cả.

Mộ Cẩm như sát nhân kiên cường, Thốn Bôn muốn lấy lui làm tiên, tránh không được mấy đòn trí mạng, trên tay, trên vai đều trúng mấy chiêu, trong lúc nguy cấp, Thốn Bôn lại hô: "Nhị Thập cô nương."

Mộ Cẩm thu tay, dựng thẳng tai lắng nghe, nhìn quanh bốn phía. Nữ nhân kia đi đâu rồi? Chưa kịp suy nghĩ, Mộ Cẩm đã bị đánh trúng.

Hành thích Thái Tử là tội chu di cử tộc. Kéo dài thời gian ở đây càng nhiều, mọi người bên trong Mộ phủ càng gặp nguy hiểm.

Thốn Bôn cũng Mộ Cẩm đã hôn mê, thi triển khinh công quay về căn nhà cũ của Mộ lão gia.

- - -

Đinh Vinh Chí nhận được tin từ tai mắt trong cung truyền đến, việc đầu tiên là đến Mộ phủ. Không thấy cả Mộ Cẩm lẫn Thốn Bôn.

Mộ Cẩm ám sát Thái Tử, trở lại Mộ phủ càng làm liên lụy.

Tiếp theo, Đinh Vinh Chí đến căn nhà cũ của Mộ lão gia.

Thốn Bôn truyền chân khí cho Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm mặt không chút huyết sắc, da trắng như trong suốt, gân xanh tím trên mặt nổi lên rõ ràng.

"Làm sao lại xúc động đến như vậy?" Đinh Vinh Chí hỏi.

"Đây không phải chủ ý của Nhị công tử." Thốn Bôn trả lời: "Nhị công tử mấy chục ngày không được nghỉ ngơi tốt, đã tiêu hao hết chân khí. Lại thêm lo lắng cho an nguy của Nhị Thập cô nương, nên mới xảy ra việc ngoài ý muốn."

"Không cần nói nhiều nữa, mau mau chạy trốn thoát thân đã."

"Đinh công tử, trong cung thế nào rồi?"

"Hoàng Thượng long nhan giận dữ."

Đâu chỉ là giận dữ, vua của một nước quả thực thất thổ rồi. Bị bệnh gần một tháng, Hoàng Thượng trung khí chưa khôi phục, lại giận dữ mắng mỏ một

câu: "Đại nghịch bất đạo."

Ngồi trên vị trí thiên tử, Hoàng Thượng cũng trải qua song long tranh đoạt. Ông mấy ngày gần đây rời xa triều chính, lại nhớ tới những người từng là huynh đệ, Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử chết non, cùng với bốn vị hoàng tử còn lại. Hoàng Thượng nhiều năm bề bộn chuyện triều chính, không có lòng dạ thanh thản để nhớ đến huynh đệ nhi nữ. Tình thân trong hoàng tộc vốn lạnh nhạt, giờ sinh bệnh bỗng trở nên sâu đậm.

Hoàng Thượng hôm qua mới nói với Lâm công công: "Tiêu Đạm điềm tĩnh an ổn, Tiêu Triển lại tranh cường háo thắng. Năm đó, nếu như Nguyệt Sơn không sắp đặt để Tứ hoàng tử già chết, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử cùng trưởng thành ở trong cung, nói không chừng còn có thể nuôi dưỡng huynh đệ thân tình."

Vừa mới nghĩ tới chuyện năm đó, đột nhiên truyền đến tin Tứ hoàng tử khiến Thái Tử bị thương, Hoàng Thượng làm sao không khiếp sợ? Làm sao không tức giận được?

Thôn Bôn lại hỏi: "Thương thế Thái Tử ra sao rồi?"

"Vô cùng nghiêm trọng, một kiếm kia của Nhị công tử đâm xuyên thủng bụng Thái Tử." Đinh Vĩnh Chí ngừng lại, "Hoàng Thượng hạ lệnh phong tỏa tin tức, thâm tâm Hoàng Thượng vẫn là thiên vị Nhị công tử."

Tranh đấu chết chóc là điều các triều đại xưa nay không thể tránh khỏi. Hoàng Thượng còn tại vị, Thái tử cũng đã kéo bè kết phái, bồi dưỡng môn đồ, có thể thấy hân cũng đã đề phòng Hoàng thượng.

Nên Hoàng thượng đối với sự tập quyền của Thái Tử có chút bất mãn. Mộ Cẩm không màng quyền thế, ngược lại lại khiến cho Hoàng Thượng hồ thẹn với tiên Hoàng Hậu, một lần nữa muốn trả lại ngôi vị cho Tiêu Đạm.

Đinh Vĩnh Chí còn nói: "Có điều trong cung lắm người nhiều miệng, không giấu được. Huống hồ cảm vệ quân nhìn thấy, Chu Văn Đống nhìn thấy, toàn là vây cánh của Thái Tử."

"Đinh công tử, làm phiền ngài thu xếp cho những người khác trong Mộ phủ rồi đi."

"Ta vừa tới Mộ phủ, thông báo cho Quan lão rồi." Đinh Vĩnh Chí nhìn Mộ Cẩm một cái, "Nhị công tử thế nào?"

"Lúc đó, Nhị công tử nóng lòng thành tài, nhảy vọt qua ba bước nội công tâm pháp. Người không tu nội lực, chỉ luyện chiêu thức. Trước kia cũng từng tẩu hỏa nhập ma."

"Sẽ nguy hiểm đến tính mạng sao?"

"Cái này phải hỏi Lâm thần y rồi."

"Lâm thần y có lẽ đã tới kinh thành." Đinh Vĩnh Chí nói: "Lâm thần y từng viết sách chữa bệnh trên giang hồ, trong sách có thuật mổ bụng. Năm đó Hoàng Thượng xuất chinh trên chiến trường, người bị trúng mũi tên, trong đó cũng có một mũi tên xuyên qua người, thật sự là do bàn tay thần sầu của Lâm thần y cải tử hoàn sinh. Thương thế của Thái Tử, ngự y cũng đành bó tay, nhưng Hoàng Thượng vẫn không muốn mời thần y rời núi. Chu Văn Đống liệu lĩnh không màng đến ý chỉ, đã tự ý xuất cung mời người đến."

Đinh Vĩnh Chí còn nói: "Cha ta cảm thấy, đây cũng là một cơ hội tốt. Có điều, hành trình từ Thượng Đình Thành đến kinh thành cũng mất mấy ngày. Trước lúc Lâm thần y tiến cung cứu chữa Thái Tử, chỉ sợ người của Hoàng Hậu đã động thủ với Mộ phủ."

"Nhị công tử đã có ta." Thôn Bôn trầm ổn như núi. "Những hộ vệ khác đã về phủ, Đĩnh đại nhân nếu có việc gì có thể tùy ý phân phó."

"Dưỡng bệnh ngàn ngày, dùng binh nhất thời. Binh mã ta chuẩn bị vì Nhị công tử cũng nên sử dụng rồi." Đinh Vĩnh Chí nói: "Thôn Bôn, bảo trọng."

"Đinh công tử cũng bảo trọng." Thôn Bôn nói: "Sau này gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Bát cháo này

Editor: Lam Minh, June

Tên chương này là Bát cháo này, hán việt là Giá oản chúc =)))))) Lúc đầu mình còn tưởng chị tác giả nổi hứng hay bí tên, lấy luôn tên mình đặt cho tên chương hahaha

Cuộc sống tại nhà nhỏ sạch sẽ nhưng lại trống vắng.

Ngẫu nhiên có tiếng cười trẻ con truyền đến, cắt đứt sự yên tĩnh của hẻm nhỏ.

Nếu không phải nghe thấy những tiếng cười non nớt này, Nhị Thập dường như bị ngăn cách với bên ngoài.

Nàng lên nghe chúng vui đùa âm ỉ, không tìm được chút tin tức hữu ích nào. Cũng đúng, chỉ là một đám con nít mười mấy tuổi, làm sao thảo luận chuyện quốc gia đại sự, treu đùa toàn chuyện vặt trong nhà.

Lý Trác Thạch vẫn không có tin tức.

Cứ gặm rễ cây cũng không phải là cách. Không có dầu, không có muối, chỉ có ăn rễ cây uống nước giếng.

Nhị Thập ở Mộ phủ nuôi được cái cảm tròn tròn, bây giờ lại nhon hoắt.

Hôm nay, nàng quyết định ra ngoài thăm dò chút tin tức. Nàng đào một ít bùn dưới gốc cây, bôi lên mặt, quần áo cũng lẫn một vòng bùn đất, bản không nhìn ra hình dạng gì. Sau đó lúi lúi kéo kéo đầu tóc cho rối tung lên, còn đem đám tóc trước trán xõa ra, che khuất nửa con mắt.

Nàng lợi dụng nước giếng soi bóng mình. Vừa xấu vừa bản.

Ngoài cửa im ắng, không có động tĩnh. Nhị Thập nhẹ nhàng kéo then cửa, mở một nửa cánh cửa, thò đầu ngó trái ngó phải.

Trên mặt đất có đồng bùn lũ trẻ con chơi đùa, hai bên chất đầy lá rụng, không người quét dọn, hẻm nhỏ giống như bãi đất hoang, khó trách không ai qua lại.

Nhị Thập vội vàng khóa cửa, cầm trên tay nắm tro bụi, bôi thêm lên khóa cửa.

Nàng cúi đầu, chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn dò xét người qua đường.

Nhìn thấy một quán bánh bao, hai mắt nàng sáng lên.

Ông chủ bán bánh bao nhú mày, xua tay, "Đi, đi ngay, đừng đứng ở đây."

Càng thèm, bụng kêu tiếng "Ọt ọt ọt ọt" càng lớn. Nhị Thập chìa mấy đồng tiền ra.

Ông chủ quán bánh bao thấy mặt mũi bản thủ, thật sự cho rằng nàng là ăn mày. "Đầu năm nay đúng là không thể tưởng tượng được, ăn mày cũng có tiền." Lão nhận tiền, dùng lá sen gói cho nàng ba cái bánh bao, "Đi đi, đi đi." Nhận tiền rồi lão cũng không lớn tiếng nói chuyện nữa, cần nhắc nói: "Vô cùng bản tuổi, bao nhiêu ngày chưa tắm rồi hả? Đừng cản trở việc buôn bán của ta."

Nhị Thập bước nhanh tới góc đường, dùng bàn tay đầy bùn đất mở lá sen ra, ăn như hổ đói hết cả một cái bánh bao.

Có hai người bộ dạng không khác nàng là bao, chỉ là còn lòi thoi và bốc mùi hơn cả nàng. Giày của người áo xám chỉ còn lủng lẳng dính 2 sợi dây, lúc bước đi, cảm giác như sắp đứt ra đến nơi, hấn hỏi: "Người ở đâu chui ra?"

Nhị Thập giương mắt, rụt người về phía sau.

Người áo xám tiếp tục hỏi: "Có giao phí bảo hộ chưa?"

Nàng không hiểu hấn nói gì, lắc đầu.

"Không giao phí bảo hộ mà dám ở đây ăn bánh bao?" Người áo xám trừng đôi mắt nhỏ tí của mình, "Mới đến đúng không?"

Một người áo đen cũng bước tới, so với người áo xám còn gầy và lớn tuổi hơn. Hấn thêm nhò dãi nhìn bánh bao được gói trong lá sen, "Tiểu huynh đệ, có thể chia cho ta một nửa không? Ta... ta đã một ngày một đêm không được ăn rồi."

Để tranh phiên phức, Nhị Thập gói bánh bao lại, đưa tới.

"Biết điều đấy." Người áo xám lại nói: "Chúng ta làm ăn mày trên phố này đều do Trương lão tam quản, người quay lại tìm hấn nộp phí bảo hộ. Nếu không, người không được ăn xin trên phố này."

Nhị Thập đem cái bánh bao còn lại đưa nốt cho tên áo xám đang thao thao bất tuyệt rồi chạy đi.

Hóa ra ăn mày cũng là một nghề làm ăn?

Nàng phải đổi bộ quần áo nào đó thuận tiện để ra ngoài mới được.

Sau đó, Nhị Thập đến cửa hàng quần áo rồi cửa hàng sơn phấn.

Mở cửa làm ăn, có tiền liền thành thượng đế. Không cần biết Nhị Thập lòi thoi đến đâu, chỉ cần xòe tiền ra, mấy ông bà chủ bán hàng đều mặt mày vui

về.

Lúc đi về, gặp được một đám quan binh. Nhị Thập bị dọa tới mức quay ngược lại, buộc một vòng thật lớn mới trở lại phòng cũ.

Xế chiều ngày hôm sau.

Nhị Thập mặc bộ váy vải thô mới mua, trang điểm mình trông tiêu tụy, lại vẽ hai chiếc lông mày vừa to vừa dài, trên trán dùng phấn vẽ thêm hai hàng nếp nhăn sâu, sau đó điểm một cái nốt ruồi đen to dùng lên khóe miệng. Cuối cùng búi cho mình kiểu tóc của nữ nhân đã có chồng.

Cầm lấy gương đồng nhỏ mới mua soi lên, bộ dạng quả nhiên như một đại thẩm trung niên.

Thập Ngũ từng bảo, Nhị Thập trang điểm đơn giản.

Nhị Thập không biết làm sao cho đẹp hơn, nhưng để xấu hơn thì vô cùng tự nhiên.

Nàng nghĩ, nếu đã không còn ở Mộ phủ, thì đến Bách Tùy một thời gian. Nàng đã có thân phận mới, chỉ cần hắc y nhân không đuổi đến nữa, quan binh có lẽ không thể tra ra nàng.

Nhị Thập đi vào một khách điểm, cố ý dè dặt giọng, "Tiểu nhị." Thật lâu không có nói chuyện, cổ họng như nghẹn lại một chút, vừa khô vừa chất.

"Đến đây." Tiểu nhị ân cần hỏi: "Đại thẩm, muốn ăn gì?"

Được gọi là đại thẩm làm Nhị Thập an tâm hơn chút. "Mang lên một con gà, một phần thịt bò, một con cá rán, một đĩa rau, hai, à... ba chén cơm."

Đại thẩm gầy nhom này lại có sức ăn kinh người đến vậy. Tiểu nhị đáp: "Vâng, xin chờ một lát."

Nhị Thập ngồi ở góc khuất, cố tránh sự chú ý của mọi người.

Khách điểm là chỗ tụ tập bàn chuyện phiếm, nhất là khi kinh thành có việc lớn gì đó. Chỉ chốc lát sau, bên cạnh đã có người nhắc đến Mộ gia.

Nhị Thập đông tai.

Một người nói: "Mộ gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong một đêm mọi người đều đi hết."

"Đúng vậy." Một người khác nói tiếp: "Ngay sau đó, quan phủ còn tới niêm phong Mộ phủ."

Nhị Thập giật mình, nắm hai tay dưới bàn.

Đúng lúc người thứ ba lên tiếng: "Chuyện của Mộ gia rất kì quái. Chắc là đắc tội quan lớn rồi, trên cửa dán giấy niêm phong, còn có quan binh gác. Ta đoán là bị xét nhà."

Nhị Thập lúc này mới biết, Mộ gia đã sụp rồi. Niêm phong, xét nhà... Chắc là chuyện Tứ hoàng tử giả chết bị bại lộ? Nàng thấp thỏm không yên.

"Đại thẩm, đồ ăn đến rồi đây." Tiểu nhị bung lên mấy đĩa đồ ăn.

Dù có sợ thế nào, cũng phải lấp đầy cái bụng đã.

Mấy người xung quanh còn đang bàn luận chuyện Mộ phủ, nói từng huy hoàng như vậy, mà nay lại sụp đổ.

Cái đùi gà này cũng không phải hương vị nhưng nhớ nữa, Nhị Thập nghĩ, nhiều ngày trôi qua như vậy, Nhị công tử đã trở về chưa? Nếu vừa về gặp trúng quan binh ngay cửa, vậy không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Nhị Thập không dám tùy tiện nghe ngóng tin tức Mộ phủ từ người qua đường, nghĩ tới La Tiểu Diệp.

Là bạn bè duy nhất của Nhị Thập ở kinh thành.

Nàng lại ăn mặc thành bộ dáng bà cô như trước, lúc sáng sớm sương mù còn mờ mịt, dựa vào kí ức về chỗ ở của La Tiểu Diệp để lại, tìm đến tiệm thịt lợn sớm như vậy.

Cửa lớn của cửa hàng vẫn đóng chặt, nhưng bên trong sân có ánh đèn vàng, sáng ở góc phía đông nam.

Nhị Thập gõ cửa.

La Tiểu Diệp cùng Tiểu Hữu Quý mỗi ngày đều phải dậy trước giờ Mão để mổ lợn. Nhưng trước giờ chưa từng có ai ghé qua tiệm thịt lợn sớm như vậy.

La Tiểu Diệp liền giật mình, hỏi: "Ai đấy?"

Nhị Thập khàn khàn trả lời: "Ông chủ, con ta đã mười mấy ngày không được ăn thịt, ta mới kiếm được ít tiền, vội vàng muốn mua thịt nấu cho con ta một

chén canh."

La Tiểu Diệp nhìn về phía Tiểu Hữu Quý, "Chàng ra hỏi xem."

"Ừ." Tiểu Hữu Quý xoa xoa tay, nhanh chân lẹ tay chạy tới cửa. Nhị Thập ngoài cửa, dưới bầu trời xám xịt, xác thực chỉ là một nữ nhân lớn tuổi. Hắn mở cửa: "Đại thẩm, sớm vậy sao?"

"Đúng vậy." Nhị Thập dùng ống tay áo lau lau mồ hôi, "Ta sáng sớm nay đồ dạ hương cho người ta, vừa mới được thanh toán tiền công, liền chạy tới đây. Trong nhà ta có đứa con bị ốm, khó khăn lắm mới kiếm được tiền, liền..." Cuối cùng lau mồ hôi lại biến thành lau nước mắt, vô cùng đáng thương.

Tiểu Hữu Quý nói: "Áy, chờ một chút, ta vừa mới giặt lọn."

"Tiểu huynh đệ, ta... có thể vào trong chờ không? Bên ngoài gió lớn, ta..."

"Được." Tiểu Hữu Quý không phải người xấu, ngược lại nghe thấy đại thẩm đồ dạ hương, trong nhà lại có con nhỏ bị ốm đang chờ nồi canh thịt, hẳn nổi lên lòng thương.

La Tiểu không còn rục rờ như trước, nhưng giờ mặt mày lại thêm chút duyên dáng đầm thắm. Nhìn thấy Nhị Thập, nàng cau mày. "Người..." Dù sao cũng là tỷ muội từng sống với nhau, Nhị Thập cải trang cũng không đến mức La Tiểu Diệp không nhận ra.

"Là ta." Nhị Thập khôi phục giọng nói thanh thúy.

La Tiểu Diệp kéo Nhị Thập: "Vào nhà nói."

Tiểu Hữu Quý hiểu ra điều gì đó, tiến đến tắt bớt một ngọn nến.

Vào phòng, La Tiểu Diệp thấp giọng hỏi: "Nhị Thập, người đã đi đâu vậy hả? Người Mộ gia tìm người khắp nơi."

Nhị Thập nói ngắn gọn: "Ta bị bắt đi, vất vả lắm mới thoát ra được."

"Giọng nói của người không còn vấn đề gì sao?"

"Ừ. Thập Nhất... Tiểu Diệp, người biết rõ Mộ gia xảy ra chuyện gì không?"

"Đã chọc đến triều đình rồi." La Tiểu Diệp nhớ lại: "Hôm đó, Thập Tứ cùng mọi người đã ngồi xe ngựa ra khỏi thành, có đi qua nhà ta. Xa phu đi xuống đưa cho ta một phong thư. Ta nhận ra chữ Tiểu Lục viết. Trên thư nói Mộ gia đắc tội một nhân vật lớn. Tiểu Lục suy đoán, Tô Yến Tĩnh bị huy, thanh danh bị hủy hoại, kinh thành lại đồn đại chuyện xấu trước kia của nàng ta. Tô Yến Tĩnh chắc đã chạy tới cáo trạng với biểu tý Chiêu Nghi, nên Mộ gia gặp nạn. Tiểu Lục báo cho ta một tiếng, để cho ta chuẩn bị. Dù sao... ta cũng là người từ Mộ phủ đi ra."

Nhị Thập hỏi: "Nhị công tử từ đâu?"

La Tiểu Diệp đáp: "Nhị công tử đi cùng Thập Tứ và những người khác rồi."

Nhị Thập nhíu mày, không biết người đi này là Mộ Cẩm giả hay Nhị công tử thật sự đã trở về.

La Tiểu Diệp tiếp tục nói: "Kinh thành hiện tại rất nguy hiểm, quan binh tuần tra khắp nơi. Tuy rằng không dán lệnh truy nã Mộ gia, nhưng quan binh chắc chắn đi lùng bắt người Mộ gia."

Nếu vậy, sớm muộn gì cũng tra ra cái gian nhà nhỏ kia. Nhị Thập hỏi lại: "Không liên lụy đến người chứ?"

La Tiểu Diệp lắc đầu, "Mộ phủ nhiều người như vậy, gia đình, nha hoàn hết đến lại đi. Bọn họ không rảnh để truy cứu đâu."

"Ừ, ta phải nhanh chóng rời khỏi thành mới được."

"Không có công văn, không thể đi quan đạo ra khỏi thành được. Đường rừng thì nguy hiểm, người một cô nương gia..."

"Ta có cách."

Mua thịt lợn xong, Nhị Thập liền trở về. Nguy cấp như vậy, nàng biết không nên ở lại tiệm thịt lợn lâu, lại nước thêm rắc rối cho La Tiểu Diệp.

Buổi sáng các cửa tiệm lục tục mở cửa.

Ánh sáng chói chang mặt trời trải dài khắp phố. Có một bóng đen dài kéo đến chân nàng, vừa mảnh vừa nhọn, như một thanh kiếm sắc bén tụ đầy hắc khí.

Nhị Thập thả chậm bước chân, dừng trước một gian hàng mở cửa sớm.

Cái bóng kia cũng dừng lại.

Nàng đỡ đỡ búi tóc của mình, tiếp tục đi về phía trước.

Người đi phía sau không xa không gần. Nàng đi nhanh hai bước, hắn cũng đi nhanh hai bước. Nàng đi chậm, hắn cũng đi chậm.

Nhị Thập đi vào quán cháo, chỉ chỉ trong nồi.

Ông chủ ngẫm hiểu: "Được"

Chủ nhân của cái bóng kia cũng đi đến, dùng giọng so với nàng còn trầm khàn hơn nói: "Ông chủ, cho một bát cháo."

Trái tim của Nhị Thập đập bình bịch, giả bộ bình tĩnh, lúc ngồi xuống lơ đãng quay đầu, liếc qua người nọ.

Người đó cũng là trung niên. Nam tử áo lam, trên tay áo còn có mấy miếng vá màu trắng, trên miệng có hai vết ria mép, lông mày dài, đuôi mắt cụp xuống như liễu rủ, giữa hai chân mày lại có nét sắc bén.

Thủ hạ của Thái Tử đều là mấy thanh niên cơ bắp, nam nhân này... Chẳng lẽ nhìn trùng bộ dáng bà lão của nàng rồi hả?

Ông chủ đưa cho mỗi người một bát cháo.

Nhị Thập đưa tay vỗ trán, né tránh ánh mắt của người đàn ông kia, chỉ là ánh mắt kia nhìn nàng chăm chú như hình với bóng. Nàng cúi mặt, thật muốn trốn luôn vào bát cháo này.

Nhân lúc nam nhân trung tuổi đó ăn cháo, Nhị Thập buông bát, đứng dậy rời khỏi đó.

Đi không xa lắm, nhưng không thấy hắn nữa, Nhị Thập thở phào một hơi, cho rằng thoát khỏi hắn. Ai ngờ đi ngang một cửa hàng, lại gặp cái bóng thon dài đó.

Tieu rồi, trốn không thoát.

Nhị Thập cắn răng, hướng về phía chợ đông người mà đi. Nàng càng đi càng nhanh, muốn lẫn vào đám đông.

Đối phương thân thủ cực nhanh, đuổi tới bên cạnh nàng, gọi nhỏ một tiếng: "Nhị Thập cô nương, quả nhiên là cô."

Nhị Thập đột nhiên quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy, dưới hàng lông mày dài như lá liễu, là đôi mắt của Thốn Bôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nàng ủy khuất, bởi vì Nhị công tử bị ủy khuất

Editor: Lam Minh, June

Ngày đó bên trong bãi sấn, cuộc đối thoại giữa Mộ Cẩm và Tiêu Triển, bằng thính lực của Thốn Bôn có thể nghe thấy rõ ràng.

Thốn Bôn còn chưa kịp ngẫm nghĩ lời nói của Thái Tử, đã đuổi phải theo Mộ Cẩm. Về sau lại cảm thấy không đúng.

Nhị công tử hỏi vài câu về chỗ ở của Nhị Thập, Thái Tử chỉ tránh không đáp, rồi bỗng nhiên phun ra một câu "Chết rồi."

Không lạ nếu Nhị Thập đã chết, kỳ lạ ở chỗ, lúc so chiêu với Nhị công tử, về mặt và ngữ khí của Thái Tử, dường như có chút giận dữ.

Cái giọng khau thị tâm phi này, Thốn Bôn bên cạnh Nhị công tử từng gặp qua.

Thốn Bôn không từ bỏ bất cứ hi vọng nào, phái vài ám vệ ra ngoài tìm kiếm Nhị Thập, đồng thời thu xếp tai mắt theo dõi tiệm thịt lợn của La Tiểu Diệp.

Nhị Thập ở kinh thành không quen biết ai, Mộ phủ đã không còn, chỉ còn lại La Tiểu Diệp.

Hôm nay, Nhị công tử tỉnh lại liền càn quấy, nói muốn ăn thịt cá. Nhị công tử thường xuyên hôn mê, ngẫu nhiên mở mắt liền đưa ra một đồng yêu cầu cổ quái. Tưởng là tinh táo, miệng lại đầy lời mê sảng.

Thốn Bôn trung thành và tận tâm, sáng sớm đã xuống núi.

Tai mắt ở tiệm thịt lợn nói với hắn, có một nữ nhân tới mua thịt lợn lúc cửa hàng chưa mở bán, đi vào trong một lúc.

Thốn Bôn tận mắt nhìn thấy nàng rời khỏi cửa tiệm.

Nữ nhân đó xách một xâu thịt lợn, thân hình nhỏ yếu, tư thế đi đứng rất giống Nhị Thập. Nàng búi tóc như đại thẩm trung niên.

Thốn Bôn quan sát hai tay nàng, nhăn nhui không một nếp nhăn. Vì vậy, hấn liền bám theo.

Kết quả đúng là Nhị Thập.

"Ồ đây không phải chỗ nói chuyện." Thốn Bôn rung rung chòm râu: "Nhị Thập cô nương, mời đi theo ta."

Nhị Thập cúi đầu theo sau.

Hai người đến một cửa hàng ngọc khí, sau khi ra hiệu với chủ quán liền tiến vào gian trong.

Đóng cửa lại, Thốn Bôn mới hỏi: "Nhị Thập cô nương, mấy ngày nay cô thế nào?"

Nhị Thập há to miệng, đột nhiên ngậm lại. Vốn dĩ nàng nghĩ, người cảm quá dễ nhận ra, mở miệng nói chuyện ngược lại sẽ không khiến người khác chú ý. Ai ngờ lại gặp được người của Nhị công tử. Không biết hiện tại Nhị công tử có cho phép nàng mở miệng hay không, nàng bắt đầu nhìn Thốn Bôn.

Thốn Bôn hiểu rõ nỗi băn khoăn của nàng, "Nhị Thập cô nương cứ nói đừng ngại. Thân thể của Nhị công tử, Thái tử đã biết." Đã là kết quả xấu nhất.

Vì vậy, Nhị Thập một năm một mười kể lại cho Thốn Bôn chuyện lúc sau.

"Khó trách, hôm nay ta phát hiện dáng người Nhị Thập cô nương gầy hơn trước nhiều, không dám nhận diện nên mới đi theo cô một hồi." Thốn Bôn nói: "Nhị Thập cô nương, chúng ta cùng đi gặp Nhị công tử."

Nhị Thập trầm mặc.

Thốn Bôn dường như đoán ra, nàng nhớ nhà, nhưng mà Nhị công tử cần nàng. Thốn Bôn ấn vào một khối ngọc trắng trên tường.

Cửa đá chậm rãi mở ra lối đi.

Thốn Bôn đưa tay: "Nhị Thập cô nương, mời".

Trước mặt hiện ra một lối đi vừa sâu vừa tối, chắc hẳn trời cao đã tiên đoán, lại phải đi theo hàu Nhị công tử rồi. Nàng mím môi, hỏi: "Nhị công tử vẫn khỏe chứ?"

Thốn Bôn thấp một ngọn đèn lồng, đi vào ám đạo, "Nhị Thập cô nương, có mấy bậc thang ở đây, coi chừng."

Xuống bậc thêm, hấn mới trả lời vấn đề của nàng: "Hiện tại tính tình Nhị công tử không được tốt lắm".

Nhị Thập tập mãi thành quen. Tính tình Nhị công tử có ngày nào tốt đâu?

"Lát nữa gặp mặt, nếu Nhị công tử nổi lên sát khí, Nhị Thập cô nương nhất định phải cách xa một chút." Thốn Bôn chỉ nói đến vậy.

Đang đi xuống bậc thang, Nhị Thập thiếu chút nữa bước hụt.

Thốn Bôn không nói lời vô nghĩa, lời hấn khuyên chắc chắn là cảnh báo thật lòng. Nói như vậy, so với trước kia, Nhị công tử càng thêm đáng sợ? Nàng bị bắt đi lâu như vậy, Nhị công tử lại mắc bệnh đa nghi trầm trọng, khẳng định sẽ nghi ngờ nàng tiết lộ bí mật cho Thái Tử, mới liền lụy đến Mộ phủ, đại loại vậy rồi.

- - -

Băng qua một thôn xóm, rồi lại lên núi, dừng lại ở lưng chừng sườn núi. Đây là nơi ở cũ của Mộ lão gia. Ba gian nhà nhỏ bằng trúc, trước cửa dùng một hàng gỗ trúc làm thành tiểu viện.

Quả là một chốn sơn thủy hữu tình.

Thốn Bôn nói: "Nhị Thập cô nương, trước tiên cô chờ ở đây một lát".

Nhị Thập gật đầu, nhìn hấn đẩy cửa gỗ làm bằng trúc xanh, đi vào phòng.

Qua một hồi lâu, Thốn Bôn mới đi ra, nói: "Nhị công tử đã ngủ rồi. Nhị công tử bị thương, ta đi sắc thuốc cho ngài ấy".

Bị thương? Nhị Thập truy hỏi: "Có nghiêm trọng không?"

"Vẫn ổn". Thốn Bôn mang gói thuốc đi tới phòng bếp.

Nhị Thập tiến đến nhìn.

Mộ Cẩm hôn mê nằm ở trên giường.

Nhị Thập mới hơn nửa tháng không thấy Nhị công tử, phát hiện hắn cũng gầy đi. Sắc mặt trắng như tuyết, nổi bật lên hàng lông mày vừa dài vừa đen. Gần đây Nhị Thập ăn đất quá nhiều, nên cảm thấy môi Nhị công tử cũng có màu nâu đất rồi.

Điểm hồng hào duy nhất trên mặt Nhị công tử là một vết đỏ sậm bên khóe mắt trái. Đây không phải là son phấn, giống như là... vết máu.

Khi nào Nhị Thập mới có thể nhìn thấy bộ dáng ốm yếu này của Nhị công tử? Tiều tụy như một con ma ốm.

Đi theo Nhị công tử giống như kết giao bằng hữu lâu dài với Hắc Bạch Vô Thường, ngay cả Nhị công tử cũng không trốn thoát khỏi số mệnh của chính mình. Từ khi lên thuyền giặc của Nhị công tử, bất luận Nhị Thập muốn chèo lái đến hướng nào, thuyền vẫn rẽ sóng theo hướng ngược lại. Dần dà, tâm trạng nàng càng bình thản, sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy. Người xưa có câu, "Bất hoạn quả nhi hoạn bất quân." So với việc một mình nàng phải trốn chạy khỏi cái chết, có Nhị công tử bên cạnh chạy trốn cùng, chết cũng có người đệm lưng, tất nhiên không thể không cam lòng rồi.

(*Bất hoạn quả nhi hoạn bất quân: không sợ thiếu chỉ sợ không công bằng)

Nhìn ngắm Nhị công tử đang còn mang bệnh xong, Nhị Thập xoa người đi ra ngoài cửa.

Sau lưng liền truyền đến một tiếng: "Ai?"

Nhị công tử tỉnh rồi? Nhị Thập mừng rỡ quay đầu lại, nàng nở nụ cười tươi rói, chân chó chưa kịp nhấc lên đã thấy Nhị công tử nhảy dựng lên từ trên giường, lao về phía nàng. Nhanh như chớp, đôi mắt nàng mờ mịt, chỉ thấy trước mặt có một cái bóng khác xẹt qua.

"Nhị Thập cô nương, coi chừng." Vừa nói chuyện, Thốn Bôn vừa tiếp nhận một chưởng từ Nhị công tử.

Nghe được bốn chữ "Nhị Thập cô nương", Mộ Cẩm thò ờ. Thốn Bôn đã lừa hắn rất nhiều lần, hắn không thể tin tưởng Thốn Bôn được nữa.

Hai người giao chiến, Nhị Thập không nhìn rõ, chỉ thấy trước mắt như điện lóe sấm giật. Nếu Thốn Bôn tới chậm một chút, nàng hẳn đã hồn lìa khỏi xác dưới bàn tay của Nhị công tử. Nàng gần như chạy ra ngoài giống như trốn chạy khỏi cái chết.

Mộ Cẩm chỉ dùng thức ăn lỏng duy trì thể lực nên không địch lại được Thốn Bôn, hơn nữa, công lực của hắn đang dần cạn kiệt, Thốn Bôn nhanh nhẹn mà thuận thực chế trụ được Mộ Cẩm.

Thả lại Mộ Cẩm nằm trên giường, Thốn Bôn ra khỏi phòng, kêu: "Nhị Thập cô nương."

Nhị Thập giật mình sững sờ bên cạnh khóm trúc xanh biếc, liếc mắt nhìn cửa trúc đã đóng chặt, nhẹ hỏi: "Nhị công tử... hắn làm sao vậy?"

"Nhị công tử võ công phản phê, mất đi tâm trí." Thốn Bôn giải thích ngắn gọn.

"Mất đi tâm trí?" Nhị Thập tròn mắt há mồm, "Sao có thể như vậy?"

"Nhị công tử luyện chính là võ công tà môn, nếu tâm không tĩnh, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma." Thốn Bôn không nói cho Nhị Thập biết, Nhị công tử hay tin nàng chết mới khó thờ công tâm. Trong thời gian ngắn Nhị công tử nhất thời không khôi phục ngay được, Thốn Bôn không muốn thêm gánh nặng khiến Nhị Thập áy náy.

Nhị Thập không hiểu biết võ công, cho rằng ý Thốn Bôn là Nhị công tử không chuyên tâm rèn luyện công pháp mới phải chịu phản phê. Nàng thờ dài, sao Nhị công tử lại biến thành như vậy?

"Chúng ta không dám rời khỏi kinh thành, bởi vì sự phụ của Nhị công tử là Lâm thần y đang được mời đến trong cung. Chỉ có ông ấy mới có thể trị liệu cho Nhị công tử. Có điều, phải đợi đến khi nào Nhị công tử tâm bình khí hòa mới được." Thốn Bôn hiếm khi nói nhiều như vậy: "Lâm thần y đã dặn, mỗi ngày đều phải sắc cho Nhị công tử một chén thuốc an thần để bình ổn tính tình".

"Thuốc đã uống được bao lâu rồi?"

"Hai ngày rồi."

Có thể thấy, hiệu quả của thuốc không lớn. Vừa rồi Nhị công tử không giống như tính tình không tốt, căn bản hắn chính là một kẻ sát nhân.

Thốn Bôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, không nhiều lời, lại tiếp tục sắc thuốc.

"Đề đó ở đây cho ta." Ngừng một lát, Nhị Thập lại nói: "Có điều, Nhị công tử động một cái lại muốn giết người, ta ở đây liệu có an toàn không?"

"Thị lực của Nhị công tử đã suy yếu, nhất thời không nhận ra Nhị Thập cô nương."

Cũng phải. Hiện tại nàng vẫn đang là một đại thẩm. Nhị Thập lúc này mới xả ra hồn dỗi trong lòng.

Nàng vốn nên lo cho cái mạng nhỏ của chính mình. Thế nhưng, tay quạt ẩm thuốc, nghe mùi dược liệu tỏa ra, tâm nàng lại không lo đến an nguy của mình. Nhị công tử là công tử ca được nuông chiều từ bé, giờ chịu khổ như vậy, cũng coi như học được một bài học.

Nàng không biết hít phải mùi gì. Giống như khóc than vì hít mùi thuốc nẫu, tung bay giữa không trung, thật lâu không tan biến.

Thôn Bôn sợ Mộ Cẩm lỡ tay giết chết Nhị Thập, không để cho nàng vào phòng lần nữa.

Nhị thập đứng bên cửa sổ, muốn vào xem nhưng lại không đành lòng, đôi mắt ngó ngang ngó dọc.

Nghe thấy Thôn Bôn lên tiếng: "Nhị công tử, uống thuốc thôi."

Mộ Cẩm không đáp.

Nàng quay đầu lại nhìn, thấy hắc tử nâng tay lên rồi bỗng nhiên buông xuống.

Thôn Bôn đang móm từng thìa, từng thìa thuốc.

Nhị Thập quay đầu, sau đó chạy ra ngoài.

Nàng cho rằng, Nhị công tử tính tình ngang ngược như vậy, đời này sẽ không có lúc nào sợ ý. Thấy hắc tử lâm vào tình cảnh như thế, nàng như niểm trái tim vị chua xót, tựa như những đêm đông tỉnh ngủ vì gió lạnh, thấy ỷ khuất mà nhớ tới Nhị công tử. Nhị công tử trong suy nghĩ của nàng là kiêu ngạo, là cuồng vọng. Bùa bình an là nàng thành tâm cầu nguyện, nàng hi vọng Nhị công tử luôn luôn khỏe mạnh.

Mộ Cẩm hôn mê đến chạng tối. Tỉnh lại rồi, lại lấy từ dưới gối ra một vật, nắm chặt trong tay.

Thôn Bôn lại lần nữa giới thiệu: "Nhị công tử, vị này chính là Nhị Thập cô nương".

Mộ Cẩm nằm nghiêng trên giường. Từ khi hắc tử mắc mưu bị lừa, đến giờ đã mất điếc tai ngơ, hắc tử một mực nhắm mắt giả bộ ngủ. Kinh mạch hắc tử bị tổn thương, đầu óc rối loạn, muốn nghĩ cũng không nghĩ được gì, chỉ có thể nắm chặt tấm vải mỏng trong tay.

Nhị Thập rửa mặt sạch sẽ, khôi phục bộ dáng trước đây. Nàng nhìn nọt tiến lên, chờ Nhị công tử trách mắng.

Thế nhưng, Mộ Cẩm vẫn không nhúc nhích.

Thôn Bôn lại nói: "Nhị công tử, đây đúng là Nhị Thập cô nương, người quay đầu lại nhìn xem".

Mộ Cẩm thấy thật ảm ỉ, hắc tử không muốn gặp ai cả. Hắc tử nhớ rõ chính mình vẫn đang tìm một người, người này không biết đã đi đâu. Nhưng hắc tử ngẫu nhiên tỉnh táo, lại nhớ ra, người này sẽ vĩnh viễn không trở về nữa.

"Nhị công tử." Thôn Bôn tiếp tục nói: "Nhị Thập cô nương đã làm một chén mì trường thọ, người có muốn nếm thử không?"

Mì trường thọ? Lúc này Mộ Cẩm mới mở to mắt, tiếp theo, hắc tử cau mày thật chặt, oán giận nói: "Trời tối cũng không đốt đèn."

Đáy mắt Thôn Bôn nổi lên vẻ lo lắng, "Nhị công tử, người... nói sao?"

"Trời tối, tối như vậy, ăn mì thế nào được?" Mộ Cẩm không vui xoay người.

Thôn Bôn hiếm khi sắc mặt tái nhợt.

Nhị Thập sững sờ, nàng thấy trong mắt Nhị công tử phảng phất như một tòa huyết trì, đẹp đến quý dị. Nàng giơ tay lên trước mắt Mộ Cẩm, ngón tay run nhẹ, quơ đi quơ lại vài cái.

Trong mắt Mộ Cẩm vẫn hướng về phía trước, "Người đâu? Mì của ta đâu? Còn không mau đốt đèn?"

"Nhị công tử, người hãy nghỉ ngơi trước." Thôn Bôn đưa mắt ra hiệu cho Nhị Thập.

Mộ Cẩm hừ một tiếng, nhắm mắt lại.

Thôn Bôn cùng Nhị Thập đi ra ngoài cửa, nói: "Hôm trước, mắt Nhị công tử chảy máu. Mấy năm trước, Nhị công tử trong lúc luyện võ không cẩn thận, cũng từng xuất hiện triệu chứng này, nhưng không ảnh hưởng đến thị lực".

Nhị Thập hoảng sợ lắng nghe.

"Việc này không nên chậm trễ, ta sẽ đi phủ Thượng Thư một chuyến, xem có thể gặp được Lâm thần y hay không." Thôn Bôn bình tĩnh, tỉnh táo, nói: "Nhị Thập cô nương, thôn chúng ta có ám vệ, ta sẽ phái hai người tới đây..." Thôn Bôn ngừng nói, dúi đi ánh mắt, đầu cúi xuống đất.

Lúc trước khóc lóc nức nở, gào to than khóc đều là thủ đoạn để Nhị Thập bảo vệ tính mạng.

Giờ khắc này, nàng tràn đầy ủy khuất chua xót. Nhị công tử vốn nên cao cao tại thượng như trăng trên trời, hiện tại lại rơi xuống nhân gian, một thân dính bùn.

Nàng ủy khuất, bởi vì Nhị công tử bị ủy khuất.

Nhị Thập dùng mu bàn tay gạt đi giọt lệ bên khóe mắt. "Đi sớm về sớm."

- - -

Hai thanh niên mi thanh mục tú đi lên núi.

Nhị công tử yêu thích sắc đẹp, hộ vệ phần lớn là thanh niên tuấn tú, nữ tử xinh đẹp. Thế nhưng dù có tuấn tú, có xinh đẹp, Nhị công tử cũng không thấy được nữa.

Nhớ đến đây, như có ai đó thở dài trong cổ Nhị Thập, thỉnh thoảng buông ra một hơi.

Thốn Bôn rời đi khoảng chừng nửa canh giờ.

Mộ Cẩm tỉnh. Đáy mắt như biến thành mây đen kỳ lạ. Đúng lúc cúi kính, cực kỳ phá hoại.

Một hộ vệ trầm giọng nói: "Nhị Thập cô nương, cô vẫn nên tránh ra bên ngoài đi."

Bảo toàn tính mạng quan trọng hơn, Nhị Thập dưới chân chạy nhanh như bay ra ngoài, cuối cùng dựa cạnh một thân cây trúc.

Tiếng gió lay động cành trúc, xào xạc xào xạc. Như hiện lên bầu trời quang đãng, một mảnh rừng xanh.

Nàng ngẩn người một hồi lâu. Chợt nhớ tới lúc chia tay Nhị công tử, hấn đáng vẻ cao lớn, trường bào tung bay, cực giống pho tượng vị tướng nàng từng thấy hồi bé. Người dân Tây Phụ Quan gọi là La Sát, là vị tướng quân Đại Tề nổi danh bách chiến bách thắng.

Hóa ra, Nhị công tử tại một khắc kia, trong mắt nàng lại uy vũ như vậy...

Gian phòng vang lên tiếng đánh nhau "hồng học", lời suy nghĩ của Nhị Thập trở lại. Vừa nghe, cả người nàng ngồi xồm xuống, tay ôm lấy đầu gối, vùi mặt vào trong.

Hạt bụi bay vào mắt khiến ông tay áo nàng ướt đầm. Mãi đến khi tiếng đánh nhau chấm dứt, nàng mới dụi dụi mắt, đứng lên.

Thân thể Mộ Cẩm suy yếu, đánh không lại hộ vệ. Nhưng tính tình hấn bộc phát, vẫn phải quần nhau với đám hộ vệ một hồi.

Một hộ vệ từ trong đi ra, nói: "Nhị Thập cô nương." Hấn ngừng lại, muốn nói lại thôi.

Nhị Thập nhìn lại.

Hộ vệ tiếp tục: "Nhị công tử đói bụng, Nhị Thập cô nương nếu được, có thể làm cơm hay nấu cho Nhị công tử một bát mì hay không?"

Ở đây không có nữ ám vệ. Nam thì chẳng ai biết nấu cơm, Thốn Bôn đã mời một đại thẩm ở thôn dưới chân núi đến, sáng trưa tối đều tới nấu cơm.

Nhị công tử không hài lòng với trù nghệ của đại thẩm, mới vài ngày đã đổi đi đổi lại bốn người.

Những vị đại thẩm rời đi đều nói cho người khác, nơi này có một mỹ nam bệnh tật, nhưng tính tình cực kỳ tàn bạo, động một cái liền vút chén ném đĩa. Vỡ loảng xoảng loảng xoảng, đã thế ngoài miệng còn luôn nói muốn giết người.

Thôn làng nhỏ, mấy câu đó không đến một buổi chiều liền truyền đi khắp nơi.

Vì vậy, không còn ai lên núi nấu cơm nữa.

Nhị Thập nhào bột mì đơn giản, nêm chút dầu muối, rắc thêm vài lát hành, lại chan thêm nước canh của Tây Phụ Quan.

Một chén mì thịt bò thơm ngào ngạt, được bung đến trước mặt Mộ Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Nhị công tử, người thật là âm áp

Editor: Đào Tiên, June

Mộ Cẩm bực bội: "Vi sao không đốt đèn?"

Hộ vệ sùng sốt, đang muốn trả lời.

Nhị Thập vội vàng tiến vào.

Tính tình Nhị công tử vốn đã kém, sau khi mất đi tâm trí càng thêm hỉ nộ vô thường. Thôn Bôn không có đây, hai gã hộ vệ ít nhiều cũng có điều cố kỵ.

Nhị Thập lo lắng, nếu Nhị công tử biết hai mắt hắn bị mù, nhất thời không tiếp nhận được sẽ đem cái gian nhà trúc này đập nát. Nàng thử mở miệng nói: "Nhị công tử, đuốc đèn đêm nay đã dùng hết rồi, đêm nay tạm thời chấp nhận vậy thôi."

Mộ Cẩm quay đầu về phía nàng, màu đỏ yêu dị nơi đáy mắt đã rút đi, đôi mắt cũng trở nên âm đạm không ánh sáng. "Ngươi là ai?"

"Nhị công tử, ta là Nhị Thập của Yểm Nhật Lâu." Nhị Thập rầu rĩ đáp lời.

Vừa dứt lời, hai tròng mắt đen như mực của Mộ Cẩm chặt chẽ khóa trụ nàng, ẩn giấu trong đó lệ khí hung ác.

Hộ vệ cực kỳ cảnh giác: "Nhị Thập cô nương, chạy mau".

Mộ Cẩm vẽ ra một nụ cười lạnh, tránh được cái bắt của hộ vệ, chỉ một bước chân đã mau lẹ vọt đến trước mặt Nhị Thập. Dù mắt không nhìn thấy gì, hắn vẫn nhìn nàng chăm chăm.

Sát khí của hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, Nhị Thập té ngã, định chạy ra ngoài.

Nhưng Mộ Cẩm lại vươn ra một chân, vừa vặn dẫm trên váy nàng. "Ai phải ngươi tới giả mạo nàng? Đúng là tự tìm đường chết."

Nàng cầu xin tha nói: "Nhị công tử, ta không hề giả mạo, ta đúng là Nhị Thập của Yểm Nhật Lâu. Ta..." Nàng không mang thẻ bài, liếc mắt trao đổi với hộ vệ.

Hộ vệ cung kính phụ họa nói: "Nhị công tử, nàng thực sự là Nhị Thập cô nương."

Nụ cười Mộ Cẩm càng lạnh: "Nữ nhân kia không nói được, ngươi là ai?"

"Nhị công tử..." Nhị Thập quỳ dậy, đỡ lấy tay Mộ Cẩm, "Nhị công tử, trước kia ta không thể nói, thế nhưng, thế nhưng... giờ đã lấy lại được giọng nói rồi."

Mộ Cẩm nắm lại tay nàng, chế trụ cổ tay mảnh mai. Nữ nhân kia rất gầy. Cái cổ tay cảm trước mắt còn gầy hơn, chẳng khác nào da bọc xương. Hắn từ cổ tay nàng sờ đến khuỷu tay, cánh tay, rồi đến bả vai nàng. Đọc theo bả vai lên tới cổ, vân vê viền tai, phác họa lại gò má, cuối cùng hắn bóp chặt cảm của nàng.

Nữ nhân kia ăn ngon ngủ ngon, cái cảm mượt mà. Cái cảm bé nhỏ như này, không phải nàng.

Hắn muốn giết nàng. Lại chợt có một mùi hương tự nhiên thanh nhã, tựa như hương thơm ngào ngạt của tiên nữ.

Nhị Thập ngừng thở, vẫn không nhúc nhích.

Hắn buông lỏng tay, bước dài về phía sau, chớp mũi vẫn thoang thoang mùi hương, hắn nói: "Dám cả gan giả mạo nữ nhân kia, hôm nay là chính ngày chết của ngươi."

Lúc này, một hộ vệ khác lập tức tiến lên.

Thôn Bôn đã dặn, nếu Nhị Thập chết ở chỗ này, Nhị công tử liền hết hi vọng cứu chữa.

Tên hộ vệ nhanh chóng ngăn lại cánh tay Mộ Cẩm đang đánh úp về phía Nhị Thập.

Nàng lại trốn vào trong rừng trúc.

Nàng che hai lỗ tai, không nghe tiếng Mộ Cẩm và tên hộ vệ giao thủ. Dù hai người đã chung giường rất nhiều đêm, hiện giờ nàng không phải người cảm, Nhị công tử liền không nhận ra nàng.

Nhị Thập túm lấy một cây trúc, dùng sức lắc lắc, đồng thời hô to: "A..."

Phát ra một tiếng như vậy, nàng lại nặng nề thở dài. Nhị công tử sinh bệnh rồi, không trách hắn.

Một lát sau, một gã hộ vệ tiến tới: "Nhị Thập cô nương, Nhị công tử cho mời." Thấy nàng ngờ vực, gã lại nói: "Nhị công tử đã ăn xong bát mì kia, nói muốn gặp cô."

Mắt Nhị Thập sáng rực, có phải Nhị công tử đã ném ra tay nghề của nàng từ bát mì đó không.

Nàng bước chân nhẹ nhàng, tới gõ cửa phòng, cất giọng lấy lòng gọi: "Nhị công tử."

Hai tên hộ vệ lo lắng theo sát phía sau. Chủ tử thỉnh thoảng nổi điên, bọn họ đi theo phập phồng lo lắng.

Mộ Cẩm nghe tiếng nàng, ngẩng đầu lên. Trên mặt vẫn bình thản, giống cái kẻ hung thần sát ác một khắc trước muốn lấy mạng nàng là một người hoàn toàn khác.

Trong một ngày, Nhị công tử nhất thời có nửa khắc thanh tĩnh, nhưng phần lớn thời gian đều nói mê.

Mộ Cẩm hỏi: "Bát mì kia là người nấu?"

"Vâng." Nhìn đôi mắt không có tiêu cự của Nhị công tử, Nhị Thập đem sự thất lạc trước kia nuốt vào trong bụng. Nhị công tử đang lâm vào hiểm cảnh, nàng không thể lúc nào cũng ỷ rờ mà phá hoại tâm tình hắn. Càng khó khăn, càng không được khóc lóc khiến ông trời xem thường.

"Giống hương vị mẫu thân ta làm." Lúc này, Nhị công tử giống như một người bình thường.

"Nhị công tử thích là tốt rồi." Nhị Thập nhìn hai hộ vệ phía sau.

Một gã hộ vệ gật đầu.

Nàng lúc này mới chậm rãi tới gần Nhị công tử.

Mộ Cẩm nhíu mày, duỗi tay sờ phía trước, "Trời tối như vậy, vì sao không đốt đèn?"

Xem ra Nhị công tử cũng không phải hoàn toàn tỉnh táo, Nhị Thập trả lời: "Ngày mai ta sẽ xuống núi mua thêm đuốc đèn về."

Mộ Cẩm gió tay lên.

Bước chân nàng dừng lại, người hơi ngửa về phía sau, nàng sợ bàn tay kia sẽ chặt đứt luôn cái mạng của nàng.

Thế nhưng, Nhị công tử chỉ đỡ đỡ trán mình, "Ngày mai ta cũng muốn một bát ăn mì thế này."

Nhị Thập cười, "Được, chắc chắn sẽ nấu cho Nhị công tử."

Mộ Cẩm lại hỏi: "Vì sao ta ngủ trên giường lâu như vậy, cũng thấy không tí sức lực nào?"

Nhị Thập tay trái vận tay phải, đến mức móng nàng ghim vào lòng bàn tay. Trên mặt vẫn cười dịu dàng: "Ngày mai ta sẽ nấu hai bát mì cho Nhị công tử, ăn no rồi..." Nàng cắn cắn môi, dùng sức chớp mắt mấy cái, nước mắt sắp trào khỏi khóe mi, "Nhị công tử ăn no rồi, có thể bước đi như bay."

Mộ Cẩm ngẩng đầu hỏi: "Người có phải mỹ nhân không?"

Dù sao Nhị công tử cũng không nhìn thấy, nàng tự cho mình là như vậy. Nàng trả lời khẳng định: "Có."

"Nếu người là một kẻ xấu xí, ta nhất định sẽ giết chết người. Nếu là mỹ nhân, giữ lại nấu mì cho ta."

"Tạ ơn Nhị công tử."

Tuy rằng đêm tối không có lấy một ánh đèn, nhưng Mộ Cẩm vẫn chuẩn xác bắt được cổ tay nàng.

Hai gã hộ vệ vô cùng khẩn trương, liếc mắt nhìn nhau, đang muốn tiến lên lại thấy Nhị công tử kéo Nhị Thập đến bên mép giường. "Ngồi."

Nhị Thập nghe lời ngồi xuống.

Hắn gogi cầm lên vai nàng, chôn đầu vào cổ nàng ngửi ngửi. Mấy ngày nay hắn vẫn luôn tìm kiếm mùi hương này.

Đồ đại lừa đảo thường xuyên dùng "Nhị Thập cô nương" lừa gạt hắn, mang theo rất nhiều túi thơm đến đây. Nào là hoa nhài, mẫu đơn, hải đường, khiến hắn bức bối không chịu nổi. Thuốc uống vừa hồi vừa đắng, còn dám nói là giúp an thần dễ ngủ, đúng là vớ vẩn.

Hắn vuốt nhẹ mái tóc dài của nữ tử bên cạnh, sợi tóc luồn qua đầu ngón tay trấn an sự hoảng loạn trong tâm trí hắn đã lâu. Hắn nhắm lại đôi mắt, hai tay ôm lấy eo nàng, yên tĩnh lại xao động. Từng trận chân khí hỗn tán như muốn phá tan kinh mạch trong thân thể hắn cũng dần lắng xuống.

Hai gã hộ vệ thức thoi quay lưng lại, nhưng tai vẫn lưu ý động tĩnh của Nhị công tử.

Một lát sau, Mộ Cẩm đột nhiên hỏi: "Ngươi là ai?"

Nhị Thập trả lời: "Nhị công tử, ta chính là Nhị Thập."

"Nói bậy, nàng không nói được." Hắn nắm lấy cổ tay của nàng, cường điệu nói: "Nàng ấy cũng không gầy như vậy".

Nàng vắt hết óc, suy nghĩ xem bản thân mình có điểm đặc trưng nào khiến Nhị công tử dễ nhận ra nhất. Linh quang chợt lóe, nàng nói: "Nhị công tử, còn nhớ Ngốc Ngốc duy nhất bên cạnh người không?"

Hắn hỏi: "Ngươi biết sao?"

"Chính là ta đó." Nhị Thập cười: "Ta rất ngốc, nếu không ngu ngốc thì người làm sao lại bị bắt đi. Cho nên ta chính là Ngốc Ngốc, Ngốc Ngốc duy nhất đó."

"Ngươi không phải." Hắn lạnh lùng: "Ngốc Ngốc là người của ta, ngươi có tư cách gì mà tự xưng là Ngốc Ngốc?"

Lực đạo ở cổ tay chợt tăng thêm làm nàng không dám nói tiếp nữa.

Mấy ngày nay, Mộ Cẩm thường xuyên hôn mê, đầu óc cực kỳ hỗn loạn. Hắn đang nôn nóng tìm kiếm một người. Trong khoảng không vô định mờ mịt sương xám, hắn biết mình lạc đường, chỉ quanh quẩn. Cho tới bây giờ, gần cách kia dần tan đi, để lại một bóng người nhỏ nhắn hiện hữu phía xa.

Muốn chạy vội về phía trước nhưng sự mệt mỏi mấy ngày nay lại ập đến, Mộ Cẩm chỉ kéo Nhị Thập nằm xuống, vùi mặt vào hõm vai nàng, thiếp đi.

Núi rừng yên tĩnh nghe thấy cả tiếng gió thổi mát lạnh, cả tiếng lá rụng và nghe được cả nhịp tim đập dần bình ổn của Nhị công tử.

Tuy Nhị Thập không biết cách để chữa trị tẩu hỏa nhập ma, thế nhưng, bình tâm tĩnh khí so với việc hít thở khó khăn thì thoải mái hơn nhiều.

Hộ vệ phát hiện hơi thở Nhị công tử đã ổn định bèn ra khỏi phòng, hai người đứng ở cạnh cửa cách đó không xa.

Qua hồi lâu, Mộ Cẩm tỉnh, tay vòng qua eo Nhị Thập hỏi: "Ngươi là ai?"

Nhị Thập bừng tỉnh. Nàng thực sự bội phục chính mình, nằm trong ngực một kẻ động cái lại muốn giết người mà nàng cũng ngủ được, còn đánh một giấc ngon lành.

Nàng hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh. Khắp nơi đều không có lấy một bóng người, tựa hồ chỉ còn mỗi nàng và một nam nhân lúc nào cũng có thể phát điên.

Nhị Thập ngẩng đầu nhìn Mộ Cẩm, làm nũng nói: "Ta là Nhị Thập."

Hắn lạnh nhạt phản bác: "Ngươi không phải."

"..."

"Nàng sẽ không nói chuyện."

Không nói lý được nữa, nàng đành phải đổi một cái xưng hô độc đáo: "Nhị công tử, ta là Ngốc Ngốc a."

"Ngươi tự nói mình ngốc, vậy ngươi hẳn là cực kỳ ngu ngốc."

Nàng không phản bác.

Mộ Cẩm vuốt mái tóc nàng, lại hỏi: "Sao không nói gì nữa?"

"..." Bởi vì Nhị công tử nói Nhị Thập sẽ không nói chuyện, có thể mở miệng thì không phải Nhị Thập.

Mộ Cẩm trầm mặc một lát, lại bức bối: "Rốt cuộc thì ngươi là ai? Có tư cách gì mà ngủ trên giường của ta?"

Nhị Thập vội vàng đứng dậy, cổ tay lại bị hắn nắm lấy không buông. Hắn quan tâm hỏi: "Trời tối như vậy, ngươi lại không mang đèn theo, muốn đi đâu?"

Nghe đến đây, mọi hờn dỗi trong lòng Nhị Thập lại tiêu tán không còn tí nào. Nàng cười cười, ôm lấy hắn: "Nhị công tử, ta không đi đâu cả."

"Ừ." Hắn làm như không để ý, nhưng tay lại nắm thật chặt, gần như suýt véo vào eo nàng.

Nàng nói cho hắn biết: "Ta sợ bóng tối."

Hắn chê cười nàng: "Không có tiền đồ."

"Cũng sợ lạnh, lại sợ đói." Mười ngày chịu lạnh, mười ngày nhịn đói, gầy đi mấy cân thịt.

Mộ Cẩm đang muốn châm biếm một tiếng, lại đột nhiên ngừng lại. Hắn nghĩ cẩn thận, lại thốt ra một câu: "Người không sợ ta sao?"

"Ta sợ chứ..." Sợ hãi mất hết nhân tính, đưa nàng xuống địa ngục.

"Thế sao người không chạy trốn?"

"Bởi vì người là Nhị công tử." Nhị Thập như đứa bé rúc vào lòng hắn, "Nhị công tử, người thật là ấm áp."

"Hừ." Về mặt không tình nguyện, nhưng Nhị công tử lại để nàng tùy ý ôm chặt hắn.

Hắn du đãng dưới vực sâu, cuối cùng cũng có sức lực bò lên bờ.

- ----

Thôn Bôn đã trở lại.

Hai gã hộ vệ tiến đến bẩm báo.

Sau khi biết được Nhị công tử ôm Nhị Thập ngủ thiếp đi, Thôn Bôn hơi kinh ngạc. Tuy đã biết một khi Nhị công tử gặp lại Nhị Thập, sức khỏe sẽ chậm rãi khôi phục, nhưng hắn không nghĩ lại nhanh tới vậy.

Hộ vệ tiếp tục nói: "Không lâu sau đó, Nhị công tử lại ngủ tiếp."

"Ừ." Thôn Bôn hiểu rõ, Nhị công tử đang dần suy yếu.

Nhị Thập vừa dọn phòng xong, thấy Thôn Bôn đang nói chuyện cùng hộ vệ, nàng vội vàng đi vào trong sân.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, hai gã hộ vệ liền rời khỏi nhà trúc.

"Thôn Bôn." Nhị Thập tiến đến hỏi, "Chuyện tìm thần y thế nào rồi?"

Thôn Bôn không gặp được Lâm Ý Tri, đành phải nhờ Binh Bộ Thượng Thư truyền thư lại. "Nhị Thập cô nương, mắt là bộ phận quan trọng, có liên quan tới gan. Thất khiếu của Nhị công tử tụ lại ở gan, dẫn đến mù lòa."

(*Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Nhị Thập hỏi: "Nhị công tử có khi nào không chịu nổi đả kích này không?"

Đây cũng là điều Thôn Bôn lo lắng, nếu như trước đây, gặp đả kích lớn, Nhị công tử cũng có thể tiêu sái mà khôi phục lại. Nhưng mà Nhị công tử lúc này... Thôn Bôn dùng chuyện trước kia an ủi Nhị Thập: "Nhị công tử trước kia đã từng bị tẩu hỏa nhập ma, cũng bị suy giảm thị lực, nhưng sau đó lại khôi phục lại."

"Nhị công tử luyện công pháp gì vậy? Sao trước đây cũng gặp phải tình trạng này, không cần thận gì cả."

Thôn Bôn đáp: "Luyện võ phái luyện từ nhỏ, Nhị công tử bắt đầu chậm hơn so với người khác, không có đủ thời gian tu luyện nội công. Ở đây, tuy ngài ấy làm một công tử, nhưng trước sau gì cũng phải che giấu thân phận thật. Ngăn ấy năm trời qua, Nhị công tử không phải chưa từng gặp nguy hiểm, cũng không phải chưa từng bị lộ bí mật. Chỉ là những kẻ đó đều đã bị diệt khẩu." Duy chỉ có Nhị Thập còn toàn mạng.

Nhị Thập thờ dãi. Nàng cũng thật nóng vội, lúc này truy cứu chuyện đó còn có tác dụng gì nữa. "Khi nào thì vị Lâm thần y kia mới đến trị liệu cho Nhị công tử?"

"Lâm thần y đã bị mời đến Đông cung." Thôn Bôn nói: "Nhị công tử ám sát Thái Tử khiến hắn thương nặng, Lâm thần y đang trị liệu ở đó. Thái phó, Chiêm Sự Phủ và Hoàng Hậu đều đang nhìn chăm chăm vào Đông cung. Hoàng Thượng và Lâm thần y lại có thù cũ. Hoàng Thượng đã nói sẽ không xử phạt Lâm thần y, nhưng một khi Thái Tử chưa bình phục, Lâm thần y cũng không có cách nào rời khỏi cung."

Một đoạn đối thoại này của Thôn Bôn, mỗi câu mỗi chữ đều khiến Nhị Thập kinh hãi. Nhị công tử lăm lăm cổ quái, làm việc không theo lẽ thường, nhưng sự việc liên quan đến thân thể của Tứ hoàng tử lại cực kỳ cẩn thận. Mấy lần hắn cùng Thái Tử so chiêu đều là nói chuyện thông dong. "Nhị công tử từ trước đến nay đều bình tĩnh vững vàng, sao tự nhiên lại đi ám sát Thái Tử?"

"Nói ra thì rất dài." Thôn Bôn vẫn luôn thích nói ngắn gọn, nguyên nhân trong đó quá mức đông dài, vẫn nên để Nhị công tử giải thích cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Đừng sợ, đừng sợ

Editor: Đào Tiên, June

Thốn Bôn chuyển đề tài sang chuyện Lâm thần y: "Lâm thần y đã mổ bụng cho Thái Tử, xử lý tốt thương thế của hắn, chỉ có điều Thái Tử gần như vẫn còn sốt cao, cực kỳ suy yếu. Sự việc nghiêm trọng, Hoàng Thượng muốn bình ôn vây cánh của Thái Tử nên đã hạ chỉ cấm túc Mộ gia. Thế nhưng, những quan binh đang rà soát ở kinh thành chắc hẳn là vây cánh được Thái Tử phái tới. Lâm thần y cũng lo lắng cho thương thế của Nhị công tử, trong thư có nói, nếu tâm ma của Nhị công tử không biến mất, thần y cũng đành bó tay."

Lâm Ý Trí từng nói qua, ông là đại phu, không phải thần tiên. Trị liệu của ông ấy phần lớn là sự đồng lòng chung sức của cả thầy thuốc và người bệnh, nếu không cũng chỉ tốn công vô ích. Giống như trường hợp của Lâm Quý Đồng, hần yếu ột từ trong bụng mẹ, có điều thể chất hẳn lại hấp thu được tất cả tinh hoa của thuốc tẩm. Đây cũng không hoàn toàn là công lao của Lâm Ý Trí.

Nhị Thập nói: "Ta có cách khiến Nhị công tử bình tĩnh lại, ít nhất vừa rồi đã thử qua. Nhị công tử chỉ an tĩnh mà ngủ một giấc chứ không có giết ta."

"Ừm." Thốn Bôn lấy ra một bình sứ nhỏ, "Nhị Thập cô nương, đây là đan dược Lâm thần y điều phối. Mỗi đêm đút cho Nhị công tử một viên, chúng sẽ giúp người chữa trị tâm mạch, mỗi ngày ta cũng sẽ truyền khí cho Nhị công tử. Lâm thần y nếu có cơ hội xuất cung, sẽ lập tức sẽ trị liệu cho Nhị công tử."

"Ngộ nhớ..." Nhị Thập nói: "Thái Tử tàn nhẫn độc ác, sau khi khỏi bệnh liền giết hại Lâm thần y thì làm sao?"

"Lâm thần y cũng không phải người không có điều kiện. Trong lúc mổ ông ấy đã động tay động chân, nếu Thái Tử lành bệnh có ý diệt khẩu, Lâm thần y sẽ tự có cách ứng phó." Thốn Bôn nói tiếp: "Lâm thần y nói, nếu Nhị công tử an tâm tĩnh dưỡng, chỉ cần không có chuyển biến xấu, chắc chắn có thể khôi phục."

Nàng gật nhẹ đầu, "Nhị công tử thích ăn mì ta nấu, vậy mấy ngày nay ta sẽ ở lại đây nấu cơm."

"Làm phiền Nhị Thập cô nương rồi."

Nhị Thập lại nghĩ tới một nghi vấn: "Không phải Nhị công tử còn phải gặp một người ở xa sao? Người nọ có thể giúp gì không?"

Thốn Bôn ho hai cái, nói, "Có một số việc, chờ về sau Nhị công tử tỉnh lại sẽ tự mình nói cho Nhị Thập cô nương."

"Được." Nhị Thập không hỏi gì nữa, Thốn Bôn nói "về sau", có thể thấy được bệnh của Nhị công tử còn có hi vọng. "Về sau nếu muốn mua thức ăn ta sẽ nói cho ngài, phiền ngài xuống chân núi mua đồ giúp ta."

Thốn Bôn đáp một tiếng: "Được."

Nhị Thập lại hỏi: "Đúng rồi, Dương Đào thể nào rồi?"

"Nàng ấy đang dưỡng thương ở một nơi an toàn." Nhị công tử cũng không hạ lệnh trừng phạt Dương Đào, Thốn Bôn liền giao nàng ấy cho Quan Thuần Lương.

Nhị Thập yên tâm, đồng thời cũng hiểu rõ, Thái Tử xảy ra chuyện, hắc y nhân sẽ không tự nhiên lại tìm đến nàng. Nàng mới có thể nhốt mình trong căn nhà nhỏ lâu như vậy. Nàng lại hỏi: "Lý cô nương thì sao? Nàng ấy có an toàn không?"

Thốn Bôn đáp: "Lý cô nương đang ở trong cung chăm sóc cho Thái Tử, nàng ta là Thái Tử Phi".

Lý Trác Thạch chưa từng tiết lộ thân phận cho Nhị Thập, nàng còn tưởng Lý Trác Thạch là tiểu thiếp của Thái Tử, không nghĩ tới nàng lại là Thái Tử Phi. "Vết thương của Thái Tử... có thể lành lại không?" Ngàn vạn lần đừng chết...

Thốn Bôn nói: "Lâm thần y nhất định sẽ toàn lực trị liệu cho Thái Tử." Nếu Thái tử vì Nhị công tử mà chết, như vậy thì Mộ gia thật sự hết đường sống rồi.

- - -

Đan dược hôm qua cực kỳ hữu hiệu, cả đêm Nhị công tử đều không giãy vò gì cả.

Nhị Thập đem chăn bông sang một gian phòng khác ngủ.

Nghĩ lại, nàng hiện tại vẫn đang chạy nạn, nhưng cùng chạy với một đám người, không giống với trước kia cô đơn trong căn phòng cũ nát.

Nàng bụng bát mì đi tới, giọng nói ân cần với người bên trong phòng: "Nhị công tử, ta nấu cho người một bát mì nóng hổi rồi nè."

Mộ Cẩm cảm thấy mệt mỏi, lại nằm xuống, nhìn thẳng lên phía trên, hỏi: "Vì sao lúc nào ta rời giường thì trời cũng tối?"

"Chỗ này núi cao, ánh mặt trời bị che khuất rồi." Nhị Thập đặt bát mì xuống.

Mộ Cẩm buồn bực: "Nói hươu nói vượn." Hấn phát hiện, nữ nhân này miệng toàn những lời nói dối, y chang cái nam nhân thích lừa gạt hấn. "Nam nhân cả ngày nói dối kia đâu?"

Nhị Thập sững lại: "Ai cả ngày nói dối cơ ạ?"

Thốn Bôn bên cạnh tự giác gõ cửa: "Nhị công tử."

Mộ Cẩm hỏi: "Bên ngoài trời tối, hay mắt ta mù rồi?"

Nhị Thập nhìn hấn.

Nhị công tử ngồi dậy, đuôi mày kiêu căng chậm rãi hạ xuống, khuôn mặt tuấn tú man mác buồn. Lúc trông mắt chuyển động, chỉ như những gợn sóng nho nhỏ trên mặt nước.

"Nhị công tử." Thốn Bôn chầm chước mở lời.

Mộ Cẩm nói: "Đừng có lại gạt ta!"

Thốn Bôn cúi đầu: "Là mắt Nhị công tử không nhìn thấy nữa."

Đôi tay Mộ Cẩm đột nhiên nắm chặt tấm chăn, khoe môi kéo căng gắt gao.

Nhị Thập rất sợ cảm xúc hấn bất ổn, vội vàng nói: "Nhị công tử, người đừng sợ, chúng ta đã đi mời thần y rồi."

"Người lại là ai?" Ôn muốn chết, lại không có hỏi lời nàng.

"Ta... là Ngốc Ngốc."

"Ngốc Ngốc là để người gọi sao?" Mộ Cẩm cực lực khắc chế nóng nảy muốn bùng phát từ tận đáy lòng.

"Vây, ta tên là..." Nhị Thập thấp giọng: "Minh Minh..."

(*Minh Minh: ý chỉ thông minh; trái với ngốc nghếch =)))))

Không phải Mộ Cẩm đang nổi nóng, chẳng qua hiện tại có việc quan trọng hơn: hấn đói bụng. Hấn mắt kiên nhẫn: "Mì của ta đâu?"

Nhị Thập đến bên mép giường, xỏ giày vào cho hấn xong mới nói: "Nhị công tử, ta đỡ người đi."

Mộ Cẩm đưa tay về phía nàng.

Nhị Thập dắt hấn, đột nhiên nhớ tới lúc mười ngón tay hai người giao nhau.

Trong đầu Mộ Cẩm cũng thoáng qua một hồi ức nào đó, cảm ngược lại tay nàng, vuốt ve ngón tay. Hấn ngồi xuống.

Nhị Thập cất tiếng: "Nhị công tử, đến đây ăn thôi, ăn no rồi tâm trạng tự nhiên sẽ tốt hơn."

Đang cố nhớ lại ký ức xa xôi nào đó, lời nói của nàng làm hấn mất tập trung, khiến đoạn thời gian xưa lại trôi xa. Hấn nói: "Không được nói chuyện lúc ta đang ăn, không thấy phiền sao?"

Nàng liền ngậm miệng.

Hấn xòe tay: "Đũa."

Nàng vốn định dứt cho hấn ăn, ai biết Nhị công tử mất mùi nhưng tâm không mùi. Nàng bèn đưa đôi đũa cho hấn.

Một tay Mộ Cẩm nâng chén, cúi đầu không thấy gì, không vớt được sợi mì nào trong chén.

Đầu đũa xuyên qua, đâm nát sợi mì, chọc chọc vào thành chén phát ra tiếng "leng keng".

Thốn Bôn thấy thế, nói: "Nhị công tử, hay là để Nhị Thập cô nương giúp người đi."

Mộ Cẩm buông đũa xuống, ngẩng đầu về phía Nhị Thập: "Sao nàng ta không tự mình nói?"

Nhị Thập mếu máo, mới nãy chính hấn kêu nàng cầm miệng, đừng làm phiền hấn. Nàng ngồi xuống bên cạnh, chủ động mở miệng: "Nhị công tử, để ta tới dứt cho người ăn."

Nhị công tử "Hừ" một tiếng, há miệng.

Nàng gấp một vài sợi mì đưa đến bên miệng hắn.

Mộ Cẩm tỉnh té nhắm mắt, biết mình bị mù nên hắn cũng lười mở mắt ra, dứt khoát nhắm lại.

Hắn thích mùi vị của bát mì này, cũng thích hương thơm thanh nhã của nữ nhân bên cạnh. Nhưng hắn không thích đôi nam nữ lừa đảo này ở trước mặt hắn kẻ xướng người họa.

Vì vậy, hắn lạnh giọng đuổi tên nam nhân lừa đảo kia đi. Không chút tiếc thương cho Thốn Bôn, người mới sáng sớm đã dùng nội lực chữa thương cho hắn.

Mộ Cẩm chỉ giữ lại nữ nhân lừa đảo này.

Nhị Thập cẩn thận quan sát nét mặt của Nhị công tử, biết mình bị mù, hắn cũng không có phản ứng gì lớn. Đan dược Lâm thần y cho hình như quá mức an thần rồi thì phải.

Thật ra, không phải Mộ Cẩm không để ý mà trong lòng hắn đang tự hỏi một việc khác. Hiện tại, hắn đang trong giai đoạn thần kinh thô, không tiêu hóa được nhiều việc cùng một lúc, chẳng qua việc bị mù đã bị hắn xếp xuống dưới nên nhất thời không có biểu hiện gì. Hắn hỏi Nhị Thập: "Ngươi và tên lừa đảo kia có quan hệ gì?"

"Ngài ấy là hộ vệ của Nhị công tử, ta là nha hoàn của người." Nhị Thập cho rằng nói như vậy thì nàng và Thốn Bôn đều là hạ nhân, có thể thỏa mãn tính tình cao cao tại thượng của Nhị công tử.

Nhưng trong lòng hắn lại có suy nghĩ khác, hộ vệ và nha hoàn, nghe rất là xứng lứa vừa đôi. Đột nhiên hắn đập bàn, "Không ăn nữa, mì nát cả rồi."

Bát mì này không phải do một tay Nhị công tử chọc nát hay sao. Nhị Thập dỗ dành nói: "Nếu không, ta đi nấu cho Nhị công tử một bát khác nhé?"

"Không ăn, ta không vui, bản công tử buồn ngủ rồi." Mộ Cẩm đứng dậy, quờ tay về phía trước, sờ soạng mép giường.

Nhị Thập đỡ hắn, quan tâm hỏi: "Nhị công tử, người không vui ở đâu?"

"Ai cần ngươi quan tâm?" Gì cũng hỏi, ngu ngốc muốn chết.

Nhị Thập lại nói: "Được được được, ta không hỏi nữa. Nhị công tử, ta hầu hạ người nằm xuống."

Mộ Cẩm dừng bước, hung hăng nói: "Ngươi phải thực sự hầu hạ ta cho tốt."

"Thật sự hầu hạ, thật sự hầu hạ mà, Nhị công tử muốn ta hầu hạ ngươi như thế nào ta liền hầu hạ như thế đó." Nhị Thập cời gậy cho hắn.

Mộ Cẩm vỗ vỗ mép giường, ra lệnh: "Nằm xuống cho ta."

Nhị Thập nghe lời nằm lên.

Giọng nói hắn hòa hoãn hơn: "Ta ngủ ngươi cũng ngủ."

Hai người cùng nhau nằm xuống.

Mộ Cẩm ôm eo Nhị Thập, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn, đã thế hắn còn ôm cực kỳ chuẩn. Đêm qua, hắn cũng muốn ôm nữ nhân này một phen. Ai ngờ, kẻ lừa đảo này lại dứt cho hắn một viên gì đó, hắn ăn xong thì bất tỉnh nhân sự.

Lừa đảo, đúng là hai đồ đại lừa đảo.

Hiện giờ giai nhân nằm trong ngực, lòng Nhị công tử lại nở đầy hoa, tay chân như bạch tuộc quấn lấy Nhị Thập không buông. Hắn nói: "Nam nhân kia là kẻ đại lừa đảo, ngươi cẩn thận đừng để bị mắc mưu, hắn đã lừa ta mấy lần rồi." Mỗi lần nói "Nhị Thập cô nương" làm hắn nổi lên hy vọng, sau đó lại khiến hắn thất vọng tràn trề.

"Vâng." Nhị Thập thương cảm cho Thốn Bôn, trên đời này ngài ấy là người trung thành nhất với Nhị công tử, ấy vậy mà lại bị gán cho cái mác lừa đảo.

"Đừng để ý tới hắn." Ngừng một chút, Mộ Cẩm hỏi: "Ta hỏi ngươi, kẻ lừa đảo kia trông thế nào?"

Nhị Thập đáp: "Không bằng ngón tay út của Nhị công tử."

Nhị công tử cực kỳ hài lòng, thật muốn khảm nữ nhân trước mắt này vào trong lòng mình.

Qua một lát, Nhị công tử bắt đầu động tay động chân. Nhưng lần này vừa động, hắn lại không thoải mái.

Bánh gạo tròn nhỏ, rất nhỏ.

Một khắc trước, hấn cảm thấy nàng chính là nữ nhân mà hấn ngày đêm tìm kiếm kia, nhưng cái bánh gạo trắng tròn này lại làm hấn nổi lên nghi ngờ.

Hấn buông nàng ra, nằm thẳng người.

"Nhị công tử?" Nhị Thập cảm giác tâm trạng mình cũng phập phồng bất ổn theo Nhị công tử mất thôi. Nàng nhẹ giọng hỏi: "Nhị công tử, người ngủ rồi ư?"

"Đừng tới gần ta." Không phải hấn không có hứng thú với nữ nhân này.

Nhị Thập ôm cánh tay hấn làm nũng: "Nhị công tử."

Hấn rút tay ra, "Xuống giường đi, không cần ngại hầu hạ nữa."

Thấy hấn nghiêm mặt, Nhị Thập bò xuống giường.

Hương thơm bên người biến mất, Mộ Cẩm hít hít mũi, có chút hoảng hốt. Hấn hỏi: "Người đâu, còn ở đây không?"

Đương nhiên Nhị Thập chưa đi, nghe thấy hấn kêu to, nàng vội vàng chạy đến.

Mộ Cẩm lại nói: "Qua đây nằm."

Thích lẫn lộn người khác là bản tính của Nhị công tử, Nhị Thập tập mãi thành quen, trở lại bên người hấn.

Bỗng nhiên, Mộ Cẩm duỗi tay, từ cánh tay chậm rãi sờ lên mặt nàng. Từ cái trán nàng sờ đến thái dương, lòng mày đến chóp mũi, gương mặt đến bờ môi. Hấn cẩn thận phác họa ngũ quan nàng trong lòng.

Khuôn mặt này không đầy đặn, gầy đến nỗi... giống như...

Mộ Cẩm chợt lóe lên linh quang. Lúc hấn mới quen biết nữ nhân kia, cảm nàng chính là như vậy, gầy gò nhỏ bé.

Hấn mừng như điên, nuốt xuống sự ngại ngái trong cổ họng. "Người là Nhị Thập?"

Nhị Thập cười đáp: "Đúng là ta, Nhị công tử."

"Người là Ngốc Ngốc?"

"Đúng vậy, Nhị công tử."

Mộ Cẩm nhíu mày: "Ngốc Ngốc của ta là một bánh gạo trắng tròn. Sao người lại gầy như vậy?"

Nhị Thập ôm lại hấn, "Nhị công tử, ta đã nhịn đói rất lâu. Hơn mười ngày không được ăn cơm, chỉ gặm rễ ăn lá cây." Ban đầu nàng cũng không định kể những ngày sống khổ cực kia trước mặt hấn, nhưng hấn vừa hỏi như vậy, ủy khuất trong lòng nàng òa ra, như muốn rúc vào trong ngực hấn.

Dù cho hấn có mất đi tâm trí, nàng vẫn coi hấn như chỗ dựa của mình.

Mộ Cẩm đau lòng mà vuốt ve khuôn mặt nàng, khó trách đôi gò má mướt mà lại gầy đến như vậy. Hấn nhẹ nhàng vén tóc nàng ra sau tai, "Đừng sợ, đừng sợ. Ta sẽ sai kẻ lừa đảo kia hàm nhân sâm ngàn năm bồi bổ thân thể cho người."

"Có ta ở đây, không ai bỏ đói người đâu." Nói xong, Mộ Cẩm mệt mỏi thiếp đi.

Thẳng đến buổi trưa hôm sau mới dậy.

Nhị Thập đã sớm tỉnh, thấy mí mắt hấn động động, nàng mỉm cười. Đúng là trong cái rủi có may, hiếm khi thấy Nhị công tử nghe lời như vậy.

Mộ Cẩm muốn tìm người, giơ tay lên, lầu bầu nói: "Sao càng ngày ta càng không ôm được người nữa? Người gầy quá rồi."

Nhị Thập cắn môi, đặt tay hấn lên eo mình, giống như ngày đó hấn bắt nàng ôm hấn. Nàng cười khanh khách nói: "Nhị công tử, nếu người không ôm được ta, tự ta sẽ tới ôm người. Từ nhỏ ta đã làm tạp dịch, sức lực rất lớn."

"Đừng sợ, đừng sợ." Nước mắt nàng chảy xuống bên gối, "Đừng sợ, đừng sợ."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Chỉ có nam nhân thú vị mới xứng đôi với một nữ nhân không thú vị

Editor: Đào Tiên, June

Sau khi Mộ Cẩm nuốt xuống vị ngai ngái ở cổ họng, cuối cùng cũng phun ra một ngụm máu đen tích tụ trong lồng ngực.

Máu dính trên khăn lụa trắng ngà, chuyển từ màu đỏ sang đen, nhìn đến ghê người.

Sắc mặt Nhị Thập tái nhợt, nàng vội vàng kêu Thốn Bôn tới.

Sau một hồi luống cuống tay chân, Mộ Cẩm đã nằm trên giường, mặt cắt không còn một giọt máu, gân xanh chằng chịt nổi lên như muốn phá tan làn da mỏng manh, phá hỏng ngũ quan Mộ Cẩm.

Nhìn xuống dưới, giống như những khe đất rạch ra trên đỉnh Thiên Sơn quanh năm tuyết phủ trắng xóa.

Để giảm bớt sự lo lắng của nàng, Thốn Bôn dùng chuyện đã diễn ra để trấn an, "Lần trước, khi Nhị công tử tẩu hỏa nhập ma cũng xảy ra hiện tượng như vậy. Nếu Nhị Thập cô nương sợ hãi thì nên tránh đi một lúc."

Nhị Thập không mở to mắt nữa, cũng không nhìn lại Nhị công tử. Không phải nàng sợ hãi, mà là nàng không đành lòng. Nàng tới bờ suối chảy róc rách trong rừng trúc, vốc nước rửa mặt, để mình đang vì chuyện của Nhị công tử mà tỉnh táo lại.

Ánh mặt trời hong khô những vệt nước đọng lại trên mặt nàng, gió nhẹ thổi trôi đi giọt lệ bên khóe mắt.

Nhị Thập phân chấn trở lại, trở về thấy Thốn Bôn đi đến trước mặt.

Hắn hỏi: "Cảm xúc của Nhị công tử dao động nên mới gây ra phản ứng như vậy. Nhị Thập cô nương, một khắc trước cô và Nhị công tử đã nói chuyện gì vậy?"

"Cũng không có chuyện gì, người hỏi ta có phải Nhị Thập hay không, ta nói "Phải". Nhị công tử chắc đã tin. Sau đó, Nhị công tử nói hắn càng ngày càng không có sức ôm ta. Thốn Bôn, nếu thần y không tới... Sức khỏe của người có thể càng ngày càng bị hao tổn hay không?" Chỉ sợ đợi đến lúc thần y tới, đã hết cách xoay chuyển. Nàng trước đây không phải người bị quan như vậy, hai ngày nay nhìn thấy Nhị công tử ngày một yếu dần, nàng không ngăn được nghĩ ngợi lung tung.

Thốn Bôn không phải đại phu, hắn cũng chỉ từng nhìn thấy tình cảnh lần trước Mộ Cẩm tẩu hỏa nhập ma. Nhưng khi đó có Lâm Ý Trí, sau hai ngày Mộ Cẩm đã khôi phục, hiện giờ thời gian kéo dài lâu như vậy, Thốn Bôn cũng không biết kết quả. Dù vậy, hắn vẫn nói: "Nhị Thập cô nương, cô phải tin tưởng Nhị công tử. Ít nhất, người đã phun ra được một ngụm máu bầm. Nhị công tử đã nói muốn đi ra ngoài một chút."

Nhị Thập kinh ngạc.

"Nhị công tử nằm ở chỗ này đã vài ngày, chưa bước chân ra cửa. Người không có ý đi lại, cũng chẳng muốn đi lại." Thốn Bôn nói: "Đường đi dưới chân núi có thị vệ canh giữ, trong thôn ta cũng đã bố trí người vào. Nhị Thập cô nương, cô có thể cùng Nhị công tử xuống núi một chút, ngài ấy nói ngài ấy nằm mệt rồi."

Dù thế nào, Nhị công tử muốn đi giải sầu cũng là dấu hiệu tâm tình hắn đã có chuyển biến tốt. Nhị Thập nở nụ cười.

- - -

Ngày đầu tiên.

Nhị Thập chuẩn bị gọi Nhị công tử dậy xuống núi giải sầu.

Nhị công tử còn chưa ra khỏi phòng trúc, ngẩng đầu đón ánh sáng mặt trời, hỏi: "Hôm nay có mặt trời không?"

"Có ạ, ánh nắng vàng rực rỡ luôn ấy, Nhị công tử." Nhị Thập nâng tay che trán, híp mắt nhìn trời xanh. Nàng tươi cười chân thành.

"À, trời đẹp, ra ngoài đi dạo một lát." Nhị công tử nói xong, đi chưa tới mười bước đã nói: "Đi xong rồi, mệt quá." Rồi hắn lại quay về giường nằm.

Nhị Thập: "..."

- - -

Ngày hôm sau.

Thôn Bôn không biết tìm ở đâu được một người thợ mộc, bảo làm một chiếc xe lăn.

Lúc này, Nhị công tử lại nói: "Đi, ra ngoài giải sầu."

Nhị Thập không dám để hần tự đi, hầu hạ hần ngồi trên xe lăn, chậm rãi đẩy hần về phía trước.

Mộ Cẩm lười biếng nói: "Sớm biết có đồ vật như vậy, ta đã không phải ngày nào cũng nằm lì trên giường rồi. Đi ra ngoài một chút, nhìn mây nhìn trời cũng tốt."

"Đúng vậy." Nhị Thập cười ra tiếng. Cũng chẳng thêm cái lại một người mù có thể ngắm được mây trời gì. Nàng lấy chân đạp lên chân hần.

Cuối hè đầu thu, Nhị công tử đang yếu như vậy, nếu bị cảm lạnh thì lại họa vô đơn chí. Nghĩ vậy, nàng đắp thêm cho hần một tầng chăn nữa.

Mộ Cẩm nhủ mảy, "Ngươi muốn che chết ta à." Che như thể nửa người dưới của hần tàn phế không bằng.

Nàng dỗ dành hần nói: "Nhị công tử, không khí trên núi mát mẻ, rừng trúc gió thổi sào sạt, người phải bảo trọng thân thể."

"Ủm." Không biết đan dược an thần có tác dụng hay do có Nhị Thập ngủ chung khiến Nhị công tử thoải mái, hai ngày nay, tính tình hần ít khi phát tác, ngẫu nhiên còn tỉnh táo hỏi mảy vấn đề sắc bén.

Giả dụ như, hần nhớ rõ, Nhị Thập nợ hần một món đồ. Đột nhiên hần sẽ chất vấn nàng: "Đồ ngươi thiếu ta đâu? Thêu đẹp không?"

Nhị Thập đáp: "Về sau thân thể Nhị công tử khỏe lại, người muốn ta thêu bao nhiêu cũng được."

"Sao hiện tại không đưa cho ta luôn?" Hỏi là hỏi như vậy, nhưng hần không phát điên như mấy ngày trước. "Không để ý đến ngươi nữa."

Dù thế nào đi nữa, Nhị công tử ngừng quấy rối là Nhị Thập đã vui rồi. Nàng đứng phía sau, vỗ vỗ vai hần, tiếp đến, nàng nắm thành xe lăn, chậm rãi đi về phía trước. "Nhị công tử, chúng ta đi ra ngoài một lúc nhé."

Thôn Bôn lo lắng đường núi gập ghềnh, ở cách đó không xa, không nhanh không chậm theo sát phía sau.

Trên đường, Nhị Thập miêu tả lại phong cảnh xung quanh cho Nhị công tử: "Nhị công tử, ở đây có một rừng trúc."

"Ủm." Mộ Cẩm nhạt nhẽo đáp lời.

"Nhị công tử, nơi này có một dòng suối nhỏ, còn có mấy chú cá con đang chơi đùa."

"Ủm."

"Nhị công tử, bên sườn núi khắp nơi đều có hoa dại."

Mộ Cẩm mất kiên nhẫn ngắt lời nàng: "Có phải ta sinh ra đã mù đâu, trên núi này có đồ vật tầm thường nào mà tự ta không biết?"

Nhị Thập không nói nữa. Thực ra, Nhị công tử có sức đề nổi nóng mới tốt.

Đi một đoạn đường trầm mặc, Nhị công tử lại không thoải mái hỏi: "Sao ngươi không nói gì?"

Nhị Thập thành thật trả lời: "Ngọn núi này không có cảnh sắc gì hiếm lạ. Nào cây, nào cỏ, nào hoa, nào suối, Nhị công tử đều đã nhìn rồi".

Mộ Cẩm cũng lười nói chuyện.

Đúng là một nữ nhân không thú vị.

Nếu có một thiên kim tinh thông cầm kỳ thi họa làm bạn, thì ngắm hoa đập cỏ là lúc có thể ngâm thơ tác đối. Đâu giống nữ nhân này, dọc đường có hoa dại vô danh, nàng liền nói ra hai chữ: hoa dại. Sao không liền tưởng hoa mỹ một chút, so sánh thành mẫu đơn, hải đường, hoa nhài,... để hần rong chơi trong biển hoa.

Chốt lại, đây là một nữ nhân không thú vị chút nào. Tuy nhiên, có nữ nhân không thú vị này bên cạnh, mấy ngày nay hần trừ việc phun ra mấy ngụm máu thì không còn đau ốm gì khác.

Chỉ có nam nhân thú vị mới xứng đôi với một nữ nhân không thú vị. Có thể thấy, hần là một nam nhân vô cùng thú vị rồi.

- - -

Mộ Cẩm và Nhị Thập đều cải trang.

Dù trên mặt bị vẽ thêm nếp nhăn, dính râu giả, Nhị công tử cũng nhất định phải thật tuần tú. Chính hần không quên hoa hòe lộng lẫy, lại nói với Nhị Thập: "Ngươi cải trang thành một đại thẩm xấu xí đi."

Vì thế, Nhị Thập biến thành một đại phẩm trung niên có một nốt ruồi vừa đen vừa lớn bên miệng.

Có vài người qua lại dưới chân núi.

Trong đó có một người mặc váy đồ thạch lựu, tuổi tác ánh chừng trên dưới 30, đáng vẻ vô cùng thùy mị, lúc đi đánh eo uốn éo, làn váy nhẹ nhàng đung đưa.

Mỹ phu nhân vốn đang chú ý tới khuôn mặt Mộ Cẩm, nàng ta liếc mắt lại đây một cái. Tiếp theo, ánh mắt chuyển tới cái chần che đi nửa người dưới của hắn, nàng ta nhếch miệng lắc đầu, vẻ mặt đầy tiếc hận.

Nhị Thập nghĩ, may là Nhị công tử không nhìn thấy nữ nhân này, nếu không thấy bị coi khinh như vậy, chắc chắn Nhị công tử lại phát cáu.

Mỹ phu nhân đi tới.

Mộ Cẩm hỏi: "Có phải vừa có một nữ nhân xinh đẹp đi qua phải không?"

"Phải." Nhị Thập nắm chặt tay vịn xe lăn, chân bước nhanh hơn. Mất mùa rồi còn phân biệt được đẹp hay không đẹp, quả nhiên là cái nết đánh chết không chữa.

Mộ Cẩm lại nói: "Mùi hương cách xa vài dặm đường vẫn còn ngửi thấy." Quá gay mũi.

Nhị Thập nhỏ giọng hỏi: "Nhị công tử từng nói ta hương thơm ngào ngạt, vậy ta có mùi hương gì thế?"

"Mùi com."

"..." Biết trước đã chẳng hỏi.

Một lát sau, Mộ Cẩm vịn một tay lên xe lăn, tay còn lại đỡ trán, "Ta cảm thấy hơi mệt."

"Nhị công tử, hay chúng ta trở về nhé?"

"Ừ." Hắn nhắm mắt, "Càng ngày càng thấy mệt."

Nhị Thập dịu dàng đáp: "Nếu mệt thì người ngủ một chút đi."

Đường lên núi tốn khá nhiều sức. Thốn Bôn đến nhận lấy xe lăn, vững vàng đẩy lên sườn núi.

Mộ Cẩm đã đỡ trán ngủ.

Nhị Thập liền kéo chần lại cho hắn.

Một công tử ca như Nhị công tử, có lẽ lúc nhàn rỗi sẽ mạnh mẽ đón cây chẻ củi. Đáng tiếc, hiện giờ hắn đi đường cũng là một vấn đề, không còn như trước kia, tay chỉ năm ngón có thể lấy được tính mạng của nàng.

Đã từng là một Diêm La Vương, giờ lại trở thành công tử yếu đuối hai tay trói gà không chặt. Sự chênh lệch đó, đến Nhị Thập cũng khó mà chịu được, ấy vậy mà Nhị công tử lại gặp phải kiếp nạn này.

Ngày hôm qua, Thốn Bôn đã giúp nàng đẩy xe lăn đến nhà trúc.

Nhị Thập sợ Nhị công tử cảm thấy khó tiếp nhận, dù sao thì xe lăn cũng là đồ vật dùng cho những người bị liệt. Nàng đang muốn bàn với Thốn Bôn cách khiến Nhị công tử ngoan ngoãn ngồi trên xe lăn.

Nhị công tử lại thản nhiên tiếp nhận, nói thẳng mình lười đi.

Nhị Thập không đoán được liệu Nhị công tử có quan tâm đến thân thể mình hay không, nhưng nàng thì ngày càng lo lắng cho hắn...

Mấy ngày gần đây, Nhị công tử luôn hỏi.

Hoặc là: "Nấu mì xong chưa?"

Hoặc là: "Có com ăn rồi sao?"

Hắn lại chưa bao giờ hỏi, đôi mắt này có thể chữa khỏi được hay không.

Nhị Thập cho rằng, nàng vốn là một người lạc quan, luôn hướng về phía trước. Nhưng để so sánh với Nhị công tử, nàng thấy mình vẫn còn thua xa.

- - -

Ngày thứ ba.

Dùng xong bữa sáng, Thốn Bôn đi chợ mua thức ăn.

Nhị Thập liền đẩy xe lăn xuống núi.

Hôm qua Nhị công tử nghỉ ngơi sớm, hôm nay rời giường tinh thần hoạt bát, nói muốn xuống dưới chân núi đi dạo vài vòng, cảm thụ nhân khí dưới thôn, trở về thể tục.

Nhị công tử nói gì, Nhị Thập đều nghe theo.

Đi trong đường thôn, Mộ Cẩm mở to đôi mắt đẹp vô thần, ngắm trái một lát, nghĩa phải một hồi, làm bộ như đang thưởng thức cảnh đẹp.

Không cẩn thận lại gặp vị mỹ phu nhân hôm qua.

Hôm nay, nàng ta thất đai lưng mỏng, ôm lấy eo thon như cành liễu yếu ớt không xương.

Mộ Cẩm nhìn thẳng về phía nàng ta.

Mỹ phu nhân vút cho hấn một ánh mắt câu dẫn động lòng người, nàng ta cong môi cười cười, đôi mắt lạnh lùng khiêu khích Nhị Thập với một nốt ruồi đen lớn bên miệng.

Mặt Nhị Thập không cảm xúc, nàng vỗ cái nốt ruồi đen to tướng của mình, tiếp tục đi.

Nhị công tử tuy là mỹ nam, nhưng hấn vừa mù vừa tàn phế, thế mà cũng có thể trên hoa ghẹo nguyệt.

Nhị Thập mếu máo, nàng nhú nhú cánh mũi, nhớ tới trước kia Nhị công tử có nạp hai vị mỹ nhân, chưa kịp làm thế bài thì Mộ phủ đã xảy ra chuyện, liệu khi Nhị công tử tỉnh táo lại có thể ngay lập tức tức hận hai vị mỹ nhân kia không?

Chắc chắn là có, đúng là một tên công tử phóng đảng.

Đi được một đoạn, Nhị công tử nói: "Lúc nên nói thì chả thấy người nói lời nào, bình thường thì lại núi lại sông, nói dong dài một đồng. Đã tới đây rồi, sao người không nói xem thôn này có mỹ nhân hay không?"

Nhị Thập đang muốn nhắc tới hai vị mỹ nhân mới, bản tính Nhị công tử liền bại lộ. Thật là đi đâu cũng không quên bản tính háo sắc. Nàng cúi đầu trừng mắt sau ót hấn: "Trong thôn này, nào có ai đẹp hơn Nhị công tử."

Một câu này nàng xuất khẩu nói láo, ai ngờ lại gãi đúng chỗ ngứa của Nhị công tử, không kịp phân biệt cẩn thận, hấn đã cong mắt nói: "Lời này xuôi tai, trở về có thưởng."

Lại đi xa thêm một đoạn, nàng thấy có một người dân gánh hai sọt rau xanh mới hái. Tươi mới mon mon, xanh hơn so với rau Thốn Bôn mua ở chợ.

Nhị Thập nói: "Nhị công tử, bên kia có một đại bá bán rau, rau mới rất tươi. Ta đi mua một chút, đến trưa xào rau cho người ăn."

"Ừ." Vì hấn mà suy nghĩ nên Mộ Cẩm phá lệ khoan dung. "Đi đi."

"Nhị công tử." Nhị Thập đẩy xe lăn đến một khoảng đất trống ven đường, nàng dặn dò: "Người chờ ở đây, tuyệt đối đừng chạy lung tung. Chờ ta quay lại."

"Ừ." Hấn vẫy vẫy tay.

Nhị Thập xoay người theo lối rẽ tìm đại bá bán rau nọ.

Mộ Cẩm một mình một chỗ, nghe động tĩnh trong thôn, có vài người qua đường xì xào bàn tán —— đơn giản là tò mò với nam nhân ngồi xe lăn này.

Mộ Cẩm không thèm nghe những lời bàn tán này, đem sự chú ý đặt tới chỗ phát ra âm thanh "quang quác".

Đó là... gà mái?

Hấn chuyển bánh xe lăn bằng gỗ, dùng sức lăn lộn trước sau hai cái. Đôi tay hấn rã rời, đẩy hết sức cũng chỉ đi về phía trước được một trượng.

Hấn bỏ cuộc. Hơn nữa, con đường phía trước hấn không biết, ngộ nhỡ không cẩn thận lăn xuống ruộng thì người chặt vật là hấn.

Nếu là Quan Thuần Lương, dù không nhìn thấy gì nhưng lão vẫn có thể chạy trốn như bay.

Mộ Cẩm không có thính lực tốt như vậy, nhưng nhiều năm tập võ, cũng luyện được khả năng nghe tiếng đoán vật. Hấn nhắm mắt lại, xung quanh bốn phía không có thanh âm ồn ào, chỉ có một đám gà mái tung tăng nhảy nhót.

Nữ nhân kia đi mua đồ ăn, hần liền đi bắt gà mái.

Quả là duyên trời tác hợp.

Xe lăn không đi được, Mộ Cầm dứt khoát không cần xe lăn nữa, xốc chân trên đùi lên, hần đứng dậy, hướng mặt về phía đám gà mái.

Khoảng cách không xa, thậm chí là rất gần. Hơn nữa, không có những tiếng vách tường ngăn trở.

Hần thân nhiên đến gần bầy gà. Từ chỗ của hần thi triển khinh công, vọt đến chỗ đám gà dễ như trở bàn tay. Khinh công không cần dùng tới nội lực, khoảng cách có vài trượng, thở dốc một chút là có thể làm được.

Nghĩ vậy, hần liền nhảy về phía trước.

Mộ Cầm biết phía trước không có tường vậy, nhưng hần lại không đoán được ở đó còn có một hàng rào, lúc bay tới bắt gà, một chân hần vướng vào cột rào, suýt nữa té ngã vào bầy gà.

May là hần phản ứng nhanh, xoay người giữa không trung, chậm rãi đáp xuống đất.

Bà chủ nuôi gà tròn mắt há mồm nhìn Nhị công tử từ trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng như tiên tử hạ phàm. Bà ta đánh giá từ trên xuống dưới, gà tặc này có diện mạo thật tuấn mỹ. Người đọc sách giảng "hạc trong bầy gà", hần là chỉ cảnh tượng này đi.

Bà chủ nhà không lên tiếng.

Nhưng lão chủ nhà lại không dễ tính như vậy, gã luống cuống chạy ra hô toáng lên: "To gan, ban ngày ban mặt lại dám đi trộm gà! Người đâu, có trộm!"

Nhị Thập nghe thấy tiếng kêu, cảm thấy dự cảm không lành, quay đầu nhìn.

Xe lăn trống trơn, bóng dáng Nhị công tử đâu rồi?

Lại nhìn về phía phát ra tiếng kêu.

Nam nhân diện một thân đồ trắng bị chúng gà mái vây quanh, đúng là Nhị công tử.

Nhị Thập xách rau lên, vội vàng chạy tới.

Mất thấy gã chủ nhà giờ chỗi chuẩn bị táng cho Mộ Cầm một cái, nàng quát: "Dừng tay!"

Nhị Thập tiến lên, dang tay bảo vệ trước người Mộ Cầm, ngoài miệng lại nói: "Thực xin lỗi, đây là thiếu gia nhà ta. Người không cẩn thận đi vào chỗ ở của ngài..."

Bà chủ nhà híp mắt nhìn nốt ruồi đen bên môi Nhị Thập, "Nhà ai không vào, lại có thể không cẩn thận đi tới chuồng gà nhà chúng ta."

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Nhị Thập lấy ra chút bạc vụn: "Đây xem như là tiền bồi thường. Ngài ấy thật sự chỉ là không cẩn thận mà thôi".

Có tiền thì dễ nói chuyện. Lão chủ nhà thấy Nhị Thập liên tục xin lỗi cũng không so đo nữa. Hần nói: "Cũng may là chỉ tới chuồng gà nhà chúng ta, nếu nhảy vào chuồng lợn nhà cách vách thì quần áo hần không còn sạch sẽ như vậy đâu."

"Vâng, vâng." Nhị Thập dắt Mộ Cầm ra khỏi chuồng gà, dìu hần lên xe lăn, "Nhị công tử, người trộm gà nhà người ta làm gì?"

"Ta không trộm." Mộ Cầm vẫn đậm phong kinh.

"Vậy sao người chạy tới chuồng gà nhà bọn họ làm cái gì?"

"Ta đi lấy."

"..." Nhị Thập lại hỏi: "Sao người lại đi bắt gà?"

"Hầm canh." Càng thêm phần cây ngay không sợ chết đứng.

Nhị Thập thở dài: "Nhị công tử thích uống canh gà hay sao?"

"Không muốn."

Nhị công tử ngoài miệng nói vậy nhưng Nhị Thập vẫn nhớ, trở về nhất định phải bảo Thốn Bôn mua một con gà về hầm canh.

Nhị Thập đẩy hần đi trên đường núi, "Nhị công tử, chẳng phải người không đi được sao?"

"Vớ vẩn." Mộ Cẩm đề tay nàng lại, đột nhiên đứng dậy cho nàng xem, sửa lời nói: "Ta không phải không đi được, chỉ là không đi xa được thôi."

Nàng nhặt cái chân rơi trên mặt đất lên, nói: "Nhị công tử, ngồi xuống ngay ngắn cho ta."

Hắn lại ngồi trở về, tiếp tục nói: "Giờ ta đã biết ở đó có hàng rào. Ngày mai đi nữa, nhất định có thể thần không biết quỷ không hay bắt một con gà về."

Nhị Thập xụ mặt, "Xòe tay ra."

"Làm gì?"

"Xòe ra."

Mộ Cẩm làm theo.

Nàng đánh một cái vào lòng bàn tay hắn. Thương hắn là người bệnh nên nàng không dám dùng sức, hơn nữa, đánh hắn thì tay nàng cũng đau.

Mộ Cẩm nhú mày: "Người không phải nha hoàn của ta sao? Muốn tạo phản à?"

"Ta là nha hoàn cũng biết đạo lý không được ăn trộm ăn cướp, người là một công tử phú quý, lại chạy tới nhà người ta trộm gà. Mất mặt muốn chết."

Nhị Thập đang muốn đánh thêm cái nữa, Mộ Cẩm đã khép lại lòng bàn tay. Hắn tốt tính muốn bắt gà bỏ bỏ cho nàng, ấy vậy mà nàng lại đánh hắn. Hắn quay đầu đi: "Làm ơn mắc oán, cho người đói chết."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Đâm cực kỳ đã tay

Cảm ơn bạn đã đọc truyện do Gió tháng sáu. edit. Ghé thăm facebook và wattpad chúng mình nhé!

Editor: Đào Tiên, June

Lần đầu tiên Tiêu Triển phải ném trái mui vị bị mổ bụng, toàn bộ đều do Mộ Cẩm ban tặng.

Suốt quá trình trị liệu cho Tiêu Triển, Lâm Ý Trí không hỏi quá mười câu.

Lâm Ý Trí là người của Mộ Cẩm. Nếu không phải Chu Văn Đồng tự ý hành động, Tiêu Triển cũng chẳng muốn cầu xin lão giúp đỡ.

Tiêu Triển giống với Hoàng Thượng, hắn cho rằng ngự y vì nước mới là thầy thuốc, Lâm Ý Trí chẳng qua chỉ là một lang trung giang hồ.

Vì vậy, khi Lâm Ý Trí vừa làm xong thuật mổ bụng, Tiêu Triển liền sắp xếp lão đến chỗ hắn, để ngự y tiếp trị liệu.

Hôm nay, Tiêu Triển nửa người ngồi dựa trên giường.

Bên giường có bày một bàn cờ, vẫn là ván cờ dở dang từ lúc hắn đi tới bãi săn. Lần này hắn đã tìm được cách phá giải. Đặt xuống một quân cờ trắng, từ cục trên bàn cờ liền đảo ngược.

Hắn nghe được một tiếng: "Thái Tử điện hạ."

Từ khi Tiêu Triển bị thương, Lý Trác Thạch vẫn luôn ở chỗ này chăm sóc cho hắn, mệt mỏi thì nằm ngủ trên ghế dài.

Một canh giờ trước, Hoàng Thượng đã tới Đông cung, hòa giải với Tiêu Triển để bàn bạc một số chuyện quan trọng.

Lúc này, Lý Trác Thạch mới về phòng mình ngủ một giấc.

Ngủ dậy thì Hoàng Thượng vừa rời đi.

Lý Trác Thạch lo lắng, Tiêu Triển cùng Hoàng thượng trò chuyện lâu như vậy, tinh thần có thể trở nên xấu hay không, vì thế liền đi tới. Tuy rằng oán hận hắn vô tình, nhưng nàng là người có tình, không thể cười trên nỗi đau của người khác, không ngo ngàng gì tới.

Tiêu Triển giương mắt nhìn nàng, đưa tay ra.

Lý Trác Thạch đặt tay vào trong lòng bàn tay ấm áp của hắn.

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy, trên mặt nở một nụ cười mê người, "Trác Thạch, nhờ có nàng ngày đêm vất vả, không được nghỉ ngơi mà săn sóc, ta mới có thể khôi phục nhanh đến vậy. Cảm tạ."

Nàng đáp: "Là Thái Tử điện hạ cát nhân được trời cao giúp đỡ."

Đây cũng là lời của Lâm Ý Trí.

Tiêu Triển gặp may, vết thương tránh được chỗ hiểm ở khoang bụng. Nếu không, hắn chỉ có thể xuống gặp Diêm Vương.

Tiêu Triển nhìn nàng triu mến: "Khoảnh khắc một kiếm kia của Mộ Cẩm đâm tới, ta cho rằng con đường đế vương của ta đã kết thúc. Ai ngờ, phong hồi lộ chuyển."

Lý Trác Thạch loáng thoáng nghe ra được ẩn ý trong lời nói của hắn, "Ý điện hạ là... người đã thương lượng được với Hoàng Thượng?"

"Hoàng Thượng vừa cùng ta ở chỗ này hàn huyên một canh giờ. Nói cũng thật buồn cười, cha con chúng ta cùng sống trong hoàng cung, lại có thể ở đây trong một canh giờ nói với nhau vài câu thật lòng. Có điều cũng chỉ là vài câu mà thôi."

Tiêu Triển cùng Hoàng Thượng tranh đấu nhiều năm như vậy, toan tính chính là làm đối phương thất ý, nhưng không phải chết như vậy. Tranh đấu chính là tiếng kèn không thể thối lui thâm nhập vào tận xương của hoàng đế.

Hoàng Thượng đã đến tuổi này, chưa từng hiểu rõ ràng buộc của nam nhân Tiêu gia, địch chính là bạn. Tiêu Triển cũng thế. Nếu như là người thân lại tính toán lẫn nhau. Nếu là đối thủ, biết được Tiêu Triển bị thương, Hoàng Thượng lại lo lắng.

Tiêu Triển lên tiếng: "Thanh Lư."

"Có mặt." Thanh Lư khom người đi tới.

"Dọn bàn cờ này đi."

"Vâng." Thanh Lư tiến lên dọn dẹp bàn cờ, lại bày ra một chiếc ghế cho Lý Trác Thạch.

Lý Trác Thạch liếc mắt nhìn Thanh Lư. Nàng đường đường là Thái Tử Phi ở Đông cung nhưng lại bị người khác coi thường, không có lệnh của Tiêu Triển, Thanh Lư chưa từng dọn ghế ra bao giờ. Hôm nay là lần đầu tiên.

Nàng cũng không khách khí mà ngồi xuống.

Tiêu Triển kéo tay nàng không bỏ, "Trác Thạch, vị trí thiên tử cuối cùng cũng là của ta."

Giương mặt hắn ôm yếu như lưu lại dấu ấn trên sa trường. Nam nhân này dù còn một hơi thở thoi thóp, cũng không lúc nào từ bỏ được đế vị. Lý Trác Thạch nói: "Chúc mừng Thái Tử được như ý nguyện."

"Thái Tử Phi tương lai chính là Hoàng Hậu nương nương." Tiêu Triển nhẹ nói.

Bốn chữ "Hoàng Hậu nương nương" trong miệng hắn đã nói ra vô số lần, mỗi lần nghe được, Lý Trác Thạch đều cảm thấy khoảng cách với mình vô cùng xa xôi. Hiện giờ nàng đã là Thái Tử Phi, nhưng vẫn chỉ là một người bình thường không hơn, nào có được uy nghiêm cầm quyền chốn hậu cung.

"Chờ vết thương ta lành lại, Hoàng Thượng sẽ thoái vị để ta đăng cơ thiên hạ." Nói tới đây, Tiêu Triển cảm thấy nực cười, "Ta ở trong triều bố trí lâu như vậy, cũng ít nhiều mượn sức người sức ngựa của Hoàng Thượng, lại chưa từng nghĩ đến, có thể không cùng Hoàng Thượng động đến binh đao mà vẫn đoạt được đế vị."

Lý Trác Thạch nở nụ cười. Nói như vậy, binh mã của phủ tướng quân cũng không còn đất dụng võ nữa.

Tiêu Triển xoa miệng vết thương trên bụng, "Trước kia ta thường cậy mạnh hiếu thắng, dù gian nan vất vả cũng chưa từng suy sụp tinh thần. Lúc này lại ngoài ý muốn tạo nên khổ nhục kế, khiến Hoàng Thượng động lòng trắc ẩn. Cũng coi như trong họa có phúc."

Lý Trác Thạch an tĩnh lắng nghe.

"Hôm qua, Lâm Ý Trí đã cầu xin ta cho phép lão rời cung. Dưới sự uy hiếp của ta, lão đã tiết lộ nguyên nhân. Ngày đó, Mộ Cẩm tẩu hỏa nhập ma." Tiêu Triển cười: "Thời gian càng kéo dài, gân mạch Mộ Cẩm sẽ càng đứt đoạn, võ công tiêu tán. Hiện giờ đôi mắt hắn cũng đã mù. Lâm Ý Trí sốt ruột muốn xuất cung để chữa trị cho hắn."

"Thái Tử điện hạ đã đáp ứng rồi sao?" Lý Trác Thạch nghĩ, lúc này Nhị Thập chắc đã rời khỏi kinh thành rồi.

"Tiêu Triển ta sống một đời, duy chỉ có lần trọng thương này làm ta khắc cốt ghi tâm. Lúc ấy, ta đã phát hiện Mộ Cẩm không bình thường, cũng nghi ngờ hắn xảy ra vấn đề gì đó, nhưng lại không đoán ra được, hắn thế mà vì một nữ nhân lại uất hận tới mức tẩu hỏa nhập ma. Nữ nhân trong thiên hạ, chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi." Tiêu Triển cười xuống vài lớp nguy trang, lời nói cũng buột miệng thốt ra. Hắn đã quên mất Lý Trác Thạch trước mắt cũng là một nữ nhân.

Lý Trác Thạch nâng khoe miệng. Thái Tử điện hạ luôn giả bộ thâm tình, lúc này mới lộ ra bộ mặt thật sự, nàng thật may mắn. Hắn nguy trang quá lâu rồi, nàng cũng thấy mệt thay hắn.

Tiêu Triển kịp thời ngậm miệng, nhìn nàng tươi cười, bổ sung một câu: "Ngoại trừ nàng."

Nàng cười xán lạn, không nói gì.

Hắn nhận thấy nàng khác thường, nhẹ nhàng che miệng vết thương, hơi thờ dốt.

Nàng đỡ hắn, thấp giọng hỏi: "Miệng vết thương còn đau không?"

"Thỉnh thoảng." Tiêu Triển tựa lên vai nàng, "Lúc gần căn treo sợi tóc, ta đã nhìn thấy nàng. Thấy nàng khóc, ta liền liều sống liều chết mà trở về từ Quỷ Môn Quan. Trác Thạch, nhờ có nàng, ta mới vượt qua được cửa ải khó khăn này."

"Đại nạn không chết, ắt có phúc tới cuối đời." Lý Trác Thạch nói: "Thái Tử điện hạ, ngày sau chắc chắn sẽ hồng phúc tề thiên."

Tiêu Triển giương mắt: "Lâm Ý Trí nói, Mộ Cẩm vừa điên vừa ngốc. Tuy vậy, ta vẫn không có cách nào yên tâm. Chu Văn Đống đã nhiều ngày điều tra nhưng vẫn chưa tìm được tung tích của Mộ Cẩm. Dù ta không muốn nhìn thấy Lâm Ý Trí, nhưng cắt chỉ miệng vết thương cần lão ta tự tay làm. Chờ lão ta hết giá trị sử dụng, ta sẽ thả lão ra ngoài. Lão nhất định sẽ đi tìm tên Mộ Cẩm tẩu hỏa nhập ma kia, đến lúc đó, một mẻ hốt trọn."

"Vâng." Lý Trác Thạch không quan tâm sống chết của Mộ Cẩm, trong mắt nàng, hắn chẳng qua chỉ là một tên ăn chơi chác táng, chuyên đùa bỡn nữ nhân mà thôi.

Tiêu Triển nói nhiều như thế nhưng không cảm nhận được sự vui mừng của Lý Trác Thạch đối với việc hắn sắp xưng đế. Từ khi nào, nàng lại trở nên thờ ơ như vậy?

Lý Trác Thạch trong trí nhớ của hắn luôn là đáng vẻ coi hắn như trời cao, đôi mắt nàng lúc nào cũng dừng lại trên người hắn. Đôi khi hắn cũng phiền chán, nhưng nghĩ đến La Sát tướng quân, nàng lại trở nên đáng yêu hơn.

- - -

Chung quy Nhị Thập vẫn thấy lo lắng cho bệnh tình của Nhị công tử.

Thốn Bôn lại vô cùng trấn tĩnh.

Một người khác cũng trấn tĩnh, chính là bản thân Mộ Cẩm.

Hôm nay, Nhị công tử tự đỡ xe lăn đi lại trong sân viện, tuy rằng đi lại rất chậm. Hai tay hắn nắm chặt thành bánh xe, chậm rãi đẩy mạnh về phía trước.

Nhị Thập ngồi trên một tảng đá trong sân, thỉnh thoảng phát ra tiếng thán phục: "Nhị công tử thật là giỏi nha."

"Oa, Nhị công tử đi xa hơn một chút rồi."

Mộ Cẩm liếc xéo một cái. "Ồn muốn chết."

Nhị Thập mỉm cười. Hai ngày trước, Nhị công tử đi ăn trộm gà, lại đi摸 thịt lợn. Thế cho nên người dân thôn dưới núi hể nhìn thấy Nhị công tử đều liên tục trốn tránh, sợ nhà mình có thứ gì bị hắn để ý.

Nhị Thập vừa đền tiền vừa xin lỗi. Nhị công tử gây họa, nàng lại phải đi đền bù thiệt hại cho từng người một.

Thốn Bôn đi đến gian phòng cũ của Lý Trác Thạch, mang quần áo và ngân lượng nàng để lại trở về.

Công văn rời thành và khế ước thân phận mới được Nhị Thập giấu trong bọc quần áo.

Trước đây không biết Nhị công tử sẽ lâm vào hiểm cảnh, nàng đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để ra khỏi thành. Về sau thấy Nhị công tử bệnh nặng, nàng tạm thời không đi nổi.

Mấy ngày trước, Lâm Ý Trí có nhờ Binh Bộ Thượng Thư gửi cho Thốn Bôn một quyển võ công tâm pháp và một phong thư.

Trong thư nói: "Thốn Bôn, Hoàng Thượng đã quyết định truyền ngôi vị hoàng đế cho Thái Tử, tương lai phía trước chỉ sợ không tốt lắm. Tâm pháp võ công này là để cho Mộ Cẩm tu luyện. Ta trước nay mưu tầm không ít bí kíp võ công, nó lại nhìn trúng bí kíp tà môn này. Hiện giờ rơi vào kết cục như vậy, ta cũng có một phần trách nhiệm. Đợi tâm tình nó bình ổn lại, ngươi hãy truyền thụ ba đoạn tâm pháp cuối cùng này cho nó. Nếu có thể điều chỉnh lại chân khí đã bị lưu tán thì mới dùng đan dược để chữa trị tâm mạch. Trước mắt, mấu chốt là phải làm cho tâm trí Mộ Cẩm trở về vị trí cũ, tiếp đó xem xét tình thế hiện tại rồi mới tính kế hoạch bước tiếp theo chúng ta nên đi như thế nào."

Thốn Bôn khép lại phong thư này.

Thái tử đang dần bình phục, Nhị công tử lại có nguy cơ bị vây hãm. Bọn họ lâm vào tình cảnh như rắn mất đầu.

Cũng may từ khi Nhị Thập trở về, tính khí của Nhị công tử cũng đã thu liễm lại. Lúc nói chuyện với Nhị Thập, ngữ khí giống như tức giận nhưng hơi thờ lại vô cùng ổn định.

Quyển võ công tâm pháp này là công phu của Nhã tộc phía tây bắc.

Nhã tộc phần lớn là nữ tử cho nên chiêu thức vô cùng nhẹ nhàng, không chú ý tới sức mạnh. Có điều, những nữ tử Nhã tộc luyện võ phần lớn đều bạc mệnh. Đến cuối cùng, những nữ tử đó đa số đều động tình mà mất đi tâm tính.

Võ nghệ càng cao, phản phệ càng mạnh, tuổi thọ càng ngắn.

Lâm Ý Trí từng nhắc nhở rằng: "Tình thâm bất thọ."

Khi đó, Mộ Cẩm vô cùng đắc ý nói: "Thiên hạ Đại Tể này sẽ không có cô nương nào khiến con thích." Lần trước phát tác là bởi hắn mới bắt đầu luyện võ, không có cách nào khống chế. Sau được Lâm Ý Trí chỉ điểm, không cần thuốc cũng tự lành.

Lần này, Mộ Cẩm mới thực sự là nổi lên tâm ma.

- - -

Thốn Bôn cùng Mộ Cẩm đóng cửa tu luyện.

Hai hộ vệ được phái lên núi bảo hộ Nhị Thập.

Nhị Thập ngồi ở trên một tảng đá khom gối chống cằm. Sống một ngày như một năm, ngày đến ngày đi rồi lại bình minh, cửa phòng vẫn không có động tĩnh.

Hộ vệ giải thích nói, "Cao tăng Thiếu Lâm bế quan, một lần đóng cửa phải mất nhiều năm."

Nhị Thập nghe vậy thì vô cùng mơ hồ.

Ngày thứ tư, cuối cùng Thốn Bôn cũng kéo mở cửa phòng.

Nhị Thập như muốn nhảy dựng lên, nàng vội vàng lao ra khỏi cửa, muốn hỏi lại không dám lớn tiếng. Nàng sợ nói to một chút, tin tốt sẽ chạy mất.

Đôi môi Thốn Bôn tái nhợt, sắc mặt cũng nhạt đi rất nhiều. "Nhị Thập cô nương, Nhị công tử đang tạm nghỉ, sau đó buổi tối sẽ tỉnh lại, lúc ấy ngài ấy sẽ rất đói."

Nhị Thập cười: "Vậy ta đi chuẩn bị bữa tối."

Thốn Bôn nói: "Đêm nay trăng sáng, Nhị công tử nói muốn ăn cơm ngoài sân."

Nhị Thập cho rằng lời Thốn Bôn nói "chữa trị tâm mạch" chính là cứu sống được Mộ Cẩm. Nàng vui vẻ ra mặt, vừa ngâm nga một khúc Tây Phụ Quan, vừa bụng một mâm thức ăn đi tới.

Đêm Trung thu, trăng trên cao tròn vành vạnh. Đình viện nổi lên ánh đèn, ánh trăng sáng soi vạn vật, bóng trúc hiện rõ.

Khóe miệng Nhị Thập giương cao, nhìn về phía gian nhà gỗ của Nhị công tử.

Mở cửa, nàng cười đến híp mắt lại.

Lúc nhìn thấy bóng người ngồi trên xe lăn. Ý cười trên mặt nàng đông cứng.

Thốn Bôn đẩy Nhị công tử tới.

Nàng ngăn người, nhìn Nhị công tử thanh lãnh.

Tròng mắt Mộ Cẩm vẫn bất động, hắn nhận ra hơi thở của nàng. "Sao thế? Nhìn thấy ta còn không mau hầu hạ?"

Ngữ khí hắn trước giờ lạnh lùng, cùng với giọng điệu giương cao. Đó là cái âm cuối tùy ý mà độc đáo của Nhị công tử.

Nhị Thập cười, "Nhị công tử." Nàng phát hiện, tròng mắt hắn vẫn chưa khỏi phục sự linh động.

Nhị công tử vẫn chưa nhìn thấy... Nàng cúi thấp đầu.

Thốn Bôn đẩy xe lăn đến bên cạnh bàn.

Mộ Cẩm giương mắt, hướng về phía Nhị Thập, hỏi: "Sao còn chưa chạy?"

Nhị công tử thực sự đã trở lại. Nhị Thập có chút nhớ nhung giọng điệu âm trầm lạnh lẽo này của hắn.

Mộ Cẩm nhếch nhếch khóe miệng: "Người đúng là tâm tư đen tối, biết được ta thất thế, khẳng định ngay lập tức đã tạo cho mình đường lui, hoặc là ra khỏi thành, hoặc là xuất ngoại."

Bị đoán trúng tâm tư, Nhị Thập ngoài mặt nào dám nhận, nàng vội vàng lắc đầu, lại nhớ hắn không nhìn được, nàng nói: "Nhị công tử, sao ta phải chạy trốn? Ta vẫn luôn ngoan ngoãn chờ người trở về mà. Lúc đói bụng cũng sẽ nhớ tới đùi gà lớn trong Mộ phủ."

Nghe cái giọng nịnh nọt của nàng, Mộ Cẩm biết tông nàng đang nói dối. "Chỉ những lúc gặp nạn mới thấy người nghĩ đến ta." Nữ nhân vô tình.

Mộ Cẩm: "Không rảnh giáo huấn người nữa, ăn cơm trước." Vì hắn đói lắm rồi.

Nhị Thập bùng bát lên, lại nhìn mặt mày thanh tỉnh của Nhị công tử.

Nói thật, lúc Nhị công tử sinh bệnh, nàng đã bắt nạt hắn, cũng đã dạy dỗ hắn, không biết Nhị công tử có nhớ mà ghi thù hay không?

Đôi mắt nàng chăm chú, gần như tham lam mà dao động khắp mặt Mộ Cẩm. Dù sao thì nàng vẫn rất vui vẻ, tuy Nhị công tử vẫn phải ngồi xe lăn, nhưng ít nhất hắn sẽ không đi trộm gà, giết heo nữa.

Nhị công tử thật sự đã trở về rồi. Đôi mắt vô thần nhưng khóe mắt đã ánh lên sự kiêu ngạo vốn có.

Thôn Bôn đặt hai cái bát trước mặt Mộ Cẩm, một cái đựng canh, còn lại là đựng thức ăn.

Mộ Cẩm chậm rãi dùng đũa ném thử, rồi tiếp tục khoan thai gấp đồ ăn.

Mấy hôm trước là Nhị Thập gấp cho hắn, thấy tình cảnh hiện tại, nàng không dám hỏi hắn muốn nàng đút ăn hay không nữa.

Mộ Cẩm ăn xong một chén cơm mới hỏi: "Thôn Bôn, tình hình trong cung thế nào?"

"Nhị công tử, Thượng Thư đại nhân nói, sau khi Hoàng thượng và Thái tử thấp nển tâm sự suốt đêm đã đưa ra thống nhất chung." Thôn Bôn đã ăn xong, hắn buông đũa xuống. "Long thể Hoàng thượng bất an, công việc triều chính bẽ bộn, lại thấy Thái Tử và Nhị công tử huynh đệ tương tàn, nên có ý muốn thoái vị, an hưởng tuổi già".

Tay trái Mộ Cẩm nắm lấy chiếc muỗng, múc canh đưa đến bên miệng. "Canh gà không tồi." Hắn nói: "Hoàng thượng có tuổi rồi, cũng biến thành một phụ thân từ ái. Ai chẳng biết năm đó Hoàng Thượng cùng huynh đệ tranh đấu mới đoạt được đế vị. Dù là một thảo dân nhưng ta cũng không trốn thoát khỏi vận mệnh hoàng thất. Cuối cùng, Hoàng thượng lại đẩy những tranh đấu ngổn ngang này cho huyết chủ hoàng lăng."

Dời dõ về kinh thành, chính là muốn nói cho bá tánh, mấy vị hoàng tử chết yếu là tai họa trời ban, không phải tai họa của mình. Có phải ngoài ý muốn hay không, chỉ có Hoàng Thượng biết rõ.

"Thượng Thư đại nhân nói, Hoàng Thượng khẳng khái giấu nhem thân phận thật sự của Nhị công tử, muốn hoàn thành di nguyện của tiên Hoàng hậu, để Nhị công tử sống một đời tiêu dao tự tại." Thôn Bôn nói: "Có điều, tương lai Hoàng Thượng sẽ thoái lui làm Thái Thượng Hoàng, Thái tử chấp chính. Khi đó Hoàng Thượng sẽ không có cách nào kiềm chế Thái Tử nữa."

"Ừ." Mộ Cẩm gấp một miếng thịt lớn, "Đây là... đùi gà?"

Nhị Thập đáp: "Đúng vậy, Nhị công tử, cho người bồi bỏ thân thể."

Mộ Cẩm đặt đồ ăn vào trong bát nàng: "Cho."

Nhị Thập đang lẳng lẳng nghe quốc gia đại sự, đột nhiên sững sờ.

Mộ Cẩm nói: "Đùi gà lớn." May mà Mộ phủ có đùi gà lớn khiến nàng nhớ mãi không quên.

"Đa tạ Nhị công tử." Biết Nhị công tử đang cùng Thôn Bôn nói việc chính sự, Nhị Thập không dám quấy rầy, nàng chỉ im lặng ăn cơm.

Mộ Cẩm ăn xong một bát cơm, uống hết một bát canh. Nói: "Tiêu Triển rất đa nghi. Hắn một khi hoài nghi, nếu không nhô cò tận gốc, hắn sẽ không có cách nào yên lòng. Tuy không lực soát được chứng cứ gì, nhưng sau cùng thì hắn sẽ quyết định thả giết nhằm còn hơn bỏ sót. Hắn là tên thích diễn vai ôn nhu, để khiến cho các đại thần trong triều cảm thấy hắn từng bước một nói có sách mách có chứng. Dù cho có giết người."

Thôn Bôn hỏi: "Nhị công tử, chúng ta không đến Bách Tùy hợp tác cùng Ngũ hoàng tử sao?"

"Không, hiện giờ Hoàng Thượng đã đồng ý truyền ngôi cho Thái Tử, Ngũ hoàng tử sẽ không nghe chúng ta. Tâm nguyện lớn nhất của hắn là về nước. Tương lai Tiêu Triển xưng đế, Ngũ hoàng tử còn mòn mỏi ngắm trông một đạo thánh chỉ về nước của Đại Đế." Mộ Cẩm cười: "Giả sử như lần trước ta thuyết phục được Ngũ hoàng tử gia nhập phe cánh, ta cũng không hoàn toàn yên tâm. Giữa các hoàng tử với nhau mà nói, vừa là địch vừa là bạn, câu chuyện của ta và Ngũ hoàng tử cũng chỉ dừng lại ở lợi ích đôi bên mà thôi. Kế hoạch trước đây là tạm thời phân tán lực chú ý của Tiêu Triển, để hắn và

Ngũ hoàng tử đầu đá một phen, chúng ta ngư ông đắc lợi. Thế nhưng, mặc kệ cái lợi này ta có nhận được hay không thì việc xảy ra tranh đấu với Tiêu Triển cũng chỉ là chuyện sớm muộn."

Nhị Thập cau mày. Nghe Nhị công tử nói... Hoàng Thượng, rồi các hoàng tử như một trận gió tanh mưa máu.

Mộ Cẩm hỏi: "Những người khác trong Mộ phủ đã thu xếp thế nào rồi?"

Thôn Bôn đáp: "Mã tổng quản, phó quản gia Trần đều cải trang thành từng nhóm trốn trong các thôn xóm ở ngoại ô kinh thành. Tạm thời vẫn an toàn."

"Việc này sau lại bàn bạc kỹ hơn." Nói tới đây, Mộ Cẩm bỗng nhiên nở nụ cười, liếc mắt về phía Nhị Thập. "Hiện tại nghĩ lại, lần này ta hành thích hần cực kỳ vui sướng. Thái Tử còn chưa đăng cơ, một kiếm này của ta chém xuống, có Hoàng Thượng một bên kiềm chế, Tiêu Triển hần càng hận ta thấu xương."

"Đời này chắc chỉ có một cơ hội lưu lại trên người hần một lỗ thủng này thôi." Nhị công tử cong mày, nở nụ cười nham hiểm. "Đám rất đã, đám cực kỳ đã tay."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tiểu Man cũng thuận lợi, an khang

Editor: Đào Tiên, June

Nhị công tử tỉnh lại là chuyện tốt.

Có điều, Nhị Thập nhớ tới lúc trước hai người hằng ngày đi trộm gà, ngược lại lại có chút xấu hổ.

"Nhị Thập cô nương." Thôn Bôn đến bên ngoài phòng bếp, "Nhị công tử cho mời."

Nhị Thập xoa xoa hai tay ướt đầm vào váy, chần chờ hỏi: "Chân và mắt của Nhị công tử..."

"Tâm pháp chỉ có thể chữa tâm mạch, còn những cái khác, chỉ có thể chờ Lâm thần y đến. Nhị thập cô nương, cô không cần quá lo lắng, Nhị công tử biết chân mình không thể đi, mắt cũng không nhìn được." Thôn Bôn nở một nụ cười hiếm thấy, "Lúc ta mười tuổi đi theo Nhị công tử, vẫn còn nhớ Lâm thần y từng nói với ta, trừ phi tự trói mình lại, còn không thì không ai có thể trói được Nhị công tử."

Nhị Thập nhẹ nhàng thở ra, đi đến phòng Mộ Cẩm. Nàng còn chưa gõ cửa, bên trong đã truyền đến tiếng nói: "Vào đi."

Nàng đẩy cửa ra.

Mộ Cẩm vẫn đang ngồi trên xe lăn, đằng trước đặt một ly trà. Hai mắt hần nhìn về phía nàng.

"Nhị công tử." Nhị Thập cúi đầu.

"Ừ." Mộ Cẩm chỉ đáp lại một tiếng.

Ánh mắt nàng nhìn loạn khắp nơi. Nhớ lại lúc trước khi Mộ Cẩm rời phủ, hai người làm xong một trận bỏ cùi kịch liệt, sau đó Nhị công tử mới rời đi.

Lúc sau đến nhà gỗ, Nhị công tử cứ kỳ quái, làm nàng cũng kỳ quái theo. Nếu Nhị công tử cứ mất trí nhớ... thì tốt quá.

Mộ Cẩm không bị mất trí nhớ, nhưng hần giả vờ bị mất trí nhớ, hỏi: "Sao ngươi tới được đây?"

Trên mặt Nhị công tử không hề có chút xấu hổ, có thể thấy, hần cũng không nhớ rõ bản thân đã trải qua những chuyện ngu ngốc gì, nói ra những lời ngu xuẩn nào. "Hỏi bẩm Nhị công tử." Nhị Thập cung kính đáp: "Là Thôn Bôn dẫn nô tỳ tới."

"Ừm." Mộ Cẩm lãnh đạm: "Nghe nói ngươi gầy đi không ít?"

Nhị Thập nói thật: "Đói bụng hơn mười ngày nên thành ra như vậy."

Hần nói: "Qua đây."

Nàng đi đến phía trước.

Mộ Cẩm nâng tay lên, được giữa chừng không còn sức lại buông xuống.

Nhị Thập duỗi tay nắm lấy tay hắn, ngoan ngoãn nhìn Nhị công tử.

"Lúc ta đi đã nói với ngươi cái gì? Không được chạy lung tung." Mộ Cẩm buông lỏng tay nàng ra, nhẹ nhàng đánh vào lòng bàn tay nàng.

Sau đó, hai người đều hơi sững sốt, không hẹn mà cùng nghĩ đến cảnh ăn trộm gà hôm đó, nàng cũng đánh vào lòng bàn tay hắn.

Nhị Thập nghi ngờ... Có phải Nhị công tử nhớ được gì rồi không.

Mộ Cẩm không nói lời nào.

Hai người bỗng trầm mặc.

Nhị Thập nghĩ, Nhị công tử gọi nàng tới, hẳn là hắn có chuyện muốn nói. Nàng chờ hắn mở miệng.

Nhưng Mộ Cẩm không nói gì, chỉ là đã quen có nàng bên cạnh, không có việc gì cũng gọi nàng vào.

Sự trầm mặc quý dị qua đi.

Hắn ho một tiếng, hỏi: "Hôm nay ngươi mặc váy gì?"

Nhị Thập trả lời: "Hồi bẩm Nhị công tử, ta không mặc váy."

Mộ Cẩm duỗi tay về phía trước để sờ.

Nàng nắm tay hắn, kéo hắn sờ lên quần.

Mộ Cẩm sờ sờ, chất liệu đúng là hàng thượng hạng. Nhưng "Quần này ở đâu ra?"

"Lý cô nương cho ạ."

Mộ Cẩm cực kỳ chán ghét Lý Trác Thạch nam không ra nam, nữ không ra nữ, lạnh giọng nói: "Ngày mai mua cho ngươi mấy bộ y phục mới, ném bộ này đi."

"Vâng."

Sau đó, lại trầm mặc.

Mộ Cẩm: "..."

Nhị Thập: "..."

Người phá tan sự trầm mặc vẫn là Mộ Cẩm, hắn lại ho một cái: "Ngươi có gì... muốn hỏi hay không?"

Nàng cân nhắc hỏi: "Về mặt nào ạ?"

"Gì cũng được." Nhị công tử hiếm khi hào phóng như vậy.

Vì vậy, Nhị Thập hỏi: "Nhị công tử, có phải chúng ta gặp nguy hiểm rồi không?"

Mộ Cẩm không ngờ nàng lại để ý đến chuyện này, qua một hồi lâu mới khó khăn trả lời: "Ừ, rất nguy hiểm."

"Thế chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Mộ Cẩm muốn sắc, cẩn thận phân tích một chút, nói hai từ "chúng ta" này, ý là muốn cùng chung hoạn nạn rồi. Vì vậy, hắn che giấu khóe môi nhẹ cong lên, nói: "Tùy cơ ứng biến."

"Nếu Thái Tử lên làm Hoàng đế, thiên hạ Đại Tề đều là của hắn." Nàng đảo mắt, hỏi: "Chúng ta có cần rời khỏi Đại Tề hay không?"

Mộ Cẩm buông tay xuống, nói: "Đây cũng là một cách." Nói xong, lại không muốn nàng quá lo lắng, bổ sung thêm: "Sẽ không để ngươi gặp nguy hiểm lần nữa." Sẽ không để Tiêu Triển lại bắt được nhược điểm của hắn.

Nói đến chuyện này, Nhị Thập hồ thẹn cúi đầu nói, "Nhị công tử, chuyện này ta cũng có trách nhiệm."

Đương nhiên có. Nếu Mộ Cẩm không bị tẩu hỏa nhập ma, hắn sẽ mắng nàng một trận, hung ác đánh nàng một bữa.

Tại sao hắn phải ám sát Thái Tử? Còn không phải vì Thái Tử nói nàng chết rồi.

Nhưng nàng vẫn còn sống, đây là may mắn lớn nhất, Mộ Cẩm cũng không so đo những chuyện nhỏ nhặt kia nữa. Từ lúc đi bãi săn đến khi ám sát Thái Tử, hẳn không còn là Nhị công tử mưu kế đầy mình như trước, ngược lại lại giống như trong hát kịch, một tên quân chủ ngu ngốc yếu mỷ nhân không yêu giang sơn.

Nhưng mà nữ nhân này tựa như không đặt hấn ở trong lòng.

Mấy ngày trước nàng rất quan tâm hấn, nhưng nếu đổi lại là Thập Ngũ hay là bất kỳ một ai khác thì nàng cũng sẽ hết lòng chăm sóc người đó như vậy, bởi vì nàng lương thiện.

Mộ Cẩm hồi lâu vẫn không nói gì.

Nhị công tử chưa nói sẽ không truy cứu sai lầm của nàng. Lỡ như hấn thật sự mất trí nhớ, không nhớ được nàng từng quan tâm, chăm sóc hấn... Nhị Thập chủ động nhận lỗi: "Nhị công tử, ta sai rồi."

Mạch suy nghĩ của Mộ Cẩm bị cắt đứt, nói: "Đúng vậy." Nhưng mà đáng giận hơn. Đáng ra phải là nàng đặt hấn ở trong lòng trước, chứ không phải hấn.

Nhưng mà, nàng đã là nha hoàn của hấn, dù nàng không có ý với hấn, thì nàng vẫn là người của hấn.

Trốn không thoát nổi, cả đời bị vây hãm ở chỗ này.

Mộ Cẩm nói: "Về sau ngươi sẽ chăm sóc sinh hoạt thường ngày của ta."

Nhị Thập gật đầu, "Vâng."

Hấn trịnh trọng nói, "Trên giường của ta cũng là chỗ của ngươi."

Nàng lại gật đầu, "Vâng."

"Ngươi có ý kiến hay tâm nguyện gì, có thể nói." Mộ Cẩm ngẩng đầu, "Bây giờ quan hệ của chúng ta không giống như trước, ngươi muốn gì, ta đều có thể cho ngươi."

Nhị Thập cọ cọ bên cạnh Mộ Cẩm, vừa dấm vai hấn vừa làm nũng nói: "Nguyện vọng của ta chính là Nhị công tử luôn thuận lợi, an khang." Có quý mới biết bây giờ tính nết Nhị công tử thế nào, vuốt mông ngựa trước mới là thượng sách.

Lời nói như chó săn, rõ ràng là đang nịnh nọt hấn. Nữ nhân này có cái gì tốt? Không cảm kỳ thi họa, cũng không hiểu phong hoa tuyết nguyệt, Mộ Cẩm thật không hiểu, tại sao có thể rơi vào bẫy của nàng.

Nói đến đây, Tây Vực có một loại cổ thuật tên là phệ tình cỏ. Những nam nữ vì không chiếm được người mình yêu sẽ thi triển phệ tình cỏ, không chế tâm trí của họ. Trong tâm người trúng cỏ sẽ chỉ có người hạ cỏ, không thể chứa được người khác.

Tình cảnh như vậy, thật là giống với hấn.

Mộ Cẩm hỏi: "Ngươi đã nghe đến cổ thuật của Tây Vực bao giờ chưa?"

"Nghe rồi ạ."

"Ngươi biết sao?"

"Không ạ."

Mặc dù Tây Phụ Quan và Tây Vực đều có một chữ "Tây" nhưng Tây Phụ Quan ở phía tây bắc, còn Tây Vực lại là kinh đô nằm ở hướng mặt trời lặn, cùng tiếp giáp với một đất nước nhỏ. Nữ nhân Tây Vực rất biết cách đùa bốn nam nhân, thuần phục nam nhân đều thành thực.

Nhị Thập nói: "Nhị công tử, quê nhà của ta cách Tây Vực rất xa." Nếu nàng có bản lĩnh thuần phục nam nhân thì đã lừa gạt hấn xoay vòng vòng từ lâu rồi, nắm gọn Mộ phủ trong tay chứ cần gì làm một nha hoàn nhỏ bé để mặc hấn sai bảo.

Mộ Cẩm ngoại trừ việc tự làm mình bị thương, cũng không bị đau đớn nào khác, có lẽ nữ nhân này không có cơ hội hạ cổ hấn.

Hiểu rõ là vậy, Mộ Cẩm vẫn không tìm được lý do giải thích việc hấn lại giận dữ vì hồng nhan. Lý do hợp lý nhất chính là có lẽ mắt hấn bị mù, giống như bây giờ vậy.

Mộ Cẩm thờ dài một tiếng, nói: "Thì ra đôi mắt này của ta đã có dấu hiệu từ lâu. Nhưng mà, ta lại không biết đó là báo hiệu của việc mù mắt."

Thấy hấn thờ dài, Nhị Thập cũng căng thẳng: "Báo hiệu gì vậy ạ?"

"Chính là cảm thấy ngươi —— " Mộ Cẩm ngừng lại, chính là cảm thấy nàng càng ngày càng xinh đẹp, càng nhìn càng mê mẩn. Hấn lại không đọc hiểu được ám hiệu trời cao ban cho hấn, xem đi, mắt mù rồi.

Mộ Cẩm lặng im một lát rồi nắm tay Nhị Thập, "Chuyện đã đến nước này, ta cũng không thể tránh được." Giọng điệu của hắn đúng kiểu hết cách, "Ta chỉ có thể giam cầm ngươi bên cạnh ta."

Nhị Thập: "... " Từ trước đến nay chẳng phải vẫn luôn như vậy sao?

"Nếu ngươi thật sự thành tâm thành ý, cuộc sống sẽ dễ chịu hơn một chút. Còn nếu không muốn cam tâm tình nguyện, thì ngươi liền đáng thương rồi." Mộ Cẩm thương hại nói: "Thứ mà ta muốn, ta nhất định phải đạt được. Nếu như ta không chiếm được..."

Hắn ra hiệu cho nàng ngồi xổm xuống.

Nhị Thập ngồi xuống, nhìn thẳng vào hắn.

Mộ Cẩm xoa đầu nàng, nói: "Ta sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, dù phải cướp đoạt hay chiếm lấy." Ngón tay hắn chải tóc cho nàng, đầu ngón tay dừng lại bên tai nàng, nhẹ nói: "Người của ta, cuối cùng vẫn là của ta. Không chiếm được cũng chỉ có thể hủy hoại trong tay ta."

Lại nữa rồi... Nhị công tử lại nhập ma chương rồi. Nhị công tử khi bị bệnh tuy thích trộm gà, thích oán giận, nhưng thật thà, chất phác.

Còn nam nhân nổi lên kèn trống khiêu chiến trước mắt này, mới thật sự là Nhị công tử.

Mộ Cẩm bẹo má Nhị Thập: "Mọi chuyện phải xem vận mệnh của ngươi rồi." Nếu nàng để ý hắn, thì hắn là lưỡng tình tương duyệt. Còn nếu không, thì hắn chỉ có thể trộm đoạt bất người. "Ngươi có lẽ rất may mắn, vì ta không độc ác hơn —— "

Nhị Thập nhìn đôi mắt của Nhị công tử gần ngay trước mặt, hai mắt hắn không chớp nhìn nàng, tận sâu trong con ngươi như chôn vùi vực sâu quỷ dị.

Nếu ác độc hơn, hắn sẽ hạ thuốc, hạ cổ với nàng. Đáng tiếc. Mộ Cẩm thở dài: "Ta ấy à, thiện tâm."

"Vâng vâng vâng." Nhị Thập đáp. Chỉ cần không phải đòi đánh đòi giết, nàng cứ tùy ý cho hắn nói hươu nói vượn.

Tay Mộ Cẩm trượt từ tai xuống cằm nàng. Trong khoảng thời gian này, nàng lại ăn ngon ngủ ngon nên cái cằm nhon đã thêm được chút thịt. Hắn nở nụ cười: "Chỗ này tròn thêm chút nữa, nhìn sẽ càng xinh đẹp hơn."

"Vâng, Nhị công tử, ta nhất định sẽ cố gắng ăn."

"Phải rồi, ngươi tên gì ấy nhỉ?"

Nhị Thập: "... " Đây là lần thứ ba Nhị công tử hỏi câu này rồi.

"À, A Man, nhớ rồi." Mộ Cẩm lại hỏi: "Họ gì?"

"..." Nhị Thập vẫn không trả lời.

"À, họ Từ." Nhị công tử lần nữa từ tự hỏi tự trả lời: "Từ A Man, Ngốc Tiểu Man, Tiểu Ngốc Man. Tên này của ngươi có nói thế nào cũng êm tai."

"Đa tạ Nhị công tử." Nhị Thập không thích tự gọi mình là "Ngốc Ngốc" trước mặt Nhị công tử tinh táo.

"Ồ trong phủ của ta, ngươi xếp thứ mấy?"

Thôn Bôn suốt ngày gọi "Nhị Thập cô nương", nàng không tin Nhị công tử không nhớ được.

"À, Nhị Thập." Mộ Cẩm nói: "Sau này đừng gọi là Nhị Thập nữa. Ngươi đã là nha hoàn thiếp thân của ta, ném thẻ bài ở Yểm Nhật Lâu đi."

"Cảm tạ Nhị công tử."

Cứ như thế, Nhị Thập trở về làm Từ A Man.

"Sau khi yên ổn, còn lại mấy người Tiểu Lục mặc ngươi xử trí, nếu ngươi thích, có thể giữ các nàng lại. Nếu ngươi không muốn, thì ta sẽ đưa cho mỗi người một xe vàng bạc."

"Vâng." Thôn Bôn là hộ vệ bên người, quyền lực ở Mộ phủ rất lớn. Nàng là nha hoàn thiếp thân, quyền lực cũng không nhỏ.

Từ A Man cười. Thứ Tiểu Lục nhớ nhất chính là một xe vàng bạc châu báu. Bây giờ đã có lời của Nhị công tử, các cô nương có thể không lo cơm ăn áo mặc nữa đời rồi.

Nàng chợt nghĩ, nha hoàn thiếp thân? Chắc là không về nhà được rồi... Từ năm lên mười, Thôn Bôn đã đi theo Nhị công tử chạy đông chạy tây, vô cùng mệt mỏi, đến năm mới cũng không được nghỉ ngơi.

"Nhị công tử." Từ A Man cẩn thận hỏi: "Nha hoàn thiếp thân, đến Tết có thể về thăm người thân không ạ?"

Mộ Cẩm gật đầu: "Có."

Nàng cười cong mắt, "Thật sự ạ?"

"Ta đi cùng thì có. Hai chữ "thiếp thân", có hiểu không?"

"Nhị công tử, đợi sau này tình hình yên ổn, người cũng đến Tây phụ Quan một chuyến nhé."

"Ừ." Tháng trước Mộ Cẩm mới từ Tây Phụ Quan trở về. Nếu không phải nàng xảy ra chuyện, hẳn còn có thể xuất ngoại đến Bách Tuyền. "Đỡ ta đi nghỉ ngơi."

Từ A Man vội vàng qua điu hắn.

"Sau này ngươi ngủ bên cạnh ta." Ngừng một chút, hắn nói: "Qua một thời gian ngắn nữa, thân thể ta tốt lên, lại có thể cùng ngươi hưởng thụ mây mưa."

"Nhị công tử, thân thể này của công tử cũng phải tĩnh dưỡng rất lâu thì phải?" Từ A Man hỏi vô tâm.

"..." Mộ Cẩm nghe mà lòng ghen lại: "Ta bị tẩu hỏa nhập ma... Tồn thương nguyên khí nặng nề..."

"À, vậy ta nấu canh cho công tử bồi bổ nhé." Từ A Man không để ý đến chuyện chẻ củi hay không chẻ củi, chỉ cần có chỗ ấm là được rồi.

Hắn ra lệnh: "Ta không ôm được ngươi, ngươi tự đến ôm ta."

"Vâng." Nhị Thập ôm Mộ Cẩm, rúc người vào vòng tay của hắn, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Mộ Cẩm khều nhẹ mái tóc đen của nàng.

Tương lai còn dài, nhân rồi cũng nhân rồi rồi. Trước kia người hắn đối phó chỉ có nam nhân rồi nam nhân. Sau này, hắn muốn chinh phục chính là nữ nhân này.

- - -

Tỉnh dậy, Mộ Cẩm đều quen tay sờ miếng vải mỏng dưới gối.

Bên trong tấm vải mỏng là bùa bình an ở Nam Hi miếu.

Buổi sáng, hắn đem miếng bùa bình an ra, lần mò đặt vào tay A Man.

"Nhị công tử." Ngoài cửa truyền đến tiếng của Thốn Bôn.

"Ừ." Mộ Cẩm lên tiếng.

Từ A Man lẩm bẩm: "Nhị công tử?" Nàng xoa xoa đôi mắt nhấp nhem.

Thốn Bôn ngoài cửa nói tiếp: "Đến giờ vận công chữa thương rồi."

Từ A Man quay về căn nhà gỗ trước kia.

Lúc còn hầu hạ bên người Mộ Đông Ninh, Từ A Man cũng là nha hoàn thiếp thân. Chẳng biết tại sao, khi làm nha hoàn thiếp thân của Nhị công tử, nàng lại bắt đầu có cảm giác như được thăng quan tiến chức. Chắc do từ trước đến nay bên người Nhị công tử không có nha hoàn nào, toàn bộ mọi chuyện của hắn đều do Thốn Bôn truyền đạt. Thân thể của Nhị công tử cần che dấu, người có thể đi theo bên cạnh hắn, nhất định đã biết được thân thể của hắn.

Một lát sau, một hộ vệ đến gõ cửa: "Tù cô nương." Hắn đã thay đổi cách xưng hô.

Từ A Man lập tức đến mở cửa.

Hộ vệ cầm một túi vải lớn: "Đây là chỉ khâu và tơ lụa hôm qua Nhị công tử đã dặn dò phải chuẩn bị cho cô nương. Tù cô nương nếu thấy nhàm chán thì có thể giết thời gian."

"Cảm ơn." Nàng cười nhận lấy túi vải.

Hộ vệ cung kính rời đi.

Nàng nghĩ, lúc Nhị công tử mở đôi mắt trống rỗng ra, rất là mù mịt, hay là nàng làm cho hắn một miếng vải che mắt, như vậy lúc đẩy hắn xuống núi tản bộ, làm cho những cô nương thêm nhỏ dãi Nhị công tử biết đây là một công tử có bệnh về mắt, sẽ không thêm muốn nữa.

Từ A Man chọn một mảnh tơ lụa màu trắng tuyết, trắng như sắc mặt lúc bị bệnh của Nhị công tử. Nhị công tử không thích hoa cỏ cây cối, vậy thì khâu hình cái bùa bình an đi.

Sáng nay, lúc Nhị công tử đưa cho nàng miếng vải bọc tấm bùa bình an, nói bên tai nàng: "Tiểu Man cũng thuận lợi, an khang."

Nàng thêu một ấn phù đỏ nho nhỏ ở một góc trên miếng tơ lụa trắng.

Từ A Man vô thức cong môi cười tươi như hoa.

Nói Nhị công tử khiến người thấy chán ghét là sự thật. Nhưng nàng cũng không đành lòng thấy cảnh hân chán nản, suy sụp. Nhị công tử ấy à, chỉ có dáng vẻ của Diêm Vương mới thích hợp với hắn.

- - -

Sáng nay Thôn Bôn xuống núi.

Đến giữa trưa dẫn theo một người đến.

Nam nhân kia đội một cái mũ tím đậm, mặc một xiêm y thêu hình sen xanh, râu quai nón che gần nửa khuôn mặt, đôi mắt dường như không nâng lên nổi nhìn thoáng qua Từ A Man.

Thôn Bôn giới thiệu đây là Lâm thần y.

Từ A Man liền bước lên trước hành lễ.

"Đây là..." Lâm Ý Trí nhìn nàng.

Thôn Bôn nói: "Lâm thần y, vị này là Từ A Man. Từ cô nương là nha hoàn thiếp thân của Nhị công tử."

Lâm Ý Trí nhướng mày: "Nó thế mà cũng có nha hoàn thiếp thân? Năm nay việc lạ liên tiếp xuất hiện, ta lại phải ngựa không dừng vó mà nhìn hết cái này đến cái khác."

Nếu thần y đã đến thì Từ A Man ở phòng bếp làm thêm một món nữa.

Thôn Bôn đi tới: "Giữa trưa Lâm thần y sẽ trị liệu cho Nhị công tử, không nên no bụng quá, ngài ấy ăn chút rau xanh là được rồi."

"Dạ vâng." Nàng hỏi: "Nhị công tử đâu? Ta có hầm canh sâm cho công tử."

"Hôm nay Nhị công tử không thể ăn."

Vừa dứt lời, Từ A Man đã nhìn thấy bên ngoài có hai hộ vệ khiêng một cái thùng gỗ vào phòng Mộ Cẩm.

Thôn Bôn giải thích, "Đây là thuốc tắm cho Nhị công tử. Từ cô nương, ta đến chỗ Nhị công tử trước."

Nhị Thập từ lâu đã quen, xưng hô đổi từ "Nhị Thập cô nương" thành "Từ cô nương" giờ ngược lại lại làm nàng có chút không quen.

Nhị công tử không hỏi nàng có phản bội hay không, chỉ để nàng lại làm nha hoàn thiếp thân, trong lòng Nhị công tử, nàng cũng trung thành giống Thôn Bôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Dù sao nàng cũng là một tiểu mỹ nhân

Editor: Lười, June

Từ A Man bung một đĩa rau vào trong sân.

Lúc này, chòm râu quai nón rậm rạp của Lâm Ý Trí đã không thấy đâu nữa, đôi mắt không nhắc nổi vừa nãy đã biến thành mày rậm mắt to.

Thuật cải trang của người này giỏi hơn nàng nhiều.

Lâm Ý Trí tướng mạo cực kỳ trẻ, làn da không có mấy nếp nhăn, nhìn không ra là trưởng bối của Mộ Cẩm. Lão xắn tay áo lên, nhìn về phía Từ A Man: "Đúng là mặt trời mọc từ đằng tây."

Nói xong một câu không đầu không đuôi, lão ngồi xuống. Bưng bát lên lại nói tiếp: "Mộ Cầm lại vì cứu một nữ nhân mà ngang nhiên tuyên chiến với Thái Tử. Nguyệt Sơn dưới tuổi vàng mà biết, chắc là..." Lời nói tạm dừng, cũng dừng thật lâu.

Từ A Man thật tâm muốn ông nói hết.

Lâm Ý Trí cúi đầu dùng bữa, ăn xong bát rau xanh, mới tiếp tục nói câu mình đang dở vừa nãy: "Nguyệt Sơn dưới tuổi vàng mà biết, chắc cũng kinh ngạc vui mừng."

Thốn Bôn đứng trước cửa nghe được lời của Lâm Ý Trí, đương nhiên cũng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Từ A Man. Thốn Bôn đoán, Nhị công tử chưa nói chân tướng cho nàng biết.

Cũng đúng, vì Nhị công tử chính là người như vậy.

Sau đó, Lâm Ý Trí không nói thêm gì nữa, ông đi vào phòng Mộ Cầm, đóng cửa lại.

Từ A Man ngồi trên tảng đá, chống cằm nhìn cánh cửa gỗ kia. Nàng đã nghĩ thông suốt được một vài chuyện, nhưng cũng rối rắm một chuyện khác. Nên nàng bèn dò hỏi Thốn Bôn xem lời Lâm Ý Trí nói có thật không.

"Từ cô nương," Thốn Bôn tuần tú, đứng thẳng ngay dưới tảng đá, "Chuyện này vốn nên do Nhị công tử nói cho cô."

Thốn Bôn nói thế tức là Lâm thần y nói thật. Từ A Man ảo não: "Chuyện này đều là do ta. Là ta làm liên lụy đến Nhị công tử..."

"Nhị công tử không trách cô, Từ cô nương không cần phiền muộn."

Tuy Thốn Bôn nói rất nhẹ nhàng, nhưng tất cả đều do nàng mà nên, mới khiến Nhị công tử lâm vào hiểm cảnh. Từ A Man cúi đầu: "Tại ta sơ ý nên mới gây nên họa lớn. Hơn nữa, ta lại không có năng lực để bù đắp sai lầm này..."

"Trên đời không có ai hoàn hảo không mắc sai lầm cả. Cuộc đời của một người, vốn dĩ luôn phải lựa chọn, đến thần tiên cũng có lúc hồ đồ, nói chi là con người." Thốn Bôn lạnh nhạt: "Khi Nhị công tử chơi cờ, kẻ cả thế cờ đang rất yên ổn ngài cũng phải ra hiểm chiêu. Trận chiến này của Nhị công tử và Thái Tử là điều không thể tránh được, dù vôi vàng chắt vắt có chút khó khăn, nhưng cũng không đi đến kết cục chết chóc."

"Thốn Bôn, ngài thật tốt. Nhị công tử đã bị ta hại đến mức này mà ngài còn an ủi ta." Vì an ủi nên càng khiến nàng cảm thấy áy náy.

"Cô không ép Nhị công tử cứu cô, giao chiến với Thái Tử đều do Nhị công tử tự mình quyết định."

"Nếu ta lý trí được như ngài thì tốt biết mấy."

"Những lời này đều là ý của Nhị công tử, ta chỉ thuật lại thôi." Nhị công tử chính là như vậy, nói chuyện luôn quanh co lòng vòng, có lúc còn ngoặt hẳn sang đường khác làm người ta hiểu lầm ý của ngài. Thế nhưng Nhị công tử cũng không thêm giải thích.

Từ A Man hỏi lại: "Nhị công tử thật sự không trách ta sao?"

"Từ cô nương, Nhị công tử chiếm đoạt cô, lại ép cô cuốn vào cuộc phân tranh của người, cô nhìn Nhị công tử lưu lạc như thế, đã từng vui sướng khi người gặp họa bao giờ chưa?"

Nàng lắc đầu, "Chuyện trước kia, ta cũng có lỗi... Ban đầu ta không biết công tử là Tử hoàng tử, cứ nghĩ công tử chỉ là một thiếu gia nhàn rỗi không tài cán gì, lại còn dễ bị lừa." Khi đó Nhị công tử đúng là rất dễ bị lừa. Dù nàng có lừa hắn thế nào thì hắn cũng không giết nàng.

"Ngược dòng thời gian suy xét kỹ nguyên nhân mà nói, cô chỉ là một nha hoàn bình thường, nếu không phải Nhị công tử nạp cô vào phòng, thì cô đã được sống một cuộc sống yên ổn bên cạnh Tam tiểu thư, không đến mức phải gặp nạn. Xa hơn nữa, nếu Nhị công tử không giả chết rồi cung thì tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra."

"Thốn Bôn, làm sao ngài có thể rèn luyện thành bình tĩnh như vậy?" Từ A Man còn thấy, Thốn Bôn còn bình tĩnh hơn Nhị công tử.

Thốn Bôn bỗng nhiên nở cười: "Ta cũng từng mắc sai lầm, chỉ là Nhị công tử không so đo mà thôi. Nhị công tử rất khoan dung với người của mình, dần dần rồi Từ cô nương sẽ hiểu rõ."

- ---

Hai canh giờ sau, Lâm Ý Trí bước ra, sau đó đóng cửa lại.

Từ A Man không nhìn thấy Mộ Cầm.

Sương khói lượn lờ qua khe cửa, ngậm thuốc như thể ngậm đến thẳng thiên thành tiên luôn vậy.

Lâm Ý Trí không nói rõ về bệnh tình của Mộ Cầm, nhưng lại nói về chuyện trong cung với Thốn Bôn. Miêu tả mái tóc trắng xóa của Hoàng Thượng, Lâm Ý Trí cười ha ha: "Hoàng Thượng cùng thế hệ với ta, nhưng ta mà đứng trước mặt hắn thì tuần nọ trẻ tuổi hơn nhiều. Vậy nên mới nói, vị trí hoàng đế này của hắn còn không tự tại bằng một thôn phu như ta. Nếu Nguyệt Sơn nhìn thấy Hoàng đế bây giờ, sợ còn cười chảy nước mắt."

Thốn Bôn lắng lặng nghe, không tham gia cười nhạo Hoàng Thượng.

Lâm Ý Trí lại nói đến Tiêu Triển, "Ta đã nói với Thái Tử, ta đã để lại một thứ trong bụng hân. Thái tử tức giận đến nổi mặt mũi đen xì, nhưng cũng không dám giết ta."

Tiếng cười của Lâm Ý Trí trong trẻo: "Ta chỉ tiến cung một lần mà có thể làm hai cha con bọn họ tức giận suốt học máu. Rất đáng, rất đáng. Có điều, trong cung có một mùi rất lạ, giết cha con, giết huynh đệ, giết hậu phi. Không phải ai cũng ngửi được mùi vị của quyền thế. Khó trách Nguyệt Sơn ở trong cung lại nhiễm bệnh."

Nói xong, Lâm Ý Trí nhìn Từ A Man, "Cô vào trong đi, trò chuyện với Mộ Cẩm, đừng để nó ngủ."

"Vâng." Từ A Man vội vàng đi vào.

Lúc này Lâm Ý Trí mới hỏi Thốn Bôn: "Nữ nhân này có gì hơn người?"

Thốn Bôn đáp: "Tình nhân trong mắt hóa Tây thi." *

* Câu gốc: Giáp chi mật đường ắt chi tỳ sương. Tạm dịch: Mật ngọt của người này nhưng lại là thạch tín (độc dược) của người khác. Bắt nguồn từ lời khen của Đường Huyền Tông Lý Long Cơ dành cho Dương Ngọc Hoàn (Dương quý phi). Ở đây Lười đã chọn một câu khác mà Lười nghĩ có vẻ tương tự.

Lâm Ý Trí thờ dãi: "Ngày ấy ta hỏi Hoàng Thượng, Nguyệt Sơn có gì hơn người? Hoàng thượng giận tím mặt, nói ta dám gọi thẳng khuê danh của tiên Hoàng Hậu. Nhưng mà, ta có nói nưòi câu "Nguyệt Sơn" thì Hoàng thượng cũng không chém đầu ta được, chỉ hỏi ngược lại ta. Thật ra, ta hy vọng Nguyệt Sơn chỉ là một người bình thường, ai cũng không vừa mắt nàng ấy, chỉ để ta thích nàng."

Thốn Bôn nói: "Tâm tư của Nhị công tử giống với Lâm thần y."

"Tiểu tử nguoi trưởng thành rồi, ngay cả tâm tư của nó mà nguoi cũng hiểu? Tiểu Thốn Bôn, có cô nương nào vừa ý chưa?" Lâm Ý Trí cười mờ ám.

"Thuộc hạ sẽ đi theo Nhị công tử cả đời."

"...Nhật nhèo."

- - -

"Nhị công tử." Từ A Man ngồi cạnh thùng gỗ, chống cằm nhìn Mộ Cẩm vì ngâm thuốc mà bị hun đến đỏ.

Cơ thể của hân đỏ như tôm luộc, gân xanh tím nổi lên trên mặt, ngũ quan như ngọc cũng bị biến dạng, khóe mắt như bị kéo lên.

"Về sau công tử sẽ lại tuần mỹ hơn người thôi."

Mộ Cẩm ngâm đến mức trái tim như bị phồng, lời nói của nàng lại như sét đánh ngang tai.

Nàng nói gì đấy? Nàng cũng không nhìn lại dáng dấp của mình đi... Không phải, dù sao nàng cũng là một tiểu mỹ nhân.

Vừa nãy, Lâm Ý Trí vừa đổ thuốc vừa thì thầm: "Đúng là đồng nhân không đồng mệnh, ta đẹp trai ngồi ngồi như vậy, đến nay vẫn còn độc thân. Tên tiểu tử thói nhà nguoi lại có người bên gối trước, biết thế đã đẩy xương nguoi thành một tên xấu xí quái dị rồi. Ta đã gặp được cô nương kia của nguoi, rất xinh đẹp, Nguyệt Sơn dưới tuổi vàng biết được, chắc chắn rất mừng cho nguoi."

Mộ Cẩm cười.

Tất nhiên mẫu thân sẽ vui mừng, vì bà thích con dân xinh đẹp như thế.

Thông minh một chút nhưng dã tâm không lớn.

Thấy hân rơi vào tình cảnh như vậy, nàng vẫn có thể cười nói như cũ. Hân sợ nhất là mấy nữ nhân chỉ biết khóc lóc khổ sở, cảm xúc cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Còn không phải, nàng đang nói với hân: "Nhị công tử, nước này sắp nướng chín người luôn rồi."

Đúng là một nữ nhân đáng ghét.

"Nhị công tử, người nói người đi, không tập võ lại còn thích thể hiện."

Hân nhếch miệng, mặc kệ nàng.

"Nhị công tử, sao người lại luyện tà công vậy?"

Rốt cuộc Mộ Cẩm cũng nói: "Người lái nhái quá rồi."

Từ A Man ngừng một chút: "Nhị công tử, người đừng nói chuyện. Có một cơ gân đang kéo nửa khuôn mặt người, mỗi khi người nói thì mặt đều bị méo xệch."

"..." Hắn ngậm miệng lại.

Nàng cười cười, "Ngoan nào, xong rồi là người lại trở về làm Nhị công tử tuần mỷ."

Một lát sau, Từ A Man lại hỏi: "Nhị công tử, sao người lại xúc động đi quyết đấu với Thái Tử vậy?"

Khi nàng hỏi câu hỏi này, Mộ Cẩm muốn trả lời nhưng lại cảm thấy khó mở miệng. Yết hầu lên xuống vài cái, cuối cùng bình tĩnh nói: "Ta cam tâm tình nguyện."

Một khắc phú chí tâm linh, vậy mà Từ A Man có thể nghe ra ý tứ dài ba mươi chữ trong mấy chữ kia của Mộ Cẩm.

Nàng chính là "người một nhà" trong mắt Nhị công tử rồi.

Nàng vén tay lên, gác trên thùng gỗ, lại nhìn cận mặt Nhị công tử. Ngũ quan sắc bén như nanh thú, nhưng so với Thái Tử ôn nhuận thì lại nhìn lương thiện hơn.

Sau khi thị lực bị giảm sút, Mộ Cẩm đều dùng nhĩ lực nắm bắt mọi thứ, nhận thấy hô hấp nhẹ nhàng của nàng gần sát bên cạnh, hắn hỏi: "Người dựa gần như thế làm gì?" Cũng không sợ bị ngũ quan vận vẹo của hắn hù chết.

"Nhị công tử, bây giờ ta đã hiểu rõ tại sao công tử lại nói mình thiện tâm rồi." Vừa tàn nhẫn vừa thiện tâm, Nhị công tử của nàng đúng là kỳ lạ.

Mộ Cẩm hừ lạnh một tiếng: "Ta sẽ tính sổ với người sau, ta "ghi" lại hết rồi đấy. Bây giờ không chinh được người, sau này người sẽ không mấy dễ chịu đâu."

Nàng vừa mới thầm khen ngợi Nhị công tử, hắn lại chứng nào tật nấy. "Nhị công tử "ghi sổ" được bao nhiêu chuyện thế?" Lâm thần y nói không thể để Nhị công tử ngủ nên Từ A Man bèn thuận theo đề tài của Mộ Cẩm.

"Đến nay vẫn chưa thấy đưa đồ cho ta đâu."

Từ A Man vội vàng trả lời: "Thêu rồi, thêu rồi. Sáng nay ta đã thêu xong. Nhưng mà... Ta không biết Lâm thần y hôm nay tới trị liệu cho Nhị công tử. Ta đã thêu một dải khăn che mắt. Nhị công tử đã khỏi bệnh rồi, không dùng được nữa..."

Lại là khăn, ngoài mấy thứ đồ cho các cô nương thì nàng không nghĩ ra được đồ gì khác sao. Ngẫm lại, so với cái khăn hoa nhài gì đó, thì khăn che mắt là thứ phù hợp bệnh tình của hắn nhất rồi, chứng minh đây là thêu chỉ vì hắn, là chiếc khăn duy nhất. Tâm lý của Nhị công tử đã cân bằng hơn một chút, "Ừ."

Nước thuốc hun đến mức hắn hơi buồn ngủ, chỉ đáp lại một tiếng rồi không nói gì nữa.

Từ A Man thấy hắn nhắm mắt lại, hỏi: "Nhị công tử, công tử còn có chuyện gì muốn tính sổ với ta nữa không?"

"Ừ." Có đấy, nhưng mà Mộ Cẩm chưa nghĩ ra ngay được.

"Còn gì nữa?" Nàng hỏi tới cùng.

"Quên rồi." Môi hắn giật giật, ni non hai chữ giữa đôi môi, đáng vẻ như ngủ mà lại không phải ngủ.

Dưới tình thế cấp bách, Từ A Man nói: "Nhị công tử, lúc ta bị Thái tử bắt đi, có phải người lo lắng ta sẽ phản bội người hay không? Nên người mới muốn tính sổ với ta?"

"Ừ." Mộ Cẩm sắp mơ màng ngủ mất thì nghe thấy hai chữ "Thái Tử", đành ép bản thân phải tỉnh táo lại. Thế nhưng hắn không nghe rõ cả câu nên nhíu mày: "Gì cơ?"

"Nhị công tử, ta biết rất nhiều bí mật của người nên công tử không yên lòng về ta, có đúng không?"

"Ừ. Người tham sống sợ chết, nhất định sẽ vì mạng sống mà phản bội ta."

"..." Từ A Man trừng hắn, thì ra Nhị công tử vẫn luôn không hoàn toàn tin tưởng nàng.

"Người chỉ là một nữ tử yếu đuối hai tay trói gà không chặt, Thái Tử lại tàn nhẫn độc ác, người cũng chỉ còn một cách phản bội ta. Không trách người." Nhị công tử nói tha thứ như thế.

"Nếu người biết ta sẽ phản bội người, vì sao còn để ta làm nha hoàn thiếp thân?"

Mộ Cẩm nói: "Thân phận của ta đã bại lộ." Nên phản bội hay không phản bội thì cũng như nhau cả.

Từ A Man bây giờ mới hiểu rõ, bèn hỏi: "Nhị công tử, cho dù ta có phản bội người, người cũng tới cứu ta sao?"

"Ừ."

"Tại sao?"

"Ta cam tâm tình nguyện." Hắn muốn cứu ai còn phải hỏi ý kiến người khác sao? Tuy Mộ Cẩm làm dân thường nhiều năm nhưng bản tính liều lĩnh trời sinh của hắn đã ăn sâu vào trong xương cốt.

"Nhị công tử, ta không hề phản bội người." Từ A Man nhỏ giọng nói: "Mặc dù ta tham sống sợ chết, nhưng.. Ta không muốn khiến Nhị công tử lâm vào hiểm cảnh."

"Ừ." Trả lời cực kỳ qua loa.

"Nhị công tử, xin đừng nghi ngờ lòng trung thành của ta." Từ A Man nghiêm túc.

"Nếu ngươi thật sự trung thành thì đừng nói chuyện nữa. Để cho ta ngủ một lát, da mặt ta bị kéo căng khó chịu quá."

"Thần y nói lúc ngâm thuốc người tuyệt đối không được ngủ."

"Ông ấy lừa ngươi thôi."

"..."

"Ông ấy sợ ta buồn chán nên mới bảo ngươi vào với ta."

"..."

"Ta thật sự rất mệt, một lát thôi." Nói xong, Mộ Cẩm dựa vào thùng gỗ.

"Nhị công tử, thần y nói..."

"Đừng nghe ông ấy nói, ta buồn ngủ rồi. Ngươi phụ trách thêm củi. Mộ Cẩm nhắm mắt lại, chốc lát sau liền ngủ mất.

Còn thêm củi nữa, Nhị công tử nhất định sẽ trở thành heo nường.

Tuy Nhị công tử khẳng định nàng chắc chắn sẽ phản bội hắn nhưng hắn vẫn chạy tới cứu nàng. Nghĩ như vậy, tâm tình nàng lập tức xôn xao lên tận óc nhà, bay thẳng lên chín tầng mây.

Thế là nàng nhìn người nổi đầy gân xanh trong thùng gỗ, người bây giờ nhìn còn không ra Nhị công tử nữa, cười cười như vàng trắng non.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chúc mừng Nhị công tử tìm được lương duyên

Editor: Lười, June

Thuốc tắm làm dịu đi sự mệt mỏi của Mộ Cẩm, ngủ được một giấc, sức lực cũng khôi phục lại chút ít.

Mộ Cẩm nắm chặt bàn tay, cảm giác bàn tay dần có lực hơn.

Lâm Ý Trí nói: "Thái Tử gặp may, một kiếm kia không tổn thương đến khoang bụng nên mới bảo vệ được tính mạng. Cả ngươi nữa nhỉ? Cũng may mắn, kinh mạch không bị đứt. Sau này bình phục rồi là sẽ không sao nữa."

"Vâng." Mộ Cẩm nắm tay, sức lực vẫn chưa hoàn toàn trở về, hắn lại buông ra.

Lâm Ý Trí nói tiếp: "Lần này ta xuất cung, Thái Tử đã đồng ý. Nhưng để tránh khỏi theo dõi của Thái Tử, ta cũng tốn một phen công phu. Thái Tử điện hạ trong cung giờ chắc đang giận ta lắm." Cứ nói đến mấy chuyện khuấy động trong hoàng tộc, Lâm Ý Trí liền cười không ngừng.

Hoàng cung hủy hoại tất cả của Chân Nguyệt Sơn, Lâm Ý Trí chán ghét những tòa cung điện kia. Nếu không phải là vì để chuộc tội thay cho Mộ Cẩm, Lâm Ý Trí sẽ không đồng ý chữa trị cho Thái Tử.

Mấy tên nam nhân nham hiểm xảo trá đó, chết cũng đáng.

Lâm Ý Trí cười một lúc rồi nói tiếp: "Ta chữa trị cho Thái Tử để nhặt về cái mạng già này của ta, đồng thời cũng có lý do để Hoàng Thượng đặc xá Mộ gia. Chỉ là Thái Tử hận người thấu xương, chỉ sợ sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. Ta hạ cho hắn một loại độc, nhưng hắn đã trúng một kiếm đe dọa đến tính mạng nên không thể hạ độc quá mạnh. Chỗ độc kia không phải không thể giải, Thái Tử đã bắt đầu tìm kiếm danh y khắp cả nước. Hắn không giết ta ngay được nhưng sau này thì không chắc. Bước tiếp theo người có tính toán gì chưa?"

Mộ Cẩm ngẩng đầu: "Tạm thời con sẽ ở đây tĩnh dưỡng vài ngày. Người Mộ phủ đã được sắp xếp thỏa đáng cả rồi, con cũng yên tâm."

Lâm Ý Trí thở dài: "Không nghĩ tới, trốn nhiều năm như vậy rồi, vẫn không thể thoát khỏi ân oán với Thái Tử."

Mộ Cẩm lạnh nhạt: "Vận mệnh hoàng tộc."

Lâm Ý Trí hỏi: "Mắt người đã chuyển biến tốt hơn chưa?"

Mộ Cẩm lắc đầu, "Vẫn chưa."

"Ở đây không phải được cốc nên rất nhiều thảo dược đều không tìm thấy. Ta chỉ có thể chọn mấy loại có dược liệu gần giống, hiệu quả sẽ chậm hơn."

"Vâng."

"Đừng nản chí, nếu vì sự tìm được dược liệu thích hợp sẽ chế đan dược cho người."

"Vâng." Mộ Cẩm không để ý lắm.

Thấy đáng vẻ này cũng không phải đáng vẻ lo lắng, Lâm Ý Trí không nói thêm gì nữa.

Sau đó, Thốn Bôn đẩy xe lăn, đưa Mộ Cẩm vào phòng Từ A Man.

Từ A Man vội vàng đứng lên chào đón, "Nhị công tử, đáng nhẽ phải để ta hầu hạ người."

Mộ Cẩm xoa xoa tay, "Người thích thế nào thì cứ như vậy." Hắn ngừng lại rồi hỏi: "Phải rồi, không phải người nói là đã thuê một dải khăn che mắt cho ta sao?"

"Vâng." Nàng hỏi: "Nhưng mà... Nhị công tử, người ngâm thuốc xong không phải sẽ chuyển biến tốt hơn à?"

"Người cho rằng gọi ông ấy là thần y, thì ông ấy thành thần tiên luôn hả. Không nhanh thế đâu, tóm lại đồ người thuê cho ta vẫn cần dùng tới."

Từ A Man lấy khăn thuê, "Nhị công tử, người ngồi đi."

Mộ Cẩm ngồi xuống.

Nàng nhẹ nhàng phủ dải khăn che lên hai mắt hắn, hình thù bùa bình an vừa vặn nằm trên tai trái hắn. Từ A Man cười, nói: "Nhị công tử, người sẽ luôn bình an."

"Lời thật lòng?"

"Vâng. Công tử bình an, nha hoàn đi theo cũng bình an."

Nói có lý lắm. Nhưng có điều, thân phận hai người trong ngữ cảnh kia quá xa cách. Mộ Cẩm cười: "Hôm nay ngâm thuốc nhằm chán, ta trái lại đã suy nghĩ rất nhiều. Thật ra, quý công tử như ta mới là rẻ hiên."

"..." Hai chữ "rẻ hiên", nàng có hiểu nhằm thế nào, cũng không dám áp lên người Nhị công tử. Chỉ là đi theo công tử, thật sự không phải lo lắng việc áo cơm.

Thế gian không chuyện gì có thể vẹn cả đôi đường. Vừa muốn chân tình, lại vừa muốn phú quý, quá tham lam thì đến bản thân mình cũng không còn.

"Những vở kịch người nghe ở Hương Dương Thành, toàn nói về chuyện thư sinh tiểu thư. Khi đi thi, các trạng nguyên vẫn nhiệt tình chân thành, nhưng khi đỗ trạng nguyên, hầu hết đều thành những kẻ bội bạc. Chung hoạn nạn thì dễ, chung phú quý thì khó. Ta thì không vậy, từ nhỏ đến lớn ta đều thân tại phú quý, danh lợi có dụ hoặc cũng không thu hút được ta. Công tử vẫn như ta đây, chẳng lẽ không phải là một vị phu quân tốt?"

Chính bởi vì Nhị công tử không hề để ý, cho nên khi gả cho hắn sẽ có kết quả là: "Vâng, có khi sẽ bị lạnh nhạt, có khi còn bị hù dọa."

Mặt Mộ Cẩm kéo căng, "Sao người lại khiến người ta chán ghét như vậy?" Hắn còn đang bị bệnh. Nàng cũng không biết nói mấy lời dễ nghe để người bệnh như hắn vui vẻ. Nghĩ đến việc chính mình đặt nữ nhân này vào trong lòng, càng tức chết đi được.

Tóm lại, Nhị công tử không vui.

"Vâng vâng vâng, Nhị công tử là vị phu quân tốt nhất trên đời."

"Nghĩ một đằng nói một nẻo." Càng đáng ghét.

Từ A Man không biết phải nói thế nào, bắt đầu trầm mặc.

Mộ Cẩm lại cảm thấy phiền. Hắn nói: "Nếu ta lại tâm tình không yên, phun ra một ngụm máu đen, người tự mình xách đầu đến gặp ta."

Từ A Man vội vàng che miệng lại, nói: "Xin lỗi Nhị công tử, ta quên mất người đang là bị bệnh."

"Ta không dùng khăn che mắt thì người liền không nhớ hả? Bây giờ ta đang bị thương nặng, đứng cũng không vững, không biết nữa đời sau còn có thể nhìn thấy gương mặt đáng ghét này của người nữa hay không."

"Nhị công tử người đừng tức giận. Công tử là một vị phu quân rất tốt. Thật đó, gả cho người thật sự rất tốt." Nàng lại nhấn mạnh: "Thật sự rất tốt."

"Ừ." Mộ Cẩm nghiêng người, "Nói ta nghe thử xem, tốt như nào?"

"Người nghĩ xem, hậu viện của người hòa thuận, hậu viện hòa thuận thì không có tranh đấu. Cuộc sống trôi qua tại phủ của người cực kỳ thoải mái."

"Ừ."

"Ăn món ngon nhất, mặc lụa tốt nhất. Có biết bao nhiêu nữ tử đều mong được như vậy. Nhị công tử thiện tâm, mới xây một tòa hậu viện như vậy, để mọi người có thể nói cười nô đùa, vui vẻ hoà thuận."

Hắn giật giật mắt sau khăn bình an. Sao càng nghe nàng nói, lại càng thấy tức giận? Hắn tựa vào xe lăn, "Người cầm miệng, để ta yên tĩnh."

Từ A Man lập tức ngậm miệng, chủ động bước đến đấm vai cho hắn.

Một lúc lâu, Mộ Cẩm bỗng nhiên thốt ra một câu: "Sau này ta sẽ không cưới được thê tử nữa hả?"

"Sao thế được? Nhị công tử lớn lên tuần tú, lại có gia thất. Bị bệnh chỉ là chuyện nhất thời, hết rồi, các bà mỗi sẽ đến đập vỡ cả cửa luôn."

"Nói lâu như vậy, chưa từng nghe thấy người nói về chuyện chung thân của người?"

Bởi vì nàng không hề có hôn sự. Tuy Nhị công tử đối với nàng ân sủng có thừa, nhưng nàng lại không phải là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, cũng không có gia thế môn đăng hộ đối với Nhị công tử. Giai nhân trong miệng Nhị công tử, nhất định phải là đại tiểu thư như thiên kim Tô gia, một đại tiểu thư môn đăng hộ đối.

Còn tương lai của nàng, nếu Nhị công tử có lòng nhân từ, đợi đến khi nàng lớn tuổi đôi nha hoàn thiếp thân, tới lúc đó nàng mới có thể tự do tìm kiếm rể hiền được. Nhưng nếu Nhị công tử ngang ngược, có thể sẽ phân nàng đến phòng bếp làm trù nương. Nàng chỉ có thể sống cô độc đến hết quãng đời còn lại.

Nói tóm lại, tương lai của nàng vẫn đang nằm trong tay của Nhị công tử.

Nhị công tử tuy cưng chiều nàng, nhưng hai người vẫn có thân phận chủ tớ ngăn cách. Nhị công tử là rể hiền cũng được, là người phụ lòng cũng được, nàng chỉ là một hạ nhân hèn mọn, hoàn toàn không xứng với hắn.

Từ A Man cảm thấy hơi mất mát, nhưng lại nghĩ đến chuyện Nhị công tử vì cứu nàng mà dám giằng co với Thái Tử, nàng rất nhanh mà nở nụ cười, "Không nghĩ xa được như vậy ạ."

"Không xa." Về mặt Mộ Cẩm lạnh lùng, "Người cũng đã đến tuổi rồi, tuy nói đời người tình yêu không phải duy nhất, nhưng đã là chung thân đại sự thì vẫn nên cân nhắc."

Từ A Man đoán, hay là Nhị công tử lo lắng hắn bị tàn tật, về sau không lấy được cô nương nào nữa. Nàng tốt bụng an ủi: "Nhị công tử, người đừng lo, hiện tại không đi được. Nhưng lúc sau này, đầu tiên đi được mười bước, rồi là mười một bước, sau đó là trăm bước, ngàn bước, chắc chắn có thể hồi phục được. Còn về mắt... Nghe ý của Lâm thân y thì cũng không phải không chữa được. Về sau Nhị công tử vẫn có thể cưới được giai nhân."

"Cầm miệng, người phiền chết đi được." Mộ Cẩm xoay nửa vòng bánh xe lăn, muốn đi ra ngoài, lăn được vài vòng lại nói: "Đẩy ta ra ngoài đi dạo chút, ở trong này nghe người nói chuyện, ta lại muốn học mầu."

"Vâng..." Từ A Man không dám nhiều lời, vội nghe lệnh hành sự.

- - -

Vào nửa đêm, tiếng xe lăn nhấp nhô tuy nhẹ mà nhỏ, nhưng cũng không thể che giấu hoàn toàn trong khu rừng yên tĩnh nơi đây.

Thôn Bôn ngủ không sâu, đôi tai thính khẽ nhúc nhích rồi lập tức rời giường, hẩn khoác áo ngoài rồi bước ra.

Dưới ánh trăng, Mộ Cẩm đặt tay phải lên thành xe lăn, tay trái chống trán, nghe thấy tiếng động thì hẩn chuyển hướng sang Thôn Bôn.

Thôn Bôn bước đi gần như không phát ra tiếng động, hẩn bước đến, nhỏ giọng hỏi: "Nhị công tử không ngủ được sao?"

"Chắc do mấy ngày trước ngủ nhiều quá." Mộ Cẩm nói: "Đẩy ta ra ngoài một lúc."

Cạnh hàng trúc xanh biếc, ánh trăng bạc không thể xuyên qua từng tán lá trúc, chỉ có ánh đèn leo lắt chiếu lên bóng của hai người.

"Ngày mai là Trung thu, người xuống núi mua vài thứ. Không thể thiếu không khí gia đình đoàn viên được." Tay trái Mộ Cẩm móc một cái, buộc dải khăn bình an lại.

Ban ngày Từ A Man buộc cho hẩn một cái nút khá là lịch sự tao nhã. Nhưng tay hẩn không khéo bằng nàng nên thất hơi xấu. Gió đêm thổi tung bay một đầu khăn trắng.

"Vâng."

Mộ Cẩm hỏi: "Có tin tức gì của cha ta không?" Mộ lão gia nói với người ngoài là ông về quê, nhưng thật ra là đang trốn ở chỗ khác.

Thôn Bôn đáp: "Mộ lão gia đã hỏi âm, toàn bộ đều bình an."

"Ừ." Mộ Cẩm buông bàn tay đang nghịch nút thắt khăn ra, "Thôn Bôn."

"Có."

"Ta hành động như một măng phu, vì sự xúc động nhất thời mà liên lụy mọi người. Các người có oán giận ta không?"

Thôn Bôn nghiêm mặt nói: "Trận chiến kia của Nhị công tử và Thái Tử, ngoại trừ việc công tử phải chịu phản phệ, thì những người khác đều an toàn. Sao thuộc hạ lại oán giận được?"

Khóe miệng Mộ Cẩm giật giật, "Ta tâu hòa nhập ma là tự làm tự chịu, không oán trách ai, nhưng lại liên lụy đến Mộ phủ, không thể nói là một chủ tử tốt."

Thôn Bôn mặt không đổi sắc: "Thuộc hạ đi theo Nhị công tử, từ lâu đã không để ý chuyện sống chết."

"Ta sáng suốt một đời, lại vì một nữ nhân..." Mộ Cẩm khẽ cười, không nói tiếp nữa.

"Nhị công tử, thuộc hạ cho rằng, tình cảm thề nguyện sống chết cực kỳ khó có được, nên cảm thấy may mắn."

"Ừ, nên cảm thấy may mắn." Mộ Cẩm ngừng đầu, trong khăn là một vùng tăm tối. "Mẫu thân ta không tìm được một lang quân có tình có nghĩa như ta. Nữ nhân bây giờ đang ngủ ngon lành ở trong kia đã có được tiện nghi lớn như thế mà lại ngốc nghếch chả biết gì. Người nói xem có phiền hay không."

"Có lẽ... Có thể nói bóng gió ạ?"

"Ta là Tử hoàng tử cao quý, dù thế nào cũng phải là nàng ấy yêu mến ta trước. Bây giờ chúng ta đang là tội phạm truy nã, việc thành hôn tạm thời không thành, còn rất nhiều thời gian khiến nàng phải cúi đầu trước." Tóm lại, không thể để một quý công tử như hẩn bày tỏ với nàng trước được, "Có điều, chuyện này Tiểu Triển ngược lại lại giúp ta một tay. Nếu không phải nhờ hẩn, ta vẫn chưa biết nữ nhân bé nhỏ không đáng kể kia đã chiếm vị trí quan trọng như thế trong lòng ta."

"Chúc mừng Nhị công tử tìm được lương duyên."

"Lương hay không lương thì không rõ, nhưng sớm cũng bị chọc cho tức chết." Mộ Cẩm kiềm chế nóng nảy, bỗng nhiên hỏi: "Thôn Bôn, người nói xem nữ nhân này có gì hơn người?"

"Thuộc hạ không biết."

Mộ Cẩm cười: "Cũng đúng, người mà biết tức là trong lòng người ngưỡng mộ nàng ấy từ lâu."

Nếu không phải Nhị Thập bị bắt, khiến cho Mộ Cẩm mất bình tĩnh, hẩn cũng không biết nàng chiếm bao nhiêu phần trong tim hẩn. Hẩn đột nhiên bị ép nhận kết quả, lại chưa kịp tìm hiểu xem nguyên nhân xem hẩn quan tâm nàng thế nào.

Nhưng nếu nói Từ A Man có chỗ nào không hợp ý hẩn, chắc là nàng quá tri độn trong chuyện tình cảm. Nhớ đến chuyện nàng nói về bà mối và giai nhân... Mộ Cẩm nói: "Yên tiệc trung thu ngày mai, để nàng bận rộn một mình đi."

"Vâng." Giọng điệu của Nhị công tử bây giờ, phải nói là giống hệt khi Thái Tử hờn dỗi nói Nhị Thập "Chết rồi".

Chương 77: Thái Tử vẫn luôn đặt tâm tư lên người, hấn chứng mắt cả những...

Editor: Lười, June

Từ A Man bắt đầu bận rộn từ sáng sớm.

Mộ Cẩm đẩy xe lăn đến trước cửa phòng bếp. Rõ ràng nàng là cô nương mà hấn đề ý, nhưng hấn cũng có thể cứng rắn không thèm quan tâm. Mộ Cẩm đành hắng, cười hỏi: "Hôm nay không đến chăm cũi cho ta?" Đáng cười híp hết cả mắt, vô cùng xảo trá.

Từ A Man ngây ra: "Rất xin lỗi Nhị công tử, ta muốn làm món ăn người thích ăn."

Hấn nhướn đỉnh mày: "Nghe không tình nguyện cho làm thì phải."

"Tình nguyện, rất tình nguyện, ta là nha hoàn thiếp thân của Nhị công tử, nào dám không tình nguyện a." Nàng bụng một rổ rau lớn đi tới.

Mắt Mộ Cẩm đã che khăn, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh của nàng.

Hấn không nói gì, nàng cũng không mở miệng.

Làn gió thu thổi qua hai người.

Dựa vào sự tưởng tượng của mình, Mộ Cẩm dường như thấy được những sợi tóc nhẹ bay bay cùng đôi má phúng phính đáng yêu của nàng. Từ khi cảm nhận được vị trí của nàng trong lòng mình thay đổi, hấn chưa từng nhìn nàng một cách bàng hoàng, dù là bình thường, vừa thấy nàng đã thấy rung động. Bây giờ không nhìn thấy nữa, lại càng nhớ đến lạ kỳ. "Khụ khụ" Hấn ho hai cái, " Lại đây."

Từ A Man đặt đồ ăn trong tay xuống, ngẩng đầu lên.

Dài khăn nàng chọn màu sắc trắng vô cùng, dưới ánh mặt trời càng làm nổi bật Nhị công tử càng thêm sáng chói. Nàng thầm thở dài một tiếng, bây giờ nàng càng lúc càng không nổi giận được với Nhị công tử, nhớ đến việc hấn vì sơ sẩy của nàng mà tẩu hỏa nhập ma, nàng càng thêm áy náy. Vì áy náy nên cố gắng nghe theo yêu cầu của hấn. Nàng đứng dậy, đi đến bên cạnh xe lăn.

Mộ Cẩm vươn tay: "Người đâu?"

Từ A Man đặt tay vào lòng bàn tay hấn, lập tức bị nắm chặt.

Thói quen thích vuốt ve tay nàng của Nhị công tử đã kéo dài đến bây giờ.

Từ A Man vừa mới rửa đồ ăn, nước giếng mát lạnh ngấm vào lòng bàn tay, xua tan hết sự ảm áp.

Mộ Cẩm cảm nhận được sự mát lạnh, nhíu mày, "Sao lại lạnh như vậy?"

"Nhị công tử, bây giờ đang là mùa thu." Từ A Man bình tĩnh trả lời: "Qua mấy tháng nữa là mùa đông rồi, trời sẽ càng lạnh hơn."

Tuy nói như vậy nhưng người trước mặt là cô nương trong lòng, dù cho có giận vì nàng không biết điều lại không thông minh, nhưng vẫn muốn chăm sóc nàng thật tốt. Hấn biết nàng không hiểu phong tình, nên dù có để nàng bận bịu mệt đến chết thì chưa chắc nàng có thể hiểu được tâm lòng hấn. Hấn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng trong lòng bàn tay, quay đầu về hướng tây bắc, gọi một tiếng: "Thôn Bôn."

Thôn Bôn cực kỳ trung thành đang đợi mệnh lệnh, lập tức mở cửa phòng ra, "Nhị công tử."

Mộ Cẩm nói: "Nấu nước nóng cho nàng ấy đi, đừng để nàng đựng vào nước lạnh nữa."

"Vâng."

Đợi đến khi bàn tay nhỏ trong lòng bàn tay mình ấm áp trở lại, Mộ Cẩm mới buông Từ A Man ra. Hấn ngẩng đầu, tưởng tượng ra hình ảnh của nàng trong bóng tối đen kịt, "Hầu hạ ta là bồn phen của người, nhưng người vẫn phải quan tâm đến thân thể của mình. Ta chỉ có một nha hoàn thiếp thân, nếu người mệt, thì ta phải tìm người ở đâu đây?"

Từ A Man gật đầu, "Vâng, Nhị công tử."

Mộ Cẩm nói tiếp: "Tuy là tiệc Trung thu, nhưng bây giờ không giống như trước, đừng phô trương lãng phí, làm cho mấy người là được rồi."

"Vâng, Nhị công tử."

Biểu hiện của Mộ Cẩm có vẻ hơi quan tâm quá mức, nên hấn ngồi thẳng lưng, vân đạm phong khinh nói: "Đi đi."

Từ A Man lui xuống.

Nàng phụ trách làm đồ ăn, Thôn Bôn bên cạnh nấu nước, hai người khó tránh khỏi việc nói chuyện vài câu.

Mộ Cẩm nghe thấy lại không thấy bình thường. Nàng lúc này không nịnh nọt, cũng không uỷ khuất hay như chó săn lúc nói chuyện với hấn. Hấn lại gọi lần nữa: "Thôn Bôn."

"Có mặt." Thôn Bôn đi ra.

"Người chỉ biết nấu nước, không giúp được gì cả." Mộ Cẩm nói: "Xuống núi mời một đại thẩm lên giúp nàng ấy."

"Vâng."

Sau khi Thôn Bôn đi, Mộ Cẩm lại gọi tiếng nữa: "Người cũng ra đây."

"Nhị công tử chờ một chút." A Man nói vọng ra: "Ta phải múc đồ ăn ra bát đĩa, không thì cháy mất."

"Ừ." Nàng không nghe mệnh lệnh của hấn, hấn ngược lại lại nở nụ cười.

Ngoại trừ xem kịch, hấn chưa gặp được đôi nam nữ nào yêu nhau thật lòng. Đã là chân tình, tất nhiên tâm trạng hấn sẽ thoải mái rồi.

Từ A Man không có dư thời gian đi suy đoán tâm tư của Nhị công tử, nàng loay hoay lòng vòng, trong đầu chỉ toàn là gà, vịt, dê, bò. Cuối cùng, nàng còn phải làm một phần bánh Trung thu nhỏ cho Nhị công tử nữa.

Vị đại thẩm ở dưới núi kia đến từ một thôn khác, chỉ vừa mới nghe được trên núi này có một hộ gia đình, hỏi: "Tiểu cô nương, hôm nay chỉ có mình cô làm món ăn cho mấy người thôi sao?"

Từ A Man "Vâng" một tiếng.

"Chỗ này của các người có muốn tìm thêm nha hoàn hay không?" Đại thẩm đến gần Từ A Man, nói nhỏ: "Nhìn tướng mạo, khí chất của vị tùy tùng kia liền biết không phải người bình thường, ta đoán công tử nhà cô là người phú quý, như vậy phải có thêm mấy nha hoàn hầu hạ nữa mới đúng."

Từ A Man lắc đầu. Không phải ai cũng chịu được Nhị công tử.

Đại thẩm thở dài, nói về cuộc sống nghèo khó của nhà mình: "Thêm một đứa là thêm một miệng ăn. Ta và người bạn già kia của ta --"

Lời còn chưa dứt thì giọng nói lạnh lùng của Thôn Bôn đã truyền đến từ ngoài vào: "Từ cô nương, Nhị công tử nói giờ Ngọ ăn cơm."

(*Giờ Ngọ: từ 11 đến 13 giờ)

Đại thẩm vội vàng ngậm miệng, một lát sau mới nhỏ giọng nói: "Ngữ khí của tùy tùng nhà các người sao giống như chủ tử thế."

Từ A Man không trả lời.

Đại thẩm thấy hơi xấu hổ.

Trước khi xuống núi, đại thẩm còn nói: "Tiểu cô nương, nghe đại thẩm khuyên một câu, những công tử như này dù nhìn trúng cô nương nhà ai cũng chỉ vì mới mẻ nhất thời thôi. Bây giờ một mình cô chiếm lấy vị trí nha hoàn, nhưng sự mới mẻ không tồn tại được lâu, còn không bằng tìm thêm vài vị tỷ muội, mỗi người làm một món, tiết kiệm thời gian, sức lực, cần gì phải mời một đại thẩm như ta lên núi giúp đỡ nữa, phải không?"

Đại thẩm thấy Từ A Man chỉ là một tiểu cô nương nên mới khuyên bảo vài câu. Nếu cô nương này nói mình không làm được nhiều việc như thế, có lẽ chủ tử nhà này sẽ tìm thêm một nha hoàn nữa đến.

Từ A Man hiểu được ý tứ trong lời nói này.

Thế nhưng thật ra nàng không có hy vọng xa vời gì với tương lai của Nhị công tử.

Nhị công tử muốn làm gì thì làm. Nàng là nha hoàn, sao có thể làm trái ý chủ tử được.

- - -

Mộ Cẩm còn để ý đến lời nói của đại thẩm hơn cả Từ A Man. Rõ ràng là đang ngầm ám chỉ sau này hấn sẽ bội tình bạc nghĩa.

Hấn lạnh lùng nhìn về bóng dáng đại thẩm.

Đại thẩm cảm thấy như có gai sau lưng, suýt nữa té ngã. Quay đầu lại thì nhìn thấy một nam nhân ngồi trên xe lăn, đôi mắt phủ khăn mới biết thì ra công tử nhà này vừa phé vừa mù. Bà vội vàng chạy ra ngoài.

Cho đến khi trên đỉnh núi không còn tiếng bước chân, Mộ Cẩm mới quay đầu lại. Hấn cứ ngồi như thế đợi hồi lâu, cũng không thấy A Man có gì khác thường.

Lúc ăn cơm, nàng bụng thức ăn lên, múc com canh rất gọn gàng, sau đó ngồi ngay bên cạnh nói chuyện với hấn: "Nhị công tử, phần lườn mà công tử thích ăn nhất này." Âm cuối dường như còn mang theo chút ý cười.

Một bụng tức giận của Mộ Cẩm vừa dâng lên lồng ngực, lại dừng cái trở lại trong bụng.

Mấy nam nhân ở đây đều hiểu rõ tính nết của Nhị công tử.

Lâm Ý Trí đến nay vẫn chưa lập gia đình, cô đơn chiếc bóng. Ông sống qua ngày chỉ bằng nỗi nhớ nhưng Chân Nguyệt Sơn.

Có lúc đang ngâm thuốc, Lâm Ý Trí còn khuyên bảo: "Chuyện quan trọng nhất khi chữa bệnh là thư thái. Không được buồn bực hờn dỗi. Người của nàng cũng là của người, tương lai về sau, người và nó còn một đời. Nếu nàng cứ không mở miệng, cũng lắm là lượt chết nàng đi."

"Đặt nhiều tâm tư vào việc chữa bệnh cho con đi. Hôn sự của chính mình còn chưa xong, nói được cái cách quý gì." Thuốc tẩm xông lên làm khuôn mặt của Mộ Cẩm khá dư tợn.

"Vội tâu mạo của vi sư, lấy vợ sinh con chỉ cần nháy mắt là xong." Lâm Ý Trí chậm rãi nói: "Ta đã cứu rất nhiều nữ tử xinh đẹp như hoa, người muốn lấy thân báo đáp còn ít hay sao. Đáng tiếc, họ đều không phải là nàng ấy."

"Nếu được lựa chọn, con cũng không hy vọng là nàng ấy." Nhưng việc đã đến nước này, không chọn được nữa rồi.

"Ta cảm thấy Từ cô nương rất tốt."

"Chuyện này con biết, không nhọc sư phụ phải nhớ thương."

"Khiếp, chưa thể không biết, để vi sư thêm cùi cho con." Lâm Ý Trí nói: "Từ cô nương cũng rất ngoan."

Cô nương của mình không đến lượt người khác nói ra khuyết điểm của nàng. Mộ Cẩm hừ một tiếng: "Lúc nàng thông minh thì người lại không thấy. Dao cùn rồi cũng có ngày mài sắc, cho nàng ấy chút thời gian."

- - -

Có lẽ vì trăng hôm nay sáng quá, Từ A Man cảm thấy đôi mắt của Nhị Công Tử lại sáng lên mấy phần, nàng phủ khăn lên mặt hấn, sau đó thất thành hình nơ bướm nhỏ nhỏ trên khăn.

Mộ Cẩm rất thích tay nghề của nàng, tay trái vuốt ve con bướm nói: "Trung thu năm nay vắng vẻ quá."

Lâm Ý Trí xua tay: "Với ta mà nói thì đã rất náo nhiệt rồi." Sau đó ông kể mấy chuyện vặt vãnh hôm ngắm trăng với Lâm Quý Đồng.

Mộ Cẩm cười hỏi: "Bây giờ Phúc Trại sao rồi?"

"Tất cả đều mạnh khỏe." Lâm Ý Trí cầm đĩa, gắp một miếng cá, "Ồ, thơm ngon nha. Thái Từ vẫn luôn đặt tâm tư lên người, hấn chú ý mắt cả những người khác."

Lời này hơi kỳ lạ, Từ A Man cũng cảm thấy ngậm canh trong miệng cũng có mùi lạ.

Lâm Ý Trí không nói nhiều chuyện về Lâm Quý Đồng, ngược lại kể về mấy chuyện linh tinh trong giang hồ.

Giang hồ chân chính khác hẳn với giang hồ trong kịch hát, giọng nói trầm trầm bay bổng trong không gian. Đang kể đến chỗ phấn khích, Lâm Ý Trí đột nhiên ngừng lại, hai mắt híp lại.

Từ A Man đang chuyên tâm lắng nghe, bỗng dưng bị ngắt đoạn, nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Ý Trí một cái.

Thôn Bôn lập tức đặt đĩa xuống.

Mộ Cẩm bắt được tay Từ A Man nói, "Lát nữa dù có chuyện gì, cũng không được rời khỏi ta."

Nghe lời này khiến tim Từ A Man treo lơ lửng.

Yên lặng một lúc lâu, nàng nhìn mấy miếng thịt vụn trôi nổi trong bát canh, còn ba nam nhân trước mặt lại cực kỳ yên lặng, yên lặng đến bất thường.

Thốn Bôn cảm kích, nói: "Nhị công tử, người đó đang đi về hướng này."

"Ừ." Mộ Cẩm vẫn không buông tay Từ A Man ra, còn miết nhẹ để trấn an nàng: "Không sao đâu, chỉ là một con ngựa mà thôi."

Rừng trúc rì rào, suối nước róc rách. Trừ những tiếng động đó ra, Từ A Man không nghe thấy gì nữa. Qua một hồi lâu, mới truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, vang lên như một bài Trần Hồn Khúc giữa núi rừng. Nàng che đầu biểu cảm, giống với ba người còn lại, cũng không nói một lời.

Tuần mã hí một tiếng dài nhưng không ai lên tiếng. Cho đến khi một bóng dáng mờ mờ xuất hiện bên cạnh rừng trúc.

Mộ Cẩm lắng tai nghe: "Tiếng bước chân này đã nghe ở đâu đó rồi."

Con ngựa hí dài, người đến khoác một cái áo choàng, áo choàng đón gió tung bay, giương nanh múa vuốt bọc lấy dáng vẻ khôi ngô của hắn. Bước được vài bước, bóng tối trùng điệp phủ lên gương mặt hắn. Hắn gọi: "Nhị công tử."

Là Đinh Vĩnh Chí.

Về mặt Lâm Ý Trí buông lỏng, nở nụ cười: "Không ở nhà ăn cơm đoàn viên mà chạy lên núi làm gì, hay là Thượng Thư đại nhân đuổi người ra khỏi phủ rồi hả?"

"Lần này ta đến đây là vì..." Đinh Vĩnh Chí nhìn Từ A Man. Trong mắt hắn, nàng vẫn là người ngoài.

Từ A Man hiểu ám chỉ của hắn, chủ động mở lời: "Nhị công tử, ta lui xuống trước."

Mộ Cẩm buông nàng ra, "Lấy thêm bộ bát đĩa đi."

"Vâng." Từ A Man đứng dậy, rời ghế.

Đinh Vĩnh Chí nhìn khoảng cách từ phòng bếp đến chỗ sân này, lại phán đoán xem người thường có thể nghe được chuyện quan trọng hắn sắp nói ngay tại bàn đá này không.

Thời gian trầm mặc của Đinh Vĩnh Chí hơi lâu nên Mộ Cẩm đã nhận ra, nói: "Không sao, nói đi."

Gương mặt Đinh Vĩnh Chí dưới ánh trăng, đủ loại cảm xúc chồng chéo, đáy mắt hắn phản chiếu lại ánh trăng. Hắn ngồi xuống giữa Thốn Bôn và Lâm Ý Trí, nhìn về phía Mộ Cẩm, vừa nhỏ giọng vừa chậm rãi nói: "Tứ hoàng tử."

Hắn gọi danh xưng thật của Mộ Cẩm.

Lời vừa nói ra, Mộ Cẩm bỗng nhiên có linh cảm.

Đinh Vĩnh Chí nói: "Hoàng Thượng băng hà rồi."

Án đường Mộ Cẩm hiện lên một đường rõ ràng.

Bàn tay cầm chén rượu của Lâm Ý Trí ngừng giữa không trung.

Thốn Bôn nhìn Đinh Vĩnh Chí.

Đinh Vĩnh Chí nhìn về mặt của ba người, nói, "Chuyện xảy ra một canh giờ trước."

Chuyện này xảy ra cực kỳ đột ngột.

Từ lúc Lam công công gấp gấp triệu ngự y tiến cung, đến lúc tin Hoàng Thượng băng hà truyền ra chỉ trong khoảng hơn một canh giờ.

Quá trình lại cực kỳ mơ hồ. Lam công công nói, Hoàng thượng đang ngắm trăng trong ngự hoa viên, ngửi thấy hương hoa thì cảm thán: "Đây chính là mùi hương mà Nguyệt Sơn thích khi còn sống."

Lời vừa nói ra chưa được bao lâu thì Hoàng thượng đột nhiên nghiêng người về phía trước kêu một tiếng: "Nguyệt Sơn." Thân mình lao đảo một cái, chân đập vào khoảng không, sau đó liền bất tỉnh nhân sự,

Không chỉ Lam công công mà các cung nữ, thái giám ở đó đều kẻ giống hệt như ông ta. Mọi người đều nghe rõ lời gọi thâm tình của Hoàng thượng.

Lần này lại ngã nữa. Ngự y nói, Hoàng thượng chỉ bị thương ngoài da, không biết nguyên nhân hôn mê bất tỉnh. Chúng ngự y ngoài việc quỳ xuống dập đầu xuống đất thì không còn cách nào khác.

Ngay cả quốc sư, thần quan cũng đến.

Đinh Vịnh Chí thờ dài: "Chiều hồn thuật, thông linh thuật, trong cung giờ đang gió lạnh từng cơn, cũng không thể đánh thức Hoàng Thượng nữa rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hoàng Thượng là một chính khách kiệt xuất

Editor: Lười, June

Bữa tiệc Trung thu đầy tiếng cười nói đột nhiên im bật.

Từ A Man nắm chặt chiếc đĩa trong tay, chặt đến mức chiếc đĩa ấn sâu vào lòng bàn tay nàng.

Không phải nàng muốn nghe lén, mà là vì tiếng thờ dài kia của Đinh Vịnh kia, cứ như bắn một cung tên vào tai nàng. Cái bát trong tay nàng đặt xuống cũng không được mà không đặt cũng không xong. Nên Từ A Man chỉ có thể trốn ở một góc, không nghe chuyện chính sự của bốn nam nhân kia nữa.

Sau đó, ngoại trừ giọng nói đôi khi hơi lớn của Đinh Vịnh Chí, còn lại ba người kia nói gì, nàng một câu cũng không nghe thấy.

Mấy người họ đã nói xong.

Mộ Cẩm cao giọng hỏi: "Người đâu? Ta bảo người đi lấy bát đĩa, người định lấy đến mai luôn hả?"

Lúc này Từ A Man mới bước tới, "Dạ, tôi đây."

Đinh Vịnh Chí không có tâm trạng thưởng thức bánh trung thu, vội vàng rời đi, tiếng vó ngựa dường như phá tan rừng trúc.

Từ A Man mấy lần giương mắt nhìn về mặt của Mộ Cẩm. Có khăn che mắt, dù Nhị công tử có rơi nước mắt cũng không mất mặt, nàng sẽ vờ như không thấy.

Tan tiệc.

Từ A Man muốn về phòng nhưng lại bị gọi lại.

Xe lăn của Mộ Cẩm không động dậy, thật ra, chỗ đồ ăn vừa nãy hấn cũng không động đĩa. Mộ Cẩm nói: "Qua bên này, ngồi cùng ta một chút."

"Vâng." Lúc Nhị công tử say rượu đa phần đều nói về mẫu thân của hấn, quan hệ của hấn và Hoàng Thượng, lại có chút xa cách. Từ A Man suy nghĩ, mình nên giả vờ không nghe thấy lời Đinh Vịnh Chí nói, hay nên tỏ vẻ mình đã nghe trộm được rồi.

Nàng đẩy xe lăn đến cạnh ghế đá, bản thân thì ngồi lên ghế. Như lời Nhị công tử vừa nói, bảo nàng ngồi với hấn.

Mộ Cẩm nói muốn ngắm trăng nhưng trước mắt lại chỉ là một màn tấm tối.

Từ A Man thỉnh thoảng liếc sang, đoán xem liệu hấn có buồn hay không.

Thật ra nàng suy nghĩ nhiều rồi. Mộ Cẩm không chảy một giọt nước mắt. Cái khăn này vẫn sạch sẽ.

Hấn trầm mặc.

Nàng cũng trầm mặc theo hấn.

Qua hồi lâu, Mộ Cẩm nhẹ hỏi: "Trăng đêm nay rất tròn rất lớn đúng không?"

"Vâng, Nhị công tử. Có câu mười lăm trăng sáng, mười sáu trăng tròn, ngày mai sẽ càng tròn càng lớn hơn ạ." Nhị công tử không nhắc đến chuyện đau lòng thì nàng cũng không nhắc nữa. Nhị công tử muốn trò chuyện về trăng, nàng sẽ trò chuyện cùng. Những nữ tử có tài có học, ngày trung thu có thể sẽ ngâm thơ tác đối. Còn nàng cái gì cũng không biết, chỉ có thể nói với hấn mặt trăng này có tròn không, có to không.

Nghĩ đến sự chênh lệch của hai người, nàng cảm thấy Nhị công tử nói rất đúng, nàng đúng là một nữ nhân không thú vị. Lúc hấn cần an ủi, nàng lại chẳng biết nói an ủi như thế nào.

Mộ Cẩm bỗng dưng đưa tay về phía nàng.

Từ A Man hiểu ý hấn, đặt tay mình vào lòng bàn tay hấn.

Mộ Cẩm nhẹ nhàng nắm trọn bàn tay nhỏ của nàng trong tay, "Lúc ta tám tuổi rời khỏi hoàng cung, đến năm ngoái mới liên hệ lại với hoàng cung. Người có tin không? Những ngày tháng sống ở Mộ phủ, ta chưa từng nhớ đến Hoàng Thượng."

"Nhị công tử nói, ta đương nhiên sẽ tin." Lúc này bàn tay nhỏ bé của nàng còn ấm áp hơn tay hắn, không nhận được mà nắm ngược lại tay hắn.

"Có lẽ Đinh Vịnh Chí còn khổ sở hơn ta." Mặt Mộ Cẩm không cảm xúc, đến cả dải khăn bình an trắng tuyết cũng bị ánh trắng nhiễm lên sắc xám trắng lạnh khốc.

"Vâng..." Chả trách vừa nãy nghe Đinh Vịnh Chí nói chuyện, có chút ghen ngào. Ngược lại Nhị công tử vẫn tâm trạng bình tĩnh. Vậy mới thấy được, tòa hoàng cung kia chỉ có thể để nói chuyện quân thần, không phải nơi để nói chuyện tình thân.

"Nhưng." Mộ Cẩm dừng một chút, "Nếu nói hoàn toàn không có cảm xúc, thì cũng không phải."

Nàng lặng yên nghe hắn nói.

"Năm ngoái, Binh Bộ Thượng Thư nhất thời mềm lòng, nói thật ra thân thế của ta. Ta vốn không muốn gặp Hoàng Thượng. Đối với ta mà nói, ông ấy chỉ là một người xa lạ. Nhưng ông ấy là vua của một nước, đầu trên dưới Mộ phủ đều nằm trong tay ông ấy. Ông ấy cũng dùng điều này để uy hiếp ta. Mẫu thân ta từ nhỏ đã rắn dầy, đại trượng phu biết co biết duỗi, không phải lúc nào cũng phải thể hiện bản thân. An nguy của Mộ phủ mới là chuyện quan trọng nhất. Ta và Hoàng Thượng hẹn gặp ở Hoàng lăng tại Linh Lộc Sơn. Ta lỡ hẹn ba lần. Từ năm ngoái đến nay, ta và ông ấy gặp nhau chưa đến mười lần. Nhưng..." Mộ Cẩm càng nói giọng càng nhỏ dần.

Từ A Man phải cúi người mới nghe rõ được.

Mộ Cẩm nói: "Mỗi lần ta gặp lại ông ấy, đều cảm thấy ông ấy tiêu tụy hơn so với lần trước. Ta cảm nhận được sâu sắc rằng, Hoàng Thượng đã già. Những lúc ông ấy gặp ta, hầu hết đều hỏi chuyện của mẫu thân ta, nói ra cũng thật buồn cười, lúc mẹ ta còn sống ở trong hoàng cung thì Hoàng Thượng thường xuyên lạnh nhạt bà, bây giờ đã qua nhiều năm như vậy, lại cố chấp muốn biết mấy chuyện nhỏ nhất của bà. Ta có ác ý nên đã kể rất nhiều chuyện đau buồn của mẫu thân. Có một lần, thế mà Hoàng Thượng lại quay đầu lau nước mắt."

Từ A Man lại nhìn về phía dải khăn trên mắt Mộ Cẩm.

"Khi đó ta không hề đau lòng cho ông ấy. Nhưng mà..." Mộ Cẩm ngừng lại, ngừng thật lâu mới nói tiếp: "Dân chúng nói ông là một vị minh quân. Nàng nói xem, minh quân đi rồi, ta có nên cảm thấy khổ sở không?"

"Nhị công tử, cái này phải hỏi chính người rồi. Lúc trước, những người dân ở Tây Phụ Quan chúng ta suýt nữa thì bị đại quân Bách Tuyền san bằng. Hoàng thượng đích thân ra trận, dẫn dắt tướng sĩ Đại Tể đánh lui quân địch, trả lại sự yên bình cho chúng ta. Quê hương của ta có xây tượng của những tướng sĩ Đại Tể, là vì dân chúng cảm kích Hoàng thượng đã dẹp yên chiến loạn. Tuy vậy, ngài ấy không phải cha ta, ta chỉ là một con dân Đại Tể, ta chỉ là... nói chuyện với tư cách là một người dân của ngài." Từ A Man hơi ảo não. Cái miệng này của nàng vẫn không thể an ủi được Nhị công tử. "Còn nếu suy nghĩ với vai trò như Nhị công tử thì ta nghĩ Hoàng thượng không phải là một người cha tốt."

"Một chính trị gia chân chính phải đè ép được nội tâm yếu ớt, mới có thể là một vị thánh triết anh minh. Binh Bộ Thượng Thư nói ta có thể xưng đế, nhưng sau trận chiến cùng Tiêu Triển kia, ta biết ta không phải là một chính trị gia xuất sắc. Tình thân, tình bằng hữu là sự ràng buộc của ta, cũng là sự trở ngại của một vị đế vương. Hoàng Thượng là một chính khách kiệt xuất. Đúng như lời người nói, ông ấy là ân nhân của Đại Tể. Ta là con dân, phải cảm thấy khổ sở vì Đại Tể đã mất đi một vị minh quân." Mộ Cẩm nói: "Ta nghĩ, lòng ta đúng là cảm thấy khó chịu."

Một tay nàng xoa lên khăn Mộ Cẩm, che khuất đi đôi mắt hắn. "Nhị công tử, ta ngồi với người một lúc nữa."

"Lạnh không?" Mộ Cẩm hỏi.

Từ A Man lắc đầu, "Nhị công tử, người đã mua cho ta rất nhiều xiêm y dày, ta đều mặc hết."

Mộ Cẩm đáp lời: "Ta đối xử với người rất tốt."

"Đúng nha, Nhị công tử đối xử với ta rất tốt."

Mộ Cẩm không nói gì nữa, dựa vào xe lăn, nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng.

Từ A Man nhớ rõ ánh trắng đêm nay, mới đầu là lạnh lẽo, nhưng về sau những ánh sáng bạc đó chiếu lên người Nhị công tử, êm dịu lại ấm áp.

Nàng biết diện mạo của công tử xuất sắc, nhưng đêm nay mới biết, thì ra càng ngày càng đẹp hơn.

- - -

Đêm Trung thu, toàn bộ hoàng cung loạn lạc.

Hoàng Thượng sớm đã có sắp xếp, để lại một bản di chiếu.

Lam công công đang tuyên đọc chiếu thư.

Nội dung của chiếu thư giống như nội dung cái đêm Hoàng thượng và Tiêu Triển đã bàn luận. Đế vị là của Thái Tử, đồng thời, Hoàng Thượng cũng đặc xá tội khi quân của Binh Bộ Thượng Thư và Mộ phủ.

Tiêu Triển quỳ trước cửa, thất thần, cho đến khi được Lam công công nhắc nhở hần mới hoàn hồn mà tiếp chỉ.

Lướt mắt nhìn phi tần, thái giám và cung nữ quỳ đầy đất, trong lòng Tiêu Triển tự hỏi, Hoàng Thượng... Thật sự cứ ra đi như vậy sao?

Trên đường trở về, hần không nói lời nào, bỗng nhiên ngược mắt, nhìn thấy nữ nhân trước cửa điện.

Lý Trác Thạch đang đợi hần, đây cũng là lần đầu tiên. Hơn nữa, nàng còn mặc một váy trong cung.

Tiêu Triển nhìn chăm chú vào bộ váy trắng của nàng. Hoàng Thượng băng hà, khắp thiên hạ đều mặc đồ trắng... Hoàng Thượng đi thật rồi.

Nàng ấy đưa tay về phía hần, trong mắt có sự không đành lòng.

Nàng từ nhỏ đã học giờ đao múa kiếm, trong tay có vết chai, không mềm mại dịu dàng, nhưng Tiêu Triển lại cảm thấy bản thân đang bầu vú lấy một tấm gỗ, lấm bầm bên tai nàng: "Ta chưa từng nghĩ... Hoàng thượng cứ ra đi như vậy."

Lý Trác Thạch đỡ vai hần, thương tiếc nói: "Thái Tử điện hạ. Ở đây gió lớn, chúng ta quay về rồi nói."

Hần dắt tay nàng, yên lặng đi về phía trước.

Cánh cửa đóng lại, chặn con gió thu đầu thu, cũng chặn luôn ánh trăng tròn vạnh bên ngoài.

Tiêu Triển nhìn đóm lửa trong cung đăng, mắt đi nụ cười dịu dàng, "Trác Thạch, nàng nói xem, đêm nay ta có buồn không?"

"Hoàng Thượng và Thái tử cũng là cha con, máu mủ tình thâm, Thái Tử nên cảm thấy buồn." Nàng chạm vào gương mặt hần, chạm vào một mảnh lạnh lẽo.

Hai cha con này đầu đã nhiều năm như vậy, Lý Trác Thạch cảm thấy, Hoàng Thượng và Thái Tử là đối thủ tốt nhất, nhưng không phải là kẻ thù ác nhất.

Tiêu Triển thở một tiếng, cong môi, lại mỉm cười, "Ta cảm thấy nửa buồn nửa vui. Ông ấy là Hoàng Thượng. Ta đến được thế gian này, ta có được Đông cung này, ta được hưởng thụ vinh hoa này đều nhờ một phần công sức của ông ấy. Thế nhưng, ông ấy không cho ta tình thân, đêm nay nhìn những phi tần cực kỳ bi thương trước giường Hoàng Thượng, ta không có cách nào rơi nước mắt. Nếu ta có thể rơi nước mắt thì càng có thể xem là một người con có hiếu. Nhưng trong nháy mắt đó, hốc mắt của ta lại cực kỳ khô khốc. Ta thầm nghĩ, tại sao ta lại phải rơi lệ vì một Phụ hoàng xa lạ? Ta ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên bầu trời, càng cảm thấy mĩa mai. Đoàn viên, đoàn viên. Hoàng thượng... Đúng là biết chọn ngày."

"Thái Tử điện hạ, uống chút nước đi." Lý Trác Thạch rót một chén nước ấm, đưa tới trước mặt Tiêu Triển.

Hần không nhận, nhìn nàng cười, "Trác Thạch có biết, nửa vui của ta là gì không?"

Nàng ấy đặt chén xuống, hành lễ với hần, "Chúc mừng Thái Tử điện hạ đã được như ý nguyện."

Ánh mắt Tiêu Triển sáng lên, nắm tay nàng, "Nàng phải thực hiện lễ nghi cung đình, có hai lần cũng dễ làm thôi."

Lý Trác Thạch cười nhạt.

"Hoàng Thượng đi rồi, ta ngồi được trên long ý kia. Ta đã từng nghĩ, cái ghế long ý này, nhất định ta phải có một trận chiến mới giành được. Bây giờ, lại có được một cách dễ dàng như thế, cứ khiến ta buồn bực." Nói đến đây, Tiêu Triển vỗ vỗ vết thương trên bụng: "Chung quy ta cũng không thích khổ nhục kể."

"Thái Tử điện hạ là người chơi cờ hiếu thắng, luôn hy vọng gặp phải kỳ phùng địch thủ, nhưng Hoàng Thượng lại cho ngài nước cờ này, chẳng phải đây là tình thương của người cha sao?"

Tiêu Triển lắc đầu: "Trên di chiếu của ông ấy có ta, cũng có Mộ Cẩm. Đối với ta là sự ký thác và kỳ vọng nghiêm khắc mà chấp chính, nhưng đối với Mộ Cẩm lại là khoan dung và thông cảm. Vết thương ở bụng vẫn luôn nhắc nhở ta, ta còn có một đối thủ."

Lý Trác Thạch hỏi: "Ý của Thái Tử là người sẽ không bỏ qua cho Binh Bộ Thượng Thư và Mộ phủ?"

"Ta không có hứng thú với Binh Bộ Thượng Thư và Mộ phủ. Ta vẫn luôn nhớ đến là Tiêu Đạm." Tiêu Triển nở nụ cười sau khi gỡ bi lộp ngụy trang dịu dàng, vậy mà lại có mấy phần giáo hoạt giống với Mộ Cẩm. "Hoàng thượng muốn Mộ Cẩm làm một bình dân ung dung tự tại, nên trên di chiếu mới đặc xá cho Mộ phủ. Mộ Cẩm tên là Mộ Cẩm, nhưng hần không phải người Mộ phủ. Hần là Tiêu Đạm, hần là Tử hoàng tử, hần là cự Thái Tử đã đoạt lấy vị trí Thái Tử của ta." Tiêu Triển quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của Lý Trác Thạch, "Nàng có đồng ý với những lời này của ta không?"

"Mộ nhị công tử không thể làm được chuyện gì, Thái Tử điện hạ cần gì phải hạ mình coi hần là đối thủ."

Tiêu Triển không trả lời, xoay người cầm lấy chén nước ban nãy. Cả chính hần cũng không biết, hận của hần với Mộ Cẩm chỉ đơn thuần là hận, hay là hận hần yếu đuối.

Lý Trác Thạch thầm than trong lòng. Tiêu Triển là chính khách, tình thân sao có thể trói buộc được hẳn? Nàng hỏi: "Thái Tử, ngài đã lấy được binh phù Đại Tể chưa?"

"Trác Thạch, vua Đại Tể không phải là kẻ thù của La Sát tướng quân. Năm đó, La Sát tướng quân công cao hơn chủ, Hoàng Thượng lo ông khởi binh làm phản mới thu lại binh phù của ông. Nàng là người của ta, La Sát tướng quân và con dân Đại Tể đều làm việc cho ta." Tiêu Triển cười ôm nàng, "Nàng không cần lo lắng như vậy."

- - -

Nước không thể một ngày không có vua.

Ngày mười sáu tháng tám, Tiêu Triển đăng cơ xưng đế, đổi niên hiệu thành Thanh Thuận.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thích khách đó tên là Tiêu Tứ

Editor: Lười, June

Một bóng đen bay vút đến hoàng thành, giống như bầu trời tăm tối phủ xuống nhân gian một cái bóng nặng nề.

Cái bóng dừng ở ngự thư phòng.

"Hoàng Thượng." Thanh Lưu muốn nói lại thôi: "Vừa nãy Hoàng thái hậu phái người đến hỏi, hỏi..." Hỏi chuyện mà chắc chắn khiến Hoàng Thượng không vui.

Tiêu Triển ngược mắt lên từ đồng tấu chương: "Hỏi cái gì?"

Thanh Lưu khề cần môi, kiểu gì cũng phải nói ra, "Hỏi chuyện nạp phi của Hoàng Thượng."

Vì binh mã của phụ thân Lý Trác Thạch nên Tiêu Triển mới cưới Lý Trác Thạch. Bây giờ, quân La Sát không phục trở thành mối lo của Hoàng thái hậu. Trong đám quần thần có tâm phúc của Tiên Hoàng, bây giờ là lúc Tiêu Triển nên lôi kéo thế lực khắp nơi.

Nạp phi cũng là một cách kết đồng minh.

Hoàng thái hậu đã tìm kiếm vài nữ nhi của đại thần cho Tiêu Triển. Lúc bà còn là phi tử đã từng oán hận hậu cung, nhưng đến phiên con mình bước lên để vị, bà ta lại chỉ muốn giành lợi ích về cho con trai mình.

Nghe được hai chữ "nạp phi", sắc mặt Tiêu Triển trầm xuống: "Trẫm ngồi lên ngôi vị mới được mấy ngày đã phải sa vào nữ sắc hay sao?"

"Thần biết tội." Biết tội thì sao đây, Thanh Lưu chẳng qua chỉ là một thái giám nhỏ, Hoàng thái hậu truyền lời, hẳn nào dám không truyền.

Hoàng thái hậu đã quan tâm đến chuyện này, đương nhiên bà ta sẽ không chỉ sai một tên thái giám truyền lời.

Ngày hôm sau, Tiêu Triển đến tẩm cung của Hoàng thái hậu thỉnh an.

Hoàng thái hậu trực tiếp hỏi: "Hoàng thượng, vị trí Hoàng hậu, con có tính toán gì không?"

Tiêu Triển cười nhẹ: "Trẫm chỉ có một phi tử. Đợi sau khi hoàn thành nghi thức đăng cơ, Trẫm sẽ cho chuẩn bị đại điển phong hậu, lập Trác Thạch làm Hậu."

Hoàng thái hậu mím môi, nhú mày: "Con đã là Hoàng Thượng, không giống với lúc làm Thái Tử, hậu cũng không thể chỉ nhìn vào chữ sắc, bên trong còn có quan hệ của các quần thần. Hoàng Thượng là vua một nước, chẳng nhẽ đã quên những lời ai gia dạy dỗ từ nhỏ?"

"Nếu Trẫm quên thì đã không ngồi được lên để vị này." Đuôi mắt Tiêu Triển hơi nhú lại, giống như cánh chim đang tung bay bỗng thu lại. "Trác Thạch đã ở bên Trẫm nhiều năm như vậy, chịu không ít cực khổ. Trẫm há có thể vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ chính thê?"

"Ta biết con có nghĩa, chẳng phải còn vị trí quý phi, phi tần sao. Từ nhỏ Lý Trác Thạch đã được nuôi dưỡng như nam nhi, không biết lễ nghi cung đình, nào có tư thái của một quốc mẫu." Hoàng thái hậu dừng một chút, không chờ con trai trả lời mà đã nói lên nghi ngờ của mình: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng... quan tâm đến nữ nhân kia?"

Tiêu Triển bật cười, "Thái hậu quá lo lắng rồi."

"Thế thì tại sao?"

"Năm đó, La Sát tướng quân giao binh phù, dứt khoát từ quan, từ đó không phục vụ cho triều đình nữa mà lên lút huấn luyện binh mã của mình. Tiên Hoàng niệm tình cũ nên mới không truy cứu."

La Sát tướng quân chiến công hiển hách. Tuy Tiên hoàng thu hồi binh phù nhưng thật ra ông chia binh phù thành hai, mình và La Sát tướng quân mỗi người giữ một nửa, vừa duy trì được tình hữu nghị của hai người, lại vừa có thể đề phòng được việc La Sát tướng quân sẽ mưu quyền soán vị.

Nhưng La Sát tướng quân tính tình cố chấp, không đợi Tiên hoàng giải thích đã đi mất. Tiên hoàng đành phải lập một tướng quân khác, giao một nửa binh phù kia cho vị tướng quân đó.

Tiên Hoàng đã rời đi, nửa phần binh phù của Hoàng tộc đã rơi vào tay tân đế. Tiêu Triển cười: "Thái hậu, Trẫm muốn hợp quân La Sát lại vì Đại Tề."

"Thì ra Hoàng thượng đã phòng ngừa chu đáo." Hoàng thái hậu cũng cười, "Cũng đúng, tính tình La Sát tướng quân cố chấp, nếu không phải vì Tiên Hoàng nhân từ thì đã đuổi cùng giết tận hẳn từ lâu rồi. Đợi đến khi Hoàng Thượng thu được quân La Sát vào tay, dù Lý Trác Thạch có bất mãn chuyện Hoàng Thượng nạp phi thì nàng ta cũng đã trở thành người không quyền không thế, Hoàng Thượng không cần để ý đến mấy câu oán hận của nàng ta nữa."

Tiêu Triển nhú mày, lời Hoàng thái hậu nói cũng là những gì hắn nghĩ. Nhưng khi nói thẳng thừng ra như thế, hắn lại mơ hồ cảm thấy khó chịu.

Hắn ít khi cảm thấy phiền muộn như bây giờ.

-- --

Trong cung đang chuẩn bị nghi lễ đăng cơ.

Lý Trác Thạch cảm thấy bức tường ngăn cách giữa mình và hoàng cung càng ngày càng dày. Những lúc thảnh thơi Thái hậu, mắt thường cũng có thể thấy đầu mày cuối mắt của Hoàng thái hậu hiện lên sự không kiên nhẫn.

Ở Đông cung, Tiêu Triển miễn toàn bộ lễ nghi cho nàng, nhưng khi lên làm Hoàng phi lại không được tự tại như trước. Khi còn là Thái tử phi, dù môn khách của Tiêu Triển nhìn nàng không vừa mắt nhưng nể tình La Sát tướng quân, sau lưng nàng vẫn còn cho nàng mấy phần mặt mũi. Còn giờ đây, Tiêu Triển đã nắm cả chính quyền lẫn binh quyền, nàng lại thành phi tử giữa rừng núi.

Tiêu Triển có mấy lần mỉm cười nói với nàng, nghi thức đăng cơ tiến hành xong, thì chính là đại điển phong hậu. Thế nhưng nàng đã bao giờ mong muốn cái danh xưng "Hoàng hậu" kia đâu. Quản lý Tây cung? Nàng có tài đức gì.

Tiêu Triển vừa đăng cơ, trong ngự thư phòng đã đặt mấy bức tranh của vài vị mỹ nhân, nào có ai không phải là mỹ nhân có gia thế hiển hách. Là vua của một nước, cần phải ban đều ân sủng, như Tiên Hoàng dù có thích Chân Hoàng Hậu thì vẫn phải giữ vững giang sơn trước đây thôi.

Ham muốn chân tình của đế vương chính là gông xiềng mà Lý Trác Thạch tự đeo vào người.

Bầu trời xanh vạn dặm, mây cuộn mây tan. Từng mái cung của Hoàng thành đan xen nhau, cực kỳ giống một tòa tháp đang trấn áp.

Váy Lý Trác Thạch tung bay theo gió. Nàng nhắm mắt lại, dường như nghe thấy tiếng phượng gáy ngọc nát từ hướng tây bắc.

Phượng gáy? Ở đâu nhỉ? Nàng muốn lắng nghe thì bên cạnh truyền đến một giọng nói: "Trác Thạch."

Tiêu Triển bước tới, càng tới càng gần, nụ cười cũng càng lúc càng âm trầm.

Lý Trác Thạch đã dỡ xuống cung trang, tùy tiện thắt tóc, dây thắt tóc đen đón gió, tung bay ngay cạnh gương mặt nàng. "Hoàng Thượng." Thật ra, nàng thích gọi "Thái Tử điện hạ" hơn.

Tiêu Triển nhẹ nhàng: "Thân là Hoàng phi, dáng vẻ thế này còn ra thể thống gì nữa?" Đến cung nữ cũng chăm chú hơn nàng.

"Thần thiếp biết tội." Nàng rũ mi.

Nghe một câu "thần thiếp" này, hắn buông tiếng thở dài, vẩy lui thái giám và cung nữ, bước lên trước vuốt mái tóc dài của nàng, nói: "Trẫm không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ tàn mạn thế này của nàng."

"Hoàng Thượng." Lý Trác Thạch chợt nói: "Thái hậu bảo ta khuyên người, lưu ý đến những bức họa kia một chút."

Ngón tay Tiêu Triển dừng lại, lọn tóc nàng lướt qua đầu ngón tay hắn. "Trác Thạch, lời nói của Trẫm đáng giá ngàn vàng. Nàng chính là Hoàng Hậu tương lai của Đại Tề."

"Thần thiếp hiểu rõ." Nàng cười.

Hắn càng ngày càng không thích nụ cười xa cách này của Lý Trắc Thạch, ẩn một bên khóe miệng của nàng lại.

Nàng nghi hoặc: "Hoàng Thượng?"

Tiêu Triển nắm tay nàng: "Đừng suy nghĩ lung tung. Địa vị của nàng trong lòng Trẫm chưa từng thay đổi."

Nàng vẫn cười, nhẹ hỏi: "Là duy nhất sao?"

Nếu là trước kia, Tiêu Triển có thể mặt không biến sắc mà trả lời một chữ: Phải. Nhưng khi chạm phải đôi tay lạnh buốt của nàng, trong nháy mắt, hắn lại không thể nói ra được một đáp án khẳng định.

Lời răn dạy của Hoàng thái hậu vẫn còn nhớ như in. Từ trước đến nay những quân chủ độc sùng hậu cung, không một ai có kết cục tốt.

Lý Trắc Thạch đợi rất lâu cũng không đợi được câu trả lời, cũng không hỏi nữa, quay đầu lại nhìn về hướng tây bắc.

Tiếng phượng hoàng nơi xa càng rõ ràng hơn.

Là tiếng gió tây gào thét.

- - -

Thốn Bôn đi một chuyến đến phủ Thượng Thư, rồi quay về hồi báo: "Giấy niêm phong trước cửa Mộ phủ đã được xé đi."

"Ừ." Mộ Cẩm dựa vào xe lăn, phủ một tấm khăn màu đỏ son, gương mặt tái nhợt thêm mấy phần tươi tỉnh.

Đây là cái khăn mà Từ A Man偷 cho nàng lúc rảnh rỗi. Hôm qua, khăn của Nhị công tử bị nước thuốc làm ướt, hắn liền đoạt khăn của nàng, cũng không quan tâm đây là tấm khăn thêu mấy đóa hoa mà mấy tiểu cô nương thích.

Lâm Ý Trí nửa dựa vào tảng đá phơi nắng, nghĩ một đằng nói một nẻo, "Tân đế vừa đăng cơ đã thể hiện lòng nhân từ rồi?"

Thốn Bôn đáp: "Thượng Thư đại nhân nói rằng, đặc xá Mộ phủ là làm theo di chiếu của Tiên Hoàng. Chỉ là nếu Thượng Thư đại nhân không mặc tân đế sớ dụng thì sợ rằng chức thượng thư này của ông ấy cũng không ngồi được lâu."

Mộ Cẩm: "Ừ."

"Tân đế hứa với Thượng Thư đại nhân rằng người sẽ không giận cá chém thớt lên phủ Thượng Thư." Thốn Bôn chần chờ một chút, "Thượng Thư đại nhân còn nói rằng, nếu bản về tài chấp chính thì tân đế không thua Tiên Hoàng."

"Ừ." Mộ Cẩm thỉnh thoảng đáp lời, tỏ vẻ mình đã biết.

Thốn Bôn nói: "Nhị công tử, tân đế chỉ không đặc xá cho mình người."

Mộ Cẩm cười: "Tiêu Triển mang thù, ta một đao đâm thủng một lỗ lên người hắn, đương nhiên hắn sẽ không vì di chiếu của Tiên Hoàng mà bỏ qua chuyện cũ."

"Tân đế đã hạ lệnh lùng bắt thích khách. Thích khách đó tên là Tiêu Tứ." Tầng mây bay đi, chỗ Thốn Bôn đứng được mặt trời chiếu vào rực sáng, "Nhị công tử, chúng ta đã trở thành khâm phạm triều đình."

"Không, chỉ mình ta thôi. Người đâm Tiêu Triển là ta, trách nhiệm cũng chỉ đổ xuống người ta nên vẫn có thể xem như là một tin tức tốt." Mộ Cẩm nhìn sang Lâm Ý Trí: "Sự phụ."

Lâm Ý Trí lười biếng mở mắt ra, "Có một đồ đệ suốt ngày gặp rắc rối như ngươi, vì sư đã tiêu tụy đi rất nhiều."

Mộ Cẩm đáp: "Xung quanh con nguy cơ tứ phía, sự phụ lớn tuổi, vẫn là chia ra hành động thì tốt hơn."

"Được rồi, ta về Thượng Đình thành trước." Lâm Ý Trí ngồi dậy, đặt một tay lên đầu gối trái: "Tâm mạch của ngươi đã ổn định, quá trình điều trị về sau cần thảo dược chỉ có ở dược cốc. Ở lại nơi này, thật ra cũng không có ý nghĩa."

Mộ Cẩm hỏi lại: "Thốn Bôn thì sao? Đi cùng sự phụ hay đi theo ta?"

Thốn Bôn kiên định trả lời: "Thuộc hạ thề chết đi theo Nhị công tử."

Mộ Cẩm chợt quay đầu lại.

Từ A Man đang nấu cơm trong bếp hốt hoảng.

Những nam nhân này chính là như vậy. Có đôi khi đóng cửa thì thầm bàn luận, có lúc lại tự nhiên lớn giọng, nàng không muốn nghe cũng khó. Trong bốn người họ, Nhị công tử đã sắp xếp hướng đi cho Lâm thần y và Thốn Bôn, chỉ còn lại mình nàng. Nàng phải đi đâu đây?

Vừa nghĩ như vậy thì Nhị công tử đã gọi nàng, "Ngươi thì sao?"

Từ A Man giả vờ không biết Nhị công tử đang gọi mình.

Thốn Bôn đi tới: "Từ cô nương."

Không tránh được, Từ A Man đành phải bước ra ngoài. Nàng giả vờ như mình không biết họ đang bàn về chuyện gì, về mặt mờ mịt.

Thốn Bôn giải thích nói: "Từ cô nương, tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ, nhưng không đại xá Nhị công tử. Nhị công tử trở thành khâm phạm triều đình, đi theo bên cạnh công tử có lẽ sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Ý định Từ cô nương thế nào?"

Từ A Man mím môi. Thị vệ thiếp thân đã nói sẽ chết cũng theo, nếu nàng còn tham sống sợ chết, lỡ như Nhị công tử tức giận đến mức tử hình nàng ngay tại chỗ thì sao. Từ A Man suy nghĩ rồi áp úng mở miệng: "Ta mặc cho Nhị công tử định đoạt."

"Qua đây." Mộ Cẩm vẫy tay về phía nàng.

Từ A Man lập tức đi đến. Biết rõ hẳn không nhìn thấy nhưng vẫn bày ra khuôn mặt chó săn vui vẻ nịnh nọt.

Hắn hỏi: "Mấy năm nay, trừ việc làm nha hoàn thì ngươi có gặp phải chuyện lớn gì không?"

"Không có." Quảng thời gian chật vật nháp nhô nhất của đời nàng chính là khi gặp Nhị công tử.

"Cuộc sống của ngươi muốn khen cũng không có gì đáng khen, không có trải qua chuyện gì kinh thiên động địa?"

"Vâng..." Vậy nên đừng cho nàng đi theo chịu chết. Từ A Man nháy mắt, lòng tràn đầy chờ mong nhìn hắn. Nếu Nhị công tử có lương tâm, có lẽ sẽ tha nàng rồi đi. Nàng không có võ như Thốn Bôn, đi theo chỉ thêm vướng tay vướng chân.

Nhưng mà, Nhị công tử chưa từng có lương tâm nói: "Cho ngươi cơ hội làm khâm phạm triều đình một lần, cũng không uổng công một đời của ngươi."

Nhưng mà nàng thà cả đời làm nha hoàn thấp cổ bé họng cũng không muốn làm khâm phạm triều đình. Nàng cố giả vờ: "Nhưng Nhị công tử, ta không biết võ công, chạy trốn thì chậm, cũng dễ chết. Ngộ nhờ..."

"Không có ngộ nhờ." Mộ Cẩm ngắt lời nàng: "Có ta ở đây, không ai có thể gây thương tổn cho ngươi được."

Từ A Man: "...". Nhị công tử đang bị mù mà còn nói câu này, có đáng tin không?

"Quyết định vậy đi." Mộ Cẩm lại bắt đầu chơi đùa với nút thắt hồ điệp của nàng, cười: "Thốn Bôn, chuẩn bị đi, chúng ta bắt đầu chạy trốn."

Cái mạng nhỏ này của mình còn giữ được bao lâu nữa đây? Từ A Man cảm thấy không được lâu cho lắm. Nàng lo lắng sốt ruột nên ban tối nằm trên giường cứ lăn qua lộn lại.

Mộ Cẩm bị phiền đến không ngủ được, "Nghĩ gì vậy?"

"Nhị công tử, lỡ như chúng ta bị bắt..." Nàng rất sợ chết.

"Không dễ bị bắt thế đâu. Khâm phạm triều đình chạy trốn rất nhiều, mấy trăm người lận, thậm chí còn có vài người trốn đến mười mấy năm." Mộ Cẩm cười, ôm eo nàng: "Ngươi muốn đi đâu chơi?"

"Không có..." Người khác không bị bắt không có nghĩa là hẳn cũng thế. Có phải Nhị công tử không hiểu rõ khâm phạm triều đình là gì không vậy? Bây giờ còn có tâm trạng đi chơi nữa chứ.

"Lộ trình đường đi cứ giao cho ta." Mộ Cẩm vuốt ve vòng eo mềm mại không xương, bắt đầu nổi lên hứng thú, "Cũng lâu rồi chúng ta không làm..."

Từ A Man vỗ tay hắn ra. Giờ thì nàng đã hiểu rồi, khó trách hắn không chịu thả nàng đi, thì ra trong lúc chạy trốn còn nhớ nhung chuyện đó.

Mộ Cẩm quần lấy nàng, "Ngươi có thể chính mình ngồi lên trên không?" Lời này không những thấp mà còn trở nên khàn khàn.

"Nhị công tử, người còn phải tỉnh dưỡng cho tốt đấy." Một câu của nàng chặn lại hòng hắn: "Đại thẩm dưới chân núi còn đang bàn tán người bị tàn phế nữa cơ."

Mộ Cẩm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Về sau đều sẽ không có nữa

Editor: Cô gái giấu tên, June

Sau khi Mộ Cẩm tẩu hỏa nhập ma, mất hết khí lực, không lên nổi hứng thú. Đồng thời, Lâm Ý Trí cũng đã khuyên bảo, trong lúc dưỡng thương phải tránh hành động kịch liệt.

Ngoại trừ nắm bàn tay nhỏ bé, Mộ Cẩm cùng Từ A Man cũng chỉ là nghĩa trên mặt chữ cùng nhau ngủ.

Trải qua điều trị của Lâm Ý Trí, gân mạch đã nối lại, tuy Mộ Cẩm tuy chưa đi được, nhưng chỗ đó đặc biệt hồi phục nhanh chóng.

Vừa mới nói với Từ A Man, Mộ Cẩm chợt nảy sinh ý nghĩ. Đầu gối lập tức liền sinh khí dồi dào. Hắn bình tĩnh nhẫn nại được một hồi lâu thì cũng bị nghẹn lại. Vì thế hắn nằm ở bên tai nàng lẩm bẩm: "Không có cách nào, đã lâu quá rồi."

Trở lại lần cùng nàng khi đó, như đã là chuyện đời trước.

Hơi nóng bên tai thổi tới, hô hấp Nhị công tử nặng nề. Từ A Man lẩm bẩm: "Ta ngồi như thế nào được? Ta không ngồi đâu." Từ trước nàng đều không dùng sức, vừa nhắm mắt, tay buông lỏng, giao cho Nhị công tử là được.

"Không ngồi. Ngươi ngồi như vậy, ta sợ ngươi ngồi hỏng mất." Mộ Cẩm bắt lấy tay nàng: "Tay cho ta là được rồi."

Hắn vừa nói như vậy, Từ A Man bỗng nhiên nhớ tới, Nhị công tử thích phong nguyệt ở trong thoi bản, trường hợp này nàng đã từng nhìn thấy. Nàng giương mắt, thấy hắn nghẹn đến mức mặt nổi hồng như muốn bệnh, nàng lo lắng hắn nghẹn lại lòi ra tật xấu khác.

Vì thế, nàng chiều hắn.

Đêm nay, Từ A Man mới thật sự nhìn kỹ cây búa kia. Ma xui quỷ khiến, đột nhiên nàng hỏi: "Nhị công tử, người đã bỏ qua hai mỹ nhân mới đến sao?" Nói cho cùng, vẫn đề ý hai người này.

Mộ Cẩm nhất thời không nhớ hai mỹ nhân từ trong miệng nàng là ai, "...Hửm? Ai?"

Nàng cất giọng rõ ràng, nói: "Chính là hai người chưa kịp làm thẻ bài đó."

Mộ Cẩm lúc này mới rõ, chính là hai nữ ám vệ. Hai nàng đang ở ngoại ô kinh thành bảo hộ mấy người Tiểu Lục. Hắn gọi hai người đến Hoa Uyển, vốn không phải dùng để thị tẩm.

Trên thực tế, từ đêm thành thân với Tô gia tiểu thư, hắn vào phòng Từ A Man thì không có đi tìm nữ nhân nào khác.

"Không có." Mộ Cẩm sờ cái khăn bên cạnh, lau đi thứ trên tay Từ A Man, ôm lấy eo nàng, trịnh trọng đồng ý hứa hẹn: "Về sau đều sẽ không có nữa."

Hai tay Từ A Man để trên vai hắn. Nàng không dám hỏi, lý do gì về sau đều sẽ không có nữa.

Ở Đại Tể, những người tướng mạo xuất chúng giống như Nhị công tử, công tử gia thế giàu có, thế thiếp nhiều thành đàn. Theo lẽ thường mà nói, những lời này của Nhị công tử không thể tin được, tựa như ngoài miệng hắn muốn giết nàng, giết một trăm lần, nàng vẫn bình yên vô sự.

Nhưng mà... Nàng lại tin hắn đang nói thật. Lời hứa hẹn này của Nhị công tử, tựa như một hạt giống chui vào đáy lòng nàng, bén rễ nảy mầm.

Nhị công tử hiện tại là khâm phạm của triều đình, thân phận tôn quý đều tan thành mây khói. Một nhân vật cao cao tại thượng lại ngã xuống phàm trần có chút đáng tiếc, nhưng kể từ đó, hắn cùng nàng không còn là khác nhau một trời một vực.

Nghĩ như vậy, Từ A Man lại có chút mừng thầm. Nàng cũng không rõ, chính mình muốn làm khâm phạm triều đình hay là không muốn.

Đều do Nhị công tử, đem tật xấu không thể nào hiểu được lấy bệnh cho nàng.

- - -

Ngày hôm sau, Lâm Ý Trí rời đi, nói muốn đi Linh Lộc Sơn gặp Lâm Quý Đồng một lần.

Sau khi lão đi, Thốn Bôn bắt đầu chuẩn bị cho những ngày tiếp theo, thuận tiện thay cho Mộ Cẩm một chiếc xe lăn nhẹ nhàng và linh hoạt hơn.

Lúc đầu Từ A Man nom nớp lo sợ. Theo Nhị công tử chính là không còn đường về.

Qua mấy ngày, thấy Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn thân nhiên tự đắc, nàng cũng dần dần yên tâm. Nàng đem quần áo cùng hộp thêu cất đi, chỉ chờ mệnh lệnh từ Nhị công tử, lập tức chạy trốn đi xa.

Ngày hôm đó, Mộ Cẩm tỉnh dậy từ rất sớm. Hắn ôm tiểu nữ nhân bên người, chôn ở hõm vai nàng.

Bất kỳ túi thơm nào cũng không thể so sánh với mùi thơm của nữ nhân này.

Hô hấp ấm áp của hắn phun giữa cổ nàng, nàng ngứa, mơ mơ màng màng mà mở mắt.

Ngoài cửa sổ vẫn là ánh trăng nhàn nhạt. Nàng ngáp một cái, "Nhị công tử thật sớm nha."

"Hôm nay đưa tang Hoàng Thượng." Mộ Cẩm nói nhẹ nhàng chậm rãi, từng chữ như ngậm ở bên môi.

Từ A Man lập tức tỉnh táo, vội vàng ôm lấy hắn, vỗ vỗ lưng hắn.

Hắn thích nàng dịu dàng không nói gì, "Hôm nay chúng ta đi ra ngoài một chút, đến kinh thành đưa tiễn ông ấy."

Gió thu thổi, nàng lưu luyến lồng ngực hắn. "Nhị công tử, mọi thứ ta đều nghe theo người."

Mộ Cẩm cười cười, muốn đem nữ nhân bé nhỏ này xoa nắn trong lòng bàn tay. "Ta nói cho người một bí mật. Bí mật này, chỉ có Tiên Hoàng, thần quan cùng với ta biết."

Dù sao nàng đã biết rất nhiều bí mật của Nhị công tử, nhiều hay ít một cái, nàng vẫn là khâm phạm của triều đình, không hề bớt đi.

"Lăng mộ Tiên Hoàng ở một chỗ khác. Lúc ông ấy tự dời đô tới nay, đã bắt đầu vì chính mình mà xây cung lăng. Nơi đó hiện tại chỉ có chôn cất một người."

Từ A Man đoán ra điều gì: "Chẳng lẽ là Nhị công tử..."

"Đúng, là mẫu thân ta." Mộ Cẩm nói: "Sau khi hạ táng quan tài Tiên Hoàng, thần quan sẽ bày ra trận pháp, phong tỏa lăng mộ. Từ nay về sau, không người nào có thể ra vào. Cùng chung mộ yên nghỉ với Tiên Hoàng, chỉ có mẫu thân ta. Mặt khác, phi tử thậm chí Thái Hậu hiện tại đều không thể cùng an táng ở tòa cung lăng này. Lễ tang Tiên Hoàng hoàn tất, việc này cũng không còn là bí mật nữa." Về phần Hoàng thái hậu không biết sẽ tức giận thế nào khi từ lâu đã không biết cân nhắc của Tiên Hoàng.

Từ A Man hỏi: "Từ khi nào Nhị công tử biết rõ việc này?"

"Ngày ấy ta lên đường đến Tây Phụ Quan. Lúc ấy ta cảm thấy rất hoang đường. Hoàng Thượng cùng lắm ở Ngự Hoa Viên té ngã một cái, lại giống như là đại nạn bùng nổ, nói đến lăng mộ. Ta nhớ lại, cảm thấy cái chết của Tiên Hoàng không phải bình thường."

Từ A Man trừng lớn mắt.

"Ông ấy mệt mỏi, muốn đi cùng mẫu thân ta. Vận mệnh hoàng tộc là như thế, nước lớn hơn nhà. Tiên Hoàng trong lòng nhớ thương giang sơn xã tắc, phàm là uy hiếp đế vị của ông, ông đều có thể dứt bỏ tất cả, bao gồm tình cảm." Mộ Cẩm nói: "Lúc ta rời cung, từng hỏi mẫu thân ta, có muốn cùng đi với ta không. Mẫu thân ta cười, cự tuyệt. Khi đó tuy rằng bà bị bệnh, thể nhưng rời khỏi hoàng cung, ít nhất trước lúc chết có thể hưởng thụ khoảng thời gian tự do. Bà hiểu rất rõ, Tiên Hoàng là một chính trị gia chân chính. Bà thông cảm, cho nên để tất cả thi hài của mình lưu ở trong cung. Tuy bà thông cảm, nhưng lại không muốn ta đi vào vết xe đổ của Tiên Hoàng, vì thế đưa ta rời khỏi cung."

Từ A Man nhẹ nói: "Nhị công tử, ta nghe qua rất nhiều chuyện xưa về mẫu thân người. Chân Hoàng Hậu là một Hoàng Hậu tốt, mẫu thân tốt, chắc hẳn là cũng một thế tử tốt."

Mộ Cẩm cúi đầu cọ vào chóp mũi nàng, cái trán chống lên cái trán của nàng, hỏi: "Người muốn làm Hoàng Hậu sao?"

Từ A Man lắc đầu, trán hai người cọ vào nhau vài cái. Nàng thành thật trả lời: "Ta không hy vọng đại phú đại quý xa vời, chỉ thầm mong bình yên sống qua ngày."

"Được." Hắn hôn nàng một cái, "Ta cũng thấy vậy, vua của một nước mỗi ngày ở trong hoàng cung đi tới đi lui. Quá nhàm chán."

- - -

Tiên Hoàng băng hà, đây là hi sinh vì nước. Từ kinh thành đến Hoàng lăng, đội ngũ đưa tang dài dằng dặc, quan thần quốc sư mờ đường, hòa thượng đạo sĩ tụng kinh.

Mộ Cẩm ngồi trên lầu hai của tửu quán.

Bên kia đội ngũ đưa tang ngoài phố, bên này phía trong biển người tấp nập. Một con phố chật kín lạnh lẽo mà thê lương.

Từ A Man dựa lan can nhìn ra xa.

Đội ngũ đưa tang đông đúc ngày càng gần, nàng nói: "Nhị công tử."

"Rượu đâu?" Mộ Cẩm hỏi.

Nàng đem chén rượu đặt trong tay hấn.

Mộ Cẩm nâng chén rượu, nhìn đội ngũ đưa tang từ xa kính một chén rượu.

Uống cạn một chén rượu này, Mộ Cẩm cùng Tiên Hoàng cuối cùng cũng có thể kết thúc. Chính như lời hấn nói, hai người không có tình cảm phụ tử sâu đậm.

Tiên Hoàng thiên vị Mộ Cẩm, bởi vì hấn là con của Chân Nguyệt Sơn, mà không phải bởi vì chính bản thân hấn.

Trên đường chen chúc, lần lượt thấy được vài người dân lau nước mắt.

Từ A Man nhẹ nhàng giữ chặt ống tay áo Mộ Cẩm. Nhị công tử nói không sai, Tiên Hoàng thật là một vị minh quân.

Xe lăn dừng tại cửa hàng bán ngọc khí. Một đoạn đường đi này, Mộ Cẩm ra không ít mồ hôi.

Từ A Man phát hiện lòng bàn tay hấn cũng thấm mồ hôi, quan tâm hỏi: "Nhị công tử, mệt rồi sao?"

"Đã lâu không có đi trên đường lớn như vậy, đi theo không kịp nữa."

Nàng dùng khăn lau mồ hôi thấm đẫm mặt hấn, hỏi: "Nếu không đi thì đến phía trước ngồi nghỉ một chút đã?"

Mộ Cẩm hỏi: "Còn xa lắm không?"

Thốn Bôn vừa rời ở phía trước mở đường cho hai người, vòng trở về: "Nhị công tử, đầu phố có một đám quan binh kiểm tra."

Theo lý thuyết, đội ngũ lễ tang đã đi rồi, quan binh hấn là cùng rồi đi, nhưng vẫn còn kiểm tra, Thốn Bôn nói: "Chỉ sợ tân đế đã đoán được Nhị công tử sẽ đến nhìn mặt Tiên Hoàng lần cuối cùng."

Mộ Cẩm nói: "Xung quanh đều có dân chúng vây xem, mắt ta nhìn không thấy, đi đường lại bất tiện, dễ dàng bại lộ."

Lúc này, Từ A Man bắt gặp được ở góc đường hai tên ăn mày. Nàng mới phát hiện, nơi này cùng với phòng nhỏ nàng ẩn thân không xa. "Ta biết một chỗ an toàn, là nhà của mẫu thân Lý cô nương từng ở. Ta ở nơi đó trốn mấy ngày, Thái Tử sẽ không đuổi tới đây."

Mộ Cẩm nghiêng mắt: "Không thể tưởng tượng được, cũng có một ngày ta phải dựa vào người."

Nàng cười: "Ta đã biết, Nhị công tử trên trời dưới đất đều biết, nhưng ngẫu nhiên cũng có một số việc không biết nha."

Hấn sờ nàng mặt, néo néo, "Cái miệng này của người đúng là miệng chó săn."

- - -

Từ A Man mở khóa, đi vào sân nhỏ. Nàng cẩn thận đóng cửa lại, khóa cửa rơi xuống.

Nàng đang định đi đỡ Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm lại không động, duỗi tay ngăn nàng lại.

Thốn Bôn đi lên phía trước ba bước, che chở phía trước cho Mộ Cẩm và Từ A Man.

Từ A Man hiểu được, vội vàng đến núp sau lưng Mộ Cẩm.

Vừa lúc này nàng lưu ý khoá cửa, nhìn thấy cửa vẫn còn đang khoá, điều này nói rõ không có ai đụng qua khoá cửa này. Thốn Bôn cầm lấy quần áo, nói là có thể leo tường. Có điều, hấn có thể leo tường, người tập võ khác cũng có thể.

Nàng hồi hận, bản thân lại để cho Nhị công tử rơi vào nguy hiểm.

Mới nghĩ như vậy, trong cửa có ám khí đánh úp tới.

Thốn Bôn vùng mở cửa nhẹ nhàng.

Ám khí thẳng tắp cắm ở trên cửa, phát ra một tiếng nặng nề "Xoẹt...". Ngay sau đó, lại có mấy mũi ám khí đánh úp tới.

Thốn Bôn dùng chuôi kiếm ngăn lại.

Mộ Cẩm vỗ vỗ lưng Từ A Man: "Đừng sợ."

Từ A Man cảm giác được hơi thở hấn nói chuyện đã bớt đi. Lâm thần y đã nhấn nhủ, Nhị công tử đang khôi phục không thể động võ, nếu không thì có

thể đứt gân mạch không thể nối lại. Nhị công tử mới nói nàng có tác dụng, ngay lúc này nàng lại thành vương vãi. Nàng ảo não, cắn cắn môi.

Mộ Cẩm nhận ra, nhẹ giọng dỗ dành nói: "Không có việc gì."

Giọng nói vừa dứt, một thanh trường kiếm như gió cuốn tới chỗ Thôn Bôn.

Hắn chỉ dùng võ kiếm cùng nhau so chiêu. Một tiếng kiếm vang lên, hắn thấy rõ diện mạo đối phương, hơi kinh ngạc: "Lý cô nương?"

Nghe vậy, Từ A Man ngẩng đầu lên, mới thấy Lý Trác Thạch một thân nam trang, đeo một trang sức nam kiểu đơn giản. Nàng ấy lạnh lùng nhìn Thôn Bôn.

Ba người bên này đều phải cải trang, Lý Trác Thạch không nhận ra.

"Lý cô nương!" Từ A Man vui mừng kêu.

Lý Trác Thạch đảo mắt: "Người là?"

Từ A Man lấy trên mặt nốt ruồi đen xuống, lại lau lau nếp nhăn giả trên mặt, đi lên trước: "Lý cô nương, ta là Nhị Thập."

"Nhị Thập cô nương?" Lý Trác Thạch thu hồi kiếm, "Đi vào rồi nói."

Từ A Man đỡ Mộ Cẩm đi qua.

Thôn Bôn lui vào nhà, đóng chặt cửa gỗ.

Ngoài phố âm ỉ che dấu động tĩnh nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Từ Tiểu Man

Editor: Cô gái giàu tên, June

Tiêu Triển không ngờ rằng, Hoàng Hậu nương nương tương lai, thế nhưng lại nhân cơ hội chạy trốn ngay trong lễ tang long trọng của Tiên Hoàng.

Chính Lý Trác Thạch cũng không ngờ tới.

Tất cả chỉ là một sự trùng hợp, sự trùng hợp này làm cho nàng lập tức xúc động. Thời cơ tốt nhất để rời cung, ngày tháng sau này sẽ không có cơ hội thứ hai. Lễ tang Tiên Hoàng là cơ hội tốt hiếm có, hoàng thành trên dưới đắm chìm tưởng nhớ Tiên Hoàng băng hà, không có người bận tâm đến Lý Trác Thạch.

Đây cũng là nàng tìm cho chính mình một lý do để rời đi. Thật ra, từ khi Tiêu Triển đăng cơ tới nay, nàng không có tác dụng, không người nào để ý nàng.

Nàng không thích trói buộc ở Đông cung, Tiêu Triển thuận theo ý nàng, không có thu xếp cung nữ thái giám hầu hạ. Hiện tại là Hoàng Phi thì vẫn giống như cũ.

Hắn chắc chắn nàng sẽ không rời đi.

Nàng coi thường cái suy nghĩ chắc chắn này của hắn.

Lý Trác Thạch biết rõ, chính mình nếu không đi, tương lai phải ở trong tòa thâm cung, cùng với chính nam nhân nàng yêu mến, một phần tình cảm sẽ từ từ hao mòn, cho đến khi vì yêu sinh hận. Nàng không muốn thấy một kết cục như vậy.

Tiêu Triển đã xưng đế vì vương, Lý Trác Thạch sẽ không thể không có mặt mũi, không biết xấu hổ yêu cầu hắn không được nạp phi, không được lấy người khác.

Nàng ở bên hắn nhiều năm như vậy, trải qua tâm hồn thiếu nữ thầm kín, cũng dần qua đi giai đoạn thiếu nữ. Từ đầu đến cuối, hắn chỉ có mình nàng là nữ nhân, bởi vậy nàng ở Đông cung chịu nhiều ủy khuất, có thể nghĩ trở thành như vậy là bởi vì hắn vô tâm vô tình.

Một khi hắn cưới phi tử khác, phần ủy khuất này nàng sẽ không thể chịu được. Nàng ở lại trong cung cùng hắn trở mặt thành thù, không bằng cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ, giữ lại cho mỗi người ký ức vui vẻ khi còn bên nhau.

Lễ tang cộng thêm các đạo sĩ tụng kinh, không có ai chú ý. Lý Trác Thạch trà trộn vào đội ngũ lễ tang.

Nàng không có kế hoạch, rồi cũng không biết muốn đi đâu, vì thế đi tới gian phòng nhỏ này.

Chưa kịp nghĩ tính toán cho sau này thì gặp gỡ đám người Từ A Man.

Lý Trác Thạch quan sát Từ A Man, từ trang sức trên tóc đến xiêm y, là bộ dáng của người trung niên.

Chính là ngoài trừ Mộ Cẩm, những người còn lại Tiêu Triển sẽ không truy cứu. Từ A Man không đến mức phải chạy trốn.

Lý Trác Thạch lại nhìn về phía hai nam nhân bên cạnh.

Người ngồi đó chòm râu súc ngắn, mày kiếm mắt tinh, khoe mắt có vài đuôi văn thật sâu, nhưng cũng không che được vẻ tuấn tú bên trong.

Vị vừa mới cùng nàng giao thủ, ôm kiếm dựa ở trước cửa chính, trên quần áo che kín miếng vá, lông mày cùng chòm râu kéo thật dài, nhìn không rõ mặt mày. Bề ngoài là nam tử trung niên, tuy nhiên vừa rồi gọi nàng một câu "Lý cô nương", là giọng nói trong trẻo của tuổi trẻ.

Lý Trác Thạch kéo Từ A Man đến bên cạnh mình, lần nữa đánh giá cả hai nam nhân, hỏi: "Hai vị là..."

Từ A Man đang muốn nói chuyện.

Mộ Cẩm đã mở miệng trước: "Hỏi người khác thân phận trước, không phải nên tự giới thiệu trước sao?"

Lý Trác Thạch không trả lời. Thanh âm của nam nhân này nàng không nhớ nổi, nhưng cách nâng giọng ở cuối, nàng lại biết rõ ràng.

Mộ Cẩm từ trước đến nay không thích Lý Trác Thạch nam không ra nam, nữ không ra nữ này, nếu nàng không trả lời, hẳn cũng lười mở miệng.

Từ A Man ở bên cạnh thử đánh vỡ sự xấu hổ trong phòng, nói: "Nếu không ta đi nấu nước?"

"Nước ở đâu?" Mộ Cẩm thuận miệng hỏi.

Từ A Man trả lời: "Trong sân có một cái giếng nước."

Mộ Cẩm quay đầu nhìn Thôn Bôn.

Thôn Bôn lập tức hiểu ý: "Từ cô nương, vẫn là để ta đi lấy nước giếng." Hắn xoay người đi ra ngoài.

Một chủ một tớ, chủ tử cao ngạo như khổng tước. Lý Trác Thạch đoán được hai nam nhân này là ai. Khi Tiêu Triển bị thương, nàng nghe Chu Văn Đồng nói, Mộ nhị công tử khó thờ công tâm, bị diên rồi. Nàng lôi kéo Từ A Man xoay người đi.

Mộ Cẩm nghe được tiếng bước chân của hai người, lạnh giọng hỏi: "Đi đâu?"

Lý Trác Thạch đẩy Từ A Man đi vào trong phòng, còn mình đi vào theo, "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Cánh cửa tối tàn lung lay sắp đổ.

Lý Trác Thạch liếc mắt nhìn cánh cửa sắp nát, thấp giọng hỏi: "Tại sao cô lại không chạy trốn?"

Từ A Man dùng bàn tay che kín miệng Lý Trác Thạch. Nhị công tử từ khi mắt bị tật, thính lực càng ngày càng nhạy bén. Nàng lo lắng hắn mà biết nàng có ý nghĩ chạy trốn, tránh không được sự trừng phạt.

Từ A Man phản ứng như vậy, Lý Trác Thạch càng thêm hoài nghi Mộ Cẩm cưỡng ép con gái nhà lành làm kỹ nữ, nàng thở dài: "Cô tại sao lại gặp lại hắn?"

Từ A Man nhỏ giọng đáp: "Nói ra thì rất dài." Cũng đừng để cho Nhị công tử nghe thấy đôi thoại của hai nàng. Một tiểu nha hoàn có ý đồ chạy trốn, quả thật là muốn chết.

Lý Trác Thạch hỏi lại: "Giọng của cô khò rồi sao?"

Từ A Man gật đầu, "Đã không còn vấn đề gì nữa."

"Vậy thì tốt rồi." Lý Trác Thạch cười cười. Sau khi cười ra tiếng, nàng xoa xoa khoe miệng mình. Nguyên nhân chính là đã lâu không được mỉm cười tự nhiên như vậy.

Từ A Man cười theo, lộ ra hàm răng trắng tinh, "Lý cô nương, tại sao hôm nay cô lại ở đây? Hoàng cung có đại sự, cô không phải là nên ở trong cung sao?"

"Hoàng cung có tôn ti trật tự, phi tử không có tư cách đưa tang Tiên Hoàng, nào đến lượt ta."

Cũng đúng, càng phú quý, giàu có thì càng nhiều quy củ. Từ A Man lại hỏi: "Lý cô nương ở hoàng cung, thời gian đó không thoải mái sao?"

"Trước kia không thể nói là tốt, nhưng từ nay về sau, có thể trải qua thời gian mà mình mong muốn rồi." Lý Trắc Thạch đáng vẻ tươi cười càng lớn.

"Chúc mừng Lý cô nương."

"Cô thì sao? Có ý định gì chưa?"

"Ta là một nha hoàn thì có ý định gì đâu?"

"Ta và cô rất có duyên phận, vài lần không hẹn mà gặp. Ta có thể cùng cô rời khỏi thành, đi khắp thế gian nam bắc, quả là tự do tự tại."

Nhưng Từ A Man gạt mình. Ban nãy, nàng cho rằng Lý Trắc Thạch chỉ là rời cung đi dạo một chút, sau này hồi cung làm Hoàng Hậu, cuộc sống trên cả "mong muốn", hiện tại nghe được không phải chuyện như vậy.

Không đợi nàng hỏi, ván cửa trong phòng rách nát mở ra, yếu ớt nứt thành hai nửa, ngã lệch vào ven tường.

Ngoài cửa vang lên giọng lạnh lẽo của Mộ Cẩm: "Người của ta, ta ngược lại muốn xem ngươi có thể đem nàng đi đâu."

Lý Trắc Thạch lạnh lùng, đi ra khỏi phòng, từ trên cao nhìn xuống nam nhân ngồi bên cạnh bàn.

Tiêu Triển vì Mộ Cẩm mà bị thương, suýt nữa bỏ mạng. Lý Trắc Thạch đau lòng, nhưng lại cảm thấy Tiêu Triển quyền thế khuynh trời vinh hoa phú quý hưởng không hết, một kiếm này cho Mộ Cẩm áp chế xuống cái nhuệ khí của các bậc thiên kiều chỉ tử cũng tốt.

Nhưng mà, Mộ Cẩm cũng là người Tiêu gia, hiện tại Lý Trắc Thạch đối mặt với hoàng tộc Tiêu gia càng thêm sự không vui. "Nhị Thập cô nương bắt đắc đi bị bắt buộc khuất phục người, ta thì không. Cuộc đời ta đã từng gặp rất nhiều công tử ăn chơi, ý vào gia thế chiếm đoạt dân nữ, tùy ý ức hiếp. Nếu trong nhà không có núi vàng núi bạc, chỉ sợ so với tên ăn mày trên đường cũng không bằng."

Trong lòng Từ A Man run sợ. Tuy nói Nhị công tử hiện tại không được động võ, nhưng ý này của Lý cô nương, Nhị công tử làm sao có thể nhẫn nhịn được. Nàng vội vàng đứng ra, chắn trước mặt Lý Trắc Thạch, ăn nói khép nép: "Nhị công tử, Lý cô nương tức giận. Nàng không phải giận người, nàng nha, vừa rồi ở trên phố nhìn thấy một công tử lang thang khi dễ người khác, nàng là giận chó đánh mèo."

"Đến chỗ này của ta." Mộ Cẩm đương nhiên không tin Từ A Man giải thích.

"Vâng..." Nàng lập tức qua đi chủ động kéo tay hắn chậm rãi trấn an.

Mộ Cẩm ngẩng đầu nhìn Lý Trắc Thạch, khẽ giễu cợt: "Chuyện của ta và nàng, đâu đến lượt ngươi mở miệng."

Lý Trắc Thạch kéo một tay khác của Từ A Man, đổ thêm dầu vào lửa: "Hắn hiện giờ là khâm phạm triều đình, Nhị Thập cô nương không đáng đi theo hắn liên lụy chịu khổ."

Mộ Cẩm đen mặt, không nghĩ tới ngang nhiên cùng hắn đoạt nữ nhân lại là một nữ nhân. Hắn kiểm chế nóng nảy, chậm rãi nhìn Từ A Man nói: "Chính ngươi nói cho nàng biết có phải là ngươi tự nguyện đi theo ta hay không?"

Từ A Man liên tục gật đầu, "Đúng vậy."

Lý Trắc Thạch cười lạnh: "Mộ nhị công tử chẳng lẽ cho rằng dùng thủ đoạn chiếm đoạt dân nữ là việc nở mày nở mặt?"

Mộ Cẩm nắm chặt tay Từ A Man, nắm rất chặt, thậm chí làm đau nàng.

Nàng nhin đau không được kêu một tiếng.

Hắn buông lỏng tay ra, "Bị thương sao?"

"Không có, không có." Từ A Man lần thứ hai thử đánh vỡ không khí quỷ dị giữa Mộ Cẩm và Lý Trắc Thạch, "Lý cô nương hiểu lắm rồi, ta là tự nguyện đi theo Nhị công tử."

"Lý cô nương, cô hiểu lắm rồi, Từ cô nương là tự nguyện đi theo Nhị công tử." Sau khi Từ A Man nói xong, Thốn Bôn đi lấy nước ở giếng tiến vào, lập lại lần nữa.

Không khí nghiêm trọng bị phá tan.

Lý Trắc Thạch đã rõ ràng, vừa rồi chính mình quá xúc động. Trước mặt chính là huynh đệ hoàng thất Tiêu gia, ngực nàng tích tụ một trận oán khí. Miệng nàng nói ra nhằm vào Mộ Cẩm, thật ra sinh oán hận với Tiêu Triển, tìm một chỗ phát tiết.

Nam nhân hoàng thất Tiêu gia đều vô tâm vô tình.

Mộ Cẩm một bụng tức giận: "Thốn Bôn, giúp ta ra bên ngoài sân ngồi một chút." Ngưng chút, hấn hướng Từ A Man nói: "Ngươi đi nấu nước."

Không thể không nói, Lý Trác Thạch nói đã chạm đến đáy lòng Mộ Cẩm. Hấn chưa từng cẩn thận nhớ lại, lúc đầu hấn cùng Từ A Man không mấy tốt đẹp.

Hấn lúc này thương nàng, tương lai nhất định sẽ sủng nàng. Hấn hầu như cố tình quên đi đã từng tồi tệ thế nào.

Bên người Mộ Cẩm chỉ có Thốn Bôn, Thốn Bôn sẽ không nhiều lời nói chuyện không nên nói. Chỉ có Lý Trác Thạch là người ngoài, có thể không chút khách khí chỉ vào mũi Mộ Cẩm.

Từ A Man vào ở Yêm Nhật Lâu, đúng thật là bị hấn chiếm đoạt.

Mộ Cẩm xưa nay cây ngay không sợ chết đứng, nghe Lý Trác Thạch nói thì đuối lý. Đồng thời, hấn cũng may mắn Từ A Man không truy cứu tính tình hấn trước đây.

Thốn Bôn dọn ra một cái ghế dựa.

Mộ Cẩm ngồi xuống, một tay đỡ ở cây đu bên cạnh.

Hấn nghe được rất rõ ràng hai nữ nhân trốn ở trong phòng nói chuyện.

Hóa ra, khi Từ A Man trốn ở nơi này đã có kế hoạch ra khỏi thành chạy trốn, chỉ là bị Thốn Bôn bắt được, kế hoạch mới thất bại.

Nàng ở lại bên người hấn cũng là vì hấn đe dọa. "Thốn Bôn, nếu ngươi là một cô nương, có thích công tử như ta không?"

Thốn Bôn trầm mặc thật lâu, không thể tiếp thu giả thiết này được. "Nhị công tử, thuộc hạ không phải một cô nương."

"Được rồi." Mộ Cẩm không hỏi. Hỏi cũng vô dụng, nếu một cô nương vẫn không có cách nào tiếp nhận Nhị công tử, Nhị công tử cũng sẽ không tha người.

"Nhị công tử, nước nấu xong rồi. Trời lạnh, uống một chén nước ấm đi." Từ A Man cười dịu dàng đi ra.

Mộ Cẩm hướng nàng duỗi tay: "Lại đây đỡ ta."

Thốn Bôn thức thời lui ra.

Từ A Man chạy chậm tới, kéo Mộ Cẩm lên, đang muốn buông tay thì bị hấn nắm chặt.

Mộ Cẩm xoa xoa vai nàng: "Ta vẫn luôn thiếu ngươi một tiếng xin lỗi. Nếu không phải Lý Trác Thạch vừa rồi nói mấy câu, ta gần như đã quên những việc đó."

Từ A Man kinh ngạc. Hấn là chủ, nàng là tớ. Lúc trước nàng hầu hạ các đại tiểu thư, làm sai thì bôi nhọ nàng không phải không có, nhưng cũng không thấy ai nói xin lỗi với nàng. Người làm chủ từ xem thường nô bộc. Nàng nào dám hy vọng xa vời hèn mọn như mình có thể được Nhị công tử xin lỗi.

"Từ Tiểu Man, ta xin lỗi ngươi."

Nàng ngẩn ngơ không biết đáp lại thế nào, miễn cưỡng chen vào: "Ta tên là Từ A Man." Không phải Từ Tiểu Man.

"Có điều." Hấn lại nói: "Ngươi không tha thứ thì vẫn trốn không thoát đâu. Uy hiếp với đe dọa đích đúng thật là không nỡ mảy mảy. Nhưng ta muốn chính là ngươi, cần gì để ý có nỡ mảy mảy hay không?"

Từ A Man: "...". Đây mới là lời nói Nhị công tử sẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hấn có thể xưng là cao thâm khó đoán, thì Nhị công tử cũng là đạt...

Editor: Cô gái giấu tên, June

Chuyện tới bây giờ, thú nhận ác ý của hấn lúc trước, cũng là một lời xin lỗi chân thành. Mộ Cẩm nói: "Khi đó ta thật sự muốn giết ngươi."

Một câu này, Thôn Bôn cũng từng nói qua. Từ A Man cảm thấy lúc trước là gan của mình thật lớn, cứ cho rằng Nhị công tử rất dễ bị lừa, lại đi lừa gạt hắn. "Thân thể của Nhị công tử phải giữ kín cẩn mật. Người chưa thật sự giết ta, đã tận tình tận nghĩa rồi."

"Trong vở kịch cũng nói, nam nữ trên thế gian nếu không bỏ xuống ân oán trước kia, đa số đều rơi vào kết cục thê thảm." Hắn không muốn quá khứ làm cản trở hai người, trở thành một cái rẽ gai. "Ngươi nếu từng có sự oán hận, cứ việc mở miệng. Ta sai, ta liền nhận, ngươi sai..." Mộ Cẩm ngừng một chút. Dù sao đều là nhận sai, nhận sai một cái hay hai cái cũng không có gì khác biệt, hắn lại nói tiếp: "Nếu là ngươi sai, lúc này cũng cho là ta sai đi, đều xin lỗi ngươi."

Bất Từ A Man nhớ tóm lại quá khứ trước đây, nàng cũng không nhớ được là bao. Gãy xương sớm đã lành. Ngược lại thì Nhị công tử còn rơi vào kết cục tàn phế. Nàng mà bỏ đá xuống giếng, như vậy quá tuyệt tình rồi. Nhị công tử vì cứu nàng mới tuyên chiến với Thái Tử. Ân oán là một món nợ hồ đồ, nếu muốn so đo thì những nha hoàn tiểu thư đã từng khi dễ nàng, chẳng lẽ bắt buộc phải quay lại trả thù hay sao? Từ A Man nói: "Nhị công tử, chuyện quá khứ đều đã qua, người đường bệnh cho tốt, sớm ngày hồi phục."

"Ngươi quả nhiên là Ngốc Ngốc." Nhị công tử hắn tự mình xin lỗi, là cơ hội tốt trăm năm mới có, nàng lại có thể không biết quý trọng. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, "Ngươi ày, Ngốc Ngốc."

- - -

Lý Trác Thạch bắt gặp một đôi chủ tớ ôm nhau dưới thân cây du.

Mộ Cẩm trừ khí sắc có khác biệt, nói chuyện có chút không có khí lực, thì không giống như là tẩu hỏa nhập ma. Hắn ôm ấp giai nhân, vẻ mặt chính là bộ dáng thư thái, thật là chường mặt.

Lý Trác Thạch quay trở về phòng.

Thôn Bôn ngồi trên cái ghế thiếu một chân, chậm rãi uống nước.

Ghế dựa quả thật thiếu mất một chân. Ngồi hay không ngồi thì có gì khác nhau? Lý Trác Thạch đứng ở một bên: "Ngươi có biết không, chủ tử nhà ngươi là khâm phạm triều đình."

Thôn Bôn nâng mắt, lên tiếng: "Ừm"

Lông mày già của hắn quá dài, nàng cũng không thấy rõ trông mắt hắn. "Vậy ngươi hẳn càng biết rõ, chỉ cần các ngươi còn ở trên lãnh thổ Đại Tề, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, cuối cùng cũng sẽ bị bắt trở về."

Thôn Bôn tiếp tục uống nước.

"Không giống với những khâm phạm triều đình khác, các ngươi là cái đinh trong mắt Hoàng Thượng. Văn võ bá quan, toàn bộ đều muốn lấy cái đầu trên cổ Mộ Cẩm đem đến trước mặt Hoàng Thượng để tranh công." Lý Trác Thạch nói: "Ta nhìn thấy, Mộ Cẩm đem ngươi trở thành con chó nô dịch, hắn gấp rắc rối khắp nơi, cục diện rối rắm giao cho ngươi giải quyết. Trước kia gia cảnh hắn giàu có, cuộc sống của ngươi tất nhiên sẽ không có trở ngại. Hiện tại thì không như vậy, mỗi một tòa thành đều dán đầy lệnh truy nã của hắn. Ngươi đi theo chủ tử như vậy, chỉ có một con đường chết."

Thôn Bôn không nói lời nào, hạ mắt, cúi đầu.

"Ta có kế hoạch cùng Nhị Thập cô nương cùng nhau du ngoạn. Ngươi nếu muốn thoát khỏi gã chủ tử không còn dùng được này, ta có thể thu xếp cho ngươi một thân phận mới." Lý Trác Thạch khuyên bảo: "Trung thân của Hoàng Thượng từng nói, ngươi là một người tập võ có tài, tuổi còn trẻ mà võ công đã cao thâm khó đoán, nếu ngươi thoát khỏi nô tịch, ở trên giang hồ khẳng định là có thể tạo nên tiếng tăm, không đáng phải hầu hạ khâm phạm triều đình."

Thôn Bôn lại rót cho mình một chén nước, vẫn không nói lời nào.

Lý Trác Thạch đã từng thấy hộ vệ trung thành và tận tâm như vậy, giống như Chu Văn Đổng. Thế nhưng, Chu Văn Đổng tôn sùng Tiêu Triển là tín ngưỡng, Tiêu Triển cũng tôn trọng lại. Lần trước trên thuyền ở Hương Dương thành, Mộ nhị công tử nói về vị nô bộc này, từ ngữ ẩn chứa lời nói miệt thị, cậu ấm như vậy có chỗ nào đáng để đi theo.

Lý Trác Thạch tìm một cái chén khác, cùng Thôn Bôn uống nước. Nàng một bên uống, một bên nói: "Nhị Thập cô nương đã nói chi tiết về công tử của ngươi cho ta."

Thôn Bôn ngừng ly một chút mới uống tiếp.

"Mộ nhị công tử cả ngày chơi bời lêu lổng."

Thôn Bôn lại giương mắt. Lời này là Từ cô nương kể chi tiết về Nhị công tử?

Lý Trác Thạch nói: "Mộ Cẩm trong phủ thê thiếp đông đảo, phần lớn là cường thủ hào đoạt, hành vi giống như cầm thú."

Thôn Bôn trầm mặc.

"Người trong kinh thành đều biết, Mộ nhị công tử hứng thú chính là rượu ngon cùng giai nhân. Nhiều năm thỏa thích trầm luân, bản thân sớm suy tàn. Nếu không thì làm sao lại đột nhiên tẩu hỏa nhập ma." Lý Trác Thạch nói rõ ràng rành mạch, "Ở trước mặt các người, Mộ Cẩm mạo xưng là trang hảo hán, đi tìm đại phu, kiểm thuốc bổ, duy trì mặt mũi oai phong. Thật ra những việc này chỉ có nữ nhân mới biết được bản thân hần hư hỏng hay giả bộ."

Một chén nước này, Thôn Bôn rót cuộc cũng không uống nổi nữa. Hần châm chúc, có nên nói cho Lý Trác Thạch biết võ công của Nhị công tử so với hẳn không phân cao thấp, nếu hẳn có thể xưng là cao thâm khó đoán, thì Nhị công tử cũng là đạt đến đỉnh cao. Lời nàng nói ra, chỉ cách ngoài sân một lớp ván cửa, căn bản giấu không nổi khỏi lỗ tai Nhị công tử.

Thôn Bôn bên này còn đang suy xét.

Bên kia, ván cửa phát ra tiếng rên rỉ thông khô rơi đầy tro bụi.

Mộ Cẩm nắm Từ A Man, một chân đá văng cửa. Sắc mặt tái nhợt một khắc lúc này đã chuyển thành đen như mực, giống một tòa vực sâu. Một đôi mắt đã mất ánh sáng nhìn thẳng về phía Lý Trác Thạch.

Tội nghiệp chính là Từ A Man, nói điều sai về Nhị công tử, thỉnh lực không bằng được Mộ Cẩm, không nghe thấy Lý Trác Thạch nói, tất nhiên đối với bầu không khí quỷ dị bên trong phòng cảm thấy không hiểu.

Thôn Bôn ho hai cái, "Từ cô nương, cái nồi này nước uống hết rồi, cô đi nấu một nồi khác đi."

"Được." Từ A Man kéo kéo tay Mộ Cẩm, "Ta đi phòng bếp nấu nước, Nhị công tử người ngoan ngoãn ngồi đây. Ngồi ở đây nghỉ ngơi cho tốt." Nàng sợ hẳn lật tung nóc nhà này mất.

Mộ Cẩm lúc trước thề sẽ không truy cứu chuyện cũ. Có thể hẳn đối với Từ A Man khoan dung, đổi lại là Lý Trác Thạch thì lại không có tấm lòng rộng lớn như vậy.

Nghe tiếng bước chân Từ A Man vào phòng bếp, hẳn nhẹ giọng nói: "Ta không có nguyên tắc không giết nữ nhân."

Lý Trác Thạch trả lời một câu: "Mộ nhị công tử, những tên đầu đường xó chợ thua dưới kiếm ta có rất nhiều."

Bất luận là Nhị công tử hay Lý Trác Thạch, bên nào bị thương, khổ sở đều là Từ A Man bị kẹt ở giữa. Thôn Bôn lên tiếng nhắc nhở: "Nhị công tử, Từ cô nương đang nấu nước."

Mộ Cẩm cười lạnh, "Ta có cách làm cho nữ nhân của Tiêu Triển chết thần không biết quỷ không hay." Giọng nói giống một cái móc, câu mất một cái mạng của Lý Trác Thạch.

Đúng lúc này, phòng bếp truyền đến một tiếng vang "Loảng xoảng".

Mộ Cẩm nháy mắt thu lại sát khí.

Từ A Man đi ra, ngượng ngùng mà nói: "Nồi hỏng rồi..."

Hắn đi về phía nàng, quan tâm hỏi: "Có bị bỏng không?"

Từ A Man đón lấy, chủ động nắm tay hắn, "Không có, nước còn chưa nấu, nồi đã hỏng rồi."

"Đừng nấu nước nữa." Mộ Cẩm sờ vết nước ấm trên tay nàng, yên tâm, gọi: "Thôn Bôn."

"Có mặt."

"Người đi ra bên ngoài thăm dò đường. Nếu quan binh đã đi rồi, chúng ta lập tức đi ra ngoài."

"Vâng." Thôn Bôn ở trước mặt Lý Trác Thạch thể hiện khinh công cao thâm khó đoán, trong chớp mắt không thấy người đâu nữa.

- - -

Từ A Man kéo Mộ Cẩm đến sân nhỏ, hưởng thụ sự gột rửa của ngày thu.

Mộ Cẩm thù cũ khó bình lại thêm nợ mới.

Nàng thật cẩn thận hỏi: "Nhị công tử, người tức giận với Lý cô nương sao?"

"Không." Hắn tức giận mà trả lời.

"Cái kia..." Vậy làm sao sắc mặt khó coi như vậy? Từ A Man vội vàng nhận sai, "Nhị công tử ta sai rồi, sớm biết như vậy ta không mang người tới nơi này." Nàng cũng không nghĩ tới, Nhị công tử cùng Lý cô nương thoáng cái liền lập tức rút kiếm rút gương.

"Ngàn sai vạn sai, đều là ta sai." Nói một chút nàng cùng Lý Trác Thạch nói cái gì? Nói hán ham mê luyện sắc, hư không bỏ. Mấy ngày lúc trước thông cảm cho nàng, để nàng dùng tay một lúc hán liền kết thúc. Hồi tưởng lại, hán thật là quá nhân từ. Việc này có gì tốt để tha thứ, nếu cứ tiếp tục tha thứ, đáy lòng nàng lại đập tắt sự oai phong của hán.

"Nhị công tử, ta bị Thái Tử bắt đi, là Lý cô nương thả ta ra. Bằng không đã sớm bị Thái Tử giết. Lý cô nương là ân nhân cứu mạng, nàng không phải người xấu, người cùng tân để có ân oán gì, không đến mức giận chó đánh mèo với nàng."

"Không có gì, đã nghĩ ra cách giải quyết rồi. Ngươi hỏi một vấn đề khác đi, lại hỏi ta có tức giận hay không, ta thật sự sẽ tức giận cho ngươi xem."

Vì thế, Từ A Man hỏi: "Nhị công tử, chúng ta về sau đều phải trốn tránh khắp nơi sao?"

Không thể hỏi vấn đề nào nhẹ nhàng một chút sao? Mộ Cẩm ôm nàng, hỏi lại: "Ngươi thật sự không muốn làm Hoàng Hậu?"

"Không muốn a... Ta cảm thấy, Hoàng Hậu phải giống khí thế của Lý cô nương."

"Nàng ta có khí thế đâu." Không bằng được một phần của Tiểu Man nhà hán.

"Nhị công tử, ta nghĩ đến việc đi khắp nơi, mở rộng tầm mắt. Đi theo người chạy trốn, cũng có thể học thêm nhiều kiến thức."

"Nếu như ngươi có cơ hội làm Hoàng Hậu, vẫn không muốn sao?"

"Không muốn... Chân Hoàng Hậu là nữ nhân ưu tú như vậy, cũng trốn không được thâm cung tường cao. Ta không tài không cán, bình an yên ổn cả đời đã rất thỏa mãn rồi."

Mộ Cẩm sờ đến gương mặt nàng, yêu thương mà hôn một cái: "Nghe theo ngươi. Tiểu Man nhất định bình an yên ổn."

- - -

Thôn Bôn trở về, đem tình hình trong thành hồi báo: "Nhị công tử, những quan binh trong thành tra xét chính là một đạo sĩ."

Mộ Cẩm nửa dựa vào ghế, "Đạo sĩ?"

"Đúng vậy, một đạo sĩ từ đội ngũ đưa tang đã trốn thoát." Thôn Bôn nhìn lướt qua Lý Trác Thạch.

"À, ngươi có biết mặt mày vị đạo sĩ này hay không?"

"Nhị công tử, nếu thuộc hạ không đoán sai, hán là hoàng cung có người giả trang thành đạo sĩ trốn đi. Quan binh đang toàn lực lùng bắt người này, tất cả cửa thành đều phong tỏa. Thuộc hạ dò hỏi bên đường, quan binh nói đều là đạo sĩ, không có đề cập đến khâm phạm của triều đình."

Lý Trác Thạch nghe được một nửa, mày nhăn lại. Tiêu Triển hán còn ở lăng mộ của Tiên Hoàng, làm thế nào nhanh như vậy đã phát hiện không thấy nàng.

"Lý cô nương." Mộ Cẩm cười rất có thâm ý: "Vừa rồi, ngươi nói ta là khâm phạm của triều đình, bốn bề là địch. Hóa ra ngươi cũng vậy, thật trùng hợp."

Lý Trác Thạch quăng một ánh mắt lạnh lùng: "Ta không có trên lệnh truy nã."

Mộ Cẩm nói: "Ngươi là hoàng phi, tự mình rời cung, tội danh này tuy so uy phong thì kém việc ám sát Thái Tử, nhưng ngươi cũng nghe rồi, quan binh tra xét chính là đạo sĩ, mà không phải Mộ nhị công tử vô cùng tuần tú ta đây."

Từ A Man lo lắng nhìn Lý Trác Thạch: "Lý cô nương, có phải bởi vì việc của ta làm liên lụy cô?"

"Không phải. Rồi đi là quyết định của ta, bất luận cùng với việc gì đều không liên quan." Lý Trác Thạch nói xong vào phòng.

Từ A Man hỏi tiếp: "Lý cô nương, chúng ta đang đi theo Nhị công tử chạy trốn. Cô cũng bị lùng bắt, nếu không thì đi cùng chúng ta? Thêm một người, cũng chăm sóc nhau hơn."

"Hán ——" Lý Trác Thạch vừa mới nổi lên ý nghĩ, đột nhiên thay đổi xưng hô. "Hoàng Thượng sẽ không nhớ thương ta lâu đâu. Hoàng Thượng sợ dĩ tức giận, là bởi vì ta từ xưa tới nay là một bên bị động, hôm nay ra oai phủ đầu hán, hán không cam lòng. Hoàng Thượng sẽ nhanh chóng nghênh đón tân phi, mỗi người vào cung làm phi tử đều là đại mỹ nhân. Mỹ nữ trong ngực, hán tự nhiên không nhớ đến một người không cam lòng. Tới lúc đó, trời cao đất rộng mặc ta đi."

Từ A Man: "Lý cô nương, cô có thể đi theo chúng ta một chặng đường, đợi đến lúc cô an toàn rồi chúng ta tạm thời từ biệt. Bên ngoài quan binh nhiều như vậy, cửa thành lại bị phong tỏa, cô một người quá mạo hiểm."

Lý Trác Thạch do dự.

Từ A Man cười: "Cô đừng để ý Nhị công tử. Người ấy mà, miệng nói không xuôi tai. Nhưng người không phải người xấu, tuy rằng trước kia đã làm chuyện xấu đối với ta, nhưng ta cũng đã làm chuyện xấu đối với người, huề lẫn nhau. Người cũng tha ta một mạng."

Hai nam nhân ở ngoài cửa, đem cuộc nói chuyện của hai nữ nhân nghe hết rõ ràng.

Mộ Cẩm vốn đang vui sướng vì Từ A Man dùng từ ca ngợi hần, tiếp theo, hần bắt được tin tức lộ ra từ lời nói của Lý Trác Thạch.

Lý Trác Thạch chạy trốn, là bởi vì Tiêu Triển nghênh đón tân phi.

Ban đầu tân đế chấp chính, đại thần trong triều cùng vua thành lập quan hệ chính trị vững chắc là đặc biệt quan trọng. Nhưng mà, việc có nặng nhẹ nhanh chậm, lễ tang Tiên Hoàng chưa xong, Tiêu Triển liền khóa thành lũng bắt phi tử chạy trốn, là vì cái gì?

Nếu Mộ Cẩm không có lần tẩu hỏa nhập ma này, hần sẽ không nghĩ đến một loại đáp án.

Bởi vì hần đã trải qua, tình không biết đã nảy sinh.

Mộ Cẩm cười: "Phong thủy luân chuyển rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chúng ta mỗi người một chiếc xe lăn, cùng nhau trông coi việc nhà

Editor: Cô gái giấu tên, June

Từ A Man bên này nói chuyện với Lý Trác Thạch, đang nghĩ nên dùng lý do gì để Nhị công tử mang theo Lý Trác Thạch.

Mới đi ra nói bừa vài câu, Nhị công tử liền đồng ý, tỏ vẻ đã hiểu: "Ày, cùng là người lưu lạc chân trời, cùng nhau lên đường cũng không sao."

Hai con mắt Từ A Man sáng ngời. Nói không chừng, chữa bệnh tẩu hỏa nhập ma đã loại bỏ tính nịnh tà của Nhị công tử rồi, cho nên hần càng ngày càng dễ nói chuyện. Cũng coi như trong họa có phúc.

Lý Trác Thạch lườm lạnh Mộ Cẩm "Đây chỉ là đề nghị của Nhị Thập cô nương, ta còn phải suy xét."

Mộ Cẩm dựa vào cửa, mặt nhìn nàng ta nhưng lại không đem nàng để vào mắt. "Lý cô nương, ta đã là cái đinh trong mắt Hoàng Thượng, sẽ không để bụng mà cho hần nhiều thêm mấy cái đinh. Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, ta có thể cho Tiểu Man một chút mặt mũi, cùng cô biến chiến tranh thành tư lự."

(*Biến chiến tranh thành tư lự: dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp.)

Từ A Man liếc hần một cái. Mặt mũi này cũng lớn.

Mộ Cẩm: "Nếu cô nguyện ý cùng chúng ta đi du sơn ngoạn thủy, tất nhiên ta hoan nghênh. Đương nhiên, ta cũng không làm khó người khác, nếu cô cự tuyệt, việc hôm nay coi như không hề xảy ra. Chúng ta chưa từng gặp cô, cô cũng chưa từng gặp chúng ta. Cô từ từ mà suy nghĩ, chúng ta sẽ còn ở kinh thành thêm mấy ngày. Tiểu Man, đi về."

Nếu quan binh không phải đuổi bắt khâm phạm triều đình, Mộ Cẩm liền nghênh ngang đi ra ngoài.

Lý Trác Thạch không quen nhìn khí thế ngạo mạn của Mộ Cẩm. Khi Tiêu Triển còn là Thái Tử, cũng không giống như Mộ Cẩm không coi ai ra gì.

Tính này của Mộ Cẩm, ngược lại cùng với Tiên Hoàng hồi còn trẻ trong miệng La Sát tướng quân vô cùng giống nhau.

Thế còn, Tiêu Triển ôn nhuận thì giống ai?

Lý Trác Thạch vội vàng vứt bỏ suy nghĩ về Tiêu Triển, nói: "Nhị Thập cô nương, chạy trốn khỏi chỗ chết chứ phải du sơn ngoạn thủy, vẫn nên nghĩ lại."

"Cảm ơn Lý cô nương." Từ A Man cười cười: "Ta là nha hoàn thiếp thân của Nhị công tử, người là đào phạm, ta cũng chỉ có thể đi theo chạy trốn."

"Nếu so sánh thì ta cảm thấy vị tùy tùng kia của Mộ Cẩm đáng tin cậy hơn, ngày sau cô gặp nguy hiểm gì, phải nhớ chạy tìm hần." Nhưng Lý Trác Thạch không nhận ra, Mộ Cẩm như công tử bột, lúc nguy nan có thể đứng ra che chở.

"Được." Từ A Man đồng ý với Lý Trác Thạch, Thôn Bôn là một nam nhân hoàn mỹ. Nhị công tử thì khuyết điểm quá nhiều.

"Cô thật sự không đi cùng ta sao?"

Vốn dĩ Từ A Man muốn hỏi những lời này, kết quả bị giành trước. Nàng trả lời: "Nhị công tử hành thích Thái Từ, ta cũng có một phần trách nhiệm. Nhị công tử vì cứu ta mới tẩu hỏa nhập ma. Thân thể người đang suy yếu, nhất định cần có người chăm sóc." Đương nhiên, nếu Nhị công tử không phải đào phạm thì vẫn tốt nhất hơn, chung quy nàng thật sự sợ chết.

Lúc ấy Chu Văn Đồng đưa Tiêu Triền trở về, nói là Mộ Cẩm mưu đồ để vị, thừa dịp Hoàng Thượng sinh bệnh, ở bãi săn ngoài cung đem quân đánh Thái Từ.

Chu Văn Đồng không có nói đến Từ A Man.

Lý Trác Thạch lo lắng cho thương thế của Tiêu Triền, khi đó chưa từng nghĩ tới lời nói của Chu Văn Đồng. Hiện giờ nàng mới suy nghĩ cẩn thận, Tiêu Triền bắt cóc Từ A Man, là vì muốn bức Mộ Cẩm.

Nhưng... Việc này chẳng phải đã chứng minh, Từ A Man rất có vị trí trong lòng Mộ Cẩm sao?

Lý Trác Thạch: "Mộ Cẩm bị thương vì cô?"

"Đúng vậy." Tuy rằng khó có thể tin, nhưng bởi vì là lời của Thốn Bôn, Từ A Man sẽ tin.

Giận dữ vì hồng nhan, chỉ có thể là Từ hoàng tử lớn lên ngoài dân gian mới có thể làm việc này. Nếu là Tiêu Triền, sợ là đem nguyên nhân hậu quả tính toán một lần rồi.

Việc này, Lý Trác Thạch cười khổ một cái.

Nói lời từ biệt xong, nàng nhìn bóng dáng Mộ Cẩm cùng Từ A Man rời đi, lại ngẩng đầu nhìn khoảng không đẹp thế nào tả xiết, ý nghĩ vừa động, "Chờ một lát."

Nàng hô lên hai chữ này, ngưng một hồi mới hỏi: "Các vị có cách nào cùng dẫn ta ra khỏi thành?"

Mộ Cẩm dừng lại: "Nếu ta đã mời cô gia nhập với chúng ta, tự nhiên sẽ có một đường lui."

"Tốt." Lý Trác Thạch thay đổi chủ ý: "Ta đi cùng các người."

"Thốn Bôn, đem lông mày giả dán lên cho nàng ta." Mộ Cẩm vỗ vỗ Từ A Man, "Nốt ruồi đen của người còn ở đó không?"

"Còn." Đang ở khoe miệng Từ A Man.

Mộ Cẩm hỏi: "Lý cô nương mặc y phục đạo sĩ sao?"

"Không phải." Lý Trác Thạch trước khi rời cung đã đổi sang nam trang, lúc sau thì đổi thành y phục đạo sĩ. Y phục đạo sĩ trước đó đã bị nàng chôn xuống dưới đất.

Mộ Cẩm: "Đổi xong trang phục, chúng ta liền rời đi."

- - -

Lễ tang Tiên Hoàng quy mô hoành tráng. Cẩm quân mở đường, kỳ trượng, tấu nhạc theo sát phía sau.

Các thời kỳ Đại quân vương băng hà, tân đế sẽ chọn lựa phi tần từ trong cung chôn cùng. Nhưng Tiên hoàng có lệnh, không được chôn sống phi tần. Vì thế, lễ tang chỉ có Hoàng Thái Hậu đi theo.

Từ kinh thành đến dưới chân núi, ven đường có ruộng lúa mạch, bông lúa, bắp, một đường chín hồng. Đây là mùa thu hoạch được mùa, cũng là Đại Tể quốc phồn vinh dưới sự thống trị của Tiên Hoàng.

Lên núi, sương mù lượn lờ, mây đen trôi dạt hững hờ hỗn độn, đột nhiên nổi lên một trận mưa phùn.

Bề ngoài Tiêu Triền là một đứa con hiếu thảo. So với vị Từ hoàng tử không biết lưu vong phương nào, Tiêu Triền đã trả đủ hiếu đạo.

Nhưng hần lại thất thần.

Buổi sáng hôm nay, khi xuất phát từ trong cung, ma xui quỷ khiến hần quét mắt vài lần, nhìn về những hòa thượng đạo sĩ phía trước. Trong đó có một bóng hình làm hần rất để ý. Đang muốn nhìn kỹ, thần quan nhắc nhở hần: "Hoàng Thượng, Tiên Hoàng nên khởi hành."

Tiêu Triền dè dặt nghỉ ngơi của mình. Người đó không phải là Lý Trác Thạch, chỉ là giống nhau thôi. Nàng nên đang ngoan ngoãn ở trong cung.

Nghĩ thì nghĩ, hần phân phó Chu Văn Đồng trở về điều tra xem Lý Trác Thạch ở đâu.

Chu Văn Đồng khinh công hồi cung, lại khinh công trở về bẩm báo: "Hoàng Thượng, không thấy Hoàng Phi đâu."

Không thấy người? Vậy thì đi tìm. Tiêu Triển thiếu chút nữa nói ra câu này với Chu Văn Đồng, nhọc tang bên tai làm hắn hoàn hồn.

Nếu ở lễ tang dân lệnh tróc nã vị đạo sĩ kia, thì là đại bất kính đối với Tiên Hoàng. Dân chúng đi theo càng ngày càng chen chúc, đây là thời cơ rất tốt để chạy trốn.

Tiêu Triển lập tức ra lệnh cho Chu Văn Đồng phong tỏa cửa thành.

Chu Văn Đồng lui xuống đi thu xếp, thật lâu không có quay lại.

Tiêu Triển vẫn luôn đang chờ đợi Chu Văn Đồng xuất hiện.

"Hoàng Thượng, cẩn thận mặt đất trơn." Nghe thấy tiếng nhắc nhở của Thanh Lưu, Tiêu Triển mới biết được là đang có mưa. Trận mưa này, lên núi không bao lâu thì đi xuống, hắn không hề phát hiện ra.

Trận mưa ở lễ tang bất ngờ xảy ra. Đột nhiên lên trên núi, trời bất ngờ trời đổ mưa, rồi cũng thành linh đóng quan tài lại. Tiêu Triển giống như xuất hồn, nghe hòa thượng lầm nhảm, hắn không biết ai được mời đến bên cạnh lăng mộ. Có lẽ là Thanh Lưu, có lẽ là thần quan.

Tiêu Triển nhìn lại, ở đâu cũng không thấy Chu Văn Đồng. Hắn nhìn lên bầu trời đang mưa.

Lý Trác Thạch đi rồi cũng tốt, cá tính nàng rắn rồi, không nhịn được hoàng thành tam cung lục viện. Cùng với hắn trở mặt thành thù, không bằng..

"Cứ đi như vậy thôi." Hoàng Thái Hậu ghen ngào không thôi.

Chính những lời này. "Cứ đi như vậy thôi." Tiêu Triển lặp lại một lần, nhưng không phải hướng về quan tài của Tiên Hoàng. Hắn hạ mắt quan sát bùn dính dưới chân, không nghĩ thấy mùi hương của con mưa, chỉ thấy đất trũng lầy lội.

Xuống núi, mưa đã tạnh. Tiêu Triển không cần biểu hiện hắn hiểu đạo nữa, thu hồi ý cười giả nhân giả nghĩa.

Không có người nào biết Hoàng Thượng đang giận cái gì, bản thân Tiêu Triển cũng không biết.

Cần nhắc theo đại cục, Lý Trác Thạch rời đi thật ra lại là một kết quả hoà bình. Hoàng đế nạp phi là đạo lý hiển nhiên, nhưng nàng nhất định sẽ trách cứ hắn bội tình bạc nghĩa, hắn nhất định cũng chán ghét nàng khóc lóc om sòm.

Nàng không từ mà biệt, ngược lại là một cách quan tâm.

Nhưng mà, hắn là vua của một nước, ai dám không từ mà biệt ở trong giang sơn của vua?

Tiêu Triển tìm Lý Trác Thạch trong tất cả gian phòng, không thấy một lá thư nào hết.

Quả là nữ nhân bạc tình bạc nghĩa, đôi câu vài lời cũng không để lại cho hắn. Cũng không mang theo gì cả.

Tiêu Triển nói với Thanh Lưu: "Nàng xem hoàng cung của ta là khách điểm, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi."

Về mặt Thanh Lưu sợ hãi, quỳ xuống thỉnh tội.

Tiêu Triển bật cười: "Đứng dậy đi."

Thanh Lưu đứng dậy, không dám lần nữa nhìn Tiêu Triển mặt rùng rợn phần nộ.

Tiêu Triển ngăn chặn tin tức Lý Trác Thạch rời cung, nói bên với ngoài là nàng sinh bệnh.

Hoàng Thái Hậu không thấy Lý Trác Thạch qua thỉnh an, giận tím mặt, trước mặt Hoàng đế nói một tràng tội trạng.

Tiêu Triển ôn hòa giải thích: "Thái Hậu, Hoàng Phi thân thể ốm bệnh nhẹ, đang phải nghỉ ngơi nhiều ngày."

"Hoàng Thượng, Tiên Hoàng niệm tình chiến công của La sát tướng quân, ban hắn danh hào "Nhất Thế Bình Vương". Nhưng hắn sớm đã không làm việc vì triều đình, nuôi dưỡng ra nữ nhi là một nha đầu son dã." Hoàng Thái Hậu có nhiều bất mãn: "Trước kia, Lý Trác Thạch là Thái Tử Phi, không thỉnh an ai gia, lấy cớ nói vì Hoàng Thượng làm việc, ai gia cũng tùy nàng. Hiện giờ nàng thành Hoàng Phi, mỗi lần gặp đều là về mặt không tình nguyện. Hoàng Thượng, Hậu vị của Tây cung nên suy nghĩ lại."

"Thái Hậu." Ý cười của Tiêu Triển phai nhạt: "Trẫm sớm đã hứa cho nàng Hậu vị. Một lời nói ra đáng giá ngàn vàng, cũng là Thái Hậu từng dạy bảo Trẫm."

Hoàng Thái Hậu cực kỳ không vui.

Tiêu Triển lười nói lý, đi ngự thư phòng chơi cờ.

Một bàn lại một bàn cờ, đều là hoà. Cũng như hấn cùng Lý Trác Thạch.

Trời xanh hoàng cung trống rỗng, không được rộng rãi, cũng không đến trống vắng. Tiêu Triển dò hỏi Chu Văn Đổng, Lý Trác Thạch bây giờ còn có tác dụng không.

Chu Văn Đổng thành thật trả lời: "Hoàng Thượng, trong tay nàng có La Sát lệnh, có thể điều động binh mã La Sát tướng quân. Nhưng nàng là nữ nhi, chẳng lẽ còn có thể tạo phản?"

"Chạy trốn cũng là tạo phản." Một câu này trong miệng Tiêu Triển, nhỏ không thể nghe thấy, chỉ có chính hấn nghe được.

"Binh phù của Tiên Hoàng đã truyền cho Hoàng Thượng, tính ra La Sát tướng quân bất mãn nữ nhi bị vắng vẻ, nhưng Hoàng Thượng có binh lính Đại Tể tinh nhuệ, tại sao còn phải lo sợ? Hơn nữa ——" Chu Văn Đổng dừng lại.

Tiêu Triển nhìn bàn cờ: "Tiếp tục nói."

Chu Văn Đổng: "Hơn nữa, Hoàng Phi đối với Hoàng Thượng tình thâm như biển, tính ra nàng bị uy khuất, cũng sẽ không khởi binh tạo phản."

Tiêu Triển lúc này nâng mắt, "Chẳng lẽ Trẫm đối với nàng dụng tình không thâm?"

Chu Văn Đổng ghen hờn. Hoàng Thượng mặt ngoài đối với Lý Trác Thạch ôn nhu hoà nhã, là bởi vì Hoàng Thượng lúc đó vẫn là Thái Tử, không có binh quyền. Nếu muốn bức vua thoái vị, chỉ có thể dựa vào việc Tiên Hoàng dung túng La sát tướng quân bồi dưỡng ra La sát quân. Một khi đã nắm binh quyền, Hoàng Thượng không còn để ý đám La sát quân ít ỏi nữa.

Nói tóm lại, Lý Trác Thạch đã không có tác dụng.

"Trẫm cho rằng Trẫm biểu hiện đã đủ thâm tình." Tiêu Triển nhìn bàn cờ bạch tử, lẩm bẫm nói: "Hóa ra lại không lừa gạt nổi nàng sao?"

- - -

Lý Trác Thạch đi qua một lần trong rừng trúc, quan sát vị trí ngọn núi này. Từ cửa hàng bán ngọc khí đi thông đường nhỏ phòng trúc, nàng đã nhớ rõ.

Thốn Bôn chuẩn bị đường trốn vẫn như cũ. Khi nào đi, đi như thế nào, cái trang thế nào, lừa dối thế nào, sau đó đặt chân ở tòa thành nào, đều không có giấu giếm nàng.

Lý Trác Thạch nghi hoặc. Việc lớn việc nhỏ, đến tốt cùng đều do Mộ Cẩm bày mưu tính kế, hay vẫn là tùy tùng thay chủ từ thu xếp kế hoạch?

Thốn Bôn trốn tránh không đáp.

Trong mấy người, Từ A Man là một người nghe theo lệnh, phụ trách nấu cơm.

Đại thẩm trong thôn đứng giờ lên núi nấu nước nóng cho Từ A Man.

Đối với việc này, Từ A Man giải thích nói: "Nhị công tử không cho ta chạm vào nước lạnh."

Lý Trác Thạch chê cười: "Chồn chúc tết. Thật tâm thương cô, sao còn phân cô đến phòng bếp làm việc."

"Bởi vì Nhị công tử thích ăn đồ ăn Từ cô nương nấu." Thốn Bôn từ trong phòng Mộ Cẩm đi ra, trả lời một câu như vậy.

Mộ Cẩm đang ở trong phòng ngâm thuốc tắm.

Lý Trác Thạch lên tới trên núi mới biết, đôi mắt Mộ Cẩm bị thương. Bằng với khí thế ngạo nghễ như thế, nàng không thể đoán được đây là một người mù lòa.

Qua ba ngày, Lý Trác Thạch mới hỏi: "Các người tin tưởng ta như vậy? Cảm thấy ta sẽ không đem chỗ ẩn thân của các người tiết lộ cho Hoàng Thượng?"

Mộ Cẩm đang phơi nắng miễn cưỡng: "Tiểu Man nói cô là người tốt, ta tạm thời tin tưởng." Tiểu Man, Tiểu Man, gọi cũng thật thuận miệng.

"Ba chúng ta cùng chạy trốn. Nàng chỉ là một nữ tử nhu nhược, vì sao không để nàng ở một chỗ an toàn?"

Mộ Cẩm khề nói: "Nữ nhân của ta không tới phiên cô an bài."

"Ta và người mới là mục tiêu của Hoàng Thượng, hà tất phải liên lụy người vô tội?" Lý Trác Thạch nói: "Nàng là người ngoài cuộc."

"Nàng là nữ nhân của ta, không phải người ngoài cuộc."

Lý Trác Thạch và Mộ Cẩm bất tự không hợp, nói không được vài câu, nàng lại đi rừng trúc luyện kiếm.

Mộ Cẩm vươn tay về hướng Từ A Man, chò tay nàng đặt trong lòng bàn tay hắn, hắn nắm chặt: "Ngươi cũng đừng nghĩ đến chạy trốn, chạy đi ta sẽ đánh gãy hai chân ngươi. Chúng ta mỗi người một chiếc xe lăn, cùng nhau trông coi việc nhà."

"Vâng." Từ A Man qua loa lên tiếng. Những uy hiếp này trong mắt nàng giống như hồ giấy. Huống hồ, nàng không hề muốn chạy, dù sao cũng không bỏ xuống được Nhị công tử đang mù lòa yếu ớt.

"Đi theo ta xác thực là tương đối nguy hiểm." Hắn hôn nàng một cái, "Đây là số mạng của ngươi. Muốn trách, thì trách trời cao cho ngươi gặp ta."

"Dạ, hết thảy đều là ý của trời cao." Nàng lười so đo với hắn.

Hắn cười đem nàng kéo vào trong lòng.

Lý Trác Thạch thu kiếm, tiến vào nhìn thấy trong sân một đôi nam nữ nắm tay nhau.

Tiêu Triển đã dắt nàng vô số lần, nhưng chưa từng mười ngón giao nhau.

Từ A Man là một tiểu nha hoàn bị liên lụy thành khâm phạm của triều đình, có điều, bất chợt, Lý Trác Thạch vô cùng hâm mộ Từ A Man.

Mộ Cẩm thường xuyên vuốt ve khuôn mặt nhỏ của nàng, lại thô lỗ vì nàng thêm y phục giữ ấm, rồi đối với tài nấu nướng của nàng khen không dứt miệng.

Việc như vậy làm nàng lo lắng nhớ tới Tiêu Triển, Lý Trác Thạch nắm chặt kiếm trong tay: "Mộ công tử có phải muốn xúi giục ta khởi binh tạo phản Hoàng Thượng? Nếu như thế, chỉ sợ ngươi phải thất vọng rồi."

"Lý cô nương lo lắng quá rồi. Ta không có kế hoạch tạo phản." Mộ Cẩm giả hoạt cười: "Cô chỉ để ý chạy trốn là được."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Nhị công tử kiêu căng cuồng vọng, mới là Nhị công tử

Editor: Cô gái giàu tên, June

Bốn người đi tới cửa hàng ngọc khí.

Chủ tiệm ngọc khí họ Đồng, cùng Lưu quản gia Mộ phủ có quan hệ quen biết. Lão là người làm ăn, thường xuyên ra vào cửa thành, lão nói: "Mấy ngày trước cửa thành bị cấm quân của hoàng cung canh giữ. Hôm qua, cấm quân mới rời đi. Ta cùng quan binh cửa thành phía tây có giao tình, mọi người có thể đi từ nơi đó ra khỏi thành."

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn rất tự nhiên trấn định.

Từ A Man lúc đầu có chút lo lắng, nhưng thấy ý cười thân thiện của Nhị công tử, nàng cũng yên tâm.

Ngược lại lo lắng là Lý Trác Thạch. Tiêu Triển cho cấm quân rút lui, chính là không muốn bắt nàng nữa?

Mộ Cẩm nói: "Sắp tới đại lễ đăng cơ của tân đế, trên dưới hoàng cung vô cùng bận rộn, chính là thời cơ chúng ta rời khỏi kinh thành."

Lễ tang Tiên Hoàng, Tiêu Triển có thể phân tâm, nhưng việc của chính mình, Tiêu Triển sẽ không rảnh lo người khác.

Ông chủ Đồng cùng bốn người ra khỏi thành. Thốn Bôn lái xe ngựa của ông chủ Đồng, ba người còn lại ở trên một chiếc xe ngựa khác.

Tới cửa thành.

Quan binh canh giữ thành bắt gấp tên của cửa hàng ngọc khí, đi lên trước hàn huyên với ông chủ Đồng: "Ra khỏi thành hả, ông chủ Đồng?"

"Đúng vậy." Ông chủ Đồng vén rèm xe ngựa lên.

Thốn Bôn trình quan văn.

Quan binh giữ thành cười ha hả, qua một lúc sau, liếc mắt nhìn một xe ngựa: "Ông chủ Đồng, không có ý gì đâu, gần đây trong cung có người rời đi, phải tra rất nghiêm."

"Đã rõ, đã rõ." Ông chủ Đồng xuống xe ngựa, cười hỏi: "Trong cung còn có người chạy được sao?"

"Đúng vậy. Khai báo cho bên trên, phải tra nghiêm." Quan binh giữ thành nhìn xung quanh xe ngựa.

Ông chủ Đồng tiến lên, hướng quan binh giữ thành rút ngân lượng vô túi áo.

Quan binh giữ thành cười khà khà.

Đây là ông chủ Đồng ra vào rất quy củ, hai người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Quan binh giữ thành nhìn về chiếc xe ngựa ở phía sau, "Nghe nói, người này tội nặng như khâm phạm của triều đình, mặt rồng gien dữ."

Ông chủ Đồng đi đến chiếc xe ngựa bên kia, "Đây là đứa nhỏ nhà ta, gần đây thân thể không được tốt nên sinh bệnh." Lão vén rèm lên.

Người ho dữ dội chính là Mộ Cẩm, lộ ra khuôn mặt như tờ giấy trắng, đến gần như nhìn xuyên qua mặt.

Quan binh giữ thành nhìn chằm chằm mặt Mộ Cẩm "Ông chủ Đồng, nhi tử bệnh nghiêm trọng đến như vậy, còn ra khỏi thành à?" Ông chủ Đồng thề thiếp đồng đảo, con cái có mười mấy người, quan binh giữ thành rút cuộc không nhớ nổi có mấy nhi tử, mấy nữ nhi.

"Không có cách nào, đại phu nói khả năng sẽ lây bệnh, trước tiên đưa nó ra biệt viện ngoài thành." Ông chủ Đồng lại chỉ chỉ, "Chăm sóc bên cạnh là hai tiểu thiếp của hân."

Một người khỏe miệng có một nốt ruồi đen bụi, trông rất già. Một người khác có chút trẻ hơn, cúi đầu, sắc mặt vàng như nến.

Quan binh lấy ra bức họa của Lý Trác Thạch, cẩn thận mà so sánh. "Đi đi."

Xe ngựa ra khỏi cửa thành phía tây, đi được một đoạn đường, Từ A Man mới hỏi: "Cứ như vậy cho đi? Ta cho rằng đào phạm thì nhất định phải trốn đông trốn tây." Không nghĩ tới còn có thể ngồi xe ngựa.

"Quan binh ở cửa thành phần lớn thu được ở chỗ thương nhân, nếu may mắn, còn có thể nhìn thấy bạc liễn cho đi. Tuy nhiên, tuần bộ thì không lừa được, tương lai khả năng còn có thể gặp thị vệ triều đình, thợ săn tiền thưởng." Mộ Cẩm nhìn Lý Trác Thạch một cái, "Hiện tại tâm tư hoàng Thượng không ở trên người ta, ta cũng coi như may mắn một khoảng thời gian."

Ở kinh thành Lý Trác Thạch không có bằng hữu, ngoại trừ phủ đệ La sát tướng quân, nàng không có chỗ để đi. Tiêu Triển đoán được khả năng nàng cải trang thành bá tánh nhưng lại không biết nàng đi cùng với Mộ Cẩm.

Lý Trác Thạch giương mắt nhìn: "Chúng ta không phải đi tây bắc sao?"

Mộ Cẩm nói: "Chúng ta đi Giang Châu trước."

- - -

Đã là Giang Châu, Từ A Man không khỏi nghĩ tới Tiểu Cửu.

Hay là, Nhị công tử muốn đặt chân tới chỗ của Tiểu Cửu? Tiểu Cửu đã thành thân, đã sớm cùng Nhị công tử chặt đứt quan hệ. Từ A Man làm sao không để ý.

Nào biết được Nhị công tử tìm chỗ trốn chạy, không phải là ngõ nhỏ Hạnh Hoa, mà là Phiêu Hương nổi danh ngàn dặm ở Giang Châu.

Giang Châu có rất nhiều rượu nổi tiếng, nghe tới tên, Từ A Man còn tưởng là tửu quán.

Sau khi tới, mùi hoa nức mũi, cửa ra vào có mấy cô nương nhu mì xinh đẹp đứng, cười như hoàng oanh, là lướt hấp dẫn.

Lý Trác Thạch lập tức đen mặt, "Ta sớm đã nói, Mộ nhị công tử mê rượu háo sắc, đã là khâm phạm của triều đình, còn muốn tìm đến thanh lâu để mua vui."

Thốn Bôn tựa như không nghe thấy mùi hoa, trên mặt vẫn là hộ vệ lạnh lùng. "Từ cô nương, Lý cô nương, chúng ta sẽ ở chỗ này ở vài ngày."

Những lời này nếu là Nhị công tử nói, Từ A Man khẳng định sẽ tức giận. Nhưng lại là Thốn Bôn nói, thì hết sức chính trực, nơi này phảng phất chỉ là một khách điểm bình thường.

Thốn Bôn giải thích: "So với khách điểm, nơi này càng an toàn."

Bốn người được thu xếp ở hậu viện của thanh lâu.

Rượt đuổi một đoạn đường, Mộ Cẩm mệt mỏi, vừa đến Phiêu Hương liền nghỉ tạm.

Thốn Bôn như một gốc cây Thiên Sơn thanh tùng, làm đẹp một vườn phồn hoa.

Một vị cô nương xinh đẹp ở thanh lâu đem cơm trưa tới, vừa buông mâm thì nàng nụ dò hỏi: "Nhị công tử đâu?"

Thôn Bôn trả lời: "Nghỉ ngơi."

Cô nương xinh đẹp nhìn Từ A Man cùng Lý Trác Thạch một cái.

Hai người không có tháo trang sức, vẫn là bộ dạng dịch dung. Cô nương xinh đẹp che miệng cười, "Nhị công tử ——"

Thôn Bôn lạnh lùng nói: "Nơi này không có chuyện của ngươi."

"Vâng." Cô nương xinh đẹp lui xuống.

Lời nói giữa chừng của cô nương xinh đẹp, đã động đến tâm Từ A Man. Nhị công tử đã quen sắc đẹp chó ngựa thời gian qua, hiểu rõ thanh lâu Giang Châu như vậy, chỉ sợ là đến không ít lần. Không, không phải không ít lần, là rất nhiều lần.

Nhị công tử vốn dĩ chính là người phóng đảng. Nàng oán thầm cũng không thay đổi được.

Lý Trác Thạch bị mùi hoa phấn làm cho đau đầu, kéo Từ A Man vào phòng: "Nam nhân Tiêu gia, một người ôn nhu sẵn sốc, một người phóng đảng không kềm chế được, kỳ thật, trong xương cốt đều máu lạnh. Ta hiện tại lo lắng cho cô, đi theo Mộ Cẩm lâu rồi, đều không có chỗ tốt."

Từ A Man chớp chớp mắt: "Ta chỉ là một nha hoàn."

"Nha đầu ngốc, hai người ôn nhu vậy, cô vẫn là nha hoàn à." Mộ Cẩm thật là biết chiếm tiện nghi. Lý Trác Thạch càng nghĩ càng tức: "Tâm tư nam nhân tâm có thể yên ổn được bao lâu? Ai mà biết được, chính hần cũng vậy, nói đúng ra chính là tính toán." Giống với Tiêu Triển hứa hẹn nàng là duy nhất, vĩnh viễn, hần chắc đã có một chút thật lòng trong một khắc đó.

Từ A Man không hỏi Lý Trác Thạch gặp mâu thuẫn gì, mới lừa gạt Hoàng Thượng chạy ra cung. Khi ở Hương Dương Thành, nghe Lý Trác Thạch nói qua chuyện xưa của nàng, cực kỳ giống lời nói diễn xuất của tiểu thư bi tình, "Lý cô nương, cô yêu Hoàng Thượng sao?"

Đột nhiên xuất hiện vấn đề. Lý Trác Thạch mới giật mình trả lời: "Rất yêu, rất thương." Yêu đến thâm trầm.

Từ A Man hỏi: "Vậy cô có thể nói một chút không, một nữ nhân thích một nam nhân là bộ dáng gì?"

"Trong lòng có hần, nghĩ đến hần, nhớ hần, mọi chuyện đều vì hần mà làm trước, lấy hần làm trọng. Thời điểm yêu đến mãnh liệt, có thể vì hần hy sinh hết thấy." Lý Trác Thạch nói cực kỳ thuận miệng, dừng lại một lúc, đáy lòng nàng cười khổ, mãnh liệt như vậy nhưng kết quả cũng phải từ biệt. "Từ cô nương, cô đối với Mộ Cẩm cảm giác thế nào?"

"Ta cũng không biết. Trước kia, ta ở trong phủ không khác gì những nha hoàn khác, có một người nói thích ta, khi đó tuổi ta còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, cảm thấy thích đối phương, thì quay lại lễ phép mà thích người ta. Có điều nhìn thấy hần, ta cũng không cảm thấy vui vẻ. Có một lần hần muốn kéo tay của ta, ta liền bỏ chạy. Lúc sau thì không có ai thích ta nữa. Tới Mộ phủ, bị Nhị công tử chiếm đoạt thì vào ở Yểm Nhật Lâu." Từ A Man một bên nghĩ lại, một bên nói: "Ta vốn định, về sau chạy trốn tới Bách Tùy, tìm một nam tử rộng lượng gả cho. Nhưng mà xảy ra chuyện với Nhị công tử, ta chạy không thoát, chỉ sợ về sau vẫn là ở cùng Nhị công tử. Lý cô nương, ta đối với Nhị công tử có phải là thích hay không?"

Từ A Man nói làm Lý Trác Thạch nhớ tới mình cùng Tiêu Triển lúc mới quen. "Mộ Cẩm chẳng lẽ chưa có nói qua lời ngon tiếng ngọt với cô sao?" Tiêu Triển lại trái lương tâm, nên đồ dành, vẫn là mặt không đổi sắc nói cho nàng nghe.

Từ A Man lắc đầu, "Nhị công tử làm sao nói lời dễ nghe được, không giết ta chính là đại ân đại đức. Ta lớn như vậy, chưa từng thích nam nhân nào, cô nói, nghĩ tới hần nhớ hần, ta có khi cũng có. Ta tránh ở trong căn nhà nhỏ, tối hôm nào cũng vì lạnh mà tỉnh giấc, liền nhớ tới ổ chăn ấm áp của người. Sau này Nhị công tử thần trí không rõ, ta cũng vì người mà lo lắng. Lúc sau nữa Nhị công tử từ từ khôi phục, ta thường hay quên là người bị thương. Nhị công tử kiêu căng cuồng vọng, mới là Nhị công tử."

"Hần cũng không có hứa cho cô tương lai sao?" Lý Trác Thạch nhíu mày, sao Mộ Cẩm cùng Tiêu Triển biểu hiện hoàn toàn không giống nhau?

"Nhị công tử nói, về sau ta là người bên gối của người. Người cũng nói, ta chỉ là nha hoàn thiếp thân." Từ A Man không dám hy vọng tương lai xa vời, "Người hiện tại bị mù, đi đường lại chậm, lo lắng cho người về sau cưới không được thì từ, ta lại mừng thầm, Nhị công tử nói không cưới thì từ có phải hay không sẽ cưới ta?" Nói tới đây, Từ A Man che miệng cười cười: "Mỗi lần nghĩ như vậy, ta cảm thấy da mặt của ta thật dày."

"Hần là một công tử như vậy, cô nương ngốc mới nguyện ý gả. Tô gia tiểu thư gả cho hần, rơi vào kết cục thê thảm."

"Tô gia tiểu thư phóng hỏa đốt nhà, Nhị công tử mới hưu nàng. Ta ngóng trông Nhị công tử sớm ngày hồi phục, chờ người hết bệnh rồi, Nhị công tử nói phải đón dâu, ta sẽ chọc giận người, bị trục xuất khỏi phủ thì tốt rồi, không thấy được Nhị công tử lấy vợ thì tốt. Ta cảm thấy hần là nên chúc phúc cho người." Từ A Man chuyển qua Lý Trác Thạch: "Lý cô nương, cô nghe hiểu được sao?"

"Ừ." Lý Trác Thạch cũng sẽ chúc phúc Tiêu Triển, có một tòa tam cung lục viện hòa thuận.

"Trên núi chỉ có nam nhân, ta không đem tâm sự của nữ nhi nói cho bọn họ nghe, ta cũng mới chỉ nghe qua các vở kịch, công tử bên trong kịch so với Nhị công tử cũng không giống nhau. Ta nghĩ mãi không thông."

"Từ cô nương muốn ở lại bên cạnh hử?"

"Nhị công tử muốn ta ở lại, ta liền ở lại. Ta cùng Lý cô nương không giống nhau, ta là hạ nhân, kiến thức nông cạn. Ta không có tư cách thích Nhị công tử. Nếu Nhị công tử đem tâm tư phân cho ta một chút, ta có lẽ sẽ ở lại lâu hơn chút."

"Đọc theo đường đi Mộ Cẩm thật sự chăm sóc cô." Lý Trác Thạch lại bồi thêm một câu: "Ta nói chính là hiện tại. Ai cũng không thể đoán trước được việc tương lai." Đặc biệt Mộ Cẩm trời sinh tính phù đổng này.

Lý Trác Thạch: "Cô là nữ nhi, xuất thân hèn mọn, dù thế nào cũng phải là hử thích cô trước, ngày qua ngày, đem làm nha hoàn thiếp thân là có ý gì?"

"Có đôi khi ta cảm thấy, Nhị công tử đối với ta có chút gì đó. Nhưng người không có nói rõ, ta khả năng nghĩ nhiều. Kỳ thật, ta thật sự sợ hãi. Về sau khi Nhị công tử hết bệnh rồi, lại cưới một vị thiên kim đại tiểu thư, ta sẽ rất khó chịu. Ta sợ hãi cảm xúc khó chịu này, tình nguyện chính mình không thích người." Từ A Man bỗng nhiên than một tiếng, chán nản nói: "Ta có phải sẽ không được tự do?"

Lý Trác Thạch bỗng nhiên cười, nàng đã hiểu rõ ràng tại sao Mộ Cẩm lại thích khuôn mặt nhỏ của Từ A Man, lúc phồng lên tròn vo rất đáng yêu. "Nếu nói Mộ Cẩm không thêm để ý cô thì tại sao vì cứu cô mà tuyên chiến với Hoàng Thượng? Nhưng nếu để ý thì làm sao lại không hứa hẹn tương lai cho cô?"

Lại là một trận mùi hoa phát tán, Lý Trác Thạch che miệng bịt mũi: "Nói tóm lại, cô trước tiên bảo vệ chính mình, dò xét thử hử."

Từ A Man gật đầu.

Nhưng mà bây giờ là đào phạm, nói không chừng ngày nào đó sẽ đi đòi nhà ma, không thể nào ngu ngốc, hồ đồ một đời được.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Trong họa có phúc

Editor: Đào Tiên, Đụt, June

Lâm Ý Trí để lại cho Mộ Cẩm đan dược, nói là giúp tăng cường công lực.

Mộ Cẩm uống xong một viên, cả người dồi dào sức lực. Nhưng khi dược liệu qua đi lại thấy mệt mỏi muốn ngủ.

Đến Thôn Bôn cũng thấy lo lắng, "Nhị công tử, sao người khôi phục chậm vậy?"

Mộ Cẩm cũng không biết.

Mộ Cẩm tỉnh, duỗi tay sang bên cạnh, bên gối không có người. Tỉnh táo lại, hử rút ra từ dưới gối lá bùa bình an, cẩn thận cất vào bên hông. Sau khi ngồi dậy, hử nghe thấy có tiếng gọi nhu tình đến chảy nước: "Nhị công tử ơi ~".

Một tiếng kêu ngọt đến phát ngứa, là thanh âm mà hử luôn nhớ, nhưng lại không phải giọng nói mà hử quen thuộc, nghe rất kỳ lạ.

Hử hướng về phía tiếng gọi phát ra, nhử mảy. Nữ nhân này tự dung miệng ngọt như mật, không có chuyện gì lại ân cần: "Trúng tà rồi hử?"

Từ A Man: "...". Nói thật, nhiều khi ngẫu nhiên nàng cảm thấy Nhị công tử có một chút gì đó với nàng, thì y như rằng bị đập cho tã vì sự không hiểu phong tình của hử.

Các cô nương thanh lâu nhỏ nhắn điểm lệ gọi ba chữ "Nhị công tử" như có thể chảy nước.

Từ A Man bắt chước một phen, Nhị công tử lại chẳng cảm kích chút nào. Hử mặt ngọt ngào của nàng ngay lập tức biến thành một chậu nước lạnh: "Ăn cơm, nhanh không nguội mất." Rất không lễ phép.

Câu nói cứng nhắc chân chất thế này, vậy mới đúng là người trong lòng Mộ Cẩm.

Ăn được một nửa, hử hỏi: "Sao người không nói gì?"

Từ A Man nâng má, không nóng không lạnh: "Không có gì để nói ạ."

Mộ Cẩm nói: "Cứ nói gì đó đi." Nếu không, đập vào tai hử chỉ toàn là âm thanh ồn ào của đông chi tục phấn ở phòng bên ngoài.

"Vâng." Nàng chuyển sang một vấn đề khác: "Nhị công tử, người trị bệnh đã lâu, đã thấy chuyển biến đỡ hơn chưa?"

"Có, thời gian ta ngồi xe lăn ngày càng ít."

"Nhưng thời gian ngồi nằm trên giường ngày càng nhiều." Từ A Man buột miệng thốt ra. Nói xong, nàng lại muốn tát miệng mình. Cứ bảo Nhị công tử nói chuyện không xuôi tai, kỳ thật nàng cũng vậy.

Mộ Cẩm: "... Đây mới đúng là Tiểu Man của hần. Tiếng gọi ồm ồm điệu chảy nước lúc này làm hần nổi hết cả da gà. Hần giải thích: "Khi ta tập võ hồi nhỏ, đã lười biếng nhảy qua mất vài đoạn tâm pháp. Nhân lúc nửa lành nửa phế này, luyện tập lại đoạn tâm pháp kia."

"Nhị công tử, ừm..." Câu chữ giấu trong cổ họng, Từ A Man có chút do dự.

"Có chuyện gì cứ nói, ắp a ắp ứng không phải tính cách của người."

"Về sau Nhị công tử khỏi bệnh rồi, có thể..." Phun ra được vài từ, cuối cùng lại bị nghẹn trở về, Từ A Man cười nói: "Có thể vừa chạy vừa nhảy làm một khâu phạm của triều đình rồi." Tóm lại là không thể trực tiếp nói ra, có thể chạy nhảy sau đó liền đi tìm cô nương chốn thanh lâu sao? Đây không phải giả thiết, mà là điều chắc chắn luôn rồi.

"..." Mộ Cẩm tiếp tục ăn cơm

Từ A Man nghẹn một trận, nàng lại hỏi: "Nhị công tử, ta còn một vấn đề nữa vẫn luôn thắc mắc trong lòng."

"Muốn hỏi thì hỏi đi."

"Người có hối hận vì hành thích Thái tử không?"

"Không."

Nàng tiếp tục truy hỏi: "Cho dù bây giờ đã trở thành đào phạm?"

"Ừ."

"Vì sao?" Nàng vẫn muốn biết đáp án chính xác.

"Bây giờ hối hận cũng không giải quyết được gì, ta thà dùng thời gian đó để suy ngẫm những việc trong tương lai. Dù có hối hận hay không thì hần cũng sẽ không để ta sống tốt, đâm thủng một lỗ trên người hần khiến ta cực kỳ sáng khoái." Mộ Cẩm trả lời: "Hơn nữa, người đã là người của ta, chỉ có thể chết dưới tay ta."

Từ A Man: "... Được rồi, nói chuyện với Nhị công tử đúng là chẳng có gì tốt đẹp, hôm nay nàng từ bỏ, hôm khác lại bàn bạc với Lý cô nương, xem phải dùng đề tài gì để chuẩn bị không khí lãng mạn.

Cô nương thanh lâu xinh đẹp dường như đã tính toán chuẩn thời gian. Bên này Mộ Cẩm vừa mới buông chén đĩa, nàng ta liền tới gõ cửa: "Nhị công tử ~"

"Ừ." Mộ Cẩm lên tiếng.

Từ A Man căng da mặt. Vì sao, cùng là một tiếng "Nhị công tử ~", sao người khác lại không phải trúng tà?

"Tiểu nữ là A Liên, bây giờ có tiện để tiểu nữ vào trong dọn dẹp phòng cho ngài không?" Cô nương trời sinh mềm mại xinh xắn, dù là xưng hô hay nói một câu cũng đều ngọt ngào êm ái như chiếc bánh gạo nếp tằm đường.

"Ừ." Mộ Cẩm đáp lại một tiếng như cũ.

Từ A Man đứng ngồi không yên, nàng hưng hăng lườm Mộ Cẩm một cái, thu dọn đồ ăn cho hần xong, giọng nàng lạnh băng: "Nhị công tử, ta thu dọn chén đĩa cho người trước."

"Ta..." Mộ Cẩm đang định nói hần cũng đi ra ngoài, lại nghe thấy tiếng bước chân của nàng vừa mạnh vừa nhanh, không cho hần thời gian nói chuyện đã đi mất.

Cánh tay hần đang định kéo nàng lại ngừng giữa không trung.

Từ A Man nhìn thoáng qua mỹ nhân gạo nếp, nàng nhìn không chớp mắt, cầm bát đĩa đặt trên chiếc bàn đá trong sân.

Sau đó, nàng trở về phòng, nặng nề đóng cửa lại.

Một tiếng đóng cửa này giống như ngày đó hai mỹ nhân mới tới Hoa Uyển. Cảm xúc nàng cũng lên xuống như vậy, đến sắc mặt giận dữ cũng giống nhau như đúc. Hiện tại Nhị công tử cũng chưa cưới thì, mới chỉ thấy hần mất qua mây lại với nữ tử khác, trong bụng nàng như có một đám lửa cháy phừng phừng. Nếu Nhị công tử thật sự thành thân, đám lửa này chỉ sợ sẽ từ trong bụng thiêu cháy tới đáy lòng nàng.

Trước kia, khi Từ A Man chính mắt nhìn thấy Nhị công tử cùng nữ nhân khác ở Yểm Nhật Lâu mây mưa. Nàng cảm thấy thật may mắn, ước gì hắn vĩnh viễn đừng tới chỗ nàng.

Không biết từ khi nào, nàng đã trở nên ích kỷ như thế. Cứ như vậy, nàng càng không dám đặt tình cảm của mình lên người Nhị công tử. Nàng sợ, về sau đến cả mấy người Tiểu Lục, nàng cũng ghi hận trong lòng.

Nhị công tử yêu thích mỹ nhân, tương lai còn rất dài, có lẽ sẽ có Nhị Thập Nhất, Nhị Thập Nhị,... rồi có cả Tam Thập nữa. Từ A Man không muốn nhìn thấy khuôn mặt dư tồn của chính mình.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

"Mở cửa." Mộ Cẩm đuổi tới.

Từ A Man siết chặt đôi tay, nắm đến nỗi móng tay găm vào lòng bàn tay, nàng mới thở ra một hơi thật sâu, tiến đến mở cửa. "Nhị công tử, có chuyện gì không ạ?" Nàng cố gắng duy trì lễ phép nên có.

Hắn sờ cửa tiến vào: "Ta mất ngủ, muốn cùng người nói chuyện."

"Vâng."

Mộ Cẩm thấy nàng đáp lại, vươn tay về phía nàng: "Từ Tiểu Man, qua đỡ ta đi."

"Ta tên là Từ A Man". Nàng đang một bụng tức giận, không muốn bày vẻ mặt vui vẻ với hắn. Nàng giận Nhị công tử, cũng giận chính bản thân mình. Nhị công tử và Thốn Bôn là hai nam nhân nàng quen thuộc nhất, nếu phải so sánh thì Thốn Bôn sẽ thắng tuyệt đối. Nhưng nàng lại phớt lờ sự tự do của mình cho Nhị công tử.

Nực cười, đúng là tức chết nàng.

Mộ Cẩm nhướn mày: "Nói, có phải lại làm mất bánh bao rồi không?"

"Không." Từ A Man thở phì phì.

Mộ Cẩm tiến lên một bước, nghe nàng cãi lại, hắn kéo nàng vào trong lòng. Tay hắn dọc theo cánh tay của nàng hướng về phía trên, chọc nhẹ cảm nàng một cái. Bánh bao nhỏ lại xì hơi. "Có phải người ăn bánh bao mà lớn lên không? Nói đi, lại giận dỗi cái gì?"

"Không có gì. Ta là một nha hoàn, nào dám giận dỗi Nhị công tử?"

"Đây mà là giọng điệu của nha hoàn hả? So với ta còn giống chủ tử hơn. Đừng cho rằng hiện tại ta không nhìn thấy gì thì có thể tỏ thái độ với ta. Người không xứng với chức nha hoàn chút nào."

"Khi còn là nha hoàn thiếp thân của Tam tiểu thư, Tam tiểu thư thường xuyên khen ta khéo tay." Từ A Man chẳng những tỏ thái độ mà còn nhe răng trợn mắt với hắn: "Là người cướp ta đi."

"Lúc người ở bên cạnh muội ấy cũng ăn nói thế này sao?" Mộ Cẩm nhéo mặt nàng, không nỡ buông ra, lại xoa xoa, "Ở chỗ của ta, người mới có thể được đăng chân lên đăng đầu, xoay người làm chủ. Cho người cơ hội tốt như vậy mà vẫn không biết quý trọng, còn nóng nảy nháo nhào."

"Ta xoay người làm chủ khi nào?" Còn không phải lúc nào cũng bị hắn dọa đánh gãy chân sao.

"Không xoay người làm chủ, người chỉ cười lên đầu ta thôi. Suốt ngày giận dỗi." Hắn nâng cảm nàng lên, "Đáng tiếc, ta không nhìn thấy. Chắc chắn là từ đầu đến chân giống hệt con sóc nhỏ." Mỗi khi thấy nàng như vậy, mọi sự giận dữ của hắn đều tiêu tan.

Nàng đẩy tay hắn ra: "Người đừng nhéo nữa."

Hắn lại phủ lên: "Người của ta thì ta mới nhéo."

"Thốn Bôn cũng là người của người, sao người không đi nhéo Thốn Bôn?"

Mặt mũi Mộ Cẩm tối sầm: "Người lại giận dỗi cái gì?"

Từ A Man vẫn không hé răng nửa lời.

Hắn vuốt ve cảm nàng: "Có phải Lý Trác Thạch nói xấu ta không? Nàng ta thích nhất là châm ngòi ly gián."

"Lý cô nương không phải người như vậy".

"Tạo phản à?" Mộ Cẩm vỗ vỗ eo Từ A Man: "Người là người của ai? Dám nói tốt cho người ngoài?"

"Lý cô nương cũng đâu phải người ngoài."

"Giữa hai chúng ta, nàng ta chính là người ngoài."

Ai là "chúng ta" với hần, hần "chúng ta" với cô nương xinh đẹp đứng ngoài cửa kia kia.

A Liên khoan thai đi tới, tiếng bước chân nhẹ nhàng như một con mèo thận trọng. Bóng dáng nhỏ nhắn, mềm mại, độc đáo của nàng ta in lên cửa sổ.

Mộ Cẩm tự hỏi, sao hôm nay nữ nhân trong lòng ngực lại hung dữ như vậy, giận đến nỗi hần không đỡ nổi.

A Liên lên tiếng: "Thôn Bôn công tử, bát đĩa ta đã thu dọn xong rồi."

Một tiếng gọi y như chim oanh cất tiếng khiến Mộ Cẩm bừng tỉnh.

Từ A Man không mấy khi cáu kỉnh.

Trước kia dù hần có uy hiếp nàng thế nào, nàng bực lắm cũng chỉ cãi lại hần vài câu.

Tức giận trắng trợn như vậy cũng chỉ xảy ra hai lần. Mà tình cảnh trong hai lần đó đều có sự góp mặt của mỹ nhân khác, lúc nào cũng nũng nịu kêu vài tiếng "Nhị công tử".

Suy nghĩ trong đầu Mộ Cẩm chợt lóe.

Hần ôm lấy ngực trái, tuy kinh mạch đã được Lâm Ý Tri chữa trị, nhưng sự buồn bực đọng lại thật lâu vẫn chưa tiêu tán kia bỗng nhiên lại muốn chạy vọt ra ngoài. Hần lại cảm nhận được chân khí nhảy vọt, nhưng dường như không giống với lần tẩu hỏa nhập ma khi trước, không thể ngăn được sự bành trướng lan tỏa.

Cổ họng dâng lên một trận tanh ngọt, hần cố nuốt xuống.

Gân mạch lưu động ngày càng mạnh mẽ gấp gáp, tựa như muốn phá tan một tầng lá chắn.

Mộ Cẩm vội vàng đẩy Từ A Man trong lòng ngực ra, ngay sau đó, hần phun ra một búng máu đen đặc quánh, bắn tung tóe trên mặt đất, nhìn mà ghê người.

"Nhị công tử!" Từ A Man cực kì hoảng sợ, nàng hô toáng lên: "Thôn Bôn mau tới đây! Nhị công tử lại học máu!"

Sau khi Lâm thần y lên núi, Mộ Cẩm vẫn luôn bình tâm tĩnh khí, ít khi có dao động. Từ A Man cũng từng nghĩ, mỗi ngày Nhị công tử đều vừa tắm thuốc, vừa uống đan dược, vì sao vẫn không có sức lực.

Thôn Bôn gần như ngay lập tức xông tới, một tay đỡ lấy Mộ Cẩm: "Nhị công tử."

Một vũng máu đen như than lan trên mặt đất, đặc sệt, bắn ra từ phía thành từng mảnh.

Mộ Cẩm ho hai cái, lại phun ra hai ngụm nữa.

Máu đen phun lên tay Từ A Man, nàng không rảnh lau đi, chỉ nức nở nói: "Nhị công tử, thực xin lỗi, ta không nên chọc giận người."

Biết rõ Nhị công tử không nên động khí, vậy mà nàng lại không nhịn được oán giận, nàng đứng thật không xứng làm nha hoàn thiếp thân của hần.

Mộ Cẩm xua tay: "Không sao, không có việc gì." Phun ra mấy ngụm máu này, công lực của hần đã thực sự trở lại.

Lâm Ý Tri giúp hần ổn định tâm mạch, nhưng mãi vẫn không có cách thúc đẩy sức sống của hần. Lâm Ý Tri nghĩ thảo dược có vấn đề.

Thôn Bôn bắt mạch cho Mộ Cẩm, "Nhị công tử, đây là..." Khi hần giúp Mộ Cẩm truyền chân khí, giữa ngoại lực và nội lực vẫn còn cách nhau một tầng lực cản, nhưng lúc này, phảng phất như trăng sáng gió mát, hai cỗ nội lực tương thích dung hợp lẫn nhau, cùng hòa nhập vào gân mạch Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cười cười: "Trong họa có phúc."

Từ A Man lui ra một chiếc khăn, lau vết máu bên khóe miệng cho hần, nàng vội vã hỏi: "Nhị công tử, người thấy thế nào rồi?"

Mộ Cẩm giương mắt: "Cực kỳ tốt." Hần kéo tay nàng, chạm vào vết máu của chính mình. "Tuy ta gọi ngươi là Ngốc Ngốc, nhưng chính ta vừa rồi mới hiểu thấu đáo được tâm pháp của võ công này."

Thì ra, hần và Tiểu Man của hần đã sớm lường tình tương duyệt. Là hần không hiểu rõ tình huống, vòng đi vòng lại một vòng lớn.

Nhã tộc phía Tây Bắc võ công cao cường, vì tình mà thành ma, cũng vì yêu mà sống lại. Những người điên trong tộc ra đi, điều mong mỏi duy nhất chính là một liều thuốc lưỡng tình tương duyệt này.

Chương 86: Ta được chết một cách thống khoái, ngược lại hẳn càng không thấy...

Editor: Đào Tiên, Đụt, June

Mộ Cẩm trở về phòng.

Thốn Bôn lại vận công truyền khí cho hắc lần nữa, xác định Mộ Cẩm đã không còn gì đáng ngại. Thốn Bôn nói: "Chúc mừng Nhị công tử."

"Vừa rồi ta đã suy nghĩ rất nhiều." Mộ Cẩm bỗng nhiên nói: "Cho đến tận bây giờ, ta mới thực sự hiểu được vì sao mẫu thân ta lại chết còn Tiên Hoàng thì sinh bệnh."

Thốn Bôn yên lặng.

Mộ Cẩm nói tiếp: "Mẫu thân ta té ngã một cái ở Ngự Hoa Viên, từ đó bệnh mãi không dứt. Ngự y trong cung nói, thân bệnh của bà đã chữa khỏi, nhưng tâm bệnh lại không có thuốc nào trị được. Điều này khiến Tiên Hoàng nhiều lần tức giận."

Thốn Bôn thường không nghe thấy Mộ Cẩm kể về mẫu thân.

"Sư phụ ta nói, mẫu thân ta chết dần chết mòn trong thâm cung. Trước đó ở Tây Phụ Quan, thân thể bà ấy khỏe mạnh, có thể lăn lộn nhảy nhót tung tăng, bước vào chốn thâm cung liền không còn được như trước. Thốn Bôn, người nói xem, chết dần chết mòn là kiểu chết thế nào?"

"Chắc hẳn là trong lòng còn có điều gì mong nhớ, không buông cũng không được."

"Ừ. Sư phụ ta đáp lại bốn chữ 'chữ tình hại người'. Khi đó ta không tin, bây giờ nghĩ lại, mẫu thân ta ở chốn thâm cung mong cầu một phần dịu dàng của Tiên Hoàng, nhưng bà ấy không cầu được, tự nhiên sẽ hại tâm hại thân. Một chữ 'tình' này đã khiến bà mệt mỏi cả đời." Mộ Cẩm dừng một chút, "Tiên Hoàng cũng té ngã một cái ở Ngự Hoa Viên. Ngự y bảo không có ngoại thương, nhưng lại đột nhiên băng hà. Cả đời ông ấy sát phạt quyết đoán, nhưng từ khi gặp ta, ông lại càng nhớ về mẫu thân ta, càng ngày càng già đi. Chỉ hai chữ 'tình thương', đã khiến một thế hệ đế vương chết trong sự mòn mỏi lặng lẽ."

"Nhị công tử rất may mắn, không dẫm lên vết xe đổ của Tiên Hoàng và Hoàng Hậu." Thốn Bôn hiểu rõ tính tình Mộ Cẩm hơn bất kỳ ai. Nhị công tử có sự cao ngạo của Tiên Hoàng, cũng có sự trung trinh của Hoàng Hậu, vừa vô tình nhưng lại vừa hữu ý. Không phải gánh trách nhiệm giang sơn xã tắc, tự do tự tại.

"Môn phái tà công này của Nhã tộc tây bắc cũng không hẳn là quá mơ hồ. Trong bí kíp đã viết, không tình không ái mới có thể đạt tới giai tầng cao nhất. Nói trắng ra là tâm bệnh khó trị, dù có luyện môn võ công này hay không cũng đều như nhau. Mẫu thân ta không phải người tập võ, cũng chẳng phải tẩu hỏa nhập ma. Nếu bà ấy có thể lường tình tương duyệt thì cũng không đến mức rơi vào kết cục bi thảm như vậy." Mộ Cẩm quay đầu nhìn Thốn Bôn: "Hồi âm cho sư phụ, thân thể ta không còn vấn đề gì, bảo người đừng lo lắng."

"Vâng."

"Đúng rồi, khăn che mắt của ta đâu?"

"Nhị công tử, đôi mắt của người?"

"Đã nhìn thấy ánh sáng, nhưng không rõ ràng lắm. Vẫn cần chút thời gian khôi phục." Mộ Cẩm cười: "Vừa lúc luyện luôn chiêu thức nghe âm đoán hướng của Quan lão."

Thốn Bôn ra khỏi phòng.

Từ A Mạn bước tới, hỏi: "Sao rồi? Nhị công tử đã đỡ hơn chưa?"

Thốn Bôn đáp: "Từ cô nương, công lực của Nhị công tử đã trở lại, chỉ là thân thể có chút suy yếu."

"Công tử có muốn ăn gì không? Hay để ta sẽ lên phố mua thêm dược liệu và thức ăn để Nhị công tử bồi bổ?"

"Việc này đã có người sắp xếp rồi." Dù sao nàng cũng đã là nữ chủ tử. Trời đang dần trở lạnh, về sau Nhị công tử sẽ càng không cho nàng xuống bếp.

"Ừm."

Thôn Bôn nhìn xuống làn váy Từ A Man, "Từ cô nương, cô cũng đi đổi một bộ xiêm y sạch sẽ đi, rồi vào chăm sóc Nhị công tử, ngài ấy bệnh nặng mới khỏi, vẫn phải nghỉ ngơi thêm vài ngày."

"Được." Từ A Man xoay người bước đi. Trên làn váy điểm xuyên vết máu, trông như một chú chim đang tung cánh.

Lý Trác Thạch ôm tay dựa vào thân cây. Nàng đã quen giả làm nam tử, vừa mới bước vào thanh lâu đã thu hút ánh mắt của không ít cô nương, giọng nói cũng có chút trầm bổng: "Thanh lâu này lại là địa bàn của Nhị công tử các người à?"

"Không phải, là một người bạn của Mộ lão gia."

Lý Trác Thạch nhíu mày, "Mộ lão gia là phú thương số một kinh thành, vậy mà cũng kết giao với nhà thổ Giang Châu?" Dù là ai đi chăng nữa, đối với nam nhân lui tới nhà thổ, Lý Trác Thạch vẫn tương đối đề ý.

"Mộ lão gia làm ăn buôn bán, từ hoàng thất cho tới bình dân đều kết giao quan hệ." Từ khi tiếp nhận củ khoai lang nóng bỏng tay là Tứ hoàng tử, Mộ lão gia đã liệu trước sẽ có ngày giấy không gói được lửa. Mộ lão gia cực kỳ nhiều bằng hữu, đủ mọi thể loại trong xã hội.

Lý Trác Thạch hỏi: "Khi nào chúng ta mới khởi hành?"

Thôn Bôn đáp lời: "Vài ngày nữa."

- - -

Mộ Cẩm dựa vào đầu giường, lộ ra góc mặt tuần tú.

Thấy hấn vẫn buộc khăn, Từ A Man ít nhiều có chút mất mát.

Hấn chuyển hướng nhìn nàng, vồ vồ mép giường.

Nàng nghe lời đi tới ngồi xuống.

Có Từ A Man bên cạnh, Mộ Cẩm không ngăn được ý cười, kéo tay nàng.

Nếu hấn sớm biết, lần trước nàng tức giận là bởi vì hấn cùng Đồng Tư Linh tán tỉnh, hấn sẽ vui sướng biết bao, có lẽ sẽ càng thêm kiêu ngạo nữa kia. Nếu không có bước đệm tẩu hỏa nhập ma này, hấn sẽ không hiểu ra, thì ra chính mình không nỡ giết nàng, thấy nàng là trong lòng ngứa ngáy, tất cả đều bởi vì hấn đã thích nàng rồi.

Bởi vậy, có lẽ hấn nên cảm ơn Tiêu Triển.

Nhị công tử tự dưng cười một cách cổ quái. Nói thật, đối với Từ A Man, Mộ Cẩm càng ôn nhu, nàng càng thấy quý dị. Nàng im lặng không nói.

Mộ Cẩm tìm một vài đề tài bình thường, ôn nhu mở miệng: "Nhà người có mấy người?"

Hỏi một câu kỳ quái, giọng điệu cũng không có sự ương ngạnh vốn có của Nhị công tử. Nàng liếc hấn một cái, đáp: "Cha ta, mẹ ta, còn có đệ đệ, muội muội. Ta là trưởng nữ."

"Chúng ta đến tây bắc đi, tới thăm quê nhà của người."

"Thật không ạ?" Từ A Man mắt sáng rực, nàng cũng không ngăn được ý cười.

Nghe thấy tiếng cười của nàng, Mộ Cẩm cười càng thêm dịu dàng. "Nhưng mà, lúc chúng ta đến nơi, đại diện đăng cơ của Hoàng Thượng đã kết thúc. Tiêu Triển tâm cao khí ngạo, những kẻ khiến hấn canh cánh trong lòng có ta là một, còn Lý Trác Thạch có phải hay không, ta muốn thử đánh cược một phen. Bởi vậy, chuyến đi này chúng ta không thể mạo hiểm đến nhà người báai phòng."

"Vâng." Hy vọng của Từ A Man vừa cháy lên đã bị dập tắt.

"Nhưng mà." Mộ Cẩm lại nói: "Chúng ta có thể đứng nhìn từ xa. Thêm nữa, ta sẽ thu xếp sinh hoạt cho người nhà của người. Núi vàng núi bạc của ta vẫn còn đó."

Từ khi lệnh truy nã Mộ Cẩm được dán lên tường thành, Mộ phủ đã tuyên bố chặt đứt quan hệ với Mộ Cẩm. Điều này chỉ là cái vỏ bên ngoài, ngay cả Tiêu Triển cũng không tin.

Từ A Man ngẩng đầu, "Nhị công tử, nếu Hoàng Thượng không buông tha cho chúng ta thì sao? Có phải cả đời này chúng ta đều phải trốn chạy không?"

Mộ Cẩm lại hỏi: "Người sợ không?"

"Nhị công tử không sợ, ta cũng không sợ. Dù sao thì người mà Hoàng thượng muốn bắt chính là người." Trên lệnh truy nã chỉ ghi một mình Nhị công tử, chắc nàng không bị tính là phạm phạm đầu...

"Đúng là vô lương tâm." Nói thì nói như vậy, nhưng Mộ Cẩm vẫn tươi cười. Đầu ngón tay nhảy lên gương mặt nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn này còn tròn mềm hơn cả đậu phụ Tây Phụ Quan. "Tiêu Triển ngồi trên long ý thì càng không thể dễ dàng giết ta. Nếu ta được chết một cách thống khoái, ngược lại hẳn càng không thấy thoải mái."

"Vì sao lại nói vậy ạ?"

"Giết một người quá dễ dàng, huống chi hẳn lại là vua một nước, muốn ai chết thì chỉ cần một câu nói là đủ. Quá trình này không đủ để tâm lý hẳn được hưởng thụ, không thỏa mãn được hẳn. Đánh tan ý chí một người mới là thú vị lâu dài. Chúng ta là huynh đệ, cùng có dòng máu của Tiên Hoàng chảy trong người. Đối lại là ta, ta cũng càng thích làm nhục tôn nghiêm của hẳn hơn."

Từ A Man: "...". Hình như dòng máu của Tiên Hoàng không được bình thường cho lắm.

"Khi còn là Thái Tử, hẳn muốn giết ta là đề phòng ta đoạt vị. Giờ hẳn đã xưng đế, lại càng muốn nhìn thấy một ngày kia ta phải đầu hàng trước hẳn."

"Nhị công tử, tình huynh đệ của hai người thật độc đáo." Nàng nghe mà mặt không biểu cảm.

"Ta ghét hẳn, nhưng cũng chưa đến nỗi hận. Hẳn buông tha cho Mộ phủ chứng minh hẳn chỉ xem mình ta là đối thủ. Quốc quân có rất nhiều biện pháp trừng trị thương nhân. Chung quy, Mộ phủ cũng chỉ có thể bảo vệ tính mạng. Cha ta biết rõ đạo lý này." Mộ Cẩm lại nói: "Nếu Tiêu Triển không như ta nghĩ, không để ý tới Lý Trắc Thạch, hẳn sẽ là một quân chủ xuất sắc giống như Tiên Hoàng. Có điều, ta vẫn muốn đánh cược."

"Đánh cược gì cơ?"

Đánh cược hẳn yếu mà không biết, cầu mà không được, có non sông vạn dặm nhưng phải chịu cô độc một đời. Thế nhưng, Mộ Cẩm không trả lời. "Sao chúng ta lại nhắc đến hẳn ta trong ngày vui như hôm nay?"

Cũng phải, "Vậy không nhắc đến nữa."

"Bây giờ còn giận dữ nữa không?"

"Nhị công tử phun một ngụm máu kia, cũng đem cơn giận của ta phun ra hết rồi." Có oán giận gì thì chờ hẳn khỏi hẳn rồi tính tiếp.

"Không giận nữa?"

"Chỉ là việc còn con thôi, không có gì đáng giận cả." Biết rõ tính tình Nhị công tử rồi nhưng nàng vẫn bị lọt hố, nàng thấy giận chính bản thân mình hơn.

Mộ Cẩm khụ hai tiếng: "Có biết người đến tột cùng là giận dữ cái gì không?"

Từ A Man đáp cho có lệ: "Dối Nhị công tử đó, dối công tử mắng ta không đúng phận nha hoàn."

Hắn vừa giận vừa cười: "Sai trình tự rồi, ta nói người không đúng phận nha hoàn, nhưng đó là sau khi người giận dữ. Bây giờ ta hỏi nguyên nhân làm sao người lại tức giận. Ta phun ra mấy ngụm máu cũng phun ra luôn cả sự giận dữ của người, về sau nếu người lại giận, ta không còn máu để phun nữa thì phải đổ người thế nào? Người sẽ giận dữ đến sang năm à?"

"Băng dày ba thước không chỉ vì một ngày lạnh. Nhị công tử ngày thường luôn bắt nạt ta, ức khuất của ta chất đọng thành núi, hôm nay mới bạo phát." Nhị công tử rồi rầm vấn đề giận dữ không này làm gì, nàng có thêm so đo nữa đâu.

"Miệng lưỡi sắc bén, tránh nặng tìm nhẹ." Mộ Cẩm ôm nàng, mới đỡ dành nàng có hai câu như vậy, hương thơm đã phảng phất qua đầu mũi. "Chúng ta đã lâu không có làm. Giờ đã giờ nào rồi?"

"Không biết canh mấy, nhưng mặt trời vẫn chưa lặn." Lý cô nương nói chỉ phải, Nhị công tử đúng là phòng đáng tùy tiện, không phải người tốt lành lương thiện gì. Còn không bằng trò chuyện với Thốn Bôn, phải xem nàng có tự mình rút khỏi tầng cây lệch tán này của Nhị công tử được không đã. Từ A Man lựa lời khuyên bảo: "Nhị công tử, chờ thân thể người khỏe hẳn đi, nơi này là thanh lâu, có rất nhiều cô nương xinh đẹp."

"Nghe khẩu khí này, lại dối rồi." Trước kia sao hẳn lại không nhận ra nàng là một bình dấm chua nhỉ?

"Nhị công tử nghỉ tạm đi, ta đi trước."

Nàng đỡ đỡ trâm cài, chuẩn bị đứng dậy.

Mộ Cẩm ngay lập tức ôm lấy nàng, ôm thật chặt, "Ngốc muốn chết, sao lại ngốc vậy chứ." Hắn đã nói rõ ràng, về sau người bên gối hẳn chính là nàng, nào có chuyện đi tìm cô nương xinh đẹp khác. "Đây là lần thứ hai ta đến thanh lâu này."

Chắc hẳn lần đầu tiên đến thoải mái lắm. "Vâng." Nàng biến thành Từ A Man lạnh nhạt bình đạm.

"Ông chủ thanh lâu là bằng hữu của cha ta. Ông ấy đề phòng một khi ta gặp chuyện thì có thể đến đây tị nạn nên mới dẫn ta theo." Mộ Cẩm gói đầu trên vai nàng, "Ta không có chút quan hệ nào với các cô nương ở đây."

"Vậy..." Từ A Man lẩm bẩm: "Sao A Liên lại gọi người mềm mại như vậy?"

"Nàng ta mềm mại thì cũng chỉ đến đưa cơm thôi mà."

"Nhưng người cũng đáp lại đó thôi." Nàng cũng bắt chước mềm mại theo, hắt lại lạnh lùng đáp một câu "Trúng tà rồi hả?".

"Nàng ta gọi thì ta đáp một tiếng thôi." Hắn ngẩng đầu, hắng giọng một cái. Lời nói nhỏ nhẹ thân mật giữa nam và nữ, hắn không được tự nhiên lắm: "Vậy sau này, khụ, thì..., người... khụ khụ, thay ta đáp lại nàng ta là được".

"Nhị công tử, ta có thể dọn dẹp, nấu cơm cho người nha."

"Người đừng làm mấy việc đó, ở đây có đầu bếp rồi."

"Nha hoàn thiếp thân không phải là làm mấy việc như vậy sao?" Tóm lại là không thể trên giường làm việc, dưới giường rảnh rồi chứ.

"Người... đúng là ngốc nghếch." Đầu óc không hiểu sao lại vòng một đường. Nói là nha hoàn thiếp thân nhưng đời này của hắn đã dán nha hoàn này lên đầu quả tim mất rồi. "Ta bảo người đừng làm thì người không được làm."

"Vâng."

"Chờ ngày sau yên ổn, ta sẽ tới nhà cha mẹ người bái phỏng, lúc đó người không còn là nha hoàn thiếp thân của ta nữa. Lần đó ta đi gặp Tô lão gia là nói chuyện qua loa cho xong." Mộ Cẩm trịnh trọng nói: "Nhưng gặp cha mẹ người thì không thể được."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Nhất thời nhin đến nỗi mắc ghen, lui một bước thì lại buồn bực...

Editor: Đào Tiên, Đụt, June

Đây đã là câu nói trắng trợn nhất từ trước tới nay của Mộ nhị công tử, hắn mong nó có thể gỡ tình cái đầu gỗ của Từ A Man.

Kết quả, một lúc lâu sau cũng không thấy nàng đáp lại.

Hắn tự hỏi mình phải nói gì nữa.

Bỗng nhiên, Từ A Man lên tiếng: "A, vừa rồi Lý cô nương gọi ta, Nhị công tử, ta đi trước đây." Nàng cực kỳ bình tĩnh tự nhiên thốt ra một câu, phảng phất như một câu bái phỏng cha mẹ của hắn vừa rồi cũng chỉ là chào hỏi trên mặt chữ.

Tĩnh tĩnh Mộ Cẩm còn chưa kịp bộc phát, Từ A Man đã chân trước chân sau chạy mất.

Mộ Cẩm: "... " Tức chết hắn!

Đương nhiên, Lý Trác Thạch không gọi Từ A Man, mà chính là Từ A Man ở một khắc kia mãnh liệt kêu gọi Lý Trác Thạch.

Từ A Man vội vàng chạy tới trước cửa phòng Lý Trác Thạch, nàng gõ gõ cửa, đôi tay áp lên hai má, vừa đỏ vừa nóng. Nàng nhẹ giọng: "Lý cô nương, là ta đây." Lén la lén lút y như tên trộm.

Lý Trác Thạch đang ở bên cửa sổ nhìn về phía hoàng cung xa xôi. "Vào đi."

Từ A Man đẩy cửa đi vào, hai bước gộp một mà tiến đến, bỗng nhiên nàng sực nhớ cái gì, lại quay lại đóng cửa.

Nhìn nàng hốt hoảng như thế, Lý Trác Thạch hoài nghi hỏi: "Làm sao vậy?"

Từ A Man nhìn thoáng qua cửa sổ rộng mở, nàng tiến đến thăm dò nhìn xung quanh.

Xung quanh không có ai.

Lúc này, nàng mới nói: "Lý cô nương, ta vừa cùng Nhị công tử nói chuyện một hồi." Nàng dăm ba câu mà tóm tắt lại, tha thiết hỏi: "Lý cô nương, cô có nhiều kinh nghiệm yêu đương hơn ta, cô nói xem, lời của Nhị công tử có ý gì."

Trong lòng Lý Trác Thạch cẩn thận đánh giá lời nói của Mộ Cẩm một lần. Một tên quý công tử tới nhà cha mẹ của nha hoàn bá phóng? "Đây... Còn không phải là đi cầu thân sao?"

Từ A Man trừng to mắt, "Thật là cầu thân sao?"

"Ý tứ trong lời nói là vậy đấy." Lý Trác Thạch không rõ lắm, cầu thân cũng có hai chữ, sao hắn phải lòng vòng như vậy.

Từ A Man ôm lấy gương mặt đỏ bừng: "Ta còn tưởng là ta suy nghĩ nhiều."

Lý Trác Thạch lại nhớ tới cả đoạn đường chuyển đi này, nhìn thái độ Mộ Cẩm tuy cao ngạo nhưng lại ân cần hỏi han. Từ A Man ở trong bếp thoáng chạm vào nước lạnh, hắn cũng phải kéo tay nhỏ của nàng xoa bóp một phen. Hôn nữa, hắn ta cực kỳ thích xoa nắn khuôn mặt của Từ A Man.

Lý Trác Thạch từng hỏi: "Mặt cô có đau không?"

Khi đó, Từ A Man chỉ cười đáp: "Nhìn Nhị công tử xoa bóp tàn nhẫn như vậy thôi, chứ thật ra không hề đau."

Mỗi lần thấy Mộ Cẩm và Từ A Man, nàng lại nhớ tới mình và Tiêu Triển. Nàng đã nghe hắn tuôn ra bao lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển, nhưng trước nay chưa từng thấy Tiêu Triển có hành động thân mật như Mộ Cẩm đối với Từ A Man.

Cô nương đang mỉm cười trước mắt nàng bây giờ mới đúng là thiếu nữ đang yêu.

Lý Trác Thạch nói: "Từ cô nương, cô nói ta có nhiều kinh nghiệm yêu đương. Nhưng kỳ thật, nếu so với việc trải nghiệm chân thật, ta nông cạn hơn cô nhiều."

"Không không." Từ A Man xua tay, "Ta cũng không biết nên trả lời thế nào nên mới chạy đến đây hỏi. Hôn nữa, Nhị công tử cầu thân ta, ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi."

Lý Trác Thạch cười, nàng cũng muốn xoa nắn một tiểu cô nương thế này, "Ta đã gặp không ít thiên kim đại tiểu thư, nhưng nếu là nam tử, ta nguyện ý cùng cô nương như cô nắm tay cả đời. Ta không hiểu Mộ Cẩm, đã nhiều ngày đào vong với hắn, chỉ thấy hắn là một nam nhân tùy tâm sở dục. Hắn thích ai cũng không có gì lạ, cô cần gì phải tự xem nhẹ chính mình."

"Ta hiểu rồi, cảm ơn Lý cô nương".

"Đừng khách khí như vậy."

Từ A Man lại vội vàng đi ra ngoài, "Nhị công tử hắn đang đợi ta trả lời, ta đi trước đây." Nàng chạy chậm ra bên ngoài.

Trên đường suýt nữa đụng phải Thốn Bôn.

Thốn Bôn vội vàng lui về phía sau: "Từ cô nương, cẩn thận".

Từ A Man xách váy, ngơ ngẩn nhìn về phía hắn.

Thấy ánh mắt nàng không thích hợp. Thốn Bôn lại cẩn thận gọi một tiếng: "Từ cô nương?"

Nàng hoàn hồn: "Thốn Bôn, ta đi chăm sóc Nhị công tử."

Thốn Bôn mặt mày trong trẻo anh tuấn, lại trầm tĩnh ít nói, hắn sẽ không bao giờ vì xúc động mà gây ra sự tình như là hành thích Thái Tử giống Nhị công tử. Một gốc cây tùng cao nhả, thanh tao như vậy, sao nàng lại mù mắt chọn trúng gã Nhị công tử méo mó vụn vụn kia nhỉ? Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng chân nàng đã bước tới phòng Mộ Cẩm rồi.

Mộ Cẩm cất giọng lạnh tanh, "Còn trở về làm gì?" Đi rồi thì đừng về nữa.

Nàng lập tức xin lỗi: "Nhị công tử, thực xin lỗi, ta quên mất là người đang bệnh."

"Sao ngày nào người cũng không nhớ tới chuyện của ta thế?" Hắn bực bực cỗi lòng với nàng, nhưng một câu nàng cũng không nhớ rõ.

"Lý cô nương tìm ta, khẳng định là có việc gấp."

"Lỗi tại ta còn thánh hơn người, thế mà ta một tiếng cũng không nghe thấy, người nghe mà gọi chắc."

"Nhị công tử, ta... ta và Lý cô nương đã nói chuyện xong rồi." Từ A Man ngồi bên mép giường. "Bây giờ ta sẽ cùng người trò chuyện. Chúng ta vừa nói đến đâu rồi nhỉ?"

Mộ Cẩm giận dữ: "Không muốn nói nữa."

Từ A Man: "...". Vậy nàng chỉ có thể an tĩnh ngồi ở chỗ này ai oán.

Mộ Cẩm nhẫn nhịn. Nhất thời nhịn đến nổi mắc nghẹn, lui một bước thì lại buồn bực không vui. Nhịn cái gì mà nhịn. Hắn chìa lòng bàn tay về phía nàng.

Mộ Cẩm còn chưa nói câu nào, Từ A Man đã tự giác đặt tay mình lên.

Hắn nói: "Ta đã thừa nhận." Cô nương chính mình nhìn trúng, có ngốc hơn nữa hắn cũng nhận. "Về sau sẽ không có cô nương thanh lâu nào nữa, vậy nên..." Hắn nắm tay để lên môi, mơ hồ nói: "Nàng chính là... người duy nhất bên gối ta." Mấy chữ phía sau gần như không nghe được.

Nàng lại bỗng nhiên nghe rõ, sững sờ ngay tại chỗ.

Mộ Cẩm lại trở về quý công tử kiều ngạo, "Nàng hiểu chưa?"

"Vâng."

Mộ Cẩm: "..."

Hai người lần thứ hai trầm mặc, hắn lại hỏi, "Nàng không còn lời nào muốn nói sao?"

"Vâng, không có." Từ A Man vẫn đang trong cơn hoảng hốt. Trước kia, khi Nhị công tử muốn giết nàng, đầu óc nàng xoay chuyển cực nhanh, lời nói dối chỉ cần há miệng là bật ra. Lúc này Nhị công tử muốn thu nàng làm người bên gối duy nhất, não nàng ngược lại lại bất động, chỉ biết cứng nhắc "Vâng" một tiếng.

Mộ Cẩm buông lòng bàn tay nàng: "Ta muốn đi ngủ, đừng phiền ta."

Từ A Man: "Vâng."

Hắn xoay người nhắm mắt, tự nhiên thấy buồn cười.

Rõ ràng là phải để nàng một lòng với hắn. Sao lại nhất thời không nhịn được? Hắn lại nói ra trước rồi.

Trong vở kịch đã nói, ai yêu trước người ấy thua. Mộ Cẩm trước nay vẫn chưa thua lần nào, trong trận chiến với Tiêu Triển cũng không thua, thành khâm phạm triều đình cũng chưa từng. Duy chỉ có giờ khắc này, hắn lại chịu thua trước một tiểu nha đầu.

- - -

Buổi tối, Từ A Man ôm đầu gối ngồi trong thùng tắm.

Chốc lát lại phải gặp Nhị công tử, nàng nên làm gì bây giờ?

Nàng vốc nước ấm lên, vỗ về gương mặt mình.

Trước giờ, Từ A Man luôn ngóng trông Nhị công tử thích nàng, giúp nàng nhặt về một cái mạng. Đến khi hắn thật sự thích, nàng lại cảm thấy mê mang. Biết rõ Nhị công tử không phải một nam nhân tốt, nhưng trong lòng lại vì hắn mà vui mừng sung sướng.

Nàng vuốt ve khoe miệng mình đang giờ lên. Nên cảm thấy vui vẻ. Từ hoàng tử thích nàng, dường như có thể tôn quý như Lý cô nương rồi. Nhưng nàng cũng sợ hãi, không biết hắn có thể thích nàng bao lâu? Một năm? Hai năm?

Nàng cần được Nhị công tử hứa hẹn nhiều hơn nữa mới được.

Miên man suy nghĩ, mãi cho đến khi nước lạnh nàng mới đứng dậy.

Cùng ở trên tầng trên như nhau, Từ A Man có phòng riêng của mình nhưng mỗi đêm nàng vẫn chung giường với Nhị công tử.

Buổi chiều nháo một hồi, bây giờ cùng nhau gặp mặt vẫn có chút xấu hổ.

Nàng làm như không có việc gì mà gọi: "Nhị công tử." Vẫn là ngữ khí trước kia của tiểu nha hoàn.

Mộ Cẩm đắp chăn kín mít, ngón tay giật giật, cuối cùng hắn kéo chăn xuống, nhưng cũng chỉ kéo đến chóp mũi. "Ừ." Nói xong, hắn lại thanh thanh giọng: "Nghỉ ngơi sớm chút."

"Vâng." Từ A Man vẫn coi như không có việc gì, bò lên trên giường.

Hương thơm quét qua trước mặt Mộ Cẩm.

Trước đó hắn phân phó thanh lâu bê vào phòng Từ A Man một thùng nước ấm. Hắn không muốn quân Lý Trác Thạch, nhưng nghe Từ A Man nói, Lý Trác Thạch cũng đã bốn ba một ngày một đêm, Mộ Cẩm cũng vì quân cờ tương lai tròn trịa này mà cố gắng, hắn lại gọi người bê thêm một thùng nước.

Bên cạnh hắn chính là tiểu nữ nhân vừa tắm rửa xong.

Từ A Man nằm ngay ngắn xong, nàng liếc mắt nhìn Mộ Cẩm. Nếu là trước kia, Nhị công tử sẽ vòng qua ôm eo nàng, có khi sẽ chôn mặt trên vai nàng, thì thoảng nói một vài lời không xuôi tai cho lắm, làm cho má nàng phát ngứa.

Lúc này, đợi hồi lâu, lồng ngực ảm áp cũng chưa dựa lại đây.

Mộ Cẩm đắp chăn cho nàng, chính hấn lại đắp một cái chăn khác.

Đồng giường khác mộng chính là thế này rồi, Từ A Man mếu máo.

Ban đêm lạnh lẽo, có nam nhân cho nàng một chiếc giường ảm áp khiến nàng thoải mái hơn nằm một mình nhiều. Chân nhỏ nàng co lên, cả người rụt vào trong ổ chăn.

Không bao lâu sau, nàng lại nghe thấy Nhị công tử ho khan.

Khụ vài cái, Mộ Cẩm trầm giọng nói: "Việc hôm nay có chút đường đột, nếu nàng không để trong lòng, vậy cứ coi như chưa có gì xảy ra đi."

Từ A Man tròn mắt nhìn chần phượng thêu hoa đỏ thắm. Nàng há miệng thở dốc, phát hiện ra yết hầu nàng cũng nghẹn một cục bông, nàng học theo mà ho hai tiếng, đáp: "Dạ."

Hấn liếc nhìn nàng một cái, "Đáp mỗi một câu như vậy, nàng ho cái gì mà ho?"

"Cô họng không thoải mái thì không được ho sao?" Từ A Man xóc chăn lên, thò ra một nửa khuôn mặt.

"Ừ." Hấn ăn miếng trà miếng, cũng quăng cho nàng một chữ, đắp chăn lên chuẩn bị đi ngủ.

Hai người cùng giường lâu như vậy rồi, nhưng đây là đêm xấu hổ nhất. Ánh nến ngưng đọng lại không khí giữa đôi nam nữ, đang yên lặng nhảy múa bỗng nhiên vụt tắt.

Chỉ còn ánh trăng sáng soi qua lớp giấy trên khung cửa sổ, chiếu rọi một nam một nữ nghiêm chỉnh đắp chăn nằm trên giường.

Từ A Man lại rúc đầu vào ổ chăn. Nhắm mắt trong chốc lát, nàng lại không hề buồn ngủ.

Trong bóng đêm yên tĩnh, giọng Nhị công tử đặc biệt lạnh lùng: "Nàng thật sự không có lời gì muốn nói sao?"

"Dạ... Ta không biết phải nói như thế nào." Thanh âm rầu rĩ của nàng từ trong chăn truyền ra.

"Hừ, lớn thế này nhưng vẫn chưa từng được nghe những lời đó chứ gì."

"Cũng không phải." Từ A Man lại lộ ra nửa khuôn mặt, "Trước đó cũng có người nói muốn cưới ta."

Mộ Cẩm truy hỏi: "Ồ Mộ phủ?"

"Không phải. Là khi ta vẫn còn là một nha đầu." Nàng cẩn thận nhớ lại, "Cao ráo, rắn rỏi, khi cười lộ lên lộ ra hàm răng thật trắng, trên cánh tay còn có chút cơ bắp."

"Ảnh tượng cũng sâu đó." Nhị công tử lạnh nhạt.

"Đó là lần đầu tiên mà." Nhưng mặt mũi ra sao thì nàng không nhớ được.

"Nói như vậy thì ta không có gì hiếm lạ à?"

"Nào có, người tôn quý như Nhị công tử vẫn là lần đầu tiên." Nàng âm thầm cười trộm.

"Nhưng nàng lại phản ứng lãnh đạm."

"Bởi vì ta là Từ A Man ung dung điềm tĩnh mà." Giọng nàng kiêu ngạo.

Một câu thật thà này đã thành công lấy lòng hấn, hấn vươn tay, chuẩn xác mà xoa mặt nàng: "Ta cũng là Từ hoàng tử ung dung điềm tĩnh đây." Đáng tiếc, hấn không bắt chước được âm cuối nghịch ngợm của nàng.

Từ A Man cười cười: "Nhị công tử, ta muốn hỏi một chút, từ khi nào người bắt đầu... ta thế?" Dù sao trong phòng cũng một mảnh đen thui, da mặt nàng lại dày hơn một chút.

Mộ Cẩm ho khan, cả nửa ngày cũng không ho ra đáp án. Vì thế hấn trầm mặc không đáp.

Nàng thu lại ý cười vừa nổi lên. Vừa rồi vát và lăm bầu không khí mới bớt áp lực, lại bị vài tiếng khụ khụ của Nhị công tử kéo trở về.

Tay hấn vẫn đặt trên mặt nàng.

Từ A Man không biểu cảm mà hỏi, "Nhị công tử, không phải người nói, khuôn mặt ta không có chỗ nào đáng khen sao?"

"Đúng vậy."

Hắn cho nàng đáp án khẳng định, sau đó ngay lập tức cảm giác được khuôn mặt nhỏ dưới bàn tay phồng lên. "Ta lớn lên đẹp như vậy, mỗi ngày nhìn chính mình là đủ rồi. Đúng rồi, ta còn có Thốn Bôn, ta muốn gặp mỹ nhân thực sự cũng không khó, liếc mắt nhìn hắn một cái là xong, thậm chí có thể ra lệnh cho hắn luôn đứng trước mặt ta." Nhưng Mộ Cẩm có điều không nói ra, khi mới quen Thốn Bôn, hắn thật sự cứ như vậy mà thường thức diện mạo thanh tú sạch sẽ của Thốn Bôn.

Từ A Man: "..."

Mộ Cẩm lại nói: "Nàng đi theo ta, chính là tiểu mỹ nhân của ta. Không hề kém hơn Thốn Bôn chút nào."

Từ A Man: "... Nhị công tử so sánh nàng với Thốn Bôn, đúng là cất nhắc nàng mà."

"Nàng đó, quên cái tên nào đấy đi. Hàm răng trắng ta cũng có, cánh tay cơ bắp nàng muốn ta cũng có, không tin thì sờ thử xem." Giọng điệu nghênh nghênh của Nhị công tử đã trở lại, "Tóm lại, về sau chỉ cần nhớ kỹ ta là được."

"Nhị công tử, sau này người cũng sẽ không đến thanh lâu chứ?"

"Ta đã có tiểu mỹ nhân rồi, còn tới thanh lâu gì nữa."

"Vậy nếu sau này tiểu mỹ nhân già rồi, trở nên xấu xí, nhăn nheo, đầy tàn nhang. Các cô nương thanh lâu xinh xắn mỗi năm đều là hoa dung nguyệt mạo. Người cũng không tới sao?"

Lúc này, Mộ Cẩm đã hiểu ý nàng, hai tay hắn với qua, đem cả nàng cả chặn tùm vào trong lồng ngực mình. "Ta cũng không phải hạng người ham sắc nông cạn."

"Vậy Nhị công tử ham cái gì?" Từ A Man tò mò.

"Hừ." Hắn thích nàng nổi giận đùng đùng làm mặt bánh bao, thích bộ dáng nàng nịnh nọt vì ham sống sợ chết, cũng thích nàng buồn bực mà đấm chần. Cô nương đầy sức sống, mỗi cử chỉ mỗi lời nói, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười, hắn đều thấy mê người. Nhưng hắn không muốn nói cho nàng, đỡ khiến nàng kiêu ngạo. Hắn hỏi lại: "Nàng thì sao? Nàng thích cái gì?"

"Ta ư?" Từ A Man không tự giác mà dùng khuôn mặt cọ cọ lồng bàn tay hắn, nàng ôn tồn nói: "Ta đã nói từ trước rồi đó, ta không ham tài sắc của Nhị công tử."

"Ừ, còn cái khác thì sao?"

"Ừm, cũng không còn gì để thích nữa." Thật sự là so với Thốn Bôn, Nhị công tử quá ác liệt. Nàng cũng không thể đào ra được ưu điểm nào của Nhị công tử tốt hơn Thốn Bôn.

Mộ Cẩm: "Vậy nàng..." Đúng rồi, hắn nói nửa ngày, đều là nói hắn đối với nàng thế nào. Là hắn bị nàng đưa vào tròng... Mộ Cẩm cười lạnh: "Nếu nàng không có ý gì với ta, vậy thì sao lại gần gũi khi ta ở cùng nữ nhân khác."

"Dù sao, ta cũng không ham gì của Nhị công tử cả." Nàng chưa bao giờ ôm hy vọng xa vời đối với hắn. Nếu không phải lần trước bị Thốn Bôn bắt gặp ở tiệm thịt heo, nàng đã sớm rời khỏi kinh thành. Có thể thấy, đối với nàng, Nhị công tử không phải là nhất định phải có.

Mộ Cẩm mau lẹ lẩn từ ổ chặn của hắn sang bên nàng.

Nàng lại trở về cái ôm ấm áp của hắn.

Hắn nhéo eo nàng một phen: "Khẩu thị tâm phi, trong ngoài bất nhất."

"Không có đâu. Tại vì... nếu có thì cũng tốt, không có thì cũng không sao mà."

Tóm lại chính là, trái tim hắn đã trao đi nhưng nàng lại không trả lại nhiều. Mộ Cẩm không cam lòng. Không chiếm được trái tim nàng, thì muốn nàng phải đáp trả lại thứ gì đó. Hắn cũng không muốn cùng nàng nói chuyện, vì nàng sinh ra chính là để chọc tức hắn. Nói thêm vài câu sợ là buồn phiền tích tụ không tiêu tan được. Hắn trực tiếp xoay người ôm nàng.

Từ A Man đẩy đẩy hắn, "Nhị công tử, người bệnh nặng mới khỏi. Muốn ——"

"Muốn nàng." Mộ Cẩm chém đinh chặt sắt. Sức lực của hắn đã khôi phục, thực sự thoải mái.

Không phải trong vở kịch đã nói, nam tử ái mộ cô nương thì nên dịu dàng hòa nhã hay sao. Sao sức lực chế củi chín trâu hai hổ của Nhị công tử ngày càng thô lỗ hơn trước thế.

Cũng may, nàng đã hiểu được sự ảo diệu trong đó.

Lúc này mới cùng hấn điện loan đảo phượng.

Tình cảm của Nhị công tử, dường như cũng không tệ lắm.

- - -

Editor: Chương này thổ lộ rồi nên mị đối xưng hô của Mộ Cẩm oppa thành "ta" gọi "nàng" cho tình cảm hí hí.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Dù nàng không tình nguyện, cũng chỉ có thể cam chịu số phận

Editor: Đào Tiên, Đụt, June

Từ đầu đến cuối, hai người đều không chính thức nói ra từ "thích". Nhưng cũng đã tới bước này, theo như lời Mộ Cẩm nói, quan hệ đã không còn giống như trước nữa.

Hấn mở miệng nói trước: "Thứ ta muốn thì nhất định phải đạt được. Nếu như nàng không suy nghĩ giống như ta, hoặc trong lòng dành tình cảm ít hơn ta, vậy thì đó là điều bất hạnh của nàng. Bởi vì ta sẽ không quả qua cho nàng."

Từ A Man nghiêng đầu liếc nhìn hấn. Câu nói này so với lời kịch nam nhân theo đuổi cô nương sao mà kém xa quá. Có điều, theo Nhị công tử đảo vong, nàng không cảm thấy bị thương lắm, giống như cùng với hấn một chỗ, dù là thân phận thế nào đi chăng nữa, nàng đều có thể chấp nhận. Thậm chí có khi nàng thậm nghĩ, Nhị công tử mù lòa, đi đứng không tiện, ngược lại còn kéo gần hơn khoảng cách giữa nàng và hấn.

Ngày thứ hai, khuôn mặt Từ A Man phỉm hồng, khoe miệng tươi cười như một đóa hoa nhỏ. Tâm sự ngập trời không biết trút vào đâu, nàng chỉ có thể tới tìm Lý Trác Thạch: "Nhị công tử hứa hẹn về sau chỉ có mình ta là người bên gối, tương lai người còn muốn tới nhà ta cầu thân."

Lý Trác Thạch cũng cười theo. Dù nàng biết nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy con cháu hoàng thất cầu thân với nô bộc. Cảm xúc nàng rất phức tạp, nhưng chắc chắn, nàng cũng mong Từ A Man được hạnh phúc.

"Ừm." Từ A Man cúi thấp đầu: "Ta biết, Nhị công tử không có gì tốt, nhưng ta vẫn cảm thấy vui vẻ."

"Cô vui là được rồi." Lý Trác Thạch nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Sau khi rời kinh, mỗi lần nhìn về hướng hoàng cung, nàng chỉ cảm thấy bên kia trời đất mờ ảo một tầng hơi sương. "Thí dụ như vị Hoàng Thượng kia, quyền khuynh thiên hạ, tài tuần ngút trời. Năm đó khi còn là Thái Tử, chỉ cần đi dạo phố thôi mà bộ dáng tuần mỵ của hấn đã đánh cắp bao nhiêu trái tim của cô nương gia. Trong đó có cả ta. Sau đó, ta gả cho hấn. Người ngoài nhìn vào thấy phu thê chúng ta tình cảm sâu nặng. Nhưng mà chưa xót chỉ có mình ta hiểu rõ. Cùng một đạo lý, ta có thể cảm nhận được tình ý của Mộ nhị công tử dành cho với cô, trong lòng hấn chỉ có mình cô."

Mộ Cẩm hứa hẹn được nhất thời, nhưng không chắc chắn có thể thực hiện cả một đời. Nhưng thấy Từ A Man mặt mày hớn hờ, Lý Trác Thạch cũng không nói gì cả.

Từ A Man gật đầu: "Ta về suy nghĩ lại, hấn sẽ hiểu ra vì sao lại thích Nhị công tử." Hơn nữa, đời người rất dài, nàng có rất nhiều thời gian để tự hỏi vấn đề này.

- - -

Ngày chiều hôm ấy, Thôn Bôn đưa một vị cô nương đến hậu viện thanh lâu.

Lý Trác Thạch bắt gặp, thấy cô nương diện mạo rất diễm lệ, đứng cùng Thôn Bôn mi thanh mục tú, trông vô cùng xứng đôi.

Từ A Man từ chỗ ngoặt bước tới, kinh ngạc vui mừng gọi một tiếng: "Tiểu Cửu."

Tiểu Cửu mở một gian tửu quán ở Giang Châu, buôn bán đã lâu, nàng đã không còn vẻ nhu nhược khi còn ở Mộ phủ, lại nhiều thêm vài phần hoạt bát. "Nhị Thập."

Thôn Bôn giải thích: "Cô ấy không phải Nhị Thập cô nương."

Nếu Nhị Thập hiện tại đã là Từ A Man, vậy thì Tiểu Cửu lên làm bà chủ, chắc chắn cũng sẽ gọi tên thật: Chu Mịch Hải.

Ở Mộ phủ, hai người ít qua lại, sau khi rời khỏi lại có cảm giác gặp lại cố nhân. Từ A Man và Chu Mịch Hải hỏi thăm lẫn nhau về tình hình gần đây.

Cuối cùng, Chu Mịch Hải nói: "Lúc trước, Mộ lão gia nhờ người đưa cho ta một bức thư, đại khái nói qua vài việc ở Mộ phủ. Bây giờ ta cũng có chút thành tựu, cũng muốn đưa tạ một xe vàng bạc kia của Nhị công tử. Ân tình này, ta vẫn còn nhớ kỹ. Cho nên khi Thôn Bôn đến tìm ta, ta ngay lập tức tới đây."

Lý Trác Thạch nhìn về phía Thôn Bôn: "Chuyện gì vậy?"

Thôn Bôn nói: "Hai ngày sau, chúng ta sẽ cùng bằng hữu của tướng công Chu cô nương đi tới Bách Tuyền."

Trước đó Mộ Cẩm đã nói muốn trốn về phía tây bắc. Tây bắc từng là sa trường của La Sát tướng quân, Lý Trác Thạch muốn nhìn thấy biên cương rộng lớn trong miệng phụ thân, Mộ Cẩm đã đáp ứng. Nhưng hắn không nói cho nàng biết, bọn họ sẽ đi qua Bách Tuyền.

Thôn Bôn tiếp tục nói: "Tướng công của Chu cô nương là nhân sĩ Bách Tuyền, việc buôn bán ở tửu quán của Chu cô nương cũng có tướng công nàng trợ giúp. Hắn và thương nhân Bách Tuyền có mối quan hệ chặt chẽ, có thể sắp xếp cho chúng ta vào thương đội Bách Tuyền tiến vào Giang Châu. Chúng ta sẽ cải trang thành nhân sĩ Bách Tuyền, hướng về phía tây."

Lý Trác Thạch mặt mày lạnh băng: "Cha ta từng chiến đấu với đại quân Bách Tuyền mấy tháng. Ta là con gái ông, không thể đi đến đó."

Sau khi đình chiến, Tiên Hoàng đã tự mình hạ lệnh mở đường buôn bán, có điều, tướng sĩ sau này vẫn khắc ghi máu tươi đời trước đã đổ xuống.

Thôn Bôn: "Lý cô nương hãy suy xét lại".

Bốn người ăn xong bữa tối.

Lý Trác Thạch mới nói: "Ta đã suy nghĩ kỹ, vẫn là câu nói kia, đời sau của La Sát tướng quân không thể trốn tới Bách Tuyền. Ta sinh ra ở Đại Tề, chết cũng ở Đại Tề, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi quốc thổ."

Mộ Cẩm thông thả ung dung mà buông đũa: "Lý cô nương, cô có thể tiếp tục suy xét."

Sở dĩ ngồi chung một mâm cơm là để thuận tiện bàn bạc kế hoạch xuất ngoại, nếu không, hắn cũng sẽ không mời Lý Trác Thạch cùng nhau dùng cơm.

"Ta nhắc nhở ngươi, chúng ta chỉ có thể lợi dụng thời gian trước khi đại điển đăng cơ diễn ra để rời khỏi Đại Tề. Một khi đàn hiến tế lễ trời hoàn tất, triều đình có thể toàn lực đề tâm đi tìm chúng ta."

Lý Trác Thạch đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Đương nhiên, nếu Lý cô nương muốn hồi cung thì lúc nào cũng có thể đi. Ta vẫn giữ câu nói kia, nếu cô rời đi, chúng ta coi như chưa từng quen biết."

Lý Trác Thạch đi ra ngoài vài bước.

Mộ Cẩm bồi thêm một câu: "Hoàng Thượng đã hứa cho cô vinh hoa, với thân phận nữ nhi của La Sát tướng quân, cô trở về thì có thể hưởng hết cả đời phú quý, hà tất phải trốn đông trốn tây. Với cô mà nói, hồi cung là sự lựa chọn tốt nhất."

Bước chân Lý Trác Thạch ngừng một chút.

"Khi tang lễ của Tiên Hoàng kết thúc, các thành trong cả nước đã lục tục chọn lựa mỹ nhân tiến cung tuyển tú. Lý cô nương cần phải đưa ra quyết định sớm một chút. Nếu không, chủ vị hậu cung cũng sẽ bị người khác nhanh chân ngồi mất."

Lý Trác Thạch trở về phòng.

Từ A Man đập một cái vào vai Mộ Cẩm. Đây cũng chỉ là động tác tay nhanh hơn não, ngay sau đó, nàng lập tức ngẩn người.

Mộ Cẩm nghiêng đầu. Hôm qua hắn đã nói cho nàng biết đôi mắt hắn vẫn chưa khôi phục. Lúc này như là nhìn nàng nhưng trông mắt lại hướng tới đồ trang sức nàng đeo.

Từ A Man thu tay lại: "Lý cô nương là người hướng tới sự tự do, sao người lại khuyên nàng ấy trở về?"

Mộ Cẩm không đáp, lại hỏi một câu: "Nàng đánh ta làm gì?"

Từ A Man vô tội ngẩng đầu nhìn trắng sáng: "Đánh người một cái thì sao nào? Trước kia người còn đâm bả vai ta, ta còn chưa tính sổ với người đâu."

"..." Chỉ một câu đã chặn họng Mộ Cẩm

Thôn Bôn rất thức thời đứng dậy: "Nhị công tử, thuộc hạ cáo lui trước." Vừa nói xong, còn không đợi Mộ Cẩm đồng ý đã không thấy bóng dáng hắn đâu.

Mộ Cẩm nhủ mầy, lại dẫn ra: "Sức nàng như đập muỗi vậy. Ngày mai tìm một cây búa lại đây. Ta dẫm nàng mấy lần, nàng đánh ta từng đó."

"Nhị công tử, người nói thật chứ?" Từ A Man một bên hỏi, một bên lại đập vai hấn.

"Không bồi thường cho nàng, về sau không biết còn bị nàng nói bao nhiêu lần." Mộ Cẩm nâng vai phải lên cho nàng: "Là ta sai, đương nhiên ta phải nhận."

"Ta chỉ nói vậy thôi." Từ A Man lên tiếng: "Chuyện xưa của Lý cô nương và Hoàng Thượng tương đối phức tạp. Lý cô nương rất thích Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng lại có tam cung lục viện, hiện tại còn muốn tuyển tú. Lý cô nương từng nói, rời khỏi hoàng cung mới là khát vọng ngày đêm mong ước của nàng."

"Ừ." So với cảm nhận của Lý Trác Thạch, hấn càng quan tâm Tiêu Triển hơn.

"Cha của Lý cô nương từng chiến đấu với đại quân Bách Tù, việc nàng ấy không muốn tới Bách Tù, về mặt tình cảm, ta có thể hiểu được." Từ A Man thử hỏi: "Nhị công tử, người có cách nào tìm một chỗ dung thân cho Lý cô nương không?"

Mộ Cẩm: "Ta là khâm phạm triều đình, chính ta còn đang chạy loạn bên ngoài, hơi sức đâu mà lo cho nàng ta?"

Từ A Man lại chọt chọt vai hấn, tiến đến bên mặt hấn, cố làm ra vẻ mặt bánh bao, "Nhị công tử." Hơi thở thơm tho dịu dàng rơi trên mặt hấn.

Mộ Cẩm: "..."

"Ta nghĩ, trước kia người làm nhiều chuyện xấu, coi như đây là một cách giải nghiệp đi." Nàng làm bầm lâu bầu. Trước đây nàng nào dám nói vậy, lúc này chính là ý vào tâm ý của hấn đối với nàng.

Hấn lại rất hưởng thụ việc nàng làm nũng: "Nói đi."

"Đầu tiên, người tìm cho Lý cô nương một chỗ trước." Thấy hấn không tức giận, Từ A Man thừa thắng xông lên: "Cái thứ hai, ba, bốn, năm, sáu, sau này hằng tính."

Mới gần gần một ngày, nàng đã cạy sừng mà kiêu. Mộ Cẩm không nhanh không chậm nói: "Đây là nàng đang ngồi lên đầu chủ tử là ta à?"

"Vâng, người muốn tiếp tục làm chủ tử cũng được thôi, ta vốn là tiểu nha hoàn mà."

"Sao nàng lại cảm thấy ta có thể tìm được chốn dung thân cho nàng ta? Đến chính ta còn chưa xong, cứ chạy tới chạy lui, là ngại chết không đủ nhanh sao?"

"Nhưng người xem, người từng ám sát Thái tử mà vẫn chưa bị bắt. Lúc còn ở trên núi còn nghênh ngang xuống núi nữa là. Đến thanh lâu này, mỗi ngày phơi nắng ngắm trăng, vô cùng ung dung tự tại." Từ A Man cọ cọ hấn, thi triển tiểu mỹ nhân kế: "Nhị công tử, người chắc chắn có cách mà."

Cọ đến nỗi khiến hấn lại nghĩ đến việc khác: "Lát nữa về phòng lại cọ tiếp cho ta."

"Vâng." Nàng không dám động dậy nữa.

Mộ Cẩm ôm chầm lấy nàng: "Vậy ta có thể lý giải thành, ở trong lòng nàng, ta là người không gì không làm được có phải không?"

"Nhị công tử thích nghĩ thế nào thì nghĩ thế đó." Không gì không làm được phải là Thốn Bôn mới đúng, lộ trình đào vong do một tay hấn an bài. Nhị công tử có làm gì đâu.

"Nếu nàng đã ngưỡng mộ ta như thế, ta đành phải tìm cho Lý Trác Thạch một chỗ đặt chân vậy."

"Được ạ!" Từ A Man cười híp mắt.

Giai nhân trong lòng ngực tựa như một nụ hoa nhỏ kiêu diễm. Mộ Cẩm nhẹ hỏi: "Giải quyết xong chuyện này, tình cảm của nàng dành cho ta có càng thêm mãnh liệt không?"

Từ A Man đạm nhiên: "Không hề, vẫn là như vậy, có thể có, có thể không." Có hay không thì nàng cũng phải suy ngẫm thật kỹ đã, nhưng ngoài miệng chắc chắn sẽ không đề cho Nhị công tử kiêu ngạo.

"Vậy đành mạnh mẽ mà chiếm lấy vậy. Nàng trốn không thoát đâu, nên ta lười so đo với nàng." Mộ Cẩm cúi đầu tìm được môi nàng, hôn lên: "Dù nàng không tình nguyện, cũng chỉ có thể cam chịu số phận."

Từ A Man: "..."

- - -

Dám đối nghịch với Tiêu Triển, chắc cũng chỉ có mình Mộ Cẩm.

Lý Trác Thạch thấy Thôn Bôn lên kế hoạch đầu vào đây, cũng đành đồng ý đi tới Tây Phụ Quan trước. Nàng lại nói: "Ta chỉ ở lại Đại Tể. Đến Tây Phụ Quan rồi thì chúng ta đường ai nấy đi."

Thôn Bôn cúi đầu xem bản đồ: "Nhị công tử sẽ tìm một chỗ dừng chân khác, sau khi Lý cô nương ổn định, chúng ta ai đi đường nấy."

Đường ai nấy đi và ai đi đường nấy thì cũng vẫn cùng một nghĩa. Lý Trác Thạch đồng ý.

Thôn Bôn khoanh mấy điểm trên bản đồ. Hắn lại sắp xếp một số tuyến đường xuất cảnh ở Tây Phụ Quan.

Lý Trác Thạch nheo mắt lại. Trong đó có một điểm, hình như là doanh trại ở biên cương?

"Ta vẫn luôn thắc mắc, tại sao Mộ Cẩm lại dám can đảm đối nghịch với vua một nước. Có phải các người có kế hoạch khác hay không?"

"Lý cô nương nghĩ nhiều rồi." Thôn Bôn ngẩng đầu nhìn nàng một cái: "Ai có chí nấy. Nhị công tử chưa từng có ý muốn nhất thống thiên hạ."

"Cũng phải, trước nay đều là Hoàng Thượng tự cho rằng Tứ hoàng tử muốn đoạt quyền với hắn," Lý Trác Thạch thờ dãi: "Đều là hắn tự nghĩ ra." Nếu không phải chính mắt nàng thấy Mộ Cẩm tàn bạo, nàng cũng hoài nghi hắn cố ý nguy trang nhằm che dấu thế lực.

"Hoàng Thượng tài hoa, chắc chắn sẽ khiến Đại Tể phồn vinh hưng thịnh." Thôn Bôn ăn ngay nói thật.

"Ta cho rằng, các người là kẻ địch của Hoàng Thượng."

"Đúng là kẻ địch, nhưng cũng phải thừa nhận, tân hoàng thích hợp làm hoàng đế hơn." Đây cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến Nhị công tử không nổi binh tạo phản. Ngồi vị hoàng đế không chỉ là ân oán cá nhân, mà còn liên quan đến lợi ích thiên hạ.

Thôn Bôn gấp bản đồ lại: "Lý cô nương, cô thu dọn đồ đạc đi. Lát nữa chúng ta sẽ tới tửu quán của Chu cô nương, rồi từ nơi đó trà trộn vào thương đội đến Tây Phụ Quan."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thu về, không tránh được nổi hiu quạnh

Editor: Đào Tiên, Đụt, June

Trong thành Giang Châu, bốn chiếc đèn lồng đỏ thắm treo trước cửa vào, cán cờ dựng thẳng, trên cờ ghi hai chữ: Cửu Quán.

"Cửu" trong Tiểu Cửu.

Sáng sớm, đoàn người đã tới tửu quán.

Chu Mịch Hải dẫn mấy người đến đại sảnh, nói: "Nhị công tử, người chờ ở đây một chút. Giữa trưa thương đội sẽ có mặt ở đây. Có điều, xem tình hình này có khi sẽ đến muộn hơn hai khắc."

"Ừ, đa tạ." Mộ Cẩm hiếm khi nói được một tiếng cảm ơn.

Chu Mịch Hải cười: "Nhị công tử khách khí rồi."

Từ A Man đảo mắt hai vòng nhìn Mộ Cẩm và Chu Mịch Hải, tiếp theo, nàng nhìn lên lá cờ tung bay ngoài cửa sổ.

Chu Mịch Hải liếc mắt nhìn theo lá cờ: "Đúng rồi, Nhị công tử, ở đây ta có ủ rượu, là loại thơm ngon số một đó. Ta đem mấy vò lại đây cho người đỡ thêm dọc đường."

"Cảm tạ." Mộ Cẩm không nói nhiều, đa phần đều là lời khách khí.

Từ A Man hầu hạ hắn lâu như vậy cũng chưa thấy hắn biết ơn nàng lần nào. Nàng đi theo Chu Mịch Hải tới hầm rượu.

Hôm trước, Chu Mịch Hải còn chưa tìm được cơ hội ở chung một chỗ với Từ A Man, lúc này nàng ấy mới bắt đầu hỏi: "Người cùng Nhị công tử đã thành rồi?"

Từ A Man lắc đầu: "Vẫn chưa thành đâu." Chính là ngoài miệng nói thành, việc cầu thân cũng là phải đợi sau này yên ổn mới có thể thành.

"Thời điểm ta rời khỏi Hoa Uyển, Nhị công tử chỉ độc sủng một mình người. Hiện giờ ta đã thành gia lập nghiệp, người bên cạnh Nhị công tử vẫn là

ngươi." Chu Mịch Hải nhìn bên trong bình rượu, "Ngươi đó, ngươi đã thành người được Nhị công tử sủng ái lâu nhất rồi."

Miệng vò rượu tỏa ra hương thơm cay cay nồng đậm.

Từ A Man hỏi: "Ngươi vẫn còn tình cảm với Nhị công tử sao?"

"Nếu ân tình cũng coi là tình, vậy thì ta vẫn còn. Còn tình cảm nam nữ thì... Ta đã có tướng công rồi." Chu Mịch Hải nâng vò rượu đặt lên bàn: "Ngươi cũng đã gặp tướng công của ta rồi đó, là nam tử vừa cao ráo, vừa tuấn tú, lại vô cùng thương ta. Ta có thể mở tửu quán là nhờ sự giúp đỡ của Nhị công tử, nhưng để buôn bán thuận lợi thì chính là công lao của tướng công nhà ta."

"Ừ." Từ A Man cười cười: "Lần trước ngươi viết thư cho Tiểu Lục, nàng ấy đã nói chuyện của ngươi và tướng công nhà ngươi cho chúng ta biết rồi."

Chu Mịch Hải một bên múc rượu, một bên nhớ lại: "Khi đó viết thư cho các ngươi là lúc ta mới tân hôn. Rồi khỏi Mộ phủ, trở lại Giang Châu, ta liền mở tửu quán. Nhưng một cô nương giả làm ăn buôn bán thì tất nhiên sẽ bị ức hiếp. Ta tình cờ gặp được chàng ấy. Tướng công ta từng là thương nhân Bách Tuyền, biết rất nhiều bí quyết buôn bán, ta đã nhờ chàng hỗ trợ. Thường xuyên qua lại, chúng ta liền chọn trúng nhau."

"Hắn không so đo với quá khứ của ngươi, lại đồng ý trợ giúp Nhị công tử rồi đi, có thể thấy hắn là một người lòng dạ rộng lượng." Tuy nói vậy, nhưng vị Chu tướng công này cũng tránh không gặp mặt Nhị công tử.

"Ta đã giải thích sự việc của ta và Nhị công tử, nam tử Bách Tuyền không quá để ý đến quá khứ của bạn đời, không giống phong tục của Đại Tề chúng ta."

Từ A Man gật đầu, "Ừ."

"Đây, chỗ này là một vò." Chu Mịch Hải ngửi ngửi miệng bình, "Hy vọng Nhị công tử sẽ thích."

Ngoại trừ "Dục Nhật Phương Yết", các loại rượu ngon còn lại Nhị công tử đều thích.

Chu Mịch Hải lại hỏi: "Đúng rồi, nếu ngươi cùng Nhị công tử đi Bách Tuyền, vậy Tiểu Lục các nàng ấy phải làm sao bây giờ?"

"Đi theo Nhị công tử tương đối nguy hiểm, mấy người Tiểu Lục đã về Mộ phủ rồi." Từ A Man cắn môi dưới, lén lút nói: "Có chuyện này, ta muốn hỏi ngươi một câu."

"Nói đi." Chu Mịch Hải cười rộ lên: "Hầm rượu này chỉ có ta và ngươi, có chuyện gì thì cứ nói to lên."

Từ A Man vẫn nhẹ giọng: "Trước kia ngươi cùng các cô nương khác cãi nhau, là vì thích Nhị công tử sao?"

Động tác rót rượu của Chu Mịch Hải dừng một chút, nàng cũng đề thấp thanh âm: "Cũng có một khoảng thời gian, ta từng thích Nhị công tử."

Từ A Man đạm nhiên: "Nhị công tử thì có gì đáng để các cô nương gia yêu mến chứ."

Chu Mịch Hải cong cong mi mắt: "Đúng rồi, trước kia ở Yểm Nhật Lâu, ngươi tránh Nhị công tử còn không kịp, không biết Nhị công tử rất được hoan nghênh nhường nào đâu."

Đúng là trước đây Từ A Man từng ước người khác sẽ đến đoạt Nhị công tử đi.

"Như ta chẳng hạn, nếu không phải Nhị công tử thu ta vào Mộ phủ, cái mạng này của ta đã sớm không còn." Chu Mịch Hải nói: "Nhà ta ở con hẻm Hoa Hạnh ở Giang Châu, còn ta là Tây Thi nổi tiếng xa gần ở tửu quán. Lần đó bị ác bá Giang Châu nhìn trúng, hắn hại chết cha mẹ ta, còn muốn ép ta làm thiếp. Hắn đã hủy hoại quá nhiều cô nương, nhiều người bị buộc chết trong nhà hắn, càng không có chỗ để giải oan. Ta đương nhiên không đồng ý, hắn đánh ta mấy chưởng giữa đường lớn, là Nhị công tử đã cứu ta. Sau đó, ta tới huyện nha cáo trạng, đắc tội một nhà ác bá. Ta biết đợi ở chỗ này cũng phải tội, liền đi theo Nhị công tử trở về Mộ phủ."

Nói xong, Chu Mịch Hải lại cười: "Nhị công tử lớn lên ngọc thụ lâm phong, lại có ân cứu mạng với ta, nếu nói chưa từng động tâm, vậy thì đó là nói dối."

Vừa nói, nàng vừa múc đầy một bầu rượu.

Từ A Man đóng nắp lại. "Ta cũng không biết, tương lai ta và Nhị công tử liệu có thành hay không. Nếu thành, liệu có thể thành cả đời không. Tuy ngươi đã nói về sau chỉ có mình ta, nhưng người..."

"Ta hiểu." Chu Mịch Hải từng thích Mộ Cẩm, đương nhiên cũng nhìn thấu tâm tư nữ nhi gia. "Nhị công tử đặc biệt yêu thích thu nạp mấy cô nương mệnh khổ, ngươi lo lắng tương lai hẳn đứng núi này trông núi nọ. Nhưng Nhị công tử chưa từng hứa hẹn gì với chúng ta, người chỉ cho chúng ta một cuộc sống yên ổn. Ta nghĩ, lời hứa hẹn kia của Nhị công tử, không phải với ai cũng nói ra được."

Từ A Man: "Hai ngày nay ta vẫn luôn suy nghĩ, nhưng lại chẳng thấy người có điểm tốt nào cả."

Chu Mịch Hải: "Người không yêu bạn ta, nhưng ai nên chiếu cố thì đều chiếu cố. Khi còn ở Mộ phủ, thấy người vui buồn thất thường, thường xuyên khiến chúng ta run sợ tận đáy lòng, nhưng sau đó ta nghĩ, Nhị công tử thực ra rất ít khi làm tổn thương chúng ta. Thập Ngũ là nữ tử thanh lâu, ở thanh lâu nàng ấy thiếu chút nữa bị ân khách đánh chết, nàng ấy cầu xin Nhị công tử cứu mạng, nam nhân bên ngoài đều châm biếm Nhị công tử, nói người là anh em cột chèo với những công tử đứng đường. Thập Ngũ sao lại không khổ sở. Nhưng Nhị công tử chẳng thêm để ý tới những tin đồn nhảm nhí đó, chuộc

thần cho Thập Ngũ. Sau đó, Nhị công tử tức giận là bởi vì Thập Ngũ đã tính kế người."

Từ A Man ai oán: "Ta chịu tội cũng là vì phạm vào điều tối kỵ của người."

Chu Mịch Hải: "Nhị công tử không hẳn là người tốt, bảo người làm việc thiện, nói lời hay, phỏng chừng là không thể nào. Nhưng người cũng không phải người đại ác như tên ác bá ở Giang Châu. Loại chuyện như cưỡng bức người lành, Nhị công tử sẽ không làm."

"Nếu ngươi đã nói vậy, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận." Lý Trác Thạch không hiểu biết rõ Mộ Cẩm, cô nương ở Hoa Uyển mới chính là người thực sự đã đánh thức Từ A Man.

Chu Mịch Hải: "Thời điểm ta vào phủ, Nhị công tử từng nói, chỉ cần ta không có lòng dạ đen tối, hẳn liền che chở cho ta com no áo ấm đến già. Ta nghĩ, Nhị công tử từ thu nạp các cô nương, nhất định không có ý gì xấu."

"Mấy bầu rượu này." Chu Mịch Hải đẩy kín miệng bình rượu: "Chúc ngươi và Nhị công tử trăm năm hòa hợp."

- - -

Trong cung toàn bộ đều đã sắp xếp xong xuôi.

Tân đế trăm công ngàn việc, so với thời gian lúc trước cũng không có gì khác nhau.

Nếu có khác, chính là sau khi hắn trở thành Hoàng Đế ngược lại lại phải ngủ một mình. Nhưng không phải bởi vì nữ tử không thể nằm trên long sàng, mà bởi vì Lý Trác Thạch đã bỏ đi.

Đến nỗi trong lúc ngủ mơ, Tiêu Triển có gọi tên ai hay không, điều này chỉ có Thanh Lưu biết.

Thanh Lưu không lên tiếng.

Tiêu Triển cũng không dò hỏi.

Thật ra, mỗi ngày trải qua trước nay không có gì khác nhau. Nhiều lắm cũng chỉ là bầu trời xám ngắt, mây mỏng, gió thổi nhẹ. Bên ngoài mái hiên cung điện một mảnh ý thu.

Thu về, không tránh được nỗi hiu quạnh.

Độc đã giải xong. Rõ ràng đăng cơ chưa được bao lâu, thời gian Tiêu Triển còn làm Thái Tử, dường như đã qua một đời.

Hắn rất ít khi nhớ tới Lý Trác Thạch, trừ khi Chu Văn Đống ngẫu nhiên báo cáo lại: "Hoàng Thượng, vẫn không tìm thấy Hoàng Phi."

"Ừ." Tiêu Triển chỉ đáp một tiếng, sau đó lại cúi đầu phê duyệt tấu chương. Hơn nữa, hắn cũng vội đến nỗi không có thời gian mà nhớ đến ân oán với Mộ Cẩm.

Chu Văn Đống thi thoảng hồi báo: "Hoàng Thượng, không thấy bóng dáng Mộ Cẩm."

"Ừ." Tiêu Triển không cảm thấy mất mát, không tìm thấy thì thôi. Một người cùng đường bí lối, còn có thể tạo phản lật trời được hay sao.

Giấc mộng niên thiếu của Tiêu Triển chính là vị trí thiên tử, nay tâm nguyện đã thành, nỗi mừng rỡ như điên trong tưởng tượng lại không xuất hiện. Hoặc bởi vì, hắn đã sớm biết chính mình nhất định sẽ xưng đế làm vua, vì vậy, hắn vô cùng bình đạm. Cũng tâm thường như bao ngày mà thôi.

Có một hôm, Tiêu Triển đến thỉnh an Hoàng Thái Hậu.

Hoàng Thái Hậu hỏi khi nào Hoàng Phi mới có thể lại đây thỉnh an, hay là bệnh không đến được? Muốn mượn có thoái thác lễ nghi trong cung.

Lúc này, Tiêu Triển dường như mới nhớ tới Lý Trác Thạch, hắn cười: "Thái hậu, Trác Thạch triều miên nằm trên giường bệnh. Trẫm cũng nhiều ngày chưa gặp, đêm nay Trẫm sẽ đến thăm nàng."

Hoàng Thái Hậu trong lòng ngóng trông, Lý Trác Thạch tốt nhất là cả đời đều nằm trên giường bệnh. Thỉnh an hay không tính sau, bà ta chỉ không muốn Lý Trác Thạch được sống yên ổn.

Tiêu Triển đi rồi. Hoàng Thái Hậu triệu Thanh Lưu tới, hỏi: "Hoàng Thượng đã xem mấy bức họa của các cô nương chưa?"

"Bẩm Thái hậu." Thanh Lưu cung kính đáp lời: "Hoàng Thượng nói, đợi đại điển đăng cơ kết thúc rồi tính sau."

Đây coi như là Tiêu Triển đã thỏa hiệp. Vì thế, Hoàng Thái Hậu vui mừng cười: "Hoàng Thượng đã có ý thì ai gia yên tâm rồi."

Tối hôm ấy, Tiêu Triển thật sự đến thăm cung của Lý Trác Thạch.

Một tòa cung điện quanh quẽ. Khi ở Đông cung, gian phòng hắn an bài cho nàng còn ấm áp hơn so với nơi này.

Tiêu Triển đột nhiên hỏi: "Thanh Lư, Hoàng Phi sinh bệnh bao lâu rồi?"

Thanh Lư đáp: "Bẩm Hoàng thượng, Hoàng phi ốm bệnh nghỉ ngơi từ ngày đưa tang Tiên Hoàng ạ."

Tiêu Triển nhìn cửa phòng đóng chặt: "Phải, ngủ đến không dậy nổi, vậy nên mới không ra nghênh đón Trẫm." Hắn đẩy cửa ra, bên trong trống không. Hắn rũ mắt, nhìn xuống màn giường: "Đề nàng tiếp tục nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Thanh Lư đáp lại một tiếng.

Tiêu Triển xoay người đi xuống bậc thang, lại liếc mắt nhìn một cái. Hắn vẫn nhớ, cũng là cảnh tượng quen thuộc này, nàng từng hỏi hắn: "Thái Tử điện hạ, tối qua người vẫn luôn lăm lăm nói mơ, người nằm mơ thấy gì vậy?"

Nhưng mà, Tiêu Triển không hề có ấn tượng. Chẳng sợ nàng nói hắn gọi tên ai, hắn cũng không nhớ rõ chính mình từng mơ thấy người nào.

Chính là bắt đầu từ khi đó, hắn cảm thấy những vấn đề nhỏ của Lý Trác Thạch ngày càng nhiều. Hắn không có kiên nhẫn với tâm tư nhỏ nhặt của nữ nhi gia. Hắn không thích nữ tử dừng cảm, đồng thời cũng chẳng mấy may tới nữ tử tinh tế. Trùng hợp, nàng tựa hồ có cả hai cá tính ấy, làm hắn không mấy vui mừng.

Tiêu Triển thu hồi tầm mắt, đi ra ngoài điện.

Bước vài bước, hắn nói: "Tìm cho Hoàng Phi vài cung nữ thái giám. Không ai cùng nàng nói chuyện cả, nơi này thật quạnh quẽ."

"Vâng." Thanh Lư tuân lệnh, không lăm miệng.

Mấy ngày trước đây, Chu Văn Đồng đã thẳng thắn hỏi: "Không phải Hoàng Phi đào tẩu sao? Sao lại sinh bệnh được?"

Đối với câu hỏi này, Hoàng Thượng coi như không nghe thấy. Trong mắt Thanh Lư, toàn bộ những thứ thuộc về Hoàng Phi, Hoàng Thượng nói cái gì thì chính là cái ấy, rồi cung cũng được, ốm bệnh cũng thế.

Nói tóm lại, Hoàng Thượng không gặp được nàng.

Mấy ngày sau, Chu Văn Đồng có việc gấp bẩm báo.

Qua thời gian một nén hương, Tiêu Triển mới cho triệu kiến.

"Hoàng Thượng, thần biết tội." Chu Văn Đồng nhìn thấy tân đế, hắn lập tức quỳ xuống.

Tiêu Triển liếc mắt nhìn hắn: "Bình thân."

"Tạ Hoàng thượng." Chu Văn Đồng đứng dậy, cũng giống như Thanh Lư, cung kính khom nửa thân mình.

"Chuyện gì?" Tiêu Triển đã nhiều ngày không gặp Chu Văn Đồng. Từ ngày đưa tang Hoàng thượng, Chu Văn Đồng chưa từng mang tới một tin tức tốt nào cho Tiêu Triển, một cái cũng không. Tiêu Triển cũng lười gặp hắn.

Chu Văn Đồng nói: "Hoàng Thượng, đã có tin tức của Mộ Cẩm."

Tiêu Triển ngược mắt. So với việc biết được hành tung của Mộ Cẩm, hắn càng muốn nghe thấy một tin khác. Nhưng nơi nào cũng không thấy nàng. "Hắn ở đâu?"

"Theo quân thành Tây Phụ Quan hồi báo, Mộ Cẩm đã vào Tây Phụ Quan."

"Tây Phụ Quan là quê nhà của Chân Hoàng Hậu, hắn tới đó cũng không lạ."

Chu Văn Đồng thấp đầu, cau mày. Hắn cho rằng, Hoàng Thượng sẽ chú ý tới hướng đi của Mộ Cẩm, nhưng nghe khẩu khí bình đạm này, hình như là đã mất hứng thú với Mộ Cẩm rồi. "Hoàng thượng, người có muốn phái thích khách truy sát hay không?"

"Truy sát thì không cần, nhưng bắt lại đúng là cần thiết." Tiêu Triển dựa lưng vào ghế.

"Vâng."

"Chuyện hắn tẩu hỏa nhập ma thế nào rồi?"

"Quân thành hồi báo, trên mắt Mộ Cẩm buộc một chiếc khăn, hẳn là có bệnh về mắt, có lúc cũng ngồi xe lăn thay vì đi bộ."

"Phải người đem hắn về đây." Tiêu Triển cười: "Trẫm muốn hỏi hắn một chút, xem trở thành khâm phạm triều đình có mùi vị gì?"

"Vâng." Chu Văn Đồng xoay người chuẩn bị đi.

Tiêu Triển gọi lại: "Chu Văn Đống."

"Có thần."

"Đừng giết chết Mộ Cẩm. Gần đây Trầm chẳng có hứng thú gì, bỗng nhiên tìm được một thú vui. Đợi khi nào đại diện đăng cơ kết thúc, Trầm phải khoản đãi hẳn thật tốt."

"Thần tuân mệnh."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Không phân thắng bại

Editor: Đụt, June

Càng đi về phía tây bắc, rừng núi càng thưa thớt, chỉ có vài gốc cây khẳng khiu trụi lủi.

Gió tây gào thét như muốn lật tung cả bầu trời.

Còn chưa đi tới Tây Phụ Quan, Từ A Man đã xoa xoa tay, nhảy lên, nói với Mộ Cẩm: "Đến khi tới quê nhà ta, Nhị công tử sẽ thấy được bầu trời cao rộng lớn hơn cả ở kinh thành." Dù cho gió thổi lạnh run người, trên mặt nàng vẫn dào dạt niềm vui về lại quê hương.

Mộ Cẩm ủ ấm tay cho nàng: "Ừ." Nhà cửa ở tây bắc không dày đặc như kinh thành, bầu trời cũng vì thế mà càng mở rộng.

Thương đội dừng lại nghỉ tạm bên núi.

Từ A Man dang rộng hai tay, đám mây to trên trời tựa như có thể cắt nuốt thân hình mảnh dẻ của nàng bất cứ lúc nào, nàng cười lên: "Tây Phụ Quan, ta về rồi đây."

Mộ Cẩm đưa tay sờ lên tấm khăn đang buộc trên mắt, gọi với theo nàng: "Đừng có chạy đấy." Mấy ngày nay bịt kín mắt, nhĩ lực của hắn ngày càng thính.

"Vâng." Nàng quay trở lại.

Sau lần nói chuyện với Chu Mịch Hải ở quán rượu, Từ A Man cũng không so sánh Nhị công tử rốt cuộc là xuất sắc hơn Thốn Bôn ở điểm nào nữa.

Nàng yêu thích ngạo khí của Nhị công tử khi miệt thị hoàng quyền, yêu thích hắn dù khôn khéo nhưng vẫn vững vàng, cũng yêu thích vẻ tiêu sái tùy ý của hắn.

Những thứ này đều không phải là thứ mà Nhị công tử thiện tâm có.

Từ A Man bị Mộ Cẩm bọc trong áo choàng: "Nhị công tử, chúng ta thật sự sẽ đi qua cổng nhà ta ư?"

"Đương nhiên." Mộ Cẩm sưởi ấm cho nàng: "Có điều, ta chỉ có thể âm thầm an bài cho gia đình nàng, để bọn họ có được một năm sung túc hơn."

"Dạ." Đối với Từ gia mà nói, có được một năm sung túc hơn đã là hạnh phúc ấm áp lắm rồi.

"Mùa xuân năm sau, chúng ta sẽ ăn tết ở Bách Tuyền. Sau này thế cục yên ổn, ta sẽ tới bái phỏng cha mẹ nàng." Mộ Cẩm từ đầu đến cuối cũng không hề nói ra hai chữ "cầu thân".

Từ A Man cười rộ. Trong lòng nàng biết rõ là được.

Vào Tây Phụ Quan, một đoàn thương đội càng mặc dày hơn

Gió bắc vù vù tạt qua khiến cho gương mặt của thương nhân dẫn đầu vàng vọt như hoa mai. Trong cả đoàn người, hắn là người nói tiếng Đại Tề lưu loát nhất, nói: "Chúng ta đã vào thành, cách Bách Tuyền không xa nữa. Bách Tuyền còn lạnh hơn nơi này, tợ tựa Giang Nam Đại Tề các người giữ ấm không tốt, tốt nhất là mua mấy chiếc áo lông ở đây đi. Sau khi quá cảnh Bách Tuyền, cả đường đi sẽ chỉ toàn là gió tây bắc."

Đêm nay, thương đội trọ lại khách điểm.

Bốn người đi chợ, mua thêm quần áo.

Người Tây Phụ Quan ít nhiều có chút khẩu âm, Từ A Man đến kinh thành nhiều năm, khẩu âm thay đổi không ít. Một rề lại một rề, cảm giác được về lại quê nhà làm cho tiếng cười của nàng thêm phần trong trẻo.

Lúc này, Mộ Cẩm chuyển hướng sang Lý Trác Thạch, hỏi: "Lý cô nương, có vừa lòng với phong thổ Tây Phụ Quan không?"

Thốn Bôn đã sớm nói với Lý Trác Thạch, rằng Mộ Cẩm sẽ tìm cho nàng một nơi có thể sống ổn định. Đi qua Phong Hương, sẽ không còn là quốc thổ Đại Tề nữa. Lý Trác Thạch sắp rời đi. Nàng nói: "Chỉ cần là Đại Tề, dù đông hay tây ta cũng vừa lòng."

Mộ Cẩm nói: "Dựa theo hành trình của thương đội, ngày kia bọn ta sẽ phải quá cảnh. Hai ngày này, ta sẽ thu xếp thỏa đáng cho cô."

Lý Trác Thạch hỏi: "Mộ công tử, ta là nữ nhân của Hoàng Thượng, ngại an bài cho ta, không sợ lại phạm vào tội khi quân sao?"

Mộ Cẩm trả lời nhẹ tênh: "Ta đã là khâm phạm triều đình, chém đầu một lần so với chém đầu hai lần thì có gì khác nhau. Hơn nữa, đây là vì ta nể mặt mũi Tiểu Man."

Trên đường đi, Lý Trác Thạch đã thấy Mộ Cẩm và Từ A Man cứ cãi nhau rồi lại ôm nhau, nàng tin Mộ Cẩm là vì Từ A Man nên mới chịu ra tay tương trợ.

Lý Trác Thạch chấp tay hành lễ: "Mộ công tử, ta từng rất có thành kiến với ngài, là do ta sai. Lý gia chúng ta ân oán phân minh, ân tình của ngài, ta tất khâm trọng tâm, sau này chắc chắn sẽ báo đáp."

"Lý cô nương tự mình sống cho tốt đã là báo đáp rồi." Mộ Cẩm nói: "Đúng rồi, ta phải nhắc nhở Lý cô nương. Cô từng là nữ nhân của Hoàng Thượng, ra ngoài đừng xưng tên họ thật. Ta sẽ làm cho Lý cô nương một thân phận mới."

Lý Trác Thạch trầm mặc một lát, nói: "Ta nghĩ, nếu như Mộ công tử có chí giành quyền vị, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ không thể ngồi lên long ý dễ dàng như vậy." Nàng cho dù từng miệt thị Mộ Cẩm, cả chặng đường này, cũng hiểu được mối quan hệ của Mộ Cẩm rộng đến mức nào.

Mộ Cẩm cười: "Hoàng Thượng không phải bạo quân, sau này thứ hắn để lại cho hậu nhân sẽ là thật nhiều chiến tích. Hắn nhất định có thể làm cho Đại Tề ngày càng cường thịnh phồn vinh. Giống như Tiên Hoàng vậy."

Nếu Mộ Cẩm không muốn đoạt quyền, vậy tại sao còn thu nhận nhiều hộ vệ như vậy. Lý Trác Thạch không dò hỏi Mộ Cẩm mà lặng lẽ hỏi Thốn Bôn.

Thốn Bôn nói: "Đề ngựa vạn nhất. Nếu không có một đội hộ vệ, Nhị công tử đến mạng cũng không giữ được."

Lời này nói xong được một canh giờ, Lý Trác Thạch liền hiểu ra.

Bốn người đang trên đường quay về.

Từ A Man nắm tay Mộ Cẩm, nói: "Nhị công tử, đi tới đây rồi, ta nhớ cha mẹ, nhớ đệ đệ, muội muội quá."

"Ừ."

"Ta muốn nói chuyện với họ, nhưng giờ ta đã thành tội phạm bỏ trốn, mọi người mà biết nhất định sẽ rất lo lắng." Từ A Man than một tiếng: "Chỉ có thể đứng ở xa mà liếc nhìn thôi."

Biết rõ nàng nhớ nhà, Mộ Cẩm nói: "Liên lụy nàng rồi."

"Nhị công tử, người rút cuộc cũng có lúc phải nói lời này nha." Lúc trước còn ra vẻ như thể làm khâm phạm triều đình vinh dự lắm vậy.

"Hừ."

Thốn Bôn và Lý Trác Thạch đi phía sau, kéo dẫn khoảng cách với đôi nam nữ đang ve vãn đánh yêu kia.

Thốn Bôn ít nói.

Lý Trác Thạch cũng chẳng mở miệng.

Gió lạnh từ từ nổi lên, đường phố quanh quẽ, không có mấy người đi đường, cửa hàng hai bên đường đều đóng cửa sớm.

Từ A Man nói: "Nhị công tử, chúng ta về thôi. Buổi tối gió to lắm, lạnh kinh người." Khi nói chuyện, vài sợi tóc quệt qua gương mặt nàng.

Mộ Cẩm đưa tay, vén gọn đám tóc hỗn độn kia.

Từ A Man cười rộ lên. Trước kia nàng không cảm thấy gì, giờ mới biết được "động tay động chân" cũng là một kiểu thân mật của Nhị công tử.

Chỉ nháy mắt sau, Mộ Cẩm ôm lấy Từ A Man, đôi mắt bình tĩnh liếc ra sau.

Thốn Bôn dừng chân, nhẹ giọng nói: "Lý cô nương, có thích khách."

Lý Trác Thạch lắng nghe: "Còn khá đông nữa."

Ước chừng có khoảng mười mấy người, bước chân cực kỳ nhẹ nhàng. Tất cả đều mặc áo đen che mặt, nhanh nhẹn chạy tới, mũi kiếm sắc bén lóe sáng tàn khốc dưới ánh trăng.

Lý Trác Thạch lâm bẩm: "Có lẽ nào là thủ hạ của Chu Văn Đống?"

"Không cần biết là ai, dù sao cũng là nhắm đến chúng ta." Thốn Bôn chấp kiếm: "Lý cô nương, đao kiếm không có mắt, cô tránh sang bên một lát đi." Đây chỉ là lời khách sáo, hẳn biết, nàng nhất định sẽ nghênh chiến.

Quả nhiên, Lý Trác Thạch tiến lên: "Nếu đã là nhắm vào chúng ta, ta chẳng có lý do để không nghênh chiến."

Thích khách không có nguyên tắc không dả thương nữ nhân, lạnh mặt nhìn hai người trước mặt.

Cả hai người đều mặc y phục nam giới. Một người trong đó nhìn thì chẳng ra nam chẳng ra nữ.

Thốn Bôn cố ý như hắc y nhân rời đi, tấn công cực kỳ hung mãnh, bức cho hắc y nhân liên tục phải lùi về sau.

Trong mắt Lý Trác Thạch, Từ A Man chỉ là một người vô tội trời gà không chặt. Vì thế, Lý Trác Thạch đi theo Thốn Bôn, cùng nhau bức đám hắc y nhân phải rời khỏi con phố này.

Đám hắc y nhân phát hiện ra ý đồ của Thốn Bôn.

Phải bắt sống Mộ Cẩm, còn lại đều có thể giết. Mấy tên hắc y giỏi việc bắt giữ bay trở về phía Mộ Cẩm, những tên còn lại kiếm chế Thốn Bôn.

Đối thủ ít đi, Thốn Bôn ngược lại không địch lại, muốn quay về kéo Lý Trác Thạch lui về phía sau.

Lý Trác Thạch hung hăng đá hắc y nhân đang hướng tới, muốn đi giải vây cho Thốn Bôn, lại bị hai hắc y nhân chạy tới cuốn lấy. Võ công nàng không bì kịp Thốn Bôn, bị nhiều hắc y nhân vây quanh, nàng đành bại lui.

Trong lúc hỗn loạn, có ai đó hướng về phía Lý Trác Thạch đánh một chuông.

Nàng lập tức khí huyết cuộn cuộn, tứ chi như bị dỡ ra, hai chân mềm nhũn, ngã xuống.

Thốn Bôn kịp thời lao đến đỡ, kêu to: "Hoàng Phi."

Đám hắc y nhân nghe thấy câu này, vội vàng thu kiếm.

Lý Trác Thạch mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, đôi môi run run, đến đầu ngón tay cũng mất tri giác: "Ta..." Nàng gian nan mà thốt ra một chữ, rồi gục đầu, bất tỉnh nhân sự.

Đám hắc y nhân nhìn nhau, chỉ sợ đây thực sự là Hoàng Phi. Chủ tử nói, Hoàng Phi nhất định không được để tổn thương dù chỉ là một sợi tóc.

Thốn Bôn đặt ngón tay lên mũi Lý Trác Thạch thăm dò, sau đó lạnh lùng hướng mắt về phía đám hắc y nhân: "Các người đã giết chết phi tử của Hoàng Thượng."

Đám hắc y nhân đã đi tìm tung tích Hoàng Phi bấy lâu, bức họa có, tên cũng có, nhưng Lý Trác Thạch lại cải trang, bộ dạng khác hẳn với bức họa. Hơn nữa, ánh trăng mờ lung, đám hắc y nhân chỉ nhận được lệnh bắt sống Mộ Cẩm, nào ngờ ở đây còn có một Hoàng Phi.

Lý Trác Thạch không biết còn sống hay đã chết, hắc y nhân muốn tiến lên đoạt người, hướng thẳng về phía Thốn Bôn.

Thốn Bôn nhảy lên, cách Lý Trác Thạch vài bước.

Gã hắc y nhân cầm đầu cẩn thận nhìn lại khuôn mặt nàng, tuy có nếp nhăn, có vết bớt, nhưng ngũ quan thực sự là của Hoàng Phi.

Hắn nhanh chóng kiểm tra hô hấp của nàng.

Không có...

Hắn muốn bắt mạch cho nàng, lại bị Thốn Bôn vung kiếm ngăn trở: "Không được động vào thi thể Hoàng Phi."

Hoàng Phi đã chết, bọn họ cũng không sống được. Nhiệm vụ đêm nay cũng thất bại...

- - -

Lại nói đến Mộ Cẩm bên này.

Khi bị đám hắc y nhân ngăn lại, Mộ Cẩm vỗ vỗ lưng Từ A Man, trấn an nàng: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Trường kiếm của thích khách như muốn chặt đứt mắt trắng, tia sáng vỡ vụn lóe lên trước mắt Từ A Man, nàng hoảng đến mức nhắm chặt mắt lại.

Bóng dáng của mấy người họ kéo dài trên đường phố, những cái bóng linh hoạt thoát ẩn thoát hiện, trong đêm yên tĩnh, tiếng trường kiếm va vào nhau vang lên sắc bén chói tai, dọa chim chóc xung quanh bay đi mất.

Từ A Man cảm thấy mình như đang bay lên, tiếng gió thổi vun vút bên tai nàng. Chân nàng không chạm đất, chỉ đành tựa vào ngón tay thon dài của Mộ Cẩm đang đặt trên eo. Dù đang sợ hãi, nàng cũng biết mình không thể khiến Nhị công tử phân tâm, vì thế nàng gắt gao cắn môi, đem nỗi sợ hãi sống chết nuốt xuống.

Một lát sau, bốn phía yên tĩnh, nàng mới dám ngẩng đầu lên nhìn.

Quả thực vô cùng yên tĩnh, có điều, trước mặt có năm hắc y nhân chắn đường.

Từ A Man bất giác mà ôm chặt Mộ Cẩm. Nhị công tử trên mặt buộc một dải khăn, điều này không nghi gì nữa, đã nói cho thích khách biết hắn có bệnh ở mắt. Vào lúc sinh tử này, có phải nàng nên ní non một câu: Nguyên được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm? Nghĩ thì nghĩ, nàng vẫn không dám nói gì.

Mộ Cẩm mở miệng trước: "Từ Tiểu Man, ta vẫn còn nợ nàng một chuyện."

Đây hẳn là di ngôn lúc lâm chung rồi. Hốc mắt nàng dần đỏ lên.

"Ở sông bạc Lĩnh Châu, bị hai tên đại hán lỗ mãng cướp mất công, lòng ta đầy sự bất mãn. Đêm nay, rốt cuộc cũng có thể đòi lại rồi."

Từ A Man: "...". Còn chuyện gì cơ chứ, chờ đến lúc an toàn rồi nói không được sao.

Mộ Cẩm nhẹ nhàng kéo tấm khăn che mắt xuống, gió đêm thổi một bên khăn bay phấp phới, phát qua đuôi lông mày hắc.

Ánh trăng rơi xuống, đôi mắt trong vắt bùng sáng.

Từ A Man ngơ ngẩn. Giống như một nụ hoa đã chờ đợi lâu ngày, chột bùng nở khiến người ta mê mẩn tâm hồn.

Mộ Cẩm cong môi cười cười. Hắn tiến lên, đẩy nàng ra sau lưng che chắn, khinh miệt mà nhìn mấy hắc y nhân: "Không biết tự lượng sức mình."

Khi nói chuyện, Mộ Cẩm giống như bị quỷ nhập vậy, thoát một cái đã xuất hiện trước mặt tên hắc y, một chân bay lên, đoạt lấy thanh kiếm của hắn. "Ta không thích dùng kiếm. Bởi vì một khi dùng kiếm, chuyện giết người dễ như trở bàn tay."

"Tiểu Man, nhắm mắt lại." Hắn nhẹ nhàng xoay cổ tay, gió kiếm lên.

Từ A Man nghe lời gắt gao nhắm mắt, nàng đứng im tại chỗ không nhúc nhích. Chung quanh ngoại trừ tiếng gió, thì chính là tiếng kiếm chém qua, cùng với tiếng kêu thảm thiết của đám hắc y nhân.

Sau đó, lại là một màn yên tĩnh.

Mộ Cẩm dặt tay nàng: "Vốn định cho nàng lĩnh hội uy phong của bốn công tử, lại sợ nàng buổi tối gặp ác mộng"

"Nhị công tử, người giết người sao?"

"Không có, dọa bọn chúng sợ chạy thôi."

Mộ Cẩm lại nói: "Chạy mới tốt." Để thích khách chạy đi thì mới có thể đem tin tức Hoàng Phi truyền lại cho Hoàng Thượng.

Từ A Man ngẩng đầu: "Nhị công tử, võ công của người rất cao cường sao?"

"Ừ." Đối mặt với sự sùng bái của nàng, Mộ Cẩm khiêm tốn mà lên tiếng.

"Cao đến từng nào?"

"Trước khi tẩu hỏa nhập ma, luyện được đến tầng thứ bảy. Sau đó lại tu tâm, đột phá tầng thứ chín."

Nàng không hiểu được những thứ này, hỏi: "So với Thốn Bôn thì sao?"

"Không phân thắng bại."

"Thật là lợi hại." Ánh mắt Từ A Man biến đổi, tỏa sáng lấp lánh. Ngực khí cũng thế, biến thành vui vẻ rạo rực.

Mộ Cẩm "..."

Hóa ra trong lòng nàng, bởi vì Thốn Bôn lợi hại, hấn mới được lợi hại theo.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nuối tiếc

Editor: Đụt, June

Mộ Cẩm hối hận, đáng nhẽ không nên bảo nàng nhắm mắt, để nàng một lần thấy được nam nhân của nàng như thế nào lấy một địch năm.

Đáng tiếc.

Mới giải quyết xong một nỗi nuối tiếc, Mộ Cẩm lại thêm một nỗi nuối tiếc khác.

Từ A Man vẫn luôn cười với hấn, ánh trắng trong mắt nàng gọn sáng, giống như rót một mảnh nước thu vào tim hấn vậy.

Mộ Cẩm không nhận được, cúi xuống mở mắt nàng.

Thốn Bôn là hộ vệ hấn tự mình chọn, nàng khen ngợi Thốn Bôn, vậy cũng chính là khen chủ tử hấn rồi.

Hai người tay trong tay quay trở về.

Lý Trác Thạch vẫn chưa tỉnh.

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng sẽ ảnh hưởng đến danh tiết của cô nương nhà người ta. Thốn Bôn thả nàng xuống giường liền đi ra.

Mộ Cẩm và Từ A Man trở lại khách điểm, Thốn Bôn đi theo vào phòng Mộ Cẩm, đóng cửa lại: "Nhị công tử, kế hoạch hoàn thành."

"Ừm." Mộ Cẩm hờ hững.

Từ A Man hỏi: "Lý cô nương sẽ không sao chứ ạ?"

"Không có gì, nàng ta chỉ ngất xỉu thôi."

Từ mấy ngày hôm trước, Mộ Cẩm cố ý để lộ tin tức đi tới Tây Phụ Quan.

Không giống như truyền tin trong dân gian, quân đội trong thành có bò câu đưa thư. Từ Tây Phụ Quan đến hoàng cung, bò câu bay nhanh cũng cần nửa ngày.

Chu Văn Đống lại phải thích khách ở tây bắc, tốn thêm nửa ngày nữa để đuổi kịp thương đội.

Theo như suy tính này, đêm nay thích khách gửi tin tức về cung, phải đến giữa trưa mai trong cung mới biết được.

Mộ Cẩm nói: "Hoàng Thượng đã đuổi tới đây, sáng mai chúng ta sẽ đưa nàng ta đi."

Từ A Man không có ý kiến, nàng đều nghe Nhị công tử.

Chạy trốn lâu như vậy, đây là đêm đầu tiên Từ A Man thực sự gặp phải đao kiếm.

Cuộc sống tương lai có lẽ sẽ luôn như vậy. Nàng không hối hận vì chọn con đường này, đêm nay đối mặt với sự bao vây của đám hắc y nhân, nàng thật sự có muốn được đồng sinh cộng tử với Nhị công tử.

Nếu đã muốn chôn chung với hấn, vậy thì nàng thực sự đã thích hấn rồi.

Nằm trên giường, thật lâu sau Từ A Man vẫn chưa đi vào giấc ngủ.

Mộ Cẩm ôm nàng: "Vẫn còn sợ sao?"

Nàng lắc đầu: "Không có. Chỉ là..."

"Cái gì?" Hắn luôn tay vào mái tóc dài của nàng. Một người bé nhỏ như vậy, ngày nào cũng ôm mà không hề thấy chán.

Từ A Man nghi hoặc nhìn hắn: "Nhị công tử, mắt của người hồi phục từ khi nào thế?"

"Chính là vào thời điểm sinh tử, mắt đột nhiên sáng ngời. Đây chính là ý của trời xanh." Mộ Cẩm khí định thần nhàn.

Từ A Man: "...". Khẳng định là đang gạt người. Nàng nắm tay đầm đẫm hắn: "Làm ta phí công lo lắng cho người."

Hắn một chương bao trọn bàn tay nàng, hôn lên một cái: "Mới khôi phục được một, hai ngày thôi."

Nàng lườm hắn: "Không tin người."

Mộ Cẩm lại hôn nắm tay nhỏ của nàng: "Hai, ba ngày."

Từ A Man thu tay lại: "Rõ ràng là người sai, sao còn chiếm tiện nghi của ta."

"Chúng ta lưỡng tình tương duyệt. Ta chiếm tiện nghi của nàng, nàng không chiếm tiện nghi của ta sao?"

"Miệng lưỡi trơn tru." Từ A Man nâng chân lên đá hắn: "Người vẫn còn cái thứ hai, ba, bốn, năm, sáu chưa bồi thường đấy. Thế mà lại phạm lỗi rồi, sau này ta còn có thể tin người thế nào đây?"

"Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi." Đầu gối hắn bị nàng dẫm lên, vậy mà hắn lại cười vui vẻ: "Ta đã làm Tiểu Man đáng yêu của ta lo lắng. Ta có tội, ta cũng biết tội rồi. Nói đi, muốn ta bồi thường thế nào?"

"Người cho rằng người xin lỗi, ta sẽ tha thứ sao?"

"Vậy nàng muốn thế nào?"

Từ A Man đẩy đẩy hắn: "Ngủ trên mặt đất đi." Nói xong, nàng liền cuốn luôn cả chăn của hắn. Cho hắn lạnh chết.

Mộ Cẩm mất đi giai nhân trong ngực, lập tức nhận sai: "Cho ta một cơ hội, sau này nhất định sẽ nghiêm túc chuộc tội thứ hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy cho nàng."

Trong nháy mắt ồ chắn lại lẫn về bên người nàng, nàng trách cứ: "Sao người có thể vô lại đến vậy?"

"Ta có vô lại thì cũng là vô lại với nữ nhân của ta."

Đúng là y như tên vô lại. "Hừ."

"Được rồi, đừng giận nữa." Mộ Cẩm triu mến mà nâng cái mặt bánh bao của nàng lên, "Nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai chúng ta liền đi."

"Dạ, ta ngủ trước. Khi nào tỉnh sở người sau." Nói xong, nàng lại rúc vào lồng ngực hắn.

- - -

Với thân phận đào phạm của Mộ Cẩm, thương đội hoàn toàn không biết gì. Khi thích khách tập kích, bọn họ không đi cùng thương đội để tránh liên lụy.

Khi từ biệt với người dẫn đầu, Mộ Cẩm cho hắn ba thỏi vàng.

Hắn ước lượng thỏi vàng trên tay, lưu luyến không nỡ để bọn họ rời đi.

Thốn Bôn mua một chiếc xe ngựa, đi trước tới biên cương Tây Bắc.

Sáng dậy sớm, lại đi vội, đến tận lúc lên xe ngựa, Lý Trác Thạch mới hỏi: "Chuyện tối hôm qua là thế nào?" Nàng dù có vô dụng cũng không đến mức bị đánh một chương đã hôn mê.

Xe ngựa xóc nảy liên tục, không pha trà được.

Mộ Cẩm cầm lấy ấm nước, uống một ngụm rồi mới nói: "Lý cô nương, đêm qua Lý Trác Thạch đã bị thích khách Hoàng Thượng phái tới giết chết rồi."

Mọi thứ đều phối hợp vô cùng hoàn hảo, bao gồm cả đám hắc y nhân.

Đám hắc y nhân chợt nghe Thốn Bôn nói đây là Hoàng Phi thì liền phân tâm khỏi nhiệm vụ chính của mình.

Thốn Bôn bôi lên mũi Lý Trác Thạch một loại phấn phong bế hơi thở, khiến cho hắc y nhân trong lúc mất bình tĩnh sẽ xác nhận Lý Trác Thạch đã từ vong, rồi ngăn không để cho gã hắc y có cơ hội bắt mạch.

Không biết thật giả, sinh tử không rõ. Đám hắc y nhân sẽ lĩnh đủ.

Lý Trác Thạch nhìn về phía Thốn Bôn: "Nói như vậy, ngày hôm qua ngươi cố ý không địch lại đối thủ, để cho bọn hắc y nhân hướng vào ta?"

"Đúng vậy." Thốn Bôn ngồi bên cửa xe ngựa, nói: "Lý cô nương, mạo phạm rồi."

"Nếu đã là đồng minh, tại sao lại không nói kế hoạch này cho ta?" Hại nàng vô duyên vô cớ phải ăn một chương, đến giờ vẫn còn đau. Sáng nay, nàng bỗng cảm thấy một chương này chỉ có thể do Thốn Bôn gây ra. Chương đánh chỉ làm thương nhẹ bên ngoài, nếu là thích khách sát thủ tập kích thì nào có chuyện hạ thủ lưu tình.

Thốn Bôn không trả lời.

Mộ Cẩm lên tiếng: "Kế hoạch nghĩ ra giữa lúc hấp tấp, Thốn Bôn cũng đành tùy cơ hành sự."

Lý Trác Thạch lại hỏi: "Vậy các ngươi muốn đưa ta đi đâu?"

"Lý cô nương liệu đã từng nghe đến Tả tướng quân đóng giữ biên cương Tây Phụ Quan, Tả Phi Hoa?"

"Đương nhiên. Cha ta năm đó ở Tây Phụ quan đại chiến với Bách Tuy, vị Tả tướng quân này là thuộc hạ cũ của cha ta. Sau này, cha ta có mâu thuẫn với Tiên Hoàng nên từ quan, Tả Phi Hoa liền thăng chức lên làm Tả tướng quân." Lý Trác Thạch nói: "Năm đó, Tả tướng quân muốn rời đi cùng với cha ta. Cha ta nói thẳng, ông từ quan chỉ vì Tiên Hoàng không còn tín nhiệm, chỉ là thù oán cá nhân. Cha ta khuyên Tả tướng quân nên quay về quân đội vì nước mà dốc sức. Sau này cũng ít khi nghe được tin tức của Tả tướng quân."

"Tả tướng quân vẫn luôn ở lại Tây Phụ quan. Ta muốn đưa cô tới quân doanh, để Tả tướng quân chiêu cố."

"Tả tướng quân?" Lý Trác Thạch ngày đó đoán không sai, Thốn Bôn đã khoanh một vòng tròn lên bản đồ, đó chính là nơi đóng quân. "Ông ấy là tướng quân Đại Tề." Nếu đã là tướng quân Đại Tề, vậy cũng chính là võ quan của Hoàng thượng, sao có thể để cho phi tử bỏ trốn ẩn náu?

"Ông ấy năm đó cùng với La Sát tướng quân chinh chiến sa trường, cũng có chút giao tình với Tiên Hoàng. Tả tướng quân coi Tiên Hoàng như tín ngưỡng, mà ta là Tử hoàng tử của Tiên Hoàng, cho dù ta không có binh phù, Tả tướng quân vẫn sẽ nể mặt ta."

Hắn nói lưu loát dễ dàng, Lý Trác Thạch lại nhíu mày: "Vì sao ngươi lại chọn Tả tướng quân?"

"Chuyện khác không tiện nhiều lời." Mộ Cẩm nói: "Tiểu Man muốn ta tìm cho cô một nơi để sống ổn định. Giấu cô trong quân doanh, Hoàng Thượng sẽ không thể nghĩ ra được. Tuân bổ hay thích khách lại càng không đi điều tra một nữ nhân trong quân doanh. Cô là đời sau của La Sát tướng quân, muốn trở thành binh lính hay thành nữ tướng đều được. Tả tướng quân sẽ đặc biệt chiêu cố cô."

Lý Trác Thạch bỗng thấy buồn cười chính mình. Mộ Cẩm mà là công tử ăn không ngồi rồi sao, sự lỗi lạc của hắn là không thể nghi ngờ, đúng là phảng phất bóng dáng của Tiên Hoàng trong đó. Nàng bỗng nhiên nói: "Mộ công tử, ta có một suy đoán to gan thế này."

Khi mọi người đang nghị chính sự, Từ A Man thường lặng im. Thấy Lý Trác Thạch nói vậy, nàng đưa mắt nhìn Mộ Cẩm một cái.

Mộ Cẩm cười với nàng, rồi quay sang Lý Trác Thạch: "Lý cô nương nên suy nghĩ nhiều cho tương lai chính mình thì hơn."

"Mộ công tử không muốn nghe suy đoán của ta sao?"

"Chúng ta cũng chẳng phải quan hệ thân quen gì, nói chính sự thì được, còn chuyện phiếm thì miễn đi."

"Tiên Hoàng để lại di chiếu đặc xá Mộ phủ và Binh bộ Thượng thư. Tiên Hoàng hẳn cũng đoán được Hoàng Thượng sẽ coi ngươi là người của Tiêu gia, sẽ không được đặc xá như một người của Mộ gia. Điều ta nghĩ mãi không thông chính là, Tiên Hoàng sinh thời yêu Chân Hoàng Hậu, sao có thể để cho nhi tử của Chân Hoàng Hậu bị Hoàng Thượng tiêu diệt được?" Lý Trác Thạch nói: "Bây giờ ta đã hiểu ra, Tiên Hoàng để lại cho ngươi một vị Tả tướng quân. Tục ngữ có câu, tướng tại ngoại, quân mệnh có điều bất phục. Quân doanh đều nghe lệnh binh phù. Nhưng mà, trong lịch sử có vài vị danh tướng, binh lính dưới trướng không nhận binh phù, chỉ nghe tướng lĩnh. Tiên Hoàng để lại cho ngươi một lựa chọn, đó là Tả tướng quân."

Mộ Cẩm ranh mãnh cười: "Lý cô nương ở bên Hoàng Thượng lâu rồi, cũng thích nói không thành có theo hắn."

"Binh lính đóng giữ biên cương cả đời cũng chẳng được gặp Hoàng Thượng, Hoàng mệnh xa xôi, vì thế chỉ nghe quân lệnh. Hơn nữa, binh lính thực chiến ở nơi này so với kinh thành lại càng thiện chiến." Lý Trác Thạch cười: "Nếu Tử hoàng tử muốn bức vua thoái vị, e là mấy vạn tinh binh này của Tả tướng quân cũng đủ để điên đảo kinh thành một phen."

"Lý cô nương, ta không muốn lưu danh sử sách, làm giặc thì vui vẻ lắm sao?" Mộ Cẩm nói: "Đưa cô tới chỗ Tả tướng quân là sắp đặt của ta. Còn chuyện ở hay không ở, vẫn là do chính cô quyết định."

Lý Trác Thạch chẳng có lý do gì để không ở lại. Nàng có trốn đâu cũng không an toàn bằng quân doanh Đại Tề.

Hơn nữa, đây là biên cương Đại Tề, là quốc thổ gia tộc nàng đời đời bảo hộ. Nàng có thể không còn là người của Hoàng Thượng, nhưng nàng nhất định mãi là con dân Đại Tề.

Nàng cam tâm tình nguyện vì giang sơn vạn dặm, bỏ mạng sa trường.

- - -

Đã đến nơi đóng quân

Từ A Man tới ngồi bên cạnh Lý Trác Thạch, nhẹ giọng nói: "Lý cô nương, cô phải bảo trọng đây."

"Cô cũng thế." Lý Trác Thạch nói nhỏ bên tai Từ A Man: "Nhưng cô đừng dung túng Mộ Cẩm. Hắn đã hứa hẹn với cô, khi hắn thật lòng, cô có thể tha hồ mà sai khiến hắn."

"Ta bắt nạt người rồi, Nhị công tử còn nợ ta nhiều lắm. Người nói nhất định sẽ trả lại cho ta." Từ A Man cũng thấp giọng: "Lý cô nương, cô thật sự quyết định sẽ sinh sống ở quân doanh sao?"

"Đối với cô mà nói, có lẽ sẽ không thể tưởng tượng được. Nhưng cha ta đã từng nói, phủ tướng quân chúng ta là kim qua thiết mã chiến đấu anh dũng. Nơi này mới là thiên địa của ta."

"Lý cô nương, cô thật lợi hại." Trông mắt Từ A Man lóe sáng, "Sau này ta sẽ theo Nhị công tử học chữ, biết nhiều chữ rồi, ta sẽ viết thư cho cô, kể cho cô nghe phong tục Bách Tỳ."

"Được, ta cũng sẽ hồi âm cho cô." Lý Trác Thạch cười. Đây chính là người bạn duy nhất của nàng.

"Hoàng Thượng ghi hận nhất kiếm kia của Mộ Cẩm, nhưng hắn bận trăm công nghìn việc, sau này còn bận nạp phi phong hậu, không thể ngày ngày đều nhớ đến Mộ Cẩm được. Hơn nữa, muốn bắt Mộ Cẩm cũng chẳng dễ dàng."

Từ A Man gật đầu, nàng cũng mới biết, Nhị công tử hóa ra rất lợi hại. "Lý cô nương thật sự rời bỏ Hoàng Thượng sao?"

"Không gặp hắn, ta còn có chút nhớ nhung. Gặp hắn rồi, tương lai ngay đến cả nhớ nhung cũng không có. Con người ấy mà, đều muốn giữ lại cho chính mình chút hồi ức tốt đẹp, không ai muốn phải đi đến kết cục tàn nhẫn."

Xe ngựa dừng ở ngoại ô cách quân doanh một dặm đường.

Tà Phi Hoa đôi mắt như ung, trong đôi mắt đen như có một lưỡi kiếm: "Bái kiến Nhị công tử."

Đây hẳn là lần đầu tiên hắn gặp mặt Mộ Cẩm, Tiên Hoàng từng có lệnh, nếu Tứ hoàng tử bị Tam hoàng tử bức đến đường cùng, Tả tướng quân phải trợ giúp Tứ hoàng tử một tay.

Có điều, Mộ Cẩm cũng chẳng đi đến đường cùng.

Tiên Hoàng không biết, Mộ Cẩm cũng có một đội hộ vệ, là do Đinh Vĩnh Chí nhiều năm mua binh mãi mã. Để bảo vệ Tứ hoàng tử, Mộ lão gia và Binh bộ Thượng thư đều lo liệu kỹ càng.

"Tả tướng quân, vị này chính là con gái của La Sát tướng quân. Tên là..." Mộ Cẩm chuyển hướng sang Lý Trác Thạch: "Tên là gì nhỉ?"

"Lý Thành Ngọc." Đá mài thành ngọc.

(* "Trác Thạch" có nghĩa là hòn đá được mài giữa. Hòn đá được giữa mãi thì cũng đến ngày biến thành ngọc.)

Đôi thành như vậy, Tiêu Triển vừa nghe là đoán ra. Nhưng Mộ Cẩm cũng lười quản: "Tả tướng quân, phiền ông rồi."

Tà Phi Hoa đáp: "Thần lĩnh mệnh."

Ly biệt sắp tới.

Lý Trác Thạch hỏi: "Từ cô nương, có còn nhớ lần đầu gặp mặt của chúng ta không."

Từ A Man mỉm cười: "Đương nhiên, ở Nam Hi miếu."

"Chim rừng phá tổ không nơi nương tựa, Quỷ La Sát chiếm giữ ở Quan Tây." Lý Trác Thạch cười theo: "Đây đều là số mệnh."

Nơi này chính là thiên địa của nàng. Gió tây rít lên gập dứ, vạt dặm trời xanh rực rỡ như cảnh xuân.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hàn qua hoảng hốt cảnh xuân sang

Editor: Đụt, June

Nhận được hồi âm của thích khách, Chu Văn Đồng đứng sững trước cửa sổ, bóp chết con chim bồ câu đưa tin đáng thương.

Lý Trác Thạch thường bày ra một tư thái xa cách với Tiêu Triển. Chuyện nằng ròi cung, đối với Hoàng Thượng mà nói là lợi nhiều hơn hại. Chu Văn Đồng ước gì nằng đi thật xa. Nhưng ở hoàng thành nguy nga, trong mắt hần mệnh lệnh là trên hết.

Nhiệm vụ thất bại thì chính là thất bại.

Chu Văn Đồng vào cung diện thánh, lại bị từ chối.

Một tiểu thái giám nói: "Bẩm Chu đại nhân, Hoàng Thượng đi thăm Hoàng Phi nương nương." Tiểu thái giám không phải thái giám thân cận của Tiêu Triển, chỉ được nghe nói về Hoàng Phi chứ chưa bao giờ được gặp.

Người biết chuyện thì sớm đã biết Lý Trác Thạch đã bỏ đi rồi. Nhưng người không biết thì chỉ thấy Hoàng Phi liệt giường đã lâu, bệnh tình nguy kịch.

Mấy ngày trước, Chu Văn Đồng cũng bị từ chối không được vào gặp Hoàng thượng.

Nhưng khi đó, Tiêu Triển đang ở trong phòng.

Thanh Lưu đứng ngoài cửa ngăn cản, hạo tâm mà thấp giọng nhắc nhở: "Chu đại nhân, nếu đại nhân không có tin tức tốt của Hoàng Phi thì đừng nên tới đây nhiều."

Người tới, tin tức không tới, Hoàng Thượng không vui.

Chu đại nhân vũ lực cao cường, nhưng không thể nhìn thấu sắc mặt Hoàng Thượng.

Chu Văn Đồng có chút nghi ngờ. Hần cho rằng, Hoàng Thượng chỉ là tình cảm ngoài mặt với Lý Trác Thạch, chẳng lẽ còn có ý nghĩa sâu xa nào khác sao?

Hần không biết nhân gian tình ái, tất nhiên không có được đáp án.

Bên ngoài Ngự Thư phòng, một trận gió thổi qua trước mặt Chu Văn Đồng, lạnh đến thấu xương.

Phía trước, Hoàng Thượng đã trở lại, đang hỏi Thanh Lưu: "Đã lâu như vậy rồi, Hoàng Phi không cho mời ngự y sao?"

"Đã mời rồi ạ." Thanh Lưu nghiêm trang mà trả lời: "Ngự y nói, Hoàng Phi nương nương không có gì đáng lo."

"Vậy thì Trẫm an tâm rồi." Tiêu Triển đảo mắt nhìn thấy Chu Văn Đồng.

Chu Văn Đồng đáy lòng hoảng hốt: "Thần khấu kiến Hoàng Thượng."

"Đi vào rồi nói." Tiêu Triển ôn thuận thanh nhã, trong mắt không chút gió rét hỗn loạn.

Chu Văn Đồng bỗng thấy gió thổi càng ngày càng buốt hơn.

Tiêu Triển ngồi trên ghế dựa, nhẹ hỏi: "Có phải hành thích Mộ Cẩm đã có kết quả rồi không?"

"Hoàng Thượng, nhiệm vụ thất bại rồi." Chu Văn Đồng quỳ xuống đất thỉnh tội: "Mộ Cẩm chạy mất, hơn nữa..."

"Hửm?" Mộ Cẩm chạy được là chuyện hết sức thường tình, bởi vì hần có một hộ vệ võ công cao cường. Tiêu Triển lúc này đang nghĩ, lai lịch của tên Thốn Bôn này rốt cuộc ra sao.

"Hơn nữa, Hoàng Phi cũng đi cùng Mộ Cẩm."

Khóe môi đang giờ lên một nửa của Tiêu Triển chợt cứng lại.

Chu Văn Đồng tiếp tục nói: "Sát thủ thần phái đi tai mất vụng về, chẳng may đánh trúng Hoàng Phi." Cái gì mà trời tối âm đậm, Hoàng Phi nguy trang, Chu Văn Đồng đều không nói ra.

Tiêu Triển cười hần lên.

Chu Văn Đồng lại càng thân nhiên: "Hoàng Phi liền không còn thờ nữa."

Rất lâu sau đó, Tiêu Triển lặng im.

Gió lớn làm cho mấy khung cửa sổ đập vào nhau kêu lên.

Gió tràn vào phòng, thời gian vẫn trôi qua trong tĩnh lặng.

Thanh Lư cúi đầu, bước tới đóng cửa sổ.

Chu Văn Đống vẫn quỳ, chờ đợi phán quyết của Hoàng Thượng.

Gió ngừng thổi, Tiêu Triển mới hoàn hồn, hấn nở nụ cười: "Chu Văn Đống, người mê sáng cái gì thế? Hoàng Phi rõ ràng là đang ở trong hoàng cung của Trẫm, Trẫm vừa rồi còn đi thăm nàng. Nàng bệnh đã lâu, ít khi ra ngoài. Người không gặp được mà đã dám bịa đặt Hoàng Phi đã chết, đáng bị tội gì?"

Chu Văn Đống hoảng hốt: "Hoàng Thượng!"

Tiêu Triển đứng dậy: "Lui xuống đi. Sau này tới đây ít thôi."

"Hoàng Thượng." Chu Văn Đống dập đầu: "Hoàng Thượng, thần khẩn cầu người..."

"Ra ngoài." Tiêu Triển lạnh lùng.

Chu Văn Đống không kịp hỏi hận nữa. Lúc này hấn mới hiểu, Hoàng Thượng cho đến tận bây giờ vẫn không muốn tiếp thu chuyện Hoàng Phi trốn khỏi cung.

Thanh Lư bước tới mời: "Chu đại nhân, mời đi ra trước đã."

Chu Văn Đống ngẩng đầu nhìn Tiêu Triển: "Thần tội đáng muôn chết."

"Ra ngoài." Tiêu Triển vẫn chỉ nói hai chữ.

Tiếp theo, cửa bị đóng lại.

Thanh Lư cũng có chút bất an, giương mắt nhìn Tiêu Triển: "Hoàng Thượng."

"Trẫm còn tưởng phải là tin tức trọng yếu gì. Chu Văn Đống thế mà cũng chỉ biết đồn chuyện thị phi." Tiêu Triển vẫn như không có chuyện gì, ngồi xuống lật xem tấu chương.

Tể Đông lữ lự, Giang Nam bắt được một tên quan lại tham ô. Lo nổi lo thiên hạ, mới là trách nhiệm của bậc đế vương.

Nữ nhân sinh bệnh thì nên đi mời ngự y.

Hoàng Thượng trước mặt vẫn vô bá quan vẫn như thường, có thể nói, càng thêm cao nhả hơn trước.

Đại lễ đăng cơ ngày càng gần, Tiêu Triển bận chính sự, mấy ngày nay đều tới hơn nửa đêm mới nghỉ ngơi.

Mùa đông tới, long sàng cũng lạnh. Mãi không ngủ được, hấn đứng lên.

"Hoàng Thượng." Thanh Lư bưng tỉnh, vội vàng bước lên hầu hạ,

"Thanh Lư, Trẫm lâu rồi chưa gặp Hoàng Phi." Tiêu Triển nhìn lên mặt trăng cô độc, "Mỗi lần tới thăm, nàng đều tránh không gặp mặt ta. Trước kia nàng không phải là người thích giận dỗi. Từ khi sinh bệnh, nàng càng ngày càng hay cáu kỉnh."

Thanh Lư khoác thêm áo ngoài cho Tiêu Triển,

Việc này lại nhắc nhở hấn: "Sắp sửa vào mùa đông rồi, ngày mai sai người may thêm quần áo mùa đông cho Hoàng Phi."

Thanh Lư cúi đầu: "Vâng."

"Màu sắc phải tươi sáng điểm lệ. Mấy bộ đồ của nàng toàn màu trắng, trông rất khô sở, không may mắn chút nào." Tiêu Triển buông tiếng thở dài: "Nàng sẽ là quốc mẫu của Đại Tể. Trẫm lo, nàng cứ bệnh tật thế này thì sao có thể tham gia đại lễ phong hậu."

Mồ hôi lưng Thanh Lư lạnh toát, không dám nói gì.

Trước đại lễ đăng cơ một ngày, Hoàng Thượng lần thứ hai bưng tỉnh giữa đêm, lại đi tới tẩm cung của Hoàng Phi.

Hấn đi vô cùng vội vàng.

Thanh Lư chạy theo phía sau, trong lòng run sợ.

Triều đình trên dưới vì đại lễ đăng cơ đã chuẩn bị gần một tháng nay, nếu xảy ra sai sót, không ai có thể đảm đương nổi. Thanh Lưu suy tư hồi lâu, lại nhớ ra không ai có thể ngăn cản được Hoàng Thượng. Đến Hoàng Thái Hậu cũng không thể.

Tiêu Triển sắc mặt lạnh lùng, gấp gấp bước vào phòng Lý Trác Thạch.

Cung nữ và thái giám sợ hãi, quỳ đầy dưới đất: "Hoàng Thượng."

Màn trên giường Lý Trác Thạch vẫn luôn rũ xuống, Tiêu Triển chưa từng nhắc lên.

Hắn vẫy tay cho cung nữ và thái giám lui xuống. Thanh Lưu thối lui ra ngoài cửa.

Tiêu Triển chậm rãi nói: "Trác Thạch, ngày mai chính là đại lễ đăng cơ của Trẫm. Nàng biết mà, toàn bộ nỗ lực của Trẫm đều là vì ngày này. Nàng là phi tử duy nhất của Trẫm, chẳng lẽ nàng cứ muốn ở đây mãi, không thể vì Trẫm mà xuống giường một chút sao?"

Trong màn không có bất cứ thanh âm nào phát ra.

Hắn thở dài một tiếng: "Nàng rút cuộc là bất mãn chuyện gì? Nói với Trẫm đi. Nếu hợp lý, Trẫm sẽ chiều theo nàng."

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Tiêu Triển hạ giọng: "Trác Thạch, có phải là vì nàng sinh bệnh gầy ốm, nên mới không muốn gặp Trẫm?"

Gió đêm phát qua màn. Tấm màn bay bay.

Tiêu Triển cười: "Ta đã bảo cung nữ đi hàm nhân sâm ngàn năm cho nàng rồi, nàng dưỡng bệnh cho tốt, đại lễ phong hậu sắp tới sẽ là thiên hạ có một không hai."

Tấm màn vẫn bay phất phơ.

Tiêu Triển duỗi tay vén màn lên, bên trong không một bóng người. Vẻ mặt tươi cười liền biến thành phẫn nộ: "Người đâu! Hoàng Phi đâu? Hoàng Phi đi đâu rồi?"

Thanh Lưu đẩy cửa bước vào, quỳ rạp xuống: "Hoàng Thượng." Thanh Lưu không nhìn được nữa, nói thẳng: "Hoàng Thượng, Chu đại nhân nói, Hoàng Phi đã bị một chướng mà chết..."

Cửa phòng mở rộng, ngọn đèn đứng đưa, tấm màn đón gió phấp phới.

Tiêu Triển cảm thấy có một cơn gió lạnh buốt thổi thẳng vào ngực, hắn đột nhiên ngã ngồi xuống giường.

"Hoàng Thượng!" Thanh Lưu vội chạy tới đỡ.

Tiêu Triển xua tay: "Các người ra ngoài."

"Vâng." Thanh Lưu lại nom nớp lo sợ mà lui xuống.

Tiêu Triển cúi người, lần tìm bên gối một hồi lâu, nhặt được một sợi tóc dài: "Người ta nói phu thê là nghĩa kết tóc, vậy mà nàng chỉ để lại cho ta một sợi..."

Nàng từ một thiếu nữ trưởng thành thành một nữ nhân, bầu bạn với hắn đi hết Thanh Tiêu lộ, cuối cùng lại bỏ hắn mà đi.

(*Thanh Tiêu lộ: Đường đi tới trời xanh, mang ý chỉ đường đi lên một vị trí cao hơn.)

Đêm nay, Hoàng Thượng ở lại tẩm cung của Hoàng Phi.

Thanh Lưu đứng ngoài cửa hoảng loạn không thôi, chỉ sợ Hoàng Thượng không màng đến đại lễ đăng cơ nữa.

Bình minh hôm sau, Hoàng Thượng bước ra, thần sắc như thường: "Hoàng Phi lại náo loạn giật dỗi. Đại lễ đăng cơ hôm nay, nàng không đi nữa."

Tiêu Triển bước xuống bậc thang, bóng dáng long bào cao lớn đỉnh đạc.

Cả tòa hoàng cung này, khi hắn còn nhỏ vẫn luôn bước binh, không chịu rời bỏ. Giống như Tiên Hoàng vậy.

Vua Thanh Thuận đứng trên vạt người, trong cung có một Hoàng Phi ốm yếu. Không ai từng gặp nàng. Đại lễ phong hậu cũng là do một mình vua Thanh Thuận hoàn thành nghi thức.

Vua Thanh Thuận thường lui tới tẩm cung Hoàng Hậu, trong triều trên dưới đều nói, vị Hoàng Hậu nương nương này là hồng nhan hại nước.

Nhưng Đại Tể vẫn luôn thịnh vượng, hồng nhan này hại nước của ai?

- - -

Đưa tiễn Lý Trác Thạch, ba người Mộ Cẩm xuất phát hướng về phía quê nhà của Từ A Man.

Thốn Bôn đuổi xa phu đi, tự mình đánh xe, một đường đi về phía tây.

Từ A Man đến cò đại ven đường cũng muốn giải thích một lần: "Con đường này, hồi nhỏ ta từng theo cha đi."

Cho dù nàng nói gì, Mộ Cẩm đều mỉm cười lắng nghe.

Về đến quê hương, càng gần đến nhà, Từ A Man ngược lại càng buông rèm thấp xuống: "Nhị công tử, người đã an bài xong cho nhà ta rồi sao?"

"Ừ, phát lên trong một đêm sẽ dễ khiến người ta ganh tị. Ta đã an bài cho người sống cánh vách nhà nàng, ngày lễ ngày tết sẽ giúp đỡ cho gia đình nàng" Đình Vịnh Chỉ nếu biết đội hộ vệ do mình chiêu về bị Nhị công tử bắt đi làm tạp vụ, e là sẽ tức điên.

Từ A Man cười: "Nhà ta khi đến tết có thể vui vẻ ăn dương tích giá rồi." Ngần ấy năm, không biết trong nhà đã được ăn dương tích giá mấy lần.

"Sau này, nhà nàng không chỉ ăn dương tích giá, còn có cá có thịt nữa."

"Nhị công tử, người không trở về thăm quê nhà mẫu thân người một lần sao?"

"Không đi. Bà qua đời nhiều năm như vậy rồi, trời về với trời, đất về với đất, quê nhà cũng không còn thân nhân nào nữa."

"Ừm." Từ A Man đảo quanh trông mắt, cọ cọ vào Mộ Cẩm ngồi bên: "Về sau, người thân của ta..." Nàng thấp giọng: "Cũng có thể là người thân của người."

Mộ Cẩm cười nhẹ: "Lời này của nàng... Có phải đã coi ta là người một nhà rồi không?"

Nàng nhắm tịt mắt, mạnh miệng mà nói: "Cũng không phải, người vẫn chưa báỉ phỏng cha mẹ ta đâu."

Hắn chỉ vào ngực nàng: "Nơi này của nàng đã coi ta là người một nhà."

"Nhưng ta nói rồi. Sau này người tới gặp cha mẹ ta, gặp rồi chúng ta mới được coi là..." Nàng ho khụ khụ: "Coi là thành đôi."

"Chờ đến lúc Hoàng đế Đại Tề thôi hoài niệm, khi đó sẽ nhớ đến một người huynh đệ tài mạo song tuyệt là ta." Mộ Cẩm cười vui vẻ: "Chúng ta trở về chọc hấn tức chết."

"Ta cảm thấy Hoàng Thượng cũng không xấu, đã nói buông tha Mộ gia và Binh bộ Thượng thư liền thực sự không truy cứu gì nữa." Từ A Man cố ý lờ mờ hấn một cái: "Truy nã thích khách hành thích Hoàng Thượng, cũng là chuyện thường tình."

Mộ Cẩm lập tức nắm chặt khuôn mặt nhỏ của nàng: "Người Hoàng Thượng muốn bắt chính là tướng công tương lai của nàng đấy."

"Còn chưa có thành đâu."

Xe ngựa đi qua một quán trà, sau tiếng nhạc chiến hùng dừng lại chuyển thành tiếng nhạc du dương: "Biển cát mênh mông vùng bắc hoang, hàn quạ hoàng hốt cánh xuân sang."

Mộ Cẩm lắng tai nghe: "Đây là khúc Toàn Sa Trận sao?"

"Đúng vậy." Đây là chiến nhạc chỉ có thể nghe được ở quê nhà, Từ A Man cười híp mắt: "Thực ra đoạn sau đều là điệu dân ca của Tây Phụ Quan."

Mộ Cẩm mỉm cười ôn nhu: "Ta từng nghe mẫu thân ta hát."

Từ A Man đột nhiên nhớ ra: "Nhị công tử, người cũng từng nghe ta hát." Tuy rằng khi đó nàng vừa hát vừa run, nhưng hắn lại khen nàng hát không tệ.

Mộ Cẩm hỏi: "Khi nào?"

"Hai mươi tháng chạp, đêm mà người say rượu."

- - -

Eo thon của Từ A Man bị bàn tay to lớn của Mộ Cẩm chế trụ.

Hơi thở của hắn nồng nặc mùi rượu: "Bát mì này là do người nấu?"

Nàng gật đầu.

"Tiệc sinh nhật... có người đang ca hát." Mộ Cẩm say khướt nói: "Người cũng hát cho ta đi."

Tình thế cấp bách, Từ A Man hắng giọng hát khúc Toàn Sa Trận.

Nhị công tử nhìn nàng thật lâu, rồi hấn bẻ nàng lên, kể về mẫu thân của hấn...

- - -

Từ A Man vẫn luôn cho rằng, Nhị công tử cuốn lấy nàng không buông là vì bát mì trường thọ kia. Hôm nay nàng mới biết, thì ra còn có khúc hát kia gọi lên nỗi nhớ thương của hấn.

Chuyện đêm ấy, Mộ Cẩm hoàn toàn không nhớ rõ. Hấn cả đời này chỉ bá chiếm một cô nương. Hấn hứa hẹn: "Món nợ thứ hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy của nàng, ta dùng cả đời này để trả."

Từ A Man nhân cơ hội thêm vào giao ước: "Nếu đã vậy, cả đời người chỉ được có một mình ta."

Mộ Cẩm trịnh trọng đáp: "Chỉ có một mình nàng."

"Nếu thêm một người, ta sẽ không thèm để ý đến người nữa." Kể cả có là một cô nương mỹ mạo hoàn cảnh khó khăn, nàng cũng sẽ không đồng ý.

Mộ Cẩm lặp lại: "Chỉ có một mình nàng."

Từ A Man đỡ lấy trăm cái, ra về thờ dài: "Cố mà thực hiện, cho người một cơ hội chuộc tội."

Lúc này, Thốn Bôn lên tiếng: "Nhị công tử, rẽ qua giao lộ này chính là đến Từ gia."

Từ A Man vội vàng vén rèm lên, lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

Mộ Cẩm ôm nàng trở về, kéo rèm xuống.

Nàng hiểu, hiện giờ nàng không thể xuất đầu lộ diện, để tránh cho người nhà lo lắng.

Thốn Bôn cho xe ngựa đi chậm lại.

Từ A Man nhìn xuyên qua khe hở trên rèm, nhìn thấy cổng nhà mình, vẫn là cánh cửa khi nàng rời đi, chỉ là màu sơn đã phai đi nhiều.

Xe ngựa chậm rãi đi qua.

Nàng lưu luyến mà nhìn cổng nhà càng ngày càng xa.

Mộ Cẩm tâm niệm vừa động: "Thốn Bôn."

"Có."

"Vẫn còn sớm, cho xe đi vài vòng trong thành đi."

"Vâng." Thốn Bôn vẫy vẫy cái roi, xe ngựa quay đầu.

Từ A Man nhào vào lòng Mộ Cẩm, "Nhị công tử, cảm ơn người."

Xe ngựa lại một lần nữa đi qua Từ gia.

Lúc này, có hai người đi ra. Một thiếu niên cao cao gầy gầy, đằng sau là một cô nương duyên dáng yêu kiều. Thiếu niên thiếu nữ đúng là xinh đẹp động lòng.

Từ A Man vừa mừng vừa sợ: "Nhị công tử, đó là đệ đệ và muội muội ta. Lớn lên thật xinh đẹp nha."

Ánh mắt Mộ Cẩm dừng trên gương mặt tươi cười như hoa của nàng.

Hấn cũng cười.

Đích đến của Mộ Cẩm, chính là núi non sông nước trong mắt Từ A Man.

- - -

*Lời tác giả:

Chính văn hoàn tất.

Không rõ điệu hát dân gian kia có bị ngược không, nhưng có thể trở lại xem chương 8.

Phiên ngoại chính là cuộc sống thường ngày của vợ chồng son rồi.

Cảm ơn.

==HOÀN CHÍNH VĂN==

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Phiên ngoại 1 - Đi đến Bách Tuy (1): Túi thơm

Editor: Đụt, June

Tối Đỗ Quyên Thành, thời tiết đã vào đông.

Người dẫn đầu quá cảnh nói: "Dựa theo những năm trước, tầm mười ngày sau sẽ có trận tuyết đầu mùa. Trời rất lạnh, các vị tới đây làm gì thế?"

Mộ Cẩm đáp: "Đi du ngoạn."

"Nếu muốn cảnh đẹp mùa đông thì phải đến những thành khác. Đỗ Quyên Thành, thành cũng như tên, năm sau đỗ quyên nở hoa mới có cảnh đẹp."

Gió tây bắc tấp vào mặt Từ A Man đau rát.

Mộ Cẩm xoa xoa mặt nắng, lạnh y như băng vậy. "Không đi nữa, ở lại đây đến khi hết mùa đông."

Mấy người bọn họ thuê một tòa viện nhỏ, thuê một ông lão biết tiếng Đại Tể tới làm tạp dịch. Tạm thời trú thân tại Đỗ Quyên thành.

Đỗ Quyên Thành gần biên giới, thương nhân lui tới có Đại Tể, Bách Tuy đủ cả, giao thương tương đối phồn hoa.

Ông lão này giới thiệu một chút về phong tục ở Bách Tuy. Thứ được giới thiệu nhiều nhất chính là các cô nương Bách Tuy rất thoải mái, tới tuổi cập kê có đều có ít nhất hai nam nhân mà tùy ý chọn lựa. Nếu không phải Từ A Man đã có hôn phối, với dáng vẻ của nàng, có thể khiến nam nhân Bách Tuy xếp hàng tới cầu thân.

Tướng công hiện tại của con gái ông lão là được chọn ra từ một đám bốn người.

Bách Tuy nhiều nam ít nữ, nhưng đạo lý nữ nhân thích cái đẹp này, dù đi đến đâu vẫn đúng.

Có điều, loại nam nhân mất phẩm đạo hoa như Mộ Cẩm lại không được các cô nương Bách Tuy ưa thích. Các nàng thích dáng vẻ mi thanh mục tú như Thốn Bôn, vững vàng, bình tĩnh, là người thành thật.

Thốn Bôn bị kẹt giữa đôi vợ chồng Mộ Cẩm và Từ A Man, ông lão có chút thương cảm, vì thế đã để lộ ra rằng Thốn Bôn đến nay chưa có hôn phối.

Các cô nương mở cờ trong bụng.

Mộ Cẩm hài hước đùa: "Thốn Bôn, hay là ngươi đi làm rể Bách Tuy cũng được. Ngươi nhìn những cô nương kia đi, để câu dẫn ngươi, dù trời giá rét cũng muốn lộ ra một đoạn cổ thiên nga tuyết trắng."

"Nhị công tử." Thốn Bôn mặt không biểu cảm: "Thuộc hạ là con dân Đại Tể."

Từ A Man đến đây, vốn định đóng vai cô nương đang đợi gả, lại bị Mộ Cẩm trông cho một cái gọi là đã thành gia lập thất.

Những cô nương thêm thương Thốn Bôn đối xử với Từ A Man rất thân thiện. Có điều, do bất đồng ngôn ngữ, ít khi giao lưu. Các cô nương chỉ đành nhờ ông lão truyền đạt tình yêu.

Ông lão nhiệt tình chuyển những món quà nhỏ đó cho Từ A Man.

Đây là tâm ý của cô nương gia, Từ A Man bảo Mộ Cẩm chuyển cho Thốn Bôn.

Mộ Cẩm cười không ngậm được miệng, ném cho Thốn Bôn.

Thốn Bôn lại ném cho Từ A Man.

Chuyện ăn chuyện ở, ba người cùng chia với nhau.

Chuyện mặc, phần lớn đều chất đống ở một gian phòng dành cho khách.

Cô nương gia càng tặng càng nhiều, Thốn Bôn luôn thắng thùng cự tuyệt.

Ông lão cũng không nhận hộ nữa.

Vì thế, các cô nương lại quần quanh trước cửa viện.

Các cô nương Bách Tùy không chút ngưng ngừng bày tỏ tình yêu với nam tử, nữ tử nơi này còn có khúc cầu ái nóng bỏng.

Các cô nương nhiệt tình như lửa. Sắc mặt Thốn Bôn ngày một lạnh hơn, mấy ngày sau, hắn không ra khỏi cửa nữa.

Từ A Man không hiểu tiếng Bách Tùy, nếu không phải theo Mộ Cẩm đi ra ngoài, nàng cũng chẳng lộ mặt ra khỏi cửa.

Thời tiết lạnh, Mộ Cẩm cũng lười đi, hoặc là chơi cờ, hoặc là thưởng trà.

Chỉ có ông lão kia chạy tới chạy lui.

Từ A Man thích những ngày tháng bình lặng như vậy. Hôm nay nàng hỏi: "Nhị công tử, chúng ta sẽ ở lại đây bao lâu?"

"Gió to tuyết lớn, không tiện lên đường. Qua năm sau, chờ hoa đỗ quyên nở, ta cùng nàng đi chơi những nơi khác."

"Ừ." Nàng cười giầy, cả người chui vào ổ chăn. Không có chỗ để đi, trời giá rét, nàng hiện tại thích nhất là ngủ."

Mộ Cẩm cứ thao thao nói, phát hiện ra nàng không đáp lời, quay đầu lại nhìn: "Tiểu Man?"

Nàng đã ngủ say sưa.

Hắn cuốn chặt chăn cho nàng. Ra khỏi phòng, lại nghe thấy tiếng cười yêu kiều của nữ nhân.

Trước kia không phát hiện ra, Thốn Bôn lại được các cô nương hoan nghênh như vậy.

Mộ Cẩm đi ra ngoài sảnh.

"Nhị công tử, người tới vừa đúng lúc." Thốn Bôn pha một ấm trà nóng: "Đây là lá trà Giang Nam Đại Tể chúng ta."

Mộ Cẩm cười không đứng đắn: "Những cô nương bên ngoài kia, người một người cũng không vừa mắt sao?"

"Không có."

"Người đi theo ta lâu như vậy, ta cũng không biết người thích kiểu cô nương như thế nào." Mộ Cẩm bung chén trà lên, ngửi ngửi mùi trà. Quả nhiên lá trà Đại Tể mới hợp vị. "Người cũng tới tuổi lập gia rồi, nếu thích cô nương nào, ta có thể làm chủ cho người."

"Thuộc hạ không có."

"Cô nương Bách Tùy tính cách phóng khoáng, rất hợp với cái đồ hũ nút như người, bổ sung cho nhau." Mộ Cẩm nhấp một ngụm trà, bỗng nhiên ngừng đầu: "Ngần ấy năm, người không gần nữ sắc, chẳng nhẽ lại thích nam nhân..."

"Thuộc hạ không có." Thốn Bôn nhìn Mộ Cẩm một cái, bồi thêm một câu: "Nhị công tử cứ yên tâm."

"Nhàm chán, người từ nhỏ đến lớn vẫn luôn nhàm chán." Nhưng Mộ Cẩm cũng là nhìn trúng Thốn Bôn ít lời.

Không ngờ, một nam nhân nhàm chán như vậy, tới Bách Tùy lại được một đám tiểu cô nương theo đuổi.

Thưởng trà được nửa ấm, Mộ Cẩm chợt nhớ ra, Từ A Man từng thuê cho Thốn Bôn một cái túi thơm.

Nữ nhân của chủ tử, Thốn Bôn sẽ không tranh đoạt.

Nhưng nếu Từ A Man từng đưa túi thơm, vậy có nghĩa là... nàng từng động tâm với Thốn Bôn.

Mộ Cẩm bỗng cảm thấy, giọng nói ngọt ngào của các cô nương nói với Thốn Bôn thật chói tai. Từ Tiểu Man của hắn lẽ nào cũng giống những cô nương này, đáy lòng vì Thốn Bôn mà hò hét, vì Thốn Bôn mà si mê.

Nàng vì biết võ công của hắn và Thốn Bôn không phân cao thấp, mới chịu nhìn hắn bằng con mắt khác. Đáy lòng Mộ Cẩm hụt hẫng.

Nói đến cùng, túi thơm của Từ A Man, Mộ Cẩm vẫn không có được. Hắn trầm mặc buông chén trà xuống, vội vàng trở về phòng.

Thốn Bôn cũng quen với cảnh này rồi.

- - -

Từ A Man mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy Mộ Cẩm đang ngồi ở mép giường, nhìn nàng chăm chăm một cách mãnh liệt.

Nàng dụi dụi mắt: "Nhị công tử, đã giờ nào rồi?"

Mộ Cẩm trả lời có chút đạm mạc: "Giờ Thân."

"Vâng." Vẫn chưa tới giờ ăn tối. Nàng trở mình, lại nhắm mắt lại.

Hắn chọc chọc nàng: "Có chuyện này."

"Dạ?" Từ A Man nửa tỉnh nửa mê, lên tiếng cho có lệ.

Mộ Cẩm ho khụ khụ: "Nàng dạo này cũng nhàn rồi, đồ nàng trước kia thiếu ta, mấy ngày này thêu cho ta đi."

"Vâng." Nàng cũng chẳng nghe cẩn thận, vui mặt vào trong chăn. Mùa đông được nằm trong chăn quả nhiên là cuộc sống thần tiên.

"Tiểu Man." Hắn lại chọc chọc nàng.

Từ A Man vì câu này mới dần tỉnh dậy từ giấc mộng. Nàng lười sửa hắc, nàng tên là Từ A Man. Tiểu Man thì Tiểu Man, dù sao cũng chỉ có Nhị công tử gọi. "Dạ?" nàng nhập nhèm mở mắt, kéo chăn xuống lộ ra nửa khuôn mặt.

Hắn cúi người, hôn lên trán nàng một cái, "Thứ ta nợ nàng, ta vẫn luôn nỗ lực để bù lại. Vậy nàng nợ ta thì sao?"

Từ A Man ngẩn người: "Ta nợ người cái gì cơ?"

Hắn lại hôn nàng một cái, cơ hồ muốn xóc chăn lên chui vào nằm cùng. "Trước kia, nàng thêu cho ta mấy tấm khăn. Nhưng mà, vẫn còn thiếu của ta một thứ."

"Vâng." Nhưng mà thứ hắn đòi cũng chỉ có khăn, màu sắc và hoa văn khác nhau mà thôi. "Nhị công tử, người muốn hoa sao, hay là cỏ? Ta nói thật với người, cái gì mà điều hâu mãnh hổ, ta không thêu được đâu."

"Ta không cần điều hâu mãnh hổ." Khi Mộ Cẩm tẩu hỏa nhập ma, Thốn Bôn đã phái người đi tìm rất nhiều túi thơm. Những mùi hương đó thực sự ngạt thở: "Ta muốn mùi hương thanh nhã." Tốt nhất là giống với tiểu mỹ nhân nhà hắn vậy.

"Hả?" Từ A Man lúc này mới tỉnh hẳn.

Ngốc chết đi được. Mộ Cẩm nói thẳng: "Tín vật định ước cô nương Đại Tể trao cho tình lang, hình như là túi thơm?"

"Vâng." Cũng đúng, nàng và Nhị công tử cũng đã định tình, hai người trao tín vật cho nhau cũng rất hợp lý. "Nhưng mà, nơi này không có hoa, ta kiếm đâu ra hoa để làm túi thơm? Chỉ có thể mua chút túi thơm có sẵn về, lấy túi hương bên trong ra làm nguyên liệu."

"Được."

Nếu nàng đã đồng ý trao tín vật định ước, Mộ Cẩm cũng cảm thấy không cần thiết phải so đo với cái nàng đã đưa cho Thốn Bôn nữa.

Thốn Bôn ngay dưới mũi hắn đã bắt trái tim nàng làm tù binh. Nhưng chuyện với Thốn Bôn cũng qua đi rồi. Hắn cũng có quá khứ mà nàng không tham dự.

Lời thì nói thế.

Tối hôm đó ăn cơm, ngoài trời bỗng đổ tuyết.

Từ A Man đang định bò lên giường, bỗng nhiên bị Mộ Cẩm kéo lại: "Hôm nay ta rất có hứng thú."

Từ A Man: "...". Lời này của Nhị công tử, trong đầu nàng nghĩ chắc lại muốn chê cười rồi.

Hai người đã tình đầu ý hợp, nàng mỗi lần đều có thể lên đỉnh mây mưa. Mùa đông làm nóng người cũng tốt. Nàng không từ chối.

Trước kia toàn che khăn lên mặt, bây giờ mới biết Nhị công tử cũng có lúc tình loạn ý mê.

Nàng không nói cho Nhị công tử biết, bộ dạng mê muội vì nàng của hắn, khiến nàng vì hắn mà mê muội.

Từ A Man đang định cởi áo.

Mộ Cẩm lại nói: "Xuống đây."

Nàng trừng mắt: "Trên giường mới ấm áp." Không ở trên giường thì nàng không làm.

Hắn nhét một cái túi sưởi vào tay nàng, "Xuống đây."

Mộ Cẩm khoác áo bông cho nàng, lại đội mũ lông dê cho nàng. Nàng trên dưới bọc kín mít, chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt bé nhỏ. Cẩm nhón tay đã tròn lại rồi.

Hắn cười: "Y như con sóc con."

Đèn nay thứ Nhị công tử hứng thú không phải là chè cùi, mà là luận võ cùng Thốn Bôn.

Mộ Cẩm mở quạt, phẩy phẩy gió, làm cho những bông tuyết bay ra xa.

Thốn Bôn chấp kiếm đứng đó.

Từ A Man ôm túi sưởi, tựa vào khung cửa. Tại sao này lại luận võ vào lúc này?

Mộ Cẩm quay lại mỉm cười với nàng: "Lần cuối ta cùng Thốn Bôn luận võ là mấy năm trước. Mấy năm nay, ai cũng có tiến bộ, bàn luận một chút cũng không sao."

Thốn Bôn theo tiếng: "Vâng."

Từ A Man: "...". Đây còn không phải bắt Thốn Bôn nghe lời, không được phản kháng sao.

Mộ Cẩm phát quạt.

Thốn Bôn rút kiếm ra khỏi vỏ: "Nhị công tử, đắc tội rồi."

Mộ Cẩm cười cười.

Từ A Man ôm chặt túi sưởi. Cả hai đều cân sức, nàng có thể đoán được kết quả thế nào. Hoặc là hòa, hoặc là Thốn Bôn thua. Thốn Bôn là hộ vệ, nào dám thắng chủ tử.

Vạt áo tung bay, quạt ngọc và trường kiếm va vào nhau, phản chiếu góc nghiêng tuyệt mỹ của hai người. Đêm trăng gió tuyết, ngỡ như cảnh đẹp trên đỉnh Thiên Sơn.

Từ A Man nhìn Mộ Cẩm. Nhị công tử đúng là có chút tùy tiện, nhiều khi không để ý. Đối với cô nương gia mà nói, Thốn Bôn trầm ổn kiên định, càng thích hợp để phó thác cả đời. Cô nương Bách Tùy thích tướng công nghe lời dễ bảo, rào trước đón sau tặng lễ vật cho Thốn Bôn.

Từ A Man chợt ngộ ra, vì sao mà Nhị công tử lại đòi nàng thêu túi thơm, nhất định là vì thấy Thốn Bôn được theo đuổi như ong bướm, Nhị công tử cảm thấy mất mặt, muốn được nàng an ủi.

Từ A Man cười rộ lên. Đây là tướng công của nàng, nàng đương nhiên phải dỗ dành rồi.

- - -

Lần đầu tiên thêu túi thơm, đối với thủ nghệ của Từ A Man là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ông lão lên phố mua một đồng túi thơm về.

Từ A Man ngửi mùi, tháo túi thơm mùi đàn hương ra, chọn một tấm tơ lụa Đại Tể trắng thuần, thêu ở góc một cái bùa bình an, sau đó nối các mép lại thành hình dạng của một cái túi thơm.

Nàng đưa cho Nhị công tử.

Mộ Cẩm điềm nhiên như không có gì mà nhận lấy, "Thêu cũng không tồi." Lại làm như không có việc gì mà nhét vào trong ngực, rồi lại như không có việc gì mà ôm nàng ngủ.

Phản ứng này, so với Thốn Bôn khi nhận được lễ vật của cô nương gia thì thân thiện hơn một chút.

Hai ngày sau, có một cô nương Bách Tùy nghe được tập tục tặng túi thơm của Đại Tể, lập tức tới treo trước cửa viện một túi thơm nhỏ.

Ông lão cảm vào: "Lại là tặng Thốn Bôn công tử đó." Ở nơi này, người phát sầu vì chuyện hôn sự của Thốn Bôn nhất chính là ông lão này.

Thốn Bôn lạnh nhạt nói: "Đưa tới từ đâu thì đem trả lại đó."

Ông lão hướng về phía Mộ Cẩm, thấp giọng nói: "Thốn Bôn công tử, đừng khó tính như thế. Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Công tử tướng mạo đường đường, lại suốt ngày bị kẹp giữa đôi phu thê ân ái, ta biết công tử có nỗi khổ trong lòng."

Thốn Bôn vẫn cứ từ chối: "Cảm ơn ý tốt của ông."

Lúc này, Mộ Cẩm đã đi tới, móc túi thom Từ A Man tặng ra giơ lên trước mặt Thốn Bôn khoe mẽ, hỏi: "Thốn Bôn, ngó nhìn xem, có thom không, có đẹp không?"

Thốn Bôn nhìn thoáng qua: "Thủ nghệ của Từ cô nương, đương nhiên tinh xảo."

Nụ cười của Mộ Cẩm ngừng lại một chút: "Sau này, thủ nghệ tinh xảo này đều là của ta."

"Vâng." Chẳng phải vẫn luôn là của Nhị công tử sao, cũng chưa từng thấy Từ A Man tặng đồ cho nam tử nào khác.

Đúng lúc này, Thốn Bôn chợt nhớ ra hiểu lầm của mình với Từ A Man khi mới gặp mặt, lại nhìn Nhị công tử đang cười dào dạt đắc ý.

Thì ra, chính mình đã trở thành kẻ thù giả tưởng của chủ tử rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Phiên ngoại 2 - Đi đến Bách Tuyền (2): Gấu trắng nhỏ

Editor: Đụt, June

Luận võ thắng, túi thom cũng được tặng.

Thời tiết thật sáng sủa, Nhị công tử cảm thấy thật sáng khoái.

Thốn Bôn lại quạt gió thêm cùi một phen: "Nhị công tử, thuộc hạ có một chuyện, không biết có nên nói hay không?"

Mỗi lần Thốn Bôn nói như vậy, Mộ Cẩm liền biết chẳng phải chuyện gì tốt đẹp. Lần trước dùng loại ngữ khí này vẫn là nói về chuyện thuốc bổ, "Nếu là chuyện ta không muốn nghe thì đừng nói."

"Việc này vốn nên để Từ cô nương nói thì sẽ thỏa đáng hơn." Nhưng mà, Thốn Bôn biết công tử nhà mình tính cách kỳ quặc ra sao. Chỉ sợ Từ A Man thêu chiếc túi thom này, cũng chẳng biết được trong lòng Nhị công tử đang thực sự nghĩ gì.

Mộ Cẩm cười: "Ta tin tưởng người sẽ không nói bậy nói bạ."

"Cô nương khi trước thêu túi thom cho thuộc hạ..." Thốn Bôn tạm ngừng, như là cố ý khiến người ta sốt ruột.

Mộ Cẩm vẫn cười, túi thom Từ A Man tặng tỏa sáng trong tay. Người của hắn, tâm của hắn, đối với Thốn Bôn chẳng qua chỉ là từng có chút động tâm nho nhỏ, không có gì đáng để tâm. Đáy lòng Mộ Cẩm tự cảnh báo chính mình.

Thốn Bôn ngừng đủ lâu, mới nói: "Cô nương khi trước thêu túi thom cho thuộc hạ, tên là Hà Hoa."

Mộ Cẩm: "...". Hà Hoa là ai? Tóm lại, không phải là Tiểu Man.

Thốn Bôn tiếp tục giải thích: "Hà Hoa cô nương vốn cùng ở phòng may vá với Từ cô nương..."

Mộ Cẩm nghe xong lời này, liền bỏ đi như gió cuốn.

Thốn Bôn im miệng, nhìn tà áo Nhị công tử biết mất ở ngưỡng cửa. Hắn ngửa đầu lên nhìn bầu trời. Không ngờ, Nhị công tử lại có bức bội ngăm với hắn lâu như vậy.

Mộ Cẩm gần như phi vào phòng.

Từ A Man đột nhiên mở bừng mắt. Thì ra Nhị công tử cũng có khinh công tương đương với Thốn Bôn. Nàng vừa rồi lười biếng nằm trên giường, không biết có phải đang ngủ hay không, lúc này mới ngồi thẳng người lên, đang định mở miệng nói chuyện, lại bị Mộ Cẩm ôm chặt.

Nàng kinh ngạc: "Nhị công tử?" Cảm xúc mãnh liệt này trước nay Nhị công tử chưa hề có, hân vận đậm phong khinh, trừ lúc ở trên giường ra, những lúc còn lại đều có chút khắc chế, nhiều lắm cũng chỉ bốp bốp mặt nàng, bỗng nhiên lại thỉnh thoảng ôm nhau, cứ như là... trứng gà. Nàng sợ đã xảy ra chuyện gì, hỏi: "Sao thế?"

Một lát sau, Mộ Cẩm làm như không có việc gì mà buông nàng ra: "Không sao."

Từ A Man liếc nhìn hán một cái, không hỏi nhiều nữa. Thời gian gần đây, nàng rất hay mệt mỏi, cứ thức được một chốc lại thấy buồn ngủ: "Nhị công tử, ta ngủ trước một lát."

Mộ Cẩm nhủ thầm: "Nàng cả ngày từ sáng đến đêm chỉ có ngủ." Trước kia hay ngủ, đến Bách Tuy lại càng hay ngủ hơn.

"Ở đây không có việc gì để làm." Có đôi khi rảnh đến phát ngốc, nàng cũng thấy buồn ngủ. Khi còn ở Đại Tể, nàng làm việc, nấu cơm, cần mẫn cả ngày, tinh thần dồi dào. Bây giờ chạy trốn đến Bách Tuy, chẳng cần phải làm gì, nàng ngủ càng ngày càng nhiều. Có đôi khi nàng cảm thấy, mình bây giờ có còn là nha hoàn không? Có được phúc phận muốn ngủ thì ngủ. Ngày trước ở Nam Hi miếu, thầy bói từng nói, nàng và Lý Trắc Thạch đều là mệnh phú quý. Nhưng mà, cũng không thể nói là không đúng.

Mộ Cẩm dán tay lên trán nàng, không hề bị sốt.

Từ A Man ngáp một cái, mí mắt sắp sụp xuống đến nơi, nói: "Nhị công tử, ta thực sự buồn ngủ, ngủ trước đây." Nói xong liền chui vào ổ chăn.

Hắn hỏi: "Gần đây có thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Nàng lắc lắc đầu: "Không có. Chỉ là lười biếng thôi, không có gì để làm, chỉ đành đi ngủ." Nàng sợ hắn lo lắng, lại nói: "Nhị công tử, ta không sao đâu, ngủ được là tốt mà."

"Ừ, ngủ đi." Mộ Cẩm trùm kín chăn cho nàng, nhìn ra cửa sổ đang nổi gió bắc.

Nàng không quen với thời tiết lạnh thế này, nên mới cả ngày chui vào giường ngủ tránh rét thôi.

- - -

Ba người trẻ tuổi không ai lộ ra khỏi cửa.

Ông lão Lưu thân thể cường tráng, không quen nhìn người còn trẻ mà đã lười biếng thành tính.

Hôm đó, nữ chủ nhân đi ra khỏi phòng.

Ông lão vội vàng đi tới, nhắc nhở vài câu: "Phu nhân, các người từ Đại Tể tới Bách Tuy là để ngủ sao?"

Bị nói trắng ra như vậy, Từ A Man đáp: "Chúng ta không biết Đỗ Quyên Thành có chỗ nào để chơi. Nghe người dẫn đường nói, nơi này không có nhiều cảnh đẹp, phải đợi đến mùa xuân hoa nở mới đẹp."

"Ừ, bọn họ đó là nói cảnh sắc mùa đông. Nhưng phu nhân đến một tòa thành, không chỉ có ngắm cảnh, còn phải nhập gia tùy tục chứ." Ông lão chỉ chỉ lên trời: "Tuyệt ngừng rồi, ngày mai là hội chùa của Đỗ Quyên Thành. Bên đó có lễ tế thần, thi đấu thể thao, náo nhiệt lắm. Đỗ Quyên Thành mùa đông tuy không có gì để xem, nhưng có đồ ăn, có trò chơi, đến khi các vị rời khỏi Đỗ Quyên Thành, người ta hỏi các vị nơi này có vui không? Các vị cái gì cũng không biết, bởi vì các vị cả ngày đều ngủ."

Nói rất có lý, Từ A Man ngượng ngùng, vì thế nàng chạy đi hỏi Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cũng cảm thấy nên đưa nàng ra ngoài chơi, ngủ suốt ngày lại biến thành núc ních mất. "Tuyệt ngừng rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo."

Buổi tối, Mộ Cẩm hỏi Thốn Bôn: "Ngày mai ngươi có ra ngoài không?"

Nếu ra khỏi cửa, kiểu gì cũng sẽ bị các cô nương Bách Tuy bắt gặp. Bách Tuy không thể so với Đại Tể, những cô nương đó còn không biết hai chữ "hàm súc" viết thế nào.

"Ngày mai thuộc hạ cải trang ra ngoài." Tới Đỗ Quyên thành, Thốn Bôn lần đầu tiên cảm thấy mình đi trên đường mà cứ con lớn béo đang đợi làm thịt, xung quanh rất nhiều đồ tể đang mài dao soàn soạt.

Ông lão nói, gần đây mấy cô nương theo đuổi Thốn Bôn đã bỏ đi rồi, chỉ còn lại ba bốn người khá bướng bỉnh, trong đó có một người diện mạo vô cùng yêu kiều.

Phạm là nữ tử mỹ mạo, đứng cùng Thốn Bôn đều cảm thấy rất xứng đôi. Thốn Bôn tuấn tú, nhưng khí chất rất nhẹ nhàng, hẳn có thể làm nền cho bất cứ cô nương mỹ mạo nào.

Mộ Cẩm thì không như thế, diện mạo và tính cách đều rất nổi bật. Hắn có thể cười tươi như hoa, cũng có thể lạnh lẽo như băng. Tòa thành này chỉ có những cô nương có ham muốn chinh phục cực lớn mới thích những nam nhân phóng đãng không kiềm chế.

Hôm nay, Thôn Bôn cải trang, Mộ Cẩm trở thành người xuất sắc nhất trong cả ba, nắm tay một nữ nhân bọc kín như gấu.

Từ A Man đội mũ, đeo một cái khăn lớn che mặt, chỉ lộ mỗi đôi mắt, còn híp lại khi gió to thổi tới.

Mộ Cẩm cũng thu hút rất nhiều sự chú ý của cô nương gia bên đường, nhưng nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, chẳng thấy có ai xinh đẹp.

Mộ Cẩm lười để ý những cô nương đó, hần đi vài bước liền quay lại nhìn Từ A Man.

Nàng ăn mặc kín mít, áo khoác lông dê to tròn, làm hần nhìn mà chỉ muốn đem nàng ôm vào lòng vuốt ve. Hần nhéo nhéo mặt nàng: "Sau này mùa đông nào chúng ta cũng đến Bách Tuyền đi."

Từ A Man giương mắt: "Vì sao?" Bách Tuyền nằm ở phía tây bắc Đại Tể, mùa đông thực sự quá lạnh. Nàng trước đây ở Tây Phụ Quan cũng chưa bao giờ thấy trận tuyết nào tới sớm như vậy.

Mộ Cẩm nói: "Nàng mặc như vậy trông rất đẹp." Cực kỳ đẹp. Lúc này trông không giống con sóc con nỉ, mà giống như một con gấu trắng nhỏ.

Từ A Man: "... "Hôm nay ra ngoài, nàng cảm thấy mình từ đầu đến chân cứ ngốc ngốc, thế mà hần còn khen đẹp?"

Đi được một đoạn, nàng cảm thấy lâu rồi không ra ngoài đi dạo, bước chân cũng nặng nề hơn. Nàng kéo tay Mộ Cẩm: "Nhị công tử, hội chùa còn xa lắm không?"

"Đi tầm mười lăm phút nữa là đến." Mộ Cẩm dừng bước: "Làm sao thế?" Buổi sáng, nàng vui mừng phấn khởi nói muốn đi dạo hội chùa, bây giờ khuôn mặt nhỏ đã suy sụp rồi.

Nàng nói: "Có chút mệt, không muốn đi lắm. Ừm... cũng không phải là không muốn đi, mà là cả người không muốn động đậy."

"Vậy thì không đi nữa." Mộ Cẩm quay đầu lại nói với Thôn Bôn: "Ta cùng nàng đi về trước. Người đi mời một đại phu về đây."

"Vâng." Thôn Bôn lập tức xoay người đi.

Từ A Man đang muốn nói gì đó, bỗng nổi lên một cơn buồn nôn, đến sức lực mở miệng cũng không có. Nàng đi chậm lại: "Nhị công tử, ta thực sự mệt quá." Trước kia nàng nào dám kêu mệt, bây giờ muốn nói gì thì nói, được đăng chân lần đầu tiên. Đến ông lão cũng nói, tướng công Đại Tể của nàng nhìn thì tàn mạn, nhưng cũng rất thương nương tử giống nam nhân Bách Tuyền.

Nàng bò lên lưng hần, gối lên vai hần, lẩm bẩm nói: "Nhị công tử, sau này ta không thể có khả năng làm nha hoàn nữa rồi." Bởi vì nàng trở nên lười biếng.

Mộ Cẩm nói: "Vậy thì làm chủ tử. Nếu nàng muốn nha hoàn hầu hạ thì có thể tìm một đứa."

"Để sau rồi nói." Từ A Man không muốn có nhiều người chen vào giữa mình và Mộ Cẩm. Thôn Bôn là tâm phúc rất thức thời, những lúc không nên quấy rầy, hần tuyệt không xuất hiện. Nếu thêm một tiểu nha hoàn thì sẽ không như thế nữa. Nàng không muốn chỉ có thể trốn trong ổ chăn nói thầm với Nhị công tử.

Đôi tay nàng quấn lấy cổ Mộ Cẩm. Không ngờ có một ngày có thể cọ cọ trên lưng Nhị công tử, giống như một đôi phu thê bình thường vậy. Nàng cong cong khóe miệng, nhắm mắt lại.

- - -

Thôn Bôn đưa một đại phu tới.

Đại phu bắt mạch cho Từ A Man đang ngủ say, sau đó đứng dậy chúc mừng: "Chúc mừng, phu nhân đây đã có hi rồi." Đại phu cười ha hả.

Có hi? Mộ Cẩm: "... "

Thôn Bôn lại một lần nữa bắt được biểu cảm tuyệt diệu hiếm thấy trên mặt chủ tử.

Mộ Cẩm sợ làm ồn tới Từ A Man: "Đại phu, chúng ta ra ngoài nói chuyện một lát."

Đại phu đi ra tới sảnh.

Mộ Cẩm vẫn không lên tiếng, cúi đầu thất thần.

Thôn Bôn đành phải dò hỏi thay chủ tử: "Đã bao lâu rồi?"

Đại phu nói: "Xem xét mạch tượng, đã được hơn một tháng."

Đó chính là lúc đang trên đường chạy trốn. Mộ Cẩm thấp giọng lẩm bẩm: "Làm sao lại mang thai được?" Mỗi lần mây mưa xong, hần đều bấm huyệt xuất ra cho nàng, sao còn có thể hoài thai? Xem ra, phương pháp tránh thai này của cung đình vẫn có sơ hở.

Câu này bị đại phu nghe thấy, ông ta sững sốt một chút, nhìn Mộ Cẩm, rồi lại nhìn Thốn Bôn, nhất thời không biết vị nào mới là phu quân của cô nương đang ngủ. Đại phu vuốt vuốt cằm râu: "Chuyện này thì phải hỏi hai vị."

Thốn Bôn lập tức giải thích: "Đó là phu nhân của công tử nhà ta."

Đại phu lại quay sang Mộ Cẩm: "Nữ tử mới mang thai thích ngủ là chuyện bình thường, không cần lo lắng."

"Đại phu." Sắc mặt Mộ Cẩm có chút phức tạp: "Vậy... phải chăm sóc nàng thế nào?"

"Ngoài thích ngủ ra, phu nhân còn có chỗ nào không khỏe?"

"Thường xuyên mệt mỏi."

"Có thấy buồn nôn không?"

"Tạm thời chưa thấy nàng nhắc đến."

"Ta kê cho phu nhân mấy thang thuốc dưỡng thai." Tiếp theo, đại phu lại dấn dò một chút về chuyện chăm sóc thường ngày.

Mộ Cẩm nghe được hai câu, ghi nhớ rõ ràng lại sợ nhớ nhầm. Hắn dấn dò Thốn Bôn: "Thốn Bôn, ngươi nhớ cho kỹ."

"Vâng." Thốn Bôn thấy trán Nhị công tử đỏ mồ hôi, lập tức nghiêm túc lắng nghe.

Đại phu dấn dò xong thì rời đi.

Mộ Cẩm đứng bên ghế dựa một hồi lâu mới nhớ ra phải ngồi xuống. Lúc ngồi xuống lại suýt chút nữa bị hụt.

Thốn Bôn gọi một tiếng: "Nhị công tử."

Mộ Cẩm chậm rãi nói: "Ta còn có kế hoạch ở lại Bách Tùy chơi một khoảng thời gian, tiếp theo sẽ quá cảnh tới Đông Chu. Đông Chu nằm ven biển, nàng lớn như vậy vẫn chưa từng thấy biển."

"Nhị công tử, Từ cô nương hiện tại đang có hi." Không phải suốt đời đều có hi. "Trương lai vẫn có thể cùng Nhị công tử du hành tứ phương."

Mộ Cẩm nghẹn họng, lại thất thần.

Thốn Bôn nhớ tới một chuyện: "Đúng rồi, Nhị công tử. Khi thuộc hạ đưa đại phu về, nhận được tin tức người đưa từ Đại Tể truyền tới. Là về Hoàng Thượng."

Mộ Cẩm lúc này mới ngồi thẳng: "Quốc quân Đại Tể thế nào rồi?"

"Hai nước qua lại thư từ chậm chạp, phong thư này được gửi vào đại lễ dâng cơ, hôm nay nhận được, đại lễ đã trôi qua được một tháng."

"Tiêu Triển rốt cuộc phải gánh vác thiên hạ trên vai, không thể như ta buông tay không quản được."

Thốn Bôn dò hỏi: "Nhị công tử, chuyện của Lý cô nương, người thực sự nắm chắc không?"

"La Sát tướng quân không còn là võ quan triều đình, Tiêu Triển muốn kết đồng minh thì thiếu gì cách, với ngạo khí của hắn, nếu không phải vì tâm tư nào đó thì tuyệt sẽ không hạ mình cầu thân một dân nữ." Mộ Cẩm nói: "Có điều, ta cũng không thể chắc chắn mười phần, chỉ khoảng sáu bảy phần mà thôi, cho nên ta mới đánh cược một phen. Chờ tới đại lễ phong hậu xem Tiêu Triển sẽ phản ứng thế nào."

"Vâng."

Mộ Cẩm giương mắt: "Lời đại phu dặn ngươi nhớ kỹ rồi chứ."

"Vâng."

"Ta cảm thấy chuyện này so với chuyện làm khâm phạm triều đình còn khó giải quyết hơn." Mộ Cẩm biểu cảm ngưng trọng. Đánh đánh giết giết, hắn cũng chẳng ngập ngừng, nhưng hắn hoàn toàn không biết gì về chăm sóc thai phụ.

"Thốn Bôn, đi mời một người tới đây chăm sóc." Nói xong, Mộ Cẩm lại đứng dậy: "Bỏ đi, đây không phải chuyện nhỏ, ta tự mình đi."

"Nhị công tử, nếu cả hai chúng ta đều đi, vậy ai sẽ trông nom Từ cô nương?" Thốn Bôn bước lên: "Nhị công tử, đừng hoảng sợ, Từ cô nương chỉ là có hi, không phải sinh bệnh, cũng không phải bị thương."

Mộ Cẩm làm như không có việc gì mà nói: "Ta không hoảng."

Thôn Bôn nhìn chủ từ một cái, không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Phiên ngoại 3 - Đi đến Bách Tuyền (3): Người chăm sóc ta là Nhị công tử, người...

Editor: Đụt, June

Ngồi bên mép giường, Mộ Cẩm vén những sợi tóc mai ra hai bên cho Từ A Man, ngón tay dừng lại trên khuôn mặt nàng.

Hắn và nàng đang là thời kỳ ảm áp, nếu được lựa chọn, hẳn hy vọng hai người ba năm năm sau mới sinh hài tử. Nếu có hài tử rồi, kế hoạch đào vong đành phải sửa đổi. Nàng không nên lặn lội đường xa, vậy nên hẳn quyết định ổn định ở Bách Tuyền một hai năm.

Từ A Man ngủ rất lâu, lâu đến nỗi đủ thời gian để Mộ Cẩm hoàn hồn lại.

Nàng mở mắt cười với hắn: "Nhị công tử." Sau giấc ngủ, cả người lại tràn đầy sức lực.

"Ừ." Mộ Cẩm vẫn đậm phong khinh nói: "Nàng đúng là cái đồ ngốc nghếch, thân thể mình thế nào cũng không biết."

Nàng ngồi dậy: "Thôn Bôn đã mời đại phu tới rồi sao?"

"Ừ, tới rồi." Hắn bình đạm.

Nàng nghi ngờ ngữ khí của hắn: "Đại phu nói thế nào?"

"Đại phu nói, nàng có hi rồi." Mộ Cẩm làm như không có việc gì.

Từ A Man tròn mắt há miệng.

"Đừng hoảng sợ." Mộ Cẩm nói: "Nếu đã tới rồi thì cũng nên vui vẻ đón nhận."

"Sao lại hoài thai được?" Lúc ấy Nhị công tử đã nói rồi, hắn có thuật tránh thai của cung đình, nói ba hoa chích chòe, một đêm vài lần đều vô lo vô ưu. Thế là nàng không uống canh tránh thai nữa. Từ Đại Tể đến Bách Tuyền đi đường mệt nhọc, nguyệt sự chậm chạp không tới, nàng nghĩ đây là do mệt mỏi mà thôi. Nào biết đây là họa từ Nhị công tử mà ra.

Mộ Cẩm đang muốn ôn nhu ôm ấp một chút, lại bị nàng hỏi như vậy, hắn nhàn nhạt nói: "Có trời mới biết." Hắn cũng muốn biết đây.

Từ A Man vén chăn lên: "Chúng ta vẫn chưa thành thân mà đã sinh hài tử sao? Đây là sai trình tự rồi." Đáy lòng nàng vẫn cảm thấy mình là cô nương đang đợi gả.

"Chuyện cầu thân với cha mẹ nàng, đành phải hoãn lại một chút." Mộ Cẩm suy xét: "Hay là, ta và nàng thành thân luôn ở Bách Tuyền?"

Từ A Man lắc đầu: "Vẫn là thưa với cha mẹ ta trước rồi mới tính đến chuyện thành thân thì hơn." Có được chúc phúc của cha mẹ, nàng càng thêm yên tâm thoải mái.

"Vậy thì chỉ đành chờ sau này." Mộ Cẩm nói: "Danh phận thế tử của ta khẳng định sẽ thuộc về nàng, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Người ở đây đều cho rằng chúng ta đã cưới hỏi đàng hoàng, sẽ không có chuyện dị nghị gì đâu." Sở dĩ hắn nói như vậy là vì sợ nàng không chịu nổi chuyện chưa thành thân mà đã có con này.

Từ A Man bỗng dùng ngón trỏ chống lên trán hắn: "Nhị công tử, người sẽ không đột nhiên không cần ta nữa chứ?"

Hắn cười hứa hẹn: "Không đâu."

"Ừ, ta tin người lần này." Từ A Man đan hai tay lại, đặt lên bụng mình, niềm kinh ngạc ban nãy qua đi, bây giờ là niềm vui sướng kỳ lạ: "Nơi này, có cốt nhục của chúng ta sao?"

"Ừ, cốt nhục của chúng ta." Trước nay, Mộ Cẩm không hề có ý định truyền thừa, hắn là con cháu hoàng thất, không thể dễ dàng để lại con nối dõi. Hiện giờ hắn xem như đã bị trục xuất khỏi hoàng tộc, có thể cùng nha đầu bình dân này nối dõi tông đường rồi, chẳng cần ngại gì nữa.

Tình mẫu tử là ràng buộc trời sinh, Từ A Man tiếp nhận kinh hi của trời cao, cười đến không khép được miệng, không nhận được mà hỏi: "Nhị công tử,

người thích con trai hay con gái?"

"Ta hy vọng sẽ là con gái." Mộ Cẩm vươn tay, phủ lên tay nàng: "Khi ta còn nhỏ, mẫu thân từng nói với ta, bà muốn sinh ra một đứa con gái."

Công chúa sẽ vĩnh viễn luôn vui vẻ hơn hoàng tử, vui vẻ mà lớn lên, tìm một phò mã vừa lòng đẹp ý rồi gả.

"Đáng tiếc, bà lại sinh ra một đứa con trai. Nếu như ta là con gái, biết đâu mẫu thân ta có thể sống lâu hơn được một chút chẳng."

"Vậy chúng ta sẽ sinh một đứa con gái." Từ A Man cười tí mắt.

"Ừ, con trai cũng được, chỉ cần do nàng sinh ra là được." Mộ Cẩm nói: "Có điều, ta muốn gửi thư tới Thượng Đình Thành, hỏi sư phụ xem liệu có phương pháp tránh thai nào thật hữu dụng không." Giai nhân trong ngực, hẳn thì sinh lực dồi dào, cũng không muốn để Từ A Man phải uống thứ canh tránh thai lạnh lẽo kia, nếu chẳng may lại đột nhiên mang thai, vậy thì phải sinh con tới bao giờ.

"Vâng." Từ A Man vỗ vỗ bụng, đứa bé này lớn lên sẽ giống nàng, cũng sẽ giống Nhị công tử. Sẽ là một nha đầu xinh đẹp.

- - -

Tòa tiêu viện này vốn đang thuê, Mộ Cẩm vốn chỉ định ở tới mùa xuân năm sau là rời đi.

Kế hoạch có biến, Mộ Cẩm sai Thốn Bôn vào thành hỏi thăm xem có phú gia nào muốn bán biệt viện không.

Phòng phải to, phải có cả sân vườn, đến khi Từ A Man bụng lớn, có thể ở nhà ngắm cảnh.

Sau đó, mời một vị đại thẩm trung niên biết tiếng Đại Tể về, họ Trần.

Trần đại thẩm từng sinh ba đứa con, có cả con trai con gái, hiểu biết rõ về chuyện hàng ngày của thai phụ.

Được trả nhiều ngân lượng, Trần đại thẩm trong lòng biết đây là quý nhân, chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Từ A Man rất cẩn thận. Không chỉ ngày ba bữa cơm và thuốc dưỡng thai, mỗi đêm Trần đại thẩm còn hầm canh bổ.

Những ngày Từ A Man biến thành "núc ních" cứ như vậy mà bắt đầu. Khuôn mặt nàng ngày càng tròn trịa, người từ từ đầy đà lên.

Mộ Cẩm đặt bàn tay to lớn lên bụng nàng: "Không được bắt nạt mẫu thân đâu đấy." Rồi lại xoa xoa mặt nàng: "Núc ních." Khuôn mặt nhỏ bây giờ có thêm thịt, véo lên cực kỳ sướng tay.

Thích véo thì véo đi. Từ A Man cứ việc mình nghĩ.

Nửa tháng sau, ngoại ô có một vị công tử ca ngiên ngập, vì ham đánh bạc đã bán biệt viện đi lấy tiền.

Mộ Cẩm nhanh chóng mua lại, dọn vào sống.

Không lâu sau, Thốn Bôn nhận được tin tức về Hoàng Đế Đại Tể.

Mộ Cẩm cười hỏi: "Hoàng hậu nương nương là ai?"

Thốn Bôn nói: "Chính là Hoàng Phi của Hoàng Thượng." Cũng là Lý Trác Thạch đang ở quân doanh.

Mộ Cẩm nhướn mày: "Nếu vậy, khả năng lần này ta đánh cược trúng rồi."

"Nhị công tử, ý của Hoàng Thượng là làm bộ Lý cô nương vẫn còn trong cung, ban hậu vị cho nàng sao?" Thốn Bôn xem lại lá thư: "Nhưng mà, chuyện tuyền tú cũng đang tiến hành."

"Âu cũng là vì đại cục, tân đế phải củng cố thế lực, hẳn hẳn là nên dùng hậu vị này để thu thập thêm vây cánh hữu dụng, nhưng hẳn vẫn để lại cho Lý Trác Thạch đã rời cung. Nếu cứ như vậy, quần thần sao có thể tin phục, Hoàng Thái Hậu khẳng định cũng sẽ tạo áp lực, những phi tử tương lai có ai mà không muốn tranh đoạt Tây cung không một bóng người này chứ?" Mộ Cẩm trầm tư: "Cuộc sống của Hoàng Thượng cũng không tốt đẹp lắm."

"Không ngờ, Hoàng Thượng lại lập lên một hậu vị không người." Rõ ràng là có thể kéo dài thời hạn của đại lễ phong hậu.

"Tiêu Triển đối với Lý Trác Thạch đích thực là có chút tiểu tâm tư. Chỉ là không biết nặng nhẹ thế nào."

"Nhị công tử, bây giờ chúng ta sẽ làm gì?"

"Tiêu Triển gạt ta một lần, thù này ta vẫn muốn báo." Mộ Cẩm nói: "Đợi Tiểu Man sinh xong rồi nói."

- - -

Hết năm rồi, các cô nương theo đuổi Thốn Bôn hầu hết đều rời đi, cô nương yêu điểm cũng về nhà đón tết.

Từ A Man có chút tiếc nuối, nói với Thốn Bôn: "Cô nương giống như yêu tinh kia, là người rời đi cuối cùng."

Thốn Bôn hỏi: "Từ cô nương nói đến ai?"

"Cô nương giống như yêu tinh đó, nàng ấy xinh đẹp nhất."

"Không nhớ rõ." Thốn Bôn chẳng phải là ngưng ngừng gì, mà là hấn thần sự chưa từng liếc mắt nhìn cô nương kia một cái. Không chỉ mỗi cô nương kia, mọi cô nương khác đều thế.

Từ A Man: "...". Cũng phải, trong mắt Thốn Bôn chỉ có Nhị công tử thôi.

Thiếu đi những cô nương gia, ông lão Lưu ra vào biệt viện thấy có chút tịch mịch. Ông ta một bên quét rác, một bên nói thảng: "Thốn Bôn công tử so với mùa đông Bách Tuy còn giá rét lạnh thấu xương hơn."

Kỳ thật cũng không hẳn. Trong mắt Từ A Man, Thốn Bôn là một chú cừ non ôn thuận chưa bao giờ nổi giận, không hề thấu xương chút nào.

Ông lão Lưu nói: "Tới mùa đông ấy mà, chúng ta mặc áo bông lớn cái liền ấm áp rồi. Nhưng mà Thốn Bôn công tử lạnh từ trong xương cốt, từ trong trái tim. Trái tim như có một cái động, gió cứ vu vu mà thổi vào, dù có mặc nhiều áo, đắp nhiều chăn cũng không ấm nổi."

Điều này cũng đúng, Thốn Bôn đối với tất cả các cô nương đều không có hứng thú.

Từ A Man lại hỏi Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm tính toán xong xuôi: "Thốn Bôn vừa vặn làm người trông con cho chúng ta, ta và nàng có thể đi thăm thú khắp nơi rồi."

Từ A Man: "...". Hải tử còn chưa sinh ra, cha nó đã tính xong chuyện vứt nó rồi.

Mùa xuân tới, hoa đỗ quyên bắt đầu hé nở, lâm viên biệt viện tràn ngập hoa xuân.

Cơ thể càng ngày càng không khỏe, bụng bầu ngày càng to. Từ A Man nói chuyện với hải tử trong bụng, cảm giác như nó cũng ở trong bụng nàng mà động đập theo.

Mộ Cẩm coi bụng nàng như một con người thực thụ, mỗi ngày đều giảng tứ thư ngũ kinh cho cái bụng nghe. Đến khi Từ A Man ngủ rồi, hấn vẫn còn đọc lầm rầm.

Trong ổ chăn trên chiếc giường đất có một người sắp được làm cha và một đứa bé chưa rõ là nam hay nữ, thường lặng lẽ trò chuyện với nhau.

Chân Từ A Man sưng to không thể đi lại, Mộ nhị công tử liền xoa bóp chân cho nàng.

Từ hoàng cung đến Mộ phủ, Từ hoàng tử hiền hách, Nhị công tử phú quý. Mộ Cẩm sống trong nhung lụa ngần ấy năm, đây là lần đầu tiên hầu hạ người khác.

Cái bụng sáu tháng đã tròn vo. Từ A Man nhón chân, nửa dựa vào đầu giường, lẳng lặng nhìn Mộ Cẩm.

Nàng không biết liệu mình có thể ra dáng mẫu thân được hay không. Nhị công tử ngày càng dịu dàng, ánh mắt nhìn cái bụng hết như một người cha hiền từ.

Mộ Cẩm nhẹ tay miết, nói: "Nàng phải nghe lời Trần đại thẩm, không được suốt ngày chỉ nằm trên giường."

"Vâng." Từ A Man lười biếng đáp, một lúc sau dường như đã hiểu được tâm tình của hấn: "Nhị công tử, Trần đại thẩm kể cho ta bà ấy đã từng sinh ba hải tử, ta nghe xong, một chút cũng không sợ hãi. Ta được chăm sóc tốt như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu."

Mộ Cẩm nói: "Mẫu thân ta ở hoàng cung, cung nữ thái giám một đám, cũng được hầu hạ tốt."

"Nhưng mà, người chăm sóc ta là Nhị công tử, người chăm sóc Chân Hoàng Hậu lại không phải Tiên Hoàng." Từ A Man cười nói: "Trần đại thẩm nói, nữ tử đang mang thai nếu suy nghĩ quá nhiều sẽ không tốt, nếu có chuyện thì nhất định không được giữ trong lòng, sẽ khiến cho hải tử ngột ngạt. Nhưng ta chẳng có gì để phiền lòng cả. Ta tin tưởng, Nhị công tử về sau nhất định sẽ rất tốt với ta, dù là đào phạm cũng sẽ có một ngày trở về."

"Đừng nghĩ gì nữa, đã có ta đây rồi."

"Nhị công tử, người cũng đừng nghĩ quá nhiều. Người mang thai là ta, thế mà người so với ta mặt mày càng ủ ê hơn." Nàng cười hi hi.

"Ai mặt mày ủ ê?" Mộ Cẩm lườm nàng.

Từ A Man học theo hấn, véo nhẹ lên mặt hấn: "Là gương mặt này này."

"Từ Tiểu Man, đời này ta ít khi nào phải sợ hãi, cho dù ta là khâm phạm triều đình, đối địch với vua một nước, ta cũng thấy chẳng thấy đây là chuyện gì

to tát. Nếu chỉ có ta và Thôn Bốn, chúng ta làm khâm phạm cả đời cũng chẳng sao cả. Chỉ có nàng, chính là điều làm ta sợ nhất."

Chân Nguyệt Sơn khi sinh mất rất nhiều máu. Trong khoảng thời gian này, Mộ Cẩm nhìn Từ A Man mà trong lòng cứ thấp thỏm không yên. Chân Nguyệt Sơn yêu thương nhi tử, chuyện sinh con thống khổ đã quên hết sạch. Nhưng những cung nữ thái giám đó đều từng chính mắt nhìn thấy từng chậu từng chậu máu loãng được bung từ phòng Hoàng Hậu ra.

Những ngày gần đây, Mộ Cẩm đã coi nữ nhân trong phòng kia thực sự thành nương tử của hần rồi. Hần nói: "Nói với nàng những chuyện này, lại khiến nàng thêm phiền não rồi."

"Trần đại thẩm nói thân thể ta khỏe mạnh, lại vẫn còn trẻ, nhất định sẽ thuận lợi thôi." Làm nha hoàn nhiều năm như vậy, Từ A Man luôn nhìn mọi chuyện bằng con mắt tích cực. "Mấy tháng này người còn gầy nhanh hơn cả ta béo lên, người mới là suy nghĩ quá nhiều ấy."

Mấy tháng kể tiếp, Mộ Cẩm đôi khi lại nằm mơ thấy một vũng máu loãng.

Chuyện này sở dĩ khó giải quyết hơn chuyện làm khâm phạm triều đình, bởi vì con đường sinh nở này, chỉ có một mình Từ A Man bị dày vò.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Phiên ngoại 4 - Tiêu Triển - Tiêu Đạm (1): Trầm sẽ giết người ngay lập tức

Editor: Đụt, June

Mùa xuân tới, Đỗ Quyên Thành hoa thơm liễu xanh.

Từ A Man thi thoảng đi dạo trong thành một chút.

Mùa xuân lại rồi đi, nghênh đón mùa hạ xanh ngắt.

Bụng Từ A Man ngày càng to, không ra ngoài nữa.

Mộ Cẩm một chút cũng không muốn ngắm hoa xuân của Đỗ Quyên Thành, hoa mùa hạ nở đẹp thế nào hần cũng chẳng thèm để ý, chỉ một mực quan tâm đến cái bụng to của Từ A Man.

Mỗi ngày hần đều nắm tay nàng tản bộ trên hành lang dài của biệt viện.

Mười ngón tay của hai người đan chặt, hần lại muốn được nắm tay nàng đi du ngoạn: "Đồng Chu không giống với sông nước Đại Tề chúng ta, nơi đó có biển rộng, mệnh mỏng bát ngát, biển và trời nối liền với nhau, đằng xa nơi cuối biển dường như là một thế giới khác."

Từ A Man mang lòng khao khát, xoa xoa bụng mình, nói: "Nhị công tử, đợi con lớn một chút, vậy là chúng ta có thể đi cùng con rồi." Nàng cảm thấy nếu ném con cho Thôn Bốn thì quá ức hiếp người khác rồi. Thôn Bốn là một thiếu niên chưa có hôn sự, nếu cứ đem theo một đứa trẻ bên người thì các cô nương đang nhiệt tình theo đuổi sẽ giảm đi một nửa mất.

Ngày Từ A Man sinh tới càng gần, Mộ Cẩm chi một số tiền lớn mời bà đỡ đến sống luôn trong biệt viện.

Từ A Man thường ngồi bên cửa sổ nhìn về phương nam. Có khi lại ngâm nga điệu ca dao Tây Phụ Quan, nói với bé con trong bụng: "Tây Phụ Quan là nơi gia gia con từng đánh giặc, chiến thắng Toàn Sa trận làm cho kẻ địch nghe mà sợ hãi. Đợi sau này yên ổn, mẫu thân sẽ đưa con về quê nhà. Mẫu thân tin, cha con nhất định sẽ cho mẫu từ chúng ta những ngày tháng thoải mái."

Nàng lâm bồn vào lúc nửa đêm.

Từng cơn đau liên tục kéo đến khi Từ A Man đang ngủ, khiến nàng phải tỉnh dậy.

Dạo gần đây Mộ Cẩm không thể ngủ sâu, nàng còn chưa lên tiếng, hần đã cảnh giác tỉnh dậy: "Tiểu Man?"

Từ A Man đau đến cắn chặt môi: "Nhị công tử, hình như ta sắp sinh..."

"Bà đỡ, bà đỡ." Mộ Cẩm gọi: "Nàng sắp sinh."

Mọi thứ đều đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, Mộ Cẩm vừa gọi, bà đỡ lập tức chạy tới.

Mộ Cẩm nhìn cánh cửa đóng lại, nghe tiếng Từ A Man kêu to. Lại nhớ đến hồi ức của lão cung nữ về ngày Chân Hoàng Hậu khó sinh.

Lão cung nữ nói: "Tiếng khóc của Chân Hoàng Hậu, cả tòa tẩm cung đều nghe thấy. Người khóc bao lâu, Hoàng Thượng ở ngoài cửa xoay vòng bảy lâu. Hoàng Thượng vốn định đẩy cửa đi vào, nhưng người là thiên tử, máu của nữ tử là điều tối kỵ. Cũng phải thôi, vua của một nước cũng có lúc bất lực." Lão cung nữ thở dài một tiếng.

Mộ Cẩm đi đến bên cột trụ hành lang: "Thôn Bôn."

"Có." Thôn Bôn lên tiếng.

Mộ Cẩm nhẹ giọng nói: "Đứng cùng ta."

"Vâng."

Tiếng kêu của Từ A Man lần áp thứ tiếng Đại Tể bập bẹ của bà đỡ.

Ngón tay Mộ Cẩm run rẩy: "Bà đỡ nói, nữ nhân khi sinh con đau đớn không khác gì luyện ngục."

"Nhị công tử, Từ cô nương là một nữ nhân kiên định. Nàng nhất định có thể vượt qua."

Một lát sau, Mộ Cẩm không nhìn được nữa: "Ta phải vào với nàng."

Thôn Bôn nhìn Mộ Cẩm đi vào. Không thêm đề tục lệ kiêng kị vào mắt, vậy mới đúng là Nhị công tử.

...

"Chúc mừng thiếu gia, chúc mừng phu nhân, là một thiên kim!" Bà đỡ lớn tiếng chúc mừng.

Từ A Man bị Mộ Cẩm nắm chặt tay, khuôn mặt tái nhợt đầm đìa mồ hôi, nàng biết, Nhị công tử của nàng không phải Tiên Hoàng, vậy thì nàng sao có thể giống Chân Hoàng Hậu được. Nàng nhẹ nhàng nắm lại bàn tay đầy mồ hôi lạnh của hắn.

Nhị công tử của nàng ấy, càng ngày càng biết thương người.

Mộ Cẩm cúi người, hôn lên trán nàng một cái: "Tiểu Man thật dũng cảm"

Nàng cười yếu ớt, hôn lại hắn: "Nhị công tử, chúng ta có con gái rồi."

Giây phút ấm áp qua đi, Từ A Man ngẩng đầu nhìn bà đỡ: "Con gái của ta đâu?"

"Đây đây, phu nhân, là một thiên kim xinh đẹp."

Đưa bé sơ sinh cả người nhăn nhúm.

Trước khi đẩy cốt, Mộ Cẩm cũng kể thừa về tuần mỵ của Tiên Hoàng. Nhìn thấy bé gái nhỏ bé này, hắn nói thầm: "Đây là con gái của ta sao? Mặt giống như khi vậy." Với sự mỵ mạo của hắn, kiểu gì cũng phải sinh ra một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành mới phải. Mà thôi, giống tiểu mỹ nhân của hắn, vậy thì cũng là một nửa tiểu mỹ nhân rồi.

Từ A Man: "... Đã làm cha rồi mà vẫn không biết đường nói chuyện.

Bà đỡ chỉ biết tiếng Đại Tể đơn giản, nói chẳng được mấy câu, lao lực nghĩ cách giải thích.

Mộ Cẩm nói: "Thôi vậy, dù sao cũng là con gái của mình, có xấu nữa cũng phải nhận."

Từ A Man: "..."

- - -

Cuối hạ năm nay, Từ A Man sinh hạ con gái, đặt tên là Mộ Niệm Sơn.

Cùng với Thôn Bôn, một nhà bốn người đã ở lại Bách Tuyền được hơn một năm.

Không có quân Đại Tể truy bắt, cũng không có thích khách, bình an yên ổn đón một dịp Tết nữa.

Thôn Bôn trở về viện, nghe thấy một khúc ca dao.

Từ A Man ôm một đứa bé gái hơn một tuổi, vừa đi trên hành lang dài, vừa ngâm nga điệu Tây Phụ Quan: "Hoảng hốt cảnh xuân sang..."

Ngũ quan bé gái cực kỳ giống Mộ Cẩm trước khi đẩy cốt, tương lai nhất định sẽ là tuyệt sắc giai nhân. Con bé một bên khóc thút thít, miệng phun nước

bột phỉ phỉ, một bên chùi tay lên chiếc áo thêu hoa nhỏ.

Trên áo thêu hai chữ "Niệm Sơn".

Từ A Man đã học chữ, bút tích phỏng theo Mộ Cẩm giống tới bảy tám phần, hai ba phần còn lại là dáng vẽ độc đáo của riêng nàng.

Thôn Bôn gọi: "Từ cô nương." Mộ Cẩm và Từ A Man vẫn chưa thành thân. Thôn Bôn vẫn gọi nàng là cô nương chứ không phải phu nhân.

"Vâng." Từ A Man quay đầu lại, lắc lắc tay nhỏ của con gái: "Niệm Sơn, Thôn Bôn thúc thúc tới rồi."

Đứa bé nghe không hiểu, nhưng vẫn đi theo mẫu thân dắt tay.

Thôn Bôn rõ ràng vẫn còn là dáng vẽ của thiếu niên, vậy mà đã lên chức thúc thúc. Hắn vào thư phòng của Mộ Cẩm: "Nhị công tử, có thư từ Đại Tể gửi tới."

Mộ Cẩm đang lau y phục. Mới bé con gái được một lát mà đã bị nó phun nước miếng phỉ phỉ. "Lệnh truy nã vẫn còn sao?"

Thôn Bôn nói: "Trên tường thành vẫn dán, có điều Hoàng Thượng không phái người đuổi bắt ra bên ngoài Đại Tể."

Mộ Cẩm giương mắt: "Hoàng Hậu Đại Tể, vẫn là vị khi trước sao?"

"Vâng."

"Không ngờ, Hoàng Thượng lại kiên trì lâu như vậy."

"Lần trước tuyển tú, Hoàng Thượng chọn mấy nữ tử nhập cung, coi như là bịt miệng mấy tên đại thần." Thôn Bôn nói: "Hơn nữa, Hoàng Thượng hai năm nay coi trọng quốc sự. Trong thư nói, Tể Đồng lữ lự, dân chúng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, nguyên nhân được điều tra rõ ra là do đệ đập bị ăn xén nguyên vật liệu, Hoàng Thượng mặt rồng giận dữ, trừng phạt một đám tham quan ô lại tội khi quân, cũng nhân cơ hội làm suy yếu thế lực của một phái."

"Ta cũng may mắn, một kiếm kia không giết chết Hoàng Thượng. Hoàng Thượng từ nhỏ đã mưu sự hoàng quyền, nhưng hẳn thực sự muốn Đại Tể ngày càng huy hoàng. Tiên Hoàng để lại Tả tướng quân trợ lực cho ta, cho ta cơ hội cuối cùng. Kỳ thật, Hoàng Thượng đăng cơ mới là phúc khí của Đại Tể."

Mộ Cẩm không lau nước miếng của con gái nữa, hỏi: "Lý Trác Thạch bên kia thì sao?"

Thôn Bôn đáp: "Lý cô nương vẫn ở lại quân doanh của Tả tướng quân. Nhưng không biết liệu nàng ta có biết, Hoàng Hậu mà Hoàng Thượng sắc phong lại là chính mình hay không."

Ngoài cửa sổ, âm thanh lạnh lạnh vọng tới, thê tử của hắn đang dỗ dành con gái hắn. "Trước kia ta không tin ta sẽ gặp được một nữ nhân, còn cùng nàng sinh hạ hài tử. Nếu chỉ có ta và ngươi, làm khâm phạm triều đình mấy chục năm cũng được, tự do tự tại." Mộ Cẩm nói: "Bây giờ ta đã có thê tử cùng con gái, cũng nên mang đến cho họ một cuộc sống yên ổn, không phải đeo cái gông khâm phạm, được tới cửa cầu thân, được cưới hỏi đàng hoàng. Cô nương ngọc này, mới nghe ta nói một câu, liền tình nguyện vì ta đường dục nhi nữ. Ta không thể tiếp tục ích kỷ mà làm một tên đào phạm được nữa."

Thôn Bôn cúi đầu: "Thuộc hạ mặc cho Nhị công tử an bài."

Mộ Cẩm nhìn Từ A Man và con gái, cười cười: "Chuẩn bị đi, chúng ta phải về Đại Tể."

"Vâng."

-- --

Mộ Cẩm không cải trang, hắn vừa xuất hiện ở Tây Phụ Quan liền bị quân trong thành phát hiện.

Nửa ngày sau, Chu Văn Đống nhận được bỏ câu đưa tin.

Chu Văn Đống lập tức vào cung.

Quan hệ giữa hắn và Hoàng Thượng xa cách, nguyên nhân vẫn là do chuyện của hai năm trước.

Chu Văn Đống không hiểu, nếu Lý Trác Thạch chỉ là ốm bệnh nhẹ liệt giường, vậy thì nàng ta vẫn còn ở trong cung, chuyện thích khách thất thủ kia chỉ là hiểu lầm. Nhưng mà Hoàng Thượng lại xử lý đám thích khách kia. Đương nhiên, cho dù Hoàng Thượng không xử lý, Chu Văn Đống cũng sẽ không giữ lại đám người đó. Nhưng Hoàng Thượng... đến tột cùng là cảm thấy Hoàng Hậu nương nương còn sống hay đã chết?

Nghĩ vấn này, Chu Văn Đống đi hỏi Thanh Lưu.

Thanh Lưu chỉ muốn bỏ đầu Chu Văn Đống ra: "Chu đại nhân, đại nhân đã đi theo Hoàng Thượng nhiều năm như vậy mà vẫn không hiểu sao? Đừng nhắc đến chuyện của Hoàng Hậu nương nương trước mặt Hoàng Thượng nữa."

Sau đó, Chu Văn Đống cũng không hỏi lại nữa. Hắn đem bức thư bỏ câu đưa tới Ngự thư phòng.

"Thần tham kiến Hoàng Thượng." Chu Văn Đồng hành lễ.

"Chuyện gì?" Tiêu Triển đối với Chu Văn Đồng có chút lãnh đạm, nhưng vẫn giữ lại chức quan cho hắn.

Chu Văn Đồng nghiêm túc nói: "Hoàng Thượng, Mộ Cẩm đã trở lại."

Cái tên này nghe thật xa xôi. Tiêu Triển rất ít khi nhớ tới Mộ Cẩm, nghĩ đến Mộ Cẩm, hắn lại không khỏi nhớ đến một đêm hành thích kia đã liên lụy tới nàng. Vì thế, Mộ Cẩm cũng đã trở thành hồi ức bị phủ bụi.

Tiêu Triển không nói gì.

Chu Văn Đồng nhìn Hoàng Thượng một cái: "Mộ Cẩm từ Bách Tuy nhập cảnh vào Đại Tể, bị quân trong thành phát hiện, hiện đang trên đường áp giải hồi kinh."

"Áp giải?" Tiêu Triển lúc này mới đáp lại.

"Đạ đúng, sau khi quân trong thành phát hiện liền lập tức điều lính tới bắt lại."

Lúc này Tiêu Triển mới chịu nhìn Chu Văn Đồng: "Dễ dàng như vậy ư?"

"Thưa vâng." Chu Văn Đồng ngừng lại, không hiểu vì sao, một kẻ đại què mùa như hắn bỗng dưng cảm thấy, Hoàng Thượng sẽ không thích nghe những lời này.

"Tiếp tục nói."

Chu Văn Đồng liền nói: "Mộ Cẩm nói, chỉ cần bỏ qua cho thê tử và con gái của hắn, hắn tình nguyện từ bỏ chống cự."

Tiêu Triển nhăn mày căng thẳng. Chỉ hai năm ngắn ngủi, trong khi hắn lao lực vì con dân Đại Tể, Mộ Cẩm đã có thê tử và con cái rồi... Từ hoàng tử sao có thể lưu lạc đến như vậy. Tiêu Triển lạnh lùng: "Khi nào hắn tới kinh thành, áp giải tới để Trẫm gặp một lần."

"Vâng." Có giọt mồ hôi chảy xuống từ trán Chu Văn Đồng. Hoàng Thượng rốt cuộc là ghi hận Mộ Cẩm khiến người bị thương, hay là ghen ghét gia đình hắn êm ấm.

Chuyện này... lại phải đến chỗ Thanh Lưu thỉnh giáo thêm thôi.

- - -

Xa cách hai năm, cả hai huynh đệ đều có chút thay đổi.

Tiêu Triển ôn thuận giờ đã biến thành để quân không giận mà uy.

Mộ Cẩm phóng đảng không thể kiềm chế, giờ cũng đã thêm vài phần thành thực.

"Thảo dân khẩu kiến Hoàng Thượng." Những lễ tiết nên có, Mộ Cẩm đều có.

Tiêu Triển nhếch nhếch khóe miệng. Chính hắn cũng không hề biết, tia cười trào phúng này của hắn, rất có phong phạm của Mộ Cẩm. "Vì sao lại trở về?" Khi trước Mộ Cẩm xuất hiện ở Tây Phụ Quan, Tiêu Triển ít nhiều đã đoán được hắn sẽ rời khỏi Đại Tể.

Mộ Cẩm thu mắt: "Thảo dân vì an nguy sau này của thê tử cùng con gái, đặc biệt tiến cung thỉnh tội với Hoàng Thượng."

Hai chữ thừ con gái khiến thái dương Tiêu Triển nổi lên: "Người đâu."

"Hoàng Thượng." Thanh Lưu đang đứng ngoài cửa bước vào.

Tiêu Triển nhìn Mộ Cẩm: "Châm một ấm trà, lấy ghế cho hắn."

"Tạ Hoàng Thượng ban tọa." Tạ xong rồi, Mộ Cẩm liền không khách khí mà ngồi xuống.

Tiêu Triển vẫy tay cho những người khác lui ra.

Trong đại điện chỉ còn lại hai huynh đệ, im lặng trong chốc lát, họ đã âm thầm đánh giá xong đối phương.

Tiêu Triển nói: "Ngươi cuối cùng vẫn bại bởi Trẫm."

"Vâng." Mộ Cẩm không nói nhiều lắm, ngữ khí trả lời nghe thì thành kính, nhưng khóe mắt đuôi mày luôn có vẻ dương dương tự đắc. "Hoàng Thượng nói rất đúng."

Về cuồng vọng ẩn nấp của Mộ Cẩm không khác gì Tiên Hoàng, lúc nào cũng nhắc nhở Tiêu Triển, đây là hoàng tử mà Hoàng Thượng khi sinh thời yêu thương nhất. "Trẫm vẫn luôn muốn giết ngươi."

"Thắng làm vua thua làm giặc, đó là tất nhiên." Mộ Cẩm thông thả ung dung mà nói. "Có điều, lần này ta vào cung, cũng là vì muốn đàm phán với Hoàng Thượng. Rốt cuộc ta cũng đã có thể từ con cái, con gái ta ——"

Tiêu Triển ngắt lời Mộ Cẩm: "Ngươi dựa vào cái gì mà dám đàm phán với Trẫm?"

Mộ Cẩm nhướn mày: "Dựa vào ta là người cuối cùng nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương."

Tiêu Triển như bị con rồng trên long ý cao xé trái tim, đáy lòng lạnh đi một chút. Một lúc lâu sau hắn vẫn không nói gì, rồi bỗng đột nhiên đứng dậy, bước nhanh tới trước mặt Mộ Cẩm, khom người túm lấy cổ áo hắn.

Hai người cách nhau chừng nửa thước, Mộ Cẩm thấy rõ huyết thái dương của Tiêu Triển đang phập phồng. Mộ Cẩm cười nhạt: "Hoàng Thượng có muốn biết không, Hoàng Hậu nương nương rốt cuộc được chôn cất ở nơi nào? Trên bia mộ viết những gì?"

"Câm mồm! Tiệp dân to gan lớn mật. Hoàng Hậu an khang, không thể tha cho ngươi tội hồ ngôn loạn ngữ." Chỉ cần ra lệnh một tiếng, cấm vệ quân của hoàng cung liền có thể đưa Mộ Cẩm quy thiên. Tiêu Triển cố đề xuống tức giận cuộn trào trong ngực, chậm chạp không gọi người.

"Hoàng Thượng chẳng lẽ đã quên, hai năm trước, Hoàng Thượng phái người đến Tây Phụ Quan ám sát thảo dân, thảo dân trùng hợp đồng hành cùng Hoàng Hậu nương nương, vì thế đã liên lụy nương nương phải chịu bất trắc."

"Ngươi... nói vậy!" Bàn tay đang túm cổ áo Mộ Cẩm của Tiêu Triển nổi gân xanh.

Mộ Cẩm bổ sung: "Đêm đó ánh trăng mờ lung, Hoàng Hậu nương nương không rõ là bị ai đánh trúng một chưởng, ngừng thở ngay tại chỗ." Hắn nói không sai, Lý Trắc Thạch tắt thở ngay tại chỗ, nhưng mà một lúc sau thở lại được.

Ngày hôm sau, Tiêu Triển đọc lại lá thư Chu Văn Đồng đưa tới.

Thích khách nói, Hoàng Phi ngã xuống đất không dậy nổi, không còn thở nữa, không kịp điều tra mạch đập. Tiêu Triển cảm thấy chuyện này có chút không thích hợp, hắn không xác định được nàng là còn sống hay đã chết. Nhưng thích khách của Chu Văn Đồng xuất chiêu đều là chí mạng, khả năng lớn nàng thực sự đã tắt thở ngay tại chỗ.

Tiêu Triển không nghĩ gì nữa, chỉ tự nói với bản thân nàng không hề chết. Hắn không gặp được nàng, là bởi vì nàng đang nằm trên giường bệnh.

Tiêu Triển đã bố trí một tiền căn hậu quả hoàn chỉnh.

Mộ Cẩm lại tàn nhẫn mà vạch trần màn nói dối này.

Tiêu Triển thốt ra từng chữ lạnh băng: "Có tin không, Trẫm sẽ giết ngươi ngay lập tức."

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Phiên ngoại 5 - Tiêu Triển - Tiêu Đạm (2): Tiêu Triển chán ghét ngạo khí của...

Editor: Đụt, June

Mặt mày Tiêu Triển cũng sắc bén y như Tiên Hoàng.

Khuôn mặt gét chóc của Tiêu Triển gần ngay trước mắt, bảo sao trong thư lại viết là mặt rồng giận dữ. Trận nộ khí này đâu chỉ là đao quang kiếm ảnh, mà còn là phục hổ tàng long.

Mộ Cẩm vẫn không nhúc nhích: "Hoàng Thượng là người nhân hậu, nếu thật sự muốn đuổi cùng giết tận thì mấy năm nay thảo dân không thể bình yên như vậy."

"Tiêu Đạm, Trẫm nhìn ngươi quá lâu rồi." Bạc đế vương như Tiêu Triển đâu cần phải chịu cơn tức giận thế này. Giết Mộ Cẩm chỉ dễ như trở bàn tay, nếu không có mệnh lệnh của Hoàng Thượng, Mộ Cẩm sẽ chẳng thể ra khỏi Hoàng cung này. Nhưng mà...

"Thảo dân cảm kích ơn không giết của Hoàng Thượng." Mộ Cẩm dừng một chút, lại hỏi: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng không muốn biết, rốt cuộc buổi tối kia Hoàng Hậu nương nương đã xảy ra chuyện gì?" Hỏi rất nghiêm túc, nhưng nếu có thể bỏ đi ý cười nơi đáy mắt thì lời này sẽ càng thuyết phục hơn.

Thứ Tiêu Triền nhìn thấy từ Mộ Cẩm là sự trào phúng. Hắn ngoài mặt bất động thanh sắc, nhưng mu bàn tay nổi gân xanh lại làm bại lộ tâm tư: "Trẫm không cần phải trả lời câu hỏi của ngươi."

"À, vậy thì không còn gì để nói nữa rồi." Mộ Cẩm thu mắt: "Muốn chém muốn giết, mặc cho Hoàng Thượng xử trí. Hoàng Hậu nương nương đáng thương, đêm cuối cùng phải ra đi trong lạnh lẽo."

Biết rõ lời này của Mộ Cẩm là có ý, Tiêu Triền vẫn không thể khắc chế, nắm tay nói lỏng, đột nhiên lui về sau một bước.

Mộ Cẩm nhìn thẳng Tiêu Triền: "Một người làm một người chịu, hy vọng sau khi đầu ta rơi xuống đất, Hoàng Thượng có thể bỏ qua cho thê tử cùng con gái ta."

Tiêu Triền đè nén cảm xúc mông lung, đứng trên cao mà miệt thị nhìn xuống Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm tiếp tục nói: "Trở về Đại Tề, nghe quân lính trong thành nói gần đây Hoàng Thượng đã ban ra vài chính sách hỗ trợ người dân. Được bách tính kính yêu vô cùng. Có được một vị minh quân như Hoàng Thượng là phúc khí của bách tính Đại Tề. Mà ta thân là con dân Đại Tề, cam nguyện nhận tội."

Tiêu Triền chán ghét ngạo khí của Tiêu Đạm, cũng chán ghét một Tiêu Đạm mất đi ngạo khí. Từ hoàng tử không nên tiến cung nhận tội, từ thời khắc hắn điên cuồng vì nữ nhân kia, hắn đã không còn là Từ hoàng tử xứng đáng làm đối thủ của Tiêu Triền nữa.

Chim ưng trên trời không chiến mà bại, giao long dưới biển mê muội mất trí.

"Hừ." Tiêu Triền ngồi trở lại ngai vàng. Ngai vàng này là do hắn một phen tranh đấu mà giành được, hắn thì ý chí sục sôi xông lên chiến trường, thì ra kẻ thù còn lười liếc mắt nhìn hắn.

Khi còn là Thái Tử, lo lắng Tiên Hoàng sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho Từ hoàng tử, Tiêu Triền thì thoáng nổi lên ý niệm giết chết Tiêu Đạm. Sát khí đã nổi lên, nhưng Tiêu Triền vẫn không ra tay.

Sau này Tiêu Triền đăng cơ xưng đế, giết Tiêu Đạm cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cho nên hắn dùng tội danh khâm phạm triều đình ép cho Tiêu Đạm có nhà mà không thể về.

Nhưng mà, Tiêu Đạm lại thành thân, con gái cũng sinh rồi. Làm khâm phạm triều đình tự tại đến như vậy, thử hỏi trên đời này còn có ai đáng giận hơn.

Không, đương nhiên là có.

Đột vừa rồi Tể Đông vỗ đề hồng thủy, khiến cho hàng ngàn hàng vạn bá tính trôi dạt khắp nơi, không còn nhà cửa. Tiêu Triền khi đó thấy trên tàu chương thương vong vô số, lại thấy quan viên địa phương mưu đồ lợi ích riêng làm rối loạn kỷ cương, lòng tham không đáy.

Hắn nổi giận, đi tới tẩm cung Hoàng Hậu. Hắn nói với tẩm mành: "Trác Thạch, nàng hay nói ta thủ đoạn độc ác, giết người không chớp mắt, nhưng nàng nhìn xem, những con sâu mọt ăn bông lộc của triều đình đã giết chết bao nhiêu bá tính Đại Tề. Ta muốn bọn chúng phải chết, còn phải nói đến chuyện nhân nghĩa sao."

Tham quan ô lại triều đình so với Mộ Cẩm càng đáng hận hơn.

Cũng thời khắc đó, Tiêu Triền lại nhớ lại.

Sau khi Đại Tề và Bách Tỳ đình chiến, mất vài năm đoạn tuyệt tới lui. Chiến loạn Tây Phụ Quan khiến dân chúng lâm than. Nơi đó là biên cương, là điểm cuối của mậu dịch kinh thành.

Tiên Hoàng muốn thông thương với Bách Tỳ, lại bị rất nhiều đại thần cản trở: "Hai nước vẫn còn hận cũ, hà cớ gì lại thông thương?" Tiên Hoàng không nhận được sự đồng tình, vẫn tiến hành ký kết công văn thương mại. Nhờ việc này mà kinh tế Tây Phụ Quan đã đi lên, thương nhân hai nước lui tới nhiều, dân chúng có đủ loại nghề nghiệp. Lúc này các đại thần mới hiểu được khổ tâm của Tiên Hoàng. Để chấn hưng Tây Phụ Quan, Tiên Hoàng cam nguyện cùng với kẻ thù gạt bỏ ân oán.

Tiêu Triền chậm rãi nói: "Nam nhân phải lấy đại cục làm trọng." Đế vương lấy giang sơn làm trọng, hắn có lẽ có thể cùng Mộ Cẩm đàm phán điều kiện. Đây không phải là thỏa hiệp, mà là vì Đại Tề.

Mộ Cẩm thân nhiên như không: "Ta có thể vì vợ con của ta lên núi đao xuống biển lửa, đây cũng là đại cục của ta."

"Ngày hôm đó, Tiên Hoàng cùng Trầm thấp đèn nói tâm sự suốt đêm. Trầm tưởng rằng, Tiên Hoàng sẽ dặn dò Trầm giữ lại cho ngươi một mạng, nhưng ngươi lại không nói gì. Con cháu hoàng gia gánh vác thiên hạ, phải buông bỏ tình thân, tình bạn, và cả tình yêu." Tiêu Triền nắm lấy tay vịn: "Hoàng Thượng thực sự buông bỏ rồi sao? Một cú ngã ở Ngự Hoa Viên cũng có thể lấy mạng một vị quân chủ, đúng là vô cùng hoang đường. Mà ngươi lại vì yêu mà đi đến chân trời góc bể, lại càng buồn cười hơn." Nói xong lời cuối, Tiêu Triền thực sự bật cười.

"Hoàng Thượng đại ái vô cương." Sống chung với Từ A Man lâu rồi, mấy câu a dua nịnh hót, Mộ Cẩm hạ bút cũng thành văn.

Tiêu Triền cảm thấy cực kỳ châm chọc, kết cục là chỉ có một mình hắn phải vứt bỏ toàn bộ. Thiếu niên Tiêu Triền có thể cùng Lý Trác Thạch hoa tiền nguyệt hạ kia, phảng phất như đã cách xa cả một thế hệ.

(*Hoa tiền nguyệt hạ: trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu.)

Thiếu nữ Lý Trắc Thạch từ khi nào đã biến mất rồi?

"Niệm tình người đã có thể tử con gái, nếu như mất mạng sẽ để lại cô nhi quả phụ, cũng là khiến cho bá tính Đại Tể thêm một người đau khổ." Tiêu Triển cũng nhắc nói: "Trẫm có thể tha cho người một mạng."

"Tạ ân không giết của Hoàng Thượng." Mộ Cẩm vẻ mặt cảm kích.

Lại là vẻ cảm kích dối trá. Tiêu Triển trầm mắt, lẳng lặng suy tư.

Mộ Cẩm cũng yên lặng.

Hai huynh đệ nói với nhau vài câu hòa hoãn, rồi lại tiếp tục moi móc từ đối phương điều kiện có lợi cho mình.

Tiêu Triển phá vỡ sự yên lặng trước: "Trẫm cũng có điều kiện." Đúng là thần kỳ, sau khi so sánh Mộ Cẩm với đám gian thần, Tiêu Triển phát hiện bản thân cũng có thể suy nghĩ đến chuyện buông bỏ ân oán.

Trong đáy mắt Tiêu Triển, Mộ Cẩm nhìn thấy một tia tính kế: "Mời Hoàng Thượng nói."

"Hoàng Hậu nương nương là còn sống..." Tiêu Triển nghẹn giọng: "Hay đã chết?"

"Bẩm Hoàng Thượng." Mộ Cẩm thành khẩn mà nói: "Thảo dân cùng Hoàng Hậu nương nương đồng hành tới Tây Phụ Quan, ký ức hai năm trước có chút sai lệch. Nhưng mà, việc ngừng thờ ngay tại chỗ cũng đã được thích khách của Hoàng Thượng xác nhận."

Tiêu Triển khó thờ, giống như trái tim bị bóp nghẹt: "Hồi thờ cũng có thể che giấu, thích khách lại không bắt mạch, điều dân nhà người, chớ có lừa gạt Trẫm."

Mộ Cẩm nhẹ nhàng cong khóe môi, một màn này giống như đã từng xảy ra. Nhưng Tiêu Triển không giống Mộ Cẩm, hắn vẫn còn trách nhiệm đầy người, hắn cũng chẳng dám nhập ma. Mộ Cẩm hỏi: "Hoàng Thượng có thể cho ta cái gì?"

Tiêu Triển cười lạnh: "Trẫm có thể đặc xá người tội khi quân. Người đã có thể tử con cái, cũng không muốn làm khâm phạm triều đình cả đời, hại thế tử con cái người trốn đông trốn tây."

"Vâng." Trên mặt Mộ Cẩm phủ một tầng ôn nhu, như đang rơi vào một hồi ức nào đó. "Trước kia ta tâm cao khí ngạo, ngay cả thiên tử cũng không thêm lễ vào mắt. Cuối thế tử, thế tử hiền huệ. Sinh con gái, con gái dễ thương. Chỉ cần một cái liếc mắt của họ, đáy lòng ta tựa như được rót đầy mật ngọt. Đáng tiếc, đường tới kinh thành nhấp nhô gập ghềnh, họ đành ở lại Tây Phụ quan. Mà ta còn chưa kịp tới bãi phóng nhạc phụ..."

Tiêu Triển không nhìn được, ngắt lời hắn: "Nói chính sự đi."

"Vâng." Mộ Cẩm nghiêm mặt: "Thảo dân lần này tiến cung, cũng chính là vì muốn cầu Hoàng Thượng đặc xá lệnh truy nã của thảo dân."

Tiêu Triển chất vấn: "Vậy người lại có thể đem đến cho Trẫm điều gì?"

"Hoàng Thượng." Mộ Cẩm cung kính trả lời: "Mộ phần của Hoàng Hậu nương nương dựng ở Tây Phụ Quan, trên mộ cắm một cây trường thương buộc dây tua đỏ, nếu Hoàng Thượng muốn tới thăm, thảo dân có thể dẫn đường."

Tiêu Triển như bị rút hết sức lực, một lúc lâu sau vẫn không nói gì. Cúi gục đầu, không biết đang suy điều gì, đôi mắt mông lung như hồ nước sâu. Ngẩng đầu lên, hắn lại quay về là dáng vẻ để quân uy nghiêm, nhìn chằm chằm Mộ Cẩm: "Ngoài việc đó ra, Trẫm còn một điều kiện nữa."

Mộ Cẩm vẫn ngồi trên ghế, thiếu chút nữa là nằm ra theo thói quen: "Mời Hoàng Thượng nói."

Tiêu Triển nói: "Thứ Trẫm muốn chính là người."

Mộ Cẩm khách khí trả lời: "Chúng ta là huynh đệ ruột, không thể làm trái luân thường đạo lý."

Tiêu Triển không thêm đề ý đến lời trêu chọc của hắn, tiếp tục nói: "Mấy năm nay, người sống tiêu dao tự tại, vậy có nghĩa là thế lực sau lưng người vẫn còn."

"Hoàng Thượng, ta vốn là dựa vào núi vàng núi bạc của Mộ gia sống qua ngày, trước khi đào vong ăn trộm chút bạc, miễn cưỡng sống tiếp. Thế tử của ta là cô nương tốt nhất trên đời này, đi theo ta chịu khổ nhọc." Mộ Cẩm chỉ chỉ tù phục trên người: "Ta lưu lạc đến tận đây, chẳng lẽ là mượn vậy cánh trong tù sao?"

Đó là sự thật, nếu không phải Mộ Cẩm chỉ tay, Tiêu Triển cũng không chú ý đến tù phục trên người hắn. Với tư thái bề ngễ thiên hạ này của Mộ Cẩm, mặc tù phục cũng như đang mặc long bào.

Tiêu Triển nói: "Nếu người vì Trẫm sử dụng, Trẫm sẽ đàm phán với người."

Mộ Cầm cười: "Ta chỉ là một thảo dân, nào có tác dụng gì."

"Một tên thương gia dám can đảm thu nhận hoàng tử giả chết rồi cung, lá gan cũng đủ to đấy. Trước khi Mộ phủ bị niêm phong, trong một đêm vườn không nhà trống, Trầm cảm thấy đây là không phải là một thương gia bình thường. Trầm mấy năm nay toàn tâm toàn ý lo quốc sự, tự vẫn không thẹn với Tiên Hoàng, không thẹn với Đại Tể." Tiêu Triền đã thề sẽ khiến cho Tiên Hoàng nhận ra, rằng hắn mới là thiên tử thực sự trong đám hoàng tử. "Trị quốc không chỉ bằng năng lực của vua. Văn võ bá quan trong triều có vây cánh, vài vị phi tần trong hậu cung, từng người từng người đều có chỗ chống lưng. Trầm ngồi trên ngôi vị này, cũng phải đề phòng đại thần mưu quyền soái vị. Chuyện Tể Đông ngấp lút, Trầm biết rõ, diệt trừ hôn quan là quốc sự cấp bách. Trầm tin tưởng người tương lai sẽ không đoạt Trầm kế vị, vậy nên Trầm muốn mượn sức lực của người, vì bá tính Đại Tể mưu phúc."

Mộ Cầm nhìn Tiêu Triền. Tiêu Triền thực sự đã khác rồi, cho dù Lý Trác Thạch không biết sống chết ra sao, hắn vẫn có thể bình tĩnh bàn chuyện triều chính. Tiêu Triền một bên lao tâm vì thiên hạ Đại Tể, một bên thanh trừng sâu một trong triều, hắn quyết tâm càng lớn thì áp lực càng lớn. Hắn phải mua chuộc những thế lực trung gian để cân bằng.

"Hoàng Thượng, thảo dân không muốn tham chính." Trong cung người lừa gạt, Mộ Cầm không phải là không đầu lại nổi, mà là hắn thấy phiền chán.

"Người có thể tiếp tục làm Mộ nhị công tử của người, thứ Trầm muốn là những nghĩa sĩ dân gian kia." Mộ Cầm có huyết mạch của Tiên Hoàng, trong triều có vài vị trọng thần đối với Tiên Hoàng rất trung thành tận tâm, năm đó từng ủng hộ Thái Tử tiền nhiệm. Tiêu Triền không muốn Mộ Cầm tiến cung, tránh cho cảnh mẹ đẻ cảnh con.

Mộ Cầm hỏi: "Hoàng Thượng không hỏi mộ phần của Hoàng Hậu nương nương lập ở nơi nào sao?"

"Hoàng Hậu nương nương vẫn luôn ở trong Hoàng cung của Trầm." Tiêu Triền không muốn nói chuyện nhiều: "Cho phép người suy nghĩ ba ngày. Ba ngày này, người không được rời khỏi kinh thành."

Mộ Cầm đứng dậy hành lễ: "Thảo dân cáo lui." Hắn là con dân Đại Tể, đây là cái lễ sùng kính dành cho bậc đế vương.

Tiêu Triền vài lần muốn nói rồi lại thôi, rốt cuộc tới khi Mộ Cầm đã bước nửa chân ra ngạch cửa, hắn gọi lại: "Đợi đã."

Mộ Cầm đứng lại, quay đầu.

"Hoàng Hậu nương nương... ra đi có đau khổ không?" Tiêu Triền hỏi nhỏ.

Mộ Cầm vẫn nghe thấy, đáp: "Không biết."

"Vậy thì thôi..."

- - -

Mộ Cầm ra khỏi Hoàng cung, bước lên xe ngựa đã đợi sẵn ngoài cổng thành, cỡi tù phục ra, thay một bộ y phục sạch sẽ.

Nhớ lại cuộc hội ngộ vừa rồi với Tiêu Triền, trên thái dương Hoàng Thượng đã có một sợi tóc bạc rồi.

Mộ Cầm vốn định sẽ thoát thân bằng Lý Trác Thạch, nhưng thứ Tiêu Triền muốn lại là quốc sự.

Mộ Cầm nói: "Ta thua rồi."

Tiêu Triền mới là vị vua anh minh của Đại Tể.

Tiên Hoàng ở nơi chín suối chắc hẳn nên vui mừng, thái bình thịnh thế của ông đã có người kế nghiệp.

- - -

*Lời tác giả:

Kết thúc của Tiêu Triền và Trác Thạch đến đây là một kết thúc mở.

Vốn muốn viết một đoạn truyện lúc hai người đang ở ngoại quốc, viết xong thì phát hiện ra đã khá dài, tạm thời dừng lại được rồi.

Về sau lại có ý tưởng, sẽ viết tiếp câu chuyện hoàn chỉnh của hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Phiên ngoại 6 - Thành thân (Thượng): Trước cửa Từ gia, cảnh đẹp như vẽ

Editor: Đụt, June

Trong lúc Mộ phủ bị niêm phong, không biết Đông Tây Nhị Tài trong Thệ Đàm ăn gì để sống.

Tiểu Đông Tây với hai cái đầu tròn tròn bơi tới, tung tăng nhảy nhót, dùng hàm răng sắc nhọn hoan nghênh chủ nhân trở về.

Mộ Cẩm xuống cầu: "Thôn Bôn, ném mấy miếng thịt tươi xuống, chắc chúng nó đói là rồi."

Hoa Uyển chỉ còn lại Tiểu Lục, Tiểu Thập và Thập Tứ.

Các nàng cũng coi như cùng với Mộ gia đồng sinh cộng tử, khi Mộ gia đắc tội hoàng gia cũng không hề phải sạch quan hệ.

Mộ Cẩm nhìn ba cô nương xinh đẹp, nói: "Ta sắp đi Tây Phụ Quan cầu thân. Các người muốn thứ gì, ngoại trừ con người ta ra, còn lại đều có thể."

Mấy người nhìn nhau. Tây Phụ Quan, đó chẳng phải là quê nhà Nhị Thập sao?

Tiểu Thập nhướn mày với Tiểu Lục.

Tiểu Lục thu mắt lại.

Khi ba người tới ngoại ô tị nạn, cho rằng Nhị công tử đời này không thể trở về nữa. Tiểu Lục lén mừng thầm với Tiểu Thập, nếu Nhị công tử không trở lại, các nàng liền có thể sống nhờ Mộ gia cả đời.

Kết quả, Nhị công tử thế mà đã trở lại rồi.

Cái vị Nhị công tử ba ngày hai lần đắc tội quý tộc, Tiểu Lục cảm thấy cái mạng nhỏ này bị dày vò chịu không nổi, vì thế ngóng trông được rời phủ. Nhưng Nhị công tử đã nói, đòi cái gì cũng được, Tiểu Lục liền không khách khí, giờ hai ngón tay ra, muốn hai xe ngựa vàng bạc châu báu. Nhưng sau khi giờ tay ra, nàng lại chột dạ mà thu lại.

"Được." Mộ Cẩm đồng ý.

Thừa thắng xông lên, Tiểu Thập và Thập Tứ cũng giờ hai ngón tay ra.

"Được." Mộ Cẩm cũng đồng ý.

Bóng dáng hần biến mất ở Hoa Uyển, ba cô nương xinh đẹp lại im lặng một hồi.

Tiểu Thập mở miệng, mặt đầy vẻ "Ta sớm biết mà": "Ta nói rồi, Nhị công tử và Nhị Thập không đơn giản, còn có chuyện gì đó. Bây giờ tin ta rồi chứ."

"Chúng ta còn được nhiều hơn cả Tiểu Cửu." Tiểu Lục kinh ngạc, lại xòe ra hai ngón tay.

Thập Tứ quay đầu lại nhìn trong sân: "Chúng ta là những người cuối cùng rồi."

"Ừ." Tiểu Lục vui vẻ ra mặt: "Thập Tứ, người sẽ đi đâu?"

Thập Tứ nhìn về hướng Yêm Nhật Lâu: "Tạm thời không có chỗ để đi, trước tiên ta cứ tới chỗ La Tiểu Diệp mua mấy cân thịt heo đã."

Tiểu Thập ngồi lên ghế đá: "Chúng ta sau này chỉ có thể ôm vàng bạc mà sống rồi, ta bỗng nhiên lại trở thành một người thô tục hám tiền."

Tiểu Lục cười rộ lên, ngồi xuống theo: "Chúng ta có tài có mạo, còn có ngân lượng cả đời tiêu không hết, đây là ước mơ tha thiết mỗi ngày của ta đó. Tuy ở lại đây cũng không tồi, nhưng ta cũng muốn mua một tướng công Bách Tù. Không phải Tiểu Cửu đã nói rồi sao, nam tử Bách Tù rất biết thương người. Ta cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một nam nhân để sai vặt."

Tiểu Thập lắc đầu: "Còn ta thì thích công tử Đại Tề."

"Vậy thì người đi mua công tử Đại Tề." Tiểu Lục kiêu ngạo nói: "Nhìn khắp kinh thành, chỉ sợ chẳng có mấy công tử Đại Tề giàu có bằng chúng ta."

"Tiểu Lục, ngoài tiền ra người có thể nói chuyện khác được không, như là chân tình chẳng hạn." Tiểu Thập thờ dãi: "Tiền không mua được tình người."

Tiểu Lục vẫn ngẩng cao đầu: "Nam nhân rồi cũng sẽ có lúc bỏ đi, nhưng xe tiền thì vẫn sẽ mãi ở bên chúng ta."

Tiểu Thập gật đầu: "Cũng có lý, nhưng ta muốn tìm một người thật lòng với ta."

Tiểu Lục vỗ vai Tiểu Thập: "Vậy người cứ từ từ tìm"

Hai người nói chuyện này giờ, Thập Tứ bỗng lên tiếng hỏi: "Vậy còn Thập Ngũ thì sao?"

Tiểu Lục và Tiểu Thập nhìn nhau, Tiểu Lục nói: "Nàng vẫn luôn ở trên núi chưa có xuống."

Tiểu Thập xoa xoa cằm, sâu xa khó hiểu nói: "Không đơn giản, có khúc mắc gì đây."

Thập Tứ lại nói: "Nhị Thập và Thập Ngũ quan hệ tốt, Nhị công tử hẳn sẽ không bỏ rơi Thập Ngũ đâu."

Tiểu Lục bỗng mở to mắt, nhảy dựng lên nói: "Liệu có phải Nhị công tử cho Thập Ngũ... ba xe?" Tiểu Lục hồi hận, vừa rồi hẳn là nên giữ năm ngón tay.

"Người đúng là..." Thập Tứ cười, mắng: "Vẫn là suy nghĩ làm sao để sau này không bị người ta lừa tiền đi, đại mỹ nhân giàu có của ta à."

- - -

Hai người đạt được thỏa thuận, Tiểu Triển đặc xá tội danh khâm phạm triều đình của Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn đi Tây Phụ Quan trước.

Gần tới Tây Phụ quan, Mộ Cẩm liên hệ với tiền trang địa phương của Mộ phủ ở đó đặt mua lễ hỏi. Tiếp theo, một đám người hoành tráng tiến về phía nhà Từ A Man.

Quá cảnh từ Bách Tuy, Từ A Man đã mang theo con gái về nhà cùng.

Không thấy nam nhân nào, chỉ thấy con gái của mình cùng với một đứa trẻ.

Từ cha và Từ mẹ lo lắng con gái bị ức hiếp, sinh hạ một đứa bé không biết cha là ai.

Từ A Man tươi cười giải thích: "Cha, mẹ, cha của đứa bé là nhân sĩ kinh thành, chuyện của con và hắn nói ra thì rất dài, con và hắn đã ở Bách Tuy hai năm, con gái cũng là sinh ở Bách Tuy. Trở về Đại Tể, hắn về kinh thành chuẩn bị sính lễ trước."

Từ đệ đệ và Từ muội muội vây quanh Từ A Man: "Đại tỷ, bé con này mới xinh đẹp làm sao."

Từ kinh thành tới Tây Phụ quan cả đi cả về mất chừng mười ngày.

Từ cha nghe con gái nói vậy, ngày ngày ra sân đứng nhìn: "Những công tử ăn chơi trác táng đó, liệu có khi nào bội tình bạc nghĩa không..."

Từ A Man nói: "Sẽ không đâu, hắn nhất định sẽ trở về cầu thân." Nhị công tử nhất định có thể giải hòa với Hoàng Thượng, đường đường chính chính tới cửa cầu thân.

Từ cha thở dài: "Lúc trước đem con đi bán cho nhà giàu làm nha hoàn, vốn định chờ tới năm con 15, 16 sẽ tìm một nhà trai gần nhà. Ai ngờ con bất vô âm tín, cha mẹ tìm kiếm khắp nơi, không thấy bóng dáng con đâu, thì ra con lại tới kinh thành."

Từ A Man giữ chặt tay cha: "Cha, mấy năm nay con cũng rất nhớ mọi người."

Từ đệ đệ và Từ muội muội rất thích chơi đùa với bé con.

"Gọi cữu cữu đi." Từ đệ đệ nói

Bé con lắc lắc đầu: "Ba, Ba." Bé con đang học nói, chỉ biết gọi mấy tiếng đơn giản. Mãi không thấy cha đâu, bé con muốn bò lên vai Từ đệ đệ tìm cha.

Từ đệ đệ hoảng sợ, vội vàng ôm lấy bé con bé nhỏ.

"Túc túc, túc túc." Mộ Niệm Sơn lâu rồi không được gặp thúc, cha không thấy, thúc cũng chẳng thấy đâu. Bé con meo meo: "Ma..."

Từ A Man chạy nhanh tới ôm lấy con gái: "Ngoan, mẹ đây."

"Ba, túc." Tay nhỏ của Mộ Niệm Sơn nắm lấy vạt áo Từ A Man, kêu luôn miệng, đôi mắt đảo khắp nơi, nhưng vẫn không thấy Mộ Cẩm và Thốn Bôn.

Từ A Man ôm con gái ra ngoài: "Cha và thúc về nhà, mấy ngày nữa cha sẽ tới đón chúng ta."

Bé con nghe không hiểu, luôn miệng kêu, hai chân quặp chặt Từ A Man.

Trong nhà, Từ cha kéo Từ mẹ, nói: "Việc hôn sự này, có cầu thân hay không cũng chẳng có gì khác biệt, đến hải tử cũng có cả rồi."

Từ mẹ nhẹ nhàng nói: "Mấy nhà bên cạnh đều nói con gái chúng ta bị người ta hãm hại, ôm con hoang trở về. Nếu cha đứa bé không tới cầu thân, vậy thì thanh danh con gái chúng ta càng hỏng bét."

Từ cha lại nhần mày: "A Man nói, đối phương là gia đình giàu có. Con của đệ nhất phú thương kinh thành có khả năng nhìn trúng A Man nhà chúng ta sao? Những công tử đó ta cũng từng nhìn thấy, đùa bỡn tình cảm của tiểu nha hoàn xong liền phui mông bỏ đi. Nhưng trước mặt A Man ta không dám nói những lời này, sợ con bé buồn." Từng ngày trôi qua, vẫn chưa có ai tới cầu thân.

Từ mẹ nói: "Lão Từ, con gái vui vẻ, chúng ta cũng tin tưởng nó đi, từ kinh thành đến đây đường xá xa xôi, nhờ đâu gặp chuyện trì hoãn thì sao."

"Ngoài cuộc tình tảo, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường." Từ cha nhấp môi, hạ quyết định: "Mặc kệ có ra sao chẳng nữa, nếu đối phương không tới cầu thân, vậy chúng ta cứ nuôi đứa bé này."

Cuộc sống của Từ gia đã dư dả hơn, đây phần nhiều là nhờ hàng xóm giúp đỡ. Hai năm trước, hàng xóm mới chuyển đến bị thương trên đường, được Từ cha cứu mạng, để tỏ lòng cảm kích, hàng xóm tặng một túi bạc, ngày lễ ngày tết còn thường tới đưa quà.

Từ cha và Từ mẹ vẫn đang ưu sầu chuyện chung thân đại sự của con gái lớn.

Ngày hôm sau, ngoài đầu đường có mấy người chạy tới, lớn tiếng ồn ào nói: "Lão Từ, tới rồi, tới rồi."

Từ cha ngơ ngẩn: "Cái gì cơ?"

Một người khác nói: "Trong thành có một vị đại quan nhân, đem theo sinh lễ dài vài dặm đường, là tới cầu thân Từ gia các vị đó!"

Từ cha cùng Từ mẹ vội vàng ra cửa.

Một hàng xóm chỉ ra đường: "Vẫn chưa tới đâu, còn đang ở con phố phía trước, rẽ một cái nữa là có thể nhìn thấy."

"Từ lão, khuê nữ nhà ông thật có phúc."

"Đại quan nhân tướng mạo đường đường, tuấn tú phong nhã. Đúng là đốt đèn lồng cũng không tìm được con rể nào tốt hơn."

"Từ đại nha đầu mẫu bằng từ quý rồi!"

Từ muội muội lập tức trở về phòng: "Tỷ tỷ, cha Niệm Sơn tới rồi."

Mộ Niệm Sơn đang đuổi chân nằm trên giường như thể nghe hiểu câu này, liền lật người dùng hai tay hai chân bò tới mép giường: "Ba, Ba..."

Từ A Man bế con gái lên: "Niệm Sơn, một chút nữa là cha tới rồi."

"Ma." Niệm Sơn nắm lấy búi tóc của Từ A Man, nhào người về phía cửa nhưng không được. Bé con nhíu mày, khóc to: "Ba, Ba... Ba, ba..."

Từ A Man vỗ vỗ lưng bé con: "Cha sắp tới rồi, thấy Niệm Sơn không ngoan, cha sẽ tức giận."

Mộ Niệm Sơn không cần biết có tức giận hay không, không được gặp cha nó không vui, khóc oa oa.

Từ đệ đệ đi vào, vẻ mặt kích động: "Tỷ tỷ, đệ nhìn thấy tỷ phu rồi." Quả nhiên là tướng mạo đường đường, tuấn tú phong nhã, giống như thần tiên trong tranh vậy.

Từ A Man ôm Mộ Niệm Sơn khóc đến rối tinh rồi mới ra khỏi phòng: "Niệm Sơn không khóc nữa, cha tới rồi."

Mộ Niệm Sơn mở to mắt, nhìn thấy một bóng người, đó là cha. Đôi tay nhỏ nắm lại hướng về phía Mộ Cẩm đang chậm rãi cười ngơ ngẩn đi tới: "A... a... ba, ba..."

Người qua đường xung quanh đều vây tới xem vị lang quân tuấn tú này, khen ngợi nhà đầu Từ gia mắt nhìn tốt.

Tiếng khóc của Mộ Niệm Sơn chìm chìm trong đám đông náo nhiệt, hai chân đạp lung tung, hai bàn tay nhỏ khua khua, nín khóc mỉm cười: "Ba... Túc..."

Từ A Man nắm tay con gái: "Mẹ đã nói với con mà, cha nhất định sẽ trở về."

Mộ Niệm Sơn bấu lấy bả vai Từ A Man, xoắn xuýt: "Ba, ba..."

Thấy con gái lại sắp khóc, Từ A Man tiến lên vài bước, chuyện hôn sự này Từ A Man bị con gái bức cho còn sót ruột hơn cả cha nó.

Từ cha đi tới gần cản: "Sao con lại ra đây?" Thế này không đúng lễ nghi.

"Cha tới bế Niệm Sơn rồi đây." Từ A Man một bên đỡ con gái, một bên nói: "Niệm Sơn đòi gặp cha."

Mộ Niệm Sơn cười ha ha, đuổi tay nắm lấy tay Từ cha.

Thấy cháu gái đáng yêu động lòng, Từ cha cũng vui vẻ: "Niệm Sơn ngoan."

Mộ Niệm Sơn bắt lấy tay Từ cha, lại quay đầu nhìn Mộ Cẩm, đôi tay sót ruột múa may.

Ngựa trắng của Mộ Cẩm đã tới cửa Từ gia.

Đứng trước cửa là thê tử và con gái hần.

Mộ Niệm Sơn lớn tiếng gọi: "Ba... ba..." Rồi nó lại nhìn về đằng sau: "Túc túc..."

Mộ Cẩm không nhịn được mà bật cười.

Thốn Bôn mặt không biểu cảm

Mộ Cẩm xoay người xuống ngựa, đi tới trước mặt Từ cha: "Từ lão gia, tại hạ Mộ Cẩm, nhân sĩ kinh thành, ái mộ đại cô nương Từ gia..."

Lời còn chưa nói xong, Mộ Niệm Sơn lại bật khóc, bởi vì cha không tới bế nó.

Từ cha nói nhanh: "Dễ con bé đi, dễ con bé trước đã." Con cũng đã có rồi, hôn sự này còn có thể phản đối được sao?

Mộ Cẩm quay về phía Từ A Man, vươn tay ra bế Mộ Niệm Sơn.

Từ A Man lập tức giao con gái cho hần.

Mộ Niệm Sơn lập tức dừng khóc, đem nước mắt nước mũi cọ hết lên áo cha, tay nhỏ túm chặt cổ áo hần, dụi tới dụi lui trong lòng hần. Dụi được một nửa, bé con lại bò lên vai Mộ Cẩm, hướng về phía Thốn Bôn: "Túc túc..."

Thốn Bôn chỉ lên tiếng: "Ừ." Với tính cách của hần, cơ hồ không quen chơi đùa cùng trẻ nhỏ.

Mộ Cẩm một tay ôm con gái, lại quay sang phía Từ cha cầu thân.

Nhưng chuyện cầu thân cứ bị ngắt quãng liên tục, bởi vì Mộ Niệm Sơn thường chen vào một câu: "Ba... ba..."

Thấy cha không để ý tới mình, chỉ mãi nói chuyện với Từ cha, đã mười mấy ngày không thấy cha, Mộ Niệm Sơn thấy mình đã bị vứt bỏ, oa oa khóc lớn. Đến khi nước mắt tèm lem lại chui lên áo Mộ Cẩm.

Dưới tán cây xuân, có già có trẻ, có nam nữ thành thân và trẻ nhỏ âm ỉ.

Nam tử đến cầu thân bị con gái chà cho y phục dóm dóm, trên vạt áo còn lưu lại mấy vệt nước mắt nước mũi.

Trước cửa Từ gia, cảnh đẹp như vẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Phiên ngoại 7 - Thành thân (Hạ): Đại kết cục

Editor: Đụt, June

Có lẽ là do có giao thương chặt chẽ với Bách Tùy, phong tục Tây Phụ Quan cũng theo hướng phóng khoáng.

Ngày ấy cầu thân, sau khi Thốn Bôn đi theo Mộ Cẩm, không ngờ lại bị bà mối đi tới Từ gia hỏi: "Tùy tùng của đại quan đã có hôn phối chưa?"

Từ mẹ thành thật trả lời: "Có lẽ chưa có."

Bà mối lại hỏi: "Có người trong lòng chưa?"

"Chuyện này ta cũng không biết. Hần là từ kinh thành tới, làm mối có lẽ phải ở kinh thành, bà đừng nhọc lòng nữa."

"Ồ, thế không phải khuê nữ nhà bà cũng được gả đi kinh thành sao?" Bà mối cười không khép được miệng: "Vị tùy tùng này cũng là một hôn phu tuần tú đấy. Rất tốt, rất tốt."

Tiếp theo lại có hai, ba bà mỗi nửa đến.

Thôn Bôn ở kinh thành nhiều năm, chưa bao giờ gặp phải nhiều ánh mắt trắng trợn như vậy. Hắn chỉ là khách của Từ gia, bà mỗi cứ tới hỏi thăm suốt ngày, Thôn Bôn cảm thấy làm phiền Từ gia, đành ra ngoài đi dạo, tránh các bà mỗi.

Ngày hôm qua, Mộ Niệm Sơn nghe xong điệu dân ca Tây Phụ quan, trở về liền cười ha ha mà gõ thẳng lên ván giường. Chẳng mấy chốc tay nhỏ đỏ hết lên, lại òa khóc.

Mộ Cẩm thấy Thôn Bôn chuẩn bị ra ngoài, dặn dò: "Niệm Sơn thích chơi gỗ trống, ngươi lên phố tìm xem có trống nhỏ cho trẻ con không."

Cuối xuân trời hơi nóng, trên đường có vài cô nương Bách Tùy để lộ một đoạn cổ tay trắng nõn, làm các cô nương Đại Tề thấy chướng mắt, nhưng lại chiêu hồn các nam tử Đại Tề. Đối với chuyện này, Thôn Bôn đã nhìn nhiều thấy quen, cũng chẳng để ý. Ở Bách Tùy, khi mùa hè oi bức, có thể thấy được các cô nương lộ ngực lộ cánh tay ở khắp mọi nơi.

Ven đường có một cửa tiệm đồ chơi, Thôn Bôn ghé vào chọn một cái trống nhỏ, bỗng nhiên có người cầm lấy trống nhỏ, đập vào bên tai hắn. Cái đập thực sự rất nhẹ. Người nô đùa tiếng Đại Tề có chứa khẩu âm Bách Tùy, nói: "Túc túc?"

"Túc túc" là xưng hô Mộ Niệm Sơn dùng để gọi Thôn Bôn. Từ miệng người khác nói ra, thực sự rất cổ quái.

Từ trang sức trên tóc, trên châu trên trán, cho tới y phục mát mẻ hơn so với Đại Tề cô nương, Thôn Bôn đoán được đây đúng là một cô nương Bách Tùy.

Cô nương cong đôi môi đỏ cười cười: "Ta từng nghe người khác gọi ngươi như vậy."

Ngũ quan nàng bắt mắt, vẻ yêu mị giống y như Thập Ngũ ở Yểm Nhật Lâu của Nhị công tử, Thôn Bôn không nhớ mình từ gặp qua nàng. Hắn thu hồi tầm mắt, trả tiền cho chủ tiệm, xoay người rời đi.

Cô nương đuổi theo, đi sóng vai với hắn: "Túc Túc, ta và ngài từng gặp nhau ở Bách Tùy."

Thôn Bôn không nói gì.

"Ta từng tặng ngài túi thơm. Người Đại Tề gọi cái này là gì nhỉ... rất có hứng thú." Tiếng Đại Tề của cô nương không được tốt lắm.

Từ A Man từng nói, cô nương rời đi cuối cùng đã tặng túi thơm. Nàng nói không sai, cô nương này giống y như yêu tinh vậy, đôi mắt tràn ngập yêu khí rừng sâu.

Cô nương cười khanh khách mà nói: "Ngài trông rất hợp ý ta, ngài thấy ta thế nào?"

"Không hợp." Thôn Bôn càng thích nữ tử Đại Tề hàm súc.

Cô nương cười đến xán lạn, vừa rồi là sương mù yêu khí trong rừng sâu, lúc này sương mù tan đi, quả là tuyệt điểm vô song. "Có thích hợp hay không, phải tìm hiểu mới biết được. Sau này nếu thực sự không thích hợp, ta sẽ không miễn cưỡng ngài."

Cô nương nóng bỏng chính là như vậy, nếu đáp lời nàng, nàng liền cuốn lấy không buông. Nàng đi theo hắn một đường, gõ gõ trống nhỏ trên tay.

Tới chỗ rẽ, Thôn Bôn thừa dịp đông người, dùng khinh công bỏ trốn.

Trong chớp mắt, cô nương liền bị bỏ lại: "A, đi đâu mất rồi?"

So với cô nương, Thôn Bôn càng thích nghiên cứu võ thuật. Thành thân quá sớm sẽ giống như Nhị công tử vậy, tuổi còn trẻ mà đã suốt ngày phải trông con.

- - -

Bị Mộ Niệm Sơn gây sự, chuyện cầu thân cứ thế mà định.

Ngôi nhà này, có mùi thơm giống phòng bếp nhỏ của Chân Nguyệt Sơn.

Từ mẹ nói: "Tây Phụ Quan cũng có đặc sản của Tây Phụ Quan, mang một ít thịt khô này trở lại kinh thành, ngày lễ ngày tết lấy ra ăn."

Mộ Cẩm kéo tay Từ A Man, nói: "Mẫu thân ta cũng ôn nhu y như mẫu thân nàng vậy."

"Sau này chúng ta cũng sẽ trở thành cha mẹ ôn nhu của Niệm Sơn."

Ba tháng sau khi định ước, Từ A Man theo Mộ Cẩm hồi kinh, một thời gian nữa mấy người Từ cha lại tới kinh thành. Trên đường đi, đoàn người Mộ Cẩm lòng vòng đi qua nơi đóng quân doanh.

Xe ngựa dừng ở ngoại ô cách quân doanh năm dặm, Từ A Man từ xa xa nhìn thấy Lý Trắc Thạch thúc ngựa chạy tới. Nàng đen đi không ít, nhìn qua

giống như một nam tử xinh đẹp. Cả người mặc áo giáp, anh khí bùng bùng.

Từ A Man ra đón: "Lý cô nương, bộ dạng này cũng thật đẹp đó."

Lý Trác Thạch xoay người xuống ngựa: "Các người được tha tội rồi?"

"Đúng vậy." Bé con trong lòng Từ A Man thò tay muốn chạm vào áo giáp của Lý Trác Thạch.

Lý Trác Thạch thoáng lùi về sau, nhẹ nhàng nói: "Cẩn thận đứt tay."

Từ A Man vội vàng kéo tay con gái lại.

Bé con tò mò nhìn nằng một cái, một tay chỉ vào áo giáp của Lý Trác Thạch: "Ma, nhìn, nhìn..."

Từ A Man giải thích: "Đây là khô giáp bảo vệ quốc gia."

"Hôi hôi, giáp, giáp." Mộ Niệm Sơn học theo.

Nhìn thấy bé gái này, Lý Trác Thạch được rèn luyện cứng rắn cũng thấy mềm mại theo: "Con gái cô thật dễ thương."

"Lý cô nương, mấy năm nay cô sống thế nào?"

"Giục ngựa giả Tây, hào khí can vân." Lý Trác Thạch nhẹ nhàng băng quơ.

Từ A Man thấp giọng: "Nhị công tử nói, Hoàng Thượng hẳn đã đoán được cô già chết."

Bỗng nhiên nghe đến người này, Lý Trác Thạch cười cười: "Chuyện cũ theo gió. Hẳn là một hoàng đế tốt, binh lính noi quân doanh cũng biết đến chiến tích của Hoàng Thượng." Nàng kiều ngạo, nam nhân nằng thích cũng là một thiên chi kiều tử một lòng vì quốc gia.

"Hoàng Thượng..." Từ A Man định nói, Hoàng Hậu mà Hoàng Thượng sắc phong chính là Lý Trác Thạch.

"Từ cô nương." Lý Trác Thạch ngắt lời nàng: "Lý Trác Thạch đã chết, chuyện xưa của nàng và Hoàng Thượng đã kết thúc. Ta sống ở đây thực sự rất vui vẻ." Nàng nắm bàn tay nhỏ của Mộ Niệm Sơn, nhìn Từ A Man cười cười: "Chúc các người bách niên hảo hợp."

Hai người kể cho nhau nghe tình hình gần đây, rồi cứ như vậy mà từ biệt.

Lần này gặp mặt, không biết lần tiếp theo là khi nào.

Từ A Man trở lại xe ngựa, đưa con gái cho Mộ Cẩm, nhìn theo bóng dáng Lý Trác Thạch thúc ngựa rời đi. "Nhị công tử, chàng nói Hoàng Thượng để ý Lý cô nương, nhưng mà Lý cô nương dường như đã buông tay rồi."

Mộ Cẩm nói: "Đây là chuyện của bọn họ, chúng ta không tiện nhiều lời. Thiên tử trị quốc, không thể tách rời khỏi văn võ đại thần, Hoàng Thượng có suy tính của riêng mình."

Mộ Niệm Sơn vui vẻ rúc vào lòng cha, nghịch cổ áo hân: "Cha, có hôi hôi." Nó dùng sức mà ngửi sau "hôi hôi" là cái gì: "Có hôi hôi giáp."

"Khôi, khôi giáp." Mộ Cẩm sửa lại.

"Hôi, hôi giáp." Mộ Niệm Sơn nói theo.

Từ A Man nhìn màn cha con tình thâm trước mắt: "Nhị công tử, chúng ta đi được tới bước đường này, thực là may mắn."

"Ta không có tính cách của Hoàng Thượng, nàng cũng không phải kiều nữ nhân như Lý Trác Thạch. Chuyện nam nữ nói đến cùng, ngoại trừ trái phải rõ ràng ra, chính là có thích hợp với nhau hay không."

Từ A Man dịch lên, dựa vào vai Mộ Cẩm: "Trước kia ta cũng không ngờ, thì ra ta và Nhị công tử lại thích hợp."

"Ta trưởng thành, nàng cũng trưởng thành." Mộ Cẩm nói: "Có điều, bọn họ không được già đi cùng nhau."

- - -

Lúc trở lại Mộ phủ, bây giờ không giống như trước nữa, Băng Sơn Cư yên tĩnh nay có thêm tiếng cười của Mộ Niệm Sơn. Bé con tò mò với mọi thứ nơi này, bao gồm cả Đông Tây Nhị Tài trong Thệ Đàm.

Có thêm con nhỏ, Từ A Man cũng chẳng được nhàn rồi. Mộ Niệm Sơn đang vào thời kỳ học nói, người lớn nói một câu, con bé liền học theo một câu.

Có một ngày, Thập Ngũ quay trở lại, đi theo bên người Lâm Quý Đồng.

Lâm Quý Đồng và Mộ Cẩm không biết thương lượng chuyện gì, đóng cửa nói chuyện.

Thập Ngũ cùng Từ A Man tản bộ trong vườn.

Thập Ngũ nhìn Mộ Niệm Sơn ríu rít, hỏi: "Sao không mời một bà vú tới?"

Từ A Man ôm con: "Con của mình, chỉ hận không thể mọi lúc mọi nơi đều trông thấy."

Thập Ngũ xoa đầu Mộ Niệm Sơn: "Con gái đáng yêu như vậy, sau này ta cũng muốn sinh một đứa con gái." Nàng sờ đi ở trên núi lâu như vậy, chính là giống như Tiểu Thập đã nói, nàng đã thành đôi với Lâm Quý Đồng.

"Ta chẳng có nguyện vọng to lớn gì, chỉ luôn ngóng trông một nam nhân thật lòng thương ta. Ta xuất thân hèn mọn, vốn dĩ đã chẳng mong đợi gì, nhưng trời cao lại cho ta gặp được Nhị đương gia." Ý cười tràn ngập gương mặt xinh đẹp của Thập Ngũ: "Hắn không chê ta là nữ tử thanh lâu, nguyện ý cưới ta vào cửa. Cũng không chê ta trên người có vết sẹo. Rất... rất thương ta."

Từ A Man từ tận đáy lòng vui mừng cho Thập Ngũ: "Tính ra, người cũng là bà mối của ta và Nhị công tử."

"Khi đó, son tặc bắt ta lên núi, cũng là ném vào phòng Nhị đương gia, lúc đó ta nào biết đây là phu quân tương lai của ta." Thập Ngũ cười: "Vòng một vòng lớn như vậy, cuối cùng vẫn đụng phải nhau."

Lâm Quý Đồng và Thập Ngũ ở lại ăn cơm chiều cùng Mộ gia.

Mộ lão gia hỏi: "Bây giờ mọi chuyện đã thái bình, con có muốn trở về Mộ phủ sống không?"

Lâm Quý Đồng nói: "Con ở lại Phúc Trại, về sau sẽ thường xuyên xuống núi thăm cha."

Buổi tối, Từ A Man dỗ con gái đi ngủ, hỏi Mộ Cẩm: "Hôm nay Nhị đương gia tới đây, có phải là để cầu thân Thập Ngũ không?"

"Ừ, hẳn muốn cho Thập Ngũ xuất giá từ Mộ phủ." Mộ Cẩm nói: "Không phải với danh nghĩa thị thiếp của ta, mà là từ thân phận nha hoàn của Đông Ninh."

Hai người nằm xuống, ở giữa là Mộ Niệm Sơn nức ních.

Mộ Cẩm nói: "Ta đang chuẩn bị cho hôn sự của chúng ta."

"Vâng." Từ A Man đáp chần lên cho con gái.

Mộ Cẩm nhẹ nhàng bóp bóp chóp mũi nhỏ của con: "Trở ngại lớn nhất của chúng ta chính là tiểu nha đầu này." Chỉ là cầu thân thôi mà đã âm ỉ cả buổi sáng, nếu cha mẹ bận bịu thành thân, nha đầu này sẽ khóc lút trời lút đất mất.

Mộ Niệm Sơn nhăn mũi, rúc vào ngực mẫu thân.

Từ A Man cười cười: "Cũng đâu còn cách nào, Niệm Sơn mới hơn một tuổi, chàng có giảng đạo lý nó cũng chẳng hiểu."

"Đến ngày thành thân, chúng ta phải đem nha đầu này ném ra ngoài."

"Con gái cũng là từ tai họa của chàng mà ra, chàng sao có thể chỉ nghĩ cho hi sự của mình. Chàng định ném con đi, có thể ném đi đâu được chứ."

"Ta mời một bà vú, sau này tiểu nha đầu sẽ ngủ với bà vú."

"Nhưng mà Niệm Sơn từ khi sinh ra không rời khỏi ta, nếu không thấy ta, buổi tối nó sẽ khóc."

Mộ Cẩm lườm nàng. Sau khi có đứa bé này, hai người bọn họ đều phải thân thiết vào ban ngày. Mỗi lúc chuẩn bị hành sự lại ném con cho Thốn Bôn. Hành sự xong lại đón con về. Mỗi đêm nha đầu này đều xoay ngang xoay dọc ở giữa hai người bọn họ. Hắn đã hơn một năm không được ôm vợ đi ngủ, sắp quên mất tư vị hàng đêm được ôm nàng là như thế nào rồi. "Nàng nghĩ mà xem, đã hơn một năm nay chúng ta chung giường khác mộng, tình cảm phu thê đi xuống dễ dẫn đến tan vỡ."

Từ A Man: "...". Có thêm một đứa con gái thôi mà sao đã biến thành chung giường khác mộng rồi?

"Cứ vậy đi, tiểu nha đầu này được ngủ với nàng đến đêm trước khi thành thân." Mộ Cẩm vỗ vỗ con gái người mềm như bông: "Con là con gái của ta, phải biết thông cảm cho gian nan của người làm cha."

- - -

Ngày đại hôn. Trước mắt trải đầy hoa, phàm là hoa gì màu đỏ đều phải nở rộ rực rỡ nhất. Mà bông hoa đẹp nhất, đương nhiên chính là tân nương.

Có một đứa bé khóc oa oa ở hành lang gấp khúc của Mộ phủ, ra sức gọi: "Ma... Ba..."

Trong Hoàng cung, Tiêu Triển bỗng như nghe thấy thứ gì, hỏi: "Hôm nay có phải ngày Mộ nhị công tử cưới thê tử?"

Thanh Lưu thưa: "Đúng ạ."

Tiêu Triển nhìn về phía xa xa hướng tây bắc, rất lâu sau, hần thở dài: "Có lẽ, Trầm đã thua rồi."

- - -

*Lời tác giả:

Nếu như có duyên, xin hẹn gặp lại.

══HẾT══

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.